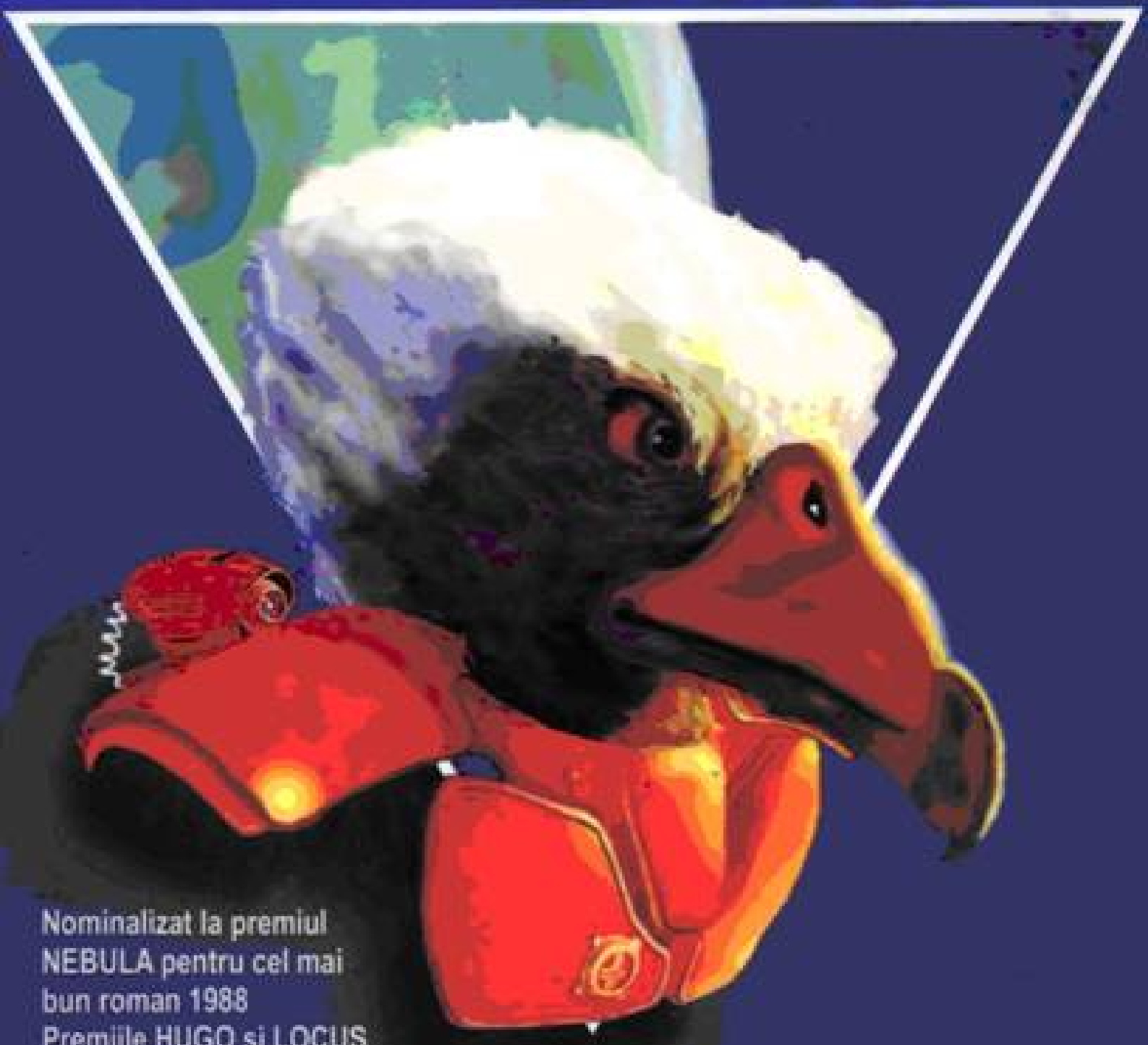
DAVID BRIN

RĂZBOIUL ELITELOR

Nominalizat la premiul NEBULA pentru cel mai bun roman 1988
Premiile HUGO şi LOCUS pentru cel mai bun roman
NY Times Bestseller

EDITURA PYGMALION
PLOIESTI

DAVID BRIN

Războiul elitelor

versiune în limba română
de Aurel Cărăşel

Premiile HUGO şi LOCUS – Pentru cel mai bun roman, 1988
NY Times Bestseller
Nominalizat la Premiul NEBULA pentru cel mai bun roman, 1988

DAVID BRIN – The Uplift War, 1987

1998
Editura Pygmalion Ploieşti
volumele: 1 şi 2

Cuprins

Volumul 1

Prefață

Preludiu

Partea întâi INVAZIA
1 FIBEN
2 ATHACLENA
3 GALACTICII
4 ROBERT
5 FIBEN
6 UTHACALTHING
7 ATHACLENA
8 FIBEN
8 UTHACALTHING
10 ROBERT
11 GALACTICII
12 ATHACLENA
13 FIBEN
14 UTHACALTHING
15 ATHACLENA
16 CENTRUL HOWLETTS
17 FIBEN
18 UTHACALTHING
19 ATHACLENA
20 GALACTICII
21 FIBEN ȘI ROBERT
22 ATHACLENA
23 EXILUL

Partea a doua PATRIOȚII
24 FIBEN
25 GALACTICII
26 ROBERT
27 FIBEN

28 GUVERNUL ÎN EXIL
29 ROBERT
30 FIBEN
31 GALACTICII
32 ATHACLENA
33 FIBEN
34 ATHACLENA
35 ROBERT
36 FIBEN
37 GALACTICII
38 FIBEN
39 GAILET
40 FIBEN
41 GALACTICII
42 ROBERT

Partea a treia LOCUITORII PLANETEI GARTH
43 UTHACALTHING
44 GALACTICII
45 ATHACLENA
46 FIBEN
47 ATHACLENA
48 FIBEN ȘI GAILET
49 GALACTICII

Partea a patra TRĂDĂTORII
50 GUVERN ÎN ILEGALITATE
51 UTHACALTHING
52 ATHACLENA
53 ROBERT
54 FIBEN

Volumul 2

55 UTHACHALTHING
56 GALACTICII
57 ATHACLENA
58 ROBERT
59 FIBEN

60 UTHACALTHING
61 ATHACLENA
62 GALACTICII
63 FIBEN
64 GAILET
65 FIBEN
66 GAILET
67 FIBEN

Partea a cincea RĂZBUNĂTORII
68 GALACTICII
69 GUVERNUL ÎN EXIL
70 ROBERT
71 MAX
72 ATHACLENA
73 UTHACHALTHING
74 GAILET
75 GALACTICII
76 PEȘTERILE
77 FIBEN ȘI SYLVIE
78 GALACTICII
79 GAILET
80 ROBERT
81 ATHACLENA
82 UTHACHALTHING
83 FIBEN
84 UTHACHALTHING
85 ATHACLENA
86 GALACTICII
87 FIBEN
88 GAILET
89 GALACTICII
90 GAILET
91 FIBEN

Partea a șasea CETĂȚENII
92 GALACTICII
93 ROBERT
94 GALACTICII
95 ATHACLENA

96 SYLVIE
97 GALACTICII
98 UTHACHALTHING
99 GALACTICII
100 ATHACLENA
101 GALACTICII
102 Maiorul PRATHACHULTHORN
103 ATHACLENA
104 GALACTICII
105 ROBERT
106 GAILET
107 GALACTICII
108 ATHACLENA
109 GALACTICII
110 ATHACLENA

Partea a șaptea PUII DE LUP
111 FIBEN

Postscriptum și mulțumiri

Volumul 1

Prefaţă

Pe vremea când radioul era singura distracţie din casele americanilor, serialele din timpul zilelor, destinate exclusiv gospodinelor, erau de cele mai multe ori sponsorizate de companiile care produceau detergenţi („soap-powder”). Astfel, genul acesta de seriale (care, că tot veni vorba, pare a avea o vitalitate incredibilă pe tot globul!), a fost poreclit „soap-opera”, adică, în sens peiorativ desigur, o operă ca un balon de săpun. Numele s-a generalizat cu repeziciune pentru toate (sub)producţiile melodramatice, aşa numitele filme „de casă”. Şi nu numai. Printr-o analogie împinsă la extrem, westernurile au fost poreclite „horse operas” (opere cu cai). În 1941 sintagma intră în terminologia science fiction datorită scriitorului american Wilson Tucker, care propune termenul de „space opera” pentru *„toate gogomăniile cu nave cosmice scrise la normă, care bat apa în piuă, toate povestioarele împuţite şi răsuflate cu nave spaţiala („hacky, grinding, stinking, outworn, spaceship yarn”)*.

Totuşi, printr-o crudă ironie a sorţii, în ciuda dispreţului mai mult decât ostentativ, în scurtă vreme „space opera” ajunge să desemneze genul de aventuri palpitante, pline de colorit, ale conflictelor interplanetare sau interstelare.

Deşi termenul îşi păstrează în continuare o anume doză peiorativă, în prezent este folosit cu o anume afecţiune nostalgică, pentru acele aventuri cosmice care mizează deliberat şi pe o nuanţă romantică. Este exact conotaţia pe care o vom adopta şi noi, atunci când vorbim de opera spaţială.

Rădăcinile operei spaţiale pot fi găsite începând cu anul 1900, dar avântul cel mai notabil l-a avut

în perioada 1920-1930. Cinci scriitori sunt responsabili, în ochii criticilor, de acest lucru, dintre care cel mai important pare a fi E.E. „Doc” Smith (numele celorlalţi patru sunt, în ordine cronologică, Edmond Hamilton, Ray Cummings, John W.Campbell Jr. şi Jack Williamson).

După 1940 opera spaţială începe să piardă din farmecul ei naiv, povestirile devenind mai sofisticate, alunecând mai degrabă spre un romantism cu nuanţe mai puternice, chiar luxuriante. Este, printre altele, epoca scrierilor lui A. E. Van Vogt şi Isaac Asimov, pentru a aminti doar numele cu cea mai mare rezonanţă pentru cititorul român. Anii trec, dar opera spaţială îşi păstrează cu consecvenţă acea doză nativă de romantism (elocvente în acest sens fiind scrierile lui Poul Anderson şi Samuel R. Delany în anii ’60, Alan Dean Foster în anii ’70, Philip Jose Farmer, S. P. Somtow şi Ben Bova în anii ’80 sau Colin Greenland şi Stephen R. Donaldson în anii ’90). Mai mult, premiile Hugo câştigate în anii ’80 şi ’90 de C.J. Cherryh, David Brin sau Lois McMaster Bujold confirmă simpatia cititorilor faţă de acest gen.

În ciuda mai multor păreri contra, a numeroaselor parodii extrem de acide la adresa genului, opera spaţială a rămas mult mai mult decât un refugiu nostalgic pentru cititorii trecuţi de o anume vârstă. Într-un mod poate chiar ironic, până şi novelizările numeroase după episoadele seriilor Star Trek au dat o nouă culoare operei spaţiale, pentru că multe romane au fost sensibil mai „spaţiale” decât a permis bugetul limitat al producţiilor TV.

Din perspectiva operei spaţiale, David Brin este un continuator de marcă.

Născut în anul 1950 şi format în spiritul ştiinţelor exacte (având o licenţă în astronomie şi un masterat în fizică aplicată!), David (Glen) Brin imaginează – în ciuda pregătirii sale „hard”

ştiinţifice – situaţii în care legile fizicii care guvernează universul cunoscut sunt ignorate cu vervă scriitoricească.

Rezultatul? Unul singur, garantat de Brin: cititorul nu mai poate lăsa cartea deoparte devenind, într-o manieră livrescă desigur, dependent de magia cuvintelor lui Brin.

Brin este cunoscut cititorilor din lumea întreagă în primul rând prin ciclul „*Uplift*” (ciclul „*Evoluţionist*”), catalogat de critici drept o „operă spaţială”. „The Uplift War”, cartea pe care o aveţi în mână, este de fapt al treilea volum din seria „Uplift”. Primul volum a fost şi primul roman al lui Brin, *„Sundiver” (Căutător în soare)*, care a apărut în 1980, dar nu s-a bucurat de un succes deosebit. Al doilea, (*Mareea stelelor*), publicat în 1983 şi revizuit în 1985 a câştigat premiile Nebula şi Hugo.

După „*The Uplift War*” (1987, premiul Hugo) au mai urmat alte trei cărţi (supranumite şi a doua trilogie), ciclul fiind compus în prezent din 6 romane. Sfătuim cititorul să nu se alarmeze de faptul că citeşte direct volumul 3 al unei serii tematice. Romanul nu-şi pierde cu nimic savoarea şi dinamica în faţa unui cititor mai puţin avizat. De altfel, din motive de politică editorială, „*Startide Rising*” şi „*The Uplift War*” au fost tipărite şi împreună, sub titlul *„Earthelan” (Clanul pământesc)*.

Premizele „seriei evoluţioniste” sunt simple, deşi implicaţiile ţes o pânză de o mare complexitate. Toate formele inteligente de viaţă din Univers (sau mai degrabă din cele 5 galaxii în care are loc acţiunea acestor 3 romane) sunt urmarea unui proiect imens de forţare a evoluţiei, al cărui punct culminant îl reprezintă *„The Progenitors” (Strămoşii)*. Aceştia, cu un timp incomensurabil înainte de intrarea în scenă a umanităţii, au stabilit legile care au dus la naşterea şi interacţiunea diferitelor specii inteligente.

Strămoşii au dispărut de mult – şi căutarea relicvelor prezenţei lor ocupă un spaţiu sensibil al primelor volume – dar înainte de a pleca au stabilit cinci Clanuri (Linii Principale), cinci rase care să guverneze fiecare câte o galaxie. Umanitatea, care în mod excepţional, este singura rasă cunoscută care nu face parte dintr-o familie care descinde din Strămoşi, ia contact cu Linia Principală pe care o întâlneşte în galaxia sa şi repetă la nivelul său directiva primordială a Strămoşilor galactici: forţează evoluţia delfinilor şi cimpanzeilor, pentru a-i aduce pe un plan de perfectă egalitate şi parteneriat cu oamenii.

A doua premiză importantă a seriei este următoarea: rasa umană este mult mai dinamică, mai energică şi mai rapidă decât celelalte rase galactice. Linia Principală locală a abdicat de la principiile sale călăuzitoare, de la traseul de evoluţie care îi fusese impus, conducătorii săi încercând să profite în mod inechitabil de vitalitatea rasei umane. Mai mult, oamenii descoperă Marea Bibliotecă (Biblioteca Institutului Galactic) şi încep să studieze cu atenţie anumite tehnologii şi secrete care ar fi trebuit să fie destăinuite doar Liniei Principale de către depozitarii iniţiali, Strămoşii.

Acesta este subiectul primului volum, „*Sundiver*”. O expediţie umană intră în interiorul Soarelui, acolo unde există viaţă şi unde sunt descoperite secretele existenţei Strămoşilor, precum şi a Marii Biblioteci, în volumul al doilea, „*Startide Rising*”, o navă cosmică având un echipaj compus din delfini a căror evoluţie a fost accelerată de oameni, precum şi o fiinţă umană construită prin inginerie genetică, găseşte o flotă străveche şi un cadavru străvechi. Secretele descoperite însă alertează patrulele altor rase care-i vor urmări pe viaţă şi pe moarte. Delfinii îşi găsesc refugiul într-un ocean dintr-o altă lume, pentru a se adăposti de urmăritori şi se zbat pentru a

supravieţui, în timp ce deasupra lor mai multe rase extraterestre se bat cu înverşunare pentru a afla secretele. Informaţiile însă trebuie, cu orice preţ, să ajungă pe Pământ. Iar romanul de faţă, „*The Uplift War*” transferă acţiunea pe planeta Garth, populată de oameni şi cimpanzei inteligenţi. Clanul extraterestru Gubru pune însă stăpânire pe planetă, într-o mişcare îndrăzneaţă de a obliga omenirea să dezvăluie secretele descoperite. Doar o mână de fiinţe umane şi de neo-cimpanzei îi pot împiedica pe extratereştrii să reuşească…

Opera spaţială contemporană degajă, precum a făcut-o întotdeauna, aroma inconfundabilă a speranţei. A speranţei că stelele vor constitui cândva şi altceva în afara unui decor imuabil. Că destinul omului este legat inseparabil de stelele care ne-au fascinat din primele nopţi ale timpului. Că fiind constituiţi, aşa cum spunea regretatul Carl Sagan, din „pulbere de stele”, suntem nevoiţi, prin definiţie, să ne reîntoarcem la stele.

Este, dacă vreţi, fiorul magic care îl simţim atunci când citim literatură de calitate. Este darul pe care ni-l face, precum au făcut-o toţi predecesorii săi de marcă, David Brin şi romanul său.

Cătălin Ionescu,
Aprilie 2003

Preludiu

„Întotdeauna e ceva ciudat, când o lume atât de mică şi de lipsită de importanţă ajunge să conteze atât de mult în balanţa contactului dintre două civilizaţii.”

Traficul mugea sumbru printre turnurile Oraşului-capitală, chiar în spatele peretelui de cristal al palanchinului oficial. Izolaţia fonică era însă atât de bună, încât nici cel mai mic sunet nu pătrundea înăuntru spre a-l deranja pe birocratul Preţului şi al Precauţiei din examinarea imaginii holografice a planetei minuscule, care se învârtea încet în apropierea ochilor săi. Mări albastre, îmbrăcând în lichidul lor cea mai mare parte a sferoidului, se strecurau printr-o mulţime de insule, ce sclipeau vag în lumina reflectată a unei stele invizibile.

„De-aş fi fost unul din zeii despre care se vorbeşte în legendele fiinţelor-lupi…”, visă birocratul şi pintenii i se încleştară fără voie. Avea senzaţia acută că nu trebuia decât să întindă gheara şi să apuce…

Oftă şi îşi scutură creasta. Ideea asta absurdă nu demonstra decât faptul că petrecuse prea mult timp studiindu-şi duşmanul, iar conceptele războinice ale terrienilor apucaseră să-i infesteze raţiunea.

Două ajutoare pătrunseră mute în incintă şi se apucaseră să-i cureţe penajul şi aura strălucitoare, pregătindu-l pentru viitoarea întâlnire. Se strădui să nu-i bage în seamă şi aruncă o privire fugară dincolo de peretele de cristal. Aerobuze zvelte şi transportoare rapide se fereau, eliberând ruta aeriană, imediat ce erau atinse de razele galbene ale puternicelor proiectoare ale vehiculului său. Înălţă din umeri: acceptase rolul oficial, acceptase şi facilităţile lui. Dar şi inconvenientele. Îşi aplecă

ciocul masiv către imaginea holografică, străduindu-se să se concentreze.

„Garth. De atâtea ori planetă victimă.”

Contururile maro ale continentelor şi cele albastre ale mărilor erau umbrite în răstimpuri de rotocoalele norilor de furtună, la fel de ireali ca şi penajul unui Gubru. De-a lungul unui singur lanţ de insule şi doar într-un singur loc la marginea celui mai mare continent, străluceau vag luminile unor orăşele. În rest, planeta părea virgină, stropită doar de izbucnirile ocazionale ale fulgerelor.

În stânga şi-n dreapta imaginii, şiruri de simboluri codificate prezentau privitorului avizat adevăruri încă şi mai sumbre. Garth era un corp cosmic incredibil de sărac. De altfel, acesta se părea că fusese şi motivul principal pentru care fiinţele umane şi servitorii lor mecanici îl aleseseră pentru a-şi construi colonia. Un corp cosmic şters demult din înregistrările tuturor Institutelor Galactice. Un bolovan fără importanţă.

„Iar acum, lume măruntă şi nefericită, ai fost aleasă ca scenă de război!”.

Pentru a nu lăsa ca uitarea să-i erodeze cunoştinţele, birocratul Preţului şi al Precauţiei gândea în anglic, limba aceea primitivă şi nerecunoscută a fiinţelor pământene. Cei mai mulţi Gubru considerau studierea obiceiurilor străine ca pe o inutilă pierdere de timp. Acum însă, obsesia birocratului părea să îşi dovedească, în fine, utilitatea.

„În sfârşit… Astăzi.”

Palanchinul trecuse, în cele din urmă, de turnurile înalte şi se îndrepta către un edificiu tăiat într-un enorm cristal de stâncă, irizând în toate nuanţele curcubeului. Era Arena Conclavului, sediul central al guvernului tuturor raselor şi clanurilor Gubru.

Fiori premonitorii coborâră dinspre creasta ce-i împodobea ţeasta până la ceea ce-i mai rămăsese din penajul utilizat pe vremuri la zbor de rasa sa,

smulgând ciripeli de protest din partea celor două ajutoare Kwackoo: cum să termine oare de aranjat preafrumosul penaj alb al birocratului, dacă acesta nu stătea liniştit?

„Înţeleg, înţeleg, mormăi indulgent în Limba Galactică Standard numărul 3. Am să mă mişc aşa cum trebuie."

Aceşti Kwackoo erau creaturi loiale şi, de aceea, le permitea uneori mici obrăznicii. Nu avusese niciodată vreun motiv să se plângă de serviciile elitelor lor. În vreme ce aştepta răbdător să i se facă toaleta, reveni cu gândul la mărunta planetă Garth.

„Sunt încă multe puncte enigmatice în această afacere. De pildă, Garth este cel mai vulnerabil avanpost al pământenilor. Cel mai uşor de cucerit, în cazul unui atac. De aceea, militarii au insistat atât asupra unei operaţiuni imediate în zonă, deşi navele sunt solicitate şi în alte zone ale spaţiului. Dacă izbândim din prima lovitură, asta le va zdruncina rău sistemul defensiv şi-i va constrânge să facă exact ceea ce dorim."

Îşi aminti că, după ce-i convinseseră pe militari, preoţimea se alăturase imediat planului. De curând, Paznicii Proprietăţii decretaseră că invazia putea fi realizată fără ca onoarea să fie lezată în vreun fel.

Mai rămăsese Serviciul Civil – al treilea picior al Trepiedului de Comandă. Aici însă consensul se dăduse peste cap. Superiorii săi de la departamentul Preţului şi Precauţiei refuzaseră să-şi dea acordul. Planul era prea scump şi prea riscant, decretaseră ei.

Un trepied nu putea să stea prea mult timp în echilibru numai pe două picioare, trebuia găsit un compromis. Neapărat trebuia găsit un compromis!

„Există anumite momente în care niciun cuib nu poate evita riscul."

Arena Conclavului acoperea acum jumătate din orizont. Aparatul se opri. Ca o gură de peşteră, o

deschidere întunecată crescu în peretele neted şi-i sorbi spre interior. Cu un zumzet uşor, instalaţia gravifică a palanchinului se opri, permiţând unei trepte să se deschidă în lumina slabă din jur. O mulţime de Gubru cu penajul alb, normal pentru adulţii neutri, aşteptau deja în apropierea locului de aterizare.

„Ei ştiu, gândi birocratul, privindu-i cu ochiul drept. Ei ştiu că deja nu mai sunt unul de-al lor. Ci un ales!”

Cu ochiul celălalt, aruncă o ultimă privire ceţii difuze care înconjura micul glob albastru.

„Curând, murmură în anglic, ne vom reîntâlni curând.”

Arena Conclavului arăta ca o paletă pestriţă de culori. Şi ce culori! Penajele regale fluturau pretutindeni în purpuriul amurgului, galbenul chihlimbarului şi albastrul strălucitor al cerului.

Doi patrupezi Kwackoo deschiseră plecaţi poarta pentru birocratul Preţului şi al Precauţiei. Acesta înaintă câţiva paşi şi, conform tradiţiei, se opri preţ de câteva clipe şi se înclină înaintea măreţiei Arenei. Sute de bănci erau aliniate pe zidurile terasate, lemn scump adus cu mare greutate de peste o sută de lumi şi fasonat de cei mai pricepuţi specialişti ai Galaxiei.

Ca nişte statui încremenite de scurgerea timpului, cu coatele rezemate de tăbliile lor lucioase, aşteptau în mijlocul splendorii lor regale Maeştrii rasei Gubru.

În ciuda minuţioasei pregătiri psihologice, efectuate special pentru acest moment unic al vieţii sale, birocratul simţi cum îl cuprinde emoţia.

Nu mai văzuse niciodată atâtea regine şi atâţia prinţi adunaţi la un loc.

Pentru un ochi străin ar fi fost greu să sesizeze diferenţa care exista între el şi stăpâni. Şi el şi ei erau descendenţi direcţi şi demni ai marilor păsări nezburătoare ce populaseră planeta cu mult timp în urmă.

La prima vedere, numai penajul strident colorat al Maeştrilor îi deosebea de majoritatea celor din rasa lor. Adevăratele diferenţe erau insesizabile însă pentru neofiţi. Acolo, la sutele de mese prelungi stăteau, la urma-urmei, regine şi prinţi purtători de sex şi având dreptul inalienabil recunoscut de a porunci.

Se auzi un şuier. Birocratul înghiţi în sec: sosise clipa. Maeştrii îşi întoarseră cu toţii ciocurile ascuţite într-o parte, pentru a privi cu un ochi dansul ritualic la care se angajase.

„Ce minunăţie de culori!", îşi simţi birocratul gândul tremurând îndărătul crestei.

În pieptul acoperit de puf, valul dragostei pentru fiinţele superbe ce-l înconjurau creştea cu fiece clipă, un răspuns hormonal, declanşat, ca de fiecare dată, de simpla vedere a aurei regale. Era vorba despre o reacţie instinctivă străveche pe care însă niciun Gubru nu voia s-o abandoneze. Nici măcar după ce învăţaseră nobila artă a manipulărilor genetice şi deveniseră călători stelari. Raţiunea venită din adâncurile istoriei rămăsese încă valabilă: aceia dintre ei care obţineau supremul rang – culoarea şi sexul – trebuiau să fie adoraţi şi ascultaţi de cei care rămăseseră albi şi neutri.

Aceasta era Legea, suprema înţelepciune a unui Gubru.

Şi Legea era bună. Pentru că era singurul drum de urmat.

Cu coada ochiului, birocratul observă cum alţi doi Gubru cu pene albe pătrund în Arenă prin porţi alăturate şi se apropie de el, pe flancuri, împreună, luară loc în nişte bănci scunde, în mijlocul platformei, chiar în faţa Maeştrilor.

Cel din dreapta era acoperit cu o robă argintie şi purta în jurul gâtului alb aura colanului vărgat al preoţimii. Candidatul din stânga purta asupra sa scutul şi ghearele de oţel rezervate numai ofiţerilor. Vârfurile penelor ce-i alcătuiau creasta

erau vopsite în culori întunecate, pentru a-i marca gradul de colonel.

Conform regulamentului, cei doi nu-i aruncară nici măcar o singură privire birocratului. De altfel, nici acesta nu lăsă să se înţeleagă că i-ar fi văzut. Dar nu-şi putu împiedica emoţia, risipită în timpul dansului, să îl cuprindă din nou.

„Acum sunt trei."

Preşedintele Conclavului – o regină bătrână, al cărei penaj viu colorat pe vremuri ajunsese de un roz palid – flutură din pene şi-şi căscă larg ciocul. Excelenta acustică a Arenei îi amplifică vocea uscată, când ciripi cerând linişte. Brusc, asistenţa fu cuprinsă de muţenie.

Preşedintele Conclavului îşi ridică braţul acoperit cu pene, după care începu să execute o serie de mişcări ritmice înainte şi înapoi. Unul după altul, Maeştrii i se alăturară şi, nu după mult timp, întreaga mulţime colorată în albastru, galben şi purpuriu se legăna la unison. Încet, unduitor, din mijlocul regalei asistenţe prinse a se înălţa un murmur atonal.

„Zooon…"

— Din vremuri imemoriale, ciripi Preşedintele în Limba Formală Galactic 3, încă dinainte de începutul gloriei noastre actuale, dinainte de a fi conduşi, cu mult înainte chiar de Ridicarea noastră la Conştiinţă, între membrii rasei noastre a existat obiceiul de a căuta echilibrul.

Adunarea intona solemnă, în contratimp:

„Echilibru pe al stâncilor pereţi,
Echilibru în ai vântului curenţi,
Echilibru fără să te cerţi."

— Demult, pe când strămoşii noştri erau încă simple animale, lipsite de lumina conştiinţei, mai înainte ca stăpânii Gooksyn să ne descopere în acest colţ al Galaxiei, mai înainte de a învăţa utilitatea uneltelor, cunoşteam deja această înţelepciune, această manieră de a ajunge la o

hotărâre, acest mod de a atinge un consens, acest fel de a…

„Zooon…”

— Ca jumătate-animale, strămoşii noştri ştiau că trebuie… că trebuie să alegem… că trebuie să alegem trei!

„Unul să vâneze, să lovească îndrăzneţ,
Pentru glorie şi pentru alte ţinuturi!
Unul să aleagă cea mai bună cale,
Pentru puritate, pentru dreptul de a fi stăpân pe acest pământ!
Unul să prevină ale primejdiei târcoale,
Întru apărarea ouălor şi asigurarea liniştii!”

Birocratul Preţului şi al Precauţiei aştepta neclintit. Simţea destul de clar emoţia celorlalţi doi candidaţi şi era conştient de faptul că erau la fel de prinşi ca el în plasa fantastică a spectacolului-ritual. Nu exista onoare mai mare pentru un Gubru decât să fii ales, aşa cum fuseseră aleşi ei. De milenii tinerii învăţau că această modalitate de viaţă era cea mai bună posibil: ce alte specii reuşeau să îmbine atât de armonios politica cu filosofia, dragostea cu reproducerea? Sistemul le servise perfect rasa vreme de atât amar de ani.

Îi dusese pe cele mai înalte culmi în cadrul Societăţii Galactice.

„Iar acum s-ar putea să ne fie adus în pragul celei mai mari prăbuşiri…” Poate că era un sacrilegiu să gândească asta în interiorul Arenei.

Nu se putea însă opri să nu se întrebe dacă vreuna din celelalte metode pe care le studiase nu se putea dovedi mai bună, la urma-urmei. Citise despre atât de multe modalităţi de guvernare, folosite de alte rase şi clanuri – autarhii şi aristocraţii, plutocraţii, tehnocraţii şi democraţii, sindicate şi meritocraţii. N-ar putea fi vreuna dintre ele mai bună pentru a găsi calea cea sigură în acest univers plin de primejdii?

Ideea s-ar fi putut dovedi ireverenţioasă, dar tocmai gândirea extrem de neconvenţională care-i

dăduse naştere era principalul motiv pentru care anumiţi Maeştri îi aleseseră birocratului rolul de destin. Mai târziu, peste zile sau peste luni, unul dintre ei va trebui să se îndoiască. Pentru că aceasta era rostul Preţului şi al Precauţiei.

— În acest fel, căpătăm echilibrul. În acest fel, căutăm consensul. În acest fel, rezolvăm conflictul.

„Zooon…", aprobară reginele şi prinţii.

Birocratul închise ochii şi se rugă. Avuseseră loc o mulţime de negocieri până ce militarii, preoţii şi Serviciul Civil căzuseră de acord asupra fiecăruia dintre cei trei candidaţi. Şi, dacă totul mergea conform planului, o nouă regină şi doi noi prinţi vor apare din rândul lor. Odată cu ouăle vitale pentru perpetuarea rasei, o nouă politică s-ar fi născut din propriile lor viziuni asupra lumii.

Acesta era însă finalul. Pentru că începutul… începutul se afla aici, pe platforma centrală şi aştepta încheierea ritualului. Destinaţi, în eventualitatea unei desfăşurări optime a evenimentelor, să servească drept viitori amanţi, cei trei erau, de fapt, competitori. Adversari. Pentru că nu exista decât o singură regină.

— Îi trimitem deci pe aceşti trei membri într-o misiune vitală pentru rasa noastră. O misiune de luptă şi de cucerire. O misiune de constrângere, îi trimitem în căutarea utilităţii… în căutarea înţelegerii… în căutarea consensului, să ne unească în aceste vremuri tulburi.

„Zooon…"

În corul vocilor anonime se putea simţi o disperată dorinţă de a pune, în sfârşit, capăt tuturor disensiunilor dintre membrii clanului, tuturor certurilor mărunte şi interminabile. Cei trei candidaţi erau trimişi să comande una dintre multele unităţi armate trimise de clanul Gooksyn-Gubru. Toate speranţele Maeştrilor se fixaseră asupra acestui triumvirat.

Trei creiere deosebite, menite să aducă victoria…

Servitorii Kwackoo oferiră câte o cupă strălucitoare fiecăruia dintre cei trei. Fără să se uite unul la altul, aleşii le ridicară deasupra ciocului şi priviră lichidul auriu. Primul care bău fu birocratul Preţului şi al Precauţiei.

Fluidul căpătă consistenţa unui şuvoi de foc, ce îi ardea beregata.

„Prima înghiţitură din Licoarea Regală…”

Nici măcar nu era curios să afle ce gândeau ceilalţi doi. După cum se aşteptase, gustul acest nu semăna cu nimic altceva din ce băuse până atunci. Acum, ritualul îi permitea să se uite la viitorii săi adversari. Deja penajul alb începuse să le lucească, ca o discretă promisiune a culorilor aprinse ce urmau să apară în timp.

„Da, vom lupta împreună şi, poate, unul dintre noi va deveni galben, poate un altul albastru.”

Unul singur, cel mai puternic, cel mai inteligent, cel care va avea cel mai potrivit comportament în cea mai dificilă situaţie, va câştiga premiul cel mare.

„Un premiu care-mi este destinat.”

Se zvonea că totul era aranjat dinainte: Precauţia trebuia să domine viitorul consens. Analizele efectuate cu mult înainte demonstraseră deja că alternativele nu erau viabile.

— Veţi merge, deci, cântă Preşedintele Conclavului. Voi, cei trei viitori Suverani ai rasei, veţi merge şi veţi câştiga. Veţi merge şi-i veţi umili pe barbarii de pământeni.

„Zooon…!”, îi încuraja adunarea.

Pliscul preşedintelui se plecă spre piept, de parcă ar fi obosit brusc.

Aşa încât proaspătul Suveran al Preţului şi al Precauţiei abia reuşi să audă continuarea:

— Veţi merge şi veţi face tot ce se poate pentru a ne salva…

Partea întâi
INVAZIA

Motto: *Lăsaţi-i să ne ridice cu umerii în sus.*

Atunci vom putea vedea peste capetele lor spre nenumăratele tărâmuri promise, de unde am venit cândva şi către care sperăm să ne întoarcem.

1
FIBEN

În niciunul din anii pe care-i trăise Fiben Bolger acolo, nu mai văzuse o asemenea forfotă pe terenul de aterizare al astroportului Helenia.

Pereţii clădirilor vibrau din cauza vârtejului infrasonic al motoarelor. Nori uriaşi de praf măturau, fără încetare, pistele de beton. Nimic nu-i împiedica însă pe curioşi să se adune de-a lungul gardului ce împrejmuia uriaşa incintă şi să se holbeze curioşi la agitaţia din ce în ce mai mare.

Aceia dintre ei care posedau puţin talent psi puteau chiar să ghicească momentul în care o navă începea să se ridice cu câteva zeci de secunde mai înainte. Fiori de spaimă instinctivă, provocaţi de declanşarea valurilor gravifice, îi determinau pe unii să clipească des în clipele premergătoare ridicării la cer a câte unei nave din clasa G.

Zgomotul şi praful, mereu învârtejit, îţi iritau nervii la maxim.

Probabil că pentru cei care trebuiau să stea chiar pe pista cosmodromului era şi mai rău.

Cu siguranţă că Fiben îşi dorea să se afle oriunde altundeva, numai acolo nu. Poate, într-un bar consumând o sondă cu lichid anestetic. Din păcate, nu era să fie aşa. Privea la activitatea frenetică ce se derula în jurul său cu cinismul celor trecuţi prin prea multe situaţii asemănătoare, pentru a se mai mira de ceva.

„Suntem ca o navă ce se scufundă, gândi cu detaşare. Toţi şobolanii o şterg fără ca măcar să-şi ia rămas bun.”

Aşa şi era: orice era capabil să se ridice în spaţiu, pleca de pe Garth cu o grabă mai mult decât ruşinoasă. Dacă ritmul plecărilor se

menţinea, în curând pistele de beton aveau să fie goale.

„Asta până vor veni duşmanii… oricare vor fi ei…”

— Psst, Fiben! Gândeşte mai încet!

Fiben întoarse capul către dreapta. Cimpanzeul ce stătea acolo în formaţie părea să se simtă la fel de puţin confortabil ca şi el. Cascheta lui Simon Levin se închidea la culoare chiar deasupra arcadelor lui osoase, acolo unde blana de un maro închis se cârlionţa. Din priviri, Simon îi făcu semn să-şi îndrepte spinarea şi apoi îşi întoarse faţa către pistă.

Fiben suspină. La dracu’, ştia că trebuie să stea drepţi! Ceremonia pentru plecarea demnitarilor era aproape de sfârşit, dar un membru al Gărzii de Onoare Planetare nu avea voie să greşească.

Cu spinarea înţepenită la verticală îşi lăsă ochii să rătăcească către capătul sudic al platoului, dincolo de zona comercială şi de descărcătoarele de mărfuri. Acolo, către capătul extrem al perimetrului bazei, se întindea un şir de nave, de dimensiuni inegale, în formă de trabuc – flota de luptă de pe Garth. O mulţime de vase de cercetare, mici, supraîncărcate de tehnicieni, pluteau la mică distanţă deasupra lor, acordându-le detectoarele şi scuturile energetice pentru bătălia care urma să aibă loc.

Fiben îşi mută greutatea pe piciorul celălalt şi se întrebă dacă cei de la Comandă hotărâseră deja pe ce navă urma să lupte. Spera că angajaţii Poliţiei Coloniale, piloţi antrenaţi doar pe jumătate, vor fi cel puţin lăsaţi să-şi tragă singuri la sorţi hodoroagele de nave recent achiziţionate de la un negustor Xantinni, aflat în trecere.

Pe nevăzute, îşi desfăcu gulerul strâmt al uniformei cu mâna stângă şi se scarpină printre firele dese de păr de pe piept.

„Vechi nu înseamnă neapărat şi prost, se încuraja singur. Intră în luptă la bordul unei rable

de o mie de ani şi ştii, cel puţin, că poate să încaseze mult.”

Multe din navetele alea ciuruite se aflaseră în mijlocul unor mari bătălii cu mult înainte ca rasa umană să fi auzit măcar de Civilizaţia Galactică… înainte chiar să fi început să se joace cu rachetele cu praf de puşcă, ridicându-le în aer şi speriind păsările planetei-mumă, Terra.

Ultima imagine aduse un zâmbet uşor pe buzele lui Fiben. Nu era cel mai respectos mod de a gândi referitor la o rasă de Stăpân. Oricum, însă, oamenii nu-şi educaseră poporul pentru a fi respectuos.

„Uff! Afurisitul asta de costum înţeapă! Poate că nişte maimuţe spâne ca oamenii or putea să le suporte, dar noi, tipii ăştia păroşi, pur şi simplu nu suntem făcuţi să purtăm atâtea bulendre!”

Bine cel puţin că festivitatea pentru plecarea Consulului Synthian părea că se aproprie de sfârşit! Swolo Shochuhun – mingea aia pompoasă, acoperită cu blană şi favoriţi – tocmai îşi încheia discursul de rămas bun adresat locuitorilor planetei Garth, oameni şi cimpanzei, pe care îi lăsa în voia propriilor lor destine.

Fiben îşi frecă iar bărbia, urându-i balonului să se urce o dată în navă şi să se ducă dracului, dacă tot se grăbea să plece.

Un cot i se înfipse în coaste şi Simon îi şopti repede:

— Îndreaptă cocoaşa, Fiben! Înălţimea Sa priveşte încoace!

Aflată în mijlocul demnitarilor, Megan Oneagle, Coordonatoarea Planetară, îşi linse buzele şi clătină de câteva ori, scurt, din cap, privind în direcţia lui Fiben.

„Drace!” se înfiora el, înţepenind.

Fiul lui Megan, Robert, era colegul său la mica universitate de pe Garth şi Fiben ridică o sprânceană, dorind parcă să-i comunice astfel administratorului uman că el era acela care-i ceruse să servească în această ciudată gardă de

onoare. În orice caz, dacă oamenii şi-ar dori servitori care să nu se scarpine, nu ar fi trebuit să-i umanizeze pe cimpanzei.

Îşi strânse, totuşi, gulerul şi îşi îndreptă spatele. Formalităţile reprezentau aproape tot pentru Galactici, iar Fiben ştia că până şi un amărât de neo-cimpanzeu trebuia să-şi joace corect rolul, astfel rasa pământeană risca să-şi piardă din prestigiu.

De fiecare parte a Coordonatorului Oneagle, stăteau ceilalţi demnitari, care veniseră să o vadă pe Swolo Shochuhun plecând. În stânga lui Megan, se afla puternicul trimis al rasei Thennanian, Kault, o fiinţă înaltă, cu piele catifelată, splendid în haina sa strălucitoare, umbrită uşor de creasta întunecată de pe cap. Fantele respiratorii de pe gât se deschideau şi se închideau, aidoma storurilor bătute de vânt, într-o fereastră uitată deschisă, de fiecare dată când creatura cu fălci uriaşe respira.

În dreapta Coordonatoarei, stătea o figură mult mai umană, zveltă, cu membre lungi, care clipea uşor, fără grijă, în lumina mierie a după-amiezii.

„Uthacalthing e amuzat de ceva, ghici Fiben, privindu-l atent. De parcă n-ar fi aşa tot timpul.”

Evident, ambasadorul Uthacalthing avea impresia că toată afacerea este al naibii de amuzantă. Prin atitudinea adoptată, prin uşoara mişcare a cârceilor argintii, ce-i fluturau deasupra urechilor mici, precum şi în sclipirea jucăuşă din ochii aurii, larg deschişi, palidul tymbrimian părea să exprime ceea ce nu putea spune cu voce tare – ceva scurt şi usturător, în legătură cu plecarea precipitată a diplomatului Synthian.

Swolo Shochuhun îşi netezi cu grijă mustăţile, înainte de a păşi în faţă, pentru a-şi lua rămas bun de la toţi colegii ei. Privind-o cum executa măruntele mişcări formale din labe înaintea lui Kault, Fiben fu izbit de uimitoarea asemănare a ei

cu un mare şi dolofan urs spălător, îmbrăcat asemenea unui vechi curtean oriental.

Uriaşul thennanian îşi umflă creasta, în timp ce se plecă în faţa lui Swolo, în semn de răspuns. Cei doi galactici, inegali ca dimensiuni, schimbară o serie de glume răsuflate, în bogata şi flexibila limbă Galactic 6. Fiben ştia că, prin despărţirea lor, nu se rupea cine ştie ce mare prietenie.

— Asta e, nu poţi să-ţi alegi, de fiecare dată, prietenii, nu? şopti Simon.

— Ai şi tu dreptatea ta, se arătă de acord Fiben.

Se voia ironic. Pentru că situaţia era ironică: rotunzii şi păroşii synthieni erau printre puţinii aliaţi ai pământului, în mlaştina politică şi militară a celor Cinci Galaxii. Toată lumea îi cunoştea însă, în acelaşi timp, drept extrem de egoişti şi de laşi. Plecarea trimisului lor în acest moment era mai mult decât o garanţie că nu vor exista niciun fel de flote de luptători graşi şi păroşi, venindu-le în ajutor la nevoie.

După cum nu trebuiau să se aştepte la niciun fel de ajutor nici din partea Pământului, nici din aceea a Tymbrimului, el având deja destule probleme pe cap în acele momente.

Fiben pricepea destul de bine Galactica 6 pentru a putea urmări câte ceva din ceea ce spunea Kault. Acesta, după toate aparenţele, nu părea să dea prea multe parale pe ambasadorii care-şi părăsesc posturile.

„Măcar să le zică ceea ce merită!”, se strâmbă Fiben.

Poporul lui Kault era oarecum fanatic. Se aflau printre primii pe lista duşmanilor oficiali ai Pământului. Erau însă cunoscuţi pretutindeni pentru curajul şi pentru puternicul lor simţ al onoarei.

„Are dreptate Simon: nu-ţi poţi alege mereu prietenii. Din păcate, nici duşmanii.”

Swolo se opri în faţa lui Megan Oneagle. Plecăciunea pe care-o efectua era vizibil mai mică

decât cea realizată înaintea thennanianului.

La urma-urmei, oamenii deţineau un rang destul de mic printre rasele ce stăpâneau Galaxia.

„Nici nu vreau să mă gândesc ce înseamnă acest lucru pentru cei ca noi!”, se scutură Fiben, ca de-o insectă.

Megan se aplecă, la rândul ei, în semn de răspuns:

— Îmi pare rău că trebuie să pleci, spuse ea într-o Galactică puternic nazalizată. Te rog să-i transmiţi poporului tău întreaga noastră recunoştinţă pentru urările adresate.

— Mda, nu se putu abţine Fiben să murmure. Transmite-le şi celorlalţi racooni o groază de mulţumiri.

Îşi găsi, totuşi o privire perfect inexpresivă, atunci când colonelul Maiven, comandantul uman al Gărzii de Onoare, privi urât în direcţia lui.

Răspunsul lui Swolo se dovedi, după cum era de aşteptat, o înşiruire de platitudini.

— Este obligatoriu să aveţi răbdare, spuse ea. Cele Cinci Galaxii sunt frământate de tulburări, în acest moment. Toţi fanaticii de la conducerea marilor puteri politice se agită, considerând că „Mileniumul” – sfârşitul unei epoci măreţe – este foarte aproape. Ei se află în primele rânduri, făcând o mare gălăgie. Fireşte că moderaţii şi Institutele Galactice se mişcă la rândul lor, dar mai încet, cu mai mult discernământ. Oricum, sigur vor acţiona şi ei. Iar mica planetă Garth nu va fi dată uitării.

„Sigur! rânji sarcastic Fiben. Ce mare scofală, vine şi ajutorul peste o sută-două de ani!”

Ceilalţi cimpanzei din Garda de Onoare se priviră unul pe celălalt cu subînţeles. Ofiţerii umani se dovediră mai rezervaţi, însă Fiben tot reuşi să-l zărească pe unul dintre ei rostogolindu-şi limba prin gură.

Swolo se opri, în cele din urmă, în faţa membrului Senior al corpului diplomatic,

Uthacalthing, Prietenul-Oamenilor, consulul-ambasador de pe Tymbrimi.

Înaltul extraterestru purta o robă neagră, largă, care-i proteja pielea palidă. Avea o gură mică, compensată de o distanţă uriaşă între cei doi ochi. Cu toate acestea, impresia de aspect rămânea foarte puternică. Lui Fiben i se părea că reprezentativ pentru cel mai puternic aliat al pământului era faptul că părea oricând gata să râdă la orice glumă, fie ea mai mult sau mai puţin reuşită. Uthacalthing – cu ţeasta sa acoperită de o fâşie îngustă de blană maronie, mărginită de delicaţii şi mereu unduitorii cârcei argintii, cu mâinile sale lungi şi cu puternicul simţ al umorului – era singura persoană din această adunare care părea neatinsă de tensiunea zilei. Zâmbetul ironic al tymbrimianului se dovedi o mână optimistă pentru moralul prăbuşit al lui Fiben.

„În sfârşit!”, suspină el cu uşurare.

Swolo părea să fi terminat. Se întoarse fără grabă şi urcă rampa, către nava ce-o aştepta sclipind în soarele alb. Cu o comandă scurtă, colonelul Maiven ordonă luarea poziţiei de drepţi. Fiben încercă să ghicească, în gând, numărul de paşi care-l despărţea de cel mai apropriat loc umbrit şi de un pahar de băutură răcoritoare.

Se dovedi a fi însă prea devreme: când Swolo se întoarse în capătul scărilor pentru a se adresa încă o dată adunării, se auziră o mulţime de gemete înăbuşite. Ceea ce se petrecu în acel moment îl ului pe Fiben.

Chiar atunci când primele silabe părăseau cavitatea bucală a lui Swolo, un eveniment straniu avu loc pe terenul de aterizare. Fiben realiză ceva şi privi pe furiş către stânga, exact la timp pentru a zări sclipirea puternică, alături de una dintre navele-cercetaş. Aproape simultan, aceasta păru să… explodeze.

Nu-şi aducea amine cum sărise pe burtă, dar se trezi la sol, străduindu-se zadarnic să se îngroape în suprafaţa de cauciuc.

„Ce dracu' se întâmplă? Ne atacă deja?"

Apoi, îl auzi pe Simon strănutând puternic. Urmă un cor de strănuturi. Clipind des din cauza prafului, Fiben se ridică cu grijă şi aruncă o privire în direcţia navei: aceasta aştepta cuminte la locul ei. Va să zică, nu sărise în aer!

În mod sigur însă, scuturile nu se mai aflau sub control, oferind un spectacol asurzitor şi orbitor spectatorilor. Inginerii îmbrăcaţi în combinezoane negre alergau din toate părţile să oprească generatorul principal, dar deja toţi cei prezenţi fuseseră făcuţi conştienţi de toate simţurile de care dispuneau, de la pipăit şi gust, la miros şi simţul psi.

— Hei! strigă unul dintre cimpanzeii din stânga lui Fiben, strângându-se puternic de nas. Cine mama dracu' a aruncat bomba aia mirositoare?

Fiben pricepu că despre asta trebuia să fie vorba. Se răsuci la timp, pentru a vedea cum ambasadorul Synthian, cu nasul strâmbându-se în semn de dezgust şi cu mustăţile răsucite în jos, se strecurase în navă, lăsând baltă orice urmă de demnitate. Trapa se închise cu zgomot în urmă-i.

În fine, cineva reuşise să găsească butonul cel bun şi îngrozitoarea manifestare sonoră încetă, lăsându-le tuturor un gust amărui în gură şi un ţiuit ascuţit în urechi. Membrii Gărzii de Onoare se ridicară unul câte unul, scuturându-se de praf şi mormăind indignaţi.

O parte din personalul uman, precum şi câţiva cimpanzei mai stăteau încă plecaţi, clipind des şi strănutând puternic. Numai înaltul ambasador thennanian nu părea afectat de explozie, uitându-se cu uimire la gesturile neobişnuite făcute de cei din jurul său.

„O bombă cu gaze urât mirositoare, dădu Fiben din cap. Cineva a vrut să facă o glumă bună. Şi,

dacă stau să mă gândesc bine, cred că ştiu şi cine.”

Privi cu atenţie la Uthacalthing. Îşi aminti cum firavul tymbrimian zâmbise atunci când Swolo, mărunta Synthiană, se lansase în discursul ei final. Da, Fiben era în stare să jure pe fotografia lui Darwin că, în acel moment, chiar înainte de defectarea navetei, coroana de cârcei argintii a lui Uthacalthing se zburlise, iar ambasadorul zâmbise, aşteptând cu plăcere întâmplarea ce urma să aibă loc.

Fiben dădu din nou din cap. Cu tot renumele de superdotaţi psihic, niciun tymbrimian nu ar fi reuşit să declanşeze aşa ceva numai prin simpla forţă a voinţei. Asta dacă nu era cumva vorba despre ceva aranjat dinainte.

Naveta Synthiană se ridică uşor pe perna de aer şi alunecă spre capătul pistei. Apoi sunetul produs de instalaţia gravifică inundă terenul înconjurător, iar aparatul porni să se ridice pieziş, pierzându-se în nori.

La comanda colonelului Maiven, garda de Onoare se alinie încă o dată. Coordonatorul Planetar şi cei doi ambasadori ce o secondau trecură trupa în revistă. Poate că era numai o închipuire, dar Fiben trăi cu impresia că Uthacalthing îşi încetinise pasul chiar în faţa lui. I se năzărise că unul dintre ochii aceia larg deschişi, cu gene argintii, privise drept spre el, fixându-l preţ de o clipă. Apoi clipise cu subînţeles.

Fiben oftă.

„Foarte amuzant”, se strâmbă, uşor nemulţumit. Spera că emisarul tymbrimian va simţi sarcasmul din mintea lui. S-ar putea ca într-o săptămână să fim cu toţii bucăţi de carne prăjită, iar alţii stau şi fac bancuri. Bravo! Uthacalthing, vasăzică! Foarte amuzant!”

2
ATHACLENA

Cârceii se agitau frenetic împrejurul capului ei, într-o manieră aproape obraznică. Athaclena se eliberă de sentimentele de frustrare şi de furie, trimiţându-le să zbârnâie, asemenea electricităţii statice, la capătul şuviţelor argintii. Vârfurile lor se legănau ca nişte degete subţirele, modelând supărarea, aproape palpabilă, în ceva…

În apropriere, unul dintre umanii ce aşteptau o audienţă la Coordonatorul Planetar adulmeca aerul, uitându-se zăpăcit în jur. Apoi, se îndepărtă de Athaclena cu paşi mărunţi, fără să-şi dea seama prea bine de ce, dintr-odată, se simţea nelalocul său.

Era probabil, vorba despre o stare de empatie naturală, în stadiu primitiv. Unii bărbaţi chiar şi unele femei reuşeau uneori, destul de slab, să citească emisiunile de semne empatice produse de tymbrimieni, deşi puţini dintre ei ar fi reuşit să interpreteze şi altceva, în afara unor uşoare stări emoţionale.

Mai era, totuşi, o persoană care observase ceea ce făcea Athaclena. În cealaltă parte a încăperii, în mijlocul unui mic grup de umani, tatăl ei îşi ridică brusc capul. Propria sa coroană de cârcei rămăsese în repaus. Uthacalthing se răsuci să-şi privească fata, având pe chip o uşoară expresie de amuzament.

Părea să simtă ceea ce, probabil, trebuia să simtă orice om care şi-ar surprinde copilul izbind cu piciorul în canapea, sau spunând vorbe urâte în şoaptă. Frustrarea în sine era aproape identică, numai că Athaclena o exprima mai mult prin aura specifică tymbrimienilor decât prin mimică sau prin gesturi. Observând că tatăl ei o priveşte, îşi

stăpâni mişcarea vioaie a cârceilor, ştergând rapid semnul răutăcios, care tocmai i se modela deasupra capului.

Asta nu însemna că-i pierise şi supărarea. Ar fi fost şi greu, înconjurată cum era de mulţimea aceea de pământeni.

„Nişte caricaturi!”, gândi, ştiind însă că era şi rea şi nedreaptă în acelaşi timp. Bineînţeles că nu era vina lor că erau ceea ce erau – unul dintre cele mai ciudate clanuri apărute pe scena Galaxiei în ultimii ani.

Dar asta nu însemna că trebuie, obligatoriu, să-i şi placă de ei! Poate că ar fi fost mult mai bine dacă ar fi fost… mai străini, mai deosebiţi, dacă nu ar fi arătat atât de bine ca nişte versiuni nereuşite ale tymbrimienilor: mici, îndesaţi şi cu ochii apropriaţi. Atât de marile diferenţe de culoare şi proporţiile nepotrivite ale corpului uman deveneau puternic depresive, dacă stătea prea mult în aproprierea lor.

„Şi ăsta e un gând nepotrivit pentru fiica unui diplomat…”

Se retrase în sine, străduindu-se să-şi reorienteze fluxul gândirii. La urma-urmei, nu-i putea învinui pentru că-şi manifestau spaima, acum, când un război teribil, pe care nu ei îl provocaseră, era pe cale să se abată asupra lor.

Îşi privi tatăl care râdea la gluma spusă de unul dintre ofiţerii pământeni şi se întrebă cum de reuşea să reziste atât de bine.

„Cred că eu nu voi reuşi niciodată să învăţ modul ăsta de comportament. Atât de lejer, de firesc… Nu voi reuşi niciodată să-l fac să fie mândru de mine.”

Voia ca Uthacalthing să termine odată cu pământenii aceia, pentru a putea vorbi singură cu el. Robert Oneagle urma să sosească pentru a o lua, iar ea încerca încă o dată să-şi determine părintele să nu o trimită cu tânărul uman.

„Pot fi folositoare. Ştiu că pot! Nu e nevoie să fiu cocoloşită şi trimisă undeva la munte, pentru a fi în siguranţă, asemenea unui copil mic.”

Îşi controla starea emoţională cu rapiditate, mai înainte ca alt semn răutăcios să apuce să i se formeze deasupra capului. Simţea că îi trebuie ceva, ceva care să-i ţină mintea ocupată, în vreme ce aştepta.

Controlându-şi cu severitate direcţia gândurilor, Athaclena se îndreptă către cei doi ofiţeri ce se găseau în apropriere, cu capetele aproape lipite, scufundaţi într-o discuţie purtată pe un ton scăzut. Vorbeau în anglic, cea mai folosită limbă a pământenilor.

— De fapt, tot ce ştim în acest moment este faptul că una din navele de supraveghere ale Pământului a nimerit peste o chestie stranie, într-unul din norii stelari de la marginea Galaxiei.

— Bun. Şi ce era chestia aia? întrebă celălalt. Mă rog, tu studiezi civilizaţiile străine, Alice. Nu ţi-ai format o idee în legătură cu ce ar fi putut descoperi sărmanii delfini, atât de straniu încât a reuşit să stârnească un aşa mare scandal?

Femeia înălţă din umeri:

— Sincer, habar n-am Dar nu a fost nevoie decât de câteva amănunte din raportul trimis de „Streaker”, pentru a determina cele mai fanatice clanuri din cele Cinci Galaxii să se bată între ele cu o furie care n-a mai fost stinsă de milenii… Ultimele mesaje spun că unele dintre conflicte au devenit al dracului de dure. Ai văzut şi tu cât de speriată era synthiana în urmă cu o săptămână, înainte de a se decide s-o şteargă de aici.

Celălalt dădu din cap şi oftă. Apoi, preţ de mai multe minute, niciunul din ei nu mai scoase vreo vorbă. Tensiunea nervoasă era atât de puternică, încât se arcuia aidoma unui pod pe deasupra spaţiului dintre ei. Athaclena putea să o descifreze ca pe orice alt semn specific emotivităţii umane:

teamă şi nesiguranţă, care puneau o herbată neagră pe marginea fluxului bioenergetic.

— Orice-ar fi, are dimensiuni foarte mari, sunt sigur de asta, reveni primul ofiţer.

Athaclena plecă, realizând că umanii o observaseră. Din momentul în care sosise pe Garth, îşi modificase formele corpului, schimbându-şi contururile şi trăsăturile feţei pentru a semăna cât mai mult cu o fată. Existau însă anumite limite pe care nu le putea depăşi în niciun fel, chiar folosind acele însuşiri deosebite de manipulare a organismului, de care dispunea rasa sa. De fapt, îi era imposibil să ascundă ce era cu adevărat.

Dacă ar fi rămas lângă cei doi, în mod inevitabil ar fi fost întrebată care era părerea tymbrimienilor în legătură cu situaţia actuală, şi se săturase să le tot spună pământenilor că nici nu ştia mai mult ca ei.

Athaclena zâmbi, deşi situaţia, în sine, era tristă. Încă o dată, rasa pământeană era luată în vizor, ca în urmă cu două sute de ani, când cu binecunoscuta afacere „Sundiver”. De această dată, criza interstelară fusese declanşată de prima navă comandată de neodelfini.

Cea de-a două rasă dirijată de oameni nu avea mai mult de două sute de ani – ceva mai puţin chiar şi decât neo-cimpanzeii. Cum aveau să reuşească astronauţii-cetacee să găsească o rezolvare pentru încurcătura pe care o provocasem din neatenţie era încă o întrebare fără răspuns. Dar repercusiunile negative se întindeau deja în jumătate din Galaxia Centrală, până departe, la izolatele lumi colonizate către periferie, de tipul lui Garth.

— Athaclena…

Se întoarse. Uthacalthing stătea lângă ea, privind-o cu un aer vag îngrijorat.

— Te simţi bine, draga mea?

Din totdeauna se simţea mică în prezenţa sa. Deşi era un tată foarte bun şi mereu atent cu ea, Athaclena se intimida de fiecare dată când îl avea în preajmă. Arta sa de a se furişa era atât de bună, încât, ca de obicei, nu reuşise să-şi dea seama de apropierea lui până ce nu-i atinsese mâneca rochiei. Chiar şi de aproape, tot ceea ce putea să citească în complexitatea strălucirilor aurei era numai semnul rotitor empatic, numit CARIDOUO – cel al iubirii paterne.

— Da, tată. Totul e… în regulă.

— Bine. Să înţeleg că eşti pregătită pentru expediţie?

Vorbise în anglic. Îi răspunse în dialectul tymbrimian Galactic Şapte.

Uthacalthing se încruntă uşor.

— Credeam că tu şi Robert sunteţi prieteni.

Sprâncenele Athaclenei se înălţară, în semn de enervare. De ce se prefăcea că nu o înţelege? Ştia foarte bine că fiul Coordonatorului Planetar constituia o tovărăşie căreia nu i se putea imputa nimic. Robert era prietenul cel mai bun pe care-l avea printre tinerii umani din Port Helenia.

— Într-o oarecare măsură, este şi pentru binele lui Robert faptul că îţi cer să te mai gândeşti, continuă ea. Bietul băiat e ruşinat de ideea că va trebui să-mi fie dădacă – parcă aşa se zice, nu? – în timp ce colegii săi sunt cu toţii înrolaţi în miliţie, pregătindu-se pentru război. Şi vreau să ştii că nu-l pot învinovăţi pentru asta.

Uthacalthing dădu să spună ceva, dar Athaclena nu-i dădu voie.

— Mai am un motiv, tată! Nu vreau să te părăsesc! Nu mai repet argumentul logic, expus mai înainte, când ţi-am explicat cum aş putea să-ţi fiu de folos în săptămânile care urmează. Adaugă şi motivul sentimental…

Se concentra cu mare grijă asupra realizării semnului empatic, pe care-l concepuse mai devreme, în cursul zilei. Îl numise

KE'IPATHYE… o rugăminte născută din dragoste, rugămintea de a fi lăsată să facă faţă primejdiei alături de persoana iubită. Cârceii tremurau uşor deasupra urechilor, iar construcţia prinse să pâlpâie când începu să se hotărască asupra a ceea ce avea să facă. În cele din urmă, se stabiliza. O expedie, alunecând, către aura tatălui său. În clipa aceea, aproape că nu-i mai păsa că se aflau într-o încăpere înţesată de umani scunzi, cu frunţi înguste, însoţiţi de protejaţii lor păroşi, mărunţii cimpanzei. Tot ce conta erau numai ei doi şi podul pe care-l construia peste distanţa ce-i despărţea.

KE'IPATHYE căzu peste cârceii lui Uthacalthing, care vibrau în aşteptare şi înţepeni acolo, strălucind prelung din cauza aprecierii lui. Pentru moment, Athaclenei i se opri respiraţia văzând ce bine arată, o adevărată operă de artă, deşi ştia că ceea ce vedea acum depăşea cu mult umila ei pricepere în realizarea de structuri bioenergetice.

Apoi semnul se sparse şi căzu ca o ceaţă uşoară de dimineaţă, strălucind de-a lungul coroanei tatălui său.

— Un dar minunat, spuse el cu voce slabă şi Athaclena ştiu că era mişcat.

„Dar…"

Şi ştiu, fără să aştepte formularea în cuvinte, că hotărârea lui rămase nezdruncinată.

— Pot să-ţi ofer şi eu ceva, spuse Uthacalthing şi extrase din mânecă o cutiuţă aurită, cu încuietoare de argint. Mama ta, Mathicluanna, a dorit să o primeşti atunci când vei fi gata să te declari adultă. Deşi nu am fixat încă o dată anume pentru asta, cred că a sosit momentul să ţi-o dau.

Athaclena clipi repede, pierzându-se dintr-odată într-un vârtej de emoţii confuze. Cât de adesea nu-şi dorise să afle ce anume-i lăsase mama ei drept moştenire, iar acum părea că îşi pierduse orice strop de curiozitate, care să o împingă să ia cutioara din mâna tatălui ei. Şi, apoi, mai era şi

sentimentul unei pierderi apropriate: era convinsă că Uthacalthing nu ar fi făcut gestul, dacă ar fi fost convins că se vor mai întâlni.

Trase adânc aerul în piept.

— Va să zică, ai de gând să lupţi.

Uthacalthing ridică pur şi simplu din umeri – acel gest tipic uman de exprimare a indiferenţei.

— Duşmanii umanilor sunt şi ai noştri, fata mea. Pământenii sunt ei curajoşi, dar nu-şi pot depăşi stadiul de creaturi slabe, care nu au nevoie de sprijinul meu.

Chiar şi fără interpretarea semnelor bioenergetice, ar fi recepţionat fermitatea hotărârii din intensitatea tonalităţii vocii. Ştia că orice insistenţă de a-l determina să renunţe nu ar fi reuşit altceva decât să îl determine să o dispreţuiască.

Mâinile li se întâlniră în jurul cutiuţei, degetele lungi îngemănându-se. Păşiră, în linişte, către ieşire. Pentru o clipă, avu senzaţia că nu mai erau doar ei doi, ci trei, deoarece cutiuţa purta în ea ceva din spiritul Mathicluannei. Starea de înţelegere era, în acelaşi timp, plăcută şi dureroasă.

Gărzile de neo-cimpanzei dădură, protocolar, onorul şi se grăbiră să deschidă porţile. Ieşiră din Clădirea Ministerului în aerul curat, încălzit de aerul primăvăratic.

Uthacalthing o conduse până la marginea şoselei, unde o aşteptau bagajele. Mâinile li se despărţiră, şovăitoare, Athaclena rămânând între degete cu darul neaşteptat.

— În regulă, iată-l şi pe Robert. Exact la timp! zise Uthacalthing punând mâna streaşină la ochi. Maică-sa spune că nu e prea punctual, dar, personal, nu ştiu să fi întârziat vreodată la evenimentele importante.

Un vehicul pe pernă de aer se apropie de-a lungul drumului pietruit, ocolind limuzinele şi maşinile oficiale militare. Uthacalthing se răsuci încet către fiica sa.

— Încearcă să profiţi de această călătorie, pentru a te putea bucura de prezenţa ta în munţii Hulun. I-am văzut şi eu, cândva. Crede-mă, sunt cu adevărat minunaţi! Şi, Athaclena, încearcă să priveşti această călătorie ca pe o şansă.

— Mă voi strădui să fac exact ce-mi ceri, tată, dădu ea din cap, ascultătoare. Îmi voi petrece majoritatea timpului îmbunătăţindu-mi vocabularul anglic şi bagajul de forme emoţionale umane.

— Perfect. Şi nu uita, ţine ochii larg deschişi, pentru orice semn sau urmă care vine din partea legendarelor creaturi garthiene.

Athaclena se încruntă uşor. Interesul dovedit în ultima vreme de tatăl său pentru dubioasele legende locale începuse deja să semene a idee fixă. Şi totuşi era periculos să-l contrazici: niciodată nu puteai să fi sigur când vorbea serios sau când punea la cale o glumă complicată.

— Voi căuta semne, desigur, deşi personal cred că fiinţele alea sunt, mai degrabă, mitice.

— Acum trebuie să plec, zâmbi tymbrimianul. Dragostea mea va fi însă tot timpul cu tine. Ca o pasăre plutind – o imită cu mâinile – pe deasupra umărului tău.

Cârceii lui îi atinseră uşor pe ai ei, după care plecă, urcând în grabă treptele în direcţia coloniştilor îngrijoraţi. Athaclena rămase locului uluită, străduindu-se să priceapă de ce tatăl ei folosise acea stranie metaforă umană.

„Cum poate fi dragostea asemenea unei păsări?!”

Uneori, Uthacalthing era atât de ciudat, încât o înspăimânta.

Pietrişul scrâşni aspru, atunci când vehiculul plutitor se aşeză la câţiva paşi de ea, pe sol. Robert Oneagle, tânărul brunet care urma să-i fie partener de exil, zâmbi din spatele geamului şi-i făcu semn cu mâna, dar era evident că era vorba numai de un gest de încurajare, făcut din politeţe şi nu din

sentiment. În realitate, sub această mască voioasă, Robert era aproape la fel de nefericit ca şi ea, din pricina călătoriei neprevăzute. Soarta – ca şi imperioasele reguli ale adulţilor – îi aruncase împreună într-o direcţie pe care niciunul dintre ei nu o alesese.

Semnul slab, aproape brut, pe care Athaclena îl formă în jurul cârceilor – invizibil pentru Robert – era doar ceva mai mult decât un suspin de resemnare şi de supunere. Masca pe care o adoptase păstra însă aparenţele, afişând un zâmbet de tip pământean, aranjat cu mare grijă.

— Salut, Robert, îl întâmpină, ridicându-şi bagajele.

3
GALACTICII

Suveranul Proprietăţii îşi înfoie penele, scoţând la iveală rădăcinile penajului său încă alb, cu strălucirea aceea şovăitoare care prevestea viitoarea regalitate. Cu un neaşteptat sentiment de mândrie, ţopăi câţiva paşi înainte, se cocoţă la Pupitrul Declaraţiilor Oficiale şi ciripi, cerând atenţie.

Vasele de luptă ale Forţei Expediţionare se aflau încă în interspaţiu şi până la marea bătălie mai aveau de aşteptat ceva timp. Asta era şi motivul pentru care Suveranul Proprietăţii deţinea încă toate prerogativele puterii şi putea să întreprindă orice activitate de la bordul navei amiral.

Comandantul Razei şi al Ghearei privi de la propriul Pupitru de Comandă de-a latul punţii. Ca şi Suveranul Proprietăţii, amiralul avea penajul strălucitor al dominaţiei. În niciun caz, însă nu punea problema să intervină atunci când era pe cale să fie pronunţată o declaraţie religioasă.

Aşa că întrerupse imediat şirul de dispoziţii pe care le ciripea către subordonaţii săi, adoptând o atitudine de aşteptare plină de veneraţie.

De-a lungul întregii punţi, larma făcută de tehnicienii şi inginerii Gubru se stinse treptat, până la nivelul unui murmur slab. Până şi patrupezii Kwackoo îşi încetară activităţile, aşezându-se în poziţia de ascultare.

Şi, totuşi, deşi semnele care-i parveneau erau cele aşteptate, Suveranul Proprietăţii nu-şi începea încă discursul. Nu ar fi fost corect să facă asta, până când toţi Trei nu ar fi fost prezenţi.

Una din căile de acces se debloca şi ultimul Maestru al expediţiei, cel de-al treilea membru al triarhiei, păşi înăuntru. Aşa cum se cuvenea,

Suveranul Preţului şi al Precauţiei purta în jurul său aura întunecată a suspiciunii şi îndoielii. Se aşeză la un pupitru confortabil, urmat îndeaproape de un convoi lung de contabili şi birocraţi.

Ochii li se întâlniră, preţ de o clipă. Deja tensiunea instalată între ei era vizibilă şi avea să crească mereu de-a lungul săptămânilor şi lunilor următoare, până în ziua în care din unirea lor se va fi născut o nouă regină, iar consensul avea să fie din nou restabilit.

Era o stare emoţională exaltantă, aproape sexuală. Niciunul nu ştia cum se va termina această confruntare. Raza şi Gheara porneau cu un oarecare avantaj, lucru normal devreme ce expediţia începea cu o bătălie.

Dar nu era obligatoriu ca această stare de dominanţă să şi dureze. Clipa prezentă însă era, evident, în avantajul preoţimii.

Toate ciocurile se întoarseră către Suveranul Proprietăţii, care se ridică demn, flexându-şi un picior, apoi pe celălalt, pregătindu-se să declame. Nu după mult timp, un murmur slab prinse să se ridice dinspre mulţimea de înaripate.

— Zzooon…

— Ne-am îmbarcat pe această navă pentru o misiune! şuiera suveranul. O prea sfântă misiune…

Zooon…

— Odată ce am acceptat-o, trebuie să perseverăm întru înfăptuirea ei.

Zooon…

— Să perseverăm pentru a atinge patru mari ţinte.

Zooon…

— Ţinte care înseamnă Cucerirea, întru gloria Clanului nostru, zoon.

Zooon…

— Cucerirea şi Constrângerea pentru a putea păstra Secretul, Secretul pe care animalele

pământene îl ţin strâns între ghearele lor afurisite, pentru a-l ascunde privirilor noastre, zooon.

Zooon…

— Cucerirea, Constrângerea şi Câştigarea Consideraţiei duşmanilor, pentru a căpăta onoarea şi pentru a-i supune pe ei ruşinii, evitând, astfel, să ne facem noi înşine de ruşine, zooon.

Zooon…

— Să evităm ruşinea şi să realizăm Cucerirea şi Constrângerea, pentru a ne dovedi, în sfârşit, valoarea în faţa strămoşilor şi a progeniturilor noastre cărora, cu siguranţă, le-a sosit vremea Reîntoarcerii. Să dovedim valoarea noastră ca Maeştrii, zooonnn.

Refrenul izbucni cu entuziasm:

— Zzzooonnn!

Ceilalţi doi Suverani se plecară cu respect în faţa preotului şi ceremonia luă sfârşit. Soldaţii Ghearei şi astronauţii porniră imediat către locurile lor. Pe măsură ce birocraţii şi angajaţii din Serviciul Civil părăseau sala începu să se facă însă auzit un murmur slab dar distinct:

— Toate astea… Sigur că trebuie şi ele. Dar… a fost uitat un lucru… un lucru esenţial…

— Un lucru mai presus de toate… supravieţuirea cuibului.

Preotul se răsuci grăbit şi reuşi să surprindă o sclipire fugară în ochii Suveranului Preţului şi al Precauţiei. Şi, dintr-odată, ştiu că rivalul său câştigase un punct important, deşi, la prima vedere, nu-ţi dădeai seama de asta. Şi nu era decât triumf în ochii celuilalt, în vreme ce se pleca smerit, din nou, murmurând încet: „Zooon…”

4
ROBERT

Lumina puternică a soarelui descoperea o mulţime de borte în bolta deasă a pădurii şi-şi strecura prin ele mănunchiurile de raze colorate, împrăştiind fuioarele de ceaţă ce se prelingeau printre trunchiurile copacilor. Vânturile violente ale iernii slăbiseră mult în intensitate în ultimele săptămâni, dar o briză tăioasă ca un brici le luase locul cu aceeaşi eficienţă, făcând crengile să se aplece şi să se încovoaie, scuturând umezeala adunată după ploaia din noaptea trecută. Picurii plezneau cu zgomot, căzând în bălţile formate la rădăcina copacilor.

În munţi domnea liniştea. O linişte mult prea apăsătoare pentru o pădure fremătând de viaţă. Cât vedeai cu ochii, copacii îţi răneau privirile cu trunchiurile lor înalte, superbe, dar simţeai, instinctiv, că frumuseţea lor era una de suprafaţă, ascunzând parcă o boală provenită din răni vechi, niciodată vindecate. Aerul era încărcat de mirosuri tari, însă nasul unui pământean putea imediat să deceleze undeva, deasupra tuturor, o aromă cunoscută încă de pe Terra – aceea a declinului. Şi nu trebuia să fii neapărat empat pentru a-ţi da seama că acesta era un loc trist, atins de melancolia zărită uneori pe chipurile bolnavilor incurabili.

Ciudat, însă tocmai această tristeţe fusese aceea care îi determinase pe pământeni să vină aici. Deşi istoria nu scrisese încă ultimul capitol despre Gaith, planeta era trecută deja pe lista planetelor muribunde.

Un snop de raze, căzute printre trunchiurile dese, lumina un mănunchi de liane, care atârnau

într-o aparentă dezordine din coama unui arbore gigantic. Robert Oneagle arătă în direcţia lor:

— N-ai vrea să le vezi mai de-aproape, Athaclena? Ştii, pot fi foarte interesante.

— Ce anume, Robert? Nu văd decât nişte liane.

— Chiar despre ele e vorba, zâmbi bărbatul. Sunt nişte chestii uimitoare.

Privirea încruntată a Athaclenei părea foarte umană, în ciuda distanţei mari dintre ochii ei ovali şi a irişilor aurii. Maxilarul delicat, ca şi sprâncenele arcuite, făceau ca expresia ei să pară uşor ironică. Desigur că, fiică de diplomat fiind, Athaclena trebuie să fi învăţat să îşi controleze cu grijă mimica atunci când se găseau în preajma oamenilor. Şi, totuşi, Robert era convins că încruntarea ei dovedea, pur şi simplu, uimirea.

Când vorbi din nou, o anume ezitare din vocea ei păru să arate că folosirea limbii anglice nu îi permitea să-şi exprime întreaga bogăţie a gândurilor.

— Doar nu vrei să-mi spui că plantele astea agăţătoare sunt preconştiente… E adevărat că în Galaxie există câteva rase autotrofe, dar această… vegetaţie nu arată niciun semn de acest fel. Oricum…

Sprâncenele aproape i se împreunaseră, din cauza concentrării. Se putea vedea cum cârceii argintii se legănau, căutând parcă ceva.

— Oricum, nu simt niciun fel de emisie emoţională din direcţia lor.

Robert zâmbi din nou.

— Bineînţeles că nu simţi. Pentru că nici nu am vrut să sugerez că ar avea vreun rudiment de inteligenţă sau măcar un sistem nervos propriu. Sunt, pur şi simplu, plante de pădure. Există însă un secret în ceea ce le priveşte. Hai să-ţi arăt!

Athaclena dădu din cap – alt gest care ar fi putut să nu fie firesc pentru un tymbrimian. Puse jos, cu grijă, floarea la care tocmai se uita şi se ridică graţios, cu o mişcare aproape fluidă.

Athaclena avea o construcţie firavă, iar proporţiile braţelor şi ale picioarelor ei erau diferite faţă de cele umane. Pelvisul slab, puternic conturat, parcă pâlpâia sub un piept îngust. Lui Robert i se părea că fata nu se deplasa normal, ci se prelingea pe sol, într-un fel aproape pisicesc, care îl fascinase încă din urmă cu o jumătate de an, când Athaclena sosise pe Garth.

Că tymbrimienii erau mamifere care-şi alăptau puii era evident din proporţiile pieptului, aproape provocator, vizibil chiar şi sub costumul gros de călătorie. Robert aflase din cele câteva studii citite, referitoare la anatomia tymbrimiană, că mai avea încă două perechi, precum şi o pungă-marsupiu. În acel moment, însă, aceste detalii nu ieşeau în relief, Athaclena părând mult mai umană decât era în realitate sau, oricum, mai apropiată, mai degrabă, de elfii din basmele pământene decât de ceea ce-şi închipuiau oamenii despre extratereştri.

— În regulă, Robert. Tot i-am promis tatălui meu că voi face tot ce-mi stă în putinţă pentru a realiza ceva bun în acest exil voluntar. Arată-mi ce cunoşti despre „minunile” acestei plante.

Tonul vocii îi era atât de grav şi de resemnat, încât băiatul decise că exagera, încercând să-l impresioneze. Morga teatrală o făcea să semene al naibii de bine cu o adolescentă umană. O apucă de braţ şi o conduse către cuibul de liane.

— Uite aici, punctul principal care merită văzut se află aproape de rădăcinile arborelui.

Ciuful Athaclenei – creasta de blană maronie care pornea, îngustă, dinspre coloana vertebrală, lăţindu-se treptat, pentru ca apoi să coboare, ascuţindu-se, spre baza lată a nasului – era acum zburlit şi zimţat ca un fierăstrău pe margini. Deasupra urechilor mici şi rotunjite, cilii coroanei se zbăteau, străduindu-se să capete orice urmă de conştiinţă, în afară de aceea a lor, existentă în luminişul îngust.

Robert îşi aminti că îşi propusese să nu supraestimeze puterile mentale ale tymbrimienilor, aşa cum făceau, adeseori, mulţi dintre semenii săi. Plăpânzii Galactici demonstrau impresionante abilităţi în captarea emoţiilor puternice şi se presupunea că dezvoltaseră aproape o artă în domeniul empatiei. Cu toate acestea, telepatia era la fel de rar întâlnită printre ei ca şi printre pământeni.

O privi pe furiş, întrebându-se dacă era în stare să-şi dea seama cât de mult crescuse starea de ciudată fascinaţie exercitată asupra lui, de când părăsiseră împreună Port Helenia. Spera, din toată inima, că nu. De altfel, era vorba despre un sentiment de care el însuşi nu era sigur că există în altă parte decât în propria-i închipuire.

Lianele se dovediseră a fi nişte corzi fibroase, groase, cu protuberante aproape la fiecare jumătate de metru. Se îngrămădeau în spaţiul îngust al poienii din mai multe direcţii. Robert apucă un mănunchi şi îl săltă, pentru a-i arăta cum pătrundeau toate în acelaşi bazin de apă gălbuie.

— Puţuri dintr-astea se găsesc pe tot continentul, explică el, toate conectate între ele prin această vastă reţea de liane. Acestea joacă un rol esenţial în ecosistemul pădurii. Niciun alt arbust nu creşte în apropierea acestor rezervoare, deservite de liane.

Athaclena îngenunche pentru a vedea mai bine. Coroana i se mai agita încă şi îi dădea un aer foarte interesant.

— De ce are bazinul culoarea asta? Există vreo impuritate în apă?

— Ai nimerit-o. Dacă am avea o trusă anabioză, te-aş duce de la un puţ la altul şi ţi-aş arăta, în mod concret, că fiecare are o suprasaturaţie din cutare sau cutare element sau substanţă chimică. Lianele alcătuiesc un fel de reţea de conducte între aceşti arbori uriaşi, transportând substanţe nutritive din

locurile unde se găsesc prea multe, în acelea unde lipsesc.

— Un soi de reţea comercială! exclamă Athaclena şi moţul i se zburli într-una din acele pure expresii tymbrimiene, pe care Robert era sigur că le mai văzuse şi altădată şi că reuşise să le înţeleagă în mod corect, semnificaţia.

Pentru prima oară de când plecaseră din oraş, Athaclena părea, în mod sincer, interesată de ceva. Se întreba, curios, dacă nu cumva ea construia chiar atunci unul din acele stranii „semne empatice", iluzorii forme de artă, pe care unii dintre pământeni erau gata să jure că o simţiseră şi chiar o înţelesesem, într-o oarecare măsură.

Robert ştia că la baza jocului empatic stătea activitatea cârceilor coroanei. O dată, însoţind-o pe mama sa la o recepţie diplomatică, surprinsese ceva, care trebuie să fi fost un semn-plutitor despre care auzise atâtea vorbindu-se, înălţându-se deasupra coamei Ambasadorului tymbrimian, Uthacalthing. Fusese mai mult o senzaţie ciudată, asemănătoarea aceleia când ai impresia că ai surprins o formă cu coada ochiului şi în clipa în care răsuceşti capul să o vezi mai bine, îţi dispare de sub nas. În cele din urmă, rămăsese uluit într-un colţ al sălii, nehotărându-se dacă fusese numai un simplu joc al imaginaţiei sale sau…

— Relaţia este, clar, simbiotică, îl smulse din gânduri Athaclena.

Clipi repede, tulburat. Normal că ea vorbea despre liane.

— Aa… da, ai dreptate, sigur că da. Lianele sunt hrănite de copaci şi, în schimb, transportă substanţele nutritive pe care rădăcinile acestora nu le pot găsi în solul sărac. Bazine ca acestea servesc drept bănci, în care lianele stochează şi realizează schimburi de substanţe chimice.

— Incredibil! Athaclena examină rădăcinile. Mimează structura sistemului comercial al creaturilor raţionale. Bănuiesc că este vorba despre

o treaptă intermediară logică a evoluţiei, pe care poate că aceste plante o vor depăşi cândva. Dacă vor mai avea timp. Cred că poporul Kauten începuse un proces asemănător, mai înainte ca grădinarii Linten să găsească inducerea germenilor raţiunii şi apoi să-i îndrume către astronautică.

Privi întrebătoare către însoţitor.

— Aţi catalogat fenomenul? E mai mult ca sigur că înţelepţii Z'Tang au făcut o cercetare minuţioasă a planetei, înainte ca ea să vă fi fost oferită vouă, pământenilor. De aceea sunt surprinsă că nu am auzit vorbindu-se niciodată despre asta.

Robert îşi permise o umbră de zâmbet.

— Evident că raportul Z'Tang, făcut pentru Marea Bibliotecă, menţionase despre proprietăţile de transfer chimic ale lianelor. Tragedia acestei planete este că s-a bazat în întregime pe un sistem departe de a fi perfect. Când noi am ajuns pe Garth, reţeaua aceasta se afla în pragul colapsului. Dacă ar fi continuat în acelaşi mod, în scurt timp, jumătate din continent ar fi fost acoperit de deşert.

Îşi trase respiraţia şi o privi oarecum ironic.

— Învăţaţii Z'Tang au omis ceva crucial în raportul lor. Nu au observat că lianele, departe de a fi statice, precum copacii, se mişcă încet în afara pădurii căutând noi minerale pentru gazdele lor. Iar pădurea, ca o comunitate comercială activă – după cum singură ai observat – se adaptează. Se schimbă. Acum sperăm ca, dând un mic ajutor ici, altul dincolo, reţeaua pe care-o vezi să devină centrul reamenajării ecosferei acestei planete. Dacă vom reuşi aici, vom obţine profituri imense, vânzând această tehnologie şi înalte părţi ale Galaxiei.

Era o explicaţie care ar fi mulţumit orice uman. Dar când Athaclena se ridică, lăsând capetele lianelor să cadă în apa gălbuie, tonul cu care îi vorbi se dovedi a fi mai mult decât rece.

— Pari să fii foarte mândru de felul în care ai tăi au speculat cu inteligenţă mărunta greşeală a unei

rase atât de vechi ca aceea a înţelepţilor Z'Tang. Cum e chestia asta, la voi: „Gata, i-am prins la strâmtoare pe afurisiţii ăştia de extratereştri, cu fenomenala lor Bibliotecă cu tot!". Cam aşa, nu?

— Stai puţin, eu…

— Spune-mi, voi umanii aveţi de gând să faceţi negoţ cu informaţia asta şi în general, să vă bateţi cu pumnii în piept în faţa celorlalte rase, ori de câte ori reuşiţi să prindeţi un ciolan mai mare? Sau veţi striga în toate colţurile Galaxiei ceea e orice neam cu bun simţ ştie – anume că Marea Bibliotecă nu a fost şi nici nu va fi vreodată perfectă?

Robert tresări surprins. Tymbrimienii, după cum îi descriau majoritatea pământenilor, care intraseră în contact cu ei, erau adaptabili, înţelepţi şi, de multe ori, răutăcioşi. Dar ceea ce auzea acum părea că vine, mai degrabă, de la o feministă iritabilă şi pornită masculilor. Adevărat, de multe ori pământenii exagerau cu criticile aduse civilizaţiilor galactice. Şi, nu o dată, se „bătuseră prea tare cu pumnul în piept" că erau singura specie actuală care se propulsase în spaţiu, fără ajutorul nimănui. În virtutea acestui drept, de ce trebuia ca ei să ia neapărat drept bune tot ceea ce stătea scris în Marea Bibliotecă a celor Cinci Galaxii? Mass-media pământeană tindea să încurajeze o atitudine de dispreţ faţă de extratereştrii care preferau să ia lucrurile de-a gata din Bibliotecă, în loc să se străduiască să le afle ei înşişi.

Mai exista, de altfel, şi un motiv care încurajase perpetuarea acestei stări de lucruri. Alternativa pentru ea, conform psihologilor pământeni, era un distructiv complex de inferioritate rasială. Aşa încât mândria devenise un lucru vital pentru singurul clan ce se ridicase până la raţiune prin forţe proprii din întregul Univers cunoscut. Era, într-un fel, zidul pe care omenirea îl punea între

fiinţa ei fragilă psihic şi oceanul nemilos al disperării.

Reversul medaliei îl constituia faptul că, din păcate, această atitudine condusese la îndepărtarea unor specii care, în alte condiţii, s-ar fi arătat prietenoase. Şi, insistând asupra acestui fapt, era oare poporul Athaclenei chiar atât de nevinovat? Tymbrimienii erau cunoscuţi, de altfel, drept permanent nemulţumiţi de valorile moştenite din trecut, căutând în permanenţă ieşiri către noutăţile viitorului.

— Când îşi vor da seama oamenii că Universul e cu adevărat PERICULOS, că multe dintre clanurile vechi şi puternice nu-i iubesc pe nou-veniţi, mai ales pe cei care sunt obişnuiţi să întreprindă în mare grabă schimburi, fără să cugete suficient la eventualele consecinţe?

Abia acum realiză Robert încotro bătea Athaclena şi care era, în realitate, sursa acestei ieşiri neaşteptate. Se ridică de pe marginea bazinului şi-şi scutură palmele de praf.

— Uite ce e… Niciunul dintre noi nu are habar ce se petrece în această clipă în Galaxie. Ceea ce ştiu însă cu siguranţă este că nu e vina NOASTRĂ că acea navetă cu echipaj compus din delfini…

— „Streaker”

— …că „Streaker” a avut ghinionul să descopere ceva straniu, ceva omis de atâta vreme. Oricine ar fi putut nimeri acolo, pricepi? Ce naiba, Athaclena! Nici măcar nu am reuşit să aflăm ce anume au găsit sărmanii neo-delfini. Ultimul semnal recepţionat de la ei a fost transmis din punctul de transfer Noigan: astronava le era urmărită de douăzeci de flote diferite, toate disputându-şi dreptul de a o captura.

Bărbatul simţi cum i se accelerează pulsul. Îşi privi pumnii încleştaţi fără voie şi realiză cât de mult era implicat el însuşi în acest subiect. La urma-urmei era desul de înjositor să stai neputincios, în clipa în care întreg Universul se

sfărâmă peste tine, cu atât mai mult, cu cât evenimentele ce hotărau soarta multor, foarte multor lucruri aveau loc la kiloparseci distanţă, printre stelele roşii şi afurisite, prea îndepărtate pentru a fi vizibile de pe Terra.

Întoarse capul. Ochii cu pleoape întunecate ai Athaclenei se întâlniră cu ai săi şi, pentru prima dată de când erau împreună, simţi o umbră de înţelegere în ei. Mâna ei schiţă o mişcare uşoară.

— Înţeleg ce spui, Robert. Şi ştiu că, uneori, am obiceiul să trag concluzii pripite. Este o greşeală pe care tata mă îndeamnă mereu s-o corectez. Ar trebui, totuşi, să-ţi aminteşti că noi, tymbrimienii, am fost aliaţii şi protectorii Terrei încă de pe vremea când navele voastre primitive şi încete au apărut în partea noastră de spaţiu, în urmă cu 89 de paktaari. Şi, cu timpul, devine obositor, iar tu trebuie să înveţi să ne ierţi, dacă asta se cunoaşte în anumite ocazii.

— Ce anume devine obositor? întrebă dezorientat Robert.

— Multe. De exemplu, de când cu Contractul, a trebuit să învăţăm şi să îndurăm acest conglomerat sonor de păcănituri şi de mugete, pe care aveţi neobrăzarea să-l numiţi limbaj.

Expresia Athaclenei era neutră dar Robert avea din ce în ce mai acut senzaţia că poate să simtă o emanaţie dinspre cârceii aceia ciudaţi. Părea să exprime ceea ce o fată pământeană ar fi exprimat printr-o mimică adecvată. Era evident că-l tachina.

— Ha-ha… Foarte amuzant, spuse el acru, cu privirea în jos.

— Lăsând gluma la o parte, Robert, nu v-am rugat noi de atâtea ori până acum ca voi şi protejaţii voştri să o luaţi ceva mai uşor? „Streaker” nu ar fi trebuit să-şi bage nasul unde nu trebuia – oricum, nu atâta timp cât clanul vostru e încă atât de tânăr şi de neajutorat. Trebuie să mă crezi pe cuvânt că nu o să puteţi verifica tot

timpul, în mod practic, dacă o regulă este valabilă sau nu.

Bărbatul ridică din umeri.

— În câteva cazuri, a meritat din plin.

— Da, dar de data asta – cum se zice la voi? – v-a ajuns funia la par. Robert, înţelege că fanaticii nu vă vor da pace, mai ales acum, când spiritele s-au încins. Vor urmări naveta cu delfini până când o vor captura. Şi dacă nu vor afla în felul acesta ceea ce doresc, clanuri puternice ca Jophur sau Soro or să caute alte mijloace pentru a obţine ceea ce vor.

Nori uşori de praf se ridicau în bătaia razelor soarelui. Bălţile sclipeau, acolo unde erau mângâiate de lumina puternică. Robert scurma cu vârful încălţării în ţărână, ştiind prea bine ce dorea Athaclena să spună.

Jophur, Soro, Gubru, Tandu – aceste rase galactice puternice dăduseră de atâtea ori dovadă că erau mai mult ostile. Unul din clanuri îşi va întoarce privirea către Garth, Atlast sau Calafia – coloniile cele mai îndepărtate şi mai puţin protejate ale Terrei – căutând să captureze ostatici, în încercarea de a afla misteriosul secret al delfinilor. Era una dintre tacticile permise, conform regulilor stricte stabilite de vechiul Institut Galactic al Războaielor Civilizate.

„Halal civilizaţie!”, gândi Robert cu mâhnire.

Ironia sorţii făcea ca delfinii nici să nu aibă habar că trebuie să se poarte într-un anumit fel, după cum se aşteptau galacticii aceia înăcriţi.

Conform tradiţiei, o rasă protejată datora supunere şi loialitate stăpânilor lor, specia călătoare printre stele care-i condusese către raţiune, către deplina conştiinţă. Lucrul pe care umanii îl făcuseră pentru cimpanzeii Pau şi delfinii Tursiops chiar înainte de stabilirea Contactului cu extratereştrii. Fără să ştie, omenirea nu făcuse altceva decât să imite un tipar de acţiune, care fusese urmat de civilizaţiile celor Cinci Galaxii timp de mai bine de trei miliarde de ani.

Conform aceleiaşi tradiţii bătrâne speciile protejate erau obligate să-şi slujească stăpânii vreme de o mie de secole sau chiar mai mult, înainte de a fi lăsaţi să se descurce singuri şi de a-şi crea propriile specii protejate.

Puţine clanuri galactice înţelegeau câtă libertate le fusese acordată cimpanzeilor şi delfinilor de către umani.

Era greu de presupus ce ar fi făcut delfinii dacă ar fi aflat că au fost luaţi ostatici. Asta nu-i împiedica însă pe extratereştri să încerce s-o facă.

Posturi îndepărtate confirmaseră deja bănuielile cele mai rele. Flote înarmate se apropriau de Garth chiar în momentele în care el şi Athaclena stăteau acolo la taclale.

— Ce e oare mai important, Robert? întrebă Athaclena încetişor. Grămada aia de resturi străvechi, pe care se presupune că le-au găsit delfinii în spaţiu… relicve care nu au niciun înţeles pentru un clan atât de tânăr ca al vostru? Sau lumile ce vă aparţin, cu fermele şi parcurile şi oraşele lor orbitale? Zău că nu pot să înţeleg logica Consiliului vostru de a-i da ordin lui „Streaker” să păstreze cu orice preţ secretul descoperirii, când atât voi, cât şi protejaţii voştri, sunteţi atât de vulnerabili!

Robert îşi coborî iarăşi privirile. Nu avea nici măcar un singur răspuns. Era, într-adevăr, ilogic, dacă priveai lucrurile din punctul acesta de vedere. Gândul îi fugi la colegii şi prietenii săi ce se adunau acum, pentru a merge la război fără el, ca să lupte pentru ţeluri pe care niciunul nu le cunoştea. Era greu, într-adevăr.

Şi pentru Athaclena trebuie că era la fel de greu: gonită de lângă tatăl ei, prinsă în capcană pe o lume străină, într-o dispută cu care n-avea nimic de-a face. Robert se hotărî să-o lase pe ea să aibă ultimul cuvânt…

Oricum, văzuse mai mult decât el din Univers şi avea avantajul că provenea dintr-un clan mai vechi

şi mai bine situat.

— Poate că ai dreptate, zise el, poate că ai dreptate…

„Poate că, totuşi, îşi zise în timp ce o ajuta să-şi ridice bagajul, pentru a porni din nou la drum, totuşi… o tânără tymbriminiană e la fel de ignorantă şi de subiectivă ca şi un tânăr uman puţin speriat şi cu mult dor de casă.”

5
FIBEN

— Naveta-cercetaş BONOBO chemă naveta PROCONSUL… Fiben, iar ai părăsit formaţia, fir-ar să fie! Hai-hai, bătrâne, încearcă să treci la locul tău…

Fiben se lupta la propriu cu comenzile bătrânei sale navete de construcţie extraterestră. Numai linia de comunicare lăsată deschisă îl împiedica să-şi manifeste sentimentul de frustrare într-un limbaj mai colorat. În cele din urmă, abandonă şi izbi cu piciorul în panoul de comandă, instalat provizoriu de tehnicienii de pe Garth.

Asta trebuie să fi fost! Brusc, o luminiţă roşie se stinse iar instalaţia de control antigravitaţional prinse să zumzăie abia perceptibil.

Fiben oftă: „În sfârşit!”

Bineînţeles că i se înroşiră obrajii şi, puţin, chiar şi albul ochilor, după toate eforturile alea idioate.

„Nu înţeleg de ce dracu’ n-au proiectat un costum mai adecvat pentru maimuţe!”, mormăi, pornind monitorul. Dură ceva mai mult de un minut, până când pe el apărură din nou stelele.

— Ai spus ceva, Fiben?

— Am zis că voi alinia la timp cratiţa asta bătrână, răspunse morocănos. E.T. nu vor avea de ce să fie dezamăgiţi.

Termenul popular pentru „extratereştrii galactici” îşi avea rădăcinile într-o prescurtare a cuvântului „extraterestru”. dar, în acelaşi timp, lui Fiben îi amintea mereu de mâncare (E.T. – „eat = a mânca”). De câteva zile, se hrănise numai cu concentrate şi ar fi dat orice pentru un pui proaspăt prăjit şi un sendviş cu frunze de palmier! Nutriţioniştii se străduiseră în permanenţă să-i determine pe cimpanzei să renunţe la carne,

explicându-le că face rău la tensiune. Fiben pufni şi scutură din cap.

„Mai dă-i în colo! Aş vrea chiar şi un borcan cu muştar, totul asezonat cu ultima ediţie a ziarului Port Helenia Times”, se gândi, lingându-şi buzele.

— Hei, Fiben, eşti pe fir? Ia zi, tot eşti tu la curent cu ultimele bârfe, a aflat cineva cine ne atacă?

— Ştiu de al un cimpanzeu de la biroul Coordonatorului, care zicea că are o prietenă la Serviciul de Informaţii, că se tot zvoneşte că ar fi ticăloşii aia de Soro. Sau, poate, idioţii ăia de Tandu…

— Tandu! Sper că glumeşti!

Simon părea sincer înspăimântat, iar Fiben trebui să fie de acord cu el. Anumite gânduri despre viitor, pur şi simplu, nu-ţi făceau plăcere.

— Da, da’ eu am zis că poate e vorba numai de nişte grădinari Linten, care vin să vadă dacă ne purtăm frumos cu plantele.

Simon râse şi Fiben se bucură. Să ai un coleg de aripă cu moralul ridicat era mult mai important decât un ofiţer de rezervă, într-un birou, pe Garth.

Reuşi să-şi aducă din nou în formaţie mărunta navă de luptă. Deşi o drăcuise cât putuse mai înainte, nu putea să nu o privească, totuşi, cu un ochi admirativ: aceasta era, oricum, cu mult mai bătrână decât propria-i rasă. În timp ce strămoşii săi se mai hârjoneau cu babuinii, pe sub copacii Africii, naveta asta afurisită se aflase în misiune sub lumina unor stele îndepărtate, controlată de mâinile/ghearele/ tentaculele altor sărmane creaturi care, ca şi el, erau obligate să se bată şi să moară în lupte stelare al căror rost nu-l pricepuseră.

Fiben avusese doar două săptămâni la dispoziţie, pentru a studia schemele de funcţionare ale navei şi a învăţat suficientă scriere galactică, ca să poată citi instrumentele. Din fericire, modelele se schimbau încet în bătrâna şi rigida cultură galactică şi aceleaşi elemente erau puncte de bază

comune pentru majoritatea deplasatoarelor spaţiale.

De un singur lucru putea să fie absolut sigur: tehnologia galactică, aşa învechită cum era, se dovedea impresionată. Cele mai bune nave din flota umanilor erau cumpărate, nu fabricate de ei. Şi, deşi bătrânul vas scârţâia din toate încheieturile, probabil că se va dovedi încă în stare să-i apere pielea.

De jur împrejurul lui Fiben străluceau roiuri stelare, mai puţin în zona în care nebuloasa Spoon întuneca marginea groasă a discului galactic. Aceea era, de altfel, direcţia în care se găsea şi Terra, planeta-cămin pe care el nu o văzuse niciodată şi, date fiind condiţiile de faţă, pe care nici nu avea s-o vadă vreodată.

Garth era acum o măruntă pată verzuie la numai trei milioane de kilometri în spatele lui. Flota ei minusculă era insuficientă pentru a acoperi îndepărtatele puncte de transfer hiperspaţial. Mai mult, Fiben era convins că nu făcea faţă nici pentru a sigura protecţia sistemului interior. Erau ca o plasă, cu ochiuri prea mari, prin care se putea strecura orice. Flota, hmm… Un fel pompos de a numi adunătura aceea de nave-cercetaş, aparate de intercepţie a meteoriţilor, transportoare adaptate şi cele trei crucişătoare moderne. Până şi pentru un profan era destul de clar că nici măcar planeta nu era corect protejată.

Din fericire pentru Fiben, nu el se afla la comandă, aşa că nu era cazul să-şi bată capul cu aşa ceva. El era chemat să-şi facă datoria şi să aştepte pregătit confruntarea. Iar a se gândi la o înfrângere nu se dovedea a fi cea mai potrivită metodă de petrecere a timpului.

Încercă să se destindă, gândindu-se la familia Throop, din Quintana Island, care-l invitase, de curând, să li se alăture. Pentru un cimpanzeu cu veleităţi mondene era o decizie importantă, foarte asemănătoare cu aceea în care doi sau trei umani

se hotărau să-şi unească destinele pentru a deveni o familie. Timp de câteva săptămâni, se tot gândise, amânând mereu opţiunea.

Clanul Throop locuia într-o casă simpatică. Aveau obiceiuri plăcute şi profesii respectabile. Adulţii erau cimpanzei atrăgători şi conlocuitori interesaţi, toţi posedând cod genetic verde. Social vorbind, ar fi fost o mutare bună.

Existau însă şi dezavantaje. Mai întâi, ar fi fost obligat să se mute din Port Helenia înapoi în insule, unde mai locuiau încă marea majoritate a cimpanzeilor şi a ocupaţilor umani. Fiben nu era sigur că îşi dorea asta. Îi plăceau spaţiile deschise ale continentului, libertatea munţilor şi a tărâmurilor sălbatice de pe Garth.

Şi mai era un motiv. Poate nu tocmai lipsit de importanţă. Nu se putea abţine să-şi pună întrebarea dacă nu cumva clanul Throops îl dorea cu atâta insistenţă nu neapărat pentru că le plăcea de el, cât mai ales pentru că primise din partea Comitetului pentru Inseminarea Raţională a Neo-Cimpanzeilor celebra carte albastră, care-i permitea să aibă urmaşi.

Dacă stătea să se gândească, mai presus de asta nu se afla decât cartea albă. Statutul albastru îi permitea, ca cimpanzeu, să se alăture oricărui grup familial şi să aibă copii, numai cu un minim de ajutor genetic. Era o posibilitate, care s-ar fi putut să fi cântărit mult în hotărârea clanului Throop.

„Era cât pe-aci să te păcăleşti singur”, bombăni, apreciind din nou situaţia. Apoi, oftă şi reveni în realitate. Era vorba, oricum, de lucruri trecute. Nu trebuia să cugete prea mult, pentru a-şi da seama care erau, de fapt, şansele lui de a reveni acasă.

— Fiben? Mai eşti acolo, băiete?

— În regulă, Simon. S-a întâmplat ceva?

Câteva clipe nu se auziră în difuzor decât zgomotele induse de paraziţi.

— M-a chemat maiorul Forthness. E îngrijorat de spaţiul acela liber din dodecantul al patrulea.

— Mda, mormăi Fiben, oamenii sunt tot timpul nemulţumiţi. Parc-ar avea numai griji şi necazuri. Mă rog, asta e, dacă te erijezi în stăpân. Hai să-ţi vând un pont. Ce-ai zice să trag eu o fugă până acolo şi să arunc o privire care să-l liniştească pe maior?

— N-ar trebui să ne despărţim, protestă slab, în cască, vocea celuilalt.

Împotrivirea era formală, deoarece amândoi ştiau cât de puţin importantă era o persoană în plus în genul de bătălie care avea să urmeze.

— Voi fi înapoi într-o clipită, îl asigură Fiben. Păstraţi-mi şi mie câteva banane.

Porni cât putu mai uşor motoarele şi câmpurile gravitaţionale, purtându-se cu bătrâna maşinărie precum ar fi făcut-o cu o tânără cimpanzeu, aflată în primul ei sezon. Puţin, naveta începu să prindă viteză.

Planul de apărare fusese conceput ţinându-se cont de psihologia conservatoare a galacticilor. Forţele pământenilor erau aşezate într-o formaţie ce păstra navele mari în rezervă. Schema punea accent pe navele de cercetare, ca aceea a lui, care ar fi trebuit să raporteze la timp apropierea duşmanului, pentru a permite celorlalţi să organizeze o replică eficientă, problema era că aveau prea puţine navete, pentru a acoperi întreaga suprafaţă.

Puternica trepidaţie a motoarelor mişca scaunul pilotului. Într-un timp extrem de scurt, naveta traversă în diagonală câmpul stelar.

„Trebuie să le dăm galacticilor ce e al lor”, gândi Fiben. Adevărat că aveau o cultură rigidă şi, deseori, intolerantă – uneori, chiar fascistă – dar erau constructori grozavi.

Simţi o mâncărime sub costum şi se enervă. Îşi dori, pentru a nu ştia câta oară ca piloţii umani să fi fost suficient de mărunţi de statură, pentru a putea pilota ei înşişi micuţele nave ale Aatinnilor. Poate că, în felul acesta, ar fi învăţat din propria

experienţă ce însemna să-ţi miroşi acreala propriului corp după trei zile de stat în spaţiu, într-un costum etanş.

Uneori, în momentele de meditaţie, Fiben se întreba dacă fusese idee bună faptul că oamenii se amestecaseră astfel în evoluţia vieţii, creând ingineri, poeţi şi piloţi cu jumătate de normă din maimuţe, care, în alte condiţii, s-ar fi simţit poate mult mai bine în copacii de pe Terra. Oare unde ar fi fost el acum, într-o astfel de situaţie? În mod sigur, ar fi arătat mai murdar şi mai ignorant. Dar ar fi putut măcar să se scarpine unde-l mânca, de fiecare dată când ar fi avut chef.

Ce mult simţea lipsa unui club? Ah, ce plăcere să fii scărpinat şi periat de un alt cimpanzeu, în timp ce leneveşti la umbră şi bârfeşti despre toţi şi toate.

Brusc, o luminiţă roz pâlpâi pe detectorul cu rază lungă. Se aplecă deasupra cadranului şi lovi afişajul, dar pata nu vru să dispară. Pe măsură ce se apropia de sectorul său. creştea în diametru, pentru ca, peste câteva clipe, să se dividă în două, apoi în patru, apoi…

Fiben simţi fiori reci pe şira spinării.

— Pe toţi… încercă să înjure, repezind mâna după transmiţătorul cifrat. Aici naveta de cercetare PROCONSUL, către toate navele. Atenţie, se află chiar în spatele nostru! Trei… ba nu, patru escadroane de crucişătoare au ieşit din nivelul hiperspaţial B, în dodecantul al patrulea.

Clipi ameţit de iuţeala cu care se desfăşurau lucrurile. Un al cincilea escadron tocmai se întrupa din nevăzut, pâlpâind slab, în vreme ce navele pătrundeau în spaţiul real, permiţând scurgerea, pe lângă ele, a unui exces de hiperprobabilitate în vacuumul din jur. Chiar şi de la distanţa aceea, era mai mult decât evident că aveau de-a face cu nave URIAŞE.

În căşti, izbucni un cor de întrebări şi înjurături.

— Pe moaştele unchiului Hany! De unde mama dracu' au ştiut că tocmai acolo e o breşă în liniile noastre defensive?

— …Eşti sigur, Fiben? De ce-or fi ales tocmai…

— …Cine mama dracului sunt? Poţi să…?

Larma încetă numai când maiorul Forthness interveni pe canalul de comandă.

— Am recepţionat mesajul. Pornim într-acolo. Te rog să porneşti repetitorul, Fiben!

Fiben îşi trase o palmă peste cască, trecuseră ani buni de când făcuse antrenamentele pentru corpul de miliţie şi, se pare, începuse deja să uite. Apăsă o tastă şi porni aparatul care le permitea şi celorlalţi să ia cunoştinţă de datele culese de el.

Sigur că emisia acestora făcea din el o ţintă uşoară, dar, la acest nivel de desfăşurare a conflictului, deja nu mai conta. Duşmanul trebuie să fi ştiut unde se găsesc apărătorii, probabil până la ultima navă. Aparatele sale de urmărire detectaseră deja câteva rachete, îndreptându-se către el. Se terminase cu invizibilitatea şi cu surpriza – avantajele din totdeauna ale celor mai slabi.

În timp ce se grăbea spre inamic – oricare o fi fost el – Fiben realiză că armata de invazie se afla aproape exact între el şi pata aceea verzuie, căreia îi putea spune „acasă".

— Excelent! mormăi înciudat. Măcar ştiu că atunci când mă vor plesni, mă voi afla în drum spre casă. Şi, de ce nu, poate că măcar câteva smocuri de blană vor ajunge acolo înaintea afurisiţilor de extratereştri…

Mări acceleraţia la maxim, simţindu-se tras către spate, chiar şi prin puternicul câmp static, care înconjoară locul pilotului. Şi, în timp ce naveta se apropia de duşman, lui Fiben i se năzări că zumzetul ei stins semăna foarte mult cu bucuria unui cântec de luptă.

6
UTHACALTHING

Ghetele perfect lustruite ale celor patru ofiţeri umani păşeau ritmic pe podeaua acoperită cu parchet a conservatorului. Trei dintre ei se opriră la o distanţă respectoasă faţă de fereastra de mari dimensiuni, lângă care aştepta neclintiţi ambasadorul şi Coordonatorul Planetar. Cel de-al patrulea se apropie şi salută crispat. Când ajunse la doi paşi de el, se opri şi scoase un document din buzunar.

— Domnule Coordonator, jocul a început.

Şi i-l întinse. Uthacalthing admira atitudinea calmă a acestuia în clipa când luă bucata de hârtie. Expresia încremenită nu-i trăda niciuna din multele spaime pe care trebuie că le simţea acum, în momentul în care cele mai rele temeri deveniseră realitate.

— Mulţumesc, colonele Maiven, spuse ea sec.

Uthacalthing nu putu să nu observe cum tinerii ofiţeri priveau discret în direcţia sa, întrebându-se cum primea ambasadorul tymbrimian veştile. De aceea, se strădui să-şi păstreze morga impasibilă, aşa cum se cuvenea unui membru al corpului diplomatic. Numai vârfurile coroanei îi tremuraseră abia perceptibil, la receptarea fluxului emotiv, care-l însoţise pe mesageri la intrarea în umezeala serei.

Îşi întoarse încet privirea către fereastră. În continuarea acesteia, zidul era străpuns de şir lung de altele semănătoare, oferind, pe ansamblu, o splendidă vedere asupra Văii Sindului, riguros delimitată în ferme de pâlcuri verzi de copaci autohtoni sau importaţi de pe Terra. Era un tablou aproape idilic şi încărcat de o ameţitoare linişte. Doar Marea Infinitate putea să ştie câtva mai dura

însă asta. Şi ea, oricum, nu avea obiceiul să-şi încredinţeze planurile lui Uthacalthing.

Coordonatorul Oneagle termină de trecut în revistă raportul.

— Ai idee cine sunt duşmanii?

— Nu chiar, coniţă, scutură colonelul din cap. Flotele continuă să se apropie şi aşteptăm, cât de curând, o identificare.

În ciuda seriozităţii momentului, ambasadorul fu, încă o dată, intrigat de arhaicitatea dialectelor umane folosite pe Garth. În toate celelalte colonii terriene pe acare le vizitase, limba anglică împrumutase o serie întreagă de cuvinte şi expresii din limbile galactice 7,2 şi IO. Aici însă, vorbirea curentă nu se deosebea prea mult de aceea vorbită când fusese atribuită Terrei, în urmă cu mai mult de două generaţii.

„Încântătoare şi, totodată, surprinzătoare aceste creaturi!”, gândi el. „Numai aici, spre exemplu, mai putea fi auzită această formă străveche de adresare către un conducător, precum „coniţă”. Pe celelalte lumi ocupate de pământeni, funcţionarii se adresau superiorilor cu neutrul „Ser”, indiferent de gen.

Pe Garth mai existau însă şi alte ciudăţenii. Cea mai accentuată era aceea referitoare la poveştile despre faună. În primele luni de la sosirea sa aici, Uthacalthing făcuse o adevărată pasiune din a asculta orice istorisire mai ciudată, adusă de către fermieri, vânători sau de membrii Serviciului de Refacere Ecologică din zona terenurilor sălbatice. Desigur că erau zvonuri. Zvonuri despre lucruri trase de păr. Exact lucruri la care trebuia să te aştepţi de la nişte umani trăind la marginea sălbăticiei. Dar unele, foarte puţine, e drept, făcuseră să-i încolţească o idee.

Ambasadorul se scutură de amintiri şi se strădui să asculte în linişte raportul fiecăruia dintre ofiţerii din Comandament. Când ultimul încheie ce avea de spus, se lăsă o pauză grea – liniştea care îi

copleşeşte pe oamenii curajoşi supuşi unui blestem comun. Acesta era momentul aşteptat şi începu să vorbească încet, profitând de nehotărârea ce plutea în jur.

— Colonele Maiven, eşti sigur că inamicul s-a hotărât să izoleze planeta?

Consilierul Apărării se înclină scurt înaintea ambasadorului.

— Domnule ambasador, ştim cu certitudine că hiperspaţiul a fost minat de către crucişătoarele inamice pe o distanţă de 6 milioane de pseudometri, în cel puţin patru dintre nivelurile principale.

— Chiar şi în nivelul D?

— Da, domnule. Asta înseamnă că nu putem să trimitem niciuna dintre navele noastre uşoare pe niciuna dintre hipercăile libere, în vederea stabilirii vreunui contact, chiar dacă am reuşi să scoatem vreuna din bătălie. De asemenea, oricine ar dori să intre în sistemul Garth ar trebui să aibă un motiv foarte temeinic să o facă.

Uthacalthing rămase uluit.

„Au minat chiar şi nivelul D. Nu mă aşteptam la un deranj atât de mare. Chiar că nu doresc să se mai amestece şi altcineva în problemă!”

Megan privea pe fereastra, către meandrele şerpuitoare ale Sindului, la fermele şi staţiile de cercetare a mediului, situate pe malurile joase.

— Oricum, nu mai are nicio importanţă, zise ea rar.

Chiar sub fereastră, un cimpanzeu grădinar tundea iarba de origine terestră, de pe peluzele ce înconjurau sediul Guvernului.

Se răsuci din nou către cei de faţă.

— Ultima navă-curier a adus ordine clare de la Consiliul Terrei – trebuie să ne apărăm singuri, aşa cum vom putea, luptând pentru onoare şi pentru istorie. Tot ce putem spera să facem, pe lângă lupta activă, este să încropim un fel de rezistenţă

ascunsă, până când ajutoarele din afară vor reuşi să ajungă.

Pe ambasador îl umflă râsul şi se abţinu cu greu să nu pufnească: în acel moment, fiecare pământean aflat în încăpere se străduia din răsputeri să nu privească în direcţia sa!

Colonelul Maiven tuşi, ca să-şi dreagă glasul şi se prefăcu, pentru a nu ştiu a câta oară, că-şi verifică raportul. Ofiţerii însoţitori se apropiaseră de plantele din ghivece şi le mângâiau frunzele lucioase. Era, totuşi, mai mult decât evident la ce se gândeau cu toţii.

Dintre puţinele clanuri galactice pe care pământenii le puteau considera prietene, tymbrimieni erau singurii care deţineau puterea militară pentru a-i ajuta. Şi nutreau speranţa, foarte prost disimulată, că nu-i vor abandona pe ei şi pe protejaţii lor.

La mijloc, se afla, totuşi, un adevăr important – Uthacalthing ştia deja că ei, împreună, vor înfrunta această criză ca aliaţi. La fel de limpede era însă şi faptul că, prin poziţia sa cosmică, Garth se găsea mult prea departe de toţi. Şi, în aceste zile deosebit de grele pentru toată lumea, cei de acasă trebuiau să facă o selecţie a priorităţilor.

„Nu contează, se trezi Uthacalthing că reia afirmaţia lui Oneagle. Cele mai bune căi nu sunt întotdeauna cele mai drepte.”

Diplomatul se strădui din nou să rămână serios. În decursul lungii sale cariere, întâlnise pământeni certaţi şi cu tymbrimienii. Totuşi, marea lor majoritate erau extrem de sobri şi de politicoşi. Nenorocirea era că mulţi se străduiau să fi cât mai serioşi tocmai în momentele în care umorul i-ar fi ajutat, cu siguranţă, să depăşească mai uşor criza.

„Ca diplomat, a trebuit să mă deprind să fiu atent la orice cuvânt, ştiut fiind că o singură vorbă nelalocul ei aduce mari necazuri. Dar, oare, a fost cea mai bună metodă? Propria-mi fiică a preluat acest obicei… acest giulgiu al seriozităţii. Poate că

şi din cauza asta a devenit o făptură atât de ciudată, de serioasă…”

Gândul la Athaclena îl tulbură şi-l făcu să dorească să facă tot ceea ce depindea de el, pentru a rezolva cumva starea conflictuală. Astfel, ar fi făcut asemenea umanilor, aşteptând ca alţii să le rezolve problema. Ştia că şi Megan, la rândul ei, era îngrijorată pentru băiat.

„Îl subestimează, gândi Uthacalthing. Până acum, ar fi trebuit să cunoască bine ce poate şi ce nu poate să facă Robert.”

— Doamnelor şi domnilor, zise într-un târziu, savurând dulceaţa arhaismelor. Ochii îi sclipeau uşor amuzaţi. Ne aşteptam ca fanaticii aceia să-şi facă apariţia în câteva zile. Din câte ştiu, s-au făcut planuri convenţionale de apărare, care să ofere maximum de rezistenţă posibilă atât cât pot oferi slabele voastre resurse în materie. Nu pot să cred că aceste planuri îşi vor face datoria.

— Şi, totuşi?

Megan Oneagle fusese aceea care pusese întrebarea. Sprânceana care i se ridicase punea şi mai bine în evidenţă ochii întunecaţi, suficient de îndepărtaţi pentru a fi consideraţi atrăgători, din punct de vedere tymbrimian. Şi, mai presus de orice, nu te puteai înşela asupra expresiei lor.

„Afurisita, ştie la fel de bine ca şi mine că e nevoie de mult mai mult! Ah, dacă Robert ar avea măcar jumătate din mintea mamei sale, nu mi-ar mai fi teamă pentru Athaclena că rătăceşte prin pădurile întunecate ale acestei lumi triste şi neroditoare.”

Coroana prinse să-i tremure uşor.

— Şi, totuşi, răsună ca un ecou vocea lui, mi se pare că acesta ar fi momentul potrivit pentru a consulta Biblioteca Locală.

Chiar şi fără să-i privească, Uthacalthing simţi dezamăgirea din ochii lor. Uimitoare creaturi aceşti oameni! Scepticismul tymbrimian faţă de cultura galactică modernă nu mersese niciodată

atât de departe, precum o făcea dispreţul covârşitor pe care-l simţeau atâţia faţă de Marea Bibliotecă.

„Fiinţe slabe”, clătină din cap, suspinând, Uthacalthing.

În spaţiul de deasupra coroanei, formă caracterul numit SYULIF-THA, anticipare a unei probleme prea complicată pentru a fi rezolvată. Spectrul era invizibil pentru umani, deşi, pentru o clipă, atenţia Coordonatorului păru să fie atrasă de un punct situat deasupra sa, ca şi cum ar fi fost pe punctul de a observa ceva.

„Sărmane creaturi! Cu toate lipsurile ei, Biblioteca este locul unde încep şi unde se termină toate lucrurile. În comoara ei incomensurabilă de ştiinţă, poate fi găsită mereu o sămânţă de înţelepciune şi o soluţie. Până când veţi învăţa asta, prieteni, micile neplăceri, cum ar fi această flotă stelară ce se apropie de voi, vor continua să tulbure minunatele dimineţi de primăvară ca aceasta…”

7
ATHACLENA

La câţiva paşi în faţă, *maceta* lui Robert tăia crengile care se încâlceau, uneori, deasupra cărării, deschizând drumul. Bolta pădurii filtra uşor lumina puternică a lui Gimelhai. Aerul de primăvară tremura călduţ peste vârfurile ierbii. În urmă, Athaclena înaintea încet, bucurându-se de senzaţia aceea de linişte. Ţinând seamă de faptul că îşi redistribuise greutatea pentru a lua forma acelui model relativ uman, mersul însuşi devenea o aventură. Se întrebă cum de reuşeau femeile umane, să-şi trăiască viaţa într-o asemenea stare. Poate că acesta era un fel de tribut, pe care trebuiau să-l plătească, pentru că se hazardau să nască copiii aceia cu capetele mari, în loc să-i nască mai devreme (şi mai uşor) şi să-i mute în „buzunarul" pe care-l posedau femeile tymbrimiene.

Experienţa aceasta – schimbarea subtilă a formei corpului, pentru a căpăta o aparenţă cât mai umană – se dovedea unul dintre aspectele cele mai fascinante ale vizitei ei în colonia pământeană. Cu siguranţă că nu ar fi reuşit să treacă la fel de neobservată în lumea reptiloidelor Soro ori a creaturilor de pe Jophur. Era un proces excelent de cunoaştere, în cadrul căruia învăţase mai mult despre autocontrolul psihologic decât reuşiseră să o înveţe instructorii în şcoală.

Inconvenientele erau, totuşi, prea mari şi o bătea gândul să pună capăt experimentului.

„La naiba! – un caracter exprimând frustrarea se formă către vârful cârceilor – Să mă retransform în aspectul anterior ar necesita un efort mai mare decât merită." Existau anumite limite chiar şi pentru uşor adaptabila fiziologie tymbrimiană.

Încercarea de a opera prea multe transformări, într-un timp prea scurt, ar fi condus la epuizarea enzimelor.

Oricum, era destul de flatant să simţi conflictele ce se desfăşurau în mintea lui Robert.

„Oare chiar mă găseşte atrăgătoare?”

În urmă cu numai un an, o asemenea idee ar fi fost şocantă pentru ea. Chiar şi băieţii tymbrimieni o făceau să devină nervoasă, dar Robert era un străin! Era altfel! Acum, totuşi, din anumite motive pe care nu voia să le treacă în revistă, simţea mai multă nervozitate decât repulsie.

Înaintau în ritm, pe sub bolţile înalte de frunze. Era ceva aproape hipnotic în legănarea uşoară a rucsacului pe spate, în zgomotul produs de ghete pe cărarea neuniformă, în fiorii fierbinţi ce-i treceau prin muşchii picioarelor, prea moleşiţi de lenea străzilor oraşului. La acea altitudine, aerul era umed şi cald. Îl străbăteau o mulţime de arome puternice, între care se detaşa mirosul dulce al oxigenului, suprapus acrelii izului de humus putrezit şi de transpiraţie.

În timp ce-şi urma supusă ghidul, avu impresia că surprinde, undeva în faţă, un huruit îndepărtat, asemănător cu zgomotul produs de nişte motoare uriaşe. Se întrebă dacă nu cumva o înşeală auzul. O clipă, huruitul se stinse, apoi reveni ca un murmur. Din nou se pierdu şi, din nou, reveni, mult mai puternic. Pe măsură ce păreau că se apropie de misterioasa sursă, fenomenul se repeta câştigând în amploare. Robert înregistrase şi el ciudăţenia şi arătă la fel de surprins, aşa încât renunţă să-i mai pună întrebări, înghiţindu-şi curiozitatea.

Într-un târziu, dând curs cine ştie cărei intuiţii interioare, Robert se opri la o cotitură a drumului, închise ochii şi încercă să se concentreze, pentru a descifra misterul. Pentru o clipă, Athaclenei i se păru că zăreşte formându-se deasupra capului urmele şovăitoare ale unui caracter emoţional în

stare primitivă. Îl absorbi avidă, dar rămase dezamăgită: în locul unui caracter adevărat, în minte îi apăru imaginea concretă a unei fântâni înalte, cu pereţii interiori tapetaţi în tonuri de albastru şi de verde.

„Şi, totuşi, devine din ce în ce mai bun”, îşi spuse, trecând peste prima impresie. Se apropie de el şi, brusc, respiraţia i se tăie din cauza surprizei.

Picături, trilioane de minuscule lentile lichide, scânteiau, la câţiva zeci de metri mai în faţă, dincolo de liziera pădurii, în lumina puternică a soarelui, ieşit într-o spărtură de nori. Huruitul surd, care-i intrigase timp de aproape o oră, se transformase fără veste într-un muget teribil, care zguduia pământul, făcând coroanele copacilor să se încline către stânga sau către dreapta, reverberând ascuţit în stânci şi-n oasele lor.

O cascadă…

O uriaşă cădere de apă ce se revărsa peste bolovani enormi, sfâşiindu-se şi transformându-se în spumă, apoi din nou într-un lichid vijelios ce alerga mai departe prin canionul săpat cu perseverenţă de-a lungul mileniilor.

Era o densitate prea mare de senzaţii, pentru a le recepţiona numai cu ochii şi cu urechile. Cârceii Athaclenei se mişcau cântând, intuind că participă la unul din acele rare momente despre care povesteau, uneori, tymbrimienii – atunci când o întreagă lume pare să se întrepătrundă cu reţeaua empatică, rezervată de obicei fiinţelor vii. În acea frântură de timp superdens, care părea că nu se mai urneşte din loc, ea îşi dădu seama că bătrâna planetă, deşi rănită şi epuizată, mai era încă în stare să murmure cântecul vieţii.

Robert zâmbi şters, iar Athaclena, întâlnindu-i privirea, surâse la rândul ei. Mâinile li se atinseră, apoi se uniră. Pentru un moment lung şi fără cuvinte statură unul lângă altul, privind şovăitoarele şi etern schimbătoarele curcubeie, arcuite peste şuvoiul acela uluitor şi asurzitor.

În mod neaşteptat, toate aceste frumuseţi sălbatice o determinau să fie încă şi mai tristă, pentru că acceptase să vină pe această planetă. Nu dorise să găsească frumuseţe aici. Aceasta făcea ca soarta micii planete să fie şi mai tragică.

De câte ori nu-şi dorise ca Uthacalthing să nu fi acceptat acest post! Dar dorinţele devin atât de rar realitate! Deşi îl iubea foarte mult, Athaclena nu se sfia să recunoască că îl găsea de-a dreptul impenetrabil. Logica sa era, de multe ori, prea complicată pentru ca ea să o priceapă, iar acţiunile de-a dreptul imprevizibile. Acţiuni cum era şi acceptarea funcţiei de ambasador pe Garth, când, fără niciun efort, putea să obţină altele, mult mai prestigioase, numai solicitându-le.

Iar faptul că o trimisese în munţi cu Robert… n-o făcuse doar pentru siguranţa ei, era sigură. Chiar trebuia să caute şi să cerceteze zvonurile alea ridicole despre nu ştiu ce fel de creaturi exotice? Destul de greu de crezut. Poate că Uthacalthing sugerase ideea ca s-o mai distragă de la alte griji.

Apoi îi veni în minte un alt posibil motiv. Incredibil…

Îşi putuse, oare, tatăl ei închipui că ar fi putut intra într-o legătură mai deosebită… cu un uman? Nările îi zvâcniră rapid la acest gând. Încet, străduindu-se să-şi forţeze coroana să nu-i trădeze zbuciumul interior, dădu drumul mâinii lui Robert şi se simţi uşurată când acesta nu încercă să i-o reţină.

Îşi încrucişa braţele, tremurând uşor, din cauza emoţiei.

Acasă, luase parte numai la câteva tentative neînsemnate de a crea legături cu băieţi, şi asta, mai ales din cauza cursurilor de psihologie. Înainte de moartea mamei sale, aceasta fusese un motiv aproape permanent de discuţii în familie. Mathiecluanna ajunsese aproape la disperare din pricina ciudatului comportament, mult prea rezervat al fiicei sale. Cel puţin, tatăl său n-o

forţase până în prezent să facă mai mult decât era pregătită să facă.

„Poate numai până acum?”

Cu siguranţă că Robert era un bărbat plăcut şi simpatic. Cu pomeţii săi uşor ridicaţi şi ochii suficient de îndepărtaţi unul de altul, era pe cât putea fi de arătos un uman. Şi, din nou, chiar faptul că putea gândi astfel o şoca pe Athaclena.

Cârceii prinseră să vibreze uşor. Athaclena scutură din cap şi şterse caracterul pe cale să se formeze, chiar înainte de a fi realizat ce ar fi devenit în formă finală. Era un subiect asupra căruia nu dorea să mediteze în acea clipă. Nici măcar atât cât ar fi făcut-o în legătură cu războiul.

— Cascada e minunată, Robert, vorbi cu grijă în anglică. Dar dacă vom continua să rămânem mult aici, vom fi uzi până la piele.

Bărbatul privi lung, părând să revină dintr-o mare depărtare.

— A, da, Clennie. În regulă, hai să mergem!

Se întoarse, cu un zâmbet pierdut pe buze, să deschidă drumul în continuare. Undele-i empatice tremurau vag, la oarecare distanţă de cap.

Dincolo de cascadă pădurea îşi continua drumul cu îndârjirea specifică lumii vegetale, devenind din ce în ce mai robustă şi mai umedă, pe măsură ce câştigau în altitudine. Micuţele sălbăticiuni garthiene, timide şi retrase la nivelele mai joase ale primei părţi a drumului, se fugăreau acum cu zgomot pe sub tufişurile dese, scoţând chiţcăituri ascuţite.

După o vreme, ajunseră la poalele unui creste stâncoase, placată cu un fel de lespezi netede şi cenuşii precum plăcile cornoase de pe spatele uneia dintre reptilele acelea străvechi pe care i le arătase Uthacalthing într-o carte despre istoria Pământului. Robert îi spuse că nimeni nu reuşise să explice aceste formaţiuni, care se aflau pe vârfurile mai multor dealuri din preajma munţilor Hulun.

— Nici măcar Biblioteca locală de pe Terra nu deţine vreo informaţie cu privire la ele, zise el, ştergând cu mâna suprafaţa netedă a unuia dintre monoliţi. Am solicitat o anchetă ramurii districtuale din Tanith. Cine ştie, poate că peste vreo sută de ani or să reuşească să descopere vreun raport îngropat în praf despre cine ştie ce rasă demult dispărută, care va fi locuit cu ani în urmă prin locurile astea.

— Şi, totuşi, eu vreau să cred că nu, spuse ea.

— Mda, cred că, la urma-urmei, şi eu aş prefera să rămână un mister, ridică Robert din umeri. În felul acesta, poate că am putea să fim primii care să descopere despre ce-i vorba, adăugă, uitându-se către stânci.

Mulţi tymbrimieni gândeau astfel, îşi zise Athaclena: preferau o problemă bine formulată oricărui răspuns de-a gata scris. Nu era însă şi cazul ei. Considera absurdă atitudinea asta încăpăţânată, resentimentul încercat faţă de Marea Bibliotecă de către pământeni. Pentru că, fără Bibliotecă şi fără celelalte institute galactice, culturile fiinţelor care respirau o atmosferă bogată în oxigen – dominante ca număr în cele Cinci Galaxii – s-ar fi prăbuşit demult în haos şi în războaie fără de sfârşit.

La fel de adevărat era şi faptul că majoritatea raselor călătoare în Bibliotecă, asta ca să nu mai vorbim de institute, abia de mai reuşeau să aplaneze stările preconflictuale ce apăreau mereu. Criza actuală era ultima dintr-un lung şir, ale cărui rădăcini se aflau într-un trecut foarte îndepărtat, trecut care precede chiar şi apariţia raselor prezentului.

Şi, totuşi, această planetă constituie un exemplu despre ceea ce puteai afla în legătură cu trecutul, dacă te hotărai să abandonezi rigiditatea şi să înlături tradiţia din sfera cercetării.

Athaclena ciuli urechea la sunetele pădurii. Punându-şi o palmă deasupra ochilor, privi

interesată agitaţia aeriană a micilor fiinţe acoperite cu o blană deasă, care alunecau din creangă-n creangă, în direcţia soarelui de după-amiază.

— La prima vedere, nici n-ai zice că pe planeta asta a avut loc un adevărat holocaust, murmură ea.

Robert aşezase deja bagajele la umbra unei stânci şi începuse să taie felii de salam de soia şi de pâine, pentru prânz.

— Au trecut mai bine de 50.000 de ani de când bururallii au făcut ce-au făcut aici, Athaclena, răspunse, fără s-o privească. A trecut suficient de mult timp, pentru ca unele din speciile ce au supravieţuit să reuşească să repopuleze spaţiile moarte. Cred că acum numai un zoolog ar mai reuşi să pună ceva ordine în amestecătura ciudată a speciilor existente pe Garth.

Coroana Athaclenei era extinsă la maxim, în încercarea de a citi slabele arome emoţionale din pădurea înconjurătoare.

— Am observat şi eu, Robert, zise ea. Pot chiar să şi simt asta. Făgaşele vieţii sunt aici, dar sunt goale. Nu tremură nicăieri acea complexitate sălbatică a naturii, care ar trebui să existe aici, în mod normal. În plus, nu simt nicio urmă de Potenţi.

Robert dădu din cap cu seriozitate, dar ea pricepu dezinteresul său în legătură cu subiectul. Din punctul de vedere al unui pământean, holocaustul bururalli se petrecuse cu mult prea mult timp în urmă.

Bururallii erau o rasă nouă pe scena galactică, de curând eliberaţi de nahalli, rasa stăpânilor care-i ajutase să facă saltul de la existenţa în sine la conştiinţa raţională. Fusese un moment deosebit în istoria lor, întrucât abia după eliberarea de povara obligaţiilor presupuse de condiţia de aspiranţi la raţiune, căpătaseră dreptul să-şi stabilească propriile colonii.

Atunci când le sosise rândul, Institutul Galactic al Migraţiilor tocmai declarase micuţa planetă

Garth aptă pentru recolonizare. Ca întotdeauna, Institutul se aşteptase ca formele locale de viaţă – şi mai ales acelea care ar fi putut conduce către pragul Raţiunii – să fie protejate de noii chiriaşi.

Când nahallii îi eliberaseră, acordându-le independenţa cosmică, consideraseră încheiat ciclul evolutiv, iar pe bururalli apţi să devină cetăţeni galactici normali, înzestraţi cu suficient simţ de răspundere, încât să te poţi baza pe ei. Istoria demonstrase însă că se înşelaseră amarnic.

— Ce mai e de spus, atunci când constaţi că nu un individ-doi, ci o întreagă rasă, o ia razna şi începe să distrugă tot ce-i stă în cale? întrebă Robert. Ceva n-a mers bine, probabil, şi bururallii au înnebunit dintr-odată, distrugând lumea de care trebuiau să aibă grijă. De aceea nici nu e de mirare că nu simţi nicio urmă de potenţial emoţional în pădurea de pe Garth, Clennie! Numai fiinţele mărunte, care s-au putut îngropa pentru a se ascunde, au reuşit să scape de nebunia lor. Animalele mai mari, mai uşor de observat, sunt acum totuna cu zăpezile de odinioară.

Athaclena clipi iritată. Tocmai când se felicita că învăţase o brumă de anglică, Robert o dădea din nou peste cap cu obiceiul cesta ciudat al oamenilor de a folosi metafore. Dacă sistemul comparaţiei mai era de înţeles, întrucât punea alături două obiecte cu trăsături comune, metafora părea să declare, împotriva oricărei logici, că lucruri diferite erau, de fapt, acelaşi lucru! Nicio limbă galactică, din cele pe care le cunoştea, nu permitea asemenea nonsensuri.

În general, reuşea să se descurce în încâlceala straniilor juxtapuneri lingvistice, dar în cazul de faţă se simţea zăpăcită cu totul. Fără voie, deasupra creştetului i se formă micuţul caracter Teev'Nus – simbolul corespunzător imposibilităţii unei comunicări perfecte.

— N-am auzit decât scurte relatări cu privire la acea perioadă. Ce s-a întâmplat, de fapt, cu

bururallii aceia criminali?

Robert ridică din umeri.

— Nimeni nu ştie cu exactitate. Când oficialii Institutului pentru Civilizare şi Migrare au reuşit să ajungă pe Garth, trecuseră deja vreo sută de ani de la începerea holocaustului. Evident, ceea ce au văzut aici i-a îngrozit. Bururalii se transformaseră ca rasă, până la a nu mai putea fi recunoscuţi. I-au găsit scormonind fiecare petec de uscat, în căutare de fiinţe indigene. Îşi abandonaseră terifiantele arme tehnologice şi reveniseră la cele cu care-i înzestraseră natura – ghearele şi colţii, care începuseră să le crească din nou la dimensiunile iniţiale. Bănuiesc că asta trebuie să fie cauza pentru care au mai scăpat, totuşi, câteva animale mărunte.

Tăcu o clipă.

— De altfel, dezastrele ecologice nu sunt chiar atât de rare, pe cât ar vrea institutele să se creadă. Aceasta a fost însă unul dintre cele mai mari scandaluri şi s-a făcut un tămbălău cât Galaxia de mare. Imediat, flote de război au fost expediate de cele mai mari clanuri, puse sub comandă unică şi aruncate asupra Garth-ului. În scurt timp, bururalli au încetat să existe ca rasă.

Athaclena dădu din cap, gânditoare.

— Bănuiesc că stăpânii lor, nahallii, au fost pedepsiţi, la rându-le.

— Exact, şi-au pierdut statutul şi au devenit protejaţii altui clan. Preţul neglijenţei… Am aflat povestea asta la şcoală. Ni s-a repetat de multe ori.

Când Robert îi oferi din nou salam, Athaclena scutura cu putere din cap. Îşi pierduse pofta de mâncare.

— Deci aţi primit o lume pustiită.

Robert lăsă mâncarea deoparte.

— Mda, se poate spune şi aşa. Întrucât avem două specii protejate, au fost nevoiţi să ne acorde dreptul la colonii, dar Institutele ne-au cedat mai degrabă nişte resturi rămase de la alţii. Trebuie să

muncim din greu, ca să punem pe picioare ecosistemul, dar Garth nu arată chiar aşa rău, dacă-l comparăm cu alte planete. Ar trebui să vezi Deemi şi Horest din Nordul Cannan.

— Am auzit de ele, se cutremură Athaclena. Nu cred că aş dori vreodată să…

Se opri la mijlocul propoziţiei. Pleoapele i se zbătură repede, în vreme ce arunca o privire nedumirită înjur.

„Thu'Undun!"

Ciuful i se zbârli uşor. Se ridică dintr-o mişcare şi păşi, ca în transă, către locul unde stâncile se înălţau deasupra vârfurilor înceţoşate ale pădurii.

Robert se apropie, pe la spate.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu ştiu, simt ceva, murmură ea stins.

— Hmm, nici nu e de mirare cu sistemul vostru tymbrimian, mai ales că l-ai modificat într-atât, pentru a-mi face mie plăcere. E aproape de la sine înţeles că recepţionezi electricitatea statică din jur.

Athaclena scutură nervoasă din cap.

— N-am făcut-o pentru a-ţi produce ţie plăcere, mascul arogant ce eşti! Şi te-am rugat de mai multe ori să fii atent cum foloseşti metaforele alea îngrozitoare. O coroană tymbrimiană nu este un amplu aparat radio!

Dădea atât de puternic din mâini, încât bărbatul se trase doi paşi înapoi.

— Şi acum te rog să taci puţin.

Robert tăcu. Athaclena se concentra, străduindu-se să se lămurească asupra naturii emisiei pe care o captase. O coroană nu avea, evident, paraziţi, asemenea unui radio, dar putea suferi unele interferenţe. În ciuda efortului, nu reuşi, totuşi, să regăsească sursa extrem de slabă pe care o receptase pentru scurt timp. Fluxul de empatie care emana dinspre Robert o debusola cu totul.

— În regulă, Clennie, te-ai lămurit ce-a fost chestia aia?

— Habar n-am. Oricum ceva care nu e prea departe în spaţiu, către sud-est. Lăsa impresia unui grup de oameni şi de neo-cimpanzei, dar… şi de altceva.

Robert se încruntă.

— Trebuie să fi fost, probabil, una din staţiile de dirijare ecologică, în partea de sus a muntelui, mai există şi unele proprietăţi particulare…

Athaclena nu-i dădu timp să termine şi se răsuci grăbită.

— Robert, aici… Am simţit Potenţialul, Robert! Pentru o clipă extrem de scurtă, am atins emoţiile unei fiinţe preconştiente!

— Ce vrei să spui?

O emoţie grea şi întunecată îi zvâcni în piept bărbatului, dar faţa se împietri, devenind impasibilă.

— Înainte de a porni încoace, tata mi-a vorbit despre ceva straniu. Nu i-am acordat prea multă atenţie atunci, deoarece mi se părea o imposibilitate, asemenea poveştilor pe care autorii umani le născocesc, pentru a ne face pe noi să visăm la lucruri ciudate.

— Ai voştri le cumpără cu tonele, replică acid Robert. Romane, poezii, filme vechi…

Dar Athaclena nu-i luă în seamă intervenţia.

— Uthacalthing a menţionat unele poveşti despre o creatură a acestei planete, o fiinţă cu un Potenţial extrem de ridicat… care se presupune că ar fi supravieţuit holocaustului declanşat de bururalli.

Coroana Athaclenei înălţase un fel de spumă, un caracter rar pentru ea… „Syullf-Tha”. Bucuria unei probleme nerezolvate.

— Mă întreb dacă legendele astea ar putea să conţină un dram de adevăr.

Oare chiar percepea o notă de uşurare în starea emoţională a bărbatului? Athaclena simţi cum primitiva, dar atât de reala, sa gardă psihică devine

brusc un obstacol în calea tentativelor ei de iscodire.

— Hmm, păi nu-i decât o legendă, zise el. O simplă legendă, povestită de oameni simpli. Nu credeam să prezinte prea mare interes pentru un spirit galactic sofisticat.

Athaclena îl privi dintr-o parte şi îl atinse uşor braţul.

— Ai de gând să mă faci să aştept să aflu ceea ce ştii, până ce vei binevoi să termini de regizat misterul, în care te complici? Sau vrei să scapi de nişte vânători şi-mi apui imediat ceea ce ştii?

— Ei bine, dacă eşti atât de convingătoare… râse Robert. Nu e nevoie de aşteptare: s-ar putea să fi simţit licărirea empatică a unui garthian.

Ochii mari, aurii, ai Athaclenei, clipiră repede.

— Exact aşa i-a numit şi tatăl meu!

— Asta înseamnă că Uthacalthing şi-a plecat urechea la poveştile bătrânilor vânători. Se zice că un singur animal mare a reuşit să scape de bururalli, datorită vicleniei, ferocităţii şi mai ales, a unui potenţial emoţional foarte ridicat. Cei care trăiesc la munte, precum şi neo-cimpanzeii vorbesc uneori despre curse de vânat jefuite, despre rufărie furată şi chiar despre unele semne ciudate, zgâriate pe suprafeţele stâncilor greu de atins.

Robert zâmbi subţire.

— Probabil e şi multă apă de ploaie la mijloc. Dar şi eu mi-am amintit de legendele asta când mi-a spus mama că urma să vin aici. Aşa încât m-am gândit să prind un garthian în plasa empatică a unei tymbrimiene.

Unele metafore erau, totuşi, mult prea uşor de decodat, hotărî Athaclena şi-l strânse puternic de braţ.

— Va să zică aceasta-i singurul motiv real pentru care mă găsesc aici, în sălbăticie? Trebuie să adulmec fum şi legende pentru tine?

— Normal, glumi Robert. De ce crezi că m-aş fi chinuit să ajung până în creierul munţilor, în compania unui extraterestru venit din necunoscutul spaţiului?

Athaclena şuieră mânioasă printre dinţi, dar asta nu o împiedică să se simtă încântată de-a dreptul, în adâncurile sufletului. În fapt, zeflemeaua asta umană nu era cu mult diferită de vorbăria inversă a poporului ei. Şi, când Robert izbucni în râs, simţi nevoia să i se alăture. Pentru o clipă, toate grijile provocate de război şi de primejdiile lui dispărură. Amândoi se simţeau uşuraţi.

— Dacă există o astfel de fiinţă, o vom găsi amândoi, zise ea într-un târziu.

— Da, Clennie. O vom găsi împreună.

8
FIBEN

Naveta de cercetare „Proconsul” nu scăpase, asemenea pilotului său.

Îşi îndeplinise ultima misiune, iar acum plutea inertă prin spaţiu, deşi sub cupola devenită acum fumurie mai era încă viaţă.

Suficient de multă viaţă, pentru a inspira mirosul îngrozitor al unei maimuţe nespălate de şase zile – şi pentru a expira un şir parcă nesfârşit de înjurături.

Fiben nu se opri decât în clipa în care realiză că se repetă. Terminase de multă vreme permutarea, combinarea sau juxtapunerea oricărui atribut corporal spiritual şi ereditar, pe care-l putea presupune în privinţa duşmanului. De fapt, asta făcea din clipa în care îşi începuse scurta contribuţie pe scena luptei, în timp ce-şi descărca armele de doi bani şi se străduia să evite contraloviturile, legănându-se ca o raţă printre izbiturile unui târnăcop, printre zguduiturile provocate de exploziile apropiate şi geamătul metalului torturat, până la starea de uluială amuzantă, datorită sentimentului că încă nu murise. Nu încă…

Când reuşi să fie sigur că presurizarea capsulei funcţiona normal, nefiind în pericol de a se desface în bucăţi ca restul navei, Fiben se descotorosi, în sfârşit, de costum şi respiră uşurat în faţa primei ocazii de a se scărpina pe care o avusese în ultimele zile.

Timp de câteva minute bune, se abandonă complet acestei operaţii, folosind nu numai mâinile, ci şi degetele de la piciorul stâng. În cele din urmă, se lăsă încet pe spate.

Principala sa misiune fusese să se strecoare suficient de aproape de forţele inamice, pentru a strânge cât mai multe informaţii pentru forţa de apărare ce venea în urmă-i. Mai mult intuia, decât pricepea raţional, că strategia adoptată, de a da buzna chiar în mijlocul flotei invadatoare, fusese o soluţie bună. Se părea că, în vreme ce „Proconsul" plonja printre ei, ca un gândac furios, îi calculaseră greşit coordonatele şi-l rataseră. Aproape că nu mai ţinea minte de câte ori fusese zdruncinat de loviturile prost ţintite. Până când reuşise să treacă de flota inamică, toată partea din spate a navetei se transformase într-o bucată de zgură lucioasă.

Evident că sistemul de propulsie se dusese dracu'! Nu mai exista nicio cale de întoarcere, pentru a-şi ajuta camarazii în lupta disperată ce se încinsese după trecerea sa. Alunecând din ce în ce mai departe de sectorul bătăliei. Fiben nu mai avea posibilitatea să-i asculte, neajutorat, ecourile.

Propriu-zis, nici nu fusese vorba de o luptă adevărată. Totul durase ceva mai puţin de o zi. Îşi aminti de ultimul atac al corvetei „Darwin", însoţită îndeaproape de două transportoare modificate şi de un mic grup de navete-cercetaş, care izbutiseră să supravieţuiască până atunci. Se avântaseră în luptă, croindu-şi drum prin flancul armatei inamice, determinând creşterea stării de confuzie a aripii de crucişătoare, printre ciupercile roşietice ale exploziilor şi valurile de unde de probabilitate.

Nicio navă terestră nu mai reuşise să părăsească vârtejul acela terifiant Fiben ştia, chiar şi fără dovezi, că nava de cercetare „Bonobo", comandată de prietenul său Simon, dispăruse pentru totdeauna.

Nu putuse să facă nimic. Chiar în clipele acelea, duşmanul pornise în urmărirea fugarilor. Nu se grăbeau deloc, curăţând temeinic zona, înainte de a se îndrepta către ultima ţintă – Garth.

Realizând că totul era în zadar, Fiben prinse din nou să înjure şi să blesteme. Se apucase să disece cu grijă erorile de caracter ale speciei pe care propria-i rasă avusese ghinionul să o aibă drept protectoare.

„La urma-urmei, de ce? zbieră el către universul tăcut din jur. De ce oamenii, creaturile alea nenorocite, lipsite de păr, au avut incredibil de proasta inspiraţie de a se strădui să-i ridice pe neo-cimpanzei până la pragul raţiunii, într-o galaxie atât de evident condusă de idioţi?”

Într-un târziu, reuşi să adoarmă. Visele-i se dovediră pe măsura situaţiei în care se afla. Fiben îşi imagina că încearcă să vorbească, dar gura sa nu putea să mai articuleze cuvintele; un adevărat coşmar pentru cineva al cărui stră-străbunic nu vorbea decât foarte vag, cu ajutorul aparatelor, stră-străbunic al cărui strămoşi nu prea îndepărtaţi se descurcau şi fără ajutorul cuvintelor.

O transpiraţie rece îi acoperi trupul: nu era o ruşine mai mare decât aceasta. În vis, îşi închipuia vorbirea ca pe un obiect, un lucru oarecare pe care, spre disperarea sa, îl pierduse.

Se uită în jos şi văzu o piatră strălucitoare, zăcând pe pământ Poate că acesta era darul vorbirii, gândi şi se aplecă să o ridice. Era însă mult prea neîndemânatic! Degetul cel mare refuza să conlucreze cu arătătorul, aşa încât nu reuşi să apuce piatra din ţărână. Mai mult chiar, toate încercările sale păreau să o înfunde şi mai adânc în sol.

Disperat, se văzu nevoit să îngenuncheze şi să încerce să o apuce cu buzele. ARDEA! Urlă, zbătându-se în plasa visului, în timp ce trăia groaznica senzaţie că de-a lungul gâtului îi curge un şuvoi de Foc Lichid.

Cu toate acestea, realiză că nu era decât unul dintre acele coşmaruri în care spaima şi obiectivitatea pot fi atribute simultan aceleiaşi stări: în timp ce se visa înfăşurat în valurile

succesive ale groazei, o altă parte a sa observa totul cu o detaşare plină de interes.

Brusc, scena se schimbă: Fiben se trezi în mijlocul unei adunături de oameni bărboşi, cu haine negre şi pălării înalte pe cap. Majoritatea erau în vârstă şi răsfoiau documente îngălbenite de vreme, în timp ce discutau între ei.

„Un străvechi conclav talmudic", pricepu el brusc, amintindu-şi de lecţiile de religie comparată făcute la Universitate. Rabinii stăteau aşezaţi în cerc, discutând despre simbolismul biblic şi despre diferitele lor interpretări. Unul dintre ei ridică o mână zbârcită şi arătă către Fiben.

— Fiinţa asta care plescăie precum un animal, Gideon, nu va lua, totuşi…

„Deci despre asta este vorba?!" tresări Fiben. Durerea-i dispăruse. Acum era mai mult uluit decât înspăimântat. Amicul său Simon era evreu. Nu încăpea nicio îndoială că acest lucru explica tot simbolismul ciudat al visului. Devenea clar ceea ce se petrecea aici – Oamenii aceştia înţelepţi şi învăţaţi se străduiau să facă puţină lumină în întunecatul şi înspăimântătorul debut al visului său.

— Nu, nu, îl contrazise unul dintre înţelepţi, de parcă ar fi auzit constatarea. Simbolurile se refera la procesul copilului Moise. Dacă-ţi aduci aminte, un înger i-a îndrumat mâna către cărbunii încinşi, iar nu spre giuvaierurile sclipitoare. Şi mâna i s-a ars…

— Bine, dar nu văd ce legătură are asta cu mine! protestă Fiben.

Bătrânul rabin ridică un braţ şi ceilalţi tăcură.

— Visul nu însemnă nici imul dintre aceste lucruri, hotărî el. Simbolul ar fi trebuit să vă fie clar. Vine doar din cea mai veche carte a lumii.

Sprâncenele stufoase ale bătrânului se încruntă din cauza grijii.

— …Adam, la rândul lui, a muşcat din fructul Copacului Cunoaşterii.

Ah…! gemu Fiben, trezindu-se brusc, leoarcă de transpiraţie.

Capsula înghesuită, urât mirositoare, era din nou în jurul său, dar amintirea visului rămăsese însă atât de puternică, încât, vreme de câteva clipe, se întrebă mahmur care din cele două era, totuşi, realitatea.

„E posibil ca în timp ce dormeam bătrânul Proconsul să fi trecut printr-un câmp de probabilitate al extratereştrilor. Mda, cred că asta trebuie să fi fost. E clar, nu voi mai pune niciodată la îndoială poveştile care circulă prin barurile astronauţilor pe această temă."

Consultându-şi instrumentele de bord, Fiben constată că bătălia se mutase de partea cealaltă a soarelui. Hârbul pe care plutea se afla pe o traiectorie care urma să intersecteze aproape perpendicular orbita unei planete.

„Hmmm…", mormăi brusc interesat de ceea ce vedea. Introduse noi coordonate în computer şi aşteptă rezultatele. Ceea ce se înscria pe display părea o ironie absolută a sorţii: planeta de dincolo de hublou era chiar Garth. În rezervoare mai erau câteva urme de combustibil gravific.

Cine ştie, poate că suficient pentru a se putea apropia de orbitele standard pentru aplanetizare.

Se juca din nou pe claviatură. Uluitoare şansă: dacă aparatele nu-l înşelau cumva, putea să ajungă în zona Mării de Vest… Adică ceva mai la est de Port Helenia. Fiben fluieră prelung, întrebându-se câte şanse avea, în realitate, să reuşească o astfel de coborâre. Una la un milion? Mai curând una la o mie de miliarde! Ori poate că Universul încerca să-l amăgească, insuflându-i un pic de speranţă, înainte de a-i da lovitura de graţie.

Oricum ar fi fost, încercă un sentiment de uşurare la gândul că, undeva, sub stelele astea reci, se afla un loc familiar, unde trăiau încă fiinţe pe care le cunoştea şi cu care discutase mai înainte de a pleca în afurisita asta de călătorie.

Scoase trusa de scule dintr-o nişă şi se apucă de repararea stricăciunilor.

8
UTHACALTHING

Uthacalthing era conştient de faptul că nu era bine să aştepte prea mult. Rămase, totuşi, în compania bibliotecarilor, privindu-i cum se străduiau să mai obţină vreun detaliu valoros în plus, în aşteptarea clipei exacte aplecării.

Se uita în linişte, cum tehnicienii umani şi cei neo-cimpanzei se grăbeau care încotro pe sub plafonul bombat al Bibliotecii Planetare. Fiecare avea de îndeplinit o anumită misiune şi le admira eficienţa cu care o duceau la îndeplinire. Dacă se concentra însă, putea să perceapă o stare abia ghicită de frământare, dincolo de calmul aparent pe care-l adoptaseră – valul unei frici, cu greu reţinută.

Scăpase de sub control, „Rittitee" prinseră forme în strălucirea palidă a coroanei sale. Era un caracter folosit de obicei de tymbrimieni, pentru a-i calma pe copiii înspăimântaţi.

„Oricum, ei nu te pot simţi", gândi amuzat Uthacalthing. Semnul continua însă să se rotească deasupra sa, încercând să-i calmeze pe micuţii aflaţi în primejdie.

De altfel, ei nici nu erau copii. Oamenii aflaseră la Marea Bibliotecă doar de două secole pământene. Aveau însă mii de ani de istorie proprie înapoia lor. Poate că erau lipsiţi de lustrul şi de sofisticarea galactică, însă această lacună le fusese, nu o dată, de folos.

Şi Uthacalthing îşi încheie în felul acesta argumentaţia, retrăgându-şi caracterul pâlpâitor la locul său, în depozitul adânc al spiritului.

Sub bolta din piatră a tavanului, se înălţa un monolit cenuşiu, înalt de cinci metri, împodobit cu un sigiliu în formă de spirală – simbol al Marii

Biblioteci, de peste trei miliarde de ani. De jur-împrejurul lui, băncile de date umpleau până la refuz cuburile de memorie cristalică.

Imprimantele zumzăiau şi formulau rapoarte care erau cu rapiditate notate şi cartelate.

Această sucursală a Bibliotecii, un terminal de clasa K, era într-adevăr mică. Conţinea numai echivalentul a de o mie de ori volumul informaţiilor aflate în cărţile scrise de oameni înainte de Contact, o nimica toată în comparaţie cu Biblioteca Locală de pe Terra sau cu sectorul general de pe Tanith.

Şi, totuşi, indiferent cât de neînsemnată, atunci când Garth va cădea în mâinile duşmanilor, ea va deveni o pradă de război. În mod normal, asta nu ar fi trebuit să conteze, deoarece Biblioteca ar fi trebuit să fie accesibilă tuturor, chiar şi părţilor care se luptau pentru teritoriul pe care ea se găsea în acele momente. Existau însă clipe, şi una era chiar cea de faţă, în care nu era prea înţelept să contezi pe amabilităţi de felul acesta, forţele de rezistenţă plănuiau să ia cu ele cât mai multe informaţii, în speranţa că le vor putea folosi, cumva, ulterior.

O firimitură dintr-o firimitură. Bineînţeles, fusese sugestia lui să o facă, dar Uthacalthing era sincer uimit de avântul de care dădeau dovadă oamenii în a o duce la îndeplinire. Pur şi simplu, le venea greu să se recunoască înfrânţi. Şi acesta era încă un motiv pentru care găsea că aceste creaturi se dovedeau încântătoare.

Motivul ascuns al declanşării acestui haos îl constituia selecţionarea şi mutarea unor megafişiere speciale, greu de observat în învălmăşeala din jur. După cum greu, dacă nu chiar imposibil, de observat se dovedise şi gestul său de a strecura cubul de intrare-ieşire personal şi de a-l ataşa la masivul corp al Bibliotecii. Oricum, aşteptase câteva zeci de secunde şi, cum nimeni nu

părea să-i fi acordat vreo atenţie, ascunsese din nou în buzunar minusculul aparat sabotor.

„S-a făcut!”

Acum, nu-i mai rămânea altceva de făcut decât să-i privească pe ceilalţi, în vreme ce-şi aştepta răbdător vehiculul. Undeva, în depărtare, un sunet ascuţit prinse să-şi urce şi să-şi coboare tonalităţile. Era glasul sirenei spaţio-portului, situat de cealaltă parte a golfului, care anunţa sosirea vreunui alt refugiat din spaţiu, care solicita permisiunea pentru aterizarea forţată a navei sale hodorogite. În ultimul timp, sunetul se făcuse auzit tot mai rar. De fapt, toată lumea ştia că nu rămăseseră decât foarte puţini supravieţuitori.

Majoritatea traficului era format din navele care plecau. Mulţi locuitori îşi îndreptaseră aparatele aeriene către arhipelagul din marea Vestică, acolo unde populaţia pământeană îşi stabilise locuinţele încă de la începuturile colonizării. Guvernul dădea semne că îşi pregătea evacuarea, la rândul său.

Când sirenele începuseră să urle, toţi cei din încăpere, oameni şi cimpanzei, priviră brusc în sus. Pentru o clipă, dinspre ei străbătu o complexă arie a groazei, căreia Uthacalthing aproape că îi simţi gustul cu ajutorul coroanei.

„Să-i simt gustul? Ah, ce lucruri minunate şi surprinzătoare pot fi metaforele astea!”, gândi Uthacalthing. Oare putea simţi gustul cu coroana? Sau putea să pipăie cu ochii? Anglica asta era o limbă atât de prostuţă şi, totuşi, atât de încântătoare de provocatoare! La urma-urmei, delfinii nu văd cu ajutorul urechilor?

„Zunour’Thzun” se formă deasupra cârceilor tremurători, care rezonau în contact cu valul de frică al oamenilor şi al cimpanzeilor.

„Da, cu toţii sperăm să mai trăim, pentru că mai sunt atâtea de făcut, de gustat, de simţit…”

Uthacalthing îşi dorise de atâtea ori ca diplomaţia tymbrimiană să nu mai aleagă pe post

de ambasador numai pe indivizii cei mai plictisitori.

El însuşi fusese selecţionat, pentru că, din punctul de vedere al celor de acasă, era grozav de plictisitor. Iar Athaclena părea să fie încă şi mai şi, atât se făcuse de sobră în ultima vreme. Trebui să admită că, în parte, era şi vina sa.

Prin „Sylth" – curierul-celor-morţi-dar-vii-în-memorie – soţia încă-l mai certa, vocea-i de dincolo de moarte spunându-i că Athaclena ar fi trebuit să se afle acasă, unde tovarăşii ei de generaţie, plini de viaţă, ar fi putut s-o scoată din izolarea în care se închistase.

Posibil, gândi el. Dar Athaclena se afla pe Garth în urma sfatului lui Nathicluanna, iar Uthacalthing avea încredere în prescripţiile sale medicale, în ceea ce-o privea pe ciudata sa fiică.

O neo-cimpanzee măruntă, îmbrăcată în uniformă, păşi înaintea sa şi se înclină cu mâinile respectuos împreunate în faţă.

— Da, domnişoară?

Vorbi primul, deoarece aşa cerea protocolul. Şi, deşi se adresa cuiva dintr-o rasă protejată, incluse cu generozitate politicosul, arhaicul termen onorific.

— E… excelenţa voastră… Vocea stridentă a cimpanzeei tremura uşor. Probabil că vorbea pentru prima oară cu un nepământean. Excelenţa Voastră, Coordonatorul Planetar Oneagle vă transmite că pregătirile s-au terminat. Focurile sunt gata să fie puse. Vă roagă să-i comunicaţi dacă vreţi să vedeţi programul… ăă… pus în funcţiune.

În timp ce ochii lui Uthacalthing se îndepărtau amuzaţi la extremitatea maximă, părul de pe ţeastă i se aplatiza pentru moment „Programul său" – cu greu putea fi numită chestia aia astfel. Mai degrabă, era un fel de glumă bună, pusă la cale la adresa invadatorilor.

Nici măcar Megan Oneagle nu ştia ce avea de gând să facă. Era păcat, într-adevăr, dar era o

necesitate. Pentru că – chiar şi în ipoteza că eşua, ceea ce era foarte probabil – ar fi meritat să împartă nişte hohote de râs cu cineva. Şi un râs bun ar fi putut-o ajuta să treacă mai uşor peste momentele grele ce aveau să urmeze.

— Mulţumesc, caporale, dădu el din cap. Ia-o, te rog, înainte.

În timp ce o urma, Uthacalthing simţi un vag sentiment de regret, din cauză că pleca şi că lăsa atâtea lucruri nefăcute. O glumă reuşită cerea multe pregătiri, iar el, pur şi simplu, nu avea timp de ajuns.

„Dacă măcar aş fi avut un simţ al umorului mai bine dezvoltat! Ei, ce să-i faci: unde lipseşte subtilitatea umorului, trebuie să ne mulţumim şi cu tartele cu frişca."

Două ore mai târziu revenea în oraş dinspre sediul Guvernului, întâlnirea fusese scurtă. Se vorbise despre flotele de război ce se apropiau de orbită şi de apropiata lor aterizare. Megan mutase deja majoritatea guvernului şi puţinele forţe rămase pe teren mai sigur.

Uthacalthing se gândi că le mai rămăsese, totuşi, ceva timp. Nu va fi nicio aterizare până când invadatorii nu-şi transmiteau manifestul. Regulile Institutului pentru Războaie Civilizate erau clare în această privinţă.

Însă cum cele Cinci Galaxii erau în fierbere în ultima vreme, multe clanuri jucau într-un ritm mult mai rapid, lăsând baltă tradiţiile. Deşi, în acest caz particular, nu i-ar fi costat absolut nimic, deoarece deja câştigaseră. Rămăsese numai să ocupe teritoriul.

Bătălia spaţială adusese chiar un element în plus: arătase, foarte clar, că duşmanii aparţineau clanului Gubru. Pe cimpanzei şi pe oameni îi aşteptau clipe grele. Clanul Gubru făcuse parte dintre acelea care, de la Contact încoace, îi chinuise cel mai tare pe pământeni. În general,

însă, galacticii respectau regulile. Cel puţin după propria lor interpretare.

Megan se simţise dezamăgită când Ambasadorul tymbrimian îi refuzase oferta de a-l transporta la sanctuar. Uthacalthing îşi avea însă propria navă şi, în plus, mai avea şi nişte treburi de rezolvat prin oraş. Îşi luă rămas bun de la Coordonator, cu promisiunea solemnă că se vor revedea în curând.

„Curând" era un cuvânt minunat de ambiguu. Tymbrimianul era de acord că unul din numeroasele motive pentru care îi plăcea anglica îl constituia şi neobişnuita sa elasticitate.

În lumina lunii, Port Helenia părea încă mai mic şi mai şters decât insignifiantul, înspăimântatul orăşel care era pe timpul zilei. Cu toate că grosul iernii trecuse, o briză rece şi tăioasă sufla dinspre răsărit, spulberând frunzele pe străzile aproape pustii, în timp ce şoferul îl transporta spre sediul ambasadei.

Vântul aducea un miros de pământ umed, iar Uthacalthing îşi imagină că ar fi putut să fie mireasma munţilor unde se refugiase Athaclena, împreună cu băiatul lui Megan. O decizie care, în ciuda raţionalităţii ei, nu adusese părinţilor nici unei părţi prea multă linişte.

Ca să ajungă la ambasadă, vehiculul trebuia să cotească din nou pe lângă Biblioteca Locală. Şoferul încetini, pentru a putea ocoli în siguranţă o altă maşină. Uthacalthing aruncă o privire distrată pe fereastră şi avu ocazia să asiste la o scenă rară – un thennanian de rang înalt gesticulând cu furie, în baia de lumină a sistemului public de iluminat.

— Opreşte, aici, te rog, se hotărî brusc.

În faţa clădirii de piatră a Bibliotecii zumzăia uşor un vehicul plutitor. Lumina se revărsa de sub cupola ridicată, aruncând un buchet de umbre pe treptele abrupte. Cinci aparţineau, în mod clar, unor neo-cimpanzei, cu braţele exagerat de lungi, în comparaţie cu siluetele lor mărunte. Alte două umbre, mai lungi, porneau de lângă cele două

siluete suple, aflate în apropierea plutitorului. O pereche de Ynnini stoici şi disciplinaţi, parcă sculptaţi în piatră.

Stăpânul şi protectorul lor, posesorul celei mai înalte siluete, se înălţa cum mult deasupra minusculilor pământeni. Colţuroşi şi puternici, umerii laţi ai creaturii păreau să se prelungească cu un cap în formă de abuz.

Acesta avea în vârf o creastă înaltă, unduitoare, asemănătoare cu aceea de pe coiful unui războinic grec.

În vreme ce cobora din vehicul, Uthacalthing tresări la auzul unei voci puternice bogată în silabe guturale.

— NATHA'KLGHOOM'PH? VERAICH'SCH HOOMAN'VLECH! NITTARO K'ANGLEE!

Cimpanzeii scuturară din capete confuzi şi, evident, intimidaţi. Era limpede că niciunul nu vorbea Galactica 6.

Totuşi, când uriaşul thennanian păşi înainte, măruntele făpturi umane i se aşezară în faţă, plecându-se adânc, ferm hotărâţi însă în refuzul de a nu-l lăsa să treacă. Asta nu reuşi decât să-l înfurie şi mai mult pe vorbitor.

— IDATESS! NITTARIL KOLLUNTA…

Uriaşul galactic se opri brusc, văzându-l pe Uthacalthing. Gura lui în formă de cioc rămase închisă, în timp ce trecea la Galactica 7, vorbind prin fantele respiratorii.

— Ah, Uthacalthing, ah-Cattmeur ab-Bruma ab-Krallinithul-Tztlal! Te-am văzut!

Uthacalthing l-ar fi recunoscut pe Kault chiar şi într-un oraş înţesat cu thennanieni. Uriaşul şi îngâmfatul mascul cu rang înalt ştia foarte bine că protocolul nu cerea utilizarea tuturor numelor în cazul întâlnirilor întâmplătoare. Dar acum, Uthacalthing nu avea de ales.

— Kault ab-Wortl ab-Kosh ab-Totht oon ul-Paimin ul-Rammin ul-Junin ul-Olumimin, te-am văzut şi eu.

Fiecare dintre aceşti „ab-” preceda numele uneia dintre rasele de stăpâni, care îndrumaseră destinele clanului thennanienilor, până la ultimul, care mai vieţuia încă, într-un colţ din Galaxie. În schimb, silaba „ul-” era aşezată înaintea numelor raselor protejate. În general, poporul lui Kault era foarte preocupat să se laude cu foarte lungul nume al speciei sale.

— Uthacalthing! Tu te pricepi la mizeria de limbă folosită de pământeni. Explică-le, te rog, acestor creaturi ignorante şi doar pe jumătate educate că vreau să trec. Trebuie să folosesc Biblioteca Locală şi, dacă nu se dau la o parte, voi fi obligat să-i pun pe stăpânii lor să-i castreze.

Uthacalthing ridică uşor din umeri.

— Nu-şi fac decât datoria, Trimis Kault. Când Biblioteca este în întregime ocupată cu problemele apărării planetare, este permis să se interzică accesul pentru alte persoane.

Kault îl privi pe Uthacalthing fără să clipească, pufnind prin fantele respiratorii.

— Nişte bebeluşi, murmură el încet, într-un dialect al Galacticii 11, fără să ştie că Uthacalthing înţelege. Nişte bebeluşi, controlaţi de copii lipsiţi de discernământ, îndrumaţi, la rându-le, de tineri delicvenţi!

Ochii lui Uthacalthing se depărtară şi mai mult, iar cârceii prinseră să pulseze sub ironia subţire a gândurilor ce-i năvăliră în minte, conturând semnul „Fsu’Usturatu”, simbolul simpatiei compătimitoare, în vreme ce râsul îi încreţise buzele.

„Noroc că thennanienii sunt sensibili la empatie ca nişte stânci”, gândi Uthacalthing, grăbindu-se să-şi şteargă caracterul.

Dintre clanurile galactice târâte de actualul curent de fanatism rasial, thennanienii erau cel mai puţin respingători. Unii dintre ei trăiau chiar cu convingere că acţionau spre binele celor cuceriţi.

Era mai mult de cât evident la cine se referise Kault atunci când pronunţase cuvântul „delincvenţi” dar Uthacalthing era departe de a se simţi jignit.

— Aceşti copii pilotează nave, Kault, îi răspunse în acelaşi dialect, spre vizibila surpriză a thennanianului. Neo-cimpanzeii s-ar putea să fie cea mai grozavă rasă protejată, apărută în ultimul mega-an… cu posibila excepţie oferită de verii lor, neo-delfinii. N-ar trebui oare să respectăm dorinţa lor de a-şi face datoria?

Creasta lui Kault deveni rigidă numai la simpla pronunţie a numelui celeilalte rase protejate de umani.

— Prietenul meu tymbrimian, vrei să sugerezi cumva că ai auzit mai multe despre nava delfinilor? Au fost descoperiţi?

Uthacalthing se simţi puţin stânjenit din cauza jocului pe care se vedea nevoit să-l joace cu Kault. La urma-urmei, individul nu avea o fire prea rea. Aparţinea unei fracţiuni politice minoritare printre thennanieni, care chiar angajase în câteva rânduri discuţii despre pace cu tymbrimienii. În orice caz, avea tot interesul să suscite interesul colegului său diplomat şi se pregăti pentru o astfel de întâlnire.

— Poate că am spus mai multe decât trebuia. Te rog să nu te mai gândeşti la asta. Îmi pare rău că trebuie să te părăsesc atât de repede. Am întârziat deja la o întâlnire. Îţi urez mult noroc şi să ieşi cu bine din încurcăturile zilelor care urmează, prietene Kault.

— Aşteaptă! strigă Kault în anglic.

Uthacalthing privi înapoi.

— Da, prea respectatul meu coleg?

— Eu… reveni Kault la Galactica 7. Eu… trebuie să vorbesc cu tine despre evacuare. Nu ştiu dacă ai auzit dar naveta mea este defectă şi, în momentul de faţă, sunt lipsit de mijloc de transport.

Creasta thennanianului flutură din cauza senzaţiei de jenă. Protocolul şi statutul diplomatic constituiau garanţie, dar era limpede că individul prefera să nu fie de faţă atunci când vor sosi cei din clanul Gubru.

— Sunt nevoit, deci, să te rog să mă sprijini. Există vreo posibilitate să discutăm eventualitatea unui ajutor… ăă… reciproc? încheie uriaşul, în grabă.

Uthacalthing se prefăcu a lua în serios ideea. La o adică, speciile lor se aflau în stare de război acum.

— Să fii la ambasadă mâine la miezul nopţii – nicio clipă mai târziu, ţine bine minte. Şi, te rog, adu-ţi cât mai puţine bagaje. Naveta mea este destul de mică. Astea fiind zise, îţi ofer bucuros un mijloc de transport până la sanctuar.

Se răsuci către şofer.

— Aşa se procedează normal şi curtenitor, nu-i aşa, caporale?

Nefericita cimpanzee clipi confuză spre Uthacalthing. Fusese aleasă pentru această misiune, deoarece cunoştea Galactica 7. Cu tot atuul oferit de asta, era departe de a desluşi iţele jocului ce se desfăşura în faţa ei.

— Da, domnule. Mi se pare un lucru frumos.

Ambasadorul clătină din cap şi îi zâmbi lui Kault.

— Vezi, dragul meu coleg: nu-i chiar corect, dar e frumos. E bine când noi, cei mai în vârstă, putem învăţa ceva de la o înţelepciune atât de precoce şi putem adăuga această calitate acţiunilor noastre.

Pentru prima oară, îl surprinse pe thennanian clipind. Creasta parcă iradia zbuciumul ce clocotea în interiorul său. În cele din urmă, uşurarea că va afla sprijinul solicitat domoli suspiciunea că fusese luat peste picior.

Şi Kault se înclină uşor înaintea lui Uthacalthing. Apoi, pentru că Ambasadorul o

indusese şi pe cimpanzee în discuţie, făcu un semn vag cu capul şi în direcţia ei.

— În numele protejaţilor mei şi al meu, îţi mulţumesc, pronunţă el stângaci în anglic.

Kault făcu un gest scurt şi protejaţii săi ynnini îl urmară îndeaproape, atunci când se strecură în interiorul vechiului. În fine, cupola se închise, retezând lumina ce se revărsa din interior. Cimpanzeii aflaţi lângă intrarea Bibliotecii priviră cu recunoştinţă spre Uthacalthing.

Maşina plutitoare se ridică pe perna gravifică şi se îndepărtă cu rapiditate. Şoferul lui Uthacalthing îl aştepta cu portiera deschisă, dar acesta zâmbi, respiră profund şi zise tare:

— Cred că ar fi o idee bună să continui drumul pe jos. Oricum, ambasada nu-i departe de aici. De ce nu-ţi iei câteva ore libere, să le petreci împreună cu familia şi cu prietenii?

— Dar, domnule…

— Totul va fi în regulă, adăugă el cu fermitate.

Se înclină vag în faţa ei şi recepta din plin aerul de bucurie nevinovată al acesteia la vederea unei amabilităţi atât de simple. Neo-cimpanzeea se plecă adânc, în semn de răspuns.

„Încântătoarea fiinţe”, gândi Uthacalthing, privind la maşina care se îndepărta. „Am întâlnit câţiva neo-cimpanzei care făceau din plin dovada unui adevărat simţ al umanului. Sper din toată inima că această specie să supravieţuiască!”

Porni agale pe stradă şi, după câteva clipe, lăsă în urmă zarva Bibliotecii. Pătrunse în cartierul rezidenţial. Briza limpezise aerul nopţii şi luminile palide ale oraşului nu reuşeau să înceţoşeze sclipirile stelelor.

Marginea Galaxiei apărea acum ca un pumn de diamante, împrăştiate de-a lungul cerului. Nu se vedea nicio urmă a luptelor care avuseseră loc în această zonă. Niciuna dintre confruntări nu lăsase reziduuri vizibile.

De jur-împrejurul său, Uthacalthing simţea marea de sunete, care-i vorbeau de ciudăţenia acestei nopţi. În depărtare, se auzeau sirene şi chiar mugetul unei aeronave trecând pe undeva, pe deasupra. Aproape în fiecare clădire se auzeau voci strigând… Voci de oameni şi de cimpanzei, ţipând sau bolborosind, cu frustrare şi frică. La un nivel mai înalt, empatic, undele se ciocneau unele de altele, ca într-o furtună a sentimentelor. Coroana sa nu reuşea să respingă valul ameţitor de spaimă, sentimentul predominant al locuitorilor ce aşteptau cu înfrigurare sosirea dimineţii.

De la un timp, Uthacalthing nici nu mai încercă să le ţină la distanţă, îşi afundă de-a dreptul cârceii în fluxul emoţional şi formă deasupra sa un caracter puternic, nou şi ciudat. Ameninţarea fără de vârstă a Timpului, plute teribilă şi lipsită de nume, aproape palpabilă, în avalanşa de emoţii şi sentimente.

Pe buze îi apăru un zâmbet particular, o moştenire culturală străveche, cu o semnificaţie aproape uitată. În clipa aceea, chiar şi la adăpostul întunericului, nimeni nu l-ar fi putut confunda cu o fiinţă umană.

„Sunt atâtea căi…”, îşi mlădie din nou el gândurile în nuanţele mult prea largi şi nedisciplinate ale limbii pământenilor.

Îşi lăsă creaţia să atârne şi apoi să se dizolve în aer, în vreme ce se îndepărta, păşind frământat de gânduri, sub visele rotitoare ale stelelor.

10
ROBERT

Robert se trezi cu două ore înainte de răsărit. Se frecă la ochi, încercând să se dezmeticească. Trebui să aştepte, confuz, ca sentimentele şi imaginile ciudate ale somnului să se disipeze, pentru ca raţiunea să funcţioneze din nou normal.

Alerga, îşi aminti. Alerga, aşa cum n-o poţi face decât în vis – cu paşi mari, lungi de mai mulţi kilometri, plutind de parcă n-ar fi atins deloc pământul. Împrejurul său se mişcau şi se schimbau forme vagi, misterioase, imagini abia întrezărite, care dispăreau imediat ce încerca să şi le reamintească.

Aruncă o privire spre Athaclena, care dormea întinsă, alături, în sacul de dormit. Ciuful cafeniu, asemănător unei bonete moi de blană, stătea zburlit. Cârceii argintii ai coroanei unduiau delicat, parcă atingând şi mângâind ceva invizibil din spaţiul de deasupra. Tocmai atunci suspină şi bolborosi câteva cuvinte în sacadatul dialect tymbrimian al Galacticii 7.

Poate că asta putea explica ciudatele sale vise: puternica personalitate tymbrimiană de lângă el îl influenţase în mod indirect.

Privi cârceii ce se legănau uşor, străduindu-se să se concentreze. Pentru o clipă, avu senzaţia că acolo se găsea o… un… o chestie care plutea chiar deasupra capului ei. Semăna cu…

Se încruntă şi scutură capul. Nu semăna, de fapt, cu nimic. Chiar simpla intenţie de a încerca să-l compare cu ceva cunoscut, părea să-l îndepărteze încă şi mai mult de forma reală.

Athaclena suspină din nou şi se răsuci pe partea cealaltă. Corona alunecă leneşă într-o parte şi bizarele semi-luciri anterioare dispărură brusc.

Robert ieşi din sac, cotrobăi după ghete, se încălţă şi se ridică. Găsi cu greu, mai mult pe pipăite, drumul care înconjura stânca înaltă, la spatele căreia îţi făcuseră tabăra. Lumina stelelor nu reuşea decât vag să creioneze conturul potecii ce şerpuia printre monoliţii cu forme monstruoase.

Ajunse la o coamă, îndreptată către vestul lanţului muntos, având câmpiile din nord dispuse la dreapta. Sub creasta ei, se întindea o mare uşor vălurită de păduri întunecate. Copacii saturau aerul cu o aromă umedă şi grea.

Se aşeză pe pământ, cu spatele de stâncă, străduindu-se să-şi facă ordine în gânduri. Dacă totul nu ar fi fost decât o aventură… O simplă idilă, în munţii Nulun, în compania unei frumuseţi extraterestre…

Nu putea însă să uite, să scape de certitudinea – vinovată – că el nu trebuia să se afle acolo. De fapt, ar fi trebuit să se găsească împreună cu tovarăşii săi – cu restul armatei – înfruntând împreună pericolele.

Nu fusese însă să fie aşa. Cariera mamei lui intervenise încă o dată în viaţa lui. Şi nu era pentru prima dată când Robert îşi dorea să nu fi fost fiul unui politician.

Privi stelele scânteietoare de pe muchea unde se îmbinau cele două raţe ale spiralei galactice.

„Poate că dacă aş fi avut parte de o viaţă mai grea, aş fi fost mai bine pregătit pentru ceea ce va veni. Aş fi fost în stare să accept dezamăgirea.”

Nu-l deranja numai faptul că era fiul Coordonatorului Planetar, cu toate avantajele pe care le avusese acest statut pentru el. Era ceva mai mult de atât.

Pe tot parcursul copilăriei, observase că acolo unde alţi băieţi se poticniseră şi suferiseră înfrângeri, el reuşise întotdeauna, într-un mod graţios, să se strecoare cu uşurinţă. Acolo unde majoritatea băieţilor bâjbâiseră stângaci pe drumul spre adolescenţă şi sexualitate, el păşise înconjurat

de plăcere şi popularitate, fără niciun fel de probleme, de parcă nu ar fi fost vorba de altceva decât de simpla încălţare a unor pantofi vechi.

Ambii lui părinţi subliniaseră în mai multe rânduri faptul că trebuia să privească interacţiunile colegilor săi, nu să lase, pur şi simplu, lucrurile să se întâmple şi să le accepte ca fiind inevitabile. Şi, într-adevăr, începuse să vadă cum, în cadrul fiecărui grup de vârstă, existau câţiva ca el pentru care creşterea era, oarecum, mai uşoară. Ei păşeau uşor prin mlaştina adolescenţei, în vreme ce ceilalţi se scufundau şi erau mai mult decât fericiţi să poată descoperi un petec de teren solid.

I se părea că mulţi dintre cei norocoşi îşi acceptau soarta fericită de parcă ar fi fost vorba despre vreun semn al unei alegeri divine. Acelaşi lucru era valabil şi pentru cele mai populare fete. Nu aveau nicio simpatie, nicio compasiune pentru copiii normali.

În ceea ce-l priveşte, Robert nu căutase niciodată să obţină reputaţia de bărbat fatal. Ceva se întâmplase însă împotriva voinţei sale. În adâncul inimii, se strecurase febra secretă a gândului că niciodată nu se putuse încrede în nimeni. Chiar guverna echilibrul Universului starea tuturor lucrurilor? Lua întotdeauna ceva, pentru a compensa ceea ce mai înainte dăduse? Cultul lui Ifni (Infinitatea) era considerat drept gluma unui astronaut. Şi, totuşi, uneori, lucrurile păreau chiar puse la cale! Era o prostie să crezi că încercările îl întăreau pe om, făcându-l în mod automat înţelept. Cunoştea personal mulţi oameni proşti, aroganţi şi mediocri, în ciuda a tot ceea ce suferiseră.

Şi, totuşi…

Asemenea multora dintre oameni, câteodată şi el îi invidia pe frumoşii, flexibilii, auto-suficienţii tymbrimieni. Deşi constituiau o rasă tânără, conform standardelor galactice, erau, fără nicio îndoială, bătrâni şi înţelepţi, în comparaţie cu

omenirea. Aceasta descoperise cumpătarea, pacea şi o anume ştiinţă a minţii, numai cu o singură generaţie înainte de marele Contact. Mai erau însă multe lucruri de pus la punct în societatea terestră. În comparaţie cu oamenii, tymbrimienii păreau să se cunoască atât de bine…!

„Acesta să fie oare principalul motiv pentru care mă simt atras de Athaclena? Până la urmă, ea este cea mai în vârstă dintre noi şi cea mai înţeleaptă. Mă face să mă simt stângaci şi să mă poticnesc. Aş putea jura că îi place acest rol."

Totul era extrem de confuz, iar Robert nu era sigur nici măcar de propriile-i sentimente. Se distra aici, în munţi, cu Athaclena şi lucrul acesta îl făcea să-i fie ruşine. Apoi, luase în nume de rău apelul mamei sale şi acesta era încă un motiv pentru regrete.

„Măcar de mi s-ar da voie să lupt!"

Lupta, cel puţin, era un lucru direct şi uşor de înţeles. Era un obicei străvechi, simplu şi onorabil. Robert privi repede în sus. Acolo, printre stele, zări un punct strălucitor, care se aprinse brusc într-o vâlvătaie splendidă. Pe când îl examina uluit, alte două izbucniră ceva mai departe, apoi încă unul.

Scânteierile ascuţite, incandescente, durară destul de mult, astfel încât putu să-şi noteze poziţia lor. Structura imaginată de ele era prea regulată pentru a putea fi considerate un simplu accident… Punctele lor se aflau situate la intervale egale de 20° dincolo de Ecuator, începând de la Sfinx, şi de-a lungul întregului drum cosmic până la Batman, acolo unde strălucea roşia planetă Tloona, în mijlocul străvechiului Brâu al Eroului.

„Deci sosiseră!"

Distrugerea reţelei sincronice a satelitului era un fenomen aşteptat, însă tot rămânea un fenomen senzaţional faptul că se nimerise să fie martor la ceea ce se petrecea acolo sus. Evident, asta însemna, totodată, şi faptul că aterizările nu vor întârzia.

Robert simţi o apăsare în zona tâmplelor. Spera că nu muriseră prea mulţi dintre prietenii săi, oameni şi cimpanzei.

Nu a reuşit însă în ceea ce privea un lucru: va face ceea ce i se ordonase, adică să escorteze un străin non-combatant, în deplină siguranţă, în munţii Nulun. Asta era misiunea sa din noaptea următoare, atunci când Athaclena urma să doarmă.

Se răsuci către raniţă, cât putu mai uşor. Luă aparatul de radio-recepţie din buzunarul exterior din stânga şi începu să-l demonteze prin întuneric.

Aproape că terminase, când o altă sclipire îl determină să-şi ridice iar ochii spre boltă, către răsărit. Un bolid brăzda, înconjurat de o coamă e flăcări, câmpia de stele, lăsând în urmă-i o jerbă de scântei. Ceva, probabil un fragment de navă, străpungea învelişul gros al atmosferei cu o mare viteză, arzând violent.

Rămăşiţele războiului.

Robert se ridică în picioare şi privi în urma lui. Obiectul dispăru, în cele din urmă, în spatele unui şir de dealuri, poate la nu mai mult de 20 de kilometri depărtare.

„Dumnezeu să vă aibă în pază!”, şopti el, adresându-se invizibililor războinici căzuţi în inima pădurii.

Nu mai simţea niciun fel de teamă la ideea că îşi va putea răni duşmanii, deoarece era clar care parte avea nevoie de ajutor şi urma să aibă încă multă vreme de acum încolo.

11
GALACTICII

Suveranul Bunei-Cuviinţe se fâţâia de colo-colo, pe puntea vasului amiral, în salturi mărunte, parcă bucurându-se de plăcerea actului de a păşi în timp ce alături soldaţii Gubru şi Kwackoo făceau plecăciuni şi se grăbeau să se ferească din calea sa.

Urma să treacă mult timp până ce înaltul preot Gubru avea să se mai bucure de o asemenea libertate de mişcare. După ce forţa de ocupaţie va fi debarcat, Suveranul nu va mai avea dreptul să pună piciorul pe „pământ" pentru mulţi miktaari. Legea spunea că nu va putea să atingă solul planetei ce se întindea în faţa uriaşei sale armate, până ce buna-cuviinţă nu avea să fie instaurată deplin şi consolidată pentru totdeauna.

Ceilalţi doi conducători ai forţei de invazie – Suveranul Razei şi Ghearei şi Suveranul Preţului şi Precauţiei – nu erau nevoiţi să acţioneze sub astfel de restricţii.

Totul era exact aşa cum trebuia să fie. Armata şi birocraţia îşi aveau fiecare funcţiile sale specifice.

Dar Suveranului Bunei-Cuviinţe îi era încredinţată sarcina supravegherii Comportamentului Adecvat, în toată perioada de timp cât va dura expediţia pe Garth. Iar pentru ca să-şi îndeplinească în mod corect misiunea, preotul trebuia să rămână cocoţat pe stinghia sa.

Undeva, departe, dincolo de puntea de comandă, putea fi auzită vocea plângăreaţă a Suveranului Preţului şi al Precauţiei. Suferiseră de curând pierderi neaşteptate în mărunta confruntare cu oamenii. Fiecare vas al inamicului se dovedise capabil să producă un rău oarecare cauzei şi, implicit, flotei Gubru.

„Nişte nebuni orbi!”, gândi Suveranul Bunei-Cuviinţe.

Pagubele materiale produse de rezistenţa îndârjită a oamenilor erau mult mai puţin importante, în raport cu cele etice şi cu cele legale. Dar, pentru că bătălia produsese atâtea pagube, ea nu putea fi pur şi simplu ignorată. Trebuia să fie luată în considerare.

Puii-de-lup le aduseseră la cunoştinţă, prin acţiune directă, faptul că se opuneau ideii sosirii lor în acest punct al Galaxiei. O făcuseră pe neaşteptate şi dăduseră dovadă de o atenţie meticuloasă faţă de respectarea Protocolului de Război.

Poate că sunt ceva mai mult decât nişte simple animale inteligente

Mai mult decât animale –

Poate că şi clienţii lor ar trebui studiaţi –

Studiaţi – zoon

Gestul neaşteptat al rezistenţei, efectuat de mica flotă terestră însemna că Suveranul trebuia să rămână cocoţat pe stinghie, cel puţin în prima parte a perioadei de ocupaţie. Acum urma să-şi bată minţile să inventeze o scuză, un fel de *casus belli*, care să le permită să declare celor Cinci Galaxii anularea concesiunii planetei Garth în favoarea pământenilor.

Însă până să se întâmple acest lucru – regulile războiului fiind aplicate şi puse în uz – Suveranul Bunei-Cuviinţe ştia că vor exista conflicte cu ceilalţi doi comandanţi, viitori amanţi şi rivali. O politică corect condusă reclama existenţa anumitor tensiuni între ei, chiar dacă unele dintre legile pe care preotul trebuia să le pună în aplicare îl loveau prin stupiditatea şi ignoranţa cu care fuseseră formulate.

Ohh, poate pentru timpul ce se apropie –

Curând, când ne vom elibera de reguli – zzooon

Curând, când Schimbarea îi va răsplăti pe virtuoşi –

Când Progenitorii se vor întoarce – zzooon!

Suveranul îşi flutura haina de puf. Îi ordona unuia dintre servitori un kwackoo ciufulit şi imperturbabil, să-i aducă un suflător de pene şi un scărpinător.

Pământenii se vor poticni –

Ne vor da o justificare – zzooon.

12
ATHACLENA

Chiar din primele clipe ale dimineţii, Athaclena putea să jure că în noaptea precedentă se întâmplase ceva. Robert însă îi răspunse extrem de vag sau chiar deloc la întrebări, iar scutul său empatic, aşa rudimentar cum era, reuşea să-i blocheze toate încercările de a-l citi.

Athaclena se strădui să nu se simtă jignită. La urma-urmei, prietenul său uman de-abia începuse să înveţe arta de a-şi folosi modestele talente şi nu avea de unde să cunoască modalităţile subtile folosite de un adevărat empat pentru a îşi exprima dorinţa de singurătate. Robert ştia doar să închidă uşa de tot.

Micul dejun se consumă în tăcere. Atunci când Robert făcea vreo remarcă, îi răspundea monosilabic. Faptul că, logic, îi înţelegea dorinţa, nu însemna că ea trebuia să se comporte altfel decât el.

Dimineaţa era departe de a fi senină: nori joşi treceau grăbiţi peste creste, sfâşiaţi de vârfurile ascuţite ale stâncilor. Un decor potrivit unui basm, dar unuia înspăimântător. Burţile lor negre îşi croiau drum prin pânza brumărie a ceţii, care urca pe nesimţite către dealurile de la poalele munţilor Nulun. Aerul neclintit din jur părea încărcat cu o tensiune puternică, a cărei sursă Athaclena nu o putea identifica. Ori de câte ori încerca, gândurile i se învălmăşeau, aducând la suprafaţă amintiri pe care le credea uitate.

Îşi aduse aminte cum, odată, îşi însoţise mama în munţii din nordul planetei natale, Tymbrim – călărind pe spinările gurvalilor – de-a lungul unei poteci abia cu puţin mai largă decât aceasta care se

întindea înaintea lor, pentru a asista la Ceremonia de înălţare întru Raţiune a clanului Tytlal.

Uthacalthing se afla în misiune diplomatică pe o planetă îndepărtată şi nimeni nu ştiuse să le spună ce fel de mijloc de transport urma să utilizeze pentru a reveni acasă. Era o problemă foarte importantă, deoarece dacă reuşea să vină prin hiperspaţiul A, folosind punctele de transfer, avea să facă circa o sută de zile sau chiar mai puţin. În schimb, dacă era obligat să folosească spaţiul D – sau, şi mai rău, spaţiul natural – nu s-ar fi întors până la sfârşitul vieţilor lor.

De obicei, serviciul diplomatic se străduia să informeze familiile ofiţerilor imediat ce aceste chestiuni deveneau clare la nivel politic, însă de această dată întârzierea fusese prea mare. Prin poziţia insolită în care puneau guvernul, Athaclena şi mama ei deveniseră o adevărată pacoste publică, fiind privite cu compasiune iar şi cu îndoială de toţi cei din jur. Aşa încât, într-o bună zi, li s-a sugerat politicos că ar trebui să părăsească oraşul pentru o vreme. Serviciul le oferise bilete pentru a merge să privească spectacolul oferit de reprezentanţii clanului Tytlal de-a lungul ritualului de trecere spre lungul Drum al înălţării la Conştiinţă.

Scutul mental pe care şi-l impusese Robert îi amintea de durerea abia reţinută a Mathicluanei pe tot parcursul călătoriei printre dealurile purpurii şi îngheţate. Mamă şi fiică, aproape că nu-şi vorbiseră de-a lungul drumului care ocolea pe lângă grădini întinse, până ce nu ajunseseră la câmpia acoperită cu iarbă deasă, de pe fundul craterului unui fost vulcan. Acolo, în apropierea unui vârf singuratic de deal, mii de tymbrimieni se adunaseră în apropiere de bolţile colorate, pentru a fi martori la Acceptarea şi la Alegerea tytlalilor.

Fuseseră prezenţi observatori de pretutindeni, reprezentanţii ai multor şi distinse clanuri – Synthieni, Kanteni, Mrgh'Luargi – şi, evident, o

adunătură de uman gălăgioşi. De altminteri, aceştia din urmă se amestecaseră printre aliaţii lor tymbrimieni la mesele cu gustări şi se distrau de minune. Zâmbi, amintindu-şi atitudine ei de atunci, văzând, pentru prima oară, atât de multe astfel de creaturi adunate la un loc.

„Eram oare atât de încrezută?”, se întrebă, aproape fără voie, Athaclena.

Îşi aduse aminte cum pufnise, încruntată, la auzul zgomotului pe care-l făcea râsul puternic al oamenilor. Figurile lor ciudate îţi apăreau aproape oriunde îţi întorceai capul, expunând în permanenţă vederii muşchii lor exagerat de mari. Chiar şi femeile umane arătau ca nişte caricaturi ale ridicătorilor de greutăţi tymbrimieni.

Pe atunci, Athaclena abia păşise pragul adolescenţei. Acum, după experienţa mai multor ani, reflectând mai profund, realiză că poporul ei era la fel de entuziast şi de înflăcărat ca şi oamenii, agitând puternic din braţe şi împânzind aerul cu caractere vremelnice şi strălucitoare. La urma-urmei, fusese o zi cu adevărat măreaţă: sosise timpul ca tytlalii să-şi „aleagă” noii protectori.

Diverşii demnitari stăteau unii lângă alţii sub bolţile strălucitoare. Desigur, clanul Caltmour, ultimii protectori ai tymbrimienilor, nu-şi putuse trimite reprezentanţii, dispărând tragic de pe scena galactică nu cu multă vreme în urmă. Dar culorile şi blazonul lor erau aşezate la vedere, în semn de deosebit respect, pentru cei care conferiseră tymbrimienilor darul conştiinţei de sine.

Lipsa lor era suplinită, într-un fel, de prezenţa unei delegaţii a celor din vorbăreţul clan Brma, cei care, la rândul lor oficiaseră rolul de protectori pe lângă caltmonieni, cu foarte mult timp în urmă.

Strângând pleoapele, Athaclena îşi aminti, cu o tresărire, cum îi tremurase coroana de surpriză, atunci când, privind în sus, zărise o formă aplecată pe unul din locurile superioare ale sălii de ceremonie. Prima rasă, din şirul raselor de stăpâni

ce-i precedase, îşi trimisese, la rându-i, un reprezentant. Clanul Krallnith, aproape stins, renunţase de multă vreme la entuziasmul specific unei rase în plină maturitate, în favoarea unui mod straniu de meditaţie. În general, se considera că nu puteau să mai supravieţuiască prea mult. Oricum, faptul de a-l avea printre ei pe un krallnithian, care îi asista şi îi binecuvânta pe cei din urmă membrii ai noului clan, era o deosebită onoare.

În centrul atenţiei se aflau însă tytlalii. Cu hainele lor scurte şi argintii, semănau destul de mult cu acele creaturi terestre numite vidre. În timp ce se pregăteau pentru ultimul ritual al înălţării, delegaţii tytlali păreau că exultă de mândrie.

— Uite, îi arătase mama Athaclena. Tytlalii şi-au ales ca să-i reprezinte pe poetul-visător Sustruk. Îţi mai aminteşti când l-ai cunoscut?

Bineînţeles că-şi amintea. Numai cu un an înainte, Sustruk le vizitase casa din oraş. Uthacalthing fusese acela care-l adusese pe geniul tytlalian, pentru a-i face cunoştinţă cu soţia şi cu fiica sa, cu puţin înainte de a pleca în misiune.

— Poezia lui Sustruk e doar o bâlbâială plictisitoare, murmurase Athaclena.

Mataclenna o privise tăios, apoi îşi legănase încet coroana. Caractere i se formase deasupra era simbolul Sh'Cha'Kuon, supranumit oglinda oarbă, pe care numai o mamă avea dreptul s-o ţină în faţa fiicei sale. Resentimentul Athaclenei se reflectase înapoi, asupra propriei conştiinţe. Privise ruşinată într-o parte.

Era, în orice caz un lucru nedrept să-l învinovăţească pe bietul tytlalian pentru că-i amintea de lipsa tatălui său.

Ceremonia fusese, într-adevăr, frumoasă. Un cor de creatori de caractere armonice tymbrimian de pe planeta Juthtath interpretaseră „Apoteoza lui Lereusini" şi chiar şi creaturile umane se holbaseră cu gurile căscate, în mod evident simţind ceva din

complicatele armonii plutitoare. Numai impenetrabilii ambasadori thennanian rămăseseră impasibili, părând să nu le pese pentru că erau lăsaţi pe dinafară.

După aceea, cântăreţul brmanian Kuff-Kuff'T intonase un străvechi şi atonal imn adresat progeniturilor.

Un moment neplăcut pentru Athaclena sosise atunci când audienţa făcuse linişte, pentru a asculta o compoziţie special creată pentru această ocazie de una dintre cele douăsprezece Mari Visătoare ale Pământului, balena numită Spirala cu Cinci Braţe. Deşi în mod oficial balenele nu erau socotite fiinţe conştiente, asta nu le împiedica să fie considerate adevărate comori pentru cei care se îngrijeau de rasa lor. Faptul că ele se dezvoltau pe Terra, sub îngrijirea creaturilor umane, constituia unul dintre puternicele motive de supărare pe care câteva din clanurile mai conservatoare le manifestau faţă de umani.

Athaclena îşi aminti cum îşi acoperise urechile, în vreme ce toţi ceilalţi se legănau în ritmul feeric al muzicii cetaceene. Pentru ea, numai pentru ea, se părea, simfonia nu era decât un sunet îngrozitor. Privirea Mathicluannei exprima o nemărturisită îngrijorare: „Ce să ne facem cu, ciudata mea fiică?". Cel puţin maică-sa nu se văita cu voce tare sau cu ajutorul caracterelor, devenind o sursă de stânjeneală pentru vecini.

În sfârşit, spre uşurarea Athaclenei, numărul luase sfârşit. Venise rândul delegaţiei tytlalienne, momentul aşteptat al Acceptării şi al Alegerii.

Condusă de Sustruk, marele lor poet, se apropiaseră de indolentul demnitar kralluithian şi se plecaseră adânc. Apoi, îşi aduse omagiile reprezentanţilor brmanieni, după care îţi exprimaseră politicoasele mulţumiri la adresa oamenilor şi a celorlalte rase de protectori, aflate de faţă.

Ultimele salutări le primise maestrul tymbrimian al Educării. Sustruk şi tovarăşul lui, un savant numit Kihimik, păşiseră înaintea restului delegaţiei, în virtutea replicilor alternative, în timp ce Maestrul Educării citea o listă de întrebări formulate şi-şi nota, solemn, răspunsurile.

Apoi, cei doi trecuseră la cercetarea atentă a Criticilor venite din partea Institutul Galactic al Educării. Până în acest punct, totul fusese decât o variantă perfecţionată a testării celui de-al patrulea nivel de conştiinţă. De abia de-acum înainte mai exista o singură posibilitate ca tytlalienii să eşueze în încercarea de a deveni o rasă galactică.

Unul dintre galacticii ce-şi concentrase atenţia şi sofisticatele-i instrumente asupra lui Sustruk şi a lui Kihimic era un soro… iar poporul lui nu era deloc prieten cu tymbrimieni. Exista posibilitatea ca acesta să caute un pretext, orice fel de pretext, pentru a-i pune pe viitorii lor protectori într-o situaţie neplăcută, prin respingerea protejaţilor lor.

Discret îngropat în sol, se afla un echipament care costase o avere pe cei din clanul Athaclenei. Asta permitea transmiterea simultană, în toate cele Cinci Galaxii a momentului examinării tytlalienilor. Existaseră, evident, multe momente de mândrie în acea zi, dar şi un mare potenţial de umilinţă, care nu devenise realitate. Pentru că Sustruk şi Kihimik trecuseră uşor peste hopurile neaşteptate. Când ceremonia luase sfârşit, se înclinaseră adânc înaintea fiecărui examinator. Dacă reprezentanţii clanului Soro fuseseră dezamăgiţi, nu o arătaseră.

Delegaţia de tytlalieni blănoşi şi cu picioarele scurte se deplasase apoi către un cerc, special eliberat în mulţime, în vârful unui deal. Aici, începuseră să cânte, legănându-se împreună, în felul acela atât de comun printre creaturile de pe planeta lor natală, unde evoluaseră către pre-ştiinţă şi unde îi descoperiseră tymbrimienii, adoptându-i în vederea lungului proces al Educării.

Tehnicienii centraseră în aşa fel amplificatoarele, încât întreaga adunare prezentă, alături de miliardele de fiinţe din alte lumi, să poată lua act direct şi fără niciun fel de interferenţe parazitare de alergarea pe care urmau s-o facă tytlalienii. De dedesubt, de sub cocoaşa umflată a dealurilor, un murmur profund dovedea puterea motoarelor puse la treabă.

Teoretic, dacă existau inconveniente, orice creatură putea să renunţe la protectorat şi să le lase baltă Educarea. În practică însă, existau atât de multe reguli care trebuiau urmate încât lucrul devenea aproape imposibil. Oricum, în momentul acela, nimeni nu se aştepta la aşa ceva, tymbrimienii fiind în relaţii excelente cu protejaţii lor.

Un freamăt abia simţit agita, totuşi, mulţimea, în timp ce Ritualul Acceptării se apropia de sfârşit. Tytlalienii ce se legănau tăcuseră brusc, lăsând amplificatoarele să-şi continue zumzetul stins. Deasupra capetelor lor luase naştere o imagine holografică, care determină adunarea să izbucnească într-un imens hohot de râs aprobator. Acolo, sus, apăruse figura unui tymbrimian, chiar a unuia foarte popular, pe care-o recunoscusem cu toţii imediat: Oshoyoythuna, bufonul oraşului Foyon, un personaj care-i folosise de multe ori pe tytlalieni în realizarea unora dintre glumele sale cele mai năstruşnice.

După cum era de aşteptat, tytlalienii îi reconfirmaseră pe tymbrimieni ca protectori ai lor, însă alegerea ca simbol a lui Oshoyoythuna însemna chiar ceva mai mult decât atât! Exprima tuturor mândria lor de a face parte din acelaşi clan cu ei.

După ce ovaţiile şi râsul se stinseră, mai rămăsese de dus la îndeplinire o singură parte a ceremonialului – alegerea unui Partener de Nivel, o specie care să vorbească în numele tytlalienilor pe durata următoarei faze a Educării. Aceasta

trebuia, în mod obligatoriu, să fie mai mult una de ceremonie. Partenerul putea interveni, legal, în sprijinul speciei protejate, dacă ajungea să aibă probleme în procesul de Educare. O măsură cu două tăişuri, întrucât alegeri greşite ale Partenerilor creaseră probleme îngrozitoare în trecut.

Nimeni nu ştia asupra cărei rase se oprea alegerea tytlalienilor, deoarece aceasta era una dintre acele rare decizii, în care nici măcar Stăpânii mai rigizi, de felul celor din clanul Soro, nu puteau să se amestece.

Sustruk şi Kihimik se uitaseră din nou unul la celălalt şi, chiar şi de pe locul ei, aflat în spate, Athaclena simţi puternicul sentiment de anticipare emis de cei doi mărunţi protejaţi. Era clar că drăcuşorii aceia puseseră ceva la cale! Apoi, pământul se cutremură din nou, amplificatoarele murmurară încă o dată şi proiectoarele holografice formaseră un fel de nor albastru, pe vârful unuia dintre dealuri. În interiorul acestuia păreau să plutească imagini neclare, apărând ici şi colo, din ceaţa unei ape tulburi.

Coroana nu-i putuse oferi niciun indiciu suplimentar, deoarece imaginea era strict vizuală. Nu putuse decât să-i invidieze pe umani pentru vederea lor mai pătrunzătoare. Brusc, din mijlocul acestora se ridicaseră un strigăt de surpriză. Împrejurul ei, tymbrimienii se ridicaseră cu toţii, privind cu atenţie înfaţă. Clipise de câteva ori, apoi se alăturase, împreună cu mama ei manifestării de uimire neîncrezătoare.

Una dintre figurile neclare din fundal se apropiase şi se oprise, privind parcă la auditoriu şi prezentându-i un şir lung de dinţi albi şi ascuţiţi, ca nişte ace. Avea ochi strălucitori şi bule arginti de aer se înălţau către sprâncenele cenuşii.

Liniştea se prelungise nefiresc, nimeni nu se aşteptase, efectiv, ca de pe toate planetele şi din toate lumile galactice, tytlalienii să-i aleagă tocmai

pe delfini! Oaspeţii galactici rămăseseră, pur şi simplu, fără grai.

Neo-delfinii… păi cea de-a doua rasă protejată a pământenilor era cea mai tânără rasă conştientă din toate cele Cinci Galaxii, mai tânără chiar decât tytlalienii înşişi! Era un fapt fără precedent! Un fapt uimitor.

Era…

Era caraghios! Tymbrimienii izbucniră în urale. Râsul lor se ridicase puternic şi clar deasupra adunării. Ca una singură, coroanele lor formaseră un caracter de aprobare, atât de viu şi de puternic încât până şi ambasadorul thenanian clipise des, părând a-l fi observat. Văzând că aliaţii lor nu se simţiseră ofensaţi în niciun fel, umanii li se alăturaseră, strigând şi bătând din palme cu o energie debordantă.

Kihimik şi majoritatea tytlalienilor adunaţi se înclinară, acceptând laudele stăpânilor lor. Ca buni protejaţi ce erau, munciseră din greu pentru a obţine o glumă bună în această extrem de importantă zi. Numai Sustruk rămăsese scorţos în spate, încă tremurând din cauza încordării.

De jur-împrejuru-i, Athaclena simţise valuri de aprobare şi bucurie. Apoi o auzise chiar pe propria sa mamă alăturându-se celorlalţi…

Se dăduse înapoi, oripilată, strecurându-se grăbită spre zona din margine a mulţimii care continua să alame, până când avusese destul spaţiu pentru a se răsuci şi a o lua la fugă. Cuprinsă de o violentă emoţie, fugise până trecuseră de marginea craterului şi putuse să coboare pe drum, la distanţă de lumină şi zgomot. Abia acolo, în apropierea frumoasei Văi a Umbrelor Plutitoare, se prăbuşise la pământ, în vreme ce valurile declanşate de reacţia violentă a enzimelor o zguduiau din cap până-n picioare.

„Delfinul acela oribil…” Din acea clipă, nu îndrăznise să mai dezvăluie nimănui ceea ce văzuse în ochiul cetaceului imaginar. Nu supusese

adevărul nici mamei şi nici chiar tatălui său… Adevărul că simţise adânc în holograma proiectată deasupra un caracter ce se ridica de la însuşi Sustruk, poetul tytlalian.

Cei prezenţi socotiseră că totul fusese o glumă bună, un banc excelent. Şi crezuseră că ştiau de ce protejaţii tymbrimieni îşi aleseseră drept Parteneri de Nivel cea mai tânără rasă din galaxie. Era un anume fel de a-şi onora Stăpânii cu o mare şi, în fond, nevinovată glumă. Alegându-i pe delfini, păruseră a spune că nu aveau nevoie de Protectori, că-şi iubeau Stăpânii tymbrimieni fără niciun fel de rezerve. Alegându-i pe cei de pe urmă pe protejaţi ai umanilor, consideraseră că în felul acesta îi vor tachina puţin pe bătrânii şi înţelepţii galactici, care nu se arătau de acord cu prietenia dintre tymbrimieni şi aceştia. În ansamblu, părea o poantă bună.

Fusese oare atunci Athaclena singura care observase un adevăr profund? Sau totul nu ţinuse decât de imaginaţie? Deşi trecuse atâta timp şi se aflau pe o planetă îndepărtată, Athaclena se cutremură din nou, amintindu-şi de scena aceea. Se părea că, într-adevăr, fusese singura care simţise în râsul lui Sustruk o a treia armonie, plină de durere şi de confuzie. Poetul-visător murise, de altfel, la câteva zile după acest episod şi luase secretul cu el în mormânt. Şi numai ea, Athaclena păruse să simtă că Ceremonia nu fusese, de fapt, o simplă glumă, că imaginea lui Sustruk nu venise din gândurile sale, ci chiar din tainiţele adânci ale Timpului! Tytlalienii îşi aleseseră, într-adevăr, protectorii, dar făcuseră alegerea lor cu cea mai serioasă disperare.

Şi, iată, nu la mult timp de la acel eveniment, cele Cinci Galaxii erau tulburate de unele descoperiri misterioase întreprinse de o obscură rasă protejată, una dintre cele mai tinere din galaxie – delfinii.

„Ah pământenilor!”, gândi, în timp ce-l urma îndeaproape pe Robert, urcând creasta muntelui. „Ce-aţi făcut?”

Nu, de fapt, nu aceasta era întrebarea.

„Ce anume aveaţi de gând să deveniţi?”

În după-amiaza care urmă, cei doi drumeţi dăduseră peste o pantă acoperită în întregime cu iederă. Era o suprafaţă de plante dese şi încâlcită, care acoperea solul asemenea unei spinări de animal uriaş acoperită cu solzi verzi şi alunecoşi. Cărarea către munţi era blocată.

— Pun pariu că te gândeşti că nu vom putea trece dincolo, spuse Robert.

— Panta pare înşelătoare, admise ea. Şi reţeaua asta se întinde în ambele direcţii. Bănuiesc că va trebui să ne întoarcem şi să ocolim.

Exista, totuşi ceva în adâncurile minţii lui Robert care îi şoptea că este vorba tocmai de contrariul.

— Sunt nişte plante fascinante, gândi el cu vocea tare, apropiindu-se de una dintre frunze. Semăna cu un scut, uşor bombat, de aproape doi metri diametru. O apucă de margine şi trase cu putere către înapoi.

Frunza se depărta de zona verde compactă, iar Athaclena văzu o ridicătură puternică, răsărind chiar în centrul vălmăşagului vegetal. Se apropie de el, pentru a-l ajuta să tragă, întrebându-se ce avea de gând să facă.

— Coloana înmugureşte o nouă generaţie de capsule la fiecare câteva săptămâni, iar acestea se suprapun peste cele precedente, îi explică Robert, în timp trăgea vârtos de rădăcina fibroasă.

— Toamna târziu, înfloresc şi devin subţiri ca un biscuit. Apoi se desprind de tulpina comună şi, prinzând vânturile puternice de iarnă, se înalţă pe cer cu milioanele. O privelişte grozavă, crede-mă, toate zmeu acelea, colorate în culorile curcubeului, plutind pe sub nori… Deşi e destul de riscant pentru aparatele de zbor.

— Înţeleg că sunt seminţe, nu? întrebă Athaclena.

— Mai curând, transportori de spori. Majoritatea păstăilor care traversează Sindul la vremea iernii sunt însă sterile. Se pare că iedera asta îşi bazează înmulţirea pe o creatură ce o ajută să polenizeze şi care a dispărut în timpul holocaustului declanşat de burarali. O problemă în plus de rezolvat pentru echipele de refacere ecologică.

Robert ridică din umeri.

— Totuşi, acum, primăvara, capsulele aste timpurii sunt rigide şi puternice. E destul de greu să tai una.

Îşi scoase cuţitul şi se întinse, ca să taie fibrele încordate ce ţineau capsula. Rădăcina se rupse dintr-odată, eliberând brusc tensiunea acumulată şi azvârlind-o pe Athaclena pe spate, sub greutatea masei vegetale.

— Hopa! Te rog să mă scuzi, Clennie.

Îl simţi că se străduia să-şi reţină hohotele de râs, în vreme ce o ajuta să elibereze de sub capsula masivă.

„Exact ca un băieţaş…”, gândi.

— Ai păţit ceva?

— N-am nimic, răspunse ea rece, scuturându-se de praf. Interiorul concav al capsulei semăna cu un castron, brăzdat de un sistem central de nervuri aspre şi lipicioase.

— Bun. Atunci ajută-mă să o car până la bancul acela de nisip.

Câmpul de iederă se întindea împrejurul crestei, înconjurând-o din trei părţi. Săltară împreună capsula retezată, chiar la marginea pantei îmbrăcate în vegetaţie.

Robert începu să netezească mijlocul platoului. După câteva minute, se dădu doi paşi înapoi, admirându-şi opera.

— Ar trebui să meargă, zise, lovind cu piciorul în marginea capsulei. Tatăl tău mi-a spus să-ţi arăt

tot ce ştiu despre Garth. În aceste condiţii, cred că educaţia ta nu ar fi completă, dacă nu te-aş învăţa să călăreşti un platou de iederă.

Athaclena privi mai întâi platoul, apoi grohotişul lunecos de sub capsule.

— Vrei să zici că…

Robert deja se apucase să încarce echipamentul în castronul răsturnat.

— Doar nu vorbeşti serios, Robert!

Bărbatul o privi, ridicând din umeri.

— Putem ocoli o milă sau chiar două, dacă asta vrei.

— Tu chiar nu glumeşti, oftă Athaclena.

Era destul că tatăl său şi prietenii de acasă o considerau prea timidă. Nu putea refuza o provocare care venea din partea acestui uman.

— În regulă, arată-mi cum se procedează.

Robert se aşeză pe platformă, îi verifică echilibrul, după care îi făcu loc alături. Athaclena se caţără pe obiectul acela mişcător şi se aşeză pe locul arătat, cu genunchii de o parte şi de cealaltă a rădăcinii centrale.

Chiar atunci, lucrul acela straniu se petrecu din nou. Cu coroana agitându-i-se nervos, Athaclena simţi ceva, ca o ardere, care o făcu să se agate convulsiv cu mâinile de marginea poroasă a platformei, făcând-o să se legene puternic.

— Hei! Ai grijă, aproape că ne-ai răsturnat! îl apucă strâns de braţ, în timp ce se concentra în direcţia văii din faţa lor. De jur-împrejurul feţei, micuţii cârcei îi fluturau rapid, creând senzaţia unui abur diafan.

— Îl simt din nou, Robert. E acolo jos, în pădure.

— Ce? Ce-i acolo, în pădure?

— Entitatea pe care am simţit-o şi mai devreme. Fiinţa aceea care nu era nici om, nici cimpanzeu. Care are ceva din amândoi, dar care nu este totuşi altfel. Şi miroase de la o poştă Potenţial!

Robert îşi puse mâna pavăză la ochi.

— Unde? Ai putea să-mi arăţi încotro?

Athaclena se concentra, străduindu-se să localizeze slaba paletă de emoţii.

— A… a dispărut, suspină într-un târziu.

— Eşti sigură că nu era un cimpanzeu?

Împrejurul lui Robert se simţea din plin aura nervozităţii. Sunt foarte mulţi pe dealurile astea, strâng năvoadele şi fac lucrări de conservare.

Athaclena creă un caracter „Palang”. Apoi, amintindu-şi că era puţin probabil ca Robert să-l observe, ridică din umeri, pentru a indica aproape aceeaşi nuanţă.

— Nu, Robert. Doar ştii că am întâlnit destui neo-cimpanzei. Fiinţa pe care am simţit-o era diferită. În primul rând, aş putea să jur că nu e complet conştientă. Apoi, vezi tu, mai e şi sentimentul acela de tristeţe, de putere pierdută…

Se răsuci către el, emoţionată dintr-o dată.

— Să fi fost un „garthian”? Atunci, hai să pornim mai repede! Poate că reuşim să ne apropiem de el!

Se aşeză iar pe locul indicat mai înainte şi se uită la el, aşteptând un semn.

— Faimoasa adaptabilitate tymbrimiană, oftă el. Brusc, ai devenit nerăbdătoare să pleci! Tocmai când speram să te impresionez şi să te stârnesc cu o coborâre ameţitoare!

„Ăştia sunt băieţii, gândi ea scuturându-şi puternic capul, în semn de negaţie. Cum pot să se gândească, fie şi în glumă, la aşa ceva?”

— Lăsă glumele şi hai să mergem! insistă ea.

Robert se aşeză în spatele ei, Athaclena apucându-l strâns de genunchi. Cârceii îi fluturau chiar în faţă, dar el nu se plânse.

— Bine, să-i dăm drumul.

Izul lui puternic de pământean o înconjură îndeaproape în momentul în care Robert împinse platforma mobilă, care începu să alunece la vale.

O mulţime de amintiri năvăliră peste Robert, în vreme ce surogatul de sanie accelera la vale,

derapând şi sărind pe spinarea alunecoaselor capsule convexe de iederă. Athaclena se ţinea strâns de genunchii săi, râsul fiind mai acut şi mai cristalin decât cela al unei fete umane. Râdea şi el, la rândul său, şi scotea icnete puternice, în timp ce o strângea pe Athaclena în braţe, lăsându-se când într-o parte când în cealaltă, pentru a conduce sania nărăvaşă.

„Trebuie că avem unsprezece ani, când am făcut ultima dată aşa ceva."

Fiecare salt, fiecare hop îi determinau inima să zvâcnească mai puternic. Nici măcar călăritul pe un câmp gravific nu se putea compara cu asta.

Athaclena lăsă să-i scape un strigăt ascuţit de emoţie şi de veselie, când sania improvizată părăsi solul, la un moment dat, ca să aterizeze apoi, cu o mişcare elastică la câţiva metri distanţă. Coroana îi arăta asemenea unei perii de şuviţe argintii, ce păreau să scape prin vârfuri scântei, de încântare.

„Sper să-mi amintesc cum se pilotează drăcia asta!"

Poate să fi fost numai lipsa de antrenament sau poate prezenţa Athaclenei să-i fi distras atenţia… Cert este că Robert reacţiona mai greu, atunci când ciotul de stejar – rămăşiţă a pădurii ce crescuse cândva pe acea pantă – le apăru brusc înainte.

Athaclena încă râdea plină de încântare, când Robert se aplecă puternic către stânga, cotind violent. Până să realizeze subita lui schimbare de atitudine, traiectoria le scăpase deja de sub control. Simţiră numai cum platforma se agăţă de ceva nevăzut, aruncând în aer tot ceea ce conţinea.

Salvarea ei se dovedi a fi, alături de noroc, reflexele tymbrimiene antrenate, care reacţionară prompt Hormonii de stres răbufniră şi, instinctul o determină să-şi tragă capul către piept, transformându-se într-un fel de minge vie. La impact, trupul îi deveni propria sanie, sărind şi zguduindu-se pe capsule, precum o bilă de cauciuc.

Totul se petrecuseră rapid şi nu reuşea să realizeze nimic, de parcă s-ar fi aflat într-o ceaţă groasă. Pumni uriaşi o loveau peste tot, un urlet puternic îi umplea urechile, iar coroana îi tremura, în timp ce săreau şi cădeau pe patul de seminţe vegetale.

Într-un târziu, Athaclena reuşi să se oprească, nu departe de marginea pădurii ce creştea pe fundul văii. Era pentru prima oară în viaţa sa, când nu putea să facă altceva, decât să stea şi să lase enzimele GHEER să o facă să plătească preţul datorat pentru reflexele ei rapide.

Respira în reprize lungi, sacadat, în timp ce rinichii superiori şi inferiori duduiau, luptându-se cu încurcătura neaşteptată.

Şi mai era şi durerea. Nu reuşea s-o localizeze examina cu atenţie şi nu observa decât zgârieturi superficiale şi vânătăi. Aşa că de unde…?

Răspunsul îi veni dintr-odată, în timp ce clipea: durerea venea de la Robert, ghidul ei uman emiţând orbitoare unde de agonie!

Se ridică prudent, încă ameţită în urma violentelor reacţii interne. Duse mâna la ochi şi privi către panta puternic luminată. Nu îl descoperi însă şi începu să-l cute cu ajutorul coroanei. Valul istovit de durere o conduse, în timp ce înainta împiedicându-se stângaci pe capsulele alunecoase, către un loc nu prea îndepărtat de punctul unde se răsturnase sania.

Picioarele lui Robert se mişcau încet sub un strat gros de capsule de iederă. Un ultim efort de a ieşi la suprafaţă se încheie numai cu un geamăt epuizat. Dar un şuvoi strălucitor de „Agone” fierbinţi veniseră din direcţia sa şi se aşezară pe coroana Athaclenei.

Îngenunche lângă el.

— Robert! Te-ai agăţat de ceva? Poţi să respiri?

„Ce porcărie! îşi lua imediat seama. Să pui atâtea întrebări când ştii că abia de este conştient. Trebuie, neapărat, să face ceva!”

Îşi scoase din tocul cizmei arma miniaturală cu laser şi atacă stratul de iederă, începând de la distanţă. Reteza rădăcinile şi mormăia supărat, în vreme ce dădea la o parte capsulele tăiate.

Lujeri noduroşi continuau însă să rămână agăţaţi de capul şi de braţele omului, reţinându-l în tufărişul lor.

— Robert, voi tăia chiar lângă capul tău. Să nu te mişti!

Robert bodogăni ceva indescifrabil. Braţul drept îi era sucit rău şi atât de multă durere filtrată zumzăi împrejurul lui, încât se văzu nevoită să-şi protejeze coroana, pentru a nu leşina din cauza supraîncărcării ei. Străinii nu ar fi trebuit să comunice atât de intens cu tymbrimienii! Sau, cel puţin, ea nu crezuse până în acea clipă că această treaptă ar putea fi atinsă.

Bărbatul icni, când ultima capsulă îi fu îndepărtată de pe faţă. Ţinea ochii închişi, iar gura i se mişca, de parcă ar fi vorbit de imul singur.

„Ce tot spune acolo?”

Athaclena simţi tonalităţile unui anumit ritual al disciplinei folosită de umani. Avea ceva de-a face cu numerele şi cu numărătoarea, în general. Poate că era vorba despre acea tehnică de autohipnoză, parcă să-l facă bine.

— Acum o să tai rădăcinile ce-ţi înţepenesc braţul, îi spuse.

El aprobă greoi din cap.

— Grăbeşte-te, Clennie! Eu… n-am mai simţit niciodată atâta durere…

Când ultima rădăcină căzu, lăsă să-i scape un suspin tremurător: braţul îi atârna liber, moale şi rupt.

„Şi acum ce să fac?”, se îngrijora Athaclena.

Întotdeauna era riscant să te amesteci când persoana rănită aparţinea unei alte specii. Lipsa de experienţă era doar o latură a problemei. Unele dintre strictele cele mai elementare puteau fi total

greşite, atunci când era vorba despre membrul unei alte specii.

Athaclena îşi trecu degetele printre cârceii coroanei, răsucindu-şi, în clasicul semn de nehotărâre.

„Unele lucruri trebuie să fie universale!”

Ca de exemplu, să te asiguri că victima continuă să respire. Asta o şi făcuse în mod reflex. Apoi, să opreşti scurgerea lichidelor din corp. Singurul indiciu pe care se putea bizui era format din nişte „Filme” vechi, de dinainte de Contact, pe care le văzuse împreună cu tatăl ei, într-una din călătoriile făcute către Garth – era vorba despre vechi creaturi pământene numite poliţai şi borfaşi. Dacă judeca lucrurile prin prisma celor văzute atunci, rănile lui Robert puteau fi numite doar „zgârieturi”, însă Athaclena avea oarece îndoieli în privinţa realismului acestor vechi înregistrări.

„La naiba, dacă oamenii n-ar fi atât de fragili!”

Se grăbi să ajungă la bagajele lui Robert, căutând radioul în buzunarul lateral. Un ajutor aerian putea sosi din Port Helenia în mai puţin de o oră, iar, până atunci, îi puteau spune ce să facă.

Aparatul de emisie era simplu, de origine tymbrimian, însă, deşi ştia să-l utilizeze, nimic nu se întâmplă atunci când răsuci butonul de pornire.

„Trebuie să meargă!”, se încrâncenă.

Încercă din nou, dar indicatoarele rămaseră nemişcate. Desfăcându-i capacul din spate, văzu că lipsea tocmai cristalul transmiţătorului. Clipi, plină de uimire: era imposibil! Însemna că erau lipsiţi de orice ajutor, iar ea trebuia să se descurce singură.

— Robert, îl chemă, îngenunchind lângă el. Trebuie să mă îndrumi, nu pot să te ajut, dacă nu-mi spui ce să fac!

Omul continua să numere, iarăşi şi iarăşi, de la unu la zece. Athaclena fu nevoită să repete de mai multe ori, până când, în sfârşit, ochii lui arătară că reveniseră la realitate.

— Cr… cred că mi-am rupt braţul, Clennie, şopti el. Ajută-mă să ajung la umbră. Apoi foloseşte medicamentele…

Aura păru să îi pălească, în momentul în care îşi pierdu din nou cunoştinţa. Athaclena nu putea să aibă nicio preţuire pentru un sistem nervos ce permitea organismului să se încarce cu atâta durere încât să-l facă pe posesorul lui incapabil să se ajute singur. Nu era vina lui Robert, el era o fiinţă curajoasă, dar creierul său se deconectase, pur şi simplu.

Era şi un avantaj în asta, evident. Leşinul făcuse să pălească senzaţia de durere emisă de el. În felul acesta, îi era mult mai uşor să-l tragă cu spatele pe suprafaţa denivelată, poroasă, a capsulelor de iederă, străduindu-se să nu-i zdruncine braţul fracturat.

„Ah, voi oamenii, cu muşchii şi oasele voastre supradimensionate!”. Construi un caracter înţepător, în vreme ce-i târa trupul greu la marginea umbroasă a pădurii. Apoi căută bagajele risipite şi le adună în acelaşi loc. Găsi repede trusa de prim-ajutor a lui Robert. Îl văzuse folosind tinctura doar cu două zile în urmă, când se lovise la un deget, în timp ce tăia lemne pentru foc. Bănuia că e bună în cazul rănilor, turnă din plin peste plaga deschisă.

Robert gemu şi se schimbă la faţă. Îi simţi mintea luptând disperat împotriva durerii. Apoi, aproape automat, începu să mormăie din nou numărătoarea.

Athaclena citi rar instrucţiunile scrise în anglic de pe unul din flacoane, mişcând din buze. Aplică apoi conţinutul pe tăieturi, sigilându-le sub un strat medicinal protector.

Mai rămăsese fractura şi durerea. Robert îi spusese de medicamente, dar care anume? Erau multe fiole, etichetate clar atât în anglic cât şi în Galactica 7. Dar indicaţiile erau prea puţine. În

niciun caz nu erau făcute pentru cazul în care un uman urma să fie tratat de o fiinţă nepământeană.

Încercă să se folosească de logică. Medicamentele pentru urgenţă trebuiau să fie sub formă de fiole cu gaz, pentru a putea fi utilizate mai rapid şi mai uşor. Extrase din trusă trei cilindri subţiri din sticlă, asemănători. Se aplecă până când şuviţele argintii ale coroanei îi atinse faţa lui Robert, aducându-i din nou aproape izul lui de uman, atât de pregnant masculin.

— Robert, şopti alergând cu grijă cuvintele în anglic, ştiu că mă poţi auzi. Ridică-te din tine însuţi, am nevoie de înţelepciunea ta în lumea de aici. Acum.

Aparent, nu făcea decât să-l distragă din ritmul ritualului său disciplinar. Simţi cum durerea îi crescu brusc. Bărbatul se strâmbă şi reîncepu să numere, de astă dată cu glas tare.

Tymbrimienii nu înjură, aşa cum fac oamenii, în anumite momente. Un purist ar putea spune despre ei că realizează „remarci stilistice”. Dar în astfel de momente era greu de făcut vreo diferenţă. Athaclena bombănea caustic în limba ei maternă. Era clar că Robert nu stăpânea cum trebuie această tehnică primitivă de autohipnoză. Durerea pe care o încerca îl pălmuia marginea sensibilă a minţii şi Athaclena lăsă să-i scape un sunet slab ca un suspin, nu fusese obişnuită să fie obligată să reziste a astfel de atacuri. Tulburarea care îi crescu în priviri se asemăna mult cu lacrimile umane.

Nu exista decât o cale, realiză înfiorată, dar asta însemna să se expună mai mult decât fusese obişnuită în cadrul familiei. Cu toate că ideea părea înfricoşătoare, în sine, nu părea să aibă posibilitatea să aleagă. Decât să nu mai poată ajunge deloc în miezul său empatic, mai bine să rişte şi să se apropie de el mai mult decât de oricare altul înaintea sa.

— Sunt… sunt aici, Robert. Împarte-o cu mine!

Se deschise larg în faţa afluxului de ascuţite dar discrete „Agone”, atât de netymbrimiene în esenţa lor, şi, totuşi, atât de ciudat de familiare, încât aproape că-i venea să spună că le recunoştea de undeva. Durere o năpădi, semănând parcă bătăilor neregulate ale unei pompe. Pompă ce aruncă minusculi şi fierbinţi bulgări de metal topit.

„… Bulgări de metal?”

Ciudăţenia imaginii aproape că o smulse pe Athaclena din îmbrăţişarea contactului. Niciodată nu resimţise o metaforă atât de puternic.

Era mai mult decât o simplă comparaţie, în care spui că ceva semăna cu altceva pentru moment, agonele chiar fuseseră strălucitoare globuri de metal, care ardeau la atingere…

„E chiar ciudat să fii om.”

Se strădui să ignore figura de stil, înaintând către legătura agonelor, până când drumul îi fu oprit de o bariera.

„Altă metaforă?”

De data aceasta, se dovedi a fi un adevărat torent – rapid, puternic – de durere, un râu ce-i tăia drumul. Avea neapărată nevoie de un „Usunitlan” – un câmp de protecţie, care să o transporte în susul curentului, până la sursă. Cine ştia însă cum era structurată mintea unui om! Nu putea să rişte…

În timp ce rătăcea, înşelătoare imagini fumurii se prăbuşeau în jurul ei. Forme de ceaţă curgeau pe de lături, se solidificau, căpătau formă.

Brusc, Athaclena se putu vedea stând într-o bărcuţă, cu vâslele în mâini.

„Oare aşa se manifestă „Usunithlan” în mintea unui uman? Ca o metaforă?”

Uimit, prinse să vâslească încet, contra curentului, prin vârtejul tulbure.

Forme diverse plutea împrejur, înghesuindu-se una în cealaltă, estompându-se în ceaţa ce o înconjura. Acum, o imagine neclară se transforma într-o imagine grotescă, ce se strâmba la ea, apoi

animale ciudate se întrupau din aburii şovăitori şi mârâiau la ea. Majoritatea fiinţelor acelea stranii pe care le zărea cu coada ochiului era evident că nu existaseră niciodată într-un univers real.

Pentru că nu era obişnuită să vizualizeze imaginile produse de o altă minte, trecu o vreme până ce îşi dădu seama că, de fapt, acele forme reprezentau amintiri, conflicte şi emoţii străvechi.

Atât de multe emoţii! Athaclena simţea nevoia să fugă de acolo, să se apere. Se putea înnebuni, într-un loc ca acela. Curiozitatea tymbrimiană o făcuse să rămână pe loc. Şi datoria faţă de o fiinţă vie.

„E atât de ciudat!”, gândi, în timp ce vâslea prin mlaştina metaforică.

Pe jumătate orbită de picăturile fierbinţi de durere, continua să privească, încăpăţânată şi plină de uimire. Ce bine să fi fost un adevărat telepat şi să ştii, în loc să trebuiască să ghiceşti, ce reprezentau toate acele simboluri.

Fără discuţie, existau la fel de multe căi, ca şi într-o minte tymbrimiană. Unele dintre imaginile şi senzaţiile acelea erau frapant de familiare. Poate că proveneau din vremea de dinainte de învăţarea vorbirii de către rasele lor – poporul ei pe calea Educării, iar umanii pe drumul cel greu al autocunoaşterii – atunci când două triburi de animale inteligente duceau un trai asemănător, în sălbăticie, pe două lumi foarte îndepărtate în Univers.

Era foarte ciudat să vezi cu două perechi de ochi simultan; cei care priveau cu o uimire din ce în ce mai mare tărâmul metaforic şi perechea reală care fixau faţa lui Robert, la numi câţiva centimetri de a ei, umbrită de bolta coronei sale.

Omul clipi repede, de câteva ori. În confuzia din ce în ce mai persistentă ce-l înconjura, se oprise brusc din numărat Athaclena, cel puţin, înţelegea ce se întâmplă. Robert percepea încă ceva cu adevărat straniu.

Un cuvânt nou prinse contur în minte Athaclena: *déjà vu*… rapide semi-amintiri ale unor lucruri, în acelaşi timp noi şi vechi.

Se concentra şi crea un caracter delicat, ca un far tremurându-şi lumina în întuneric, pentru a intra în rezonanţă cu cea mai profundă tonalitate a creierului. Robert icni scurt şi ea-l simţi cum încerca să iasă, să se apropie de ea.

Eul lui metaforic se materializa alături de ea în barcă, ţinând în mână cealaltă vâslă. Se părea că, de obicei, aşa se petreceau lucrurile la acel nivel, deoarece el nu întrebă ce căuta ea şi nici cum ajunsese acolo.

Îşi croiră împreună drum înainte prin fluviul de durere izvorât din braţul său rupt. Trebuiau să vâslească printr-un nor învârtejit de agone, care loveau şi muşcau, ca un roi de ploşniţe-vampir. Erau peste tot obstacole, cioturi şi turbioane, de unde voci ciudate mormăiau ursuz în adâncurile întunecate.

În sfârşit, ajunseră la bazin – centrul întregii probleme. La unul din capete, se zărea imaginea întunecată a unui grilaj metalic, adânc înfipt în pereţii de stâncă. Resturi diforme astupau gura de scurgere.

Robert se trase înapoi din faţa lor, iar Athaclena realiză că era vorba de încărcături emoţionale – toate temerile întruchipate sub formă de gheare, dinţi şi feţe umflate, groaznice la vedere.

„Cum de pot lăsa să se acumuleze atâta harababură?”

Stătea înmărmurită şi puţin cam speriată de rămăşiţele acelea urâte şi însufleţite.

— Se numesc nevroze, se auzi vocea interioară a lui Robert.

El ştia cu ce anume aveau de a face şi încerca să se împotrivească, cu o spaimă mai mare decât a ei.

— Uitasem atâtea dintre lucrurile astea! Habar n-aveam că mai sunt încă aici.

Vorbea şi privea către duşmanii săi de mai jos, iar Athaclena observă că multe din feţele pe care le vedeau erau variante furioase ale lui, puternic transformate.

— Asta este treaba mea, Clennie. Am aflat, cu mult timp înainte de Contact, că nu există decât o singură ale pentru a rezolva o astfel de problemă. Singura armă care funcţionează aici este adevărul.

Barca se clatină, când eul metaforic al lui Robert se întoarse şi se scufundă în bazinul de durere topită.

— Robert!

Agitaţia apei crescu. Micuţa ambarcaţie se legăna puternic înainte şi înapoi, obligând-o să se ţină strâns de marginea acelui ciudat „Usunitlan”. Durerea îngrozitoare şi strălucitoare, izbucnea din toate părţile, iar acolo jos, lângă grilaj avea loc o luptă teribilă.

În lumea exterioară, faţa lui Robert era scăldată în sudoare şi Athaclena se întrebă îngrijorată cât avea să mai reziste.

Se întoarse din nou în coşmar şi, ezitând, îşi scufundă mâna imaginară în adâncul bazinului. Contactul direct ardea, dar ea continua să avanseze spre grilaj.

Şi, brusc, ceva o apucă strâns de mână. Se trase înapoi, către fundul bărcii, dar strânsoarea nu slăbi. O creatură oribilă, putând drept mască o versiune grotescă a feţei în priviri şi, o smuci puternic spre vârtejul clocotitor, încercând să o scufunde. Athaclena ţipă.

O altă creatură sări asupra atacatorului ei. Strânsoarea încetă dintr-odată şi se prăbuşi în barcă, ca prin farmec, aceasta porni singură, în mare grabă şi, deşi de jur-împrejur fluviul durerii înainta spre scurgere, ei avansau în sens opus, în contra curentului.

„Robert mă scoate afară”, realiză, într-un târziu.

Contactul se îngustă, apoi se rupse, iar imaginile metaforice se stinseră. Athaclena clipi ameţită şi

îngenunche pe solul moale. Robert o luă de mână, respirând greu printre dinţii încleştaţi.

— A trebuit să te opresc, Clennie… Devenise periculos pentru tine…

— Dar suferi atât de mult!

El scutură din cap.

— Mi-ai arătat unde era blocajul. Pot… pot să am singur grijă de gunoaiele acelea nervoase, acum, că ştiu unde se află… Oricum, pot, deocamdată, să mă descurc. Şi… ţi-am spus până acum că nu e prea greu pentru cineva să se îndrăgostească de tine?

Athaclena se ridică brusc în picioare, zăpăcită de declaraţia neaşteptată. Vorbi abia după câteva clipe, arătându-i cele trei fiole de gaz, pe care le avea în mâna:

— Trebuie să-mi spui care din acestea îţi poate uşura durerile, aşa încât să te las destul de conştient pentru a mă putea ajuta.

Robert o privi cu coada ochiului.

— Cea albastră. Sparge-o sub nasul meu, dar nu respira şi tu. Nu… nu ştiu ce efect ar putea să aibă paraendorfina asupra ta.

Athaclena sparse fiola şi un norişor dens de abur se formă instantaneu sub nările bolnavului. Aproape jumătate din el dispăru odată cu inspiraţi acestuia iar restul se împrăştie rapid în aer.

Robert respiră adânc, trupul i se cutremură, apoi păru să se relaxeze.

Se uită din nou către ea, cu ochi strălucitori.

— Nu ştiu dacă aş mai fi putut rezista multă vreme. Aproape aş zice că a meritat… pentru că am putut să te fac părtaşa gândurilor mele.

În aura lui părea să danseze o versiune simplă dar elegantă a caracterului „Zunour’Thzun”. O clipă, rămase mută de uimire.

— Eşti o fiinţă foarte ciudată, Robert. Eu…

Se opri. „Zunour’Thzun”… dispăruse acum, dar era sigură că nu imaginaţia-i jucase vreo festă. Cum de-o fi învăţat Robert să-l creeze?

Zâmbi nehotărâtă şi dădu uşor din cap. Manierele umane nu i se mai păreau atât de întortocheate. Le simţea de parcă ar fi fost obişnuită cu ele de mult timp.

— Mă gândeam la acelaşi lucru, Robert. Şi eu… consider că a meritat.

13
FIBEN

Praful se ridica încă în nori groşi din locul unde forţa de impact tăiase o brazdă adâncă în sol, la marginea îngustului platou, chiar deasupra buzei unei râpe. O fâşie de pădure fusese rasă, pur şi simplu, în câteva secunde de un obiect ce se prăbuşise mugind, ricoşând şi căzând din nou – azvârlind pământ şi resturi vegetale în toate direcţiile – înainte de a se opri chiar lângă buza peretelui aproape perpendicular.

Totul se petrecuse în cursul nopţii. Nu departe, alte bucăţi din fierbinţile resturi cereşti sfărâmaseră stâncile şi dăduseră foc vegetaţiei, dar aici, fenomenul fusese mai puţin violent.

Mult timp după ce şocul exploziei impactului se stinsese în noapte, mii de alte zgomote mărunte rămăsese să poarte prin toate colţurile pădurii zvonul despre neaşteptatul eveniment. Bulgări de pământ continuau să se rostogolească pe panta abruptă a râpei, iar copacii de pe marginea proaspăt tăiatei pârtii, pârâiau şi scârţâiau di cauza legănării puternice.

La capătul fâşiei, obiectul care cauzase toate aceste probleme, sfârâia şi pocnea atunci când metalul supraîncărcat era învăluit de ceaţa rece ce se ridica din valea aflată în apropiere.

După o vreme, lucrurile prinseră să-şi revină la normal, iar animalele din partea locului îşi făcuseră din nou apariţia. Câteva chiar se apropiară, adulmecând cu teamă obiectul fierbinte, apoi se îndepărtară spre adâncurile pădurii, având de rezolvat problema mult mai apăsătoare şi mai importantă, aceea a vieţii de zi cu zi.

De fapt nu fusese vorba decât despre o aterizare.

În capsula de salvare, corpul pilotului continua să zacă nemişcat.

Noaptea se scurse, se petrecu şi ziua următoare, dar continua să nu dea încă vreun semn de viaţă.

În cele din urmă, gemând şi tuşind, Fiben îşi veni în fire.

„Unde…? Ce…?”, murmură stins.

Primul gând limpede pe care reuşi să-l închege, a fost că vorbise în anglic.

„Asta-i bine, constată cu mulţumire. Înseamnă că nu m-am lovit prea rău la cap.”

Capacitatea de a vorbi a unui neo-cimpanzeu constituia principala sa calitate.

Pierderea darului vorbirii constituia un motiv excelent pentru a fi trimis la reverificat, poate chiar la o analiză a probelor genetice. Evident că mostre din plasma sa fuseseră deja expediate pe Pământ şi era, probabil, prea târziu pentru a mai fi recuperate, aşa că ce mai conta dacă va fi supuse reverificării?

Oricum, nu-i prea păsa ce culoare avea cartela lui de procesare. Sau, cel puţin, nu mai mult decât majoritatea cimpanzeilor.

„Aha, facem pe filosoful? Amânăm inevitabilul? Fără discuţii, Fiben, bătrâne. Mişcă! Deschide-ţi ochii, adună-te, vezi dacă sunt toate încă la locul lor.”

Uşor de zis greu de făcut. Fiben gemu, încercând să-şi ridice capul. Era atât de deshidratat, încât simpla deschidere a pleoapelor i se păru la fel de grea, ca şi cum ar fi încercat să desfacă un sertar înţepeni de rugină.

În cele din urmă, reuşi să privească printre gene. Primul lucru pe care-l văzu fu hubloul crăpat şi plin de funingine al capsulei. Picăturile unei ploi uşoare desenaseră dâre groase în jurul bulgărilor de pământ şi a resturilor vegetale.

Apoi descoperi că unul dintre motivele dezorientării sale îl constituia înclinarea capsulei la mai mult de 50°. Se luptă mult timp cu legăturile

de protecţie ale fotoliului, până reuşi să se elibereze şi se rezemă de braţele lui. Îşi adună toate puterile şi prinse să izbească cu picioarele în uşa înţepenită, bolborosind blesteme şi înjurături, până ce încuietoarea cedă, într-o ploaie de frunze şi pietricele.

Urmară câteva minute de strănuturi puternice, care-l lăsaseră istovit pe marginea deschiderii, respirând cu greutate. Strânse pleoapele şi scrâşni din dinţi.

— Haide! murmură. Să ieşim dracului de aici!

Abia reuşi să se ridice şi, neluând în seamă fierbinţeala carcasei exterioare şi usturimea rănilor se aruncă în afară prin deschizătură, sperând la un punct de sprijin dincolo. Primul lucru pe care-l simţi sub tălpi se dovedi a fi ţărâna umedă, pământul binecuvântat. Când încercă să se ridice, glezna stângă refuză să-l sprijine. Se prăbuşi la loc, cu o bufnitură surdă.

— Au! exclamă cu voce tare.

Aruncă o privire sub peretele apropiat de sol al navetei şi trase de sub el un par gros, care reuşise să-l străpungă. Se uită lung la el, apoi îl azvârli cât putu mai departe. Se lăsă să alunece pe mormanul de resturi ce înconjura capsula în faţa sa, la vreo şapte-opt metri depărtare, lumina răsăritului dezvăluia muchia unei prăpăstii abrupte. Din adâncuri, se ridica puternic în sus foşnetul unei ape curgătoare.

„Aha, gândi amuzat. Câţiva metri mai încolo şi nu-mi mai ea aşa de sete acum.”

Pe măsură ce soarele se înălţa, peretele de pe cealaltă parte a văii dezvăluia urmele răsucite şi afumate de gunoi spaţial, înfipte în spinarea sa denivelată.

„Până aici ţi-a fost bătrâne proconsul, gândi Fiben. Şapte mii de ani de serviciu loial, în slujba a cincizeci de mari clanuri galactice, numai pentru a sfârşi zdrobită pe planetă fără importanţă, de un oarecare Fiben Bolyer, protejat al pământenilor,

pilot antrenat doar pe jumătate. Ce sfârşit nedemn pentru un bătrân luptător!”

Dar el îi supravieţuise la urma-urmei. Cel puţin, pentru o vreme.

Cineva spusese cândva că o măsură a valorii conştiinţei consta în câtă energie cheltuiai în alte scopuri, în afară de a supravieţui. Fiben se simţea ca o bucată de carne fiartă la foc mic, dar mai găsi încă puterea să rânjească. Făcuse o căzătură de câteva milioane de kilometri şi s-ar fi putut să mai supravieţuiască destul pentru a spune anecdote şi amintiri pe chestia asta celei de-a doua generaţii de nepoţi.

Bătu cu palmele în pământul pârjolit din jur, în timp ce râdea tare, cu vocea uscată de sete.

— Las-o baltă, Tarzan!

14
UTHACALTHING

— …Ne găsim aici în calitate de prieteni ai vechii tradiţii galactice, ca protectori ai Proprietăţii şi Onoarei, ca executori ai dorinţei străbunilor, cei care au croit calea cea dreaptă cu atât de mult timp în urmă…

Limba Galactica 3 nu era punctul forte al lui Uthacalthing, aşa că îşi adusese secretara portabilă pentru a înregistra Manifestul Invaziei Gubru, urmând să-l studieze ceva mai târziu. Acum, asculta numai cu o ureche, continuând să-şi completeze pregătirile.

Cimpanzeii aflaţi în apropiere aveau receptoarele acordate pe lungimea de undă, pe care se transmitea, simultan, traducerea în anglică a aceluiaşi manifest, emisă de pe navele Gubru. Evident, era vorba despre o versiune neoficială, anglica fiind considerată o limbă primitivă, nepotrivită pentru relaţiile diplomatice.

Uthacalthing concepu un L'YUTH'TSAKA, echivalentul aproximativ al strâmbării din nas la adresa invadatorilor. Unul dinte neo-cimpanzei, ajutorul său, îl privi cu o expresie uimită. Trebuie că avea abilităţi psi latente, gândi Ambasadorul… Ceilalţi trei asistenţi păroşi stăteau ghemuiţi sub un copac din apropiere, ascultând atenţi discursul armatei invadatoare.

— …În acord cu protocolul şi cu toate regulile războiului, un document oficial a fost transmis Pământului, prin care sunt explicate necazurile noastre, precum şi cererea de redresare a acestei situaţii…

Uthacalthing fixă un ultim sigiliu pe trapa Depozitului Diplomatic. Structura piramidală era aşezată pe o ridicătură, cu faţa către Marea Cilmar,

la sud-vest de celelalte clădiri ale Ambasadei tymbrimiene. Afară, pânza lichidă a mării pe apele calme, de parcă cealaltă pânză albastră, a cerului, nu ar fi adăposti nimic periculos, în afară de paşnicii nori pufoşi.

În direcţia opusă însă, dincolo de un desiş firav de iarbă uriaşă Thula, transplantată din lumea sa natală, cancelaria lui Uthacalthing şi celelalte clădiri oficiale zăceau goale şi abandonate.

La drept vorbind, ar fi putut să rămână la postul său. Nu putea să aibă însă deplină încredere în declaraţiile invadatorilor, cum că ar fi gata să respecte toate regulile războiului. Tribul Gubru era renumit în întreaga Galaxie pentru maniera în care interpretau tradiţiile, aşa încât să se potrivească propriilor dorinţe. Şi, oricum, îşi făcuse alte planuri.

Termină cu fixatul sigiliilor şi se trase câţiva paşi înapoi. Depozitul Diplomatic, ca o prelungire a Ambasadei, sigilată şi păzită, al rândul ei, stătea sub protecţia a milioane de ani de tradiţie. Cancelaria şi celelalte clădiri ale Ambasadei constituiau pesemne o pradă interesantă, însă invadatorii ar fi găsit foarte greu o scuză satisfăcătoare pentru a viola spaţiul acestui depozit sacrosant.

În ciuda gândurilor negre, Uthacalthing îşi permise un zâmbet. Avea încredere în mentalitatea Gubru.

Când se trăsese înapoi, se concentrase pentru a forma un caracter simplu, pe care-l trimise către vârful piramidei, unde se învârtea uşor un mic glob albastru. Paznicul se lumină dintr-odată şi lăsă să se audă un murmur slab dar distinct. Uthacalthing se întoarse apoi şi se apropie de cimpanzeii care-l aşteptau.

— …Ca fiind prima noastră supărare, faptul că rasa protejată de pământeni, cunoscută sub denumirea de TURSIOPS AMICUS sau de neo-delfini, a făcut o descoperire pe care o ţin secretă.

Se crede că această descoperire prevesteşte consecinţe majore pentru societatea galactică. Clanul Gookyn-Gubru, ca protector al tradiţiei şi al moştenirii Progenitorilor nu poate fi exclus de la aflarea ei. Este dreptul nostru legitim să luăm ostatici, pentru a forţa aceste creaturi acvatice, numai pe jumătate formate, precum şi pe primitivii lor protectori să divulge informaţiile obţinute…

Într-un ungher îndepărtat al minţii, Uthacalthing încă se mai întreba ce naiba putuse să descopere cealaltă rasă protejată a pământenilor, tocmai dincolo de fruntariile discului galactic. Suspină gânditor. După cum evoluau lucrurile în cele Cinci Galaxii, ar fi trebuit să întreprindă o lungă călătorie prin nivel D al hiperspaţiului, ieşind la suprafaţă circa un milion de ani mai târziu, pentru ca să poată să afle întreaga istorie. Şi până atunci, desigur, totul s-ar fi transformat într-o poveste veche şi prăfuită.

De fapt, ceea ce făcuse „Streaker" cu adevărat, pentru a declanşa această criză, nu prea mai conta în prezent. Marele Consiliu tymbrimian calculase că o explozie de acest fel era iminentă în secolele ce avea să vină. Pământenii nu făcuseră altceva decât să o detoneze ceva mai devreme. Atâta tot.

„Să o detoneze mai devreme…", căută Uthacalthing metafora potrivită. Era ca şi cum un copil ar fi fugit din leagăn, mergând de-a buşilea până la vizuina unor fiare VL'KORG, pleznind-o drept peste bot pe regina acestora.

— …Al doilea necaz, cel care constituie cauza intervenţiei noastre precipitate aici, îl reprezintă bănuiala noastră, din ce în ce mai puternică, că pe planeta Garth au loc neregularităţi în actul de Educare! Deţinea dovezi că specia protejată semiconştientă, denumită „neo-cimpanzei" este compusă greşit, nefiind corect îndrumată nici de protectorii lor umani, nici de consorţii lor tymbrimieni…

„Tymbrimienii, consorţi incorecţi? Haida-de, păsăroi aroganţi ce sunteţi, veţi plăti scump pentru această insultă!”, îşi jură Uthacalthing.

Cimpanzeii se ridicară grăbiţi în picioare şi se înclinară adânc atunci când se apropie de ei. SYULFF-KUONN-ul sclipi scurt în vârful coroanei, atunci când le întoarse salutul

— Aş vrea să transmit câteva mesaje. Doriţi să mă ajutaţi?

Dădură cu toţii din cap, în semn de afirmare. Părea destul de limpede faptul că nu se simţeau prea în largul lor, din cauza faptului că proveneau din straturi sociale diferite, unul îşi purta cu mândrie uniforma de ofiţer de poliţie. Alţi doi erau îmbrăcaţi în costume civile strălucitoare. Ultimul, cel mai ponosit îmbrăcat, avea pe piept un soi de afişaj, cu un dispozitiv cu taste, care-i permite sărmanei creaturi să utilizeze ceva ce semăna cu un limbaj articulat. Stătea ceva mai departe, în spatele celorlalţi şi de-abia îşi desprindea privirile din ţărână.

— Suntem la dispoziţia dumneavoastră, zise tânărul locotenent, luând poziţia de drepţi.

Nu părea deloc impresionat de privirile acre care i le aruncau cei doi civili înzorzonaţi.

— Foarte bine, tinere prieten, îl bătu Uthacalthing amical pe umăr. Scoase un mic cub negru. Te rog să-i trimiţi asta Coordonatoarei Planetare Oneagle, împreună cu complimentele mele. Spune-i că a trebuit să-mi amân plecarea spre Sanctuar, dar că sper să o revăd în curând.

„De fapt, nu mint”, îşi zise Uthacalthing. „Binecuvântată să fie anglica, cu ambiguitatea ei încântătoare!”

Locotenentul cimpanzeu luă cubul şi se înclină din nou, exact în unghiul corect care simboliza respectul unui biped pentru un aliat puternic al protectorilor lor. Plecă apoi în fugă către bicicleta sa de curier, fără ca măcar să se uite la ceilalţi.

Unul dintre civili, având impresia că Uthacalthing nu putea să-i audă, îi şopti colegului său:

— Vreau să sper că tipul ăsta spilcuit, cu cartelă albastră, să se împiedice şi să cadă în noroi. Cum i-ar sta cu dunga de la pantaloni pătată?

Uthacalthing se îndreptă, prefăcându-se că nu aude. Câteodată, se merita să-i laşi pe ceilalţi să creadă că auzul tymbrimian era la fel de slab ca şi vederea.

— Asta sunt pentru domniile-voastre, le zise celor doi civili, îmbrăcaţi în haine cu nuanţe sclipitoare, şi le înmâna câte o gentuţă, banii care zornăiau în interior erau monede galactice, cu posibilitatea de a-i mânui, fără ca cineva să ştie de unde provin, oferind garanţia unei validităţi neştirbite pe timp de pace sau de război, fiind susţinuţi valoric chiar de fondurile Marii Biblioteci.

Cei doi cimpanzei se plecară în faţa diplomatului, încercând să imite precizia ofiţerului. Uthacalthing se văzu nevoit să-şi reprime o vagă senzaţie de ilaritate, întrucât simţea clar cum FOCI – centrul conştiinţei fiecărui cimpanzeu – era acum adunat în mâna care ţinea mânerul genţii, excluzând aproape întregime orice alt gând.

— Puteţi să-i cheltuiţi după cum credeţi de cuviinţă. Reprezintă o mică răsplată pentru serviciile voastre anterioare. Vă mulţumesc!

Cei doi membri ai măruntei lumi interlope din Port Helenia făcură repede stânga-mprejur şi dispărură printre tufişuri. Gândind cu ajutorul imaginii unei alte metafore umane, ei fuseseră „ochii şi urechile” lui, de când sosise pe această planetă. Şi nu încăpea niciun fel de îndoială că, în acest moment, îşi considerau munca încheiată.

„Şi vă mai mulţumesc încă pentru ceea ce veţi face de acum înainte”, gândi Ambasadorul, privind lung în urma lor. Cunoştea bine tipul ăsta de

indivizi. Îşi vor cheltui cu rapiditate banii, prinzând astfel gust de mai mult. De mai mulţi. În câteva zile numai, va fi singura lor sursă de astfel de material bănesc.

„În curând, veţi avea noi patroni”, gândi absent.

— …Veniţi aici ca prieteni şi protectori ai popoarelor pre-conştiente, să vedem dacă le este acordată o Educaţie corectă şi să le asigurăm apartenenţa la un clan demn…

Mai rămăsese un singur cimpanzeu, care se străduia să stea cât putea mai drept. Nu se putea controla însă să nu se clatine şi se strâmba, cu sufletul făcut ghem, din cauza fricii.

— Şi ce…

Uthacalthing se opri brusc. Cârceii se agitară şi se răsuci să privească în direcţia mării. O dâră de lumină păru dinspre promontoriul de dincolo de golf, risipindu-se în sus şi înspre răsărit, pe bolta cerească. Îşi duse palma la ochi, dar nu era timp să invidieze privirile agere ale pământenilor. Flacăra strălucitoare care se ridica printre nori lăsa o dâră, pe care numai el o putea simţi. Era sclipirea simbolică a bucuriei unei apropiate plecări: jetul luminos crescu în intensitate, pentru ca apoi să se stingă şi să dispară în câteva secunde.

OTH’THUSHUTN, ajutorul secretarului şi prietenul său, încerca să strecoare nava lor prin chiar inima flotei de război ce încercuia Garth. Şi cine putea să ştie? Datorită construcţiei speciale a navetei tymbrimian, era posibil să reuşească. Evident că nu acesta era gândul lui Oth’thushutn. Misiunea lui era să facă o simplă încercare.

Uthacalthing îşi proiectă spiritul înainte, în căutarea aceluia al asistentului. Da, sigur că da, în sclipire aceea de lumină se mai găsea ceva: o moştenire sclipitoare. Captă ultimul caracter-gând al lui Oth’thushutn şi-l aşeză într-un loc ascuns al memoriei sale, urmând să-l ducă celor iubiţi, în caz că nu avea să se mai întoarcă acasă.

Acum, mai rămăseseră numai doi tymbrimieni pe Garth, iar Athaclena se afla la loc sigur, în fine, atât de sigur cât putea fi găsit în acele momente. Era timpul ca Uthacalthing să-şi vadă de propria sa soartă.

— …Pentru a salva aceste sărmane creaturi de putreda educaţie ce le este dată de mâinile acestor primitivi şi criminali…

Se întoarse din nou în direcţia micuţului cimpanzeu, ultimul său ajutor.

— Şi cu tine ce să fac Jo-Jo? Vrei să primeşti şi tu vreo misiune?

Jo-Jo bâjbâi în grabă pe tastatura panoului său de afişaj.

„DA? VĂ ROG. SĂ VĂ AJUT E TOT CE DORESC.”

Uthacalthing zâmbi. Trebuia să se grăbească, pentru a-l întâlni pe Kault. În acest moment, ambasadorul thennanian, trebuie că era aproape înnebunit, dând roată şalupei sale. Putea însă să mai aştepte, fără probleme, câteva clipe.

— Mda, i se adresă lui Jo-Jo. Crezi că poţi păstra un secret?

Mărunta eroare genetică probă viguros din cap, cu ochii plini de devoţiune. Adevărul era că Ambasadorul petrecuse mult timp cu Jo-Jo, învăţându-l lucruri pe care şcolile de pe Garth nici măcar nu se osteniseră să le încerce: tehnica supravieţuirii în condiţii de sălbăticie sau cum să pilotezi un aeroplan simplu. În mod evident, Jo-Jo nu constituia mândria speciei neo-cimpanzeilor, dar avea o inimă mare şi, în plus, un anumit fel de abilitate, pe care le o aprecia în mod deosebit.

— Vezi lumina aceea albastră din vârful piramidei, Jo-Jo?

„JO-JO ÎŞI AMINTEŞTE.”

Degetele sale butucănoase continuară să tasteze: „JO-JO ÎŞI AMINTEŞTE TOT CE SPUNEŢI.”

— Bine, dădu din cap mulţumit Uthacalthing. Ştiam că o să pot conta pe tine, micul meu prieten.

Îi zâmbi încurajator, iar Jo-Jo rânji la rândul său cu bucurie. În acest timp, vocea sintetizată ce cobora din spaţiu continua să-şi facă numărul, completând Manifestul Invaziei:

— …Şi-i vom oferi spre adopţiune unui clan mai vechi, care să nu-i conducă spre o comportare necorespunzătoare…

„Vorbe păsăreşti”, clătină din cap Ambasadorul.

— Le vom arăta noi ce înseamnă „comportare necorespunzătoare”, nu-i aşa Jo-Jo?

Cimpanzeul îl aprobă nervos şi rânji din nou, deşi nu înţelegea prea bine ceea ce se întâmpla.

15
ATHACLENA

Era din nou noapte şi micul lor foc de tabără arunca lumini galbene şi portocalii pe scoarţa stejarilor din apropiere.

— Mi-era atât de foame, încât chiar şi friptura asta de carne sintetică mi s-a părut gustoasă, suspină Robert într-un târziu, lăsând la o parte castronul şi lingura. Plănuisem să fac o tocană din rădăcini coapte de iederă, dar nu cred că vreunul dintre noi mai are chef de aşa ceva.

Athaclena crezu că înţelege tendinţa lui Robert de a face uneori remarci irelevante, ca acestea. Atât ei, tymbrimienii, cât şi consorţii lor pământeni, aveau modul lor specific de a face haz de necaz – şi asta era încă una dintre neobişnuitele asemănări care apropiau speciile lor.

Ea mâncase cu mai multă cumpătare decât bărbatul. Deşi corpul său aproape terminase de erupt peptidele rămase în urma reacţiei GHEER, mai simţea încă un gust amar de pe urma aventurii din acea zi.

Deasupra capetelor lor, o bandă întunecată de nori de praf galactic cuprinse aproape 20% din cer, cu marginile subliniate de nebuloase strălucitoare din hidrogen. Athaclena lăsă capul pe spate şi privi bolta înstelată. Coroana-i stătea numai puţin zburlită deasupra urechilor. Din direcţia pădurii, simţea măruntele, înspăimântatele urme emoţionale ale micilor creaturi autohtone.

— Robert?

— Mmmm? Da, Clennie?

— Robert, de ce ai scos cristalele din emiţătorul nostru?

După o clipă de tăcere, vocea lui răsună din nou, gravă, liniştită.

— Speram să nu fiu obligat să-ţi spun, măcar câteva zile. Azi-noapte am văzut însă cum erau distruşi sateliţii de telecomunicaţii. Asta nu putea decât să însemne că Galacticii au sosit, aşa cum se aşteptau ai noştri. Cristalele emiţător pot să fie captate de detectoarele de rezonanţă ale navelor, chiar atunci când sunt activate. L-am demontat pe al nostru, pentru a nu le da posibilitatea să ne depisteze în felul acesta. E o chestiune de regulament…

Athaclena simţi un fior uşor în vârful coroanei, chiar deasupra nasului, care apoi coborî înspre spate.

„Deci a început”, gândi.

O parte din ea simţea nevoia să fie alături de tatăl ei. O durea încă faptul că o trimisese aici, în loc să-i permită să stea împreună, pentru a-i fi de folos.

Liniştea se prelungea. Undeva, în adâncuri, îi simţea nervozitatea crescând. De două ori Robert păru a fi pe punctul de a spune ceva, dar se abţinu, de fiecare dată, încercând să-şi analizeze mai bine gândurile. În cele din urmă, Athaclenei i se făcu milă:

— Sunt de acord cu ideea de a înlătura cristalele. Cred chiar că înţeleg impulsul protector, care te-a determinat să nu-mi spui şi mie. Te-aş ruga, totuşi, să n-o mai faci şi altădată, în regulă? A fost o prostie.

— N-o să se mai repete, aprobă serios Robert.

Tăcură din nou, pentru o vreme, până când bărbatul găsi destul curaj în sine pentru ca să întindă mâna sănătoasă şi s-o aşeze peste a ei.

— Clennie, vreau… vreau să ştii că-ţi sunt recunoscător. Mi-ai salvat viaţa…

— Robert… suspină ea obosită.

— …ai făcut însă mai mult decât atât. Când mi-ai pătruns în interiorul minţii, mi-ai arătat nişte lucruri despre mine… pe care nu le ştiam dinainte. Consider asta ca pe un dar deosebit. Nu te

păcălesc, poţi să citeşti şi-n cărţile noastre pământene despre asta. Nevrozele şi autodecepţia reprezintă două dintre năpastele cele mai ascunse ale omenirii.

— Nu există numai la oameni, Robert.

— Nu, bănuiesc că nu. Ceea ce ai văzut în mintea mea nu însemna, probabil, nimic, în comparaţie cu standardele dinainte de Contact. Ţinând însă cont de istoria noastră, cred că până şi celui mai sănătos dintre noi ar trebui să i se reamintească asta, din când în când.

Athaclena nu ştiu ce să spună, aşa că rămase mută. Viaţa din epocile întunecate ale omenirii trebuie să fi fost groaznică.

Robert îşi drese vocea.

— Ceea ce vreau să-ţi spun este că ştiu cât de mult ai încercat să te adaptezi, învăţându-ne expresiile, făcând mici schimbări în fiziologie…

— Un simplu experiment, ridică ea din umeri, într-un gest cât se putea de uman.

Simţi dintr-odată cum i se încălzeşte faţa. Capilarele i se deschideau, imitând acea reacţie umană, pe care ea o considera atât de bizară. Roşea!

— Un experiment, de acord, dar mi s-ar părea normal ca el să se facă de ambele părţi, Clennie. Tymbrimienii sunt renumiţi în cele Cinci Galaxii pentru adaptabilitatea lor deosebită. Şi noi, pământenii, putem învăţa însă unele lucruri.

Îl privi cu un început de uimire.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că mi-ar face plăcere să-mi arăţi mai multe despre ceea ce pot face tymbrimienii… Despre obiceiurile voastre. Vreau să ştiu cum procedaţi voi, pentru a vă exprima uimirea sau pentru a zâmbi, pur şi simplu.

Din nou, o sclipire. Coroana Athaclenei încercă să o prindă, dar simpla şi delicata formă creată de el dispăru ca un fum. Poate că nici nu-şi dădea seama de asta.

— Hmmm, făcu ea, clipind des şi scuturând din cap. Nu ştiu sigur, Robert, dar cred că deja ai început.

A doua zi de dimineaţă, când părăsiră tabăra, Robert avea trupul rigid şi era scuturat de frisoane de febră. Nu putu să facă altceva decât să ia atât anestezic cât trebuie, pentru a putea să meargă.

Athaclena îndesă cea mai mare parte din echipamentul lui în scorbura unui copac, tăind fâşii de scoarţă, pentru a-l putea găsi mai târziu, în sinea ei, se îndoia că o să se mai întoarcă cineva după el.

— Trebuie să ajungi neapărat la un doctor, îi spuse, punându-i mâna pe frunte.

Temperatura ridicată nu constituia, cu siguranţă, un lucru bun. Robert arătă spre sud, unde putea fi văzută, cu ochiul liber, o trecătoare printre munţi.

— În direcţia aceea, la două zile de mers, se află ferma Mendoza.

Doamna Mendoza a fost asistentă medicală, înainte de a se mărita cu Juan şi de a începe să aibă grijă de fermă.

Athaclena se uita nesigură către trecătoare. Trebuia să urce aproape o mie de metri, pentru a o străbate.

— Eşti sigur că este cea mai bună cale? Sunt sigură că am simţit unde emoţionale mult mai aproape, dincolo de dealurile acelea dinspre est.

Robert se sprijini în cârja făcută dintr-o creangă de copac şi începu să meargă către sud.

— Hai-hai, Clennie, îi aruncă peste umăr. Ştiu că arzi de nerăbdare să-ntâlneşti un garthian, dar nu-i momentul potrivit. Putem merge să-i căutăm pe băştinaşi abia după ce mă voi fi peticit.

Fata se holbă la el, uluită de sensul ilogic al vorbelor sale. Se grăbi să îl ajungă.

— Hei Robert! A fost cel puţin ciudată afirmaţia ta, cum că m-aş fi putut gândi să caut creaturi băştinaşe, mai înainte ca tu să te fi vindecat. Emoţiile pe care le-am simţit erau, evident, umane

sau aparţinând cimpanzeilor, în cel mai rău caz. Deşi cred că mai era ataşat de de un element, ceva straniu, ca şi cum…

— Aha! zâmbi Robert satisfăcut, de parcă ar fi prins-o cu mâţa-n sac.

Apoi porni mai departe, fără să spună nimic.

Zăpăcită, Athaclena încercă să-l citească, dar hotărârea şi disciplina interioară a omului se dovediră incredibil de puternice pentru o rasă atât de primitivă şi nu-i permiseră o sondare prea adâncă. Tot ce putea spune era faptul că se simţea tulburată şi că asta avea o legătură cu faptul că ea menţionase existenţa unor gânduri conştiente spre răsărit.

Ah, să fi fost un adevărat telepat! Încă o dată, se întrebă de ce Marele Consiliu Tymbriamian nu sfidase regulile impuse de Institutul de Înnobilare Raţională, continuând să dezvolte această facultate spirituală. Uneori, îi invidia pe oameni pentru intimitatea pe care o puteau construi în jurul lor şi simţea brutala diferenţă dintre cultura lor şi aceea proprie, care se amesteca insensibil în vieţile particulare. În clipa aceasta nu-şi dorea însă altceva decât să afle ce anume-i ascundea.

Coroana i se agită atât de violent, încât, dacă vreun tymbrimian s-ar fi aflat pe o rază de o jumătate de milă în jur, s-ar fi clătinat în faţa valului ei de furie şi de gânduri usturătoare referitoare la felul în care decurgeau lucrurile.

O oră şi ceva mai târziu înainte de a escalada prima creastă, Robert începu să aibă dificultăţi de deplasare, din ce în ce mai mari. Athaclena ştia deja că transpiraţia care-i lucea pe frunte însemna acelaşi lucru ca şi înroşirea şi agitaţia unei coroane tymbrimian: supraîncălzire.

Iar când auzi, printre gâfâituri, că începuse să numere, îşi dădu seama că trebuie să se odihnească.

— Nu! se împotrivi el, cu voce aspră, scuturând din cap. Să trecem mai întâi de creastă şi să

ajungem în valea următoare. De acolo, tot drumul până la trecătoare merge numai pe sub copaci.

Şi continuă să se târască.

— E destulă umbră şi aici, insistă, trăgându-l spre un grohotiş acoperit de plante agăţătoare, cu frunze mari, asemănătoare umbrelor, toate legate de lianele de transfer, ce păreau a se găsi peste tot în pădurea din vale.

Atunci când Athaclena îl ajută să se întindă pe pietre, la umbră, bărbatul oftă înfundat. Îi şterse fruntea de picăturile calde şi începu apoi să-i dezvelească braţul rupt. Robert şuiera încetişor printre dinţii încleştaţi, în locul unde era rupt osul, o vânătaie urâtă îi marca pielea.

— Asta sunt semne proaste, nu-i aşa Robert?

Pentru o clipă, simţi cum începe să se prefacă, apoi reveni asupra ideii, scuturând din cap.

— Nu… Cred că-i vorba de o infecţie, mai degrabă. Cred c-ar fi bine să iau nişte Universal.

Încercă să se întindă după rucsacul ei, în care se afla trusa de prim-ajutor, însă se dezechilibra şi Athaclena abia reuşi să-l prindă.

— Destul Robert! E clar că nu poţi merge până la ferma Mendoza, eu nu te pot căra în spate şi, cu siguranţă, nu am curajul să te las singur pentru două sau trei zile! Se prea poate să ai motivele tale bine întemeiate, pentru a-i evita pe oamenii pe care i-am simţit către răsărit, însă, oricare ar fi ele, nu sunt mai importante decât propria-ţi viaţă!

Bărbatul ridică din umeri şi-i dădu voie să-i îndese în gură două pilule albastre, apoi sorbi puţin din bidonul pe care i-l întinse.

— În regulă, Clennie, suspină. Ne întoarcem către est. Dar numai dacă-mi promiţi că mai repeţi efectele astea cu coroana. Te fac să arăţi minunat şi mă ajută să te înţeleg mai bine… iar acum poate că ar fi mai bine să plecăm, întrucât văd că am început să flecăresc. Asta-i unul din semnele care ne arată când un om prinde s-o ia razna, probabil că ştii asta deja.

Ochii ei se făcură parcă şi mai mari, când zâmbi.

— Da, Robert, am aflat. Spune-mi, te rog, cum se numeşte locul unde mergem?

— Îi zice Centrul Howletts şi se află chiar dincolo de crestele alea, cam în direcţia… aceea, zise, arătând spre est. Prin sud-est. Nu le plac oaspeţii sosiţi pe neaşteptate, aşa că va trebui să vorbim în gura mare, când ne vom apropia.

Încet-încet reuşiră să ajungă la cea dintâi culme puţin după prânz şi se opriră la umbră, pe malul unui pârâiaş. Bărbatul căzu într-un somn agitat. Athaclena îl privea, dominată de un sentiment se neputinţă. Se pomeni, aproape fără voie, murmurând faimosul „Bocet al Inevitabilităţii”, compuse de THLUFALLTHREELA. Piesa aceasta marcantă, pentru aură şi voce, avea mai mult de patru mii de ani vechime, fiind scrisă în vremurile de amară tristeţe, atunci când rasa patronatoare a tymbrimienilor, CALTMOUR, fusese nimicită într-un sângeros război interstelar.

„Inevitabilitatea” nu constituia un concept prea comod pentru poporul ei, dar pentru umani încă şi mai puţin. Însă, cu foarte mult timp în urmă, tymbrimienii se hotărâseră să încerce toate posibilitatea şi să înveţe toate filosofiile. Resemnarea îşi avea şi ea rostul său.

„Dar nu acum şi nu aici!”, îşi spuse ea. Îl ajută pe Robert să se răsucească în sacul de dormit şi îl sili să mai înghită două pastile. Apoi, îi legă braţul cum se pricepu mai bine şi îngrămădi câteva pietre pe lângă trupul lui, pentru a-l împiedica să se rostogolească. Spera din toată inima ca palisada joasă din ramuri de cătină care-l înconjura să-l apere de eventualele animale periculoase. Desigur, bururallii curăţaseră pădurile de sălbăticiunile mai mari, dar asta nu o împiedica să se îngrijoreze pentru el. Putea să fie bărbatul adormit în siguranţă, dacă îl lăsa puţin singur?

Îi puse, în apropierea mâinii stângi, laserul ei portabil şi un bidon cu apă. Se aplecă, emoţionată, şi-i atinse fruntea fierbinte cu buzele sensibile, remodelate. Coroana i se revărsă ţi-i căzu peste faţă, mângâindu-i-o cu delicatele-i şuviţe. În felul acesta, îşi lua rămas bun şi în maniera proprie semenilor ei.

●

Poate că un cerb ar fi alergat mai repede şi poate că un jaguar s-ar fi strecurat mai tăcut prin liniştea pădurii, dar Athaclena nu auzise de aceste creaturi. Şi chiar dacă ar fi auzit, un tymbrimian nu se teme de comparaţii. Pentru că al doilea nume al rasei lor putea să fie ADAPTABILITATEA.

Deja, după parcurgerea primului kilometru, schimbările fiziologice automate intraseră în funcţiune. Glandele insuflau puteri sporite picioarelor, iar modificările intervenite la nivel sangvin determinau o mai eficientă utilizare a aerului respirat. Ţesuturile se lăsaseră, pentru a permite nărilor să se deschidă mai larg, în timp ce pe alte zone ale corpului pielea se strânsese, pentru a împiedica pieptul să i se zbuciume prea tare în timpul alergării.

Panta se făcu mai abruptă, din clipa în care trecu de cea de-a doua vale îngustă. Se angaja pe firul unei cărări către ultima creastă ce o mai despărţea de ţelul său. Înainta pe drumeagul strâmt cu paşi rapizi şi elastici. Rareori trosnea câte-o crenguţă, marcându-i trecerea şi determinând invizibilele creaturi ale pădurii să-şi caute cu disperare adăposturi. O urma îndeaproape un murmur slab, vag batjocoritor, format atât din sunete, cât şi din emanaţiile emotive grosolane, pe care le înregistra cu ajutorul coroanei.

Ţipetele lor duşmănoase o făcură pe Athaclena să zâmbească, în inimitabilul stil tymbrimian:

animalele erau atât de serioase! Foarte rar, numai cele pregătite pentru Înnobilarea Raţională, posedau ceva oarecum asemănător cu simţul umorului. Şi chiar şi atunci, după ce momentul adoptării se încheia şi începea Educarea propriu-zisă, de cele mai multe ori protectorii lor înlăturau acest obicei, considerându-l „o stare instabilă”.

După încă un kilometru, încetini puţin. Era obligată să slăbească ritmul, din cauză că începuse să se încălzească, ceea ce era periculos pentru un tymbrimian.

Într-un târziu ajunse pe muchie, un lanţ nesfârşit de stânci înalte, având parcă toate aceeaşi formă şi se văzu nevoită să încetinească de tot, odată pătrunsă în labirintul lor întunecos. Se hotărî ezitând să se oprească, pentru a-şi oferi un strop de odihnă. Se sprijini de unul dintre bolovani şi, încă respirând cu dificultate, prinse să cerceteze aerul cu coroana. Cârceii vibrau stins şi tremurau, de parcă ar fi simţit prezenţe străine.

Da, hotărî brusc, sigur erau oameni în apropiere! Şi neo-cimpanzei. În perioada pe care o petrecuseră împreună, ajunsese să cunoască destul de bine amândouă şabloanele emoţionale.

„Şi… se concentra ea nedumerită. Mai e ceva… o existenţă necăjită şi agitată”.

Trebuie că era fiinţa aceea misterioasă pe care o mai simţise de două ori până atunci! Deţinea acea stranie calitate de a-şi identifica matricea energiilor instinctuale cu aceea a pământenilor, pentru ca în clipa imediat următoare să dea la iveală puternice legături cu această lume. O existenţă preconştientă, cu un spirit independent, întunecat şi grav.

Of, măcar dacă empatia ar fi ajutat-o ceva mi mult, decât ca simplu indicator direcţional!

Se puse iar în mişcare, croindu-şi nevoie drum către sursa abia identificată prin labirintul stâncos. La un moment dat, înaintarea îi fu întreruptă de o umbră, care căzu exact peste ea. Se trase îndărăt,

în mod instinctiv, ghemuindu-se gata de luptă – cu hormonii pulsând putere în braţe şi în mâini, pentru iminenta încleştare. Trase adânc aer în piept, luptând din greu cu reacţia GHEER. Tot timpul, se aşteptase să întâlnească un supravieţuitor mic şi sălbatic al holocaustului bururallian, în niciun caz ceva atât de mare! „Calmează-te!”, îşi soma spiritul.

Silueta care stătea pe stânca de deasupra era un biped mare, în mod evident un văr primar al omului şi nu un băştinaş de pe Garth. Un cimpanzeu nu putea să reprezinte un pericol pentru ea.

— S-salut! reuşi să îngaime, încă tremurând de pe urma şocului întâlnirii.

Şi blestemă în tăcere reacţiile instinctive, care făceau din tymbrimian fiinţe cu care nu era bine să ai conflicte, dar care le scurtau vieţile ţi-i făceau să se simtă încurcaţi într-o companie politicoasă.

Fiinţa de deasupra privea fix către ea. Pentru că stătea în picioare, cu o centură de care erau legate felurite unelte în jurul brâului, era dificil să-i identifice trăsăturile, soarele bătându-i în spate. Lumina strălucitoare, uşor albastră a astrului punea o ceaţă tulbure peste contururi. Dar, chiar şi aşa, Athaclena putu să vadă că era puţin cam prea mare pentru un cimpanzeu.

Nu reacţiona în niciun fel la salutul ei. Stătea neclintit, privind-o. Athaclena ştia că o rasă protejată de puţin timp, precum aceea a cimpanzeilor, nu putea să dea dovadă de prea multă inteligenţă. Aşa că fu îngândurată, deci, cu el şi, în vreme ce se uita chiorâş la figura păroasă, întunecată pronunţă rar, în anglică:

— Am de raportat o urgenţă. O fiinţă umană (sublinie ea) este rănită şi se află departe de aici. Are nevoie de îngrijire urgentă. Trebuie să mă conduci într-un loc unde se găsesc oameni! Imediat!

Aştepta un răspuns prompt, însă fiinţa din vârful pietroiului îşi schimbă numai piciorul de sprijin şi continuă să o fixeze.

Athaclena începea să se simtă indispusă. Să fi întâlnit oare un cimpanzeu din cale afară de prost? Noile rase protejate produceau o mulţime nevăzută de variaţii, incluzând, câteodată, şi erori periculoase. De reţinut numai ceea ce se întâmplase cu bururallienii, nu demult, chiar aici, pe Garth.

Încercă să-şi implice mai mult simţurile: coroana îi pipăi emoţiile, cu reţinere, emoţiile celuilalt şi se cârlionţă de surpriză. În faţa sa, se afla pre-conştientul! Asemănarea superficială cu neo-cimpanzeii – blana şi braţele lungi – o păcăliseră. Nu era vorba despre niciun cimpanzeu! Era creatura aceea ciudată, pe care o simţise cu numai câteva minute în urmă.

Nici nu era de mirare faptul că nu îi răspunsese; nu avusese parte de nicio rasă protectoare, care s-o înveţe să vorbească. Îi simţea potenţialul raţional bolborosind şi clocotind sub cupola craniană.

Se încruntă şi se strădui să-şi imagineze cam ce ar fi putut să-i spună unui pre-conştient băştinaş. Îl privi cu atenţie: blana întunecată părea franjurată din cauza strălucirii soarelui. Îşi încorda şi mai mult ochii.

Picioarele scurte arcuite, purtau o siluetă masivă, culminând cu un cap mare, ţuguiat. Priviţi în lumină, umerii largi păreau că se continuă direct cu capul, fără urmă de gât.

Athaclena îşi aminti brusc despre cunoscuta poveste a lui MA’CHUTLLTL, referitoare la menestrelul stelelor ce întâlnise într-o pădure, departe de aşezarea coloniei, un copil crescut de fiarele sălbatice. După ce capturase mărunta făptură mârâitoare şi orgolioasă, vânătorul compusese o versiune simplă a ceea ce, mai târziu, avea să devină SH’CHA’KUON – oglinda sufletului.

Se concentra, străduindu-se să formeze caracterul emapatic atât cât şi-l putu aminti de bine.

VEZI ÎN MINE – CHIAR O IMAGINE A TA.

Creatura se ridică. Se trase înapoi doi paşi, strănutând şi adulmecând aerul.

Pentru moment, îşi imagină că reacţiona la caracterul emis de el. Chiar în cel moment însă, un zgomot nu prea îndepărtat, întrerupse fragila punte de legătură. Pre-conştientul gemu – un sunet adânc şi tremurător – după care se răsuci şi o luă la fugă, sărind din stâncă-n stâncă, până când dispăru.

Athaclena încercă să-l urmărească, dar fără niciun folos, pierzându-i urma în doar câteva minute. Aşa că renunţă, oftând, şi se întoarse din nou spre est, acolo unde Robert îi spusese că se află Centrul Howlettes. În chiar clipa în care porni la drum, ocolind un bolovan înalt, aproape că se ciocni cu grupul de căutători. Ţipă, fără voie.

— Ne pare rău că v-am speriat, coniţă, se scuză, gâfâind, conducătorul grupului.

Se înclină din nou, politicos, şi continuă:

— Un culegător de fructe ne-a căutat şi ne-a spus că un fel de navă a căzut undeva, prin această zonă, aşa că am trimis imediat câteva echipe de căutare. N-aţi văzut nimic care să arate a navă stelară prin preajmă, nu-i aşa?

Athaclena încă tremura după violenţa acelei afurisite reacţii intense.

Trebuie că arăta îngrozitor în acele prime secunde, când surpriza stârnise reacţia de răspuns. Sărmanele creaturi erau uluite. Din spatele conducătorului, alţi patru cimpanzei se holbau la ea, cu ochii mari mişcându-se nervoşi.

— Nu, n-am văzut. Athaclena vorbea încet şi formula atent cuvintele, pentru a nu-i înspăimânta pe protejaţii umani din faţa ei. Dar am o altă urgenţă de raportat. Colegul meu, o fiinţă umană, s-a rănit ieri după-amiază. Are un braţ rupt şi, poate, chiar şi o infecţie. Trebuie să vorbesc cu o

persoană care deţine autoritate necesară, pentru a-l putea evacua.

Conducătorul cimpanzeilor avea cu puţin peste media de înălţime, cam 1,50 metri. Ca şi colegii din spate, purta o pereche de pantaloni scurţi, o centură cu unelte portabile şi un bagaj uşor, atârnat în spate.

Rânjetul îi punea în evidenţă un şir impresionant de dinţi inegali şi vag îngălbeniţi.

— Eu am suficientă autoritate. Numele meu este Benjamin, domnişoară…

Vocea-i răguşită termină fraza pe un ton interogativ.

— Athaclena. Numele prietenului meu este Robert Oneagle, fiul Coordonatoarei Planetare.

Ochii lui Benjamin se măriră dintr-odată.

— Înţeleg. Păi, donşoară Atho… adică coniţă… trebuie să fi auzit până acum că Garth a fost înconjurată de o flotă extraterestră inamică. Ţinând cont de starea de urgenţă care s-a creat, nu putem folosi aparatele aeriene. Totuşi, grupa mea este pregătită pentru a da primul-ajutor unui om rănit. Dacă ne veţi conduce la domnul Oneagle, îi vom acorda îngrijirile necesare.

Uşurarea de care fu cuprinsă Athaclena se dovedi de scurtă durată; îşi aminti de spusele cimpanzeului cu privire la gravitatea situaţiei de pe Garth şi nu se putu stăpâni să nu întrebe:

— S-a aflat cine sunt invadatorii? Au aterizat deja?

Cimpanzeul Benjamin se comporta ca un profesionist, iar dicţia îi era îngrijită. Nu reuşea însă să-şi ascundă perplexitatea, atunci când o privea, înclinând mereu capul, într-o parte şi în cealaltă, de parcă s-ar fi străduit s-o vadă din alte unghiuri. Ceilalţi, mai primitivi în comportament, se holbau, pur şi simplu, la persoana ei. Era limpede că nu mai văzuseră până atunci o altă fiinţă care să-i semene.

— Aăăă… scuzaţi-mă, coniţă, dar ştirile n-au fost prea amănunţite. Extraterestru… Cimpanzeul se uită chiorâş la ea. Aăăă… scuzaţi-mă, coniţă, dar nu sunteţi om, nu-i aşa?

— Pe Marele Caltmour, sigur că nu! pufni Athaclena. Ce v-a făcut să credeţi… Abia atunci îşi aduse aminte de măruntele schimbări ale exteriorului, pe care le făcuse ca parte a experimentului ei.

Trebuie că arăta destul de asemănători cu o fiinţă umană, mai ales acum, când soarele îi bătea din spate. Nici nu era de mirare că bieţii cimpanzei rămăseseră uluiţi.

— Nu, repetă, mai rar. Nu sunt om, sunt o tymbrimiană.

Cimpanzeii oftară şi-şi aruncară priviri iuţi unul altuia. Benjamin se înclină încă o dată, de astă dată cu braţele încrucişate la piept, făcând pentru prima oară gestul unui protejat care întâlneşte un membru al unei clase de Stăpâni.

Asemenea oamenilor, nici poporul Athaclenei nu dorea să le impună protejaţilor lor o linie de conduită, care să sublinieze starea lor de dominanţă. În ciuda acestui fapt, gestul se dovedi binevenit, potolindu-i sentimentele lezate.

Când vorbi iar, dicţia lui Benjamin se îmbunătăţi considerabil.

— Iertaţi-mă, coniţă. Ceea ce am vrut să spun este faptul că nu sunt prea sigur cine sunt invadatorii. Nu m-am aflat în apropierea vreunui receptor, atunci şi-au transmis mesajul, în urmă cu câteva ore. Cineva mi-a spus că ar aparţine Gubru, însă circulă şi zvonuri cum că arfithennanieni.

Athaclena oftă, abia perceptibil. Thennanienii sau Gubru, putea să fie încă şi mai rău. Unii erau prea oficiali şi lipsiţi de complet de imaginaţie. Ceilalţi – de cele mai multe ori, rigizi, şireţi şi cruzi. Dar nici unii nu erau atât de răi, precum manipulativii Sora, sau ca siniştrii criminali Tandu.

Benjamin se răsuci şi-i şopti ceva unuia dintre tovarăşii săi. Cel mai mic dintre ei porni în grabă în cărarea pe care veniseră, către misteriosul Centru Howlett.

Brusc, Athaclena captă o măruntă înfiorare de spaimă şi se întrebă ce naiba se putea întâmpla în valea aceea unde Robert se străduise să o împiedice să ajungă, chiar riscându-şi sănătatea.

— Curierul va transmite la bază ştirea despre starea domnului Oneagle şi va aranja problema transportului, îi explică Benjamin. Între timp, ne vom grăbi să-i dăm primul ajutor. Dacă vreţi să ne arătaţi drumul…

Îi făcu semn în direcţia potecii, iar Athaclena trebui să-şi părăsească întrebările, pentru moment. În mod limpede, Robert se afla pe primul plan.

— În regulă, dădu din cap. Să mergem.

În vreme ce treceau pe sub stânca unde-l zărise mai înainte pe ciudatul pre-conştient, Athaclena aruncă o privire furişă în sus, cu o urmă de speranţă în suflet. Să fi fost un adevărat garthian?! Nu era exclus ca cimpanzeii să ştie câte ceva despre asta. Chiar în momentul în care se pregătea să-i întrebe, se împiedică şi-şi duse iute mâinile la tâmple. Ceilalţi priviră nedumiriţi agitaţia bruscă a coroanei. Strălucirea aparte a ochilor ei îi făcu să se oprească.

Cum ar fi putut să explice? Pe de o parte, era ceva asemănător unui sunet, aflat aproape de pragul de sus al audibilităţii, iar pe de alta, o senzaţie de obiect ascuţit care îi brăzda adânc şira spinării.

— Coniţă? Benjamin se uita înspre ea, neajutorat. S-a întâmplat ceva? Athaclena scutură din cap.

— Este… este…

Nu reuşi să termine. Un fulger cenuşiu apăru pe cerul de vest, un obiect despicând straturile atmosferice în direcţia lor, cu o viteză incredibilă. Mai înainte chiar ca Athaclena să fi putut clipi,

crescu de la dimensiunile unui punct îndepărtat la acelea ale unui monstru. În sfârşit, reuşiră să distingă contururile unei nave uriaşe, care se opri în aer chiar deasupra văii.

Abia avu timp să le strige:

— Astupaţi-vă urechile!

Baierele cerului trosniră din senin şi mugetul îngrozitor care urmă îi doborî pe toţi la pământ. Explozia reverberă în labirintul de stânci, iar dealurile înconjurătoare jucară rolul unui deflector, trimiţând înapoi ecoul.

Copacii prinseră să se legene – unii dintre ei crăpară-n lungime, alţii prăbuşindu-se chiar. Frunzele smulse de pe ramuri fuseseră spulberate în ciclonul ivit pe neaşteptate.

În cele din urmă, bubuitura se pierdu treptat printre trunchiurile groase. Abia după aceea, clipind des din ochi din cauza şocului, reuşiră să audă sunetul grav, puternic, al motoarelor. Monstrul cenuşiu avea forma unui cilindru. În timp ce-l examinau, cu o mie de întrebări în minte, maşinăria îşi reluă coborârea, mult mai lent de astă dată, până când, ajungând la adăpostul stâncilor, dispăru din vedere. Zgomotul motoarelor scăzu în intensitate, acoperit pe jumătate de acela al micilor cascade din apropiere.

Cimpanzeii se ridicară nervoşi, întinzându-şi braţele înainte, şopocăind între ei cu voci răguşite. Benjamin îi oferi mâna Athaclenei, ajutând-o să se scoale de jos. Îşi scutură capul, încercând să se dezmeticească: câmpurile gravitaţionale ale astronavei îi loviseră în plin coroana, acum destinsă în întregime.

— Era o navă de război, nu-i aşa? o întrebă Benjamin. Camarazii mei n-au fost niciodată în spaţiu, dar eu am urcat până acolo, ca să-l văd pe bătrânul Vesariu, acum câţiva ani, deşi nu era chiar aşa de mare precum chestia asta.

— A fost, într-adevăr, o navă de război, oftă Athaclena. Construită de clanul Soro, bănuiesc. Se

pare că sunt la modă pe Gubru.

Se uită lung către nefericitul cimpanzeu.

— Aş putea spune că Garth nu este doar înconjurată. A început şi invazia.

Benjamin îşi împreună mâinile, într-un gest de nesiguranţă şi începu să se tragă de degete.

— Plutesc pe deasupra văii, pot să-i aud! Ce-or avea de gând?

— Nu ştiu, răspunse fata. Hai să vedem!

Benjamin ezită la început, apoi dădu scurt din cap, însemn că era de acord. Îi conduse cu băgare de seamă până într-un loc unde stâncile crestate se trăgeau într-o parte, asemenea unei cortine, oferind o imagine panoramică asupra văii.

Nava de război plutea cam la patru kilometri către răsărit de poziţia lor, la câteva sute de metri deasupra pământului, aruncându-şi umbra imensă peste un mic grup de clădiri albe, situate în partea cea mai de jos a defileului. Athaclena îşi duse mâna la ochi din cauza strălucirii puternice a soarelui reflectat în flancurile cenuşii ale colosului din metal.

Mugetul teribil al crucişătorului se răspândea în valuri ameninţătoare pe tot cuprinsul văii.

— Pur şi simplu, pluteşte acolo! Ce putem face? întrebă unul dintre cimpanzei.

— Habar n-am, scutură din cap Athaclena.

Simţea din plin frica oamenilor şi a neo-cimpanzeilor din aşezarea de jos. Şi mai erau încă şi alte surse de emoţie acolo.

„Invadatorii”, înţelese, după câteva clipe. Scuturile lor psi erau coborâte. O anulare arogantă a oricărei încercări de autoapărare. Captă reprezentarea unei creaturi numai piele, os şi pene, descendentă a unei specii pseudo-oviene nezburătoare. O imagine foarte reală, vie, îi trecu pe dinainte rapid, ca văzută prin ochii unuia dintre ofiţerii crucişătorului. Deşi contactul dură numai câteva milisecunde, coroana i se cutremură de repulsie.

„Gubru”, pricep, copleşită dintr-odată. Toate frânturile de imagini se transformau într-o realitate copleşitoare.

— Priviţi! icni Benjamin.

O ceaţă densă, maronie, se scurgea prin sutele de orificii dispuse pe burta navei. Încet, aproape plictisitor de încet, întunericul şi apăsătorul nor prinse să coboare spre fundul văii.

Frica de dedesubt se transformase în panică. Athaclena se trase înapoi, până când se lovi cu spatele de o stâncă, strângându-şi capul în mâini, în încercarea inutilă de a face să amuţească aproape palpabila senzaţie de groază ce se înălţa dinspre aşezare.

Era prea mult! Se străduí să-şi conceapă un caracter de pace în spaţiul din faţă, pentru a opri năvala durerii şi a groazei. Zadarnic, la fel de zadarnic ca şi un vârtej de zăpadă spulberată în suflarea fierbinte a unei flăcări.

— Omoară oamenii şi gorilele! strigă unul dintre cimpanzeii de pe deal, alergând înainte.

Benjamin urlă după el:

— Petrie! Vino înapoi! Ce crezi că poţi să faci?

— Mă duc să-i ajut! îi răspunse de departe tânărul cimpanzeu. Şi tu ar trebui să faci la fel, dacă ţi-ar păsa! îi auzi cum ţipă acolo, nu?

Şi, neluând în seamă unghiul abrupt în care cobora panta, prinse să se rostogolească la vale – drumul cel mai scurt către ceaţa apăsătoare şi câteva sunete înăbuşite ale disperării.

Ceilalţi doi cimpanzei se uitară înspre Benjamin cu un aer de mânie surdă, împărtăşind, evident, acelaşi gând.

— Mă duc şi eu, anunţă unul.

Athaclena simţi cum i se accelerează pulsul.

— Ce vor să facă tâmpiţii ăştia?

— Te însoţesc, zise şi celălalt.

Şi, în ciuda înjurăturilor lui Benjamin, se avântară pe panta abruptă.

— Opriţi-vă, imediat!

Se-ntoarseră cu toţi şi o priviră zăpăciţi. Chiar şi Petrie se opri brusc, agăţându-se cu o mână de un bolovan şi clipi des din pleoape, pentru a nu lăsa praful să-i intre în ochi. Folosise Tonul de Comandă. Dogmatică, pentru a treia oară în întreaga ei viaţă.

— Părăsiţi gândurile astea stupide şi întoarceţi-vă imediat!

Vocea ei izbi ca un bici. Accentul uman, cultivat cu atâta grijă, dispăruse cu desăvârşire, în timp ce cârceii i se lăsaseră nervos peste urechi, pronunţa cuvintele în anglică în acel ritm tymbrimian pe care neo-cimpanzeii îl auziseră de nenumărate ori pe receptoarele video. Deşi arată atât de asemănător unei fiinţe uman, niciun gâtlej omenesc nu ar fi putut scoate asemenea sunete.

Protejaţii umani clipiră cu gurile căscate.

— Întoarceţi-vă imediat! şuieră ea.

Cimpanzeii se căţăraseră înapoi pe pantă, oprindu-se în faţa ei. Unul după altul, aruncând priviri nervoase către Benjamin, îi urmară exemplul, înclinându-se înaintea Athaclenei cu braţele încrucişate.

Aceasta se strădui din răsputeri să-şi stăpânească tremurul interior, impunându-şi să fie cât mai calmă.

— Nu mă determinaţi să ridic din nou tonul, îi ameninţă cu voce scăzută. Trebuie să rămânem împreună, să gândim calm şi să concepem planuri potrivite situaţiei actuale.

Uluiţi, cimpanzeii tremurau, la rândul lor, şi o priveau cu ochii holbaţi din nou. Oamenii înşişi le vorbeau într-un fel atât de poruncitor. Deşi era o specie patronată de oameni, conform leilor acestora, neo-cimpanzeii se considerau cetăţeni cu drepturi aproape egale.

„Totuşi, noi, tymbrimienii suntem altfel”, contestă uimită Athaclena. Datoria numai datoria o scoase din TOTANOO – retragerea ei interioară,

cauzată de frică. Cineva trebuia să-şi asume responsabilitatea pentru aceste sărmane creaturi.

Înspăimântătoarea ceaţă cafenie încetase să se mai scurgă din pântecele astronavei Gubru. Se întinsese deasupra văi înguste, asemenea unui lac întunecat, acoperind vârfurile clădirilor. Supapele se închiseră fără zgomot, iar nava prinse să se ridice.

— Acoperiţi-vă capetele şi astupaţi-vă urechile! le ordonă, conducându-i spre o aglomeraţie de monoliţi. Zumzetul grav al motoarelor urcă ceva mai mult de o octavă şi în curând vasul se înălţă deasupra crestelor.

Cimpanzeii se îngrămădiră unii în alţii, acoperindu-şi urechile cu palmele. Pentru o clipă, putură să-l zărească acolo, la aproape 1000 de metri deasupra văii. Apoi, mai repede decât putea ochiul să reacţioneze la stimul, dispăru în profunzimea cerului. Aerul dislocat plesni, revenind în vechea-i matcă, asemenea a două palme gigantice, izbite una de alta. Tunetul îi lovi din nou, rostogolindu-se ca un val gigantic pe suprafaţa muntelui, ridicând vârtejuri de praf şi de frunze.

Trebui să treacă ceva timp, până când cimpanzeii reuşiră să se uite din nou unul la celălalt, cu ochii holbaţi de surpriză, în vreme ce ecoul se stingea în depărtare. În cele din urmă, Benjamin, cel mai în vârstă dintre cimpanzei, se dezmetici, îşi scutură praful de pe mâini şi îl înhaţă pe tânărul numit Petrie de ceafa, aducându-l înaintea Athaclenei.

Petrie privi în jos, ruşinat.

— Îmi… Îmi pare rău, coniţă, mormăi. Ştiţi, acolo jos, erau oameni şi… tovarăşii mei…

Athaclena aproba din cap. Nu trebuie să se arate prea aspră cu un protejat care a avut intenţii bune, în privinţa protectorilor săi.

— În regulă, găsesc că motivele tale sunt demne de toată admiraţia, însă acum, după ce urgia a

trecut şi lucrurile s-au calmat, putem să încropim câteva planuri pentru viitorul apropiat, ca să încercăm să-i ajutăm pe cei din vale. Îi întinse mâna, într-un gest mult mai prietenos decât uşoara bătaie pe cap pe care se pare că o aştepta acesta din partea unui galactic, îşi strânseră mâinile, iar cimpanzeul găsi puterea să zâmbească timid.

Gemetele pământenilor din vale îi determinară să se grăbească într-acolo. Asemenea unei mări vâscoase întunecate, norul maroniu se scurgea, risipindu-se peste terenurile mai joase din împrejurimi, ajungând până la liziera pădurii de la picioarele lor. Aburii denşi aveau un contur distinct, care înghiţea în linişte rădăcinile vânoase ale copacilor. Nu putea să-şi dea seama ce se petrecuse acolo jos, ori dacă măcar mai trăia cineva.

— Ne vom împărţi în două grupuri, le propuse Athaclena. Robert Oneagle are nevoie neapărată de îngrijire şi, de aceea, cineva trebuie să meargă după el.

O străbătu un fior nedesluşit de spaimă, amintindu-şi cum îl lăsase pe Robert să zacă, semiconştient, în pădurea sălbatică. Trebuia să fie sigură că va primi îngrijirile necesare şi, oricum, ar fi fost mult mai bine pentru cimpanzei dacă plecau să-i acorde primul-ajutor, decât dacă ar fi rămas, inutil, în preajma văii ucigaşe. Nu arătau prea grozav, după ce reuşiseră să realizeze dimensiunile dezastrului.

— Benjamin, ce părere ai, pot camarazii tăi să-l găsească pe Robert singuri folosindu-se numai de indicaţiile pe care le-am pus la dispoziţie?

— Adică fără să-i conduceţi personal acolo?

Benjamin se încruntă şi clătină din cap.

— Ăăă… nu ştiu, coniţă. Cred… cred c-ar trebui să mergeţi împreună cu ei.

Ciudat lucru! Athaclena îl lăsase pe Robert sub un punct de reper extrem de evident, un nuc gigantic, aflat chiar lângă poteca principală.

Oricine ar fi fost trimis în căutarea lui, ar fi trebuit să-l descopere cu uşurinţă.

Se concentra şi înregistra emoţiile violente ale cimpanzeului. O parte din Benjamin dorea cu ardoare ca ea, membră a renumitului popor Tymbrimian, să rămână pe loc, pentru a-i ajuta, pe cât posibil, pe cei din vale. Cealaltă parte încerca însă s-o îndepărteze cât mai mult de acolo!

Aburul maroniu se răcorea şi se învârtea în profunzimile văii de la picioarele lor. Putea să simtă, cu uşurinţă, senzaţiile aprinse al spaimei, în care alunecaseră stăpânii creierelor de acolo.

— Nu! Voi rămâne aici, spuse pe un ton ferm. Ai recunoscut că sunt bine pregătiţi ca echipă de salvare. Cu siguranţă că îl vor descoperi pe Robert şi că îi vor putea ajuta. Cineva trebuie să rămână şi aici, pentru a vedea dacă există vreo cale de salvare pentru cei de acolo.

Cu un om, ar fi putut să apară discuţii în contradictoriu, dar cimpanzeii nici nu se gândiseră măcar la posibilitatea de a contrazice superioritatea unei minţi galactice. O rasă protejată nu şi-ar fi putut permite o asemenea îndrăzneală.

Simţi în mintea lui Benjamin o uşurare parţială… dar şi un început de groază.

Cei trei cimpanzei mai tineri îşi luară rucsacii în spate şi porniră, în pas solemn, către apus, urmând cărare ce se strecura printre stâncile abrupte, azvârlind priviri nervoase în spate, până când dispăruseră din câmpul vizual.

Athaclena se simţi uşurată, gândindu-se la situaţia lui Robert, dar în suflet îi persista încăpăţânată o rămăşiţă de teamă cu privire la soarta tatălui său. Cu siguranţă că inamicul lovise mai întâi Port Helenia.

Oftă.

— Hai, Benjamin! Să vedem ce putem face pentru cei de jos.

●

În ciuda neobişnuitelor şi rapidelor succese obţinute de pământeni în domeniul Educării Raţiunii, mai trebuia încă mult lucrat cu neo-cimpanzeii şi neo-delfinii. Adevăraţii gânditori fuseseră greu de depistat în cadrul ambelor specii. Conform standardelor galactice, evoluţia se dovedise la înălţimea aşteptărilor, dar pământenii păreau să dorească un progres şi mai rapid. Era, de parcă şi-ar fi dorit cu orice preţ ca protejaţii lor să crească mai iute.

Atunci când un proces mental dezvoltat îşi făcea apariţia într-un grup TURSIOPS sau PONGO, i se acorda o îngrijire deosebit de atentă.

Athaclena realiza că Benjamin era unul dintre exemplarele superioare şi că, fără nicio îndoială, cimpanzeul deţinea cel puţin cartela albastră, care permitea procrearea şi zămislise deja mulţi urmaşi.

— Poate că ar fi mai bine să o iau eu înainte, coniţă, propuse Benjamin Pentru că mă pot căţăra în copaci şi deci pot să rămân tot timpul deasupra nivelului superior pe care-l poate atinge gazul în vale. Mă pot duce să văd cum stau lucrurile şi, după aceea, să vin după dumneavoastră.

Athaclena îi simţi zbuciumul interior, în vreme ce examinau împreună lacul de gaz misterios. În apropiere, era înalt numai până la glezne, dar la capătul celălalt al văii se ridica, probabil, la câteva staturi de om.

— Nu, prefer să rămânem împreună, hotărî ea. Şi să ştii că şi eu mă pot căţăra în copaci, dacă e nevoie.

Benjamin o măsură din priviri, părând să-şi amintească poveştile care circulau pe seama adaptabilităţii tymbrimiene.

— Hmmm, s-ar putea ca şi poporul din care vă trageţi să fi fost arboricol, la origini. Bine,

domnişoară. Atunci, haideţi să mergem, acceptă el, zâmbind puţin strâmb.

Pornind în fugă, sări pe creanga joasă a unui stejar din apropiere, şerpui pe lângă tulpină, apoi plonja într-un nou salt către copacul vecin. Rămase, o clipă, agăţat de o creangă, legănându-se, şi privi înapoi, către ea, cu ochi curioşi.

Athaclena pricepu imediat că era vorba de o provocare. Respiră adânc, de câteva ori, străduindu-se să se concentreze. Schimbările prinseră să se manifeste rapid, prin amorţeli în vârful degetelor şi strâmtarea pielii în zona pieptului. Expiră la fel de profund, se ghemui şi sări, la rându-i, în coroana celui mai apropiat stejar. Cu o oarecare dificultate la început, străbătu traseul cimpanzeului, imitându-i fiecare mişcare.

Benjamin dădu aprobator din cap, când se opri lângă el şi-şi luă din nou avânt.

Înaintau încet, sărind din copac în copac, ferind cu grijă trunchiurile strânse în îmbrăţişarea lianelor. De mai multe ori, se văzură nevoiţi să ocolească pe departe pâlcurile de copaci prinşi în răsucirea mortală a fuioarelor de abur. În unele cazuri, când trecură chiar pe deasupra valurilor întunecate, Athaclena nu se putu împiedica să nu inspire puţin din gazul uleios şi iritant şi presupuse că mâncărimea pe care o resimţi ulterior era de origine psihosomatică.

Din timp în timp, Benjamin îi arunca câte o privire surescitată Era probabil că observase unele dintre schimbările ce-i apăruseră în înfăţişare în ultimele minute – lungimea braţelor, o uşoară cădere a umerilor, alungirea palmelor… În mod evident, nu se aşteptase ca o galactică să reuşească să ţină pasul cu el, în felul acesta, legănându-se din copac în copac.

Însă neo-cimpanzei habar n-avea care era preţul pe care ea trebuia să-l plătească pentru o transformare GHEER. Durerea începuse deja să-şi

arate colţii, iar ea ştia că acesta nu era decât începutul.

Pădurea tresărea, îmbucăţind tăcerea cu miile-i de sunete specifice. Animale mărunte treceau în goană pe lângă ei, alungate de fumul străin. Îi venea uşor să capteze pulsul rapid, fierbinte, al spaimei lor oarbe. În clipa în care ajunseseră în vârful unei coline, nu departe de marginea aşezării, auziră primele ţipete – sunete slabe, emise de pământenii înspăimântaţi, rătăcind zăpăciţi prin pădurea întunecată. Lucirile calde din ochii lui Benjamin o lămuriră că aceia era prietenii lui.

— Vezi, chestia asta se târăşte pe pământ, zise el, meditativ, şi nu se ridică decât cu câţiva metri deasupra clădirilor noastre. Alta ar fi fost situaţia, dacă am fi construit o clădire mai înaltă…

— Nu cred, se îndoi Athaclena. Ar fi aruncat-o mai întâi în aer pe aceea şi abia apoi ar fi dat drumul la gaz.

— Mda, se arătă de acord celălalt. În fine, să mergem să vedem dacă vreunul dintre camarazii mei a reuşit să se caţere în copac. Cine ştie, poate că au reuşit să-i ajute şi pe vreunii dintre oameni să se urce suficient de sus.

Îl sondă din nou pe cimpanzeu, dar nu-i mai puse nicio întrebare să-l aducă în discuţie nici cu Robert. Simţea însă distinct că, alături de grija pentru soarta oamenilor şi cimpanzeilor din vale, mai exista ceva, de parcă aceea singură nu ar fi fost de ajuns.

●

Pe măsură ce se apropiau de vale, trebuiau să se caţere pe crengi din ce în ce mai apropiate de vârf. Din ce în ce mai des, se vedeau nevoiţi să coboare, sărind valuri inegale de fum cu picioarele, în vreme ce se grăbeau de-a lungul căii lor arboricole. Din fericire, gazul uleios părea să se

disperseze, în sfârşit, devenind mai greu şi precipitând într-o ploaie fină, ca de praf cenuşiu.

Saluturile lui Benjamin deveniseră mai iuţi, atunci când reuşiseră să surprindă contururile vagi ale clădirilor albe printre trunchiurile drepte. Athaclena se străduia din răsputeri să se ţină aproape, dar îi venea din ce în ce mai greu să menţină ritmul. Istovirea enzimelor îşi cerea tributul: coroana părea să-i ia foc, în vreme ce trupul se străduia să elimine surplusul de căldură.

„Concentrează-te!”, îşi porunci şi se opri pe o creangă ce se mai legăna încă uşor, în urma saltului celuilalt. Îşi vârî picioarele sub ea şi se strădui să zărească imaginea neclară a frunzelor prăfuite şi a crengilor din faţa ei.

„Dă-i drumul!”

Trupul încordat se destinse, dar imaginea parcă-i dispăruse dinainte. Abia reuşi să facă un salt de vreo doi metri. Se opri din nou şi strânse puternic în braţe creanga tremurătoare. Coroana îi pulsa ca o flacără.

Degetele i se înfipseră în scoarţa groasă a arborelui străin. Respira greu, cu gura larg deschisă, incapabilă să mişte, cu privirea înceţoşată.

„S-ar putea să nu fie numai durerea GHEER, gândi ea. Poate că gazul acesta nu e conceput numai pentru fiinţele umane. Poate este capabil să mă omoare…”

Trecuseră câteva clipe bune, până când reuşi să-şi concentreze din nou privirea: văzu un picior, cu talpa întunecată, acoperit cu blană maronie… Benjamin stătea agăţat de o creangă situată deasupra ei.

Mâna lui lungă se întinse şi-i atinse uşor cârceii fierbinţi şi unduitori ai coroanei.

— Rămâneţi aici şi odihniţi-vă, domnişoară. Dau o raită şi mă întorc imediat.

Apoi creanga se scutură din nou, semn că el plecase, fără să mai aştepte vreo aprobare.

Athaclena rămase nemişcată. Nu-i rămânea altceva mai bun de făcut decât să asculte sunetele slabe ce veneau din direcţia centrului Howlett. La aproape o oră de la plecarea crucişătorului Gubru se mai făceau încă auzite ţipetele cimpanzeu înspăimântaţi, precum şi strigătele ciudate Joase, ale unui animal, pe care nu-l putea recunoaşte.

Încet-încet, gazul începuse să se risipească, dar se menţinea încă destul de dens, chiar şi la înălţimea la care se găsea. Din cauza asta, îşi ţinea nările închise, respirând pe gură.

„Bieţii pământeni! îi compătimi. Ei trebuie să-şi ţină tot timpul deschise nasul şi urechile, uşor penetrabile pentru toţi inamicii!”

Ironia formulării nu-i scăpă. Creaturile pe care le compătimea nu erau obligate să asculte şi cu mintea.

Coroana i se răcea treptat, iar valul de emoţii ce o scăldau deveni din ce în ce mai puternic. Simţea în el, distinct, emoţiile oamenilor, pe cele ale cimpanzeilor şi, într-un fel aparte, pe cele ale străinului, devenite, într-un fel, familiare deja, care când o atingeau, când dispăreau pentru o perioadă…

Minutele se scurgeau cu încetineală. Când socoti că se simţea destul de bine, se târî până la locul unde ramura întâlnea trunchiul şi se sprijini cu spatele de scoarţa aspră. Suspină adânc, prin talazul de emoţii şi de zgomote ce o asaltau din toate părţile.

„Ei bine, poate că nu o să mori, la urma-urmei. Cel puţin, nu acum, pe loc”

Mai trecură câteva clipe. Brusc, simţi că ceva nu era în regulă. De undeva, de foarte aproape, cineva o privea cu insistenţă! Se răsuci, cu respiraţia tăiată de spaimă. De pe crengile unui copac, aflat la numai şase metri distanţă, patru perechi de ochi o fixau fascinate – trei perechi maro închis şi o a patra de un albastru strălucitor.

Cu excepţia câtorva înţelepţi Kanteni, tymbrimienii erau, poate, galacticii care îi cunoşteau cel mai bine pe pământeni. Şi, cu toate astea, Athaclena privi scena uluită, nefiind sigură că vede, într-adevăr, ceea ce se afla în faţa ei.

Aproape de trunchiul copacului, stătea o femelă neo-cimpanzeu, îmbrăcată într-o pereche de pantaloni scurţi, ţinând în braţe un copilaş cimpanzeu. Ochii căprui ai mamei erau larg căscaţi din cauza spaimei.

Nu departe de ea, un copil uman, cu pielea netedă, îmbrăcată într-o salopetă de doc, aştepta nemişcată. Fetiţa cu păr blond încercă să zâmbească timid, văzându-se privită.

Însă ceea ce o zăpăci pe Athaclena se dovedi a fi cea de-a patra fiinţă, din apropierea celuilalt copac. Îşi aminti, brusc, de sculptura sonoră a unui neo-delfin, pe care tatăl ei i-o adusese acasă, pe Tymbrin, după una din călătoriile sale. Se întâmpla imediat după episodul petrecut la Ceremonia de Acceptare şi Alegere a Tytlalienilor, când ea se comportase atât de straniu în craterul vulcanului stins. Probabil că Uthacalthing dorise ca sculptura sonoră să o determine să-şi părăsească carapacea, demonstrându-i că cetaceele pământene erau, de fapt, nişte creaturi încântătoare şi nicidecum înspăimântătoare. O rugase numai să închidă ochii şi să lase cântecul să o învăluie.

Oricare ar fi fost cauzele, compoziţia avusese asupra ei un efect diametral opus. Pentru că, ascultând formele neîmblânzite, transpuse în efecte sonore, ale unei lumi dincolo de putea ei de reprezentare, se simţise cufundată într-un ocean necunoscut şi auzise clar valurile zbătându-se furios deasupra creştetului său. Chiar şi faptul că, deschizând ochii, speriată, descoperise că se afla în camera de audiţii a familiei, nu o ajutase cu nimic. Pentru prima dată în viaţa ei, sunetul depăşise imaginea.

De atunci, nu mai ascultase niciodată cubul cel mic, nici nu mai avusese prilejul să cunoască altceva atât de ciudat… de străin fiinţei ei…

Niciodată, cel puţin până în clipa când trebuise să pătrundă în fantasticul tărâm metaforic din mintea lui Robert Oneagle.

Iar acum se simţea din nou la fel! Cu toate că ultima creatură semăna, la prima vedere, cu un cimpanzeu foarte mare, coroana îi dădea de înţeles cu totul altceva.

„Dar nu se poate!”

Calmi, placizi, ochii maronii îi întorcea privirile. Creatura cântărea, probabil mai mult decât toţi ceilalţi la un loc Şi, totuşi, ţinea copilul uman în braţe cu cea mai mare atenţie şi delicateţe. Când fetiţa scâncea, uriaşa fiinţă fornăia uşor, nedezlipindu-şi ochii de ai Athaclenei. Spre deosebire de feţele cimpanzeilor obişnuiţi, a sa era neagră cu desăvârşire.

Ignorând durerile care continuau să-i dea de furcă, Athaclena se mişcă încet înainte, pentru a nu-i speria şi mai mult.

— Salut! le strigă, atentă, în anglic.

Fetiţa continuă să zâmbească şi îi sprijini timidă capul de pieptul masiv şi păros al protectorului ei. În schimb femela-cimpanzeu se trase înapoi, înspăimântată. Uriaşul cu faţa înaltă şi plată mişcă doar de două ori din cap şi fornăi iar.

Potenţialul vibra foarte puternic în el!

O singură dată până atunci mai întâlnise Athaclena o asemenea specie, aflată în zona foarte îngustă care separă animalul propriu-zis de fiinţele acceptate pentru a fi protejate. Era un caz greu de găsit în lumea celor Cinci Galaxii, deoarece orice specie preconştientă nou descoperită era înregistrată cu rapiditate, fiind încredinţată unui clan superior, pentru Actul Ridicării la Conştiinţă.

Acum, privind-o mai mult cu ochii minţii, îşi dădea seama că făptura din faţa ei se afla foarte departe pe drumul ce urca înspre Conştiinţă. Şi,

totuşi, Legile spuneau că saltul de la animal la gânditor era presupus ca fiind imposibil de făcut de unul singur. Adevărat că unii dintre oameni se mai agăţau de idei vechi, provenind din zilele întunecate de dinainte de Contact – teorii ce susţineau că adevărata inteligenţă putea să evolueze. Singură! Ştiinţa galactică susţinea însă că acest drum nu putea fi parcurs decât cu ajutorul unei alte rase, una care să-l fi străbătut deja mai înainte.

Calea către Adevăr era lungă şi stranie, gândul trebuind deci să se întoarcă până în zilele legendare ale Primei Rase – PROGENITORII – în urmă cu miliarde de ani.

Ciudat, nimeni nu pretinsese vreodată că ar fi fost protectorii oamenilor. Din această cauză, erau denumiţi K'CHU-NON… Adică primitivi. Să fi conţinut oare ideea lor şi o sămânţă de adevăr? În acest caz, fiinţa din faţa sa nu era, oare…?

„Ah, nu! Cum de nu mi-am dat seama de la început?"

Pricepuse brusc că animalul nu era de găsit în natură, ca atare. Nu era vorba de fabulosul garthian, pe care tatăl său îl ceruse să-l descopere. Asemănarea de-a dreptul familiară dintre membrii grupului cu greu ar fi putut sa treacă neobservată.

De fapt, realiza cu uimire că privea către un grup de veri, ce stăteau împreună pe o creangă, deasupra valurilor de aburi, ejectaţi de nava Gubru.

Oameni, neo-cimpanzei şi… şi mai ce? Se strădui să-şi aducă aminte ceea ce-i spusese Uthacalthing cu privire la licenţa acordată pământenilor, pentru a-şi ocupa propria planetă, Terra. După Contact, Institutele asiguraseră omenirii un statut de sine stătător. Mai existau însă o serie de reguli şi restricţii, pe care şi le amintea destul de aproximativ. Câteva specii pământene figurau printre ele.

Animalul iradia Potenţial ca o… o metaforă se formă în minte Athaclenei, rasă arzând acolo, în copacul din faţa ei. Scormonindu-şi memoria în stilul specific rasei sale, descoperi, în cele din urmă, denumirea pe care o căuta.

— Aha! exclamă înăbuşit. Eşti o gorilă, nu-i aşa?

16
CENTRUL HOWLETTS

Fiara se scarpină în cap şi mârâi. Alături, mama cimpanzeu scânci încet şi continuă să privească cu spaimă la Athaclena. Fetiţa însă bătu din palme, presimţind un joc.

— Gorila! Johnny e o gorilă! Ca şi mine!

Se bătu cu micuţii ei pumni în piept, îşi dădu capul pe spate şi scoase un urlet lung şi modulat.

O gorilă! Athaclena privi cu uimire spre uriaşa şi tăcuta făptură, încercând să-şi amintească ce i se spusese despre ea, în urmă cu atâta timp.

Nările întunecate fluturau, în vreme ce adulmeca în direcţia Athaclenei: mâna liberă îi făcu un semn rapid şi subtil copilului.

— Hei, Johnny vrea să ştie dacă acum vei lua tu conducerea, râse fetiţa. Eu sper că da. Ştii că arătai foarte obosită când te-ai oprit din a-l fugări pe Benjamin? A făcut ceva rău? Să ştii că a scăpat!

Athaclena se mută ceva mai aproape.

— Nu, îi răspunse. Benjamin n-a făcut nimic rău. Cel puţin de când l-am cunoscut eu, deşi încep să bănuiesc că…

Se opri. Era evident că nici copilul şi nici gorila nu era în stare să priceapă ce bănuia ea, dar cimpanzeu adult ştia, era clar, pentru că în ochii săi putea să citească foarte uşor senzaţia accentuată de teamă.

— Eu sunt April, reluă fetiţa, fără să bănuie nimic. Şi ea e Nita, iar copilul ei se numeşte Cha-Cha. Să nu crezi că e un nume caraghios, cimpanzeii le pun nume uşor de pronunţat fiilor lor, deoarece la început nu vorbesc prea bine.

Ochii ei păreau să strălucească, atunci când o fixau pe Athaclena.

— Chiar eşti o tym… bim… o tymbiminnă?

— Da, sunt o tymbrimian, corectă Athaclena.

April bătu voioasă din palme.

— Aaah, sunteţi oameni buni, ştiu eu. Ai văzut nava cea mare? A venit bubuind şi tati mi-a spus să mă duc cu Johnny şi după aia a fost mult gaz, iar Johnny mi-a pus mâna peste gură şi eu nu mai puteam să respir.

April făcu o faţă chinuită, imitând sufocarea.

— Mi-a dat drumul doar când am ajuns sus, în copac. Aici, i-am găsit pe Nita şi pe Cha-Cha. Cred că Nita nu prea vorbeşte pentru că e tare speriată.

— Dar ţie nu şi-a fost frică? întrebă prudent Athaclena.

— Ba da, dădu serioasă din cap fetiţa. Dar după asta a trebuit să nu-mi mai fie frică. Pentru că eram singurul om de aici şi trebuia să am grijă de toţi. Chiar, acum nu poţi să ai tu grijă de ei? Eşti o tymbrimiană foarte drăguţă, să ştii.

Fără veste, timiditatea fetiţei păru să revină. Îşi îngropa din nou faţa pe jumătate în blana de pe pieptul lui Johnny, zâmbindu-i Athaclenei cu singurul ochi rămas la vedere.

Tymbrimiană rămase, pur şi simplu, cu gura căscată: nu realizase până în acea clipă de ce erau cu adevărate în stare fiinţele umane. În ciuda alianţei dintre popoarele lor, mai era încă stăpânită de unele dintre prejudecăţile obişnuite ale galacticilor care-i considerau pe pământeni nişte sălbatici. Mulţi dintre ei socoteau ca o măsură îndoielnică acordarea statutului de protectori acestora. Mai mult ca sigur că şi clanul Gubru exprimase această opinie în Manifestul de Război.

Iar acum, un plod abia mai răsărit de două palme venea să-i zdruncine serios aceste credinţe. Conform Legii şi tradiţiei, micuţa April trebuise să poarte de grijă protejaţilor, fără să ia în seamă vârsta pe care-o avea. Şi faptul că înţelegea pe deplin această responsabilitate îi era foarte evident.

În fine, aflase de ce Robert şi Benjamin încercaseră, pe rând, să o împiedice să ajungă în

vale. Se concentra, pentru a-şi înăbuşi pornirea de furie, încercată în primele clipe. Mai târziu, urma să găsească ea o cale pentru a-i transmite informaţia lui Uthacalthing, după ce avea să-şi verifice bănuiala.

Aproape că începea să se simtă din nou ca o tymbrimiană, pe măsură ce reacţia GHEER făcea loc unei senzaţii uşor neplăcute de-a lungul muşchilor şi a căilor nervoase.

— Au reuşit şi alţi oameni să se urce în copaci? întrebă într-un târziu.

Johnny făcu o serie de gesturi iuţi, pe care April se strădui să le interpreteze, deşi îi scăpau implicaţiile lor viitoare.

— Zice că au încercat câţiva, dar nu au fost destul de rapizi. Majoritatea se învârteau de colo-colo, făcând chestii omeneşti. Aşa spun gorilele la lucrurile făcute de oameni, pe care ele nu le înţeleg, îi desluşi pe un ton scăzut.

În cele din urmă, femela neo-cimpanzeu Nita îşi luă inima în dinţi şi se amestecă în discuţie:

— G-gazul… înghiţi în sec. Gazul le-a luat puterile oamenilor.

Vocea abia i se mai auzea.

— Şi noi, cimpanzeii, am simţit puţin… gorilele nu cred că au păţit ceva.

Aşa, care va să zică! Pesemne că presupunerea sa în legătură cu consecinţele gazului fusese destul de corectă. Bănuiesc că efectul fusese calculat în aşa fel, încât să nu fie mortal. Uciderea unei mese mari de civili era privită cu foarte mare severitate de către Institutul pentru Războaie Civilizate. Cunoscând însă bine mentalitatea Gubru, Athaclena era convinsă însă că, la mijloc, mai exista o intenţie ascunsă.

Auzi o trosnitură în dreapta şi, când întoarse capul, îl zări pe Benjamin poposind pe creanga unui copac învecinat.

— E-n regulă, domnişoară! strigă el puternic. I-am găsit pe dr. Taka şi pe dr. Schultz. Sunt

nerăbdători să vă vorbească.

Athaclena îi făcu semn să se apropie.

— Vino, mai întâi, aici, Benjamin!

Cu un gest de exagerare tipic pentru rasa sa, Benjamin lăsă să-i scape un suspin prelung. Sări din creangă în creangă şi se opri brusc, atunci când le descoperi pe cele trei maimuţe şi fetiţa. Căscă gura uluit şi aproape că-şi pierdu echilibrul. Un început de spaimă i se putea citi pe faţă, atunci când se răsuci către Athaclena, umezindu-şi buzele şi încercând să-şi dreagă glasul.

— Nu te mai osteni, îl preveni ea. Ştiu că în ultimele douăzeci de minute ai tot încercat, în ciuda zăpăcelii, să-mi ascunzi adevărul. Acum însă nu mai e nevoie, pentru că ştiu deja ce se petrece aici.

Benjamin închise gura şi ridică din umeri.

— Şi? suspină abătut.

— Acceptaţi autoritatea mea? îi întrebă Athaclena pe cei patru, aşezaţi pe crengile din faţă.

— Da, răspunse April.

Nita îi aruncă o privire furişă Athaclenei, apoi se uită lung la fetiţă după care acceptă tăcută, dând din cap.

— În regulă, atunci, veţi rămâne aici, până când va veni cineva după voi să vă caute. Aţi înţeles?

— Da, doamnă, aprobă Nita din nou.

Johnny şi Cha-cha continuau să o privească muţi.

Athaclena se ridică în picioare pe creangă, străduindu-se să-şi ţină echilibrul, după care se întoarse către Benjamin.

— Acum hai să vorbim cu specialiştii aceştia ai voştri. În caz că aburul nu i-a ameţit de tot, aş vrea să ştiu de ce au preferat să încalce legile galactice.

Benjamin o privi resemnat şi dădu învins din cap.

— Mai mult încă, continuă, după ce ateriza lângă el, pe creangă, ar fi bine să-i ajungi din urmă pe cimpanzeii şi gorilele pe care le-ai gonit spre

inima pădurii, pentru a nu-i vedea. Cheamă-i înapoi. S-ar putea să avem nevoie de ajutorul lor.

17
FIBEN

Fiben reuşise în cele din urmă să-şi confecţioneze o cârjă, folosindu-se de crengile copacilor prăbuşiţi în urma aterizării sale forţate.

Cu toate că îi căptuşise partea de sus cu fâşii din costumul de zbor, aceasta îi strecura flăcări în umărul aproape luxat, de fiecare dată când se sprijinea în ea.

„Hmmm! se strâmbă nemulţumit. Dacă oamenilor nu ne-ar fi îndreptat spinările şi nu ne-ar fi scurtat braţele, aş fi putut merge în trei labe până la o zonă civilizată."

Era ameţit, plin de zgârieturi şi, pe deasupra, cumplit de flămând… în mod surprinzător, avea un moral destul de ridicat, care-l ajuta să nu cedeze ispitei de a abandona, în vreme ce-şi croia drum către nord, prin pădure.

„La dracu', n-ar trebui să mă plâng deloc! Sunt doar în viaţă!"

Pe timpuri, petrecuse multe săptămâni prin munţii Mulem, făcând studii ecologice pentru Proiectul de Refacere, aşa încât putea să-şi dea seama destul de uşor că se găsea pe drumul cel bun, nu departe de locurile cunoscute. Tipurile diferite de vegetaţie erau lesne de recunoscut: majoritatea erau plante indigene, însă observa mereu iţindu-şi vârfurile printre ele şi alte soiuri, ce fuseseră aduse pentru a umple golurile făcute în ecosistem de holocaustul bururalli.

Nu putea să fie decât optimist. Faptul că supravieţuise unei asemenea căderi, poposind, pe deasupra şi într-un loc cunoscut, îl făcea să nu se îndoiască de faptul că Ifny (Zeitatea Nemărginirii) avea şi alte planuri pentru el, oricum, ceva mai deosebit decât o moarte banală.

De exemplu, ceva mult mai plictisitor şi mult mai dureros decât extincţia prin înfometare, în inima unui codru neştiut.

Instinctiv, urechile i se ciuliră, dându-i de veste că se apropia ceva.

Se concentra, dar sunetul nu se repetă. Să i se fi părut numai? Ba nu! Acum auzise clar: erau voci! Se repezi pe potecă la vale, ba sprijinindu-se, ba împiedicându-se în cârjă, neoprindu-se decât atunci când dădu buzna într-o rarişte, ce se deschidea în apropierea canionului. Aşteptă, răsuflând greu. Minutele se scurgeau leneş, în vreme ce el se încăpăţâna să străpungă cu privirea ploaia fină şi deasă.

Şi, brusc… Acolo! De cealaltă parte, aproape la jumătatea distanţei între punctul în care se afla şi limita de jos a canionului, se zăreau şase cimpanzei cu rucsaci în spate, îndreptându-se cu paşi repezi către rămăşiţele încă fumegând ale navetei „Proconsul”. În clipa aceea erau foarte tăcuţi şi Fiben îşi zise că avusese un noroc chior că vorbiseră chiar în clipa în care treceau prin dreptul său.

— Hei! Prostănacilor! Aici!

Ţopăia într-un picior şi dădea din mâini, zbierând cât îi ţineau plămânii. Grupul de cercetare se opri. Cimpanzeii se uitară zăpăciţi înjur, nereuşind să localizeze sursa de emisie, din cauza ecoului ce se repercuta la nesfârşit în stâncile defileului.

Fiben îşi încleşta fălcile şi mârâi neajutorat. Idioţii! Se uitau în toate părţile, numai în direcţia lui nu! În cele din urmă, ridică deasupra capului cârja şi o azvârli, cât putu de departe, în direcţia canionului. Unul dintre cimpanzeu scoase un strigăt de surpriză şi îşi apucă vecinul de braţ. Priviră amândoi creanga zburând, apoi căzând undeva în pădure.

„Aşa, acum puneţi-vă capetele la treabă! Retrasaţi în minte arcul de cerc, în direcţia opusă.”

Doi dintre cercetaşi priviră chiar în direcţia lui şi îl zăriră, agitându-şi braţele. Îi răspunseră, strigând înfierbântaţi, şi prinseră să ţopăie în cerc de bucurie.

Uitaseră pentru moment situaţia nu tocmai plăcută în care se afla, Fiben mormăi furios în barbă:

— Halal noroc! Să fiu salvat de o adunătură de bâlbâiţi! Ei hai-hai, băieţi, să ne facem nu ştiu ce mare tămbălău din asta.

Când îi auzi apropiindu-se, cedă şi el bucuriei comune şi începu să rânjească fericit. În mijlocul îmbrăţişărilor ce urmară şi a bătăilor amicale pe spate, prinse să scoată propriile-i strigăte de veselie: salvarea venise, în sfârşit.

18
UTHACALTHING

Mărunta sa navă fusese ultima care părăsise Port Helenia. Încă de pe acum, ecranele detectoarelor marcau coborârea crucişătoarelor de război prin straturile joase ale atmosferei.

În port, o trupă firavă din miliţieni şi militari pământeni se pregăteau pentru o ultimă şi inutilă rezistenţă. Sfidarea pe care-o adresau duşmanului era transmisă pe toate canalele.

— …Negăm dreptul invadatorilor de a ateriza aici. Solicităm protecţie împotriva agresiunii, din partea civilizaţiilor galactice. Refuzăm dreptul opresorilor de a ateriza pe terenurile noastre. Îi avertizăm că un detaşament înarmat de rezistenţă formală aşteaptă pregătit în spaţio-portul capitalei. Provocarea noastră…

Uthacalthing îşi conducea naveta cu mişcări uşoare ale încheieturii mâniilor şi ale degetelor. Gonea spre miazăzi, de-a lungul coastei Mării Cilmar, cu o viteză mai mare decât a sunetului. Razele puternice ale soarelui se reflectau în apele limpezi, aflate în dreapta sa.

— …Dacă ar îndrăzni să ne înfrunte faţă în faţă şi nu ascunzându-se în spatele blindajelor…

— Aşa, pământeni, ziceţi-le-o! îi aprobă, încet, în anglic, Uthacalthing.

Comandantul detaşamentului luase în considerare sfaturile sale în privinţa formulării ritualului de provocare. Nu putea să spere decât că le-a fost de ajutor.

Transmisia continuă cu lista numărului şi tipurilor de arme cu care era aşteptată armata coborâtă din ceruri, astfel încât duşmanul să nu găsească nicio justificare pentru a utiliza o forţă prea mare. În felul acesta, îi sileau pe Gubru să

atace, folosind numai forţe terestre, în rândurile cărora urmau să aibă propriile victime.

„Asta numai dacă vor mai respecta Codul!”, oftă el.

„S-ar putea ca duşmanul să nu-i mai pese de Regulile de Război.”

Era greu să-ţi imaginezi o astfel de situaţie, dar circulau încă zvonuri, cum că pe tărâmuri îndepărtate…

Carlinga era mărginită de un şir de cadrane de afişaj. Unul arăta crucişătoarele ce intrau în câmpul vizual al camerelor de luat vederi din Port Helenia, iar celelalte navele rapide de luptă ce sfâşiau bolta pe deasupra spaţio-portului.

În spate, Uthacalthing percepea murmurul slab al celor doi Ynnuin subţirei, care se compătimeau unul pe celălalt. Aceştia doi, cel puţin, reuşiseră să încapă în scaunele construite după gabaritul tymbrimian. În schimb, mătăhălosul lor stăpân era nevoit să stea în picioare.

Kault, practic, nu stătea, ci se plimba nervos de-a lungul şi de-a latul cabinei înguste, creasta umflându-i-se, până când se lovea de tavanul scund. Se oprea o clipă, apoi o lua de la capăt. Thennanianul nu era prea vesel, îşi spuse Uthacalthing.

— De ce, Uthacalthing? mormăi el, pentru a nu ştiu câta oară. De ce naiba ai amânat atât de mult plecarea? Am fost ultimii care am plecat de acolo!

Fantele respiratorii i se închideau şi i se deschideau cu zgomot, din cauza nervilor.

— Şi doar îmi spusese-şi că vom pleca cu o noapte mai devreme! M-am grăbit cât am putut să-mi strâng puţinele lucruşoare, pentru a fi gata la timp, iar tu ai binevoit să nu apari. Am aşteptat, am pierdut chiar şi ocazia de a închiria un alt mijloc de transport, în vreme ce tu-mi trimiteai mesaj după mesaj, cerându-mi să am răbdare. Iar apoi, când ai apărut în fine, imediat după răsărit, am plecat atât

de nepăsători, de parcă am fi pornit într-o călătorie de plăcere!

Uthacalthing nu-l băgă însă în seamă, lăsându-i să bombăne în continuare. Îşi ceruse deja scuze, în mod oficial, împodobindu-le, conform uzanţelor, cu strălucitoarea poleială diplomatică. Nu i se putea cere mai mult. De altminteri, lucrurile decurgeau exact cum plănuise.

O luminiţă galbenă se aprinse pe panoul de control şi un ţiuit slab îi atrase atenţia.

— Ce se întâmplă? Kault făcu, agitat, un pas înainte. Ne-au detectat motoarele!

— Nu.

Celălalt respiră uşurat.

— Nu-i vorba de motoare, continuă Uthacalthing. Luminiţa aceea ne arată că tocmai am fost surprinşi de o rază a probabilitate.

— Cum?! Kault aproape că ţipa. Nava asta nu-i protejată? Nici măcar nu foloseşte motoarele gravifice! Ce anomalie a probabilităţii ar fi putut capta?

Uthacalthing ridică din umeri atât de natural, de parcă gestul acesta uman i-ar fi fost familiar din naştere.

— Poate că e vorba de o neasemănare intrinsecă, sugeră el. Poate că e ceva în legătură cu noi, cu soarta noastră, care străluceşte deasupra liniilor generale ale acestei lumi. Poate că asta este ceea e captează ei.

Aruncă o privire pe furiş în spate şi observă că thennanianul aproape că tremura. Rasa lor părea să aibă o teamă aproape superstiţioasă faţă de tot ce avea legătură cu arta sau ştiinţa modelării realităţii. Uthacalthing permise unui LOOTR'TROO – scuză datorată unui duşman – să i se formeze între cârcei, amintindu-şi că poporul său se afla, în prezent, în stare de război cu semenii lui Kault. Era deci dreptul lui să-şi tachineze inamicul-prieten, după cum, din punct de vedere etic, fusese treabă acceptabilă sabotarea navei lui Kault.

— Eu, unul, nu mi-aş face probleme din cauza asta, sugeră. Avem un avans bun.

Înainte ca thennanianul să aibă timp să replice, Uthacalthing se aplecă înainte şi vorbi repede în Galactica 7, făcând ca unul dintre ecrane să-şi mărească imaginea.

— TNWILL'KOU – CHLLIOU! înjură. Ia uită-te ce naiba fac!

Kault se răsuci şi holbă ochii. Imaginea holografică arăta cum crucişătoarele gigantice pluteau pe deasupra oraşului-capitală împrăştiind un abur maroniu peste clădirile şi parcuri. Deşi volumul sonor era redus, se putea distinge panica din vocea crainicului, care descria cum se întuneca cerul, ca şi cum nefericiţii din Port Helenia ar mai fi avut nevoie şi de descrierea lui.

— Nu-i a bine! Creasta lui Kault se ridică, ţeapănă, către tavan. Aceşti Gubru se comportă mult mai dur decât o cere situaţia şi decât o pretinde dreptul lor de invadatori.

Uthacalthing îl aprobă pe muteşte, pentru că înainte de a apuca să zică ceva, o altă luminiţă prinse să pâlpâie pe tablou.

— Acum ce mai e? oftă Kault nervos.

Ochii tymbrimianului atinseseră distanţa maximă la care se puteau îndepărta.

— S-ar putea să avem parte de o luptă, răspunse. Cred că suntem vânaţi de o navetă de urmărire. Te descurci cu o armă de clasa 57, Kault?

— Nu, dar bănuiesc că unul dintre Ynuini…

Replica îi fu întreruptă de strigătul lui Uthacalthing.

— Ţineţi-vă bine!

Porni brusc motoarele gravifice ale navetei, iar podeaua începu să le geamă sub tălpi.

— Încerc nişte manevre de evitare, îi avertiză.

— În regulă, şopti Kault.

„Of, binecuvântată să fie ţeasta tare a thennanienilor!" gândi tymbrimianul.

Îşi păstră un control strict asupra expresiei faciale, deşi ştia că thennanianul avea expresia empatică a unei pietre şi nu putea simţi bucuria sa. Şi, în timp ce navele urmăritoare începură să tragă asupra lor, coroana se porni să cânte imnul victoriei.

19
ATHACLENA

Degetele verzi ale pădurii se uneau cu clădirile de culoarea frunzelor, care se înălţau în Centru, de parcă stabilimentul ar fi fost construit pentru a fi invizibil din aer. Deşi vântul de vest alungase, în cele din urmă, ultimele rămăşiţe ale aerosolului aruncat de invadatori, o peliculă fină de praf cenuşiu acoperea tot ce avea o înălţime mai mică de cinci metri, răspândind un miros puternic şi înţepător.

Coroana Athaclenei încetase să se mai chircească sub geamătul copleşitor al panicii. Starea psihică detectată printre clădiri se schimbase. Ghicea acum o umbră de resemnare… dublată de o furie interioară.

Îl urmă pe Benjamin până la primul luminiş, unde zări grupuri mici de neo-cimpanzei, care alergau, ţopăind, prin curţile interioare.

— Poate că n-ar trebui să coborâţi, domnişoară, se auzi din spate vocea aspră a lui Benjamin. Vreau să spun că este evident faptul că gazul a fost conceput special pentru oameni, dar, cu toate astea, chiar şi noi, cimpanzeii, ne simţim puţin aiuriţi din cauza lui. Iar dumneavoastră sunteţi o fiinţă foarte importantă…

— Sunt o tymbrimiană, răspunse rece Athaclena. Nu pot să stau aici, pur şi simplu, în vreme ce protejaţii şi semenii lor au nevoie de mine.

Benjamin se înclină, în semn că a înţeles. O conduse spre nişte crengi, aşezate asemenea treptelor unei scări, şi nu o părăsi din ochi până ce Athaclena nu simţi, cu oarecare uşurare, pământul sub tălpi. Mirosul iritant era închis mai puternic

aici. Încercă să nu-l ia în seamă, dar simţi cum pulsul îi creşte vertiginos.

Trecură pe lângă ceea ce părea să fie locuinţele şi spaţiile de antrenament pentru gorile. Erau terenuri împrejmuite cu garduri, locuri de joacă, zone de testare. Se vedea limpede că eforturi intense fuseseră depuse aici. Chiar crezuse Benjamin că ar fi putut s-o păcălească prin simpla împrăştiere a maimuţelor pre-conştiente în ascunzătoarea junglei înconjurătoare?

Spera că niciuna dintre ele să nu fi fost rănită în panica generală ce urmase răspândirii gazului deasupra Centrului. Îşi aminti, din sumarele sale cunoştinţe de istorie a Terrei, că gorilele, deşi puternice, erau în realitate nişte fiinţe foarte sensibile, chiar fragile.

Îmbrăcaţi în pantaloni scurţi şi nedespărţiţi de eterna bandulieră cu unelte, cimpanzeii alergau în toate părţile, să-şi îndeplinească misiunile încredinţate. Când Athaclena se apropie, unii dintre ei îi aruncaseră priviri fugare, da nimeni nu se opri să-i vorbească. În general, însă se auzeau foarte puţine cuvinte.

Păşiră uşor prin praful întunecat, spre centrul taberei. Acolo dăduseră, în fine, peste câţiva oameni. Pe canapelele scoase din clădire şi aşezate pe treptele de la intrare în clădirea principală erau întinşi un bărbat şi o femeie. Capul bărbatului era complet chel, iar ochii lipsiţi de orice expresie arătau că era inconştient. Femeia era înaltă şi avea părul negru. Pielea, de culoarea ciocolatei, avea o nuanţă pe care Athaclena nu o mai văzuse până atunci. Probabil că era vorba de unul dintre acele rare cazuri de umani ce-şi păstraseră în întregime caracteristicile vechilor lor rase. În contrast, culoarea pielii cimpanzeului de alături părea de un roz deschis, pătată de peticele de blană maronie.

Când se apropie de ea, femeia făcu un efort şi, sprijinită de doi cimpanzei, reuşi să se ridice într-

un cot. Benjamin înainta respectuos, pentru a face prezentările.

— Dr. Taka, dr. Schultz, dr. M'Bywelli, cimpanzeu Frederik, toţi din clanul Terrei, am onoarea să v-o prezint pe respectabila Athaclena, o Tymbrimi ab-Caltmour ab-Brma ab-Krallnih ul-Tytlal.

Athaclena se uită surprinsă la Benjamin, întrebându-se cum de reuşise să reţină de la prima audiţie toate titlurile onorifice ale speciei sale.

— Dr. Schultze – Athaclena înclină uşor din cap înspre cimpanzeul în stânga. Dr. Taka – înclinarea făcută în direcţia femeii fu cu o idee mai adâncă.

O ultimă aplecarea capului salută prezenţa celor doi bărbaţi, a cimpanzeului dr. M'Bywelli şi a cimpanzeului numit Frederik.

— Vă rog să primiţi condoleanţele mele, în legătură cu valul de cruzime şi de durere care s-a abătut asupra aşezării voastre şi a fiinţelor de aici.

Cimpanzeii răspunseseră printr-o înclinare profundă. Femeia încercă, la rându-i, acelaşi gest, dar nu reuşi să-l ducă până la capăt din cauza slăbiciunii.

— Vă mulţumesc pentru sentimentele pe care ni le arătaţi, se sili ea să-şi aleagă cuvintele. Noi, pământenii, am trecut prin multe şi sunt sigură că vom trece şi de asta… Trebuie să recunosc că sunt puţin surprinsă să văd pe fiica ambasadorului tymbrimian apărând aici ca din senin, chiar în acest moment de grea cumpănă pentru noi.

„Sunt convinsă de asta, gândi Athaclena în anglic, savurând o dată în plus sarcasmul tipic uman. Prezenţa mea reprezintă un dezastru pentru planurile voastre, un dezastru aproape la fel de mare ca şi gazul de luptă al acestor invadatori Gubru."

— Am un prieten rănit, răspunse cu voce tare. Trei dintre neo-cimpanzeii dumneavoastră au plecat după el, în urmă cu câteva timp. Aveţi vreo ştire din partea lor?

— Da, da, dădu femeia din cap. Tocmai am primit un mesaj de la grupul de căutare. Robert Oneagle a devenit conştient, iar starea lui este deja stabilă. Un alt grup, trimis în căutarea unui aparat de zbor, prăbuşit în zonă, va face conjuncţia cu ei în foarte scurt timp, este dotat cu echipamentul medical adecvat stării de necesitate.

Athaclena simţi că i se ridică o piatră de pe inimă.

— Foarte bine. Atunci cred că putem să trecem la alte probleme, nu?

Coroana părea că înfloreşte, în vreme ce forma KUOUWASSOOE, un caracter-gând ce reprezenta presentimentul. Ştia însă că fiinţele cu care discuta nu ar fi reuşit să-l perceapă decât – cel mult – într-o formă foarte vagă.

— Mai întâi, ca membră a unei rase care s-a aliat cu voi, chiar din clipa în care v-aţi făcut simţită prezenţa – într-un mod atât de zgomotos – în perimetrul celor Cinci Galaxii, vă ofer întreg ajutorul meu pe durata acestei stări de urgenţă. Voi face tot ce stă în puterea rasei mele, solicitându-vă, în schimb, sprijinul pentru a putea lua legătura cu tatăl meu.

— În regulă, aprobă dr. Taka. S-a făcut şi vă mulţumim.

Athaclena înainta un pas.

— În al doilea rând, trebuie să-mi exprim nedumerirea cu privire la funcţiile acestui Complex. Am descoperit că realizaţi aici o activităţi neaprobate de Ridicare la Conştiinţă a unor specii pre-conştiente!

Cei patru directori îşi aruncară o privire rapidă. Athaclena învăţase deja destul de bine să citească expresiile umane, pentru ca să nu vadă mâhnirea resemnată de pe feţele lor.

— Mai mult decât atât, observ că aţi avut nefericita inspiraţie să comiteţi acest abuz pe planeta Garth, victima tragică a altei crime ecologice.

— Un moment! protestă Frederick. Cum puteţi compara ceea ce facem noi cu holocaustul buru…

— Taci, Fred!

Frederick clipi nervos din ochi. Dându-şi seama că era prea târziu pentru a-şi lua înapoi cuvintele, continuă mormăind:

— …Şi aşa, singurele locuri unde ni s-a promis să ne stabilim au fost planetele pe care alţii le aduseseră în pragul dezastrului…

Dr. M'Bzwelli prinse să tuşească. Frederick tăcu şi se răsuci spre el. Bărbatul zâmbi către Athaclena.

— Ne-ai pus la zid, domnişoară, suspină. Putem, totuşi, să încercăm să vă explicăm ce se întâmplă, înainte de a începe acuzaţiile? Noi… noi nu suntem sub jurisdicţia guvernului, înţelegeţi? Lucrăm pe cont propriu.

Athaclena simţi un fel de uşurare. Filmele acelea vechi, în două dimensiuni, pe care le vizionau pământenii înainte de Contact – mai ales acelea de-a hoţii şi vardiştii, atât de populare printre tymbrimieni – se centrau pe situaţia în care bătrânul criminal încerca „să reducă martorul la tăcere". O parte a subconştientului ei se întreba cât de primitiv era totuşi acest popor.

Respiră adânc şi dădu din cap.

— În regulă, în acest caz. Putem să lăsăm această problemă deoparte pe durata situaţiei actuale. Vă rog să-mi daţi detalii suplimentare, în legătură cu ea. Ce încearcă duşmanul să obţină prin folosirea acestui gaz?

— Slăbeşte organismul oricărui o ce apucă să-l respire, răspunse dr. Taka. Invadatorii au anunţat în urmă cu o oră, prin radio, că oamenii care au fost afectaţi trebuie să primească un antidot cel mai târziu într-o săptămână. Dacă nu, urmează să moară. Evident, vor oferi antidotul numai în zonele urbane.

— Gaz de tarma! şopti Athaclena. Vor ca toţi oamenii de pe Garth să-şi ofere vieţile amanet.

— Exact. Va trebui sau să ne adunăm cu toţii în oraşe, sau să murim în şase zile.

Coroana Athaclenei prinse să arunce scântei din cauza furiei ce o cuprindea treptat. Gazul Gubru constituia o armă iresponsabilă, deşi legală, în anumite tipuri de război.

— Ce se va întâmpla cu protejaţii voştri? Neo-cimpanzeii au numai câteva secole de conştiinţă în spate şi nu trebuie lăsaţi singuri în sălbăticie.

Dr. Taka se strâmbă, vizibil îngrijorată.

— Majoritatea cimpanzeilor nu par să fie afectaţi de gaz. Dar au prea puţini conducători înnăscuţi, de talia lui Benjamin sau a doctorului Scultz.

Ochii căprui, de maimuţă, ai lui Scultz priviră în jos, către prietena sa umană.

— Fii fără grijă, Susan. Vom reuşi, după cum bine ai spus, să trecem şi de asta.

Se răsuci apoi către Athaclena.

— Încă din noaptea asta vom evacua oamenii în etape, începând cu bătrânii şi copiii. După ce totul se termină, vom începe să distrugem aşezarea, în aşa fel încât să nu mai rămână nicio urmă despre cele ce s-au petrecut aici.

Văzând-o pe Athaclena gata să obiecteze, cimpanzeul ridică o mână.

— În regulă, domnişoară. Vă vom oferi, mai înainte, camere de înregistrat şi ajutoare, pentru a putea strânge dovezile pe care le doriţi. E bine? Nu avem de gând să vă punem niciun fel de piedici în realizarea misiunii pe care v-aţi propus-o.

Amărăciunea geneticianului cimpanzeu răzbătea dincolo de coaja cuvintelor, dar Athaclena îşi propuse să nu se lase purtată de niciun fel de sentiment de milă, imaginându-şi cum avea să reacţioneze tatăl ei, atunci când avea să afle. Uthacalthing îi îndrăgise din totdeauna sincer pe pământeni, această iresponsabilitate inimaginabilă urmând să-i rănească adânc sentimentul de încredere.

— Problema aceasta a gorilelor poate să ajungă în discuţia Marelui Consiliu, dacă asta doriţi, dar nu are niciun rost să le dăm acestor Gubru o justificare în plus pentru agresiunea săvârşită. Aliaţii noştri vor putea să decidă cum să acţioneze în continuare, adică să formuleze oficial acuzaţiile de rigoare sau să lase pedepsirea noastră în grija guvernului terestru.

Athaclenei i se păru logic argumentul, aşa încât, după un moment de ezitare, se dovedi de acord:

— Bine, atunci să rămână aşa cum aţi propus. Aduceţi camerele de înregistrat, iar voi începeţi să distrugeţi ceea ce e de distrus.

20
GALACTICII

Pentru amiralul flotei – Suveranul Razei şi Ghearei – argumentul suna stupid. Dar, desigur, aşa se întâmplă întotdeauna în relaţiile cu civilii. Preoţii şi birocraţii se certau tot timpul. Numai adevăraţii luptători credeau inacţiune.

Cu toate astea, trebui să recunoască faptul că era emoţionat să participe la prima lor dezbatere politică în trei. Aceasta era calea tradiţională de a ajunge la Adevăr: chinul şi neînţelegerile, convingerea şi dansul, totul într-un ritm ameţitor, până când ajungea la un nou consens.

Şi, eventual…

La acest gând, Suveranul Razei şi Ghearei se cutremură la acest gând. Era încă mult prea devreme pentru a începe să aibă loc multe certuri, multe piedici nepermise şi manevre de culise, în încercarea de a ocupa tronul cel mai înalt.

În privinţa dezbaterii care urma să aibă loc, amiralul era mulţumit să ocupe poziţia de arbitru, între cei doi semeni ai săi foarte certăreţi. În ceea ce-l privea, era un început bun.

●

Pământenii rămaşi în fortăreaţa micului spaţioport de pe planetă îşi elaboraseră o provocare oficială foarte bine gândită. Suveranul Proprietăţii insistase ca soldaţii Ghearei să fie trimişi pentru a-şi învinge duşmanii într-o luptă terestră, în vreme ce Suveranul Preţului şi Precauţiei nu se arătase deloc de acord. O vreme se învârtiseră unul în jurul celuilalt, pe estrada navei-amiral, înfruntându-se şi ciripind declaraţii contrare.

— Cheltuielile trebuie să fie mici!
Mai mici chiar decât ar fi nevoie,
N-avem nevoie de povara altor fronturi!

Suveranul Preţului şi Precauţiei insistase că această expediţie constituie numai una din problemele care secătuiau la acea oră clanul Goosksyn-Gubru. De fapt, era vorba despre o bătălie măruntă. În spirala galactică se resimţea o stare generală de tensiune şi cădea în sarcina Suveranului Preţului şi Precauţiei să prevină supraîncărcarea cu probleme a clanului în astfel de situaţii.

În replică, Suveranul Proprietăţii îşi înfoiase penele cuprinse de indignare.

— Cum pot să mai conteze cheltuielile,
să mai însemne,
să mai semnifice,
Să aibă importanţă, dacă noi cădem,
ne prăbuşim,
picăm,
Ne-mpotmolim în faţa strămbunilor?
Trebuie să facem ceea ce trebuie!
ZOOOON!

Din spatele propriului pupitru de comandă, Suveranul Razei şi Ghearei privea cu atenţie desfăşurarea încleştării, pentru a-şi da seama la timp dacă apărea vreun semn mai clar de dominanţă. Era un lucru absolut emoţionant să auzi şi să vezi excelentele dansuri-argument, pe care le executau cei doi care fuseseră aleşi spre a fi tovarăşii amiralului. La un loc, reprezentau cele mai bune produse ale ingineriei genetice, aplicate asupra lor pentru a scoate la iveală cele mai de seamă calităţi ale rasei.

În curând, deveni clar că lupta argumentelor ajunsese într-un impas.

Rămânea ca Suveranul Razei şi Ghearei să decidă.

Evident că preţul expediţiei ar fi fost cu mult mai mic dacă i-ar fi ignorat cu desăvârşire pe

primitivi ăia insolenţi, până când gazul de turmă i-ar fi forţat să se predea Altminteri, numai cu un singur gest, toată apărarea lor s-ar fi transformat în cenuşă.

Suveranul Proprietăţii nu se arătă însă de acord cu niciuna dintre cele două soluţii şi insistă că asemenea tipuri de acţiuni s-ar fi putut dovedi catastrofale. Părea la fel de ferm şi atunci când le demonstra că era păcat să se irosească soldaţi buni, numai pentru un simplu gest de politeţe.

Cei doi comandanţi priviră uluiţi spre Suveranul Razei şi Ghearei, învârtindu-se încă, în virtutea inerţiei, unul în jurul celuilalt şi ciripind surprinşi, cu albul penelor înfoiate sclipind în lumină.

Încheindu-şi concluziile, amiralul îşi înfoie propriul penaj şi păşi pe estradă, alăturându-li-se.

— Angajarea într-o luptă terestră ar costa,
ar însemna o cheltuială în plus.
Dar ar constitui o faptă onorabilă,
ar fi de-a dreptul admirabil,
va exista însă un al treilea factor care va decide,
care va alege hotărârea finală.
Acesta este faptul că soldaţii Ghearei trebuie
antrenaţi contra trupelor de primitivi.
Forţele terestre vor ataca, deci, rază pentru rază,
mână pentru gheară!

Alegerea fusese făcută. Un curier din forţele armate salută şi se repezi să ducă ordinul. Desigur că această hotărâre ajuta puţin la înălţarea poziţiei pupitrului Proprietăţii şi determina coborârea nesemnificativă a aceluia al Precauţiei. Dar lupta pentru dominaţie se afla abia la început.

Aşa hotărâseră anticii lor strămoşi, mai înainte ca Gooksyn să-i transforme pe primitivii Gubru în călători stelari. Înţelepţii lor protectori preluaseră străvechile modele locale, transformându-le şi dezvoltându-le până la stingerea unei forme logice

de guvernământ, folositoare pentru un popor conştient.

Totuşi, o parte din vechile funcţii rămăseseră încă viabile, şi, de aceea, Suveranul Razei şi Ghearei începu să tremure, atunci când simţi că tensiunea discuţiei prinde să dispară. Şi, cu toate că toţi trei erau încă în ipostază neutră, amiralul simţi un fior de moment, adânc, aproape sexual.

21
FIBEN ŞI ROBERT

Cele două grupe de salvare se întâlniseră la mai mult de o milă în interiorul trecătorii. Se dovedi a fi o întâlnire destul de rece, cei trei cimpanzei care porniseră în căutare încă de dimineaţă, sub comanda lui Benjamin fiind mult prea obosiţi pentru a face mai mult decât să-i salute apatici pe cei ce reveneau de la locul prăbuşirii.

În schimb, cei doi salvaţi prinseră să exclame veseli, de cum dădură ochii unul de celălalt.

— Robert! Robert Oneagle! Când ţi-au dat drumul din casă? Maică-ta ştie pe unde colinzi?

Cimpanzeul rănit se sprijinea într-o cârjă şi era îmbrăcat în rămăşiţele jalnice ale unui costum de zbor sfâşiat. Robert îi aruncă o privire înceţoşată de pe targa şi se strădui să zâmbească.

— Fiben! Pe toate stelele, pe tine te-am văzut fumegând azi-noapte pe cer? Aşa pare să fie. Ce naiba ai făcut, ai prăjit o navă de zece megacredite?

Cimpanzeul îşi nalţă privirile, gânditor..

— Mai de grabă, vreo cinci. Era o cratiţă veche, deşi, din punct de vedere fizic, s-a comportat destul de bine.

Bărbatul de pe targa simţi cum îl invadează o invidie ciudată.

— Şi? Am luat-o pe coajă, nu?

— Se poate spune şi aşa. Unu la unu, am fi luptat de minune. Totul ar fi fost grozav, cu condiţia să fi fost suficient de mulţi.

Robert percepuse ce se ascundea în spatele cuvintele prietenului său.

— Vrei să spui că nu există limite în privinţa a ceea ce s-ar putea face cu…

— Cu un număr infinit de maimuţe?! îi reteză Fiben întrebarea.

Mârâitul pe care îl scoase era ceva mai puţin decât un hohot de râs însă cu mult mai mult decât un rânjet ironic.

Cimpanzeii ce-i înconjurau clipeau consternaţi, neîndrăznind să intervină. O bârfă la un asemenea nivel depăşea capacitatea lor de înţelegere, însă ceea ce-i uluia complet era faptul că cimpanzeul acela îşi permitea, fără niciun fel de jenă, să-l întrerupă pe fiul Coordonatoarei Planetei!

— Aş fi vrut să mă aflu şi eu lângă tine, oftă Robert.

— Mda, Robert, înălţă Fiben din umeri. Ştiu. Fiecare a avut însă ordinele lui de îndeplinit.

Rămaseră tăcuţi câteva clipe. Fiben o cunoştea destul de bine pe Megan Oneagle, pentru a nu bănui prin ce trecuse bietul Robert.

— Ei, se pare că vom avea amândoi parte de o porţie de munte, stând în paturi şi necăjind asistentele, oftă Fiben, privind către sud. Asta, dacă vom reuşi să suportăm aerul curat, evident.

Privi către Robert.

— Flăcăii ăştia mi-au povestit despre atacul asupra Centrului, îngrozitoare chestie!

— Clennie îi va ajuta să pună lucrurile la punct, răspunse Robert.

Atenţia începuse să-i devină din nou mobilă. Era clar că-i administraseră o doză de tranchilizante suficientă chiar şi pentru un delfin.

— Ştie multe, Fiben… poate chiar mai multe decât realizează.

Fiben mai auzise despre fiica ambasadorului tymbrimian.

— Desigur, oftă încet, în timp ce ceilalţi ridicau taiga. Un extraterestru va fi în stare să îndrepte lucrurile. Mai mult ca sigur că prietene asta îl va pune pe fiecare la locul pe care îl merită, fie că e, fie că nu e vorba despre Invazie.

Dar spiritul lui Robert se afla undeva departe, iar Fiben avu strania senzaţie că puterea omului din faţa sa nu mai era întru totul terestră.

Zâmbetul său visător era distant şi atins de ceva… nepământean.

22
ATHACLENA

Un mare număr de cimpanzei reveneau la Centru, ivindu-se printre tufişurile pădurii unde fuseseră trimişi să se ascundă. Frederick şi Benjamin îi puseseră să demonteze structurile din mase plastice ale clădirilor şi să dea foc la tot ceea ce conţineau, în vreme ce Athaclena şi ajutoarele ei alergau dintr-un loc în altul, înregistrând cu atenţie toate lucrurile, înainte de a li se da foc.

Munca se dovedea extenuantă. Niciodată în viaţa ei, ca fiică de diplomat, nu se simţise atât de istovită. În ciuda acestui lucru, nu îndrăznea să lase niciun amănunt la o parte: era vorba doar de datorie.

Cam cu o oră înainte de amurg, în incinta taberei pătrunse o trupă de gorile, mai mari şi mai negre la culoare decât cele dinainte, cu o înfăţişare mai sălbatică decât aceea a paznicilor cimpanzei. Sub o îndrumare atentă, preluară sarcini simple, ajutând la demolarea singurei case pe care o cunoscuseră vreodată.

Speriate şi confuze, sărmanele creaturi pre-conştiente priveau cum Centrul de Antrenament şi Testare, precum şi spaţiile de locuit, se transformă rapid în zgură. Câţiva dintre ei încercară chiar să oprească actele de distrugere, păşind în faţa micilor cimpanzei şi străduindu-se, prin semne viguroase ale mâinilor, să le explice că făceau un lucru rău.

Athaclena realiză că activitatea lor părea, din punct de vedere logic, complet ilogică. În stadiul în care se aflau însă, activitatea claselor protectoare putea să le pară total ilogică acestor fiinţe simple.

Într-un târziu, uriaşii rămăseseră singuri, printre vârtejurile înecăcioase de fum, cu rămăşiţele fostelor lor proprietăţi personale – jucării, carneţele, unelte simple – adunate la picioare. Priveau cu ochii goi la rămăşiţele fumegând, neştiind ce trebuie să facă.

Când seara coborî complet, Athaclena era deja complet epuizată, din cauza valurilor puternice ale sentimentelor celor ce trăiseră în ceea ce fusese până atunci o aşezare. Stătea pe un ciot de copac, ceva mai departe de ruinele încă în flăcări, ascultând gemetele joase ale marilor antropoide. Ajutoarele sale se prăbuşiseră prin apropiere, sprijinite de camerele de luat vederi şi de sacii cu mostre, uitându-se fix la ceea ce distruseseră, flăcările mocnite reflectându-li-se în albul ochilor.

Athaclena încercă să se protejeze, retrăgându-şi coroana, până când tot ceea ce mai putu să simtă rămase numai caracterul Unităţii – acea întrepătrundere de sentimente şi de emoţii, la care participau toate fiinţele pădurii. Dar chiar şi acea sub-imagine unduia şi pâlpâia. Îi apărea vestejită, ca pe un trist drapel multicolor.

Era vorba şi de cinste, trebuia să recunoască. Aceşti oameni de ştiinţă încălcaseră un tratat, dar nu puteau fi acuzaţi că participau la realizarea a ceva cu adevărat nenatural. Conform oricăror standarde, gorilele erau tot atât de pregătite pentru Actul de Educare Raţională, pe cât fuseseră şi cimpanzeii cu o sută de ani pământeni înainte de Contact. Oamenii se văzuseră obligaţi să facă o serie de compromisuri, atunci când Contactul îi adusese pe scena Societăţii Galactice. Oficial, tratatul care stabilea drepturile ce le aveau asupra lumii lor de baştină intenţiona să aibă grijă ca resursele de Potenţial ale planetei să nu se epuizeze prea curând.

Toată lumea ştia însă că, în ciuda unei anume înclinaţii către genocid dovedită de omul primitiv, Pământul constituia un uluitor exemplu de

diversitate genetică, o raritate în privinţa planetei bogate de tipuri şi de forme rămase în afara influenţelor manifestate de civilizaţia galactică.

Oricum ar fi fost, cugetă Athaclena… atunci când rasa se dovedea a fi pregătită pentru Actul Educaţional, atunci era pregătită şi gata!

Nu. Îi era limpede că tratatul fusese aplicat în mod forţat oamenilor, deoarece aceştia nu reprezentau o putere la nivel galactic. Li se permisese (un gest mai mult simbolic) să-şi ceară drepturile asupra protecţiei neo-delfinilor şi neo-cimpanzeilor – specii deja pornite pe drumul spre Conştiinţă înainte de realizarea Contactului. Dar clanurile superioare nu puteau permite ca Homo Sapiens să educe mai mulţi protejaţi decât oricine altcineva!

Evident că asta ar fi acordat, automat, acestor primitivi statutul de clan superior!

Athaclena oftă.

Nu era cinstit, desigur, dar asta nu mai conta. Societatea galactică depindea de respectarea promisiunilor. Tratatele erau constituite din promisiuni solemne, de la specie la specie, încălcarea acestora neputând trece neraportată.

Îşi dori ca tatăl să-i fie alături. Uthacalthing ar fi ştiut ce să facă, cum să descurce situaţiile a căror martoră fusese – munca bine intenţionată de la acest centru ilegal, pe de o parte, şi josniciile, dar poate legalele acţiuni ale clanului Gubru.

Ambasadorul se afla însă departe, mult prea departe pentru a ajunge până în preajma sa cu reţeaua empatică. Tot ce putea să realizeze în acea clipă era faptul că ritmul său personal vibra încă în nivelul NAHAKIERI.

Şi, deşi era liniştitor să-şi închidă ochii şi urechile pentru a-i simţi calda adiere, semnalul foarte slab venit din partea-i spunea extrem de puţine.

Esenţele NAHAKIERI puteau să rămână în aer mult timp după ce o persoană părăsea această

viaţă, aşa cum se întâmplase, de fapt, şi-n cazul moartei sale mame, Mathicluanna. Pluteau asemenea cântecelor balenelor pământene, la marginea Urnitei de înţelegere a unor fiinţe care îşi duceau viaţa cu ajutorul mâinilor şi a focului.

— Scuzaţi-mă, coniţă…

O voce, care cu greu ar fi depăşit nivelul unui simplu mârâit aspru, pătrunse puternic în centul semi-caracterului, împrăştiindu-l. Scutură din cap. Când deschise ochii, zări înainte-i un neo-cimpanzeu cu blana acoperită de funingine şi cu umerii căzuţi de oboseală.

— Coniţă? Totul e-n regulă?

— Da, n-am nimic. S-a întâmplat ceva?

Simţea cum agitaţia îi zgârie gâtul iritat de fum şi de oboseală.

— Directorii doresc să vă vadă, coniţă.

„O adevărată risipă de cuvinte”, gândi, în timp ce se lăsa să alunece de pe ciot. Ajutoarele mormăiră teatral, în stilul propriu cimpanzeilor, îşi adunară benzile şi mostrele şi se grăbiră s-o urmeze.

Lângă docuri, se aflau mai multe vehicule. Cimpanzei şi gorile cărau târgi şi le urcau în aparatele de zbor. Cu motoarele gravifice zumzăind încetişor, acestea se ridicau în noaptea adâncă din jur şi, după o vreme, luminile de poziţie dispăreau în direcţia Portului Helenia.

— Am crezut că toţi copii şi oamenii în vârstă au fost deja evacuaţi.

De ce, în acest caz, continuaţi să încărcaţi oamenii cu atâta grabă? Mesagerul ridică din umeri. Stresul acelei zile cumplite răpise multora dintre cimpanzei acea unică strălucire de inteligenţă, pe care o acumulaseră de-a lungul anilor. Athaclena era sigură că numai prezenţa gorilelor – care era necesar să primească un exemplu model – îi împiedica să cadă pradă unui acces de primitivism Ţinând cont de tinereţea lor ca rasă conştientă, era surprinzător cât de bine se

descurcaseră până în prezent Sanitarii alergau spre şi dinspre spital, nederanjându-i însă decât foarte rar pe cei doi directori. Dr Schultz, neo-cimpanzeul, stătea câţiva paşi mai în faţă şi părea să se ocupe de majoritatea problemelor. Alături de el se afla mai vechiul tovarăş al Athaclenei, Benjamin.

Pe o estradă alăturată, zăcea o grămadă de documente şi de dosare negre.

— Oh, respectata tymbrimiană Athaclena!

Schultz vorbea cu o oarecare greutate, ca urmare a mârâitului obişnuit al cimpanzeilor. Se înclină scurt, după care-i strânse mâna, într-un gest caracteristic pentru neamul său, o apărare completă, care-i scotea în evidenţă degetul mare, îndreptat către exterior.

— Vă rog să scuzaţi cam săraca noastră ospitalitate, pleda el. Aveam intenţia să vă servim o cină specială, la bucătăria principală… un fel de rămas bun care să vă impresioneze. Mă tem că va trebui să ne restrângem însă la raţii conservate în cutii.

Un cimpanzeu mărunţel se apropie, aducând un platou, pe care se îngrămădeau mai multe cutii.

— Dr. Elayne Soo este dieteticianul nostru, continuă Schultz. Ea ne-a avertizat că pentru dumneavoastră aceste delicatese s-ar putea să fie simple alimente, absolut obişnuite.

Athaclena privea uluită la etichetele cutiilor. Koothra! Aici, la cinci sute de parseci de casă, descoperea aceste excelentele prăjiturele-instant, pregătite chiar în oraşul ei natal! îi veni să râdă.

— La bordul navei dumneavoastră se mai află câteva cutii de acest fel, continuă imperturbabil cimpanzeul. Plus alte provizii obişnuite. Vă recomandăm să părăsiţi corpul navei imediat după aterizare, deoarece nu va mai dura atât de mult până ce Gubru îşi vor organiza propria reţea zonală de sateliţi de interceptare, după care traficul aerian va deveni imposibil.

— Câteva zile încă, de aici înainte, nu va exista niciun pericol pentru zborurile către Port Helenia, se împotrivi Athaclena. Soldaţii gubru vor aştepta o vreme, pentru ca oamenii să încerce să caute tratamente adecvate şi chiar vreun antidot.

Se apropie de mulţimea celor ce alergau încoace şi-n colo.

— Nu-nţeleg ce este cu panica aceasta. De ce evacuaţi oamenii atât de repede? Cine…?

Schultz o privi de parcă s-ar fi temut să o întrerupă, apoi dădu din cap cu înţeles.

Benjamin îi aruncă Athaclenei o privire de sus.

— Vă rog, doamnă, vă rog să vorbiţi mai uşor. Majoritatea cimpanzeilor nu a bănuit niciodată cu adevărat…

Lăsă propoziţia neterminată.

Athaclena simţi o înfiorare rece de-a lungul gulerului. Pentru prima oară se uita mai îndeaproape la cei doi directori – Taka şi M'Bzwell, care aşteptaseră în tăcere, înclinând din cap, în semn de aprobare faţă de ceea ce fusese spus până atunci.

Dr. Taka îi zâmbea, fără să clipească. Creasta Athaclenei se ridică pentru o clipă, apoi se chirci la loc. Se răsuci către Schultz.

— O s-o omori!

Dr. Schultz înclină din cap cu umilinţă.

— Vă rog să nu vă impacientaţi. Aveţi dreptate, desigur. Mi-am drogat prietenii, pentru ca să-i pot menţine în formă, până când cei câţiva administratori pe care-i avem vor putea să-şi termine treburile aici şi să-i îndepărteze, fără panică, pe ai noştri. Am făcut-o la insistenţele lor, deoarece dr. Taka şi dr. M'Bzwell, simţeau că nu vor putea să înfrunte efectele gazului.

Adăugă, clătinând din cap abătut:

— N-ar fi trebuit să le dau ascultare! E aproape o crimă.

Benjamin îi privea copleşit. Schultz dădu din umeri.

— Nimic nu este prea uşor. Semenul nostru Frederik nu a fost în stare să mai suporte şi şi-a căutat singur liniştea. Eu, de asemenea, o să mă sinucid în curând, un eveniment la fel de inevitabil şi de previzibil, precum tot ceea ce s-a întâmplat cu colegii mei, oamenii.

— Ce vrei să spui?

— Spun că aceşti Gubru nu par să fie foarte buni cu cimpanzeii!

Cel mai vârstnic dintre neo-cimpanzei râse cu amărăciune, apoi sfârşi într-un acces de tuse.

— Gazul lor blestemat a şi omorât câţiva oameni, până acum. Acţionează mult mai repede decât au dat asigurări că o va face. Se pare, de asemenea, că-i afectează şi pe cimpanzei.

Athaclena oftă abia simţit.

— Se vede. Ar fi fost de dorit să nu se întâmple aşa ceva.

— Constat că nu este niciun lucru la care noi să ne gândim, fără ca voi să nu-l ştiţi dinainte, remarcă Schultz. Avem un raport cu informaţii noi de la invadatori. Din nefericire, a fost transmis în Galactica 3. Gubru nu agreează anglica, iar programul nostru de traducere este destul de primitiv. Ştim însă cu precizie că era vorba despre tatăl dumitale.

Athaclena se simţi de parcă ar fi plutit pe deasupra tuturor, cu simţurile amorţite. Îi venea să plângă după ecosistemul simplu al pădurii de odinioară – ale cărui animale mărunte se târau acum prin vâlcea, strâmbându-şi nasurile din cauza prafului usturător, încercând să evite zona din apropierea Centrului, din cauza focurilor ce încă mai mocneau sub cenuşă.

— Da, înclină din cap, un gest împrumutat de la pământeni, gest ce-i făcea pe toţi să se simtă din nou străini. Spune-mi.

Schultz îşi drese glasul.

— Ei bine, se pare că crucişătorul spaţial al tatălui dumitale a fost văzut părăsind planeta.

Navele de război au încercat să-l urmărească, dar Gubru declară că nu au ajuns la Tranifer Point. Evident însă că nimeni nu crede ceea ce declară ei…

Şoldurile Athaclenei se legănară uşor din încheieturi, ca şi cum s-ar fi balansat dintr-o parte în alta. În suflet îi pâlpâia un început de bocet, ca un tremurat de buze pe o faţă umană cuprinsă de deznădejde.

NU. NU VOI ASISTA LA ASTA ACUM. MAI TÂRZIU. MĂ VOI HOTĂRÎ MAI TÂRZIU ASUPRA A CEEA CE TREBUIE SĂ SIMT.

— Puteţi solicita, desigur, orice ajutor, pe care vi l-am putea oferi, continuă încet dr. Schultz. Nava pe care o veţi pilota este dotată cu arme, în aceeaşi măsură ca şi cu hrană. Veţi putea zbura în direcţia în care a fost transportat prietenul dumneavoastră Robert Oneagle, dacă asta doriţi. Noi sperăm, totuşi, că veţi mai rămâne o perioadă, măcar până când gorilele vor fi ascunse în locuri mai sigure, în munţi şi date în îngrijirea celor câţiva oameni ce au refuzat să se refugieze.

Schultz privi în sus, cu toată seriozitatea ochilor săi căprui, cuprinşi de tristeţe.

— Ştiu că o mulţime de întrebări vor rămâne fără răspuns, onorată tymbrimiană Athaclena. Una singură mi se pare importantă în clipa asta şi vreau să ţi-o pun, neapărat: vrei să ai grijă, o perioadă, de copiii noştri, ca să nu-i trimitem în exilul sălbăticiei munţilor?

23
EXILUL

Naveta gravitaţională plană leneş pe deasupra coamei întunecate de verdele copacilor – în realitate, o creastă stâncoasă şi ascuţită. Umbrele scurte puse de lumina după-amiezii dincolo de trunchiuri începuseră să se alungească din nou, atunci când Gimellai trecuse de zenit, coborându-şi aparatul în întunericul pietrelor crenelate.

Motorul încă mai zumzăia slab, când cimpanzeul-mesager o ajută pe Athaclena să coboare şi-i înmâna un bilet. Benjamin se grăbea să întindă peste navetă camuflajul împotriva radarului.

În scrisoare, Juan Mendoza, un proprietar independent din Lorne Passe, raporta sosirea în siguranţă a lui Robert Oneagle şi a micuţei Aprill Wu. Robert se refacuse complet, se spunea în mesaj. Era probabil că urma să se ridice în picioare în mai puţin de o săptămână.

Athaclena oftă uşurată. Voia foarte mult să-l vadă pe Robert şi asta nu numai pentru că simţea nevoia să se sfătuiască cu cineva în privinţa modului de a lucra cu o bandă primitivă de gorile refugiate şi de neo-cimpanzei.

La început plecaseră, împreună cu oamenii, către zonele locuite, şi câţiva dintre cimpanzeii Centrului Howletts ce fuseseră afectaţi de gazul inamic, sperând că li se va administra antidotul promis şi că acesta va fi bun. Aşa că, în nebunia de atunci, Athaclena îşi păstrase un singur neo-cimpanzeu tehnician, de încredere, care să o ajute.

Şi, poate, în curând îşi vor face apariţia mai mulţi dintre cei plecaţi – cugetă Athaclena, însoţiţi, de ce nu, chiar de câteva oficialităţi umane, care scăpaseră neatinşi de otrava letală a gazului.

Speranţa ei nemărturisită era că, într-un viitor nu foarte îndepărtat, o să-şi facă apariţia cineva cu autoritate, care să preia comanda.

Alături de mesajul proprietarului Mendoza, se mai găsea unul, scris de către un cimpanzeu supravieţuitor al bătăliei spaţiale, care solicita ajutor, pentru a intra în legătură cu Forţele de Rezistenţă.

Athaclena stătea cuprinsă de îndoială, neştiind cum să interpreteze faptele. În orele târzii ale nopţii trecute, când marile nave de război coborâseră deasupra Portului Helenia şi a oraşului de pe Arhipelag, asistase la recepţionarea a nenumărate legături telefonice şi radio, de pe întreg cuprinsul planetei, care aduceau crâmpeie de ştiri despre luptele din portul spaţial. Câteva dintre ele pomeneau chiar despre crâncene lupte corp la corp. Apoi, liniştea a căzut dintr-odată, iar flota militară Gubru şi-a consolidat poziţiile fără incidente neprevăzute.

Se părea că rezistenţa plănuită de Consiliul Planetar căzuse complet în numai o jumătate de zi. Toate verigile lanţului de comandă fuseseră distruse. Şi asta nu mai pentru faptul că nimeni nu prevăzuse utilizarea acestui tip de gaz, care le impunea obedienţa sau moartea. Cum să se mai poată reacţiona, în momentul în care toţi umanii capabili de luptă fuseseră imobilizaţi cu atâta eficienţă?!

Unii cimpanzei, risipiţi prin diferite puncte ale planetei încă dinainte de conflict, încercaseră să pună la punct o oarece mişcare de rezistenţă, cu ajutorul liniilor telefonice, rămase funcţionabile, dar unii se gândeau la ceva, alţii la altceva şi nu reuşiseră să formuleze altceva decât nişte planuri nebuloase şi nepractice.

Athaclena aşează alături hârtiile lucioase şi îi mulţumi comisionarului. După multe ore, de când fusese evacuată, începea să perceapă schimbarea ce se petrecea în interior: ceea ce ieri păruse

confuz şi dureros, se dezvoltase într-un încăpăţânat sentiment de voinţă.

„Voi persevera. Uthacalting îmi pretinde aceasta şi eu nu pot să-l dezamăgesc. Oriunde mă va târî soarta, inamicului nu-i va prii lângă mine.”

Avea, de asemenea, obligaţia de a proteja probele pe care le adunase până atunci. Poate că, într-o bună zi, va avea posibilitatea să le înfăţişeze autorităţilor de pe Tymbrimi, iar acestea vor putea, astfel, să arate membrilor rasei ei greşelile de comportament constatate, trăgând din asta învăţăturile necesare despre cum trebuie să te comporţi în calitate de patron al unei rase galactice.

Pentru că încă nu era prea târziu.

Benjamin o însoţise până la fâşia noroioasă de pe vârful muntelui.

— Acolo! arată ceva cu degetul către vale. Iată-i acolo! Exact la timp.

Athaclena duse palma la ochi. Gulerul i se ridică uşor şi atinse reţeaua ce o înconjura.

— Da, acum îi văd.

O coloană lungă de siluete se mişca abia perceptibil prin pădurea din vale – unele mai scunde, de culoare cafenie, escortau mai multe coloane de siluete înalte, închise la culoare. Fiecare dintre creaturile mai mari căra în spate un rucsac umflat. Câteva, îl lăsaseră să cadă pe articulaţiile mâini lor, în vreme ce abia se mai ţârâiau. Pui de gorile alergau printre picioarele mamiferelor adulte, balansându-şi braţele pentru echilibru.

Cimpanzeii din escortă păreau îngrijoraţi de ceva şi strângeau cu putere în mâini paturile uşoare ale armelor-laser. Atenţia părea că li se îndreaptă nu către coloana ce şerpuia printre copaci, ci către cer.

Echipamentul greu fusese deja transportat către peşterile din munţii de calcar, dar populaţia ce mărşăluia istovită nu avea să fie în siguranţă decât

după ce va fi ajuns în acelaşi loc, la adăpostul subteranelor fortificate.

Athaclena aflase uluită de grozăviile ce se petrecuseră în Port Helenia şi pe insulele Arhipelagului. Lipsa informaţiilor era o ameninţare la fel de puternică ca şi soldaţii Gubru. Evadarea spre munţi a refugiaţilor, precum şi fuga navei tymbrimiene abia fusese menţionată de două ori de către invadatori în emisiunile lor informative, pentru ca mai apoi să nu mai amintească nimic despre lucrurile acestea. Voia cu disperare să afle dacă tatăl său se mai afla pe Garth şi dacă mai trăia.

Atinse cu degetul medalionul ce atârna de lanţul subţire din jurul gâtului: caseta minusculă conţinea moştenirea rămasă de la mama ei – un cârcel din coroana Mathicluanei. Era o consolare rece, adevărat, însă de la Uthacalthing nu avea nici măcar atât.

„Oh, tată! Cum de m-ai putut părăsi, fără să-mi laşi măcar o şuviţă, care să mă însoţească şi să-mi aducă aminte de tine?”

Coloana de siluete negre se apropia cu repeziciune. Un fel de muzică atonală venea din direcţia ei şi Athaclena fu convinsă că nu mai auzise nimic asemănător înainte.

Puterea pe care aceste făpturi o deţinuseră din totdeauna, precum şi Ridicarea întru Raţiune, se substituise binecunoscutei lor fragilităţi. Deşi nu reuşeau să-şi întrevadă viitorul, dădeau dovadă de o putere de caracter cu totul remarcabilă.

Athaclena nu dorea să rămână pasivă, simplă soră medicală, pentru o trupă de clienţi păroşi şi receptivi la transmisiile ei empatice. Încă de la începuturile colaborării dintre tymbrimieni şi pământeni, se remarcase faptul că şi unii şi alţii erau gata de a reacţiona, atunci când sesizau vreo neregularitate. Rugămintea adresată de cimpanzeul rănit în luptele spaţiale îi declanşase o adevărată avalanşă de gânduri.

Se răsuci către aghiotantul ei.

— Eu sunt mai puţin versată în utilizarea limbilor umane, Benjamin. Ajută-mă să găsesc un cuvânt. Unul care să descrie un tip neobişnuit de putere militară. Mă gândesc la un corp de armată care să acţioneze numai la adăpostul întunericului, o armată care să lovească repede şi în linişte, folosind atu-ul surprizei, pentru a contracara dezavantajul numărului mic şi al armelor puţine. Îmi aduc aminte, din cele citite, că astfel de tipuri de luptă au fost specifice istoriei de dinainte de Contact a Pământului. Ştiu că utilizau lupta convenţională, atunci când li se părea că se potrivea scopului propus şi inventau din plin, atunci când le plăcea.

— Îmi imaginez o K'CHU-NON KRANN, o armată de lupi-tineri, cum nu s-a mai văzut până acum. Înţelegi despre ce vorbesc, Benjamin? Există vreun cuvânt care să definească ceea ce ţi-am prezentat acum?

— Vrei să spui… începu Benjamin, dar nu apucă să termine.

Se uită repede în jos, către coloana de maimuţe, aplecate în faţă de trunchi, care se mişcau greoi prin pădure, mormăind încet un straniu cântec al marşului.

Îşi scutură capul, încercând, evident, să se abţină, dar faţa i se înroşi şi în cele din urmă nu mai rezistă şi izbucni în hohote puternice de râs.

Cimpanzeul se bătu cu pumnii în piept, se lăsă să alunece în genunchi şi, apoi, începu să se tăvălească peste pietrele ascuţite, azvârli cu picioarele către bolta senină şi continuă să hohotească îndelung.

Athaclena oftă cu disperare. Mai întâi, acasă, pe Tymbrimi, iar apoi printre oameni… şi, în fine, aici… aici, printre cei mai noi şi mai necizelaţi clienţi galactici, pe care-i cunoştea – dădea numai peste indivizi glumeţi.

Îl privi răbdătoare pe cimpanzeu, aşteptând ca prostănacul să-şi tragă răsuflarea şi, în cele din urmă, să îi explice ce anume găsise atât de amuzant.

Partea a doua
PATRIOŢII

Evelyn, un câine modificat
Plivea printre franjurii tremurători
Ai unui şervet special –
Cuprins privea
Cum stătea peste pian.

În camera întunecată,
În care scaunele-l descurajau,
Iar oribilele draperii
Înăbuşeau sunetul ploii
De-abia îşi putea crede ochilor

O briză ciudată, o respiraţie pătrunzătoare,
Care răsuna asemenea unui sforăit,
Pe undeva, pe lângă Steinway,
Determina franjurii şervetului să se agite,
Să tremure în întunecime.

Evelyn, un câine care suferise
O modificare genetică superioară,
Cântări semnificaţia
Comportamentului Micii Persoane
Într-o rezonanţă pancromatică, mai mică cu o zecimală
Precum şi în alte domenii înconjurătoare…
„Arfl”, zise el.

FRANK ZAPPA

24
FIBEN

Fiinţe înalte şi stângace, asemănătoare unor berze, priveau strada de pe acoperişul unui fort negru, suspendat Siluetele lor, alungite de soarele târziu al după-amiezii în umbre ciudate, se aflau în permanentă mişcare, deplasându-se de pe un picior pe celălalt, cu o asemenea energie, încât te făceau să crezi că era suficient un simplu sunet, pentru a-i împinge de acolo, într-un zbor planat.

Fiinţe serioase, aceste păsări. Şi periculoase ca dracu'!

„Nu păsări, îşi aduse aminte Fiben, pe când se apropia de punctul de control. Cel puţin nu în sens pământean."

Analogia putea însă să fie făcută cu uşurinţă. Trupurile le erau acoperite cu puf fin, iar ciocurile galbene, puternice şi strălucitoare, ce le acopereau jumătate din faţă, aveau un luciu aparte. Şi, în ciuda faptului că aripile erau mai mult nişte rămăşiţe atavice, un fel de braţe cu pene, mai puteau încă să zboare. Negre şi strălucitoare, pachetele antigravitaţionale de la centuri compensau cu brio ceea ce strămoşii lor aviani începuseră să piardă în urmă cu atât de multă vreme în urmă.

„Soldaţii Ghearei!".

Fiben îşi şterse mâinile de şorţ, însă continuă să îşi simtă palmele umede. Pe drum, izbise cu piciorul într-o piatră şi, dezechilibrându-se, îşi lovise calul în coaste. Animalul ridicase paşnic capul, întrerupându-şi păscutul şi lăsând firele de iarbă albastră să se încline în vânt.

— Haide, Tycho! îl îndemna, smucind de frâu. Nu putem să rămânem prea în urmă, pentru că vor

deveni suspicioşi. Şi, oricum, tu ştii că chestiile alea îţi provoacă gaze.

Tycho îşi scutură capul cenuşiu şi „necheză” puternic.

— Ce ţi-am spus eu! exclamă Fiben.

Vagonul cargou îşi făcu apariţia, plutind la câteva palme de sol, chiar înapoia lor. Cisterna ruginită a fostului camion de fermă era plină cu saci de grâu, cusuţi dintr-o pânză grosolană. Evident că statorul gravitaţional se afla încă în stare de funcţionare, dar motorul propulsor era terminat.

— Ei, haide! Să terminăm odată cu aşteptarea asta, smuci Fiben de frâu.

Tycho înclină din cap, de parcă ar fi înţeles cu adevărat cuvintele stăpânului său. Copitele prinseră să ţăcăne din ce în ce mai alert, iar camionul încerca să se ţină, legănându-se în suspensii, de urma lor.

Nu după mult timp, sunetul ascuţit ce grăbea pe drumul din faţa lor îi anunţă despre traficul intens spre care se îndreptau în mare grabă. Fiben orienta calul şi, odată cu el, şi camionul către una dintre marginile artei de circulaţie.

Chiar în acea clipă, o ambarcaţiune blindată pe pernă de aer trecu la câţiva paşi de ei, măturând întreaga suprafaţă a căii cu puternicul jet de aer ce ieşea pe dedesubt. Vehicule de tipul acesta patrulaseră toată ziua, singure sau în grupe de câte doua, către zona de est.

Înainte de a porni mai departe, Fiben se uită cu grijă în toate părţile pentru a se asigura că nu-l va strivi nimic de astă dată. Brusc, umerii i se lăsară în jos, în semn de nervozitate, iar Tycho fornăi, simţind în apropiere mirosul nefamiliar al invadatorilor.

— Stai!

Tresări, fără să vrea. Vocea amplificată de un sistem cibernetic era absolut mecanică, lipsită de ton şi de inflexiuni.

— Mişcă, mişcă înspre partea aceasta… partea aceasta pentru control.

Inima îi bătea cu putere. Îi făcea aproape plăcere gândul că misiunea sa era să acţioneze, de fiecare dată, sub ameninţarea spaimei. Poate că nici nu avea să-i fie greu!

— Mai repede! Grăbeşte-te să te prezinţi!

Îl conduse pe Tycho către punctul de control, amplasat zece metri la dreapta, în afara autostrăzii. Legă hăţurile de o traversă şi se grăbi spre locul unde îl aşteptau câţiva soldaţi Gubru.

Nările îi frământară, când dădură de mirosul puternic de praf şi de levănţică al străinilor.

„Mă întreb cam ce gust ar putea să aibă prăjiţi, păsăroii ăştia…” se gândi amuzat. Pentru îndepărtatul al zecelea străbun din lunga-i spiţă de căţărători în copaci nu ar fi prezentat nicio importanţă faptul că erau considerate fiinţe sensibile. Pentru acela, o pasăre, ivită dintr-o pasăre, era tot pasăre.

Se înclină încetişor, cu mâinile încrucişate în faţă şi, pentru prima oară, reuşi să-i vadă pe invadatori mai de aproape. Nu păreau atât de impresionanţi, ca de la distanţă. Trebui să recunoască faptul că ghearele, ascuţite ca briciul, şi ciocul galben, sclipind în razele soarelui, arătau formidabil. Dar creaturile, cu picioare ca nişte beţe, erau mult mai înalte decât el, iar oasele le păreau, la o primă vedere, subţiri şi goale pe dinăuntru.

Oricum, nu avea importanţă. Erau călători stelari – mari conducători de rase – fiinţe superioare a căror cultură şi tehnologie, provenite din frecventarea statornică a Bibliotecii Planetare arătau impresionant, cu mult înainte ca oamenii să se ridice în două labe, prin savanele Africii, clipind în lumina orbitoare a primilor sori ai curiozităţii încă tremurătoare.

Gubru şi clienţii lor se impuseseră pe o poziţie foarte înaltă printre clanurile Galactice încă de pe

vremea când navele primitive ale omului se împleticeau, orbecăind pe cărările negre dintre stele.

Rigidul lor conservatorism, asociat cu folosirea la dorinţă a informaţiilor din Marea Bibliotecă, îi purtaseră departe chiar şi în perioada în care foştii lor protectori îi descoperiseră pe şesurile planetei natale Gubru, oferind darul inteligenţei supreme unor minţi extrem de dotate, întunecate şi aparent invincibile sub scuturile lor lucioase, de culoarea ocrului…

Tycho nechează, speriat de sabia-puşcă a unuia dintre soldaţii Ghearei, care se apropiase de el, pentru a cerceta camionul oprit ceva mai în spate.

Din câteva mişcări uşoare, păsăroiul se căţără deasupra ambarcaţiunii plutitoare şi începu să-i studieze încărcătura. Paznicul de la sol ciripi ceva în microfonul de la gât. Pe jumătate ascuns în puful moale din jurul pieptului osos, un medalion începu să emită cuvinte trunchiate în anglică.

— Declaraţi… declaraţi identitatea… identitatea şi „destinaţia”…

Fiben se ghemuise pe vine şi tremura, mimând frica. Era convins că nu existau decât puţini duşmani care să aibă informaţii mai complete asupra comportamentului neo-cimpanzeilor. În cele numai câteva secole trecute de la primul Contact între pământeni şi Galactici, destul de puţine informaţii reuşiseră să treacă prin birocraţia rigidă a Institutului Bibliotecii şi încă şi mai puţine se strecuraseră în filialele locale. Şi, în mod sigur, Galacticii se bizuiau, în proporţie de 100%, pe Bibliotecă, pentru aproape orice lucru.

Fiben pricepu că reuşea să-i păcălească: se ghemui încă şi mai mult şi prinse să geamă puternic. Soldatul şuieră, aparent enervat. Probabil că mai trecuse şi până acum prin evenimente asemănătoare. Ciripi din nou, dar mai încet de data asta.

— Nu trebuie să vă temeţi… Sunteţi în deplină siguranţă… Noi suntem soldaţi aparţinând clanului Gubru… conducătorii Galactici ai Marelui Clan şi al Familiei… Vă aflaţi în siguranţă… Tinerii cu simţuri-pe-jumătate- dezvoltate sunt în siguranţă, când sunt cooperanţi… Sunteţi în siguranţă.

Simţuri-pe-jumătate… Fiben îşi masă nasul, pentru a acoperi un pufăit plin de indignare. Evident că numai un Gubru putea să gândească astfel. Pentru că rasele protejate de câteva sute de ani de pământeni puteau fi considerate ca pe deplin ridicate la raţiune. Mai mult încă, Fiben se simţea capabil să-i dovedească păsăroiului cât de mult se înşela în aprecierile sale. Dacă se concentra, reuşea să distingă, ici şi colo, cuvinte disparate în ciripitul rapid al invadatorului mai înainte ca vodorul să apuce să-i traducă. Bineînţeles că scurtul curs de Galactica 3 din şcoală îi era insuficient pentru mai mult, mai ales că cei doi Gubru discutau în dialect şi aveau un accent puternic.

— Sunteţi în siguranţă, declamă vodorul. Oamenii nu merită nişte clienţi atât de rafinaţi… Vă aflaţi în deplină siguranţă…

Încet-încet, Fiben se ridică, privind în sus, încă tremurând.

„Nu reacţiona prea brusc”, îşi aduse el aminte.

Oferi fiinţei zburătoare din faţa sa o plecăciune de respect aproximativă, ca de la un client junior biped la un conducător senior.

Soldatul nu observă înfloritura, fără importanţă, realizată cu degetul din mijloc, care dădu un anume parfum gestului, în ansamblu.

— Acum, latră vocea vodorului, cu o urmă de uşurare, declaraţi numele şi destinaţia.

— Uh, eu sunt Fi-Fiben… uh, d-domnule…

Mâinile ridicate îi fluturară prin faţa ochilor, în semn de apărare.

Era niţel cam teatral, dar soldaţii ar fi putut să ştie că neo-cimpanzeii aflaţi în stare de stres

reuşeau să mai vorbească, folosind acele părţi ale creierului supuse controlului mâinilor.

Apoi realiză că soldatul Ghearei se mişca, de parcă ar fi fost nervos.

Penele i se înfoiaseră şi gesturile sugerau începutul unui mic dans.

— …Destinaţie… destinaţie declaraţi-vă destinaţia, în apropiere de spaţiul urban.

Fiben se înclină, din nou, cu repeziciune.

— Uh… ambarcaţiunea nu funcţionează. Oamenii au plecat cu toţii… Nu e nimeni să ne spună ce să facem la ferm-mă…

Îşi scutură capul.

— Mi-am închipuit că ei… trebuie să aibă nevoie de hrană în oraş… şi poate câţi-câţiva vor putea aranja camionul, pentru a transporta şi alte grâne…

În timp ce vorbea, tonul i se ridica aproape încurajator. Cel de-al doilea soldat se răsuci şi ciripi scurt către celălalt un fel de ordin. Fiben putu să discearnă destul de bine mesajul, chiar şi numai cu umilele sale cunoştinţe de Galactica 3.

Transportul gravitaţional era o maşină de fermă destul de simplă.

Nu ar fi trebuit să fii geniu pentru a realiza că, de fapt, motoarele nu necesitau decât câteva operaţii banale de pornire-oprire, pentru desprinderea din starea de inerţie. Numai un individ cu totul neajutorat mintal ar fi tractat ditamai namila atâta cale până la oraş, în urma unui animal, incapabil să execute de unul singur o manevră atât de banală.

Primul cimpanzeu îşi ţinea gheara cu unghii teşite deasupra emiţătorului, dar Fiben reuşise deja să surprindă majoritatea ideilor schimbate între ei. Invadatorii nici măcar nu se osteniseră să fabrice buletine de identitate pentru populaţia de neo-cimpanzei.

De secole, toate creaturile terestre – oameni, delfini şi cimpanzei – ştiuseră că Galaxia era un

loc plin de pericole, unde, dacă te aventurai, era bine să dispui de mai multă inteligenţă decât aveai, de obicei, la dispoziţie.

Chiar şi înainte de invazie, în rândurile populaţiei de cimpanzei de pe Garth circula tot mai insistent zvonul că ar fi trebuit să se instaureze o disciplină mai draconică.

„Da, majoritatea gândeau aşa, îşi reaminti Fiben. Nimeni nu se poate baza însă pe cei dispăruţi."

Simţi un gol în stomac, imaginându-şi oamenii – masculi, femele şi copii – învălmăşindu-se în spatele sârmei ghimpate din lagărele aglomerate.

Ohoh! Invadatorii vor plăti cu vârf şi îndesat! Soldaţii Ghearei începuseră să consulte o hartă.

— Poţi să pleci, latră difuzorul. Porneşte către Complexul Garajelor din est… Poţi să pleci… garajele zonei estice… Cunoşti garajele estice?

Fiben mormăi grăbit:

— D-da, domnule.

— Bine… de treabă creatură… du-ţi boabele în zona de depozitare a oraşului, apoi porneşte către garaje… către garaje… de treabă creatură… mă înţelegi?

— D-da!

Fiben se înclină adânc, mai înainte de a pleca şi după aceea se îndreptă cu toată viteza picioarelor sale lungi către stativul de care erau legate hamurile lui Tycho.

În timp ce se îndepărta cu transportorul, conducând calul spre talazul murdar de lângă drum, îşi îndreptă şira spinării şi-şi reluă mina obişnuită Soldaţii îl priviră alene cum îi depăşiră, ciripind remarci dispreţuitoare, pe care erau siguri că nu le va înţelege.

„Blestemate păsări proaste!", afurisi el, în vreme ce camera video, mascată în curea, înregistra fortificaţia, soldaţii şi o navetă care se oprise cu câteva minute mai înainte şi al cărei echipaj se

prăjea în soarele după-amiezii târzii, întinşi deasupra punţii superioare.

Fiben făcu un semn cu mâna, de parcă i-ar fi măturat din câmpul său vizual, iar ei se holbară, neînţelegând, în direcţia lui.

„Aş putea să pariez că aţi avea exact gustul potrivit într-o glazură cu portocale”, gândi, studiindu-le penele cu atenţie.

Apoi smuci hăţuri.

— Haide, Tycho! îl grăbi, trebuie să ajungem în Port Helenia până la căderea serii.

Pe Valea Sindului, fermele rămăseseră încă operaţionale.

În mod tradiţional, ori de câte ori o rasă stelară primea avizul de a coloniza o lume nouă, continentele erau lăsate cât mai mult posibil în forma lor naturală. Pe Garth, aşezămintele pământene cele mai importante fuseseră stabilite pe un arhipelag în Marea de Vest, o întindere de apă destul de puţin adâncă. Numai acele insule fuseseră complet transformate, în sistemul binar de tip terestru – animale (faună) şi vegetaţie (floră).

Garth nu constituia însă un caz special. Bururallii lăsaseră o mare dezordine şi trebuia făcut ceva, pentru a ajuta la stabilizarea sistemului ecologic şubred al planetei. Pentru a preveni un colaps definitiv al biosferei, trebuiau aduse noi forme de viaţă, din exterior. Acest lucru presupunea însă deteriorarea situaţiei continentelor.

În cele din urmă, hotărâseră o modificare minoră: transformarea unui curs minor de apă, de la poalele munţilor Mulun. Plantele şi animalele care urmau să prospere aici, deţineau permisiunea de a fi distribuite în zona dealurilor, sub o atentă observaţie, în prima fază transformând lent câteva din nişele ecologice lăsate de fostele gazde bururalli. Era vorba despre un experiment delicat, în ceea ce priveşte practica ecologică planetară,

însă era considerat ca fiind cel mai adecvat situaţiei.

Atât în ceea ce-o privea pe Garth, cât şi a altor lumi „dărâmate" din punct de vedere ecologic, care le fuseseră lăsate în grijă, cele trei rase pământene îşi construiseră reputaţia de adevăraţi vrăjitori ai biosferei, situaţie recunoscută ca atare chiar şi de cei mai înverşunaţi opozanţi ai Terrei.

Fiben remarcase deja un fapt supărător de ciudat, până în acea clipă. Trecuse de trei staţii de management ecologic, situate în apropiere de drumul său – staţii de urmărire şi staţii-capcană – şi constatase că abandonarea grăbită le adusese într-o stare de dezordine crasă.

Era un semn important, în privinţa importanţei şi gravităţii crizei. Să ţină oamenii în stare de prizonierat era un lucru marginal, o tactică acceptată, în general, de toate regulile războaielor moderne. Dar, în dorinţa lor de a distruge primele semne de înviorare ecologică de pe Garth, Gubru trebuie că declanşase deja primele semne de împotrivire şi de rumoare în Galaxie.

Nu era o situaţie prea bună pentru rebeli. Ce s-ar fi întâmplat dacă toate Codurile Războiului ar fi fost încălcate, într-o bună zi? Ar mai fi vrut invadatorul să-i folosească, pentru continuarea dezvoltării planurilor ecologice pe foştii patroni ai planetei?

„Asta e problema generalului, hotărî Fiben Eu sunt numai un spion. Iar ea este expertul extraterestru…"

Fermele pe lângă care trecea erau strict specializate pe un anumit produs agricol. Tocmai depăşise o câmpie cultivată cu morcovi şi alta cu zygograu. Plutind pe deasupra straturilor, robocultivatorii îşi executau turele de du-te-vino, plivind şi irigând, conform programării. Ici şi colo, apăreau figuri tâmpe de neo-cimpanzei, la pupitrul vreunui unităţi de control, în formă de păianjen, supraveghind desfăşurarea lucrărilor.

Se întâmplă ca, uneori, să-i facă semne, însă cel mai adesea îl priveau absenţi.

La un moment dat, depăşi o pereche de funcţionari Gubru, înarmaţi, care păreau că stau neclintiţi, lângă aparatul de zbor, aflat la sol. Când ajunse suficient de aproape, realizară că, de fapt, cei doi îl certau aprins pe un cimpanzeu, angajat al fermei. Păsăroii ţopăiau şi gesticulau supăraţi, arătând către unele zone unde cultura începuse să se ofilească. Şeful de echipă se înclina nefericit, frecându-şi mereu palmele de ţesătura spălăcită de bumbac. Îi aruncă o privire furişă lui Fiben, are trecea pe şosea, mimând nepăsarea, ascultând pleoştit admonestările stăpânilor.

Aparent, funcţionarii erau supăraţi din cauza cantităţii viitoarelor recolte Fiben spera din toată inima că făceau atâta tărăboi, gândindu-se la soarta ostaticilor lor umani. Era însă la fel de posibil ca propriile lor provizii să fi fost pe terminate…

Într-un târziu, când grupul gălăgios se micşoră în depărtare, Fiben îl conduse pe Tycho în afara drumului, către un pâlc de pomi fructiferi. Îl deshămă şi îl lăsă să pască slobod, în timp ce el prinse să se plimbe de colo-colo, cu mâinile la spate. Livada nu mai fusese stropită de multă vreme împotriva dăunătorilor, realiză, căutând cu atenţie printre frunze.

Cu toate că cea de-a doua inflorescenţă trecuse de câteva săptămâni, o mulţime de viespi mărunte, dintr-o specie lipsită de ac, mai roiau încă printre ramuri. Aerul era plin cu miresmele fructelor aproape coapte. Trupurile vărgate se căţărau pe cojile portocalii, în căutarea unei căi de acces către dulceaţa din interior.

Aproape fără să-şi dea seama ce face, Fiben se întinse brusc şi prinse câteva insecte în căuşul palmei. Nu era prea greu. Ezită o clipă, privind în jur, apoi le azvârli în gură. Erau astringente şi crocante, destul de asemănătoare la gust cu termitele.

„Nu fac niciun rău, se încuraja, ba chiar ajut la menţinerea unei rate scăzute în rândul dăunătorilor.”

Mâinile maronii ţâşniră încă o dată, apucând mai multe insecte. Senzaţia plăcută a limbii plimbându-se peste trupurile crocante îi aduse aminte cât de mult timp trecuse de când servise ultima masă.

„Voi avea nevoie de multă hrană, dacă trebuie să-mi păstrez forţele pentru acţiunile de noapte din oraş” Gândise aproape cu voce tare. Privi speriat înjur, dar, în afară de calul care păştea liniştit, nu se mai zărea nimeni altcineva.

Îşi desfăcu de la brâu centura, de care atârna unealta multifuncţională şi se trase un pas înapoi. După aceea, sprijinindu-se în gleznă încă nerefăcută complet, îşi făcu balans şi se caţără pe trunchi.

„Ah! se gândi, în timp ce culegea o fructă sferică, aproape coaptă. Ce viaţă…”

Îl mâncă asemene unui măr, cu coajă cu tot. Gustul portocalei era acrişor şi destul de astringent, deosebindu-se mult de gustul tradiţional al mâncărilor cu care-i obişnuiseră oamenii.

Mai culese două şi le mâncă, odată cu câteva frunze mai tinere, pentru a-şi potoli înţepăturile din cerul gurii. Apoi, coborî dintr-un salt, se întinse pe spate şi închise ochii.

În singurătatea absolută a câmpului, numai cu viespile deasupra capului, Fiben aproape că ar fi putut să jure că nu-i mai rămăsese nicio grijă în lumea asta. Sau în oricare alta. Simţea că este în stare, cu un efort de voinţă, să elimine din minte amintirea cumplită a tuturor luptelor, precum şi a celorlalte preocupări lipsite de raţiune, care făceau un iad din viaţa fiinţelor umane.

Se strâmbă, iar buzele-i extrem de expresive i se ridicară uşor de colţuri. Se întoarse într-o rână şi începu să se scarpine sub braţ.

„E-n regulă, absolut în regulă…”

Fornăi un hohot de râs uşor, imaginându-se înapoi, într-o Africă, pe care nici stră-străbunicii lui nu o văzuseră vreodată, întinzându-se de-a lungul dealurilor împădurite, niciodată străbătute de prea-blânzii săi veri cu nasurile mari. Cum ar fi arătat un univers fără bărbaţi? Dar fără extratereştri? Fără nimeni altcineva, în afara cimpanzeilor? Poate că, mai devreme sau mai târziu, ar fi fost obligaţi să inventeze ei înşişi nave spaţiale, iar Universul ar fi rămas numai al lor.

Norii se rostogoleau în depărtare, iar Fiben continua să rămână întins pe spate sub ramurile doldora de fructe, savurându-şi fantezia, ca pe un fruct. Viespile mai bâzâiau încă, furioase pe prezenţa sa. Nu-i mai păsa însă de prezenţa lor, când le ronţăise pe suratele lor. Deşi a fi vrut, nu ar fi reuşit să mai menţină multă vreme iluzia de singurătate: din înaltul cerului, răzbătea un alt sunet, un fel de mormăit greu, anunţând prezenţa unui transportor aerian Gubru.

Într-un târziu, îl înhamă pe Tycho şi reintră pe banda autostrăzii. Nu după multă vreme, în faţă îi apăru, ca din senin, structura strălucitoare a gardului înalt de peste trei metri, care împrejmuia toată zona Port Helenia. Era prima barieră de proporţii, pe care Gubru o ridicaseră imediat după încheierea luptelor, cu ajutorul roboţilor. Se zăreau o mulţime de porţi, prin care populaţia de neo-cimpanzei din oraş ieşea şi intra în mod curent, fără să pară a întâmpina vreo dificultate deosebită.

Cu toate acestea, Fiben realiza, chiar şi de la acea distanţă că aparenta nonşalanţă nu putea împiedica apariţia în adâncurile sufletelor a unui sentiment de teamă, înaintea ameninţătoarelor construcţii. Probabil că unul dintre scopurile înălţării sale fusese chiar acesta.

Fiben se întreba ce s-ar fi întâmplat cu zidul, dacă în locul capitalei ar fi fost vorba despre un orăşel oarecare, dintr-o zonă rustică a coloniei.

Apoi, se întrebă unde naiba îi ţineau pe oameni.

Se făcuse deja amiază târzie, când depăşi centura de cioturi de copaci, înalte până aproape de genunchi, aflată la ceva mai puţin de o sută de metri de gardul impunător şi rece. Iniţial, zona fusese planificată să devină un mare parc, dar, în prezent, numai fragmente de trunchiuri împănau calea dintre turnul de observaţie şi poarta în permanenţă deschisă.

Fiben îşi făcu de mai multe ori curaj, pentru a trece şi prin această inspecţie, nu cu mult diferită de aceea anterioară, de la punctul de control Spre mirarea sa, nimeni nu păru să-l bage în seamă şi nu-l opri niciun strigăt.

Un şuvoi îngust de lumină se revarsă peste segmentul de autostradă care făcea legătura între interior şi exterior, din înălţimea unor stâlpi, dotaţi cu reflectoare puternice. În depărtare se zăreau clădiri întunecate şi pătrăţoase şi luminile slabe ale unor artere, în aparenţă pustii.

Liniştea îi dădea fiori neplăcuţi pe şira spinării, iar umerii i se cocoşară, pe când rostea încetişor, îndemnându-şi calul:

— Hai, curaj, Tycho! Uşurel, băiatu'!

Calul se opinti ascultător, răsuflând greoi, în spatele rezervorului cenuşiu din oţel. Fiben îndrăzni să rişte o privire cercetătoare către interiorul structurii pe care tocmai o depăşea. O pereche de soldaţi avieni stăteau în interiorul unei încăperi, cocoţaţi în vârful unui picior-cataligă subţire ca pe braţ şi noduros, cu ciocul tăios înfundat în puful uşor, aflat la subsuoara braţului stâng. Doua puşti-sabie erau aşezate alături, pe un pupitru, lângă mulţimea de monitoare-fax Galactice. Cei doi soldaţi ai Ghearei păreau că tocmai atunci adormiseră.

Fiben pufni scârbit, strâmbând din nas la contactul cu aroma prea dulceagă ce-i însoţea pretutindeni pe invadatori. Nu era pentru prima data când depista semne de slăbiciune formală în

rigoarea cu care erau trataţi „băştinaşii” de către aparatul birocratic, aparent extrem de rigid.

Le mersese mult prea uşor în acea primă parte a invaziei, pentru a nu cădea în extrema unei prea mari încrederi în puterile lor. Acum, că toţi oameni se aflau adunaţi într-un singur loc şi neutralizaţi, se părea că unica ameninţare de care ar fi putut să se teamă venea din spaţiu. Acesta trebuie să fi fost, fără îndoială şi motivul pentru care toate fortificaţiile pe care le întâlnise era îndreptate în direcţia unei ameninţări venite din cosmos, cu prea mici sau chiar inexistente preocupări pentru prevenirea unor atacuri de la sol.

Fiben îşi atinse cuţitul, vârât în teaca centurii. Îl tenta ideea de a se strecura în interiorul punctului de control, pe sub razele alarmei, pentru a da o lecţie aroganţei celor doi soldăţoi. Impulsul îi trecu însă de la sine, în clipa următoare şi îşi scutură capul, definitivând alungarea tentaţiei afurisite.

„Mai târziu, se gândi. Când o să-i pot răni mult mai adânc…”

Porni mai departe, mângâind liniştitor gâtul calului. Trecu liniştit dincolo de porţi şi se îndreptă către zona industrială. Străzile ce se întindeau între antrepozite şi fabrici erau foarte liniştite – numai câţiva cimpanzei grăbeau ici şi colo spre slujbă, sub ochiul scrutător al vreunei patrule Gubru ocazionale.

Străduindu-se să treacă cât mai neobservat cu putinţă, Fiben pătrunse pe o alee lăturalnică şi grăbi animalul de povară în direcţia uriaşului antrepozit, fără ferestre, aflat nu departe de topitoria de metale a coloniei.

La îndemnurile sale şoptite, Tycho întoarse vehiculul pe perna de aer, răsucindu-l către umbrele de la uşa din spatele depozitului. Un strat gros de praf, depus pretutindeni, arăta că aceasta nu mai fusese utilizată de multe săptămâni. Se apropie şi examina cu atenţie încuietoarea.

Cimpanzeul scoase o cârpa de la centură şi o înfăşură în jurul zăvorului. Îl apucă ferm cu ambele mâini, închise ochii şi număra până la trei înainte de a trage cu toate puterile încuietoarea era solidă, însă aşa cum bănuia, inelul de la uşă era ruginit. După câteva clipe, trosni cu un „cirac", abia auzit. Fiben se strecură imediat în interior şi împinse uşa în lungul camionului. Plictisit, Tycho făcu câţiva paşi, urmându-l în întuneric, cu camionul alunecând tăcut în urmă-i. Cimpanzeul aruncă mai întâi câteva priviri grăbite în jur, pentru a se încredinţa de singurătatea locului, apoi ocoli grăbit presele mătăhăloase şi reveni la intrare.

— Aici o să fii în siguranţă, mormăi încet, în timp ce dezlega animalul.

Trase un sac de ovăz din interiorul ambarcaţiunii şi îi împrăştie conţinutul pe podea. După ce umplu o cuvă cu apa de la unul din robinetele din apropiere, o târî până în apropiere de Tycho.

— O să mă întorc, dacă am să pot, adăugă. Dacă nu, tu mănâncă încet ovăzul şi, peste câteva zile să începi să nechezi. Sunt aproape sigur că o să fie cineva pe aproape, care să te audă.

Calul întoarse capul şi-i aruncă o privire plină de suferinţă care, cu toată obscuritatea adâncă a încăperii, nu putu să scape de comentariul sarcastic al însoţitorului său.

— Hmm, dădu din cap Fiben, străduindu-se să rămână serios. Probabil că ai dreptate, bătrân prieten. Aş putea să pun pariu că descendenţii tăi ar avea numai griji toată viaţa lor dacă cineva le-ar dărui şi lor „minunea" aşa-zisei inteligenţe.

Îl mângâie afectuos pe spate, în semn de bun rămas şi se strecură pe uşă afară. Noaptea îl întâmpină cu o linişte mai pătrunzătoare chiar decât aceea din mijlocul pădurilor montane.

Farul de navigaţie de pe Clădirea Guvernului încă mai clipea, fiind folosit, fără îndoială pentru a îndruma navele invadatorilor, în cadrul

operaţiunilor lor nocturne. De undeva, din depărtare, ajungea până la el un zumzăit electric slab.

Până la locul unde trebuia să se întâlnească cu persoana de contact nu era o distanţă prea mare. Fiben stătu o clipă în cumpănă: se găsea înaintea ultimei dar şi a celei mai periculoase părţi a traseului său. În decursul celor două zile scurse între atacurile cu gaz de la începutul confruntării şi momentul luării în stăpânire de către invadatori a tuturor mijloacelor de comunicaţie avuseseră loc o mulţime de încercări disperate, uneori chiar nebuneşti, de a lua legătura cu cei rămaşi să continue lupta: apeluri telefonice grăbite, mesaje radio trunchiate, toate grăbindu-se dinspre Port Helenia către Arhipelag şi către zona continentală.

Apoi, totul se terminase brusc, populaţia umană fusese închisă, iar tot ce mai rămăsese întreg din sistemul comunicaţional guvernamental fusese codificat. Singurele posibilităţi de a transporta informaţii rămăseseră cimpanzeii care, acţionând pe cont propriu, îi înspăimântaseră pe cei aflaţi prea departe de locul evenimentelor cu ştiri panicarde şi cu deformări teribile ale adevărului, majoritatea unor asemenea soli fiind îngrozitori de stupizi.

Era limpede cam care trebuia să fi fost părerea duşmanului vis-a-vis de capacităţile cerebrale ale întregii rase de clienţi ai umanilor, după interceptarea mai multora dintre aceşti purtători de mesaje. Fiben era chiar de părere că o asemenea opinie ar fi trebuit chiar întărită prin câteva crize de isterie colectivă.

Totuşi, pe ici pe colo, mai existaseră vreo câteva voci care prezentaseră chestiuni destul de raţionale. Pământenii aveau un proverb: „Grâul se ascunde în pleavă”, aplicabil şi în acest caz. Înainte de a muri, antropologul dr. Taka reuşise să identifice un mesaj venind din partea unuia dintre foştii ei studenţi, din perioada de dinainte de

doctorat – Gailet Jones, rezidentă în Port Helenia. Pe această femelă cimpanzeu trebuia să o contacteze Fiben, din ordinul Generalului, la capătul acestei călătorii pline de peripeţii.

Din nefericire, un lucru important rămăsese nelămurit. Nimeni, cu excepţia lui dr. Taka, nu ştia cum arată această persoană Jones, iar când, în sfârşit, cineva avusese ideea să întrebe, dr. Taka murise deja.

Aşa că pornise la drum, lăsând în seama hazardului să lămurească o mulţime de lucruri. Încrederea sa în locuri de rendez-vous prestabilite şi în eficienţa parolelor era destul de mică.

„S-ar putea nici să nu fi ales noaptea cea mai potrivită", se gândi şi închise uşa cu grijă, fixând zăvorul în cadrul ramei încuietorii ruginite.

Adevărat că acum inelul atârna într-un unghi cam ciudat, dar ar fi putut să înşele încă pe cineva mai neatent.

Luna plină avea să ajuna în crucea bolţii în cel mult o oră. Trebuia să se mişte în viteză, dacă voia să ajungă la timp la întâlnire.

●

În apropiere de centru, pe când se afla în cealaltă zonă a oraşului, se opri într-o piaţă, pentru a se uita câteva clipe la spotul de lumină ce ţâşnea prin ochiurile de geam ale unui local de noapte pentru muncitorii cimpanzei.

Având başii prea accentuaţi, muzica făcea geamurile să vibreze în ramele înguste de lemn. Fiben simţea vibraţia scurgându-se de-a lungul străzii şi căţărându-se pe muşchii încordaţi ai picioarelor. Dacă nu ţinea cont de luminile palide de la ferestrele blocurilor de locuinţe, care se întindeau în toate direcţiile împrejur, putea să afirme că singurul semn de viaţă perceput, de când ajunsese în acest perimetru.

Încremeni de spaimă, când patrula de roboţi vâjâi la un metru deasupra şoselei, apărând brusc de după colţ. Se retrase grăbit în umbra zidului, în vreme ce turela aparatului de zbor se răsucea, încercând să se poziţioneze, în timp ce trecea pe lângă el. În mod normal, senzorii ei ar fi trebuit să-l depisteze, cu ajutorul razelor infraroşii de detecţie. Probabil că şi o făcuse, însă maşina îşi văzu liniştită de drum, identificând, probabil, în persoana sa un neo-cimpanzeu oarecare.

Până să ajungă în acel punct, Fiben mai văzuse şi alte câteva forme cu blană întunecată, grăbindu-se prin obscuritatea străzilor, cu umerii cocoşaţi şi privirea furişă. Semnalul de interdicţie trebuie că aparent era mai mult psihologic decât marţial. Forţele de ocupaţie nu impuseseră un regim sever, deoarece nu voiau să lase impresia că ar fi avut nevoie de aşa ceva, pentru a păstra controlul situaţiei.

Când patrula se făcuse nevăzută, Fiben oftă uşurat. Privi către cimpanzeii ce se înghesuiau în barul de alături. Majoritatea căutau aici acel lucru imposibil de găsit în casele lor strâmtorate de rigorile impuse de război – „strugurele maimuţei”.

Cimpanzeul se chinui să-şi oprească extinderea mâncărimii persistente de sub bărbie. Barul constituia un fel de stabiliment preferat de muncitorii şi calfele ale căror privilegii de reproducător erau interzise prin lege de Edictele înălţării la Raţiune.

Fiben îşi aminti că existau unele legi care le recomandau chiar şi oamenilor să caute consultanţă genetică, înainte de procreaţie. Pentru protejaţii lor neo-delfini şi neo-cimpanzei, codurile erau însă cu mult mai severe. În această problemă, în mod normal, oamenii se aliniaseră, din punct de vedere al legislaţiei, la standardele Galactice. Nimeni nu putea să jure că acest fapt nu constituia, în realitate, pierderea pentru totdeauna a celor două rase protejate, în favoarea unui clan senioral

mai puternic. În momentul intrării în Societatea Galactică, Pământul era încă mult prea slab pentru a nu ţine seama, totuşi de tradiţiile Galactice străvechi şi onorabile.

Aproape o treime din populaţia de cimpanzei deţinea cartela verde de reproducător, care le permitea să-şi controleze propria fertilitate. Întregul proces era supravegheat de Consiliul Elitelor, care, în cazul descoperirii unor neglijenţe, pedepsea fără milă pe contravenienţi.

Cimpanzeii cu cartele cenuşii sau galbene erau supuşi unor restricţii severe. Singurul lucru ce le era permis era acela că se puteau înscrie ca supraveghetor ce se alătura unui grup marţial, pentru a asista la felul în care era folosită sperma şi ovulele care le erau prelevate de către Consiliu, în perioada adolescenţei, mai înainte de a fi sterilizaţi.

Uneori, un cimpanzeu cu cartelă galbenă putea adopta spre îngrijire un embrion, conceput cu generaţia următoare, cea a „îmbunătăţiţilor", pe care operaseră tehnicienii de înaltă clasă al Centrului.

Cimpanzeii cu cartelă roşie nici măcar nu erau lăsaţi în apropierea copiilor de cimpanzeu. După standardele de dinainte de Contact, sistemul părea deosebit de crud. Dar Fiben nu cunoscuse niciodată acele standarde.

În urma procesului rapid de „ridicare la conştiinţă", genele comune ale rasei protejate fuseseră în totdeauna amestecate. Cimpanzeii fuseseră consultaţi, totuşi, ca parte activă în acest proces. Nu foarte multe rase protejate avuseseră parte de acest noroc.

Unul dintre primele rezultate sociale rezultate fusese apariţia claselor sociale. Cei cu „cartele albastre", ca Fiben, nu erau chiar bineveniţi în locuri precum Ape Grape.

Acesta fusese însă locul ales de către persoana de contact şi, cum nu mai prinse alte mesaje, nu

avea altă alternativă, decât să vadă dacă întâlnirea va putea avea loc. Respiră adânc, păşi în stradă şi se îndreptă în direcţia muzicii estompate de mulţimea de paraziţi.

Când mâna apăsă pe clanţă, o voce şopti din stânga, ascunsă în umbră:

— Roz?

La început crezu că i s-a părut, însă cuvintele se făcuseră auzite din nou, ceva mai tare:

— Roz? Cauţi o petrecere?

Fiben se holbă uluit. Lumina unei ferestre reuşi să împrăştie, pentru câteva clipe bezna din jur şi surprinse o faţă mică, turtită, ca de copil, care-i zâmbea, aşteptând un răspuns.

— Petrecerea Roz.

Lăsă din mână clanţa, nevenindu-şi încă să creadă urechilor.

— Scuzaţi… Ce-aţi spus?

Înainta un pas, în direcţia simianului, dar chiar în acel moment uşa se deschise, scuipând în stradă valuri de lumină chioară şi de zgomot. Câteva forme întunecate, huruind în draci şi mirosind a blană îmbibată cu bere, îl împinseră într-o parte, în timp ce îşi căutau drumul, împleticindu-se. După ce petrecăreţii plecară şi uşa se închise, aleea întunecată era încă o dată goală. Figura mică şi copilăroasă dispăru în noapte.

Pentru o clipă, Fiben se simţi tentat să o urmărească, pentru a verifica dacă era vorba despre persoana care avusese el impresia că trebuia să fi fost. Nu se putea împăca cu gândul unei propuneri făcute şi retrase atât de brusc şi de fără de sens.

Evident, lucrurile se cam schimbaseră în Port Helenia. Adevărat că nici el nu mai fusese într-un loc ca Ape Grape încă de pe vremea liceului, dar acei codoşi pândind pe aleile întunecate nu erau chestiuni obişnuite nici măcar în această parte a oraşului. Pe pământ, poate, sau prin filmele vechi, dar aici, pe Garth?

Scutură capul a mirare, apoi împinse uşa, pentru a intra în local. Nările i se umflară simţind aromele grele de bere şi de blană transpirată. Datorită globului strălucitor, amplasat chiar deasupra ringului de dans şi lucind cu intermitenţă, orice nou-venit era întâmpinat de imaginea unui grup de muzicanţi trântiţi peste instrumente.

Clienţii stăteau întinşi pe perne şi pe rogojini din stuf, fumând şi bând bere din butelii de carton presat. Din când în când, lăsau să le scape aprecieri grosolane asupra performanţelor dansatorilor.

Fiben se îndreptă, printre mesele apropiate şi scunde, împletite din piele, către barul învelit într-un nor gros de fum. Se aşeză şi comandă o măsură de bitter. Din fericire, cursul monedei părea să fi rămas acelaşi în colonie.

Se sprijini de o balustradă şi, cu paharul în mână, începu să-i treacă în revistă pe cei din jurul său, dorindu-şi ca mesajul primit de la informatorul său să fi fost mai puţin laconic. Căuta o persoană îmbrăcată ca un pescar chiar dacă localul se afla cam la jumătatea drumului între centrul oraşului şi docurile de la Aspinal Bay. Desigur că operatorul radio, care înregistrase mesajul de la studentul practicant al dr. Taka, ar fi putut să-l recepţioneze greşit; avea toate motivele: în jurul său Centrul Howletts ardea, iar sirenele ambulanţelor urlau pretutindeni. Cimpanzeul trebuia să o cheme pe Gailet Jones, pentru a-i comunica ceva despre „un pescar cu apucături rele”…

„În regulă”, mormăise Fiben, pe când primea instrucţiunile.

„O adevărată echipă-spion. Cu adevărat magnific!”

În adâncul sufletului era convins că funcţionarii copiaseră textul greşit.

Nu era chiar un mod lipsit de suspiciuni pentru a începe o revoluţie, însă acest lucru deja nu mai

constituia o surpriză. Cu excepţia câtorva cimpanzei, care avuseseră parte de antrenamentul selectiv al Serviciului pământenilor, toate celelalte – codurile secrete, deghizările şi parolele, toate puteau fi găsite în conţinutul romanelor de modă veche.

Foarte probabil că acei ofiţeri de miliţie erau cu toţii morţi sau internaţi, acum.

„Cu excepţia mea. Şi specialitatea mea nu a fost spionajul sau camuflarea. La dracu', cred că abia aş fi putut să-l păcălesc pe săracul proconsul, bătrânul Al Taasf!"

Rezistenţa mai avea multe de învăţat, faţă de cum se prezenta în acea perioadă, mai mult pe orbecăite.

Până la urmă gustul berii nu i se mai păru chiar atât de sălciu. Sorbi cu sete din paharul de carton şi încercă să se relaxeze. Dădea din cap în ritul aiurit al muzicii şi rânjea cu o expresie de mulţumire nătângă spre figurile înceţoşate ale dansatorilor.

Arena era ocupată numai de bărbaţi, bineînţeles, care zburdau, pur şi simplu, pe sub globurile strălucitoare. Pe chipuri, le strălucea un extaz aproape religios. Oamenii, care de obicei aveau tendinţa de a interzice orice manifestare care semăna a discriminare sexuală, nu interveniseră în acest caz: rasele protejate aveau dreptul să-şi dezvolte propriile tradiţii, atâta timp cât acestea nu se amestecau cu datoriile faţă de Elite.

Fiben se uita cu atenţie spre un mascul uriaş, aproape complet dezbrăcat, care ţopăia deasupra unui morman de pietre de pavaj, răsucind în mâini o nuia elastică. Dansatorul, până mai ieri un laborant sau un mecanic de fabrică, flutura vergeaua subţire şi zbârnâitoare pe deasupra capului, în vreme ce în jurul său tobele bubuiau, stroboscoapele îşi lansau flash-urile violente, înveşmântându-l în purpuriu şi în negru strălucitor. Nuiaua se arcuia, tresărea şi pocnea pe deasupra,

în timp ce el umfla obrajii şi slobozea strigăte scurte, în ritmul muzicii, de parcă ar fi provocat toate spiritele cerului.

Fiben încă se mai întreba cât la sută din violenţa cu care era jucat dansul tunetului provenea, pe cale ereditară, din sentimentele de brontofilie moştenite, şi cât din ritualul „dansului" cimpanzeilor sălbatici, nemodificaţi genetic, care, în junglele Terrei, mai încercau încă să îmblânzească misterioasele şi atotputernicele fulgere în felul acesta. I se părea că, o mare parte a tradiţiei prezentă înaintea ochilor săi, provenea din prelucrarea aproape subconştientă a comportamentului instinctiv al verilor lor nemodificaţi.

Asemenea multora dintre cimpanzeii care studiaseră la colegiu, şi lui Fiben îi plăcea să creadă că el era mult prea sofisticat, pentru a mai putea accepta să adere la virtuţile acestui ritual străbun. În general, preferinţele sale se îndreptau spre muzica lui Bach sau spre acele melodii a căror linie simula, într-un fel, violenţa tunetului. Uneori, singur în minusculul apartament, îi venea să pună caseta cu „Fulminaţii" şi să o asculte la căşti, încercând să vadă cât de mult zgomot este în stare să scoată din aparatura dată la maxim. Aici însă, sub amplificatoarele direcţionale, nu putea însă să facă nimic împotriva sentimentului neplăcut că un fior îngheţat îi aleargă pe spinare.

Încă un dansator dezbrăcat escaladase grămada de pietre, scuturând cu sălbăticie din singurul braţ şi azvârlindu-şi întărâtat provocarea la întrecere, înaintea posibililor adversari. În timp ce urca spre vârf, calcă pe o articulaţie, în aşa fel încât, dacă în sală s-ar fi aflat vreun ortoped, acesta ar fi încruntat în mod sigur din sprâncene. Cum însă nu se afla, singurul lucru pe care-l văzu, când se întoarse spre sală, a fost un murmur general de aprobare, din partea audienţei înveselite. Cu siguranţă că individul de jos urma să sufere o

atroce durere în dimineaţa următoare, în zona vătămată, dar ce era asta, în comparaţie cu gloria nemuritoare a dansului?

Cimpanzeul din vârf îşi strigă, la rându-i, provocarea spre adversarul ce se apropia. Apoi, sări brusc şi, printr-o manevră fixă şi precisă, îşi roti braţele, în strălucirea stroboscopică. Fiben înghiţi în sec: era o imagine plină de o forţă sălbatică, o readucere aminte a faptului că, nu mai demult de patru secole înainte, strămoşii săi se întreceau, oarecum asemănător, pe vârfurile dealurilor împădurite, neavând nevoie nici de oameni, nici de altcineva pentru a li se confirma faptul că Raiul cerea un astfel de comportament.

Cimpanzeii de la mese prinseră să urle în clipa în care regele neîncoronat al grămezii sări de pe culmea grămezii, rânjind, şi începu să-i tragă adversarului său o cotonogeală zdravănă. Acesta era încă unul dintre motivele pentru care femeile nu se puteau alătura masculilor la dansul tunetului. Un mascul neo-cimpanzeu matur avea mult mai multă forţă decât verii săi naturali de pe Pământ. În general, cei ce voiau să ia parte la joc, formau grupuri distincte. Lui Fiben i se păruse întotdeauna curios cât de diferit se petrecea acelaşi lucru printre oameni: în grupurile lor, masculii păreau mai adesea obsedaţi de emiţătoarele de zgomot iar femeile de dans decât viceversa. Desigur, oamenii se comportau în mod ciudat şi în alte situaţii, ca de exemplu în cazul straniilor lor practici sexuale.

Fiben privi cu atenţie împrejur: de obicei masculii predominau ca număr în baruri de tipul acesta, dar în seara de faţă numărul lor părea chiar foarte mic. Femelele stăteau, în general, în grupuri largi de prieteni, ţinând pe partea exterioară a cercului pe cei mai solizi dintre ei. Evident, mai existau şi fetele de la bar, care circulau printre mesele scunde, cărând băuturi, înveşmântate în blănurile artificiale de leopard.

Începu să se îngrijoreze: cum naiba ar fi putut să-l recunoască persoana de contact, în această casă de nebuni, strălucitoare şi zgomotoasă?

El unul, cel puţin, nu vedea pe nimeni, care să arate ca un pescar cu cicatrice…

De-a lungul a trei pereţi, se întindea un balcon îngust, venind parcă în întâmpinarea grămezii de dansatori cu barele-i strălucitoare şi contorsionate. Protectorii stăteau întinşi pe burtă, bătând cu diferite obiecte contondente în stâlpii săi de susţinere, pentru a-i încuraja pe dansatori.

Fiben se răsuci cu faţa în sus, pentru a avea o vedere mai bună… şi aproape că se poticni de o masă joasă din nuiele, aflată în drum.

Acolo, sus, în mijlocul unei suprafeţe delimitate de o frânghie lucioasă, păzit de patru roboţi-plutitori de luptă, stătea unul dintre invadatori: un conglomerat de pene albe şi înguste, un piept solid şi un cioc curbat… Pe cap, chiar deasupra organului auditiv, de forma unui pieptene, purta o beretă de lână, iar în dreptul ochilor avea o pereche de ochelari de protecţie fumurii.

Îşi mută privirea în altă direcţie. De fapt, n-ar fi trebuit să pară atât de surprins. Aparent, clienţii localului ar fi trebuit să se obişnuiască cu un străin în mijlocul lor, în ultimele săptămâni. Observă, totuşi, câteva priviri nervoase, fugitive, aruncate în direcţia cuştii de pe bar. Probabil că acumularea stării de tensiune ajuta la explicarea stării de agitaţie nebunească a chefliilor, ce păreau neobişnuiţi de zgomotoşi chiar şi pentru un bar de muncitori cimpanzei.

Fiben sorbi nepăsător din halbă şi, fără niciun scop anume, îşi îndreptă iar privirile în sus. Fără îndoială că ochelarii şi casca stupidă cu care se împopoţonase Gubru constituia o măsură de protecţie împotriva asaltului de lumini şi de zgomote. Îngrăditura pătrată din jurul său, realizată de roboţii-gardieni, era o măsură în plus: întreaga aripă a balconului era aproape pustie.

APROAPE. Doi cimpanzei stăteau în interiorul suprafeţei păzite, chiar lângă ciocul puternic al păsăroiului.

„Trădători?! se miră Fiben. Exista deja trădători printre noi!”

Scutură din cap, nelămurit. De ce se afla un Gubru aici? Ce-ar fi putut să găsească demn de reţinut, într-un loc sordid ca acesta, un invadator? Se răsuci şi îşi ocupă din nou locul de la bar.

„Evident, sunt interesaţi de cimpanzei. Şi dineu totul alte motive decât ale valorii noastre ca ostatici.”

Care erau însă acele valori? De ce i-ar fi interesat pe Galactici o grămadă de clienţi păroşi, cărora cu greu li s-ar fi putut acorda credit pentru puţină inteligenţă?

Dansul tunetului atinse punctul maxim cu un crescendo brusc, un fel de ruptură sonoră finală, în care ultimele bubuituri se diminuară, ca într-o depărtare bântuită de o furtună pe moarte. Chiar şi după ce ultimele sunete încetară, ecourile continuaseră să persiste multe zeci de secunde în urechile lui Fiben.

Dansatorii se rostogoliseră către mesele lor, rânjind transpiraţi, înfăşurându-şi fâşiile de haine în jurul goliciunii. Râsetele răsunară puternic – mult prea puternic, în lipsa perdelei sonore.

Abia acum, realizând tensiunea care domnea în local, Fiben se întrebă de ce naiba venea atâta lume aici. Pentru ca boicotarea unui stabiliment patronat de invadatori ar fi fost o formă simplă, dar evidentă, de AHISMA, de rezistenţă pasivă. Cu siguranţă că o atare soluţie ofensatoare ar fi fost la îndemâna cimpanzeului obişnuit de pe stradă.

Atunci ce anume reuşea să atragă atâta mulţime aici, într-o noapte atât de obişnuită? Pentru a respecta aparenţele, Fiben mai comandă o bere, deşi se gândea deja să plece. Prezenţa invadatorului îl făcea să se simtă nervos.

Dacă persoana de contact nu avea de gând să apară, cea mai bună soluţie era să plece şi să-şi înceapă propriile investigaţii. Într-un fel sau altul, trebuia să afle ce se petrece în Port Helenia şi să descopere o posibilitate să-i contacteze pe cei dornici să se organizeze.

De-a lungul încăperii, o mulţime de cheflii lungiţi pe podele, începuseră să verse băutură din pahare şi să scandeze monoton un cuvânt, în câteva clipe, sunetul se împrăştie în toată încăperea:

— Sylvie! Sylvie!

Muzicanţii reveniseră pe platforma şi publicul izbucni în aplauze, când îşi începuseră numărul, de data aceasta, într-un ritm mult mai moderat O pereche de cimpanzei cântau încet la saxofon, subliniind parcă diminuarea treptată a intensităţii luminilor.

Pata galbenă a unui reflector alunecă în jos, de-a lungul pereţilor, pentru a se fixa definitiv deasupra centrului grămezii de dansatori. Brusc, o nouă figură apăru din spatele unei draperii, într-o aureolă fascinantă.

Fiben rămase cu gura căscată: ce căuta o femelă acolo? Jumătatea superioară a feţei îi era acoperită de o mască, dotată cu cioc, şi încrustată cu pene albe. Sfârcurile groase ale sânilor erau punctate cu steluţe ce străluceau în lumină. Fusta, alcătuită din fâşii argintii, începu să unduiască în ritm uşor.

Bazinul dansatoarei era mai lat decât al strămoşilor ei, pentru a putea da naştere unor progenituri mai dotate. Cu toate acestea, mişcările ondulatorii ale şoldurilor nu deveniseră niciodată un stimul erotic agresiv, capabil să excite un mascul până la violenţă, aşa cum se întâmplă la oameni.

Privindu-i mişcările din ce în ce mai nebuneşti, inima lui Fiben tresări şi începu să bată din ce în ce mai repede. În ciuda măştii, prima sa impresie fusese aceea a unei fete tinere, însă foarte curând

îşi dădu seama că dansatoarea era o femeie matură, care prezenta, pentru un ochi exersat, semnele abia vizibile ale unei naşteri nu foarte îndepărtate în timp. Departe de a o dezavantaja, lucrul acesta o făcea să arate încă şi mai ispititoare.

Privind cu atenţie fâşiile unduitoare ale fustei, care se loveau încetişor, Fiben realiză repede că ţesătura era argintie numai pe dinafară.

Pe interior fiecare fâşie a ţesăturii era vopsită în degrade, până când ajungea în partea de sus la o culoare roşiatică, strălucitoare.

Se înroşi şi-şi întoarse privirile. Dansul tunetului era o chestie – el însuşi participase la câteva. Dar acesta de aici era diferit de tot ceea ce văzuse! Se întâmpla ceva, a cărui semnificaţie îi scăpa: prima dată, micul proxenet de pe alee, iar acum asta? De când deveniseră cimpanzeii din Port Helenia înnebuniţi după sex?

O presiune bruscă asupra umărului drept îl făcu să răsucească fruntea. Văzu o mână mare, acoperită cu o blană, dincolo de care se întindea braţul celei mai mari maimuţe pe care o văzuse vreodată. Era tot atât de înaltă cât un om mai scund de statură, însă cu siguranţă mult mai puternic.

Masculul purta o salopetă de muncă, de un albastru spălăcit. Buza superioară îi era răsucită spre înapoi, lăsând să se vadă din plin caninii.

— Ce se întâmpla, amice? Nu-ţi place Sylvie?

Deşi dansul se afla încă în faza lentă a începutului, publicul masculin striga încurajări semiobscene. Fiben realiză că pe faţă i se citea cu uşurinţă dezamăgirea, ca la un netot oarecare. Un adevărat spion ar fi trebuit să simuleze că se integrează.

— O durere de cap, arătă în grabă spre tâmpla dreaptă. Zi proastă… Mai bine, plec.

Uriaşul neo-cimpanzeu de alături rânji, dar laba sa nu părăsi umărul lui Fiben

— Migrenă? Sau poate spectacolul este prea neruşinat pentru simţurile tale? Poate că eşti unul din ăia care nu au avut încă prima aventură, hmm?

Dincolo de unghiul său vizual, se întrevedea o mişcare legănată, o etalare provocatoare, încă sfioasă, dar devenind din ce în ce mai senzuală. Un fel de tensiune sexuală începea să umple camera şi se întreba cam la ce anume ar putea conduce acest lucru.

Fiben ar fi putut enumera o mulţime de principii pentru care această etalare era ilegală… una dintre puţinele activităţi pe care oamenii le interziseseră clienţilor lor.

— Desigur că am avut prima aventură! se grăbi să dea replica. Dar aici, în public… chestia asta ar putea degenera într-o orgie!

Uriaşul râse gros şi-l lovi prietenos peste spate.

— Când?

— Poftim? Ce vrei să spui?

— Când ai făcut-o prima dată? După felul în care vorbeşti, aş putea să pun pariu că a fost la una din petrecerile de la colegiu. Corect? Am dreptate, domnule CARTE ALBASTRĂ?

Fiben privi cu repeziciune în stânga şi în dreapta. Cu toate că la prima vedere uriaşul părea mai mult curios şi beat decât ostil, îşi dori să poată părăsi incinta fără întârziere. Statura partenerului de alături intimida şi ar fi sfârşit prin a atrage atenţia.

— Da, mormăi, fără tragere de inimă. Era o iniţiativă de fraternizare.

Studenţii ce terminau colegiul ar fi putut să fie buni cu cimpanzeii din clasele de jos, dar acest lucru nu se prea întâmpla. Nu erau niciodată invitaţi la „aventuri”. Era prea riscant să se gândească din punct de vedere sexual la femelele cu cartelă verde. Oricum, acestea erau în aşa fel instruite, încât să fie total împotriva ideii de sarcină înainte de mariaj şi de perioada pregătirii genetice. Eventualele costuri ar fi fost cu mult prea

mari pentru a putea fi suportate din propriul buzunar.

Aşa că atunci când cimpanzeii din universitate hotărau o petrecere, erau îndrumaţi să invite femele din cartierele mărginaşe, femele cu cartele galbene sau gri, al căror „estrus” purpuriu era doar un fals excitant.

Constituia o greşeală să judeci asemenea comportamente după standardele umane. „Avem trăsături fundamental diferite”, îşi reaminti Fiben. Cu toate astea, nu găsise niciodată aceste fapte ca fiind foarte satisfăcătoare sau măcar plăcute. Poate că într-o zi, când va găsi grupul marital potrivit…

— Bineînţeles, soră-mea obişnuia să meargă la astfel de petreceri. I se păreau nostime.

Cimpanzeul cu cicatrice se răsuci către barman şi izbi suprafaţa netedă.

— Două halbe! Una pentru mine şi alta pentru camaradul meu de la colegiu!

Fiben tresări din cauza volumului vocii de alături. Câţiva consumatori aflaţi în vecinătate se întoarseră să-i privească.

— Să continuăm, îl îndemnă întâmplătoarea şi nebinevenita cunoştinţă, vârând în mâna lui Fiben o butelie de carton presat. Ai vreun copil până acum? Poate chiar mai mulţi, înregistraţi oficial, dar pe care nu i-am întâlnit până în prezent?

Nu părea să vorbească duşmănos, mai degrabă cu o urmă de invidie.

Fiben luă o înghiţitură prelungă din lichidul cald şi amărui. Îşi scutură capul şi răspunse, străduindu-se să-şi păstreze scăzută tonalitatea:

— Nu merge în felul ăsta. Un drept la naştere deschis nu este acelaşi lucru ca unul nelimitat – o cartelă albă. Dacă programatorii ar fi folosit ceva din plasma mea, aş fi aflat.

— Ei bine, la ce mama dracului să fi spus?! Vreau să zic, nenorocitule, că e suficient de rău să fii obligat să treci prin testele alea tubulare, la ordinele Consiliului Elitelor. Să nu ştii însă dacă ţi-

au folosit sperma… La dracu', soţia grupului nostru avea programat încă de acum un an să nască un copil. Ai putea fi chiar tatăl genetic al fiului meu!

Uriaşul râse şi-l bătu greoi pe umăr.

Un asemenea lucru nu ar fi trebuit să se întâmple, se strâmbă Fiben.

Mai multe capete se întoarseră spre ei. Evident că toată această discuţie nenorocită despre cartelele albastre nu avea să-l aducă prieteni în acest loc. În orice caz, el unul nu ţinea să atragă atenţia asupra sa, având la nici 30 de paşi depărtare un Gubru bine păzit.

„Acum chiar că trebuie s-o şterg!", se gândi şi începu să se retragă discret spre margine.

— Mersi pentru bere…

Cineva îi tăie drumul, ca din întâmplare.

— Scuză-mă, spuse Fiben şi încercă să se desprindă.

Se întoarse şi se trezi faţă-n faţă cu patru cimpanzei, îmbrăcaţi în haine strălucitoare, pline de fermoare, holbându-se la el, cu braţele încrucişate. Unul, puţin mai înalt decât ceilalţi, îl împinse înapoi către bar.

— Evident, e unul dintre degeneraţi! mârâi noul venit.

Îşi periase părul de pe faţă, iar mustaţa cernită avea vârfurile îndreptate înainte.

— Uitaţi-vă numai niţel la labele astea! Pun pariu că nu au executat nici o singură zi de lucru, asemenea oricărui cimpanzeu obişnuit. Probabil că este vreun tehnocrat sau un cercetător.

Dădea o asemenea intonaţie glasului încât un asemene titlu suna în gura sa mai mult decât jignitor.

Ironia sorţii făcea ca dincolo de palmele incriminate să se afle marile cicatrice ale arsurilor căpătate în clipa aterizării forţate, de la Macheine. Nu avea însă niciun rost să le vorbească despre asta în acea clipă.

— Hai-hai, prieteni, ce-aţi spune de-o cinste?

Monezile zburară de-a lungul tejghelei. Cel mai înalt dintre noii-sosiţi izbi cu palma pe tabla lucioasă.

— Bani fără valoare. În curând o să ajungă numai buni de colecţie, asemenea vouă, maimuţe aristocrate!

— Gura! zbieră cineva din mulţimea de umeri maronii şi cocoşaţi.

Fiben aruncă o privire rapidă în direcţia Sylviei, care continua să unduiască graţios deasupra grămezii de trupuri înfierbântate. Fâşiile rochiei i se desfăcuseră de tot şi… Fiben rămase uluit, uitând pentru o clipă de pericolul în care se afla: acolo, avea o culoare complet roză… organele ei genitale se aflau pe deplin expuse privirilor.

Individul ce părea şef, îl lovi din nou peste umăr.

— Ei bine, domnule student, ce fel de plăcere crezi c-o să-ţi aducă această cartelă albastră, atunci când Gubru o să înceapă să vă strângă şi să vă sterilizeze pe voi toţi cei liberi în a vă reproduce? Ha?

Unul dintre cimpanzeii grupului ce-l înconjurau, cu umeri cocârjaţi, purtând barbă şi mustăţi, se retrăsese către mulţime, cu o mână în buzunarele veştmintelor strălucitoare. Dincolo de pânza metalizată, Fiben ghicea conturul unui obiect ascuţit. Ochii săi, cu priviri fixe, păreau să mărturisească intenţii carnivore.

Abia acum reuşi Fiben să-şi dea seama că grupul ce-l înconjura nu avea nimic în comun cu uriaşul în salopetă de alături. De fapt, acesta se retrăsese deja înspre marginea mai întunecoasă a barului.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi.

— Chiar nu ştii? Să-ţi spun eu atunci: Gubru au cercetat evidenţele coloniei şi au ridicat o mulţime de studenţi ca tine, pentru a-i ancheta. La prima vedere, s-ar părea că au discutat lucruri fără

însemnătate, dar am prieteni care mi-au spus că s-a pus la cale o vastă acţiune de sterilizare. Ce zici de asta?

— Taci dracului din gură! zbieră cineva.

De data asta, câteva feţe se răsuciră spre ei. Fiben zări câţiva ochi sticlind, fire de salivă prelingându-se pe la colţul buzelor şi… colţi dezgoliţi.

Se simţea sfâşiat în două: pe de o parte îşi dorea din toată inima să iasă naiba mai repede din spelunca asta ordinară şi să scape din pericol. Pe de altă parte, ce se întâmpla dacă ceva din cele spuse de tipii cu fermoare se dovedea adevărat? Pentru că, dacă era aşa, atunci aceasta constituia o informaţie cu adevărat importantă! Aşa că se hotărî să mai asculte un timp.

— Asta da surpriză plăcută! spuse, punând un cot pe bar. Gubru se dovedesc fantastic de conservatori şi orice le vor face celorlalte rase la nivel protector, pariez că niciodată nu se vor ocupa de procesul de Ridicare Raţională. Pentru că este împotriva propriei lor religii.

Mustăciosul zâmbi subţire.

— Asta vă învaţă pe voi la colegiu, băieţaş albastru? Ei bine, nu este chiar tocmai ceea ce Galacticii susţin că are importanţă în acest moment.

În jurul lui Fiben se adunaseră o grămadă de cimpanzei, părând mult mai interesaţi de el decât de piruetele provocatoare ale Sylviei. Restul mulţimii striga cu frenezie, muzica avea un ritm dens, iar capul lui Fiben arăta de parcă ar fi fost gata să facă explozie, din cauza zgomotului.

— …Prea pretenţios pentru a savura distracţia unui om muncitor.

Nu a făcut niciodată o muncă adevărată. Doar pocneşte din degeţelele sale fine şi propriii noştri camarazi vin alergând să-l asculte!

Fiben simţea ceva fals în cuvintele celuilalt. Mustăciosul era tot timpul calm, iar batjocurile lui

erau mult prea directe… într-un mediu ca acesta, cu tot zgomotul şi tensiunea aproape sexuală de acolo, un simplu mârâit nu l-ar fi ajutat să se concentreze prea bine.

„Condamnaţi care beneficiază de suspendarea pedepsei sub supraveghere!” realiză el brusc. Abia acum zări semnele: două dintre figurile cimpanzeilor plini de fermoare purtau stigmatul eşuării combinării genetice – pete de culoare deschisă, trăsături oligofrenice şi uitătura chiorâşă, amintiri nu tocmai plăcute ale faptului că procesul Ridicării la Conştiinţă fusese unul dificil, cu un preţ care trebuia plătit cu obligativitate.

Citise, într-un ziar local, nu cu mult timp înainte de invazie, că mulţimea încadrată în comunitatea Probanţilor se hotărâse să poarte haine cu fermoare, în culori ţipătoare. Şi Fiben realiză, brusc, că atrăsese asupra sa atenţia celei mai decăzute părţi din mulţimea de faţă. Fără oameni în apropiere sau fără un alt semn de autoritate al civilizaţiei normale, nu existau cuvinte pentru a descrie ceea ce erau în stare aceste cartele roşii.

Devenise evident că trebuia să scape de urgenţă de aici? Dar cum? Cimpanzeii îmbrăcaţi în salopete cu fermoare se înghesuiau din ce în ce mai aproape, gata să-l atingă.

— Uite ce e, prieteni, sunt nou pe-aici şi am ieşit să văd ce se mai întâmplă prin zonă. Mulţumesc pentru opiniile voastre, dar trebuie să plec.

— Un moment, am o idee mai bună, rânji batjocoritor şeful. Ce-aţi zice dacă l-am duce la un Gubru, ca să afle din sursă sigură ce i se va întâmpla lui personal şi cam ce o să se petreacă cu toţi cimpanzeii ăştia frecaţi prin colegii… Ha?

Fiben clipi speriat. Oare chiar s-ar fi putut ca aceşti nenorociţi acoperiţi cu blană să coopereze într-adevăr cu invadatorul?

Studiase Istoria Veche a Pământului – multele secole lungi şi întunecate de dinainte de Contact,

când omenirea singuratică şi ignorantă experimenta în mod oribil absolut tot, de la misticism şi tiranie, până la război. Citise descrieri importante ale acelor timpuri străvechi, în special, povestiri despre bărbatul şi femeia care şi-au demonstrat curajul, adesea fără speranţă, stând în faţa diavolului. Fiben însuşi se înrolase în miliţiile coloniale din motiv romantic de a se lua la întrecere cu luptătorii curajoşi de la Maquis, Palmach sau de la Liga Sateliţilor de Mare Putere.

Istoria vorbea însă, de asemenea, şi despre trădători. Despre aceia care au căutat avantajul de moment, oriunde ar fi putut fi el descoperit, chiar şi pe spinarea camarazilor lor.

— Haide, amice, se află aici o pasăre, pe care tare mult aş vrea s-o întâlneşti!

Strânsoarea braţului deveni asemănătoare aceleia a unei menghine.

Privirea surprinsă şi plină de durere a lui Fiben îl făcu pe mustăcios să zâmbească ironic.

— Am azvârlit ceva gene de forţă în amestecul meu nenorocit, nu?! rosti el în zeflemea. Partea asta a funcţionat cum trebuie, celelalte nu au prins. Mi se spune Gheară-de-oţel şi nu am cartela albastră. Nici măcar galbenă.

Urmă o clipă de tăcere încordată.

— Să mergem, acum. Îl vom ruga pe Locotenentul Escadronului Strălucitor al Ghearei să ne explice care sunt planurile Gubru în ceea ce-i priveşte pe flăcăii cimpanzei deştepţi.

Fiben se hotărî să ignore presiunea dureroasă, exercitată asupra braţului şi afişă un aer de nonşalanţă.

— Dacă îmi aduc bine aminte, xenologia din anul doi spune despre Gubru că sunt o rasă încadrată temporal cu stricteţe într-un ciclu diurn. Aş putea să fac prinsoare că, în spatele acestor lentile întunecate, păsăroiul ăsta scârbos doarme de-a binelea. Ia gândiţi-vă cam ce anume se va întâmpla dacă va fi trezit numai pentru a discuta

tâmpeniile despre Ridicarea a Conştiinţă cu unii ca voi…

Bravada atacului se dovedi suficientă pentru a-l sensibiliza pe Gheară-de-oţel, depăşit clar în privinţa nivelului de educaţie. Ceva mai potolit, arunca priviri chiorâşe către balcon, întrebându-se cum ar fi fost cineva în stare să adoarmă în mijlocul cacofoniei din jurul lor. În final, mârâi furios.

— O să vedem numaidecât dacă ai dreptate. Hai, vino!

Gaşca blindată cu fermoare se îngrămădi şi mai aproape. Fiben era conştient de faptul că n-ar fi avut absolut nicio şansă împotriva celor şase. Şi nu exista nicio forţă legal autorizată pe care s-o cheme în ajutor, în zilele acelea de restrişte chiar şi autorităţile se temeau să-şi rişte pielea.

Escorta îl împinse, îmbrâncindu-l prin labirintul de mese scunde.

Clienţii care trândăveau la ele începuseră să se înfurie când Gheară-de-oţel îi înghionti, pentru a-şi croi drum. Ochii lor, sticlind de o pasiune abia reţinută, erau toţi aţintiţi asupra dansului Sylviei, care urma ritmul din ce în ce mai alert al muzicii.

O privire peste umăr, către contorsiunile dansatoarei, îl făcu pe Fiben să se înroşească de ruşine. Răsuci repede capul, dar când să pună următorul pas, se împiedică de o masă de muşchi, acoperiţi cu o blană deasă.

— Ohh! strigă un client, aflat la masa alăturată, scuipându-şi băutura înapoi în pahar.

Dar sandalele sale îşi continuară calea, călcând peste alte încheieturi maronii şi storcând strigăte din fundul unor plămâni îmbâcsiţi de tutun.

Cel care isprăvise de deversat conţinutul paharului se răsuci spre el cu un ţipăt de victimă atunci când Fiben îi storşi încheieturile.

— Stai dracu’ jos! strigă o voce din spate.

— Bea! scheună o alta. Sau şterge-o! Ne stai în drum…

Gheară-de-oţel se uită la el cu neîncredere şi-l trase de braţ. Fiben îi opuse la început o rezistenţă uşoară, după care se eliberă, lăsându-se brusc în faţă şi îmbrâncindu-l pe celălalt înapoi, către una din mesele din răchită împletită. Din toate părţile se ridicară tot felul de pufnituri şi zbierete ameninţătoare, amestecate cu şuviţe de lichid colorat.

— Hei, lua-te-ar dracu'!

— Fii atent, condamnat nenorocit!

Ochii mesenilor, deja inflamaţi din cauza alcoolului şi a dansului excitant al Sylviei, păreau că nu mai aşteaptă decât mici motivaţii.

Faţa proaspăt bărbierită a lui Gheară-de-oţel se strânse de furie. Îl înhaţă iar strâns pe Fiben şi începu să le vorbească repede tovarăşilor săi.

Fiben zâmbea conspirativ şi îl înghiontea cu cotul. Apoi, îi vorbi tare, cu un ton tremurat, ca într-o confidenţă de beţiv:

— Vezi ce-ai făcut? Şi doar ţi-am spus să nu-i loveşti pe nenorociţii ăştia în punctul sensibil, doar ca să vezi dacă mai sunt în stare să vorbească după…

Dinspre cimpanzeii aşezaţi la mesele din jur ajungea până la ei o respiraţie şuierătoare, care depăşea nivelul sonor al muzicii.

— Cine spune că eu nu pot să vorbesc? îngână unul dintre beţivi, abia capabil să rostească cuvintele.

Cherchelitul de Borachio avansa un pas, încercând să depisteze persoana care aruncase respectiva insultă.

— Tu… tu ai fost ăla? Gheară-de-oţel se uită la Fiben, iar strânsoarea de menghină spori.

Acesta reuşi însă să-şi menţină rânjetul de faţadă şi clipirea moale a ochilor.

— Poate că ei or putea vorbi într-un fel. Dar tu crezi despre ei că sunt numai o adunătură de plimbăreţi arti…

— Ceee?!

Cel mai apropiat cimpanzeu mormăi ceva şi îl înhaţă de piept pe Gheară-de-oţel. Mutantul păşi cu îndemânare într-o parte şi-l lovi de sus în jos, cu dosul mâinii libere. Beţivul mai urlă o dată, încă şi mai tare, şi se izbi de Fiben. Apoi, prietenii săi în stare de ebrietate se aruncară ţipând strident peste ei.

Strânsoarea de pe braţul lui Fiben dispăru brusc, măturată de valul de blănuri maronii înfuriate.

Fiben plonja, pur şi simplu, în mijlocul unui harnaşament de muncă din piele. Pumnul îi zbură singur, conectându-se cu maxilarul unuia dintre tipii puternici, împodobiţi cu fermoare. Apoi, lovi din nou, într-un alt condamnat, aflat în genunchi, în timp ce un cimpanzeu de deasupra voia să pună gheara pe el, scoţând un mârâit de satisfacţie. În clipa următoare însă totul se transformă într-un haos de trupuri întunecate şi de mese de răchită zburând prin aer. Mesele din stuf, mai ieftine, avuseseră parte de o altă traiectorie: li se sfărâmaseră în capete. Aerul era plin de smocuri de păr şi de spumă de bere.

Formaţia de pe estradă îşi mări ritmul, dar acum era destul de greu să mai poată fi auzită printre scârţâiturile şi strigătele de afurisenie sau de bucurie, stârnite de pasiunea luptei. Era o luptă sălbatică, fără menajamente, în mijlocul căreia Fiben îşi simţi, fără veste, trupul ridicat de braţe puternice, care nu erau obişnuite deloc cu blândeţea.

— Whoa-aoh!

Naviga câteva secunde pe deasupra tărăboiului şi ateriza, prăbuşindu-se, în mijlocul unui grup de petrecăreţi prudenţi, care nu se implicaseră încă în scandal. Clienţii se holbară la el, luaţi prin surprindere, înainte ca ei să aibă timp să reacţioneze, Fiben găsi că cea mai bună cale de a ieşi din încurcătură era aceea să geamă. Drept urmare, gemu. Apoi, se rostogoli printre ei, către

coridor, clătinându-se, de parcă o durere surdă l-ar fi înţepat prin fragila-i gleznă stângă.

În urmă-i, bătălia începea să se liniştească. Doi dintre indivizii cu fermoare strălucitoare păşeau înainte, deschizând drumul. O mare parte a celor din sală abia acum reuşiseră să se ridice în picioare şi-şi întindeau mâniile, plini de mânie, după el, cerând satisfacţie pentru petrecerea pe care le-o întrerupsese atât de nepoliticos.

— Poate cu altă ocazie, răspunse Fiben, cu politeţe.

Sări dintre resturile răsturnate şi-şi croi grăbit drum printre mesele joase. Atunci când nu descoperea o cărare, nu ezita şi păşea peste vreo pereche de umeri, lată şi cocoşată, peste…

Făcu o tumbă peste ultimul rând de consumatori şi se rostogoli într-un genunchi, în zona liberă a ringului de dans. La numai câţiva metri mai departe, se afla mulţimea de dansatori, în mijlocul căreia ademenitoarea Sylvie îşi exercita calităţile, uitând cel puţin în aparenţă, de creşterea freamătului de dedesubt.

Fiben se repezi de-a lungul peretelui, intenţionând să se arunce peste bar şi să iasă afară printr-una din uşile de acolo. În clipa în care pătrunse în mijlocul zonei deschise, un surprinzător fascicol de lumină izbucni de sus chiar deasupra sa, orbindu-l. Din toate părţile, izbucniră ovaţii înnebunitoare.

În mod evident, ceva plăcuse asistenţei. Ce anume, însă?

Se uită cu atenţie înjur, încercând să ignore strălucirea orbitoare, pentru a-şi da seama dacă stripteuza realizase vreun număr nou şi spectaculos – de fapt, ceva în plus faţă de ceea ce făcuse până atunci. Nu reuşi să-şi dea seama decât de faptul că Sylvie se uita direct înspre el. În spatele măştii în formă de pasăre, îi putu vedea ochii, sclipind în apa unei bune dispoziţii frenetice.

Se răsuci. Majoritatea celor ce nu participau încă la scandal erau plini de veselie. Se răsuci din nou şi publicul aclama. Chiar şi locotenentul Gubru apăru la balcon, legănându-şi capul protejat de ochelari în direcţia sa.

Nu avea timp să se îndoiască prea mult de semnificaţia acestui lucru. Fiben realiză dintr-o privire că mai bine de jumătate dintre urmăritorii săi reuşiseră să se elibereze din învălmăşeală. Puteau fi distinşi cu uşurinţă în mulţime, datorită hainelor strălucitoare, cum îşi făceau semne unii altora, îndreptându-se către ieşiri, cu intenţia vădită de a-l împiedica să iasă.

Îşi înăbuşi un sentiment de panică. Îl încolţiseră. Nu, trebuia să mai fie o cale de a ieşi afară, gândi furios. Abia după ce îl părăsi, realiză unde s-ar fi putut afla: UŞA ACTORILOR! Uşa aflată undeva deasupra şi în spatele grămezii de urmăritori. Portalul în formă de mărgean, prin care Sylvie îşi făcuse apariţia. O căţărare rapidă şi în câteva secunde ar fi ajuns sus, apoi ar fi trecut prin el – şi dus ar fi fost! Ţâşni de-a lungul ringului de dans şi sări peste grămadă, aterizând peste una dintre marginile carpetei. Mulţimea fremăta din nou. Fiben tresări înspăimântat de ideea că era ţinta a sute de ochi. Fasciculele orbitoare îl urmăriseră şi aici. Clipi din ochi către Sylviei. Dansatoarea îţi umezi buzele şi-şi împinse pelvisul către el.

Fiben se simţi, simultan, şi dezgustat şi aţâţat. Ar fi vrut să se ridice şi să o apuce, să o tragă după el printre ramurile groase ale unui copac-ascunzătoare.

Jos, lupta mai continua încă, dar din ce în ce mai stins. Folosind numai butelii de carton presat şi mobilă de răchită, combatanţii trebuiseră să ajungă, vrând-nevrând, la un acord comun, garanţie a unei convieţuiri viitoare mai paşnice, cauza declanşării bătăliei fiind deja uitată.

La margine ringului de dans se aflau însă patru cimpanzeii, cu fermoare strălucitoare, privindu-l,

în timp ce mâinile le învârteau în buzunare obiecte suspecte. Se părea că asta rămăsese singura cale…

Fiben se caţără pe un alt paravan. Mulţimea îl aclamă iar, cu o surescitare crescândă. Zgomotul, mirosurile, încurcătura… Fiben se răsuci către marea de feţe înfierbântate, toate holbându-se la el, în aşteptare. Ce se întâmplase?

O mişcare neaşteptată îi atrase atenţia. De la balconul de deasupra barului, cineva îi făcea semn cu mâna. Era un cimpanzeu mărunt, îmbrăcat într-o manta întunecată, care stătea deasupra mulţimii ce urla cu o figură calmă, inexpresivă, rece ca gheaţa.

Brusc, Fiben îl recunoscu pe micul PEŞTE, cel care-l acostase în trecere la uşa, barului „Ape Grape". Vocea nu-i putea fi auzită peste balamucul de jos, dar lui Fiben i se păru că desluşea câteva cuvinte mormăite:

— Hei, tâmpitule, priveşte în sus!

Faţa de puşti se umplu de grimase, în vreme ce degeţelul arătător indica undeva, drept în sus. Şi Fiben ridică privirile deasupra… exact la timp, pentru a vedea o plasă scânteietoare, cum începe să cadă din rafturile superioare. Sări într-o parte, mânat de instinct, în vreme de marginea plasei îi juli genunchiul stâng. Îl zgudui un fel de spasm electric.

— Rahat! Ce dracu' se întâmplă…?

Înjură printre dinţi, însă fără să apuce să termine.

O clipă nu reuşi să realizeze că ceea ce auzea înjur erau, în mare parte, aplauze. Acestea se transformaseră în ovaţii puternice, în clipa în care îşi trase piciorul ceva mai încolo, reuşind, absolut din întâmplare, să scape de încă o capcană: o mulţime de bucle lipicioase ale plasei blestemate fluturau într-o legănare lentă în jurul suprafeţei pe care tocmai o ocupase.

Se strădui să-şi menţină bruma de calm aparent ce-i mai rămăsese, în timp ce-şi masa piciorul şi

privea în juru-i cu mânie şi suspiciune. De două ori fusese foarte aproape de a fi legat ca un animal tâmpit! Pentru public, probabil că totul ar fi intrat în costul distracţiei, dar el, personal, nu avea nici cea mai mică dorinţă să fie obligat să participe la vreo întrecere stranie, cu obstacole mortale.

Chiar dedesubt, pe ringul de dans, remarcă apariţia din trei părţi a fermoarelor cenuşii. Ofiţerul Gubru priva interesat de la balcon, dar nu dădea niciun semn cum că ar fi dorit să intervină.

Fiben oftă. Situaţia se menţinea la fel de dificilă. Singura direcţie de scăpare era drept în sus. Privi cu grijă înainte, apoi se caţără peste încă o creastă ieşită în relief. Dacă ar fi fost prins de vreuna dintre capcane, prietenii nepoftiţi de adineauri ar fi năvăli asupra lui într-o clipă.

Păşi deasupra următorului bloc de stâncă cu maximă precauţie.

Simţi o mişcare abia perceptibilă sub piciorul drept şi se retrase exact în vreme ce mecanismul unei trape se declanşa, căscând un gol dedesubt.

Mulţimea gâfâia încântată, în timp ce el se clătina pe deasupra capetelor fascinate. Braţele îi fluturară preţ de o clipă, de parcă s-ar fi luptat să-şi recapete echilibrul, apoi, cu o mişcare neaşteptată, sări, agăţându-se greu de o treaptă superioară.

Picioarele continuau însă să-i atârne deasupra hăului, iar respiraţia i se acceleră din cauza efortului neprevăzut. În culmea disperării, îşi dori ca oamenii să nu fi „prelucrat” unele dintre străvechile aptitudini ale rasei sale, considerate „instinctive şi de nefolosit în noile condiţii”.

Ar fi dat orice, chiar şi facultăţi esenţiale precum vorbirea şi raţiunea, pentru simpla aptitudine a căţăratului.

Mârâi şi prinse să se caţere încetişor în sus, dincolo de vizibilitatea publicului căzut în eforie. Audienţa aclama puternic, dorind şi alte senzaţii tari.

În timp ce respira din greu, aşezat pe marginea nivelului următor, străduindu-se să privească, simultan, în cât mai multe direcţii, Fiben remarcă uluit, dincolo de zgomotul inform al mulţimii, mormăitul mecanic, sacadat şi monoton, condiţionat, al unui inedit sistem de adresare publică:

„…Mai multă lumină prin apropierea de Elite… asemănător cu cunoştinţele de bază ale rasei protectoare… oferă posibilităţi tuturor… imparţial faţă de standardele deformate ale umanităţii…”

Sus, în cuşca de la balcon, invadatorul ciripea într-un microfon minuscul. Maşina de tradus izbucnea într-o ploaie de cuvinte, străduindu-se să acopere muzica şi ovaţiile neinteligibile ale mulţimii. Fiben se îndoia de faptul că măcar unul din zece din cimpanzeii din sală erau măcar interesaţi de monologul extraterestrului, în starea de excitaţie nervoasă, în care se aflau. Dar probabil că acest lucru nici nu avea vreo importanţă în economia jocului.

Pentru că erau condiţionaţi! Şi nu era nicio mirare faptul că el personal nu auzise niciodată de streaptease-ul Sylviei, nicidecum de această terifiantă întrecere cu obstacole. Pentru că totul era o inovaţie a invadatorilor! Care era însă scopul acesteia?

„Amărâţii ăia nu s-ar fi putut descurca în această situaţie fără ajutor”, gândi cu mânie Fiben.

Mai mult ca sigur, cei doi cimpanzei bine îmbrăcaţi, care stăteau lângă invadator şoptind unul către celălalt şi mâzgălind pe planşele cu clamă înregistrau reacţiile mulţimii, pentru folosinţa noului lor Stăpân.

Fiben privi cu atenţie către balcon şi băgă de seamă că micul „peşte”, în mantie cu glugă, stătea nu departe, în afara pătratului trasat de gardienii-robot, în mijlocul căruia se aflau păsăroiul. Îşi rezervă mai mult de o secundă, pentru a memora trăsăturile de copil ale cimpanzeului.

Trădătorul!

Sylvie se afla acum numai la câteva terase deasupra lui. Dansatoarea îşi răsuci fundul roz către el, rânjind, cu o dulcegărie menită să-l aţâţe.

Masculii umani îşi aveau propriile „gloanţe" vizuale, datorită cărora cădeau implacabil în cursă: sânii rotunzi, pelvisul şi pielea catifelată a femeilor.

Niciuna din aceste atracţii nu se putea compara însă cu vibraţiile electrice şi cu puţină culoare pusă la locul potrivit! Fiben îşi scutură capul cu putere.

„Afară! Nu înăuntru! Tu vrei afară!"

Concentrându-se pentru a-şi menţine echilibrul, ceea ce-i înteţi durerea din glezna stângă, se caţără pe margine, până când ajunse în apropierea unei scobituri, apoi se trase înăuntru, târându-se pe coate şi pe genunchi.

Sylvie se întinse aţâţător, două nivele mai sus. Mirosul ei era atât de puternic, încât răzbătea chiar şi printre aromele fetide ale salonului.

Nările lui Fiben fluturară fără să vrea.

Îşi mai scutură capul o dată. În aer, mai plutea încă o aromă, un miros înţepător, care părea să îşi aibă izvorul în apropiere. Cu degetul mic al mâinii stângi, pipăi terasa de la nivelul imediat superior, la câţiva centimetri în interior, pătrunse chiar în fierbinţeala focarului ce răspândea aroma. Ţipă de durere şi reuşi să-şi smulgă cu greu mâna, lăsând în urmă o bucăţică de piele.

„Mulţumesc instinctului!", gândi, înfiorat de durere.

Îşi vârî degetul cauterizat în gură. Aproape că numai putea să vorbească din cauza mirosului neplăcut. Era înţepenit la marele fix: dacă încerca să se mişte în sus, i-ar fi prins imediat chestiile alea lipicios; dacă s-ar fi retras, ar fi fost mai rău decât dacă s-ar fi aruncat peste publicul în delir! Acest labirint de capcane explica destul de clar singurul lucru pe seama căruia făcuse acele glume ceva mai devreme. Nicio mirare că cimpanzeii de

jos nu înnebuniseră şi nu escaladaseră, pur şi simplu, ringul de dans, în momentul în care Sylvie îşi expusese culoarea roză!

Ei ştiau dinainte că numai amatorii sau proştii ar fi îndrăznit să accepte provocarea. În rest, ei se mulţumeau să observe şi să fabuleze. Dansul Sylviei era numai prima parte a spectacolului. Şi dacă vreo câţiva nenorociţi „norocoşi" ar fi acceptat-o? Ei bine, atunci toată lumea ar fi avut plăcerea de a-l admira şi pe el, nu numai pe Sylvie şi trupa ei. De a-l admira cum avea s-o…

Ideea îl dezgustă pe Fiben. Realizate în particular, actele de acest gen constituiau un lucru natural, desigur. Acest desfrâu în public era însă dezgustător.

Apoi, îşi dădu seama că, cel puţin în prima parte, el însuşi susţinuse foarte bine programul. Era aidoma unui bătrân care simte pulsul vieţii înfierbântându-i sângele.

Sylvie se balansa în jos, cam în direcţia sa, şi îşi închipui că, dacă ar fi dorit, ar fi putut atinge-o. Muzicanţii amplificară ritmul, iar stroboscoapele prinseră să-şi pâlpâie din nou flash-urile. Prin aer, prinseră să reverbereze tunete artificiale, iar Fiben simţi chiar înţepătura uşoară câtorva picături, ca la începutul unei ploi cu furtună.

Sylvie dansa deasupra, sub petele de lumină, excitând mulţimea.

Fiben îşi umezi buzele şi încercă să ignore ceea ce-i spuneau simţurile.

Apoi, urmărind întâmplător, pâlpâitul unui fascicol luminos, văzu ceva, cel puţin la fel de ademenitor ca şi unduirile hipnotice ale dansatoarei. Era un semn mic, de culoare verde, care strălucea încolo de umerii femeii.

„IEŞIRE", citi încet.

Deodată, întreaga durere, ieşirile nervoase şi starea de tensiune căzură, sub acţiunea unui ceva liberator, neînţeles. Se simţi, de parcă s-ar fi detaşat, de parcă s-ar fi ridicat deasupra

zgomotului şi tumultului, într-o stare de claritate pură, despre care-şi amintea că-i vorbise, în mare grabă Athaclena, înainte de a părăsi tabăra din munţi, pentru a-şi începe călătoria spre oraş.

Cârceii argintii ai gulerului ei tymbrimian fluturaseră cu gentileţe, de parcă ar fi fost adierea unui gând bun.

— Există o istorioară, pe care mi-a spus-o tata, într-un moment ca acesta, Fiben. Este un poem HAIKU, scris într-o limbă pământeană, numită japoneză. Aş vrea să-l poţi lua cu tine.

— Japoneza, protestase el, este vorbită pe Terra şi pe Calafia, dar nu cred că există o sută de cimpanzei sau de oameni pe Garth care s-o cunoască.

Athaclena se mulţumise numai să clatine din cap.

— Am să-ţi spun istorioara exact în felul în care mi-a spus-o şi mie tata.

Ceea ce a urmat, atunci când şi-a deschis gura, a fost un sunet extraordinar de cristalin, pe scurt o serie de semnificaţie ce i s-au imprimat fără voie pe scoarţă, chiar dacă în nuanţe mult mai palide.

— *Momente sigure spun, în furtuna întunecată a iernii,*

Când stelele te cheamă şi tu zbori!

Fiben clipi şi, brusc, momentul revelator trecu. Literele licăreau încă la locul lor: IEŞIRE!

Străluceau ca un cer verde.

Şi acest lucru mătură năvalnic totul din cale: zgomotul, mirosurile, înţepăturile acide ale începutului de ploaie. Se simţea de parcă puterile i s-ar fi dublat. Moliciunea se risipi din braţe şi din picioare şi avu senzaţia că numai cântăreşte aproape nimic.

Cu o flexare puternică a genunchilor, se aruncă asemenea unui arc, părăsindu-şi poziţia precară, pentru a ateriza pe marginea terasei următoare, împrăştiind numai cu câteva degete din lipiciul arzător, bine camuflat.

Mulţimea fremăta din nou, iar Sylvie se trase înapoi, aplaudând.

Fiben izbucni în râs şi începu să se plesnească peste piept cu repeziciune, aşa cum văzuse că făceau gorilele, pentru aţine ritmul tunetului ce se rostogolea. Publicul urla din nou, fascinat de gest.

Păşi rânjind de-a lungul potecii lipicioase, urmărind linia de exterior mai mult din instinct, decât din cauză că realiza diferenţa de colorit. Îşi întinse braţele pentru a se balansa, străduindu-se să facă în aşa fel, încât să pară mai greu decât simţea el că este.

Terasa se termina într-un „copac" înalt, din fibre de sticlă, împodobit cu ciucuri verzi de plastic, ce trona peste grămada de lături de jos.

Evident că era vorba de o nouă capcană pentru fraieri şi Fiben nu mai pierdu timpul să îl inspecteze. Sări cu uşurinţă, pentru a atinge ramura cea mai apropiată şi se strecură tiptil, cu maximă precauţie, aproape ignorând încercările de a-l înhăţa al celor de dedesubt.

Ramura reacţiona cu oarecare întârziere după ce-o atinse… oferindu-i suficient răgaz pentru a o apuca. Întregul copac păru să se crispeze. Rămurelele învecinate se străduiau să se transforme în frânghii răsucite, tăioase, care ar fi despicat un braţ ca pe nimic, dacă braţul acela nu le-ar fi ţinut cu putere.

În timp ce ramura prinse să se lase din nou în jos, apucând o altă funie Fiben sări, lăsând un strigăt vesel. Trecu, asemenea unui săritor cu prăjina, peste ultimele două terase – şi peste dansatoarea surprinsă – şi pluti în interiorul îngrămădelii de grinzi metalice şi de sârme colorate, asemănătoare unei jungle.

Dădu drumul capătului de frânghie în ultima clipă şi reuşi să aterizeze, cu o bufnitură, deasupra pasarelei înguste. Se luptă câteva secunde, pentru a-şi recăpăta echilibrul pe punctul de sprijin extrem de înşelător. În jur, se întindea un labirint

de pete luminoase şi de capcane fără arcuri. Râzând în hohote, se răsuci şi apucă un braţ de sârme, reţele şi liane unduitoare, pe care le împrăştie cu dărnicie peste mulţimea urlătoare de jos. Descoperi şi tuburi cu o substanţă fierbinte, de consistenţa cleiului făcut din fainã de orez. Le izbi cu piciorul, împrăştiindu-le conţinutul peste muzicanţii care alergau, înnebuniţi, să se ascundă.

Din punctul din care se afla, putea să vadă cu uşurinţă marcajele obstacolelor cursei. Cu siguranţă, nu exista nicio soluţie reală pentru rebusul acela, în afară de aceea pe care o descoperise pe propria-i piele – să străbată ultimele terase toate odată.

Astfel spus, cineva trebuia să înşele.

Testul, în sine, nu era cinstit. Niciun cimpanzeu nu putea spera să câştige folosindu-şi numai abilităţile şi inteligenţa. Singura soluţie acceptabilă era refuzul participării directe, stadiul de spectator la încercările altora mai proşti, sau mai puţin informaţi. Lecţia pe care invadatorul Gubru o preda aici era incredibil de simplă.

— Nemernicii ăştia! mormăi el furios.

Exaltarea începuse să i se domolească şi, odată cu ea, o parte din sentimentul de invulnerabilitate, împrumutat temporar. Evident că Athaclena îi dăduse un dar total, un farmec post hipnotic de marcă, pentru a-l ajuta, în cazul în care s-ar fi aflat în încurcătură. Orice ar fi fost, ştia că nu se făcea să-şi alunge norocul.

„E timpul s-o şterg de aici”, se hotărî.

Muzica încetase în clipa în care muzicanţii se refugiaseră din cale substanţei lipicioase. În aproximativa linişte care urmase, sistemul de adresare publică prinsese să cârâie din nou, punând problema unor îndemnuri, care începuseră să sune ceva mai puţin fanatic:

— …Un comportament neacceptabil pentru clienţii adevăraţi… curmaţi orice expresie de aprobare, faţă de cineva care a încălcat

regulamentele… cineva care trebuie să fie pedepsit…

Îndemnurile pompoase ale ofiţerului Gubru păreau însă să fie resimţite la o intensitate destul de mică de mulţimea, care-l privea cu încântare pe curajosul căţărat aproape de tavan. Fiben ţopăi pe deasupra vorbitorului şi se împletici în sârme. Tirada extraterestrului se întrerupse şi audienţa izbucni într-o rumoare aprobatoare.

Fiben apucă unul dintre proiectoare şi mătură cu raza acestuia tot ce se afla sub el. Cimpanzeii îşi ridicară, înnebuniţi, mesele împletite deasupra capetelor şi începuseră să le sfâşie. Apoi fascicolul îl atinse pe extraterestru, iluminând din plin cuşca de la balcon. Acesta încă mai scutura microfonul, nepricepând ce se întâmplă. Creatura, foarte asemănător unei păsări, se legănă de câteva ori, încercând să se ferească de strălucirea extrem de puternică.

Cei doi cimpanzei, care împărţeau loja cu stăpânul, se aruncară la podea exact la timp, pentru a scăpa de raza ţâşnitoare din gurile de foc ale roboţilor de apărare. Fiben reuşi şi el să sară doar cu o secundă mai înainte ca reflectorul să explodeze, într-o ploaie de metal şi cioburi de sticlă.

Se rostogoli elegant şi ateriza în picioare… chiar în vârful piramidei de dansatori… Regele neîncoronat al tunetului. Se străduí să nu şchioapete şi făcu semn cu mâna publicului din sală. Salonul se cutremură sub ovaţii.

Apoi, tăcură brusc, atunci când el se răsuci şi făcu un pas către Sylvie.

Sylvie era răsplata.

Cimpanzeii sălbatici nu se ruşinau atunci când trebuiau să facă asta în faţa confraţilor lor. Ba chiar şi unii dintre neo-cimpanzei se „cuplau” astfel, atunci când timpul şi locul le permitea asta.

Apogeul serii sosise mai devreme decât planificase Gubru şi chiar într-un mod care,

probabil, nu era agreat, dar lecţia de bază ar fi putut fi încă aceeaşi. Cei de jos se aşteptau la o cuplare oficială, cu toate concluziile de rigoare, psihologic croite pentru acest caz.

Masca de pasăre a Sylvie era parte din condiţionare. Dinţii îi străluceau uşor, atunci când îşi unduia formele spre el. Bluza cu multe despicături se învârteji într-o nouă strălucitoare, de culoare provocatoare..

Chiar şi tipii cu multe fermoare se holbau acum către el, umezindu-şi buzele în nerăbdarea aşteptării, cearta cu el fiind uitată. În clipa aceea, el era EROUL, devenise fiecare dintre ei.

Fiben se strădui să-şi înăbuşe un sentiment de ruşine apăsătoare.

„Dumnezeule, nu suntem chiar atât de răi!.. Nu avem decât 300 de ani ca specie inteligentă! Iar Gubru vrea să simţim că nu suntem cu nimic mai buni decât animalele din sânul cărora ne-am desprins. În felul acesta, cred ei, vom fi mai puţin atinşi de durere. Spre surprinderea mea, am auzit că şi oamenii folosesc uneori acest tip de revelaţii, spre a-şi aminti de timpurile apuse.”

Când se apropie de ea, Sylvie se încorda, iar Fiben îi simţi spatele ca de oţel, când i-l atinse cu mâna dreaptă. O apucă tare de umăr şi o răsuci în aşa fel, încât să ajungă cu faţa la el. O înghionti, pentru a o determina să stea cât mai drept.

Jos, mulţimea mormăia aţâţată. Sylvie clipi ademenitor către el, revărsând parcă prin focul privirilor, o adevărată aversă de hormoni în direcţia sa. Fiben avu impresia că s-ar fi putut ca ea să ia ceva droguri, pentru a ajunge în starea actuală.

— Din faţă? întrebă ea, luptându-se cu vorbele. Marele Cioc a spus că vrea să pară cât mai natural…

Fiben îi cuprinse faţa în palme. Masca avea o serie complexă de bucle, deci trebui să se

încovoaie în jurul ciocului, ieşit prea în afară, pentru a o putea săruta, fără să-l mişte din loc.

— Du-te acasă, la prietenii tăi, îi şopti. Nu-i lăsa pe duşmani să te facă de ruşine!

Sylvie se lăsă pe spate, ca şi cum ar fi fost izbutită de o pală de vânt.

Fiben se răsuci cu faţă la public şi îşi înălţă braţele.

— Voi, prieteni ai puilor de lup! strigă el din toate puterilor. Vorbesc cu voi toţi. Plecaţi la prieteni! împreună cu protectorii noştri adevăraţi, ne vom conduce singuri poporul spre Ridicare la Conştiinţă. Nu avem nevoie de extratereştrii străini pentru a ne spune ce şi cum să facem!

Din mulţime se înălţă un murmur de consternare. Fiben văzu că ofiţerul Gubru de la balcon ciripea într-o cutiuţă: realiză că dădea telefon după ajutoare.

— Duceţi-vă acasă! repetă. Şi nu lăsaţi pe intruşi să vă mai folosească vreodată în spectacole!

Mormăitul de jos se intensifică. Ici şi colo, se puteau zări feţe surprinse – cimpanzei privind spre încăperea în care el spera că-i va cuprinde ruşinea. Sprâncene groase se încruntau, meditând la cele spuse.

Brusc, atmosfera se risipi: cineva din mulţime strigă către el, pe un ton gros, ironic:

— Ce e cu tine eroule? Nu faci faţă singur?

Jumătate din populaţie freamătă de râs. Urmară o serie de batjocuri şi de huiduieli, în special din rândurile din faţă.

Trebuia s-o şteargă neapărat! Ofiţerul nu va îndrăzni, în niciun caz, să-l împuşte în faţa mulţimii. Însă, fără îndoială, apelul prin staţie pusese în stare de alarmă o mulţime de ajutoare, care acum trebuie că ţopăiau către într-acolo.

Era clar că nu putea s-o ia a goană, pur şi simplu. În faţă se găsea, ca un obstacol, dansatoarea. Păşi către marginea platoului şi privi iar către mulţime. Apoi îşi dădu pantalonii jos.

Strigătele batjocoritoare încetară brusc, apoi tăcerea fu sfâşiată de fluierături admirative şi de aplauze sălbatice.

„Cretinii!”, gândi el înfuriat, dar rânji şi le făcu semn cu mâna.

Ultimul, înainte de clapa finală.

Îl zări pe Gubru încărcându-şi armele şi împingându-i într-o parte pe neo-cimpanzeii din lojă. Aceştia se aplecaseră peste balustradă şi strigau ceva spre barman. Zgomote îndepărtate şi ascuţite lăsau impresia apropierii unor autovehicule cu sirene.

Fiben o apucă pe Sylvie de talie, pentru un ultim sărut. De data asta, ea se freacă de el excitată, atunci când îi dădu drumul. Se opri o clipă, făcu un gest în bătaie de joc spre duşman, apoi se răsuci şi fugi spre ieşire, lăsând mulţimea să murmure nedumerită.

Undeva, în interiorul ţestei, o voce îl făcea idiot extravertit, iar el nu simţi nevoia să i se împotrivească.

„Nu asta era ceea ce Generalul te-a trimis să faci în oraş, prostule!”

Năvăli dincolo de draperia ce proteja intrarea, însă se opri ca îngheţat, dând nas în nas cu un neo-cimpanzeu îmbrăcat într-o mantie cu glugă. După mai bine de o secundă, Fiben reuşi să-l recunoască pe micul „peşte”.

— Tu! ridică el un deget acuzator.

— Mda, eu, admise celălalt. Îmi pare rău că nu pot să-ţi fac aceeaşi ofertă ca şi mai înainte, dar cred că deja ai alte lucruri în plan pentru astă-seară.

Fiben se încruntă.

— Pleacă din calea mea!

Încercă să-l ocolească, pentru a trece de partea cealaltă.

— Max! strigă micul cimpanzeu.

O formă uriaşă se ivi din întuneric. Era tipul cu cicatrici pe faţă, pe care-l întâlnise la bar, cu puţin

înainte de apariţia condamnaţilor, îmbrăcaţi în salopete cu fermoare, uriaşul cel atât de interesat de cartele sa albastră.

Acum, avea în mână un pistol… Şi îi zâmbea ca un înger.

— Îmi pare rău, colega.

Fiben se încorda, gata de salt, dar era deja prea târziu. Simţi o înţepătură, apoi o mulţime de furnicături îi invada trupul şi tot ce mai reuşi să facă fu să se lase moale în braţele „peştelui”. Simţea în nări o aromă necunoscută, dar nu dezagreabilă.

„Aşa cred că miroase Ifni”, gândi în ultima clipă de claritate.

— Ajută-mă, Max, rosti vocea de alături. Trebuie să ne mişcăm repede.

Două braţe puternic îi ridicară şi Fiben primi aproape cu plăcere căderea în întunericul nefiinţei, după ce realiză şi ultima surpriză a serii: micul cimpanzeu, cu faţă, de copil, era, de fapt, o femelă! O fată!

25
GALACTICII

Suveranul Preţului şi Precauţiei părăsi Conclavul de Comandă într-o stare de agitaţie. Întotdeauna îl epuiza fizic încercarea de a realiza o stare de conciliere cu ceilalţi Suverani. Îi vedea înaintea ochilor, trei adversari ce dansau în cerc, formând alianţe temporare, pentru a se despărţi pentru câteva momente şi a se reuni, într-o sinteză, în permanenţă schimbătoare. Şi aşa avea să rămână atât timp cât situaţia din lumea exterioară se afla într-o stare de indeterminare. Desigur, în cele din urmă lucrurile aveau să se stabilizeze aici pe Garth. Unul dintre ei trei urma să se dovedească cel mai bun. Iar de rezultatul acesta depindeau multe şi nu în cele din urmă culoarea pe care o va purta fiecare din ei, precum şi sexul.

Nu era însă nicio grabă în ceea ce priveşte începerea Contopirii. Nu încă. Vor mai exista încă multe conclavuri, înainte de sosirea acelei zile, precum şi multe pene de năpârlit.

Prima dezbatere avusese loc între Suveranul Preţului şi Precauţiei şi cel al Bunei-Cuviinţe. Problema pusă în discuţie era dacă trebuiau folosiţi sau nu Soldaţii Ghearei pentru a-i supune pe militarii pământeni din Infanteria Marină ce păzeau cosmoportul planetar. De fapt, totul pornise de la o ciorovăială minoră şi se sfârşise la fel, atunci când Suveranul Razei şi Ghearei intervenise, în cele din urmă, în favoarea Bunei-Cuviinţe. Următorul câmp de luptă îl costase viaţa multor soldaţi buni, dar exerciţiul servea unor scopuri precise şi merita sacrificiul.

Suveranul Preţului şi Precauţiei ştiuse de la bun început cum va decurge desfăşurarea votului. De fapt, nici nu avusese intenţia să câştige prima

confruntare. Ştia cât de bine era să înceapă cursa pe ultimul loc, dar cu Preotul şi Amiralul aflându-se în dispută temporara. Ca urmare a acestui fapt, amândoi vor avea tendinţa să ignore Serviciul Civil pentru o bucată de vreme. Punerea la punct a strategiei unui sistem birocratic de ocupaţie şi-a unei administraţii adecvate va cere un mare efort, iar Suveranul Preţului şi Precauţiei nu voia să-şi cheltuiască energia pe lupte preliminare de genul acesteia.

Când păşi în exteriorul pavilionului de şedinţe, fii imediat înconjurat de ajutoarele şi de membrii escortei. În urmă, ceilalţi doi conducători ai expediţiei mai puteau fi încă auziţi cum fredonau ameninţări unul împotriva celuilalt. Conclavul se terminase, dârei continuau să se certe, pentru ceea ce fusese deja hotărât.

În perioada imediat următoare, conducătorul militar avea să-şi continue atacurile cu gaze, în căutarea acelor pământeni care vor fi scăpat dozelor iniţiale. Ordinul fusese conceput cu numai câteva minute mai înainte, în ciuda faptului că Suveranul Bunei-cuviinţe era îngrijorat de faptul că prea mulţi oameni civili fuseseră ucişi sau răniţi din cauza gazelor, aceleaşi care provocasem suferinţe şi câtorva neo-cimpanzei. Era ceva deplasat din punct de vedere al legalităţii sau al religiei, însă situaţia se putea complica ulterior. Era foarte posibil să fie obligaţi să plătească o compensaţie, iar acest lucru ar fi putut slăbi puterea clanului Gubru, dacă problema ar fi ajuns în faţa Tribunalului Interstelar.

Suveranul Razei şi Ghearei dăduse asigurări că ajungerea înaintea unui tribunal era un lucru foarte improbabil. În definitiv, cu zarva ce domnea încă în cele Cinci Galaxii, cui avea să-i mai pese de cele câteva greşeli făcute pe o planetă prăpădită ca asta?

— Nouă ne pasă! declarase cu emfază Suveranul Bunei-Cuviinţe arătându-şi foarte clar

sentimentele şi refuzând în continuare să coboare de pe stinghie pe solul planetei.

Argumentul pentru refuz fusese că, dacă ar fi făcut gestul, invazia ar fi devenit un lucru oficial. Şi acest tip de recunoaştere trebuia să mai aştepte. Rezistând în mod eficient forţei de invazie, chiar dacă pentru scurt timp, oamenii făceau jocul forţelor invadatoare pentru o bună bucată de timp. Iar alte greşeli, chiar şi minore, ar fi putut nu numai să facă rău pretenţiilor manifestate în zonă de forţele Gubru, dar se puteau dovedi şi foarte scumpe.

Sigur de victorie, Preotul îşi fluturase penajul după înscrierea acestui punct. În definitiv, cheltuiala era o problemă care avea să-i aducă în mod sigur un aliat. Buna-Cuviinţă era sigură că aici era punctul unde i se va alătura Preţului şi Precauţiei.

„Ce prostie să crezi că, de fapt, Contopirea va fi hotărâtă de ciorovăieli premature ca acestea!”, se gândise Suveranul Preţului şi Precauţiei, după care trecuse de partea armatei.

— Să continuăm să utilizăm gazele, pentru a-i descoperi pe toţi cei care se ascund, spusese el, spre marea dezamăgire a preotului şi spre încântarea Amiralului.

Bătăliile spaţiale şi aterizările se dovediseră extrem de costisitoare. Dar nu atât cât s-ar fi dovedit dacă nu ar fi existat Programul de Constrângere. Atacurile cu gaze realizaseră obiectul concentrării într-un spaţiu mic a aproape întregii populaţii umane. Pe cele câteva insule, prizonierii puteau fi contopiţi cu uşurinţă. Şi nu era deloc greu de priceput de ce Suveranul Razei şi Ghearei dorea realizarea acestui lucru. Birocratul avea ceva experienţă în modul de a lucra cu puii-de-lup. Iar el se simţea mult mai în largul său, ştiindu-i adunaţi pe toţi aceşti oameni periculoşi într-un loc unde puteau fi supravegheaţi.

Evident că trebuia să se facă ceva pentru a reduce din cheltuielile mari ale acestei expediţii. Şi încă destul de curând. Stăpânii Stinghiei rechemaseră acasă câteva din elementele principale ale flotei, pe alte fronturi, situaţia deveniseră critică în ultima perioadă. Devenise vital ca cheltuielile să fie ţinute în frâu în această zonă. Era o problemă care necesita, desigur, un nou Conclav.

Astăzi, victoria fusese de partea Suveranul Razei şi Ghearei.

Dar mâine? Alianţele aveau să se schimbe şi să se reaşeze, până când, în cele din urmă, avea să se creeze o altă configuraţie politică. Şi o regină.

Suveranul Preţului şi Precauţiei se răsuci şi i se adresă unui kwackoo.

— Să fiu imediat condus, dus, acompaniat până la cartierul meu general!

Nava oficială se ridică şi se îndreptă spre clădirile Serviciului Civil, pe promontoriile ce dădeau spre marea din apropiere. În timp ce vehiculul şuiera prin labirintul străzilor, păzit îndeaproape de un roi de roboţi de luptă, grupuri mici de animale păroase, închise la culoare, îl priveau pe furiş.

Suveranul se adresă din nou ajutorului său:

— Când vom ajunge la cancelarie, adună tot personalul. Vom cântări, vom contempla, vom evalua noua propunere trimisă de dimineaţă de către marele Preot, privitoare la modul în care trebuie să le tratăm pe aceste creaturi – neo-cimpanzeii.

Unele dintre ideile sugerate de către Departamentul Bunei-Cuviinţe vizau extremele. Era vorba despre anumite trăsături atât de inteligente, încât birocratul se simţea mândru de viitorul său consort.

„Ce treime o să constituim!”

Mai erau, desigur, şi alte aspecte, care trebuiau modificate, dacă nu voiau ca planul să conducă la

dezastru. Unul singur dintre triumviri avea să deţină siguranţa de a vedea planul dus până la sfârşit, la singura concluzie posibilă – victoria. Şi acest lucru fusese bine cunoscut încă de la început, din clipa în care Stăpânii Stinghiei îi aleseseră pe cei trei.

Suveranul Preţului şi Precauţiei lăsă să-i scape un triplu suspin şi încercă să-şi imagineze un plan de manipulare a următorului Conclav, pe care-l simţea foarte aproape – mâine, poimâine, peste o săptămână…

Cearta, gata să izbucnească, nu se găsea departe.

Fiecare nouă dezbatere avea să devină mai urgentă, mai importantă, pe măsură ce se găseau tot mai aproape de momentul Consensului şi al Contopirii. Şi perspectiva trebuia privită cu un amestec de trepidaţie, încredere şi plăcere totală.

26
ROBERT

Locuitorii din peşterile adânci nu erau obişnuiţi cu luminile strălucitoare şi cu gălăgia noilor-veniţi. Hoarde întregi de creaturi ce semănau cu liliecii fugiseră din faţa intruşilor, lăsând în urma lor un strat gros şi aproape neted de guano sub pereţii de calcar, pe suprafaţa cărora se prelingea uşor apa. Râuleţele alcaline erau acum traversate de podeţe de scânduri. În colţurile mai uscate, sub lumina palidă pe care o răspândeau globurile electrice, fiinţele venite de la suprafaţă se mişcau nervos, de parcă nu ar fi fost deloc impresionate de liniştea atotstăpânitoare din jur.

În acest loc, nu reuşeai să realizezi exact care era limita dintre realitate şi vis. Umbrele erau rigide şi surprinzătoare. Un colţ oarecare de stâncă putea să pară inofensiv, pentru ca apoi, dintr-o perspectivă uşor diferită, să se transforme într-un monstru familiar, văzut de nenumărate ori în coşmaruri.

Şi nici nu ea greu să ai coşmaruri într-un loc ca acesta.

Robert respiră uşurat când, în cele din urmă, reuşi să descopere, după îndelungi cercetări, de-abia târşâindu-şi picioarele încălţate în papuci, „centrul de operaţiuni al rebelilor”. Era o încăpere foarte mare, iluminată de foarte multe becuri. Mobila era însă extrem de sărăcăcioasă, aproape neglijabilă. Doar câteva mese aproape stricate şi câteva scrinuri, cărora li se adăugaseră bănci din stalagmite cioplite, la aceeaşi înălţime, plus câţiva pereţi despărţitori din lemn, adus din pădurea de deasupra. Rezultatul acestei combinaţii făcea ca bolta impunătoare să pară şi mai înaltă, iar

accesoriile refugiaţilor încă şi mai vrednice de milă.

Robert se frecă la ochi. Nu departe, zări câţiva cimpanzei, adunaţi în jurul unui zid despărţitor, certându-se, fixând o hartă mare în pioneze sau vorbind în şoaptă, în vreme ce răsfoiau prin documente. Când unul dintre ei ridică vocea, la un moment dat, ecoul reverberă puternic, făcându-i pe ceilalţi să privească alarmaţi în sus. Era clar că cimpanzeii mai erau încă intimidaţi de noul lor cartier general.

Robert păşi în zona luminată.

— În regulă, articula, simţindu-şi laringele de parcă ar fi fost şters cu glaspapir, din cauza lipsei de utilizare. Ce se întâmplă pe aici? Unde naiba e ea şi ce pune la cale?

Cimpanzeii se holbaseră la el uluiţi: Robert îşi dădu seama cum trebuia să arate în pijama boţită şi în papuci, cu părul vâlvoi şi cu arma pe umăr.

— Căpitane Oneagle, se repezi unul dintre cimpanzei, ar trebui să staţi în pat. Febra dumneavoastră…

— Oh, la dracu’, mai slăbeşte-mă… Micah!

Îi trebuiseră câteva secunde, pentru a-şi aminti numele individului.

Ultimele săptămâni lăsaseră o ceaţă groasă în mintea sa.

— Febra mi-a scăzut acum două zile. Pot să-mi citesc şi singur temperatura. Aşa că spune-mi ce se întâmplă! Unde sunt ceilalţi? Unde este Athaclena?

Cimpanzeii se uitaseră unii la alţii îndelung. În cele din urmă o femelă îşi extraseră din gură câteva pioneze colorate.

— Generalul… uh, don’şoara Athaclena e plecată. Conduce un raid.

— Un raid! clipi Robert, parcă neînţelegând. Asupra forţelor Gubru?

Îşi duse mâna la ochi, deoarece descoperi că încăperea începea să valseze.

— Oh, Ifni!

Se declanşa o adevărată busculadă în clipa în care cei trei cimpanzei aflaţi mai aproape îşi tăiaseră reciproc calea, cărând către el un scaun de lemn. Robert se prăbuşi, pur şi simplu, pe suprafaţa tare. Închizând ochii, avu timp să remarce că cimpanzeii de lângă el erau fie foarte tinerii, fie foarte bătrâni. Probabil că Athaclena îi luase cu ea pe toţi cei apţi de luptă.

— Povestiţi-mi despre ce e vorba! îi îndemnă.

O femelă mai în vârstă, cu o mină serioasă şi ochelari de vedere cu dioptrii duble, îi trimise pe ceilalţi înapoi la lucru şi se apropie, cu scopul de a se prezenta.

— Sunt doctor Soo, spuse. La Centru, studiam din punct de vedere genetic gorilele.

Robert dădu din cap.

— Doctor Soo, da… îmi amintesc că ai ajutat la tratarea rănilor mele.

Parcă şi vedea faţa ei aplecându-se deasupra sa, ca într-un fel de ceaţă îndepărtată, în timp ce fierbinţeala infecţiei îi răvăşea sistemul limfatic.

— Ai fost foarte bolnav, căpitane Oneagle. Nu a fost vorba numai de braţul facturat sau de toxinele pe care le-ai absorbit în timpul accidentului. Acum, suntem siguri că ai inhalat şi gazul Gubru, atunci când au gazat Mendoza Freehold.

Robert clipi, neînţelegând. În mintea sa era încă întuneric. Se simţea bine în ranch-ul lui Mendoza, în plin munte, unde el, împreună cu Fiben, petrecuseră câteva zile, colindând şi croind planuri. Pe atunci, erau siguri că vor descoperi şi pe alţii în situaţia lor şi că vor putea pune un plan la cale. Poate că reuşeau să intre în contact cu guvernul în exil al mamei sale, dacă acesta mai exista. În raporturile Athaclenei, se vorbea despre o serie de peşteri care păreau ideale pentru aşezarea unui cartier general. Poate că aceşti munţi ar fi putut constitui o bază de operaţii împotriva inamicului.

Şi, brusc, într-una din după-amieze, cimpanzeii începuseră să alerge înnebuniţi în toate părţile! înainte ca Robert să fi putut spune ceva, înainte de a se fi putut ridica măcar în picioare, îl înşfăcaseră şi îl căraseră afară din fermă, către dealuri. Era vorba despre bombe sonice… Îşi aminti vag despre imaginea a ceva uriaş pe cer.

— Dar… dar credeam că gazul era fatal dacă…

Vocea i se frânse.

— Dacă nu există antidot, da. Dar doza pe care ai apucat s-o inhalezi a fost foarte mică.

Doctor Soo ridică din umeri.

— Chiar şi aşa însă aproape că te pierduserăm.

Robert se cutremură.

— Ne-am putea organiza mult mai bine, admise el. Avem şi câteva computere de putere medie. Câţiva cimpanzei lucrează la programe, pe baterii, dar nu avem cum să le utilizăm la capacitatea lor maximă din lipsă de energie.

Îl privi cu viclenie pe Robert.

— Ttymbrimiana Athaclena insistă să formăm mai întâi un puţ geotermal. Dar eu cred că dacă am instala câteva colectoare solare la suprafaţă… desigur, foarte bine ascunse…

Nu îşi termină ideea. Robert putea să afirme acum că descoperise cel puţin un cimpanzeu, care nu era dominat de ideea că era comandat de o fată, chiar şi de una care nu aparţinea clanului Terrei sau nu făcea parte din clanurile ce primiseră cetăţenia terestră.

— Cum te numeşti?

— Jobert, căpitane.

Robert dădu din cap.

— Ei bine, Jobert, putem discuta asta mai târziu. Acum, o să-mi spună, în sfârşit, cineva ceva despre acest raid? Ce are de gând Atha…?

Micah şi dr. Soo se uitară unul la altul. Apoi, femela cimpanzeu fu aceea care se hotărî să vorbească prima.

— Au plecat înainte de ivirea zorilor. Acum, afară este deja după-amiază. Ar trebui să primim un mesaj.

Jobert trase din nou o strâmbătură, iar faţa sa întunecată şi zbârcită din cauza vârstei reflecta un pesimism încăpăţânat.

— Au plecat înarmaţi cu carabine şi cu grenade de şoc, sperând să atragă o patrulă Gubru în ambuscadă.

— De fapt, adaugă sec cimpanzeul cel bătrân, aşteptăm veşti de acum mai bine de o oră. Cred că deja întârzie cam mult cu întoarcerea.

27
FIBEN

Fiben se trezi în întuneric, ghemuit sub o pătură de praf. Odată treaz, îi reveni şi durerea. Trebui să depună un mare efort de voinţă, pentru a-şi lua de la ochi braţul drept, iar mişcarea îi provocă greaţă. În adâncurile subconştientului, viaţa i se părea însă seducătoare, dar realitatea se dovedi extrem de dură. Ceea ce îl ajută să reziste se dovedi amintirea, asemenea unui film, a viselor avute în timpul prealungului somn. Vise din care se deşteptase în această stare bolnăvicioasă de greaţă…

Ultima scenă, încă vie, reprezenta un peisaj deşertic, înconjurat cu cratere. Lumina izbea nisipul în rafale, bombardându-l cu şrapnele scânteietoare. Nu exista niciun loc unde să se poată adăposti.

Îşi aduse minte că încercase să protesteze, de parcă cuvintele ar fi putut să oprească furtuna. Însă darul vorbirii îi fusese anulat.

Cu un extraordinar efort de voinţă, reuşi, să se rostogolească de-a latul patului scârţâitor. Se văzu nevoit să se frece apăsat pe ochi, pentru că să-i poată deschide. Rezultatul se dovedi destul de dezamăgitor: tot ceea ce reuşi să zărească, s-a dovedit a fi întunecimea unei cămăruţe sărăcăcioase. Lama îngustă a unei fâşii de lumină indica locul unei ferestre minuscule, acoperită parţial de perdele negre şi groase.

Muşchii îi tresăriră spasmodic şi Fiben îşi aminti de clipele în care se simţise aşa ultima oară, pe insula Cilmar, când un grup de neo-cimpanzei sosiseră de pe Terra să dea un spectacol. Cel mai solid dintre oaspeţi se oferise să se ia la trântă cu campionul colegiului şi, ca un idiot, Fiben

acceptase provocarea. Trecuseră mai multe săptămâni de la acea luptă, până să poată merge din nou fără să şchioapete.

Gemu şi se ridică din nou în capul oaselor. Coapsele îi ardeau ca focul.

— Mama mia, murmură el, transpirat, de efort, n-o să mai fac niciodată blestemata aia de foarfecă!

Pielea şi chiar şi părul de pe corp erau umede. Fiben trase cu putere în piept mirosul pătrunzător de Dalsebo, care-i relaxa evident muşchii. Trase concluzia că aceia care-l capturaseră făcuseră măcar efortul de a-l scuti de efectele ameţelii. Îşi simţea, mintea aidoma unui giroscop defect, în clipa în care încercă să se ridice. Se sprijini de masa de lângă pat şi se târî cu chiu cu vai spre fereastra solitară.

Apucă ţesătura aspră a draperiei de ambele părţi ale liniei subţiri de lumină şi trase cu putere. Se dădu imediat înapoi, poticnindu-se, cu braţele ridicate, ca pentru a se apăra de lumina prea strălucitoare. Imaginile începuseră să i se învârtejească înaintea ochilor.

— Uuuh! scânci ameţit din gâtlej nu reuşi să iasă decât un sunet asemănător unui croncănit.

Ce naiba era locul acesta? Vreo închisoare Gubru? Pentru că, în mod sigur, nu se găsea la bordul unei nave de război a invadatorilor.

Se îndoia de faptul că pretenţioşii şi stilaţii Gubru ar fi utilizat mobilă din lemn indigen sau ar fi decorat interioarele în stil Antediluvian Târziu Sărăcăcios.

Clipi repede, cu lacrimi în ochi şi-şi coborî braţele. Prin fereastră, se vedea o curte închisă, o grădină de legume neîngrijită şi doi arbuşti căţărători. Totul arăta asemenea unei case mici, tipică pentru provincie, exact genul de locuinţă pe care şi-l puteau permite un grup de cimpanzei. Pâlcul de eucalipţi de pe vârful unui deal îi spunea

că se mai afla încă în Port Helenia, nu departe de Sea Bluff Park.

Poate că invadatorii Gubru lăsaseră interogatoriul pe seama ajutoarelor. Sau poate că aceia care-l capturaseră erau Aspiranţii ostili, cu care avusese confruntarea din bar. Şi poate că aveau ceva planuri cu el.

Îşi simţea gura de parcă i s-ar fi învârtejit în cavitatea ei valuri arzătoare de nisip.

Pe singura masă din încăpere, identifică forma alungită a unui ulcior cu apă. Alături, se afla o cană, plină, de asemenea, cu lichidul incolor. Se apropie poticnindu-se de ea, o apucă, dar mâna îi tremură şi o scăpă pe podea.

„Hei, la dracu', încearcă sate concentrezi! îşi porunci. Dacă vrei să ieşi de aici, străduieşte-te să gândeşti ca un membru al unei rase stelare!"

Era greu. Nerostite cuvintele adăstau fierbinţii chiar sub frunte. Îşi simţea mintea, asemenea unui şarpe, încercând să se retragă, să abandoneze cursul arhicunoscut al anglicăi, în favoarea unui mod de exprimare mai simplu şi mai natural.

Se concentra şi rezistă ispitei de a apuca ulciorul şi de a bea direct din el. În ciuda setei resimţite, se strădui să urmărească raţional fiecare gest implicat de actul turnării altei cantităţi de apă.

Degetele începuseră să-i tremure pe toarta ulciorului.

„Concentrează-te!"

Se chinui să-şi amintească un străvechi proverb Zen: „Înaintea iluminării ciopleşte un lemn sau toarnă apă. După iluminare, ciopleşte un lemn sau toarnă apă."

Încetini ritmul mişcărilor până când, în ciuda setei, ajunse să transforme actul simplu al turnării lichidului într-un exerciţiu ritualic.

Ţinând ulciorul în mâniile tremurătoare, Fiben reuşi să-şi toarne cam jumătate de cană, vărsând destul de mult lichid pe masă şi pe podea. Nu mai conta însă.

Apucă paharul şi înghiţi cu sorbituri mari, lacome.

A doua cană şi-o turnă ceva mai uşor. Mâinile i se dovedeau mai sigure.

„Asta el Concentrează-te… Alege calea mai grea, cea care necesită gândire”.

Cel puţin, cimpanzeilor le era mai uşor decât neo-delfinilor. Cealaltă rasă-client a pământenilor era cu o sută de ani mai tânără şi era obligată să utilizeze trei limbi, pentru a se putea exprima cât de cât! Se concentra atât de tare, încât nu mai observă când se deschise uşa din spate.

— Excelent! Pentru un băiat care a avut o noapte atât de plină, o duci bine în dimineaţa asta!

Fiben se răsuci, cu cana ridicată pentru a izbi, în direcţia de unde venea glasul. Apa împroşcă peretele. Mişcarea prea bruscă îi făcu să i se învârtejească mintea în cap. Cana căzu pe podea, iar Fiben îşi duse mâinile la tâmple, gemând din cauza ameţelii.

Văzu, cu privirile împăienjenite, o femelă cimpanzeu, îmbrăcată într-un sarong albastru. Se apropia încet, purtând o tavă. Fiben se chinui să rămână în picioare, dar acestea i se înmuiară brusc şi alunecă în genunchi.

— Prost afurisit! o auzi spunând.

Şi singurul motiv pentru care nu reuşi să răspundă fu fierea amară din gură.

Femela aşeză tava pe masă şi îl luă de braţ.

— Numai un idiot ar încerca să se ridice după o asemenea trântă!

Fiben mârâi şi încercă să-i dea jos mâinile de pe el. Începea să-şi aducă aminte. Femela era micuţa codoaşă de la „Strugurele maimuţei”. Cea care stătuse la balcon, nu departe de Gubru şi care făcuse să fie bătut chiar când se afla pe punctul de a scăpa.

— Nu am nevoie de niciun ajutor din partea unei trădătoare blestemate!

Cel puţin, asta intenţionase să spună. Ceea ce rezultă însă se dovedi a fi mai mult o bolboroseală neclară şi slabă.

— În regulă. Fie şi aşa cum spui tu, îi răspunse ea liniştită.

Îl apucă de un braţ şi îl duse înapoi în pat. În ciuda staturii, era destul de puternică. Fiben gemu, atunci când ateriza pe salteaua plină de umflături. Se strădui să se adune, dar gândirea raţională părea să se umfle şi să se agite, întocmai cavalurile mării.

— O să-ţi dau un calmant. Vei dormi cel puţin zece ore. Apoi, poate, vei fi destul de apt, ca să răspunzi la câteva întrebări.

Fiben renunţă să-şi consume bruma de energie înjurând-o. Îşi concentrase întreaga atenţie, în speranţa că va descoperi ceva pe care să se poată baza. Anglica nu i se părea destul de bună, aşa că încercă cu Galactica 7.

— Na… Ka… teha… tresh… numără cu greutate.

— Da, da, o auzi răspunzându-i. Suntem cu toţi conştienţi acum de cât de bine educat eşti tu.

Fiben închise ochii, în vreme ce femela se apleca deasupra lui, cu o capsulă în mână. O sparse cu un bobârnac şi elibera un norişor de vapori. Se chinui să-şi ţină respiraţia în faţa gazului anestezic, dar ştia că lupta era inutilă.

Deschise ochii. Nu putu să nu observe că era foarte drăguţă – cu o faţă mică, de copil, şi cu pielea netedă. Numai zâmbetul strâmb şi amar strica totul.

— Doamne, dar chiar că eşti un cimpanzeu încăpăţânat, nu? Hai, fii băiat bun, respiră chestia asta şi încearcă să te odihneşti! îi comandă.

În cele din urmă, se văzu nevoit să inhaleze: un parfum dulce, asemănător armei degajată de fructele prea coapte, îi umplu nările. Realitatea începu să se estompeze, într-o lumină unduitoare.

Abia atunci realiză faptul că şi ea-i vorbise într-o Galactica 7 perfectă, fără nici urmă de accent.

28
GUVERNUL ÎN EXIL

Megan Oneagle privi şi lacrimile îi inundară retina. Ar fi vrut să se întoarcă şi să fugă, să nu mai privească imaginea de coşmar, dar se strădui să se stăpânească şi se forţă să mai vadă încă o dată masacrul.

Marele holo-tanc înfăţişa o scenă decupată în inima nopţii, o plajă pe care ploua şi care strălucea vag, în umbre gri, sub stâncile aproape invizibile de deasupra. Nu se zărea lumina nici unei luni sau a vreunei stele, iar pete lucruri plutea o lumină palidă, spectrală. Megan îşi închipui cum camerele de mărire fuseseră utilizate la limita maximă, pentru a putea încadra aceste imagini.

Pe plajă, se puteau distinge vag cinci forme negre, care înotau spre ţărm, ieşeau din apă, alergau de-a curmezişul nisipului şi începeau să se caţere pe stâncile joase şi sfărâmicioase.

— Se poate afirma că au urmat întocmai procedurile, explică maiorul Prathaculthorn, ofiţer al Infanteriei marine terestre. Mai întâi, submarinul a lansat scafandrii-cercetaş, care au luat-o înainte, pentru a stabili supravegherea locului de acţiune. Apoi, când s-a stabilit că ţărmul este curat, au fost eliberaţi saboţii.

Megan zări bărcuţele de la suprafaţa apei – globuri negre, ridicându-se într-un norişor de baloane – care înaintau repede spre ţărm. Atinseră ţărmul, prelatele se traseră într-o parte şi îşi făcură apariţia mai multe siluete întunecate.

— Aveau cu ei cel mai bun echipament disponibil, iar antrenamentul lor era fără cusur. Aceştia erau cei mai buni soldaţi din Infanteria Marină terestră.

— Şi? îşi scutură capul Megan. Asta înseamnă că ei nu aveau mame?

Înţelegea însă ceea ce voia să-i transmită Prathaculthorn. Dacă fatalitatea îi ucisese pe aceşti soldaţi, foarte bine pregătiţi, cum putea să dea vina pe miliţia colonială de pe Garth pentru dezastrele din ultimele luni?

Formele negre înaintau acum către stânci, uşor aplecate sub povara grea a armelor.

De săptămâni întregi, supravieţuitorii aflaţi încă sub comanda lui Megan stătuseră împreună cu ea, ascunşi în refugiul protejat de apă consfinţind prin aceasta prăbuşirea tuturor planurilor bine puse la punct, în teorie, privitoare la o rezistenţă organizată. Agenţii şi sabotorii fuseseră gata la timp, la fel şi ascunzătorile pentru forţele armatei şi a celulelor civile de apărare. Venise însă blestematul de gaz Gubru şi toate schemele, construite cu grijă, se prăbuşiseră sub acest nor de gaz mortal, ce se rostogolise din înălţimi asupra lor.

Puţinii oameni care supravieţuiseră pe continent erau, cu siguranţă, morţi de pe acum sau ca şi morţi. Ceea ce era înspăimântător pentru supravieţuitori era faptul că nimeni, nici chiar duşmanul în transmisiunile lui nu părea să ştie câţi oameni ajunseseră în insule, pentru a se supune tratamentului cu antidot şi pentru a fi internat în lagăr.

Megan evita să se gândească la ţiul ei. Cu ceva noroc, se putea afla acum pe insula Cilmar, lături de prietenii săi, prin vreun local public, sau plângându-se în faţa unei mulţimi de fete gata să-i asculte povestea smiorcăită despre felul în care mama sa îl ţinuse departe de război. Tot ce putea face ea era să se roage şi să spere că era aşa, şi că fiica lui Uthacalthing era în siguranţă.

O altă sursă a nedumeririi sale o constituia soarta ambasadorului tymbrimian. Uthacalthing promisese să urmeze în exil Consiliul Planetar, dar

dispăruse pentru totdeauna. Conform ultimelor rapoarte, nava sa încercase să pătrundă în spaţiu, dar fusese distrusă de Gubru.

„Atâtea vieţi! se strâmbă Megan. Pierdute, în ce scop?”

Privea atentă filmul: saboţii intrau din nou în apă. Principala forţă de asalt a oamenilor se căţăra deja pe stânci.

Fără oameni, nu putea să fie vorba, desigur despre nicio speranţă de rezistenţă. Poate că vreunul dintre cimpanzeii mai îndrăzneţi şi cu spirit de iniţiativă să încerce vreo lovitură, pe ici-colo, dar nu te puteai aştepta la prea mare lucru de la ei, aşa cum erau lipsiţi de patronii care să-i călăuzească.

Unul dintre scopurile bine determinate ale acestei debarcări fusese încercarea de a începe, în sfârşit, ceva, de a se adapta noilor circumstanţe. Şi, pentru a treia oară, de când viziona filmul, cu toate că ştia ce urma să se întâmple, Megan fu din nou surprinsă de explozia bruscă de lumină de pe plajă.

Într-o clipă, totul fu îmbăiat în culori strălucitoare. Mai întâi explodaseră saboţii. Apoi oamenii.

— Submarinul a apucat să-şi strângă la timp etalarea exterioară şi să se scufunde, spuse maiorul Prathaculthorn.

Imaginea dispăru. Femeia locotenent, care mânuise proiectorul, aprinse lumina. Membrii Consiliului clipiră, frecându-se cu mâna la ochi.

Trăsăturile sud-asiatice ale maiorului erau extrem de serioase, atunci când le vorbi din nou.

— Se întâmplă acelaşi lucru, ca şi în cazul bătăliei spaţiale, când ei au ştiut exact locul unde se afla fiecare bază secretă, pentru a o gaza. Într-un fel oarecare, ei ştiu întotdeauna unde ne aflăm.

— Ai vreo idee şi despre felul în care reuşesc această performanţă? întrebă unul dintre membrii Consiliului.

Megan o recunoscu pe femeia ofiţer, locotenenta Lydia Mecue, în persoana care se angaja să răspundă la întrebare, în locul maiorului.

— Evident că toţi tehnicienii noştri lucrează la această problemă, scutură ea din cap. Dar până nu vom afla cum o fac, nu mai dorim să pierdem oameni încercând să ne furişăm către ţărm.

Megan Oneagle închise ochii.

— Nu cred că suntem în situaţia în care să putem discuta problema pe mai departe. Declar şedinţa închisă.

Când ajunse în cămăruţa ei. Megan crezu că va izbucni în plâns, pentru a se linişti. Nu reuşi. În schimb, se aşeză cu greu pe marginea patului.

În întunericul absolut, privind în direcţia în care ştia că i se găsesc mâinile.

După un timp, simţi că aproape şi le putea vedea, cu degetele pătate de cerneală odihnindu-se obosite pe genunchi. În oboseala ce simţea că o inundă, îşi închipuia că erau pătate cu un roşu închis, ca sângele.

29
ROBERT

În adâncurile pământului, nu exista simţul trecerii naturale a timpului. Şi totuşi, când Robert se trezi brusc în scaunul său ştiu cu exactitate ce oră era.

„E târziu. A dracului de târziu!”

Athaclena ar fi trebuit să se întoarcă cu multe ore în urmă. Dacă nu ar fi fost aproape invalid, ar fi ţinut piept obiecţiilor ridicate de Micah şi de dr. Soo şi ar fi pornit şi el spre suprafaţă, pe urmele celor plecaţi să dea piept cu inamicul. Cei doi savanţi cimpanzei aproape că fuseseră nevoiţi să folosească forţa ca să-l oprească.

Din când în când simţea febra reîntorcându-i-se. Îşi şterse fruntea de picurii grei şi îşi suprimă câteva frisoane.

„Nu, gândi el. Nu am voie! Mă pot controla!”

Se ridică greoi în picioare şi păşi cu atenţie în direcţia de unde se auzea sunetul înfundat al unor voci ce se certau. Dădu peste o pereche de cimpanzei, care lucrau în lumina perlată a unui computer de nivel 17, pe care forţele Marinei reuşiseră să-l salveze de la dezastru.

Robert se aşeză pe o ladă în spatele lor şi ascultă un timp, în tăcere. Apoi, le sugeră o schemă, iar ei o încercară şi ansamblul se dovedi viabil, în scurt timp, aproape că reuşi să-şi înlăture îngrijorarea şi se cufundă în muncă, ajutându-i pe cei doi cimpanzei să schiţeze programe de tactici militare, cu ajutorul unei maşini care nu fusese concepută pentru altă confruntare mai ostilă decât şahul.

Cineva aduse un ulcior cu suc de fructe. Bău, fără să-l privească. Altcineva îi înmâna un sandviş. Mâncă.

După o perioadă greu de determinat, un strigăt ce-şi împrăştie reverberaţiile în interiorul încăperii îl smulse din fixaţia muncii. Picioare bocăneau grăbite pe scândurile groase de lemn. Ochii săi, obişnuiţi cu ecranul strălucitor, vedea ca printr-o ceaţă cimpanzei grăbindu-se, cu arme ciudate în mâini, spre pasajul care ducea spre suprafaţă.

Reuşi să se ridice în picioare şi să se agate de cea mai apropiată formă care alerga.

— Ce naiba se întâmplă?

La fel de bine ar fi putut încerca să oprească un taur. Cimpanzeul se eliberă, fără ca măcar să privească în direcţia lui şi dispăru în tunel.

Următorul pe care-l interpelă se uită în direcţia lui şi se opri pentru o clipă, extrem de agitat.

— E vorba de expediţie, explică. S-au întors. Sau, cel puţin, am auzit că unii dintre ei s-au întors.

Robert îi dădu voie să plece şi începu să se uite după vreo armă prin încăpere. Dacă grupul fusese urmărit până aici…

Evident că nu găsi nimic. Îşi dădu seama cu amărăciune că o carabină nu i-ar fi fost de niciun folos, din cauza braţului imobilizat.

Şi, oricum, era foarte probabil că cimpanzeul nu aveau să-i permită să lupte. Mai degrabă, aveau să-l transporte departe de pericol, în adâncurile peşterii.

Un timp, fu linişte deplină. Nu foarte departe, în celălalt capăt al sălii, câţiva cimpanzei mai în vârstă aşteptau nemişcaţi să audă sunetul bătăliei.

Nu reuşiră, în schimb, auziră zgomot de voci, devenind din ce în ce mai distinct. Iar strigătele păreau a fi unele mai degrabă de bucurie decât de spaimă.

Şi, brusc, ceva păru să-l izbească chiar deasupra urechilor. De când cu accidentul, îşi pierduse antrenamentul, însă chiar şi aşa simţul său empatic primitiv recepţiona o urmă familiară în încăpere. O speranţă slabă prinse să îl bântuie.

O mulţime zgomotoasă de siluete îşi făcu apariţia în încăpere de după unul din colţurile culoarului. Vreo 50 de neo-cimpanzei în zdrenţe, purtând arme în bandulieră şi bandaje pe braţe şi pe piept. În clipa în care o zări pe Athaclena, i se puse un nod în gât. Se simţi caraghios.

Odată prima îngrijorare trecută, o a doua, la fel de puternică, îi luă locul. Tymbrimiana folosise, în mod clar, transformarea de tip GHEER. Dincolo de masca aproape umană, îi simţi epuizarea aproape umană şi văzu că era trasă la faţă. Mai mult încă Robert putea spune că încă se afla în plină activitate: coroana îi stătea umflată, scânteind fără lumină.

Cimpanzeii păreau, la rândul lor, epuizaţi şi abia păreau să observe ce se petrecea în jurul lor, în vreme ce aceia rămaşi acasă îi înconjurară nerăbdători şi-i bombardau cu întrebările, străduindu-se să afle noutăţi despre încleştare.

Robert înţelese că Athaclena se concentra din toate puterile ca să realizeze acel GLYPH, care să exprime starea ce o încerca în acele clipe.

Era mult prea mic, prea aflat în stadiu incipient, ca să se poată susţine singur. De parcă n-ar fi mai fi avut forţa să-l termine.

— Robert! Ochii i se căscaseră larg. Robert, nu ar fi trebuit să te afli în pat? Febra nu a început să-ţi scadă decât de-abia de ieri.

— Mă simt bine acum. Dar…

— Perfect. Mă simt fericită să te văd pe picioare, în sfârşit!

Robert văzu cum erau dirijaţi spre spaţiul de campanie sanitarii care duceau pe tărgi doi cimpanzei plini de bandaje. Şi simţi din plin efortul depus de Athaclena de a nu-i privi pe răniţi (poate chiar muribunzi), aşteptând ca aceştia să depăşească zidul ce-i ascundea vederii.

Numai prezenţa în jur a cimpanzeilor îl determina pe Robert să-şi menţină vocea şi tonul egal.

— Vreau să vorbesc cu tine, Athaclena. Acum!

Ea-i întâlni privirile şi, pentru o clipă, Robert avu impresia că percepe o formă vagă, învârtindu-se şi răsucindu-se deasupra cârceilor unduitori ai coroanei ei. Era un GLYPH furişat.

În următoarele două ore, războinici reveniţi acasă nu făcuseră altceva decât să mănânce, să bea şi să se laude în faţa semenilor lor nerăbdători să afle istoria bătăliei. Singur Benjamin, cu o tresă de locotenent cusută de braţ, stătea sobru în preajma Athaclenei, aşteptându-i ordinele.

Tymbrimiana îl privi şi oftă încet.

— Foarte bine, Robert. Să mergem într-un loc mai retras.

●

— Lasă-mă să ghicesc, îi ceru el calm. V-aţi ales cu şuturi în fund.

Benjamin tresări, dar nu protestă. Arătă o pată stacojie pe o hartă.

— I-am lovit aici, în Yenching Gap, răspunse el. Ne aflam la cel de-al patrulea raid, aşa încât credeam că ştiam la ce să ne aşteptăm.

— Al patrulea! Robert se răsuci către Athaclena. De când durează chestia asta?

Athaclena căută, cu gesturi studiate şi elegante, într-un buzunar plin cu prăjiturele, puternic înmiresmate. Strâmbă din nas.

— Exersăm cam de vreo săptămână, Robert. Dar acum a fost prima dată când am încercat să le facem rău cu adevărat.

— Şi?

Benjamin părea absolut indiferent la glyph-urile emise de Athaclena. Poate că era o chestie intenţionată, se gândi Robert, deoarece ea avea nevoie de cel puţin un ajutor a cărui judecată să nu fie afectată de emisiunile ei empatice. Sau, poate, pur şi simplu, pentru că el era prea deştept.

Benjamin se uită, pe rând, la amândoi.

— Noi suntem cei răniţi, explică el. Ne-am împărţit în cinci grupuri. Don'şoara Athaclena a insistat şi asta ne-a salvat.

— Ce ţintă vă propuseserăţi?

— O patrulă mică. Două tancuri plutitoare şi două maşini de teren deschise.

Robert se uită spre locul indicat pe hartă, acolo unde unul din cele câteva drumuri marcate pătrundeau în primul rând de munţi. Din cele aflate de la alţii, inamicul era rareori văzut deasupra Sindului. Părea mulţumit să controleze spaţiul, arhipelagul şi fâşia îngustă de aşezări, situată de-a lungul coastei, în jurul lui Port Helenia.

Şi, în definitiv, de ce să se sinchisească de restul teritoriului? Aproape întreaga populaţie umană fusese capturată. Planeta devenise o pradă uşoară.

Aparent, primele trei incursiuni ale rebelilor constituiseră numai nişte simple exerciţii: câţiva foşti soldaţi, rătăciţi printre cimpanzei, se străduiseră să-i înveţe pe proaspeţii recruţi cum să se mişte şi cum să lupte la adăpostul pădurii. De fiecare dată, totuşi, îşi simţiseră inamicul în coastă.

— De la bun început, păreau să ştie unde ne aflăm, continuă Benjamia l-am urmărit, în timp ce patrulau, ascunşi printre copaci, fără să-i pierdem din vedere. Întocmai ca şi mai înainte. Apoi…

— Apoi, aţi atacat patrula.

Benjamin încuviinţă din cap.

— Îi suspectăm că ştiau unde suntem. Trebuie să fim siguri de asta. Generalul a încropit un plan…

Robert clipi, puţin uimit, apoi înclină capul. Încă nu se obişnuise cu noul titlu onorific al Athaclenei. Se simţi încă şi mai încurcat, ascultându-l pe Benjamin descriind acţiunea ce avusese loc în acea dimineaţă.

— Ambuscada fusese pusă la cale cu multă înţelepciune. Se hotărâse că cele cinci grupuri de

atac vor trage, pe rând, asupra patrulei, cu minim de risc posibil.

— Dar şi fără prea mari şanse de a-i produce pagube însemnate inamicului, observă tot el.

— Inamicul se afla fie prea sus, fie prea departe, pentru a-i oferi o ţintă bună. La urma-urmei, cu nişte amărâte de carabine de vânătoare şi cu grenade de şoc, cam ce fel de rău le puteam face?

La primele împuşcături, reuşiseră să scoată din luptă una din maşinile de teren descoperite. Cealaltă fusese lovită cu numai câteva clipe mai înainte ca tancurile să deschidă focul şi ca atacanţii să fie obligaţi să se retragă.

Acoperirea aeriană sosise repede din direcţia coastei şi abia avusese vreme să fugă. Partea propriu-zisă a atacului se încheiase în mai puţin de 15 minute. Retragerea şi ştergerea urmelor durase ceva mai mult.

— Militarii Gubru nu s-au lăsat păcăliţi, nu? întrebă Robert.

— Se pare că ne depistează întotdeauna fără nicio problemă, clătină din cap Benjamin. Este un adevărat miracol că am reuşit să facem chiar şi numai atât şi unul încă şi mai mare că am reuşit să scăpăm.

Robert îi aruncă o privire „generalului”. Îşi pregătise o serie de argumente contrare planului de atac, pe care tocmai îl auzise, dar apoi mai privi o dată la hartă, cântărind poziţiile pe care le ocupaseră atacanţii.

Trasă în minte liniile de foc şi căile de retragere.

— Vă bazaţi pe prea multe presupuneri, îi spuse în cele din urmă Athaclena.

Privirile li se întâlniseră pentru o clipă, apoi se despărţiră din nou.

Tymbriana ridică din umeri.

— M-am gândit că nu e bine să ne apropiem prea mult încă de la prima întâlnire.

Robert încuviinţă din cap. Într-adevăr, dacă ar fi ales un loc de ambuscadă „mai bun” sau mai

aproape de teatrul luptelor, niciunul dintre cimpanzei nu ar fi scăpat cu viaţă. Planul fusese bun. Nu, nu bun. Mai degrabă, inspirat. Nu intenţionase să distrugă inamicul, ci să îi dea fiecărui combatant încrederea în propriile forţe: trupa fusese astfel răspândită, încât fiecare putuse să tragă în patrulă cu minimum de risc. Inamicul se putuse întoarce la bază, lăudându-se cu victoria, însă cel mai important lucru era că ei veniseră acasă. Şi chiar şi aşa, cu toate aceste precauţii, fuseseră o mulţime de răniţi.

Robert simţea cât de epuizată era Athaclena, datorită sforţării empatice extraordinare pentru a menţineîn fiecare sentimentul „victoriei”.

Simţi o atingere pe genunchi. Se întinse şi luă mâna Athaclenei într-a sa. Degetele ei lungi şi delicate se strânseră şi îi simţi pulsul triplu.

Ochii li se întâlniră din nou.

— Azi, am transformat un posibil dezastru într-un succes minor, spuse Benjamin. Dar atâta timp cât inamicul ştie întotdeauna unde ne aflăm, nu văd cum am putea face mai mult decât să ne jucăm de-a prinselea cu ei. Şi chiar şi numai acest joc ne va costa, cu siguranţă, mai mult decât ne putem permite.

30
FIBEN

Fiben îşi frecă îndelung ceafa şi se uită iritat peste masă. Asta era deci persoana pe care fusese trimis s-o contacteze! Studenta extraordinară a doctorului Taka, presupusul lider al unei mişcări ilegale urbane.

— Ce fel de tâmpenie a mai fost şi asta? întrebă el acuzator. Să mă laşi să intru în acel club blestemat, asemenea unui orb ignorant… Au fost cam o duzină de ocazii în seara anterioară în care-aş fi putut fi capturat sau chiar ucis.

— Acum două nopţi, îl corectă Gailet Jones.

Stătea pe un scaun cu spătar drept şi-şi netezea sarongul de mătase albastră.

— Oricum, mă aflam acolo, la „Strugurele Maimuţei", aşteptând afară să realizez contactul. Am văzut un străin, ce venea de unul singur, purtând o salopetă de lucru, aşa că m-am apropiat de tine cu parola…

— Roz?! clipi Fiben intrigat. Vii la mine şi-mi şopteşti „roz" şi asta trebuie să fie, după tine, o afurisită de parolă?

În mod normal, nu ar fi folosit un astfel de limbaj dur cu o domnişoară. Gailet Jones arăta, în aceste clipe, mult mai asemănătoare cu acel gen de persoană la care se aşteptase în primele clipe, când sosise în apropierea barului – o femelă cimpanzeu cu o educaţie aleasă şi maniere evidente. Întâmplarea făcuse însă s-o vadă în alte circumstanţe şi nu putea să uite acest lucru.

— Asta numeşti tu parolă?! Mi s-a spus să mă uit după un pescar!

Ţipătul îl făcu să se crispeze de durere. Îşi simţea creierul de parcă i s-ar fi scurs prin urechi şi orbite, în ultimele minute, scăpase de blestemaţii

de cârcei, dar încă îl durea tot corpul şi se simţea extrem de nervos.

— Un pescar? În acea parte a oraşului?

Gailet Jones se încruntă şi peste trăsăturile feţei îi trecu umbra unui nor de neînţelegere.

— Ascultă, era un haos general, când am sunat la Centru, ca să las mesajul, pentru dr. Taka. Mi-am imaginat că grupul condus de ea era obişnuit cu păstrarea secretelor şi că putea să devină centru ideal pentru mişcarea de rezistenţă din întreaga ţară. Nu am avut la dispoziţie decât câteva clipe, ca să mă gândesc cum să concep o ultimă legătură de contact, mai înainte ca invadatorii Gubru să pună stăpânire pe liniile telefonice şi radio. Mi-am închipuit că deja înregistrau totul, aşa că trebuia să găsesc ceva colocvial ştii, ceva pe care computerul lor să nu-l poată intercepta cu mare uşurinţă.

Se opri brusc şi-şi duse mâna la gură.

— Oh, nu! exclamă.

— Ce naiba s-a-ntâmplat? se grăbi Fiben.

Gailet clipi de câteva ori zăpăcită, apoi făcu o mişcare prin aer.

— I-am spus nebunului ăla de operator de la Centru, cum ar trebui să se îmbrace emisarul lor şi unde să mă întâlnească, apoi i-am mai spus că eu o să mă dau drept una din alea care agaţă bărbaţii pe stradă… paraşută.

— Drept o ce? Nu înţeleg.

Fiben scutură din cap.

— Este un termen arhaic. Un jargon uman de dinainte de Contact, care desemna o persoană ce avea relaţii sexuale ilicite, în schimbul banilor.

— Ei bine, deşteptule, şi mă rog, cam ce ar fi trebuit să fac, după modesta ta opinie? îi răspunse Gailet înfierbântată. Miliţia se destrăma şi nimeni nu se gândea la ce ar fi trebuit întreprins, în condiţiile în care fiecare om de pe această planetă era mutat brusc din lanţul de comandă. Eu am fost singura care a avut această idee primitivă – fie şi aşa – de a ajuta la punerea la punct a unei

rezistenţe armate din nimic. Aşa că am încercat să aranjez o întâlnire.

— Mda. Pozând drept cineva care-şi vinde ilicit favorurile, iar asta chiar în apropiere de un loc în care forţele Gubru incitau la un adevărat desfrâu sexual!

— De unde să ştiu eu ce aveau ei de gând să facă sau că aveau de gând să aleagă clubuleţul ăla pentru aşa ceva? Mi-am închipuit că relaţiile de constrângere se vor relaxa suficient, pentru a-mi permite să pozez astfel şi să mă pot apropia de străinul respectiv, fără a trezi suspiciuni. Nu mi-a trecut niciodată prin minte că se vor relaxa chiar atât de mult! Bănuiam că oricine peste care aş fi putut să nimeresc din greşeală ar fi fost atât de surprins, încât ar fi acţionat aşa cum ai reacţionat tu şi eu m-aş fi putut evapora.

— Dar nu s-a întâmplat aşa.

— Nu. Înainte să vii tu, au apărut câţiva masculi solitari, îmbrăcaţi în aşa fel, încât era gata să cad în propria-mi capcană. Bietul Max a trebuit să le dea zdravăn la cap cam la jumătate de duzină, iar aleea începuse deja să fie circulată! Era însă prea târziu ca să schimb locul de rendez-vous sau parola

— O parolă pe care n-a priceput-o nimeni. Auzi tu, paraşută! Ar fi trebuit să-ţi dai seama de la început că n-o să iasă bine.

— Eram sigură că dr. Taka va înţelege. Obişnuiam să privim şi să comentăm împreună filme vechi. Apoi studiam cuvintele arhaice folosite acolo. Nu pricep de ce tocmai ea…

Vocea i se stinse, atunci când zări expresia de pe faţa lui Fiben.

— S-a întâmplat ceva? De ce te uiţi aşa la mine?

— Îmi pare rău. Tocmai am realizat că nu aveai de unde să ştii.

Scutură din cap.

— Vezi tu, dr. Taka a murit în aceeaşi perioadă, când s-a primit mesajul tău, din cauza unei reacţii

alergice foarte puternice la gazul răspândit de invadatorii Gubru.

Gailet făcu ochii mari, apoi simţi cum i se taie respiraţia.

— M-am… m-am temut atât de mult, când am văzut că nu se arata în oraş pentru internare. E… o mare pierdere.

Strânse pleoapele şi se întoarse, trăind în interior evident cu mult mai mult decât putea să spună prin cuvinte.

Cel puţin, fusese scutită de priveliştea sfârşitului în flăcări a Centrului Howletts, în timp ce ambulanţele acoperite cu funingine veneau şi plecau, precum şi de aceea a chipului cu ochi sticloşi ai mentorului ei muribund, atunci când gazul îşi luase porţia statistică de victime.

Fiben văzuse câteva înregistrări ale acelei seri teribile. Acum, la sute de kilometri distanţă şi la atâtea săptămâni de la eveniment, descoperea cu surprindere că anumite imagini îi mai stăruiau încă în straturile profunde ale memoriei.

Între timp Gailet reuşise să se adune, lăsând, în mod vizibil, jalea pentru mai târziu. Îşi şterse ochii şi îl privea pe Fiben cu bărbia scoasă sfidător în afară.

— Trebuia să găsesc ceva, pe care un cimpanzeu l-ar fi putut înţelege, dar un computer străin, nu. Ar fi fost, în mod limpede, ultima dată. A trebuit să improvizăm. Oricum, ceea ce contează este faptul că eşti aici. Iar cele două grupuri ale noastre au realizat acum contactul.

— Aproape că am fost ucis, sublinie el, deşi de data asta, se simţea cam bădăran, pentru că se chinuia să continue cu acuza.

— Da, dar nu ai fost ucis. De fapt, s-ar putea chiar să existe o cale prin care să-ţi transformi mica aventură neplăcută într-un fel de avantaj. Ştii că pe străzi încă se mai vorbeşte despre ceea ce ai făcut aseară?

Simţea cumva o uşoară notă de respect în vocea ei? I se oferea, cumva, pacea? Brusc, totul i se păru mult prea mult.

Mult prea mult pentru el singur! Şi deşi ştia că era tocmai lucrul nepotrivit la momentul nepotrivit, nu se putea abţine şi izbucni:

— O para…? Chicoti, deşi fiecare sunet ascuţit făcea să-i zornăie creierii în ţeastă. O paraşută?

Îşi lăsă capul pe spate şi hohoti, izbind în braţele fotoliului. Apoi, se opri dintrodată. Începu să urle şi să dea cu picioarele în aer.

— Oh, Doamne, exact asta-mi mai lipsea!

Gailet Jones îl privea uluită, străduindu-se să-şi recapete răsuflarea.

Fiben era aşa prins de ceea ce făcea, încât nu-i păsa dacă ea îl chema pe cimpanzeul cel uriaş, pe Max, ca să-i dea una-n cap să-l liniştească. Simţea că era prea mult.

Gailet se întreba, la rându-i, dacă o trădau cumva privirile. Pentru că, dacă da, atunci precis că Fiben aflase deja că începutul acelei alianţe dintre ei era extrem de instabil.

31
GALACTICII

Suveranul Razei şi Ghearei se urcă în naveta personală, ignorând salutul respectos al soldaţilor Ghearei ce-i asigurau escorta Erau trupe alese cu multă grijă, soldaţi cu pene perfect curate şi îngrijit aranjate, cu crestele vopsite în culorile specifice plutoanelor şi unităţilor din care făceau parte.

Ajutorul kwackoo se grăbi să-i iasă înainte şi să-i ia roba ceremonială. Abia după ce toţi se aşezară, în ordine, la locurile lor, pe stinghii, pilotul porni motorul gravific al navetei, îndreptându-se spre zona unde se desfăşurau lucrările pentru apărare, de pe dealurile joase aflate la est de Port Helenia.

Suveranul Razei şi Ghearei privea într-o tăcere absolută cum se perindau pe sub ei zidul noului oraş şi fermele de pe câmpurile înconjurătoare.

Adjunctul clămpăni uşor, permiţându-şi să-i întrerupă meditaţia.

— Conclavul a mers bine? Cum trebuie? Satisfăcător?

Suveranul prefera să treacă cu vederea neruşinarea acestei întrebări. Era mai folositor să aibă un adjunct care gândea, decât unul al cărui penaj să fie mereu perfect curat. Faptul că se înconjurase cu asemenea creaturi constituise unul dintre motivele care-l făcuseră să câştige candidatura.

Clipi distant şi afirmativ.

— Consensul nostru este, în prezent, adecvat, suficient, va dăinui.

Secundul se înclină şi se întoarse la locul lui… Ştia, desigur, că acest consens nu era niciodată perfect în această etapă timpurie a unei Contopiri. Oricine ar fi putut spune acelaşi lucru, dacă ar fi văzut privirile agasate şi rătăcite ale Suveranului.

Ultimul Conclav de comandă fusese extrem de indecis şi câteva din aspectele sale îl iritaseră puternic pe amiral.

În primul rând, Suveranul Preţului şi Precauţiei se dovedise foarte grăbit în a lua hotărârea de a da drumul celei mai mari părţi a flotei de luptă, pentru ca aceasta să se întoarcă acasă, unde să poată participa la alte operaţiuni militare Gubru, din alte zone galactice. Şi, ca şi cum asta nu ar fi fost destul, cel de-al treilea conducător, Suveranul Bunei-Cuviinţe, încă mai insista să fie purtat pretutindeni pe stinghia sa, refuzând să păşească pe solul planetei Garth, până în clipa în care lucrurile nu aveau să fie minuţios puse la punct.

Preotul îşi umfla penajul şi se agita pentru câteva probleme minore, numărul mare de morţi umani, datorat gazului de constrângere, prăbuşirea proiectului solicitării în posesie a planetei Garth, dimensiunea derizorie a Sucursalei Bibliotecii aflată în posesia planetei de Ridicare la Raţiune a neo-cimpanzeilor ignoranţi, preconştienţi…

I se părea că pentru fiecare din aceste probleme era necesară o altă reuniune, alte negocieri tensionate, altă luptă pentru consens.

Şi, totuşi, existau şi probleme cu mult mai importante. Aproape fără să le ia în seamă, cei trei începuseră să se certe asupra principiilor, aici, procesul începea deja să fie plăcut, într-un fel. Astfel de aspecte plăcute ale Triumviratului ieşeau la iveală, mai ales când dansau şi se certau pe probleme mai importante.

Până în acele clipe, se păruse că drumul spre regalitate va fi unul drept şi uşor pentru amiral, pentru ca el fusese încă de la început la comandă, în aceste clipe, Suveranul Razei şi Ghearei începea să nu mai creadă că este aşa de uşor. În definitiv, aceasta nu avea să fie o Contopire banală.

Desigur, cele mai bune Contopiri nici nu puteau fi astfel. În alegerea celor trei conducători ai Forţei expediţionare fuseseră implicate mai multe

fracţiuni, deoarece Stăpânii Stinghiei sperau ca din această treime specială să apară o nouă politică unificată. Şi, pentru ca aceasta să se întâmple, toţi trei trebuiau să fie foarte inteligenţi şi foarte diferiţi unul de altul.

Cât de buni şi de diferiţi erau, începea să devină tot mai clar. Câteva din ideile prezentate de ceilalţi doi, la ultima întrevedere, se dovediseră a fi inteligente şi destul de bune.

„Cel puţin, în privinţa unui lucru au dreptate, trebui să admită amiralul. Nu trebuie numai să-i cucerim, să-i înfrângem, să-i călcăm în picioare pe puii-de-lup. Trebuie să-i discreditǎm!”

Suveranul Razei şi Ghearei se concentrase atât de mult asupra problemelor militare, încât se obişnuise să vadă în colegii săi nişte piedici puse în calea planurilor sale.

„A fost greşit, impertinent şi neloial din partea mea”, îşi zise el.

De fapt, spera sincer ca birocratul şi preotul să fie atât de buni în domeniile lor, pe cât era el într-al său. Dacă Buna-Cuviinţă şi Contabilitatea şi-ar da mâna şi ar fi pe măsura strălucitoarei invazii, atunci ei ar alcătui un trio de neuitat! Anumite lucruri fuseseră decise cu mult timp înainte de apariţia clanurilor eretice şi demne de dispreţ, care poluau spaţiul cu prezenţa lor adică, spre exemplu, oribilii şi sceleraţii pui-de-lup sau tymbrimieni, thennaienii, soro…

Era esenţial ca rasa Gooksyn-Gubru să domine problemele acestei epoci! Clanul lor trebuia să atingă măreţia şi perfecţiunea! Amiralul contempla acum modul în care ouăle înfrângerii pământenilor fuseseră depuse cu mulţi ani în urmă. Cum forţele Gubru detectaseră şi contracaraseră fiecare mişcare a lor. Şi cum gazul de constrângere le spulberase complet orice planuri de împotrivire armată.

Acestea fuseseră ideile concepute de însuşi Suveranul, alături de membrii personalului său,

desigur. Era fructul unor ani îndelungaţi de strădanii.

Suveranul Razei şi Ghearei îşi întinseseră braţele încordate care, epoci întregi înainte de Ridicarea la Raţiune a speciei sale, îi purtaseră pe strămoşii săi, pe curenţii calzi şi uscaţi ai oceanului aerian de pe Gubru.

„Da! Lasă să fie şi ideile semenilor mei curajoase, pline de imaginaţie, strălucitoare… Lasă-le să fie aproape – dar nu chiar la fel – tot atât de strălucitoare ca ale mele!”

Şi, în vreme ce crucişătorul se îndrepta lin către răsărit, Suveranul începu să-şi cureţe penajul imaculat.

32
ATHACLENA

— Simt că înnebunesc aici! E ca şi cum aş fi prizonieră!

Robert păşea încoace şi încolo, acompaniat de umbrele gemene, produse de cele două lămpi din tavanul peşterii. Lumina lor crudă făcea să lucească pereţii umezi ai camerei subpământene, pe care se scurgeau firişoare subţiri de apă.

Braţul său stâng se încorda, punându-i în evidenţă tendoanele de la încheietură şi până la umărul musculos. Izbi cu pumnul într-un scrin aflat în apropiere şi ecoul reverberă o vreme în pasajele subterane.

— Te avertizez, Clennie că nu am de gând să mai aştept mult timp. Când o să pot ieşi din văgăuna asta?

Şi izbi din nou în scrin, făcând-o să tresară pe tânăra tymbrimiană. Cel puţin de două ori păruse să aibă intenţia să-şi folosească în acest scop braţul drept, încă prins în aţele.

— Robert… stărui ea, încet. Faci progrese minunate şi în curând o să-ţi revii pe deplin. Te rog, nu risca să te răneşti singur!

— Te îndepărtezi de la subiect, o întrerupse el cu brutalitate. Chiar şi în starea în care mă aflu, aş putea să ies şi să dau o mână de ajutor la antrenarea trupelor şi la cercetarea poziţiilor Gubru. Dar tu mă ţii închis în hrubele astea, să fac programe pe calculator şi să fixez hărţi în pioneze pe zid. Chestia asta mă înnebuneşte!

Aura lui Robert iradia puternic a frustrare. Athaclena îl rugase să încerce să se calmeze. „Să-i pună capac neliniştii”, îi veni să-i spună, în manieră metaforică. Dintr-un motiv încă determinat cu precizie, părea extrem de

susceptibilă, în ceea ce privea fluxul său emoţional, la fel de furtunos şi de sălbatic ca al unui adolescent tymbrimian.

— Ştii de ce nu putem risca să te trimitem la suprafaţă, Robert? Pentru că invadatorii Gubru au mai împrăştiat de câteva ori gazele lor mortale pe deasupra taberei. Dacă te-ai fi aflat la suprafaţă, cu acele ocazii, ai fi fost acum în drum spre insula Cilmar, departe de noi. Aşa însă, situaţia e sub control. Mă înfior însă, când mă gândesc la ce e mai rău.

Şi coroana Athaclenei se zburli la acest gând, iar cârceii argintii unduiră agitaţi.

Fusese un adevărat noroc faptul că Robert fusese salvat de la ferma lui Mendoza chiar înainte ca insistenţii roboţi cercetaşi ai armatei invadatoare să năvălească asupra zonei. Camuflarea şi mutarea tuturor aparatelor electronice nu fuseseră de ajuns pentru a ascunde corpul fermei.

Meline Mendoza şi copiii plecaseră imediat spre Port Helenia şi, probabil ajunseseră la timp pentru a primi tratamentul. Juan Mendoza fusese mai puţin norocos. Rămânând în urmă, ca să închidă câteva capcane de supraveghere ecologică, fusese lovit de o reacţie alergică întârziată la gazul de constrângere şi murise în primele cinci minute de la instaurarea convulsiilor, făcând spume şi zbătându-se îngrozitor sub privirile oripilate ale neajutoraţilor săi însoţitori cimpanzei.

— Nu am fost acolo, să-l vedem pe Juan murind, Robert, dar cu siguranţă că ai ascultat rapoartele. Vrei să rişti o moarte asemănătoare? Eşti conştient de cât de aproape am fost să te pierdem?

Privirile se agăţară una de alta, maroul întâlnind cenuşiul cu ţinte aurii. Simţea hotărârea lui Robert, cât şi efortul depus pentru a-şi controla furia încăpăţânată. Braţul stâng i se descleştă încet.

Respiră adânc şi se lăsă să alunece într-un scaun cu spătarul de pânză.

— Sunt conştient de asta, Clennie. Ştiu cum trebuie să te simţi. Dar trebuie să înţelegi că şi eu fac parte din chestia asta! Se aplecă în faţă cu o expresie care nu mai era mânioasă, dar care continua să rămână încordată.

— Am fost de acord cu dorinţa mamei mele de a te conduce prin pădurile muntelui Mulun, în loc de a mă alătura unităţii mele militare, deoarece Megan mă convinsese că e un lucru important. Dar acum nu mai eşti oaspetele meu în pădure. Tu organizezi o armată, iar eu mă simt a cincea roată la căruţă.

— Amândoi ştim că nu o să prea fie o armată, suspină Athaclena. În cel mai fericit caz, o să fii considerată o încercare. Ceva care să le dea cimpanzeilor speranţă. Oricum, în calitatea ta de ofiţer pământean, ai dreptul să preiei comanda de la mine oricând doreşti.

Robert scutură din cap.

— Nu asta voiam să spun. Nu am suficient orgoliu, ca să cred că aş putea să fac treaba asta mai bine decât tine. Nu sunt genul de conducător şi o ştiu prea bine. Majoritatea cimpanzeilor te idolatrizează şi cred în mistica ta tymbrimiană. Totuşi, probabil că eu am rămas singurul om cu o pregătire militară serioasă în toţi aceşti munţi… O calitate pe care tu ar trebui s-o foloseşti, dacă vrei să avem vreo şansă să…

Se opri brusc şi se uită dincolo de umărul Athaclenei. Aceasta se răsuci la timp, pentru a zări o femelă mică de statură, în pantaloni scurţi, care tocmai intra, salutând în încăpere.

— Generale… căpitanul Oneagle… vă rog să mă scuzaţi, dar locotenentul Benjamin tocmai a revenit. Hmm… raportează că lucrurile nu s-au îmbunătăţit acolo, în Spring Valley. Deşi în zonă nu mai sunt oameni, a continuat împrăştierea gazului ăla afurisit deasupra tuturor avanposturilor

din toate canioanele, cel puţin o dată pe zi. Şi nu pare să existe niciun semn de încetare a acestei acţiuni, în niciunul din locurile în care au reuşit să ajungă trimişii noştri.

— Dar cimpanzeii din Spring Valley? se interesă Athaclena. Gazul are vreun efect asupra lor?

Robert îşi aminti de dr Schultz şi de efectul pe care gazul de constrângere îl avusese asupra unora dintre cimpanzeii de la Centru.

Curierul îşi scutură capul.

— Nu, domnişoară. Nu îi mai îmbolnăveşte. Se pare că povestea este valabilă peste tot. Toţi cimpanzeii susceptibili de îmbolnăvire au fost trimişi deja în Port Helenia. Persoanele râmase în munţi trebuie că au devenit deja imune.

Athaclena îi aruncă o privire încărcată de semnificaţie lui Robert.

Acesta dădu din cap, în semn că a priceput.

„Toate în afară de una…”

— La toţi dracii cu ei! înjură bărbatul. Nu o să mai înceteze niciodată? Au luat prizonieri 99,9% din efectivul uman de pe Garth. Chiar trebuie să continue să gazeze fiecare baracă şi cocioabă, ca să-l prindă şi pe cel de pe urmă fugar?

— Se pare că le e tare frică de homo sapiens, Robert, zâmbi Athaclena. În definitiv, voi sunteţi aliaţii tymbrimienilor. Iar noi nu ne alegem ca parteneri specii neajutorate.

Robert clătină din cap, îmbujorându-se. Athaclena reuşise să-l îmboldească din punct de vedere empatic, obligându-l să privească în sus şi să-i vadă umorul din priviri. Dădu din cap, oftă şi, în cele din urmă, începu să râdă.

— Cred că blestematele alea de păsări nu sunt atât de proaste, în definitiv. Mai bine să fii în siguranţă, decât să-ţi pară rău că n-ai fost, nu?

Athaclena dădu din cap şi coroana ei formă un GLYPH de apreciere, unul simplu, pentru ca el să-l poată percepe.

— Nu, Robert, nu sunt chiar aşa de proaste. Dar au ratat cel puţin un om, aşa că necazurile lor nu au luat sfârşit. Încă.

●

Mica mesageră privi pe rând, când la tymbrimiană, când la Robert şi, în cele din urmă, suspină. Ei i se părea totul înspăimântător, nu amuzant.

Şi nu pricepea de ce zâmbesc.

Probabil că la mijloc era ceva subtil şi complicat. Umor de specie-patronatoare… sec şi intelectual. Existau şi unii cimpanzei care aparţineau acestei caste, unii mai ciudaţi, ce se deosebeau de alţii nu atât prin inteligenţă, cât mai ales prin ceva greu de definit. Nu îi invidia. Responsabilitatea era un lucru înfricoşător, mult mai înspăimântător decât perspectiva luptei cu un duşman puternic sau chiar decât aceea a morţii…

Simpla posibilitate de a fi singur constituia ceva înspăimântător, pe care ea nu o înţelegea. Aşa cum nu-i înţelegea pe cei doi când râdeau. Se simţea însă bine auzindu-i.

Femela mesager adoptă o poziţie ceva mai verticală, atunci când Athaclena se întoarse să-i vorbească.

— Doresc să aud personal raportul locotenentului Benjamin. Te rog, de asemenea, să-i transmiţi complimentele mele doctorului Soo şi roag-o să ni se alăture în camera de operaţii strategice.

— Da, să trăiţi! Femela salută şi ieşi în fugă.

— Robert… Ce spui? Părerea ta e oricând binevenită.

El o privi, cu o expresie rece pe chip.

— Imediat, Clennie. Vreau să controlez ceva în camera de operaţiuni Este ceva la care vreau mai întâi să meditez.

— În regulă, dădu din cap Athaclena. Pe curând, atunci.

Plecă pe urmele mesagerei, urmărind-o pe coridorul săpat de ape şi iluminat la intervale rare de becuri ce dădeau o lumină slabă, reflectată de stalactitele de pe care picura apa.

●

Robert o privi, până ce dispăru din vedere. Încercă să se concentreze, în liniştea totală din jur.

„De ce continuă invadatorii Gubru să gazeze munţii, după ce aproape toţi oamenii fuseseră capturaţi? Probabil că totul se făcea cu o cheltuială imensă, chiar dacă roboţii care se ocupau cu executarea operaţiunii năvăleau numai asupra locurilor în care detectaseră prezenţa oamenilor.

Şi cum de reuşeau să detecteze clădirile, vehiculele şi chiar cimpanzeii izolaţi, în ciuda faptului că erau foarte bine ascunşi?

La urma-urmei, în clipa de faţă nu contează prea tare că gazează taberele noastre de la suprafaţă. Aruncătoarele de gaze sunt simple maşini, care nu ştiu că noi antrenăm o întreagă armată în fundul acestei văi. Ei doar îi simt pe pământeni, dau buzna, îşi fac treaba şi pleacă.

Ce o să se întâmple însă când o să declanşeze operaţiunile şi o să atragem atenţia invadatorilor înşişi? Atunci nu o să ne mai putem permite să fim detectaţi."

Exista, desigur, un motiv puternic, care-l îndemna să afle răspunsul la aceste întrebări.

„Cât timp o să dureze chestia asta, o să fiu închis aici!"

Ascultă în tăcere zgomotul făcut de picăturile ce se scurgeau pe peretele cel mai apropiat. Se gândea la inamic.

Evenimentele tulburi ce avuseseră loc pe Garth nu constituiau altceva decât o simplă încăierare,

faţă de marile bătălii ce sfârşeau cele Cinci Galaxii. Invadatorii nu puteau gaza întreaga planetă. Ar fi costat mult prea mult, faţă de importanţa acestui teatru secundar de operaţii.

În concluzie, operaţiunile trebuie că se desfăşurau cam aşa: un roi de roboţi-cercetaşi, ieftini, proşti, dar foarte eficienţi, fuseseră asmuţiţi asupra a ceva care nu era specific planetei Garth, asupra a ceva care avea un teribil parfum de pământean. Căci acum aproape fiecare atac viza grupuri de cimpanzei furioşi şi revoltaţi, imuni la gazul răspândit asupra lor şi de clădirile goale, risipite pretutindeni pe suprafaţa planetei.

O chestie dăunătoare şi eficientă. Trebuia găsită o cale pentru a opri operaţiunile de gazare. Robert împinse gânditor o foaie de hârtie, căzută dintr-un dosar, către capătul mesei. Îşi notă pe ea căile probabile pe care le foloseau roboţii pentru a-i detecta pe pământenii de pe o planetă străină.

IMAGINI OPTICE

CĂLDURA CORPULUI OMENESC ÎN INFRAROŞU

REZONANŢA DE SCANARE

PSI

DEFORMAREA REALITĂŢII

Robert regreta acum că participase la atât de multe cursuri de administrare publică şi la atât de puţine privitoare la tehnologiile galactice. Era convins că arhivele vechi de mai mulţi gigaani ai Marii Biblioteci conţinea multe metode de detectare în afară de acestea cinci. De exemplu, dacă roboţii „adulmecau" mirosul uman, luând urma a tot ceea ce era de provenienţă umană, pur şi simplu, prin intermediul mirosului?

Nu.

Scutură din cap. Ştia că întotdeauna soseşte un moment în care trebuie să scurteze lista, lăsând la o parte lucrurile prea evident ridicole. Sau, cel puţin, păstrându-le ca ultimă soluţie.

Rebelii reuşiseră să salveze o pico-sucursală a Bibliotecii, în momentul distrugerii Centrului Howletts. Şansele ca acolo să găsească informaţii militare erau extrem de mici. Era vorba despre o secvenţă de sucursală, care nu conţinea mai multe informaţii decât toate cărţile scrise de omenire înainte de Contact, fiind specializată în domeniile Ridicării la Raţiune şi ale ingineriei genetice.

„Poate că am putea face apel la Biblioteca Centrală de District de pe Tanith pentru cercetări literare."

Adevărată ironie a sorţii. Chiar şi un popor făcut prizonier de un invadator se presupunea că ar avea dreptul să consulte Biblioteca Galactică oricând ar fi dorit. Era legea nescrisă, cuprinsă în Codul Progeniturilor.

„Corect!", îşi spuse şi chicoti la acest gând.

„O să mergem până la cartierul general al forţei de ocupaţie Gubru şi vom solicita să se transmită apelul nostru spre Tanith… O solicitare de informaţii, privind propria tehnologie militară a invadatorului. Poate chiar o vor face. În definitiv, cu toată brambureala asta din galaxii, probabil că Biblioteca e de-a dreptul inundată de întrebări. În cele din urmă, vor ajunge şi la cererea noastră, cândva, prin secolul viitor."

Se uită din nou pe listă. Asta cel puţin erau mijloacele de care auzise sau pe care le cunoştea.

Posibilitatea numărul unu: probabil că deasupra se afla un satelit cu capacităţi sofisticate de scanare optică, care inspecta planeta Garth metru cu metru, căutând acele forme regulate din punct de vedere geometric, care ar putea să indice clădiri sau vehicule. Un procedeu asemănător foloseau, poate, şi roboţii care aruncau fiolele cu gaze.

Posibil, dar atunci de ce executau raiduri în permanenţă asupra aceloraşi locuri? Un satelit de tipul acesta putea să uite? Şi cum putea şti un satelit să trimită bombardiere robot chiar asupra

unor grupuri izolate de cimpanzei, care mergeau pe sub bolta deasă a pădurii?

Logica inversă dădea câştig de cauză razelor infraroşii. Se părea însă că maşinile nu se orientau după căldura emisă de corpul ţintei. Roboţii Gubru, spre exemplu, încă se mai năpusteau asupra clădirilor goale, reci şi abandonate de săptămâni întregi.

Robert nu putea să elimine toate posibilităţile de pe listă, deoarece nu era expert. Desigur, nu ştia mai nimic despre undele psi şi despre ciudata sa rudă, fizica realităţii.

Săptămânile petrecute cu Athaclena începuseră să-i deschidă anumite uşi, dar era de departe încă un novice într-un domeniu care îi mai făcea încă pe mulţi oameni şi pe unii cimpanzei să se înfioare, cuprinşi de o groază superstiţioasă.

„Ei bine, cât timp o să fiu obligat să stau aici sub pământ, o să pot forte bine să-mi lărgesc acest tip de educaţie."

Încercă să se ridice, cu gând să pornească spre Athaclena şi Benjamin, dar se opri brusc. Privind pentru ultima oară lista de posibilităţi, îşi dăduse seama că omisese una.

„… O cale pentru invadatorii Gubru de a penetra apărarea noastră atât de uşor, atunci când au năvălit. O cale, pentru ca ei să ne găsească în permanenţă, oriunde ne-am ascunde. O cale prin care ei să ne poată urmări fiecare mişcare."

Tare n-ar fi vrut, dar cinstea îl determină să apuce încă o dată stiloul.

Şi nu scrise decât un singur cuvânt: TRĂDARE.

33
FIBEN

În acea după-amiază târzie, Gailet îi luase cu ea pe Fiben, ca să facă împreună turul Port Helenia – sau cel puţin a acelei părţi pe care invadatorul nu o plasase sub semnul de interdicţie pentru cimpanzei.

Traulerele de pescuit încă mai soseau şi se îndreptau dinspre docuri către capătul sudic al oraşului. Dar echipajele lor erau formate numai din cimpanzei. Mai bine de jumătate din numărul lor obişnuit călătoreau făcând largi ocoluri pentru a depăşi nava-amiral Gubru, ce umplea jumătate din ieşirea din Golful Aspinal.

Prin pieţe, unele produse se găseau în cantităţi mari. Alteori, rafturi întregi erau aproape goale din cauza penuriei, dar şi din pricină că populaţia îşi făcuse provizii. Moneda colonială încă se mai dovedea valabilă pentru anumite produse, cum ar fi fost berea şi peştele. Dar carnea sau fructele proaspete nu puteau fi cumpărate decât cu bani galactici. Proprietarii de magazine, din ce în ce mai nervoşi, începuseră deja să înveţe pe propria lor piele ce înseamnă acel termen arhaic „inflaţie”.

Jumătate din populaţie, după cum se părea, lucra pentru invadatori.

În afară, spre sudul golfului, în apropiere de spaţioport, se construiau un fel de creneluri. Iar excavaţiile observate vorbeau despre structuri încă şi mai masive care urmau să fie construite.

În oraş, peste tot erau lipite afişe, care înfăţişau neo-cimpanzei rânjind cu toată gura şi promiţând instaurarea unei noi epoci de belşug, de îndată ce vor fi terminat de pătruns în circuit destul de mulţi bani „adecvaţi”.

Iar munca realizată cu spor şi eficienţă vor aduce acea zi mult mai aproape – încheiau sloganurile.

— Ei, ai văzut suficient? îl întrebă ghidul.

Fiben râânji.

— Deloc. De fapt, cred că abia am zgâriat niţel pe la suprafaţă.

Gailet ridică din umeri şi îl lăsă să o ia înainte.

„Ei bine, raţiona el, în timp ce se uita la rafturile goale din pieţe, nutriţioniştii continuă să ne spună că noi, neo-cimpanzeii, mâncăm mai multă carne de cât este bine pentru organismul nostru… mult mai multă decât puteau obţine atunci când eram sălbatici. Poate că lipsurile astea o să ne facă un bine…”

În cel din urmă, hoinăreala îi aduse în preajma turnului cu clopot ce dădea către Colegiul din Port Helenia. Era un Campus mai mic decât Universitatea de pe insula Cilmar, dar Fiben asistase la conferinţe ecologice aici, nu cu mult timp în urmă, aşa că ştia drumurile.

În timp ce examina corpurile clădirilor şcolii, realiză brusc că ceva nu era în regulă. Nu. Nu era vorba de tancul-planor Gubru, plantat în vârful terenurilor colegiului, în drumul său în jurul oraşului. Mai degrabă era ceva legat chiar de facultate. Ca să fie cinstit, era surprins că nu-i vedea, totuşi, pe toţi aici!

Toţi erau cimpanzei, desigur. Fiben venise în Port Helenia, aşteptându-se să găsească ghetouri sau lagăre de concentrare, aglomerate până la refuz cu populaţia umană a continentului. Dar ultimii bărbaţi şi femei fuseseră mutaţi în insule cu câteva zile în urmă.

În locul lor, mii de cimpanzei veneau să se instaleze pe locurile goale, din zonele exterioare, chiar şi aceia care mai erau încă susceptibili de infestare cu gazul de constrângere, aceştia din urmă amăgiţi de asigurările date autorităţi, cum că acest lucru era imposibil.

Tuturor li se dăduse antidotul, li se plătise o măruntă şi insignifiantă reparaţie morală, apoi fuseseră puşi să muncească în oraş.

Aici, la colegiu, totul părea paşnic şi uluitor de normal. Fiben o trase pe Gailet alături şi privi amândoi în jos din turnul cu clopot. Sub ei, masculi şi femele se plimbau alene, în pauza dintre ore. Aveau cărţi la subraţ, vorbeau încet unii cu alţii, numai ocazional, aruncau priviri furişe crucişătorului extraterestru ce pufnea şi mârâia pe deasupra lor, cam o dată pe oră.

Fiben îşi scutură capul, surprins, totuşi, de perseverenţa lor. Siguri, oamenii deveniseră celebri prin atitudinea lor liberală în ceea ce privea politica Ridicării la Raţiune, tratându-şi clienţii aproape ca pe egalii lor, în faţa unei tradiţii galactice, care era de departe mult mai puţin generoasă, în această privinţă.

Clanurile galactice mai bătrâne puteau să se încrunte, dezaprobând o asemenea comportare, dar membrii cimpanzei şi delfini deliberau alături de patronii lor în Consiliul Terestru. Mai mult, raselor-client chiar le fuseseră încredinţate câteva nave stelare.

Dar un colegiu fără oameni?

Fiben se întrebase de mai multe ori de ce invadatorii exercitaseră o dominaţie atât de slabă asupra populaţiei de cimpanzei, amestecându-se rareori în viaţa lor şi numai în mod grosolan, aşa cum se întâmplase de pildă, la „Strugurele Maimuţei” Acum credea că găsise răspunsul! „Prefăcătorie! Probabil, ei cred că noi ne prefacem tot timpul!” murmură aproape cu voce tare.

— Ce-ai spus? îl privi Gailet surprinsă.

Încheiaseră un armistiţiu, pentru ca să poată duce treaba la bun sfârşit, dar era clar că ea nu murea de plăcere să facă pe ghidul.

Fiben arătă cu capul în direcţia studenţilor.

— Spune-mi ce vezi acolo jos, te rog!

Gailet se încruntă, apoi oftă şi se aplecă înfaţă, ca să vadă.

— Pe profesorul Jimmie Lung părăsind sala de curs şi explicându-le ceva unor studenţi.

Zâmbi uşor.

— Probabil că este un element de Istorie Galactică de tranziţie., pe vremuri, obişnuiam să… Îmi amintesc şi acum expresia de confuzie de pe feţele studenţilor, când se pornea cu întrebările.

— Bine. Asta e ceea ce vezi tu. Încearcă acum să priveşti prin ochii unui Gubru.

— Ce vrei să spui? se încruntă Gailet.

Fiben gesticula cu aprindere.

— Adu-ţi aminte, conform tradiţiei galactice noi, neo-cimpanzeii, nu suntem o rasă client inteligentă decât de vreo trei sute de ani, abia cu puţin mai mult de cât aceea a delfinilor… Ne aflăm abia la începutul perioadei de probă şi de ucenicie pe lângă clanul Oamenilor, care are o vechime de mai bine de o sută de mii de ani. Mai aminteşte-ţi că mulţi dintre extratereştrii fanatici le luau foarte în nume de rău oamenilor libertăţile pe care ni le-au îngăduit. Şi, totuşi, oamenilor a trebuit să li se garanteze statutul de patron, precum şi toate privilegiile care decurgeau de aici. De ce? Deoarece ei îi ridicaseră deja la raţiune pe cimpanzei şi pe delfini, înainte de Contact! Aşa poţi să obţii un statut în cele Cinci Galaxii, având clienţi şi facându-ţi un clan.

— Nu pricep unde vrei să ajungi, sutură Gailet din cap. De ce-mi explici ceva atât de evident? Era clar că nu-i plăcea să primească lecţii de la un cimpanzeu din provincie, şi mai ales de la unul fără diplomă.

— Gândeşte-te! Cum îşi câştigă oamenii statutul? Îţi aminteşti ce s-a întâmplat în secolul XXII? Fanaticii nu au obţinut niciun vot, atunci când au fost acceptaţi ca inteligenţi atât neo-cimpanzeii, cât şi neo-delfinii.

Fiben ridică braţul.

— A fost o lovitură diplomatică dată de dl. Kanteni, de tymbrimieni şi de alţi moderaţi, înainte ca oamenii să-şi fi dat măcar seama ce se întâmplă.

Expresia de pe faţa lui Gailet era una de răbdare sardonică, iar Fiben îşi aminti în acea clipă că domeniul ei de experienţă îl constituia sociologia galactică.

— Desigur, dar…

— A devenit o stare de fapt. Dar clanurilor Gubru şi Soro, precum şi altor fanatici, asemenea lor, nu le-a convenit. Ei încă ne mai consideră ca fiind abia cu ceva mai mult decât nişte animale. Ei trebuie să creadă asta, altfel oamenii şi-ar câştiga un loc în societatea galactică egal cu al majorităţii, dar mai bun decât al multora.

— Încă nu-mi dau seama ce…

— Priveşte acolo jos. Fiben arătă cu degetul. Priveşte cu ochii unui Gubru şi spune-mi ce vezi.

— Mă rog, dacă insişti…

Gailet se aplecă să privească din nou în curte. O vreme tăcu.

— Nu-mi place, spuse în cele din urmă.

Fiben abia putu să o audă. Făcu o mişcare, ca şi când ar fi vrut să se apropie.

— Spune-mi ce vezi.

Dar cum ea privi în altă parte, vorbi el şi pentru ea.

— Ceea ce vezi sunt animale inteligente, bine antrenate, creaturi imitând comportamentul stăpânilor lor, nu? Prin ochii unui Galactic, vezi imitaţii ale profesorilor şi studenţilor umani… replici ale unor timpuri mai bune, puse să joace din nou, în mod superstiţios, un rol de către loiale şi…

— Termină! ţipă Gailet, astupându-şi urechile.

Se răsuci către Fiben, cu ochii în flăcări.

— Te urăsc!

Fiben se miră. Era mult prea mult pentru ea. Se răzbuna cumva el pentru durerea şi umilinţa suferite în ultimele trei zile, o parte dintre ele chiar din partea ei? Ba nu! Trebuia să i se arate cum era

privit propriul ei popor de către duşman. Cum altfel ar fi putut învăţa cum să se lupte cu el?

Oho, avea şi dreptate, în regulă.

„Totuşi, gândi el, nu e niciodată plăcut să fii urât de o fată drăguţă.”

Gailet Jones se aplecă, sprijinindu-se de unul din stâlpii care susţineau acoperişul turnului cu clopot

— Oh, Ifni şi Dumnezeule! ţipă ea înlăcrimată. Dacă cumva ai dreptate? Dacă totul e adevărat?

34
ATHACLENA

Glyph-ul PARAPHRENLL plana deasupra fetei adormite, ca un nor de nesiguranţă ce pâlpâia în întunecimea încăperii.

Era unul din GLYPH-urile Destinului. Mult mai bine decât îşi putea prezice orice fiinţă vie soarta, PARAPHRENLL-ul ştia ce îi rezerva viitorul. Ceea ce era neevitat.

Şi, totuşi, încerca să scape. Nici nu putea face altceva. Pentru că aceasta era natura pură, simplă şi ineluctabilă a glyph-ului PARAPHRENLL.

Plutea drept la verticală, în fumul visului capricios al Athaclena, înălţându-se până când marginea sa nervoasă atingea tavanul mişcător. În clipa aceea, se speria de realitatea arzândă a stâncii reci, întorcându-se rapid spre locul unde se născuse.

Capul Athaclenaei se mişcă uşor pe pernă şi respiraţia i se acceleră. Cuprins de o panică abia reprimată, GLYPH-ul pâlpâia încet chiar deasupra ei. Apoi, brusc, începu să prindă contur, scoţând din licăririle amorfe, trăsăturile simetrice ale unei feţe.

PARAPHRENLL constituia o esenţă, o distilare. Tema sa era rezistenţa în faţa inevitabilului. Se crispa, înfiorându-se, pentru a ţine piept schimbării, iar faţa se evaporă pentru un timp.

Aici chiar deasupra Sursei de emisie, primejdia în care se afla era foarte mare. PARAPHRENLL-ul se repezi spre ieşirea mascată de o draperie, apoi reveni brusc, tras parcă de invizibile fire elastice, mult prea întinse.

GLYPH-ul se lungi şi se subţie, străduindu-se să se elibereze. Pe deasupra capului fetei adormite,

cârceii se agitau, căutând cu disperare capsula de energie psihică, care se retrăgea continuu.

Athaclena oftă în somn. Pielea palidă, aproape translucidă, palpita, în timp ce corpul ei percepea o primejdie necunoscută şi se pregătea să opereze ajustările necesare. Nu sosi însă niciun ordin. Nu exista niciun plan. Hormonii şi enzimele nu primiră nicio teamă, în jurul căreia să se grupeze.

Apoi, cârceii se întinseră, trăgând glyph-ul înăuntru. Se adunară în jurul simbolului luptător, asemenea unor degete mângâind lutul, modelând hotărâre din nesiguranţă, formă din teroare brută.

În cele din urmă, se retraseră, eliberând noua formă a glyph-ului…

O faţă, zâmbind cu voioşie. Ochii de pisică sclipiră. Zâmbetul ei nu era unul simpatic.

Athaclena gemu.

Exact atunci, imaginea se fisură, iar faţa se rupse în două, pe la mijloc. Jumătăţile se separară. Apărură două feţe.

Respiraţia i se acceleră. Cele două figuri se despicară longitudinal, dând naştere la patru. Apoi iar… opt… apoi iar… şaisprezece… Feţele continuau să se multiplice, râzând fără sonor, dar cu un presupus vacarm.

— Oh, oh!

Ochii Athaclenei clipiră şi se deschiseră. Strălucitoare cu o înfricoşătoare lumină opalescentă, de natură chimică. Gâfâind şi apucând strâns păturile se ridică în capul oaselor, inspectând din priviri cămăruţa subterană, în căutarea lucrurilor reale – biroul, lumina slabă a becului de pe hol…

Încă mai simţea forma pe care o concepuse glyph-ul. Din cauză că se trezise, se disipa, dar încet, mult prea încet!

Râsul acela părea să se legene în ritmul inimii ei, iar Athaclena ştia că nu-i va folosi la nimic să-şi acopere urechile.

Cum denumeau oamenii groapa din timpul viselor lor? Coşmar, parcă… Ştia însă că acelea erau lucruri palide, evenimente denaturate, retranspuse în vis din viaţa de zi cu zi, şi uitate, în general, când te trezeai.

Încet-încet, imaginile din cameră căpătaseră consistenţă. Dar râsul nu se evaporase definitiv, înfrânt. Dispăruse, încastrându-se în pereţi şi aşteptând clipa prielnică reîntoarcerii.

— Tutsunacann, oftă ea cu voce tare.

Dialectul tymbrimian suna ciudat şi nazal în liniştea din jur, după săptămâni întregi, în care nu vorbise decât în anglică.

Glyph-ul vesel cu faţă de om, TUTSUNACANN, nu avea să dispară. Nu până când nu se strica vreo armonie sau până când vreo idee ascunsă nu devenea hotărâre, hotărâre ce se putea transforma cu vremea în glumă.

Nici măcar pentru un tymbrimian, glumele nu erau întotdeauna amuzante.

Athaclena aşteptă în linişte, până ce mişcările ondulatorii de sub piele începuseră să se calmeze – activitatea GHEER, nesolicitată disipându-se treptat.

„Nu am nevoie de voi, le şopti enzimelor. Nu este nicio urgenţă, aşa că plecaţi şi lăsaţi-mă în pace.”

De când era mică, nodurile de tranziţie spre alte forme fizice făcuseră parte integrantă din viaţa ei. Le simţise ca pe nişte inconveniente, în calea unei derulări normale a vieţii, dar de cele mai multe ori ca pe ceva indispensabil. Şi numai de când ajunsese pe Garth, începuse să şi imagineze măruntele organe fluide ca pe ceva mic, asemănător unor creaturi numite de oameni şoricei, sau, şi mai bine, asemenea unor mici gnomi ocupaţi, care se grăbeau să facă schimbări bruşte în trupul ei, ori de câte ori simţea nevoia.

Un mod bizar de a privi o funcţie naturală şi organică, la urma-urmei! Pentru că multe dintre

animalele de pe Tymbrimi aveau această abilitate. Ea se dezvoltase prin pădurile de pe lumea natală, cu mult timp înainte ca stelarul Caltmour să vină să le dăruiască strămoşilor săi uitaţi vorbirea şi legea.

Aceasta era, desigur… motivul pentru care nu făcuseră niciodată nicio legătură între noduri şi micile fiinţe grăbite, mai înainte de a sosi pe Gaith. Înaintea înălţării la Raţiune, strămoşii ei ar fi fost incapabili să facă asemenea comparaţii baroce. Abia după înălţare, au avut acces la adevărul ştiinţific.

Oamenii însă… puii-de-lup de pe Terra ajunseseră la inteligenţă, fără să fie călăuziţi. Lor nu le-a dat nimeni răspunsuri, aşa cum părinţii, mai întâi, apoi profesorii, dau întrebărilor unui copil. Ei ţâşniseră, superbi în ignoranţa lor, în oceanul cunoaşterii, şi petrecuseră nesfârşite milenii, bâjbâind prin întuneric.

Având nevoie de explicaţii şi neposedând niciuna, se obişnuiseră să le inventeze singuri. Şi Athaclena îşi aduse aminte cât de amuzată fusese citind despre unele dintre ele.

Despre bolile care erau provocatoare de aburi sau exces de fiere, sau blestemul unui duşman… Despre soarele care călătoarea pe cer într-un mare car de luptă… despre ideea că istoria lor fusese determinată de ştiinţele economice. Sau despre aceea şi mai aiurită, cum că în interiorul corpului se afla *animus*…

Athaclena atinse un nod de sub bărbie, care palpita uşor, şi fu surprinsă să constate că mica umflătură păru să se retragă, aidoma unei fiinţe mici şi plăpânde. Această metaforă devenea mai înfricoşătoare decât însuşi TUTSUNACANN, pentru că îi invada trupul însuşi înţelesul propriului ei ego! Gemu şi îşi îngropa faţa în mâini.

„Nebunii de pământeni! Ce naiba mi-au făcut?”

Îşi aminti că tatăl ei îi poruncise să înveţe cât mai multe despre oameni, să îşi învingă ciudata frică faţă de locuitorii din sistemul lui Sol III.

Ce se întâmplase însă? Pentru o clipă, îşi văzuse viitorul, destinul său îngemănat cil al lor. Iar acum nu mai reuşea să-l controleze.

— Tată, spuse ea tare, în Galactica 7. Mi-e frică.

Tot ce mai păstra despre el era amintirea. Nici chiar licărirea NAHAKIERI pe care o simţea atunci când arsese Centrul Howletts, nu mai exista, pesemne că dispăruse. Şi nici nu putea să coboare spre adâncurile subconştientului, să caute acele rătăciri întreprinse împreună pe vremuri, deoarece TUTSUNACANN pândea acolo, ca o fiară subpământeană, aşteptând momentul prielnic să o prindă.

„Mai multe metafore, realiză ea, dintr-odată. Gândurile mi se umplu cu metafore, în timp ce propriile mele glyph-uri au ajuns să mă „îngrozească”!

O mişcare în holul exterior o determină să-şi ridice privirea. Un trapez îngust de lumină pătrunse în cameră, atunci când draperia se trase într-o parte. În lumina slabă, aştepta silueta unui cimpanzeu, cu picioarele uşor curbate.

— Scuzaţi-mă, don’şoară Athaclena, sir… Regret nespus că vă tulbur în timpul odihnei, dar am crezut că aţi vrea să ştiţi.

— Ddda…

Athaclena înghiţi greu, alungând mai mulţi şoricei din gât. Se cutremură. Străduindu-se să vorbească în anglică.

— Da… Ce este? Cimpanzeul înainta un pas, rămânând încă, parţial în lumină.

— Este vorba despre căpitanul Oneagle, sir. Mă… mă tem că nu îl putem localiza nicăieri.

— Robert? clipi Athaclena, neînţelegând.

— A plecat, sir, încuviinţă cimpanzeul, dând din cap. A dispărut de-a binelea.

35
ROBERT

Animalele pădurii se opriseră să asculte, cu toate simţurile în alertă. Un fâşâit din ce în ce mai puternic, combinat cu zgomotul sec al unor paşi le tulburase iremediabil pacea de-o clipă. Brusc, o luară cu toate la fugă, grăbindu-se să se ascundă. Priviră printre crengile acoperite de frunze la animalul înalt care trecea pe lângă ele alergând, sărind din bolovan în buturugă, peste pământul gras şi moale al pădurii.

În ultima vreme, începuseră să se obişnuiască cu animalele mai mici, cu două picioare, şi chiar cu cele mai mari, care umblau târşâindu-şi cele două sau trei membre. Acestea, cel puţin, erau păroase şi miroseau ca animalele. Cel care tocmai trecea pe lângă ele era însă diferit. Alerga, dar nu ca să vâneze. Părea vânat, dar nu se vedea niciun vânător pe urme-i. Avea sânge cald dar când se odihnea stătea în plin soare al după-amiezii, acolo unde numai animalele atinse de nebuni cutezau să se avânte.

Fiinţele mărunte ale locului nu puteau să facă nicio legătură între creatura care alerga şi obiectul ce plutea în apropiere, mirosind a metal şi a masă plastică, deoarece acesta făcuse întotdeauna mult zgomot şi mirosise urât.

Creatura… creatura, totuşi, alerga dezbrăcată.

●

— Căpitane, opreşte-te!

Robert sări pe o stâncă, situată deasupra. Se sprijini de o alta învecinată, străduindu-se să-şi

recapete răsuflarea şi se uită în jur, străduindu-se să-şi descopere urmăritorul.

— Ai obosit, Benjamin?

Ofiţerul cimpanzeu gâfâia, stând în poziţie aplecată, cu mâinile pe genunchi. Mai departe, pe pantă în jos, se întindea restul grupului de urmărire, unii întinşi pe jos, abia mai reuşind să respire.

Robert zâmbi. Probabil că o să le vină uşor să-l prindă. În definitiv, cimpanzeii trebuie că se simţeau ca la ei acasă în pădure. Ar fi fost suficient numai unul dintre ei, chiar şi o femelă, pentru ca să-l poată prinde, la o adică, să-l imobilizeze şi să-l ducă înapoi acasă.

În planurile lui, Robert ţinuse cont de acest factor. Se ţinuse tot timpul pe teren deschis şi se jucase de-a vânătoarea, astfel încât să-şi valorifice din plin goana sa cu paşi mari.

— Căpitane Oneagle… încercă din nou Benjamin, recăpătându-şi suflul.

Privi către el, în sus, şi făcu un pas înainte.

— Căpitane, vă rog, nu vă simţiţi bine.

— Mă simt foarte bine, afirma Robert şi nu minţea decât foarte puţin.

De fapt, picioarele îi tremurau, din cauza unui început de cârcei, iar plămânii îi ardeau. Braţul drept îi ardea peste tot unde şi-l rupsese sau şi-l julise. Mai erau apoi şi picioarele goale…

— Analizează situaţia în mod logic, Benjamin. Demonstrează-mi că sunt bolnav şi atunci poate că o să te însoţesc înapoi, în acele peşteri urât mirositoare.

Benjamin clipi de câteva ori, stânjenit de lumină. Apoi, ridică din umeri, dorindu-şi, în mod evident, să se agate de orice fel de argument, pentru a-l face să se întoarcă. Robert le dovedise clar că nu puteau să-l prindă. În acest caz, numai logica mai putea da vreun rezultat.

— Bine, domnule, îşi linse el buzele. Să zicem că, mai întâi, este faptul că nu sunteţi îmbrăcat.

Robert dădu din cap.

— Bine, spune mai departe. Pentru că, cea mai simplă explicaţie a nudităţii mele este aceea că am înnebunit. Îmi rezerv, totuşi, dreptul de a oferi şi o explicaţie alternativă.

Cimpanzeul se cutremură involuntar, văzând zâmbetul lui Robert. Iar omul nu putea să nu simpatizeze cu cimpanzeul. Pentru că din punctul de vedere al ultimatului, era vorba despre o tragedie aflată în plin proces de desfăşurare, iar el nu putea să facă nimic ca să o împiedice.

— Continuă, te rog, îl îndemnă Robert.

— Foarte bine, oftă Benjamin. În al doilea rând, este faptul că fugiţi chiar de cimpanzeii aflaţi sub propria dumneavoastră comandă. Un protector căruia îi e teamă de propriii săi clienţi loiali nu poate fi tocmai în deplinul control al facultăţilor sale mintale.

Robert încuviinţă din cap.

— Clienţi care l-ar arunca în cămaşa de forţă şi i-ar administra tranchilizante cu prima ocazie? Nu e bine, Benjamin. Dacă accepţi premisa mea, cum că am motive să fac ceea ce fac, atunci concluzia firească este aceea că aş încerca să-i împiedic pe camarazii tăi să mă târască înapoi.

— Mmo…

Benjamin se mai apropie cu un pas. Aparent fără nicio motivaţie, Robert se retrase pe un bolovan mai înalt.

— Motivul dumneavoastră ar putea fi fals, se aventură Benjamin. O nevroză se apără pe sine însăşi, venind cu raţionamentul acesta chiar, pentru a-şi explica comportamentul bizar. Persoanele bolnave, de fapt, cred…

— Bine zis, admise Robert vesel. Voi accepta, pentru discuţii ulterioare, posibilitatea că, de fapt, motivele mele sunt de fapt raţionamente făcute de o minte dezechilibrată. Tu, în schimb, vei accepta posibilitatea că acestea ar putea fi valide?

Buzele lui Benjamin se răsfrânseră în afară.

— Violaţi ordinele, aflându-vă în exterior.

— Ordinele date de un civil extraterestru unui ofiţer terestru? oftă Robert. Cimpanzeu Benjamin, zău că mă surprinzi! Sunt de acord că Athaclena trebuia să organizeze o rezistenţă ad-hoc. Se pare că are fler pentru aşa ceva şi acum majoritatea cimpanzeilor o idolatrizează. Dar eu unul alerg să acţionez în mod independent. Şi ştii bine că am acest drept.

Sentimentul de frustrare al cimpanzeului devenea tot mai evident.

Părea gata să izbucnească în lacrimi.

— Dar sunteţi în mare pericol aici, afară!

„În sfârşit!”

Robert se întrebase cât timp putea Benjamin să susţină acest joc al logicii, când fiecare fibră a sa probabil că tremura pentru siguranţa ultimului om liber. În circumstanţe identice, Robert se îndoia că ar fi fost mulţi oameni care să se fi putut descurca mai bine.

Era tocmai pe punctul de a spune ceva în legătură cu această constatare când capul lui Benjamin se smuci brusc în sus. Mâna cimpanzeului se ridică la ureche, cu un receptor minuscul, în căuş. O expresie de alarmă i se lăţi pe figură, după câteva clipe de ascultare.

Probabil că şi ceilalţi ascultaseră acelaşi raport, deoarece se ridicaseră greoi în picioare, privind la Robert cuprinşi de panică evidentă, care sporea cu fiece clipă care trecea.

— Căpitane Oneagle! Centrul ne informează despre prezenţa spre NE a unor semnale acustice deosebite. Probabil lansatoare de bombe cu gaze!

— În cât se estimează că vor ajunge aici?

— În patru minute. Vă implor, căpitane, acum vreţi să ne însoţiţi?

— Să vă însoţesc unde? Robert înălţă din umeri. Oricum nu putem ajunge la timp la peşteri.

— Putem încerca să vă ascundem.

Dar după imensa groază pe care o simţea sub cuvintele cimpanzeului, Robert înţelesese că era inutil. Aşa că scutură din cap.

— Am o idee mai bună. Dar asta înseamnă că trebuie să ne intre rupem cam brusc mica noastră dezbatere. Trebuie să accepţi că mă aflu aici, afară, dintr-un motiv valid, cimpanzeu Benjamin. Şi asta acum, imediat!

Cimpanzeul se holbă la el, apoi avu o tentativă de încuviinţare din cap.

— Nu… nu am altă alegere.

— Bine, spuse Robert. Acum scoate-ţi hainele.

— D-domnule?

— Hainele? Şi receptorul ăla sonor al tău! Dezbracă-ţi toţi oamenii. Daţi totul jos! Dacă îţi iubeşti patronii, nu rămâneţi pe voi decât cu blana proprie şi personală. Apoi, vino lângă mine, în copacii aceia înalţi, de pe vârful stâncilor.

Robert nu mai aşteptă ca cimpanzeul care clipea uluit să termine de realizat ce ordin a primit. Se răsuci şi o apucă pe pantă în sus, străduindu-se să-şi ferească piciorul rănit de crengi şi pietriş încă de la debutul matinalei sale curse.

„Oare cât timp mai rămăsese?”, se întrebă.

Chiar dacă raţionase corect, ştia că tot îşi asumase un risc teribil.

Era, totuşi, necesar să ajungă la o altitudine cât mai mare. În aşteptarea bombardierelor-robot, nu se putea abţine să nu scruteze cerul. Asta îl făcu să se poticnească şi să cadă în genunchi exact atunci când atinse creasta. Şi-i răni de-a binelea, târându-se pe ultimii doi metri, spre umbra celui mai apropiat dintre copacii pitici. Conform teoriei sale, nu conta prea mult dacă se ascundea sau nu. Căută, totuşi un adăpost cât de cât sigur. Automatele Gubru puteau să aibă scanere optice simple, în completarea sistemelor de detecţie.

De dedesubt, se auzi zgomotul unor glasuri de cimpanzei care se certau. Apoi, de undeva dinspre

nord, ajunse până la urechile sale un sunet slab, aproape scâncit.

Se afundă şi mai mult în tufişuri, deşi crengile ascuţite îi zgâriau pielea. Inima îi bătea tare, iar gura i se uscase brusc. Dacă se încleştase sau dacă cimpanzeii se hotărau să-i ignore ordinul… Era suficient să piardă numai unul singur dintre pariuri şi, peste câteva clipe, se va afla pe drumul către lagărul din Port Helenia. Sau poate va fi mort. În oricare din cele două cazuri, Athaclena ar fi rămas singură. Singurul patron care rămânea în munţi, pentru a-şi petrece ultimele minute sau ultimii ani ai vieţii, blestemându-l ca pe un nebun afurisit.

„Poate că mama avea dreptate în ceea ce mă priveşte. Poate că nu sunt decât un playboy inutil. O să vedem asta curând.”

Auzi un huruit de stânci ce alunecau pe panta bolovănoasă. Cinci forme maronii se rostogoliră alături, în frunziş, chiar în clipa în care scâncetul straniu se apropia la maxim. Praful se ridică de pe solul uscat.

Cimpanzeii se răsuciră să privească scena, cu ochii larg căscaţi. În mica depresiune, îşi făcu apariţia un aparat extraterestru.

Robert se strădui să-şi elibereze gâtlejul de gustul neplăcut al prafului. Cimpanzeii care, în mod evident, nu se simţeau bine fără haine, se răsuciră spre el extrem de surprinşi.

— Băieţi, mai bine aţi arunca totul, astfel ies de aici şi iar o să mă fugăriţi fără speranţă…

Benjamin pufni pe nas.

— Dar suntem goi!

Arătă cu capul în direcţia văii.

— Hany şi Frank nu au vrut să asculte. Le-am spus să se caţere pe cealaltă pantă şi să se ţină departe de noi.

Robert încuviinţă din cap. Privi împreună cu ceilalţi la aruncătoarele de gaz, care începuseră să funcţioneze din plin. Ceilalţi mai fuseseră martori la un asemenea fenomen, dar el mi reuşise să-l

observe, în timpul singurei ocazii pe care-o avusese înainte. Interesul care-l anima nu era unul de circumstanţă.

●

Măsura aproape 50 de metri lungime, avea formă de lacrimă şi scanere ce se roteau încet la capătul ascuţit al bornelor de urmărire.

Aruncătorul de gaze traversa cu viteză de croazieră valea de la dreapta la stânga, mişcând violent frunzişul, care foşnea puternic sub motoarele sale gravifice.

Părea că pândeşte mirosurile, în timp ce zbura în zig-zag pe deasupra canionului, pierzându-se pentru câteva clipe între dealurile marginale.

Scâncetul dispăru, dar nu pentru mult timp. Curând sunetul reveni, iar maşina îşi făcu din nou apariţia la puţin după aceea. De data aceasta, un nor întunecat şi otrăvit se mişca în spatele ei. Aparatul trecu iar prin valea îngustă şi lăsă un strat de vapori unsuroşi deasupra locului unde cimpanzeii îşi părăsiseră hainele şi echipamentul.

— Aş putea să jur că minicomputerele nu au fost detectate, murmură unul dintre cimpanzeii goi.

— Oricum ar fi, cred că de azi înainte o să trebuiască să ieşim afară fără niciun fel de aparate electronice, adăugă altul, cu o mină nefericită, privind nava care dispărea din nou din vedere.

În depărtare, fundul văii se întunecase deja. Benjamin îl privi cu atenţie pe Robert. Amândoi ştiau că distracţia nu se terminase.

Scâncetul ascuţit reveni, când automatul Gubru reveni încet, de data asta la o înălţime mult mai mare. Scanerele sale explorau acum ambele feţe ale dealurilor simultan. Brusc, maşinăria se opri chiar alături de ei. Cimpanzeii îngheţară, de parcă ar fi privit fix în ochii unui tigru uriaş.

Pentru o clipă, întregul tablou înţepeni în nemişcare. Apoi, bombardierul prinse să se mişte în unghiuri drepte, pe drumul pe care venise.

Departe de ei.

Câteva clipe mai târziu, dealul de pe partea opusă fu cuprins de faldurile unui nor de ceaţă neagră. De cealaltă parte se auzi o tuse, apoi nişte înjurături, rostite cu voce tare: cimpanzeii de acolo adresaseră câteva blasfemii la adresa noţiunii de „viaţă mai bună", susţinută de Gubru cu ajutorul chimiei.

Automatul prinse să se ridice spre cer, în spirală. Era clar că, foarte curând, va ajunge şi deasupra părţii defileului, unde se afla Robert.

— Vreunul dintre voi a păstrat la el vreun obiect nedeclarat la vamă? întrebă Robert sec.

Benjamin se răsuci către unul din colegii săi. Pocni din degete şi întinse palma. Cel mai tânăr dintre neo-cimpanzei se încruntă şi deschise pumnul. Metalul sclipi. Benjamin apucă lănţişorul cu medalion şi se ridică în picioare să-l arunce. Zalele sclipiră, preţ de o clipă, în lumina rece, apoi dispărură în penumbra din josul pantei.

— Poate că nu era necesar, aprecie Robert. Va trebui să mai experimentăm, să aşezăm diferite obiecte, în locuri diferite, şi să vedem care sunt gazate şi care nu.

Vorbea atât pentru menţinerea moralului celorlalţi, cât şi pentru a-şi lămuri sie însuşi neclarităţile.

— Bănuiesc că e vorba despre ceva extrem de simplu şi de obişnuit, dar important pentru Garth, ceva care prin rezonanţa sa reprezintă un semn sigur al prezenţei pământenilor aici.

Benjamin îi aruncă lui Robert o privire lungă, care făcea inutile cuvintele.

„Raţiune şi raţionament."

Următoarele zece secunde aveau să le spună dacă Robert avea dreptate sau greşea în mod catastrofal.

„Poate că ne detectează numai pe noi, realiză Robert. Pe Ifni! Dacă pot cumva să detecteze ADN-ul uman?”

Automatul trecu pe deasupra lor cu viteză de croazieră. Îşi acoperiră urechile şi clipiră des, atunci când câmpurile de respingere de gâdilară terminaţiile nervoase. Robert încercă un sentiment clar de „deja vu”, de parcă lucrul acesta li se întâmplase de mai multe ori până atunci, în nenumărate vieţi anterioare. Trei dintre cimpanzei îşi îngropaseră feţele în căuşul braţelor şi scânceau.

Se oprise maşina?

Robert percepu brusc că o făcuse, că era pe punctul de a…

Apoi, o văzu mult dincolo de locul unde se găseau ei, zgâlţâind vârfurile înalte ale copacilor… la zece metri… la douăzeci… la patruzeci…

Spirala ariei cercetate se marca treptat, iar motorul scâncitor al aruncătoarelor de gaz prinse să se audă din ce în ce mai încet, pe măsură ce maşina se îndepărta, se mişca tot mai departe, căutând alte ţinte.

Robert căută privirile lui Benjamin şi îi făcu semn cu ochiul.

Cimpanzeul pufni supărat. Era evident că, după părerea sa, Robert nu trebuia să se împăuneze cu faptul că avusese dreptate. Pentru că ceea ce făcuse era, în definitiv, tocmai treaba unui patron.

Iar stilul de a obţine o victorie conta şi el. Benjamin se gândea că, în mod clar, Robert putea să aleagă o cale mai demnă de a marca punctul.

●

Robert se înapoie spre casă pe o rută diferită, evitând orice contact cu chimicalele de constrângere, încă proaspete şi cu putere de acţiune.

Cimpanzeii zăboviră o vreme, pentru a-şi strânge lucrurile şi a-şi scutura pulberea neagră de pe trupuri. După ce le adunară, le strânseră într-o legătură mare, evitând să le îmbrace.

Nu era vorba numai de repulsia faţă de duhoarea extratereştrilor.

Pentru prima dată de când suferea aceste atacuri regulate, lucrurile pe care le îmbrăcau deveniseră suspecte. Uneltele şi hainele, simbolurile înseşi ale inteligenţei de tip uman se transformaseră, fără voie, în trădători, în lucruri în care nu se mai putea avea încredere.

Plecaseră spre casă în pielea goală.

După ce şi ultima fiinţă pe două picioare o părăsi, văii îi trebui ceva timp pentru a convinge viaţa să revină în adâncurile ei domoale.

Măruntele fiinţe indigene nu avuseseră niciodată de suferit de pe urma ceţii nocive, împrăştiată la intervale regulate de apariţiile ameninţătoare ivite din burta cerului. Dar această nici nu le plăcuse mai mult decât fiinţele gălăgioase cu două picioare, care le tulburaseră liniştea.

Sperioase şi timide, se furişară înapoi, în vechile arealuri, abia după mult timp. O asemenea prudenţă extrem de puternică rămăsese ca o constantă a supravieţuirii în rândul celor ce scăpaseră din holocaustul bururallilor. Se opriră, mai întâi, în capătul nordic al văii şi ascultaseră vreme îndelungată, adulmecând cu neîncredere aerul văii. După o vreme, o mare parte dintre ele renunţară să intre în vale şi se întoarseră la adăpostul pădurii. Altcineva pătrunsese din nou în vale. Până când noul pericol nu se îndepărta, vor rămâne să pândească, temătoare, în gura văii.

O formă întunecată se mişca în jos, pe panta stâncoasă, croindu-şi drum printre bolovani, pe acolo unde reziduurile depuse în urma valului de ceaţă erau mai groase.

Se însera tot mai mult. Forma îşi continua înaintarea de-a lungul stâncilor, fără să se

străduiască să-şi ascundă prezenţa, deoarece ştia că în zonă nu se afla nimic care să-i poată provoca vreun rău. La un moment dat, se opri brusc, ca şi cum ar fi căutat ceva O licărire sclipise în lumina soarelui de după-amiază. Fiinţa îşi târşâi picioarele până la obiectul sclipitor – un lănţişor cu pandativ, pe jumătate ascuns printre pietre, şi îl ridică. Preţ de câteva minute, admiră bijuteria ieftină, oftând uşor, pierdut în cine ştie ce amintire, apoi o lăsă din nou pe locul unde zăcuse până atunci.

Abia după ce silueta cocârjată se îndepărta, târându-şi picioarele, fiinţele pădurii îndrăzniră să se întoarcă, încheindu-şi odiseea, grăbind spre ascunzişurile secrete. O clipă mai târziu, evenimentele care le distraseră liniştea din totdeauna fură date uitării şi îngropate sub noianul grijilor unei zile obişnuite.

Amintirile constituiau o povară inutilă. Întotdeauna, existau lucruri mai importante de făcut decât să contemple ceea ce se petrecuse cu o oră în urmă. Se apropia noaptea şi asta era o chestie serioasă. Sensurile ei erau clare: avana şi a fi vânat, a mânca şi a fi mâncat, a trăi şi a muri…

36
FIBEN

— A trebuit să-i rănim în aşa fel, încât să nu ne poată lua urma.

Gailet Jones stătea cu picioarele încrucişate pe covor, cu spatele la tăciunii din cămin şi cu faţa la comitetul ad-hoc al rezistenţei. Ridică un deget în sus.

— Oamenii de pe Cilmar şi de pe celelalte insule sunt complet neajutoraţi în faţa represaliilor. De aceea se află toţi cimpanzeii cu statut urban în oraş. Va trebui, într-o primă etapă, să ne mişcăm cu atenţie şi să adunăm cât mai multe informaţii, mai înainte de a încerca să facem ceva rău inamicului. Dacă invadatorii Gubru ajung să-şi dea seama că au de-a face cu o rezistenţă organizată, nu trebuie să vă spun eu cum vor reacţiona.

Fiben privi din capătul întunecos al încăperii cum unul dintre noii conducători ai celulei, profesor de colegiu, ridică timid mâna.

— Cum ar putea ameninţa viaţa ostaticilor, dacă se găsesc sub jurisdicţia Codurilor de Război Galactic? Îmi amintesc că am citit undeva că…

Una dintre femelele cimpanzeu mai în vârstă îl întrerupse.

— Nu putem conta pe niciunul din Codurile Galactice, doctore Wald. Pur şi simplu, nu cunoaştem ce subtilităţi implică fiecare dintre ele şi nici nu avem timp să le aflăm.

— Le putem căuta, sugeră slab cel mai în vârstă dintre masculi. Biblioteca oraşului este deschisă.

— Da, pufni Gailet. Cu un Bibliotecar Gubru la conducere, chiar că îmi imaginez cum ar fi să-i cer unuia dintre ei o informaţie despre lupta de rezistenţă.

— Ei bine, să presupunem…

Şi discuţia continuase încă o bună bucată de vreme, în felul acesta.

Fiben tuşi în pumn. Toată lumea privi în sus. Era pentru prima oară când îţi manifestase dorinţa să vorbească, de când începuse lunga întrunire.

— Chestiunea este discutabilă, spuse el calm. Asta chiar dacă am avea garanţia că ostaticii sunt în siguranţă. Gailet mai are dreptate şi din alt motiv.

Ea îi aruncă o privire pe jumătate suspicioasă şi niţel ranchiunoasă, pentru faptul că-i luase apărarea.

„E deşteaptă, gândi. Dar noi doi o să avem ceva necazuri împreună."

— Va trebui să facem aşa încât primele noastre lovituri săpară altceva decât ceea ce vor fi, continuă el. Asta, deoarece în clipele astea invadatorul este relaxat, nebănuitor şi complet dispreţuitor faţă de posibilităţile noastre de a-i produce vreun rău. Aceasta este condiţia ca să-l menţinem calm. Va trebui să ne cheltuim energia în felul acesta, până când rezistenţa o să-şi găsească un conducător, care s-o facă de temut. Asta înseamnă să nu provocăm prea multă zarvă, până când vom primi veşti de la General.

Zâmbi în direcţia lui Gailet şi se sprijini de perete. Drept răspuns, aceasta se încruntă, dar nu zise nimic. Avusese deja o primă dispută, cu privire la plasarea rezistenţei în formare din Port Helenia sub comanda unei tinere extraterestre. Situaţia nu se schimbase. Acum, avea totuşi nevoie de sprijinul său. Acrobaţiile făcute la „Strugurele Maimuţei" adusese în organizaţie valuri de recruţi, din rândurile celor ce munceau în păduri, galvanizând o parte a comunităţii, care fusese intoxicată mai înainte cu propaganda Gubru.

— În regulă atunci, reveni Gailet. Să începem cu ceva simplu. Ceva despre care să-i poţi spune generalului tău.

Ochii li se întâlniră pentru o clipă, dar Fiben nu făcu altceva decât să zâmbească şi să-şi susţină privirile. Izbucniră mai multe voci.

— Dar dacă am…

— Ce-ar fi dacă am arunca în aer…

— Poate o lovitură generală…

Fiben asculta în tăcere explozia de idei-soluţii, prin care ei credeau că vor putea păcăli o rasă Galactică veche, experimentată, arogantă şi atotputernică. Simţi că ştia exact la ce se gândea Gailet sau, mai bine zis, la ce trebuia să se gândească ea după acea excursie revelatoare, făcută la Colegiul din Port Helenia.

„Chiar suntem fiinţe inteligente, fără să fim sprijiniţi de protectorii noştri? Putem îndrăzni să punem în aplicare planurile noastre cele mai ingenioase, împotriva unor forţe pe care abia le înţelegem?”

Fiben încuviinţă din cap, arătându-se de acord cu Gailet Jones.

„Într-adevăr, mai bine am începe cu ceva simplu.”

37
GALACTICII

Nu numai faptul că totul devenea din ce în ce mai scump îl frământa, în prezent, pe Suveranul Preţului şi Precauţiei. Toate noile fortificaţii antispaţiale, asalturile permanente cu gaze de constrângere asupra oricărui spaţiu construit de pământeni, suspectat de a ascunde pe cineva – toate constituiau punctele forte asupra cărora insistase în mod special Suveranul Razei şi Ghearei. Iar în timpul acestei faze preliminare a ocupaţiei era foarte greu să-i refuzi comandantului militar ceea ce el considera a fi necesar.

Contabilitatea nu constituia însă singura sarcină a Suveranului Preţului şi Precauţiei. Cealaltă misiune era protejarea rasei Gubru de repercusiunile erorii.

Atât de multe specii stelare apăruseră de când începuseră să funcţioneze marele lanţ al Ridicării la Raţiune de către Progenitori, cu peste trei miliarde de ani în urmă! Multe înfloriseră, se ridicaseră spre înălţimi ameţitoare numai pentru a fi zdrobite, în cele din urmă, prăbuşindu-se în urma unei greşeli stupide.

Acesta era unul din motivele care constituia o cauză explicativă pentru modul în care autoritatea era împărţită în clanul Gubru. Era însuşi spiritul agresiv al soldaţilor Ghearei care motiva astfel încălcările legii făcute pentru dezvoltarea societăţii stăpânilor Stinghiei. Era legea exigentă a Bunei-Cuviinţe, prin care toţi erau obligaţi să adere la Drumul cel Drept.

În plus, trebuia să se regăsească în axiomele Precauţiei, în strigătele ascuţite ale avertizării, cum că îndrăzneala putea să depăşească limitele

admise, iar Buna-Cuviinţă, prea rigidă, putea determina căderea Stinghiilor înseşi.

Suveranul Preţului şi Precauţiei se plimba de colo-colo prin biroul său. Dincolo de grădinile din jur, se întindea trupul micului oraş, numit de oameni Port Helenia. Peste tot, în clădire, birocraţii Gubru şi clienţi kwackoo verificau detaliile, calculau avantajele, făceau planuri. Nu peste mult timp, urma să aibă loc un alt Conclav de Comandă, care urma să-i adune la un loc şi pe ceilalţi doi Suverani. Ştia că, de data asta, vor exista multe întrebări.

Gheara avea să întrebe, cu siguranţă, de ce era chemată, departe de aici, o mare parte a flotei de luptă, trebuia să facă înţeles faptul că stăpânii Gubru ai Cuibului aveau nevoie de marile nave de luptă în alte părţi, acum când Garth părea că devenise un loc sigur.

Bunei-Cuviinţe avea să se plângă din nou că Biblioteca Planetară a acestei lumi era jalnic de nepotrivită şi părea să fie fost grav avariată de guvernul pământean, înainte de a se fi refugiat. Sau poate că fusese sabotată de vicleanul tymbrimian Uthacalthing? Oricum, se va insista ca, în mod urgent, să fie construită o altă sucursală mai mare, sucursală ce va cere, precis, enorme cheltuieli.

Suveranul Preţului şi Precauţiei îşi umflă penele. De data aceasta, se simţea plin de încredere. Îi lăsase pe ceilalţi doi să-şi urmeze calea pentru un timp, dar acum lucrurile se liniştiseră şi erau bine ţinute sub control. Colegii săi se dovediseră a fi mai tineri şi mai ales neexperimentaţi, inteligenţi, dar mult prea impetuoşi. Sosiseră vremea să înceapă să le arate cum urmau să se aşeze lucrurile, cum trebuiau să fie dacă voiau cu adevărat ca din forţele lor conjugate să se nască o politică sănătoasă, rezonabilă.

Era întâlnirea în care singurul dominator avea să fie el! Suveranul îşi perie ciocul şi privi afară, în inima caldă a după-amiezii liniştite. Grădinile i se părură încântătoare, cu pajiştile lor plăcute şi deschise, cu seturile de copaci importanţi de pe duzini întregi de lumi.

Proprietarul anterior nu mai era aici, dar gustul său estetic putea fi perceput în tot ceea ce-l înconjura.

Ce trist era faptul că existau, totuşi, atât de puţini membri ai rasei sale care să înţeleagă sau cărora să le pese de estetica altor rase!

În limba Gubru era chiar un cuvânt special, care aprecia felul altuia ce a fi. În anglică, el putea fi tradus prin noţiunea de „empatie”. Desigur că unii sofonţi duceau lucrurile chiar prea departe. Thennanienii şi tymbrimienii, fiecare în felul lor propriu, făcuseră din ei înşişi nişte absurdităţi, stricând orice claritate a unicităţii lor.

Totuşi, existau unele facţiuni printre Stăpânii Stinghiei care considerau că o mică doză din această apreciere pentru rezultatele celorlalţi se putea dovedi folositoare în anii ce aveau să urmeze.

Mai mult decât folositoare – Precauţia părea să o ceară chiar acum.

Guvernul îşi făcuse anumite planuri: schemele inteligente gândite de tovarăşii săi se vor uni sub comanda lui. Contururile unei noi politici prindeau să se clarifice.

Viaţa era o afacere serioasă, realiză Suveranul Preţului şi Precauţiei.

Din când în când, părea, de fapt, destul de plăcută! După această ultimă concluzie filosofică, prinse să-şi îngâne, mulţumit, un cântecel.

38
FIBEN

— Totul e gata.

Cimpanzeul cel înalt îşi şterse mâinile de haine. Max purta mâneci lungi, pentru ca grăsimea să nu-i păteze blana, dar măsura asta nu se dovedise foarte eficientă. Puse de o parte trusa de unelte, se aşeză pe vine, alături de Fiben, şi se folosi de un băţ, ca să deseneze o schiţă grosolană pe nisip.

— Acesta e locul prin care conductele de hidrogen ale oraşului intră pe terenurile ambasadei. Iar aici trec pe sub cancelarie. Partenerul meu şi cu mine am sudat în acest punct, dincolo de terenurile de bumbac. Când dr. Jones o să ne spună, o să turnăm înăuntru 50 de kilograme de D-17. Şmecheria ar trebui să funcţioneze.

Fiben încuviinţă din cap, în vreme ce celălalt cimpanzeu ştergea desenul.

— Sună excelent, Max.

Constituia un plan bun, simplu şi, ceea ce era mai important, era extrem de greu să i se ia urma, fie că reuşea, fie că nu. Cel puţin, pe asta contau cu toţi.

Se întrebă cam ce ar fi gândit Athaclena despre acest plan.

Asemenea majorităţii cimpanzeilor, ideea lui Fiben despre personalitatea tymbrimiană izvorâse în cea mai mare parte din dramele şi discursurile video ale ambasadorului. Şi, din aceste impresii, lui Fiben i se părea că principalii aliaţi ai pământenilor iubeau în mod sigur ironia.

„Sper că este aşa, cugetă el. Va avea nevoie de simţul umorului, ca să aprecieze ceea ce suntem pe punctul de a-i face Ambasadei tymbrimiene.”

Se simţea ciudat, stând acolo, în aer liber, la mai puţin de o sută de metri de terenurile Ambasadei,

unde dealurile din parcul Sea Bluff dădeau spre mare Cilmar. În vechile filme de război, oamenii porneau în asemenea misiuni în timpul nopţii, cu feţele mascate în negru.

Dar asta se întâmplase în epocile întunecate, dinainte de zilele tehnologiilor înalte şi a razelor infraroşii. După ce cădea noaptea, orice activitate nu ar fi făcut altceva decât să atragă atenţia invadatorilor. Aşa că sabotorii se mişcau la lumina zilei, deghizându-şi activităţile în mijlocul rutinei normale a îngrijirii parcului.

Max scoase un sandviş din spaţioasele buzunare şi începu să muşte cu poftă. Aşezat cu picioarele încrucişate sub el, marele cimpanzeu părea mai puţin impresionat, decât la prima lor întâlnire de la „Strugurele Maimuţei”. Cu umerii săi largi şi cu caninii proeminenţi, îţi dădea, mai degrabă impresia unui tip înapoiat, a unui rebut genetic. De fapt, Consiliul Elitelor îi păsa mai puţin de astfel de trăsături cosmetice, decât de calmul individului, de natura lui neflexibilă. Fusese deja o dată tată şi o altă femelă din grupul său de soţii, aştepta un al doilea prunc.

Max fusese, mai înainte, unul dintre angajaţii familiei lui Gailet, încă de pe vremea când aceasta fusese o fetiţă şi avusese grijă de ea, după ce se întorsese de la şcoală, de pe Terra. Devotamentul faţă de ea era evident pentru oricine.

Prea puţini cimpanzei cu carte galbenă, asemenea lui Max, erau membri ai mişcării de rezistenţă urbană. Insistenţa lui Gailet de a recruta aproape numai cimpanzei cu cartele albastre sau verzi îl făcuse pe Fiben să se simtă prost. Înţelesese, totuşi, ce scop urmărea această selecţie. Ştiind că unii dintre cimpanzei colaborau cu duşmanul, cel mai bine era să înceapă să creeze reţele de celule din rândul celor care aveau cel mai mult de pierdut sub ocupaţia Gubru.

Cu toate acestea, discriminarea rămânea discriminare şi nu-i plăcea deloc lui Fiben.

— Te simţi mai bine?

— Hmm?

Fiben privi în sus.

— Muşchii? gesticula Max. Acum, te dor mai puţin?

Zâmbi. Max se scuzase deja prea mult, pentru că nu făcuse nimic atunci când Aspiratorul începuse să-l hărţuiască la „Strugurele Maimuţei” şi nici, mai târziu, când îl lovise, buimăcindu-l din ordinul lui Gailet.

Desigur, ambele acţiuni erau lesne de înţeles, privind retrospectiv. Nici el şi nici Gailet nu ştiuseră ce să facă cu Fiben, la început, şi se hotărâseră să fie precauţi.

— Da, mă simt mult mai bine. Numai câte-o înţepătură pe ici, pe colo. Mulţam.

— Îmi pare bine.

Max dădu din cap satisfăcut. Fiben realiză că nu o auzise niciodată pe Gailet exprimându-şi vreun regret în legătură cu cele întâmplate. Dădu din cap şi mai strânse un şurub pe carcasa maşinii de nivelat nisip, pe care tocmai o repara.

Ar fi fost o adevărată tragedie dacă vreo patrulă Gubru s-ar fi oprit acolo. Până acum însă norocul fusese de partea lor. Şi oricum, se părea că majoritatea invadatorilor se găseau în partea sudică a golfului Aspiral, supraveghind încă unul din misterioasele lor proiecte de construcţii.

Scoase o lunetă de la centură şi o îndreptă către Ambasadă. Un gard scund din plastic, cu o sârmă strălucitoare pe comă, înconjura ansamblul, punctat la intervale regulate de mici geamanduri rotitoare.

Micile discuri păreau mai degrabă decorative, dar Fiben ştia el ce ştia.

Mecanismele de protecţie făceau orice asalt direct al forţelor militare neregulate de-a dreptul imposibil. În interiorul complexului, erau cinci clădiri. Cea mai mare, cancelaria, fusese dotată cu o întreagă gamă de radiouri moderne cu unde psi şi

cu antene de unde cuantum – unul din motivele evidente, pentru care invadatorii Gubru preferaseră să se mute pe locul părăsit de foştii săi chiriaşi.

Înainte de invazie, personalul Ambasadei era constituit, în cea mai mare parte, din oameni şi cimpanzei. Singurii tymbrimieni care se aflau, de fapt, în micul avanpost, erau ambasadorul, asistentul său pilot şi fiica sa.

Invadatorii ignoraseră acest exemplu, iar locul mişuna acum de siluete aviene. O singură clădire, mică, din vârful dealului aflat în partea opusă aceleia de unde se uita Fiben, cu spatele la ocean, părea că nu le pria păsăroilor. Structura ei piramidală, fără uşi şi fără ferestre, arăta mai mult a stâncă naturală decât a casă şi niciunul dintre extratereştri nu se apropia la mai mult de două sute de metri de ea.

Fiben îşi aduse aminte ce îi spusese generalul, înainte de a părăsi munţii.

— Dacă ai ocazia, Fiben, inspectează; te rog, ascunzătoarea diplomatică de la Ambasadă. Dacă, din întâmplare invadatorul Gubru a lăsat zona intactă, ai putea găsi acolo un mesaj de la tatăl meu.

Coroana Athaclenei pâlpâise pentru o secundă.

— Iar dacă Gubru au violat cumva ascunzătoarea, trebuie să ştiu şi asta. Este o informaţie pe care o puteau folosi.

Se părea că nu prea era nicio speranţă să facă ceea ce îi ceruse generalul, chiar dacă extratereştrii respectau sau nu Codurile. Aşa că Athaclena va trebui să se mulţumească cu un raport vizual, întocmit de departe.

— Ce vezi? întrebă Max.

Îşi mări puterea de rezoluţie şi îşi dori să fi avut lentile mai bune.

După câte observa el, clădirea piramidală de pe vârful dealului nu părea distrusă. O luminiţă albastră clipea intermitent în vârful ei. Se întrebă dacă fusese instalată acolo de invadatorii Gubru.

„Nu cred, îşi răspunse în gând. Dar cred că…”

Se auzi bip-ul telefonului de la centură – o altă secvenţă de viaţă normală, care trebuia să se sfârşească, odată lupta începută. Reţeaua comercială încă mai funcţiona, deşi monitorizată, în mod sigur de computerele lingvistice ale invadatorilor.

Duse telefonul la ureche.

— Tu eşti, iubito? Tocmai mi se făcuse foame. Sper că mi-ai pregătit prânzul!

Urmă o pauză ceva mai lungă. Când Gailet Jones vorbi vocea îi era tăioasă

— Da, iubitule.

Repeta întocmai prescripţiile codului stabilit între ei, dar era vizibil că nu savura momentul.

— Familia lui Pele este în vacanţă astăzi, aşa că i-am invitat să vină la un picnic.

Fiben nu se putu abţine de la o remarcă ironică. Numai de dragul verosimilităţii, desigur.

— E minunat, iubito. Şi, poate, vom avea timp să ne ascundem puţin prin pădure, ştii tu pentru ce, O.K.?

Înainte măcar ca ea să aibă timp să respire, încheie convorbirea cu remarca stabilită de comun acord:

— Ne vedem curând, dulceaţo.

Puse telefonul jos şi îl văzu pe Max holbându-se la el cu un dumicat oprit într-unul din obraji. Ridică o sprânceană şi Max dădu din umeri, ca pentru a spune „Nu-i treaba mea”.

— Mai bine, mă duc să văd ce face Dwayne, spuse el.

Se ridică şi se scutură de praf pe haine.

— Sus fundul Fiben!

— Ciolanele sus, Max!

Uriaşul cimpanzeu dădu din cap şi o apucă pe deal în jos, hoinărind, de parcă viaţa i-ar fi fost perfect normală. Fiben trânti capacul peste motor şi porni maşinăria. Aceasta prinse să scâncească, cu şuierul uşor al catalizei normale a nitrogenului.

Sări la bord şi începu s-o conducă încet în josul dealului.

Parcul era cam aglomerat pentru o după-amiază oarecare din timpul săptămânii. Şi aceasta făcea parte din plan – păsările să se obişnuiască cu prezenţa cimpanzeilor, comportându-se într-un mod cât mai ciudat. Şi era adevărat că cimpanzeii frecventaseră în săptămâna de pe urmă din ce în ce mai mult zona.

Fusese, de fapt, ideea Athaclenei. Fiben nu era tocmai sigur că îi plăcea, însă, în mod bizar, era una dintre sugestiile tymbrimiene pe care Gailet o acceptase fără niciun fel de rezerve.

Gambitul unui antropologist! Fiben pufni iritat.

Merse până în apropierea unui crâng de sălcii, aflat lângă un izvor, nu departe de terenurile Ambasadei, oprind chiar alături de micii supraveghetori discoidali, ce se răsuceau fără întrerupere.

Coborî şi o apucă spre malul pârâului, cu paşi mari. Sări pe trunchiul unui copac şi se caţără pe o creangă convenabilă, de unde putea privi liniştit spre ansamblul de clădiri. Scoase din buzunar o pungă cu arahide şi începu să le decojească încet.

Discul cel mai apropiat de el păru să se oprească, pentru câteva clipe. Fără îndoială ca îl scanase deja cu toate mijloacele de care dispunea, de la banalele raze X, până la sofisticatele radare. Evident că îl catalogase inofensiv, neavând nicio armă. În fiecare zi a ultimei săptămâni, diferiţi cimpanzei serviseră aici masa de prânz, cam la aceeaşi oră.

Fiben îşi aminti de seara petrecută la „Strugurele Maimuţei”. Poate că Athaclena şi Gailet ştiau ele ce făceau.

„Dacă păsările încercară să ne condiţioneze, de ce să nu putem inversa rolurile şi să le coacem noi păsăroilor?”

Telefonul sună din nou.

— Da?

— Uh, mă tem că Donal suferă de o mică aerofagie. Nu poate veni la picnic.

— Oh, păcat, murmură el.

Puse telefonul la loc. Până aici, toate bune. Sparse o altă arahidă.

D-17 fusese pus în conductele ce aprovizionau Ambasada cu hidrogen.

Mai erau numai câteva minute, mai înainte ca să se petreacă un eveniment cu totul deosebit.

La urma-urmei, era o idee simplă, chiar dacă el avea unele îndoieli.

Sabotajul trebuia să arate aidoma unui accident şi trebuia să fie astfel planificat în timp, încât contigentul neînarmat al lui Gailet să ajungă la locul său.

Raidul nu era menit să producă pagube, cât mai ales să provoace dezordine. Gailet şi Athaclena doreau informaţii despre procedurile de urgenţă ale invadatorilor. Iar Fiben trebuia să fie, aici, ochii şi urechile generalului său.

Departe, în zonă, se vedeau avieni, aflaţi într-un permanent du-te-vino dinspre cancelarie către celelalte clădiri. Mărunta lumină albastră din vârful ascunzătoarei diplomatice clipea, împotrivindu-se parcă înaintării norilor luminoşi de deasupra mării. Un planor Gubru trecu pe deasupra, îndreptându-se către pajiştea largă din faţa Ambasadei. Fiben privea cu interes, aşteptând să înceapă distracţia.

D-17 devenea un coroziv extrem de puternic, dacă era lăsat mai mult timp în contact cu hidrogenul gazos. În foarte scurt timp, va termina de corodat conductele. Ieşind în aerul liber, urma să aibă şi un efect secundar: să dăuneze până sus la cer.

Şi nu mai era chiar aşa mult de aşteptat.

Pe faţa lui Fiben se lăţi un zâmbet, atunci când primele ţipete de consternare se auziră dinspre cancelarie. În câteva clipe, uşile şi ferestrele fură izbite de pereţi de adevăratele explozii de pene,

când avienii năvălim afară din clădire, ciripind de panică sau dezgust. Fiben nu era prea sigur care era adevărata cauză şi nici nu-i păsa. Era mult prea ocupat să râdă.

Partea aceasta din plan fusese ideea sa. Mai decoji o arahidă, o aruncă în aer, apoi o prinse în gură. Era ceva mai frumos decât baseball-ul.

Birocraţii Gubru se risipeau în toate direcţiile, sărind de la balcoanele înalte, chiar şi fără mecanismele antigravitaţionale la ei. Câţiva se zvârcoleau deja cu membrele rupte.

Până acum, lucrurile merseseră şnur, „incidentul" nu avea să se dovedească o mare pagubă pentru inamic şi nici nu putea fi repetat.

Scopul declarat, îşi repetă Fiben, era să vadă cum reacţionează duşmanul în caz de urgenţă.

Sirenele începură să urle. Fiben aruncă o privire scurtă în direcţia lor. Trecuseră două minute pline, de la primele semne ale „neprevăzutului".

Asta însemna că alarma era dată manual. Mult lăudatele computere Galactice de apărare nu erau deci omnisciente. Nu erau echipate să răspundă la stimulii unui miros urât.

Geamandurile de supraveghere se ridicară la unison de pe gard, emiţând un schelălăit ameninţător şi răsucindu-se mult mai repede decât înainte. Fiben mătură cu dosul palmei cojile de arahide din poală şi se ridică încet în capul oaselor, privind cu băgare de seamă către lucrurile aducătoare, de moarte. Dacă erau programate să-şi extindă singure perimetrul de apărare, în caz de urgenţă, putea să dea de necaz.

Dar ele continuau să se rotească, strălucind cu o vigilenţă. Mai trecură încă trei minute, după aprecierea lui Fiben, până când o triplă bubuitură sonică să anunţe sosirea aparatelor aeriene de luptă, săgeţi lucioase, semănând cu ulii brăzdau cerul, plutind la joasă altitudine, peste clădirea acum goală a cancelariei. Indivizii Gubru de pe pajişte erau mult prea neliniştiţi pentru a mai reuşi

să se bucure de apariţia lor. Ţopăiau şi ţipau, în timp ce bangul sonic zgâlţâia copacii şi penele, deopotrivă.

Un oficial Gubru mergea ţanţoş pe pământ, ciripind liniştit şi calmându-şi subordonaţii. Fiben nu cuteza să folosească luneta, cu roboţii de protecţie aflându-se într-un asemenea grad de alertă, dar scrută zona cu privirea, străduindu-se să-i vadă mai bine pe avianul aflat la comandă.

Păsăroiul avea câteva trăsături particularizante, chiar ciudate. Penajul alb, spre exemplu, părea mai luminos, mai strălucitoare decât al celorlalţi. În jurul gâtului, purta o bandă dintr-o ţesătură neagră.

Câteva minute mai târziu, îşi făcu apariţia un avion utilitar şi trebui să planeze mai mult timp pe deasupra pajiştii, până ce droaia de păsări ciripitoare se hotărî să se tragă într-o parte, pentru a-i face loc să aterizeze.

Din aparatul aflat la sol, ieşi o pereche de avieni, cu măşti împodobite cu fante pentru respiraţie. Se înclinară în faţa oficiantului, apoi porniră cu paşi mari spre clădire.

Era clar că oficialul Gubru aflat la comandă îşi dăduse seama că duhorea izbucnită din ţevile corodate nu reprezenta nicio ameninţare.

Mai mult rău făcea gălăgia şi tulburarea ce-i cuprinse pe funcţionarii.

Supărarea sa ţinea de faptul că ziua de lucru fusese compromisă.

Trecură mai multe minute. Fiben văzu apropiindu-se un convoi de vehicule de teren, cu sirenele în funcţiune, împrăştiind din nou dezordinea printre deja speriaţii funcţionari civili. Comandantul militar Gubru, apăru la scara unui dintre autovehicule, îşi flutură braţele, până când, în cele din urmă, zarva se potoli. Apoi, făcu un gest scurt spre navele de luptă supersonice, care pluteau pe deasupra capetelor.

Aeronavele făcură cap compas la 180 şi plecară la fel de iute cum sosiră. Undele de şoc sonor

făcură din nou ferestrele să vibreze şi personalul cancelariei să ţipe.

„Cam emotiv grupul, nu?”, observă Fiben.

Fără nicio îndoială, însă, că soldaţii Ghearei erau mai bine condiţionaţi pentru acest gen de treburi. Fiben se ridică în picioare pe creangă, pentru a putea zări ce se întâmplă şi în celelalte zone ale parcului, într-o parte, gardul era înţesat cu cimpanzei şi tot mai mulţi îşi făceau apariţia dinspre oraş. Între primul rând şi bariera de paznici se păstra o distanţă respectabilă, dar alte grupuri continuau să sosească, pălăvrăgind excitaţi.

Ici şi colo, printre ei, se aflau observatorii lui Gailet, cântărind şi consemnând răspunsurile date de extratereştrii.

— Primul lucru, pe care-l vor citi probabil avienii, când vor studia înregistrările de la Bibliotecă despre specia voastră – îi spusese Athaclena – va fi aşa-numitul „reflex maimuţă”… tendinţa voastră, a antropoizilor, de a da năvală, atunci când este vorba despre vreo tulburare, din simplă curiozitate.

Şi tymbrimiana zâmbise subţire.

— O să-i obişnuim cu acest gen de comportament, până când vor ajunge să se aştepte, în permanenţă, ca aceşti ciudaţi clienţi pământeni să dea năvală acolo unde sunt tulburări… numai pentru a privi. Nu vor învăţa să se teamă de voi, dar ar trebui… vorbind aşa, ca de la maimuţă la maimuţă.

Fiben ştia ce voia să spună cu ideea că tymbrimienii erau asemănători oamenilor şi, astfel, cimpanzeilor. Încrederea ei îl umpluse de mândrie – asta până când o văzuse încruntându-se brusc şi vorbind încet şi repede pentru sine, părând să fi uitat că şi el înţelegea Galactica 7.

„Maimuţe… de la o maimuţă la alta… Sumbaturalli! Chiar trebuie să gândească mereu în metafore?”

Fiben rămăsese perplex. Din fericire, el nu avea nevoie să o înţeleagă pe Athaclena, ştia numai că ar fi putut să-i ceară orice, iar el ar fi sărit să-i îndeplinească dorinţa.

După un timp, sosiră mai mulţi muncitori, în vehicule de teren, dintre cei însărcinaţi cu întreţinerea parcului. De data aceasta, printre ei se afla şi un număr de cimpanzei purtând uniformele Departamentului de Gaz al Oraşului.

În timp ce aceştia intrară în cancelarie, birocraţii Gubru se aşezară la umbră, ciripind iritaţi de izul puternic al duhorii.

Or Fiben nu putea să-i învinuiască în niciun fel. Vântul sufla acum în direcţia lui şi nările i se încreţiră a dezgust.

„Ei asta a fost. Pe ei i-a costat o după-amiază de lucru, iar noi poate că am reuşit să învăţăm câte ceva. Acum, e timpul să ne întoarcem acasă şi să apreciem rezultatele.” Nu aştepta cu o nerăbdare prea mare întâlnirea cu Gailet Jones.

Pentru o femelă cimpanzeu frumoasă şi inteligentă, avea tendinţa de a deveni îngrozitor de îndatoritoare. Şi era evident că îi purta pică, ca şi cum el ar fi fost acela care ar fi trântit-o la pământ cu o lovitură şi ar fi cărat-o pe ea într-un sac!

Ah, nu era nimic! Diseară, el va fi departe, înapoi, în munţi, cu Tycho, ducându-i raportul generalului. Fiben se născuse la oraş, dar ajunsese să prefere genul de păsări de la ţară acelora care infestau în ultima vreme oraşul cu prezenţa lor.

Se întoarse, apucă trunchiul copacului cu ambele braţe şi începu să coboare. Tocmai începuse operaţiunea când, brusc, ceva ce semăna cu o mână uriaşă, îl izbi puternic pe spate, îngheţându-i respiraţia în piept.

Se încleşta de trunchi şi-şi înfipse unghiile-n scoarţă. Capul îi vuia şi ochii i se umpluseră de lacrimi. Abia reuşi să se ţină agăţat de scoarţa aspră, în timp ce crengile îl biciuiau cu sălbăticie, iar frunzele zburau pretutindeni, cu un sunet surd.

Stătu aşa o vreme, simţind cum copacul întreg se legăna, ca şi cum ar fi încercat să scape de el.

În clipa în care valul de suprapresiune trecu peste el, urechile îi pocniră. Apoi, sunetul scăzu rapid în intensitate, ajungând un vâjâit.

Copacul se legănă din ce în ce mai puţin, până când se opri. În cele din urmă, încă ţinându-se strâns de scoarţă, îşi făcu curaj să se întoarcă şi să se uite.

O coloană impunătoare de fum umplea centrul zidurilor, iar în punctele prin care gazul supraîncălzit făcuse explozie apăruseră dâre de funingine.

Fiben clipi uluit.

„Ia te uite! Pui prăjiţi în pesmet!”, murmură, nefiindu-i deloc ruşine de primul gând ce-i trecuse prin minte.

Erau suficient de multe păsări fripte acolo, în acea clipă, ca să hrănească jumătate din Port Helenia. În unele părţi, avienii dăduseră în primire complet; în altele, carnea mai palpita încă.

Gura i se uscase şi trebui să-şi lângă buzele.

„Friptură în sos! suspină. Toată chestia asta ieşită cum trebuie şi nicio picătură de sos prin preajmă!”

●

Se căţără din nou pe creangă, printre frunzele rupte. Îşi controla ceasul. Trecu aproape un minut, până când sirenele să înceapă din nou să sune, încă un drum pentru planorul ce oscila între valurile de aer încins.

Se uită să vadă ce făcuseră cimpanzeii de lângă gardul ce împrejmuia zona. Prin norul gros de fum, ce se împrăştia alene, Fiben văzu că mulţimea nu fugise, ci, dimpotrivă, se mărise. Alţi şi alţi cimpanzei dădeau năvală din clădirile învecinate, ca să privească. Aerul vibra de huiduieli. Marea de

ochi căprui, excitaţi, tălăzuia încoace şi încolo, agitată.

Mârâi satisfăcut. Era minunat, atât timp cât nimeni nu făcea nicio mişcare de ameninţare. Abia apoi observă un lucru cel mai important un fior de bucurie, văzu că discurile de supraveghere erau la pământ.

— Nenorociţii dracului! murmura. Cloncănitori proşti, care realizează economii pe seama roboţilor inteligenţi!

Mecanismele de apărare erau teleghidate.

Când cancelaria sărise în aer – din cine ştie ce afurisit de motiv – probabil că făcuse ţăndări în deflagraţie şi postul de control general! Dacă cineva ar fi avut prezenţa de spirit să înşface câteva din geamandurile ale atunci…

Îl văzu pe Max, vreo sută de metri mai spre stânga, repezindu-se asupra unuia dintre discurile răsturnate, lovindu-l cu un băţ.

„Bun băiat!” gândi Fiben, apoi şi-l scoase din minte.

Se ridică şi se rezemă de trunchiul copacului, aruncându-şi sandalele. Îşi îndoi picioarele, testându-şi echilibrul.

„Bine că nu s-a întâmplat nimic cu ele!”, suspină.

Porni ca din puşcă, alergând de-a lungul crengii înguste. În ultimul moment, se folosi de extremitatea mişcătoare a crengii ca de o trambulină şi se aruncă în sus.

Acum, gardul se afla în spatele său, lângă râu. Unul dintre degetele de la picioare atinsese în treacăt sârma de siguranţă, înainte ca el să aterizeze, într-o rostogolire stângace, pe pajiştea de dedesubt.

— Uff! exclamă, fericit că nu se lovise la glezna încă nerefăcută.

Îl dureau coastele. În timp ce gâfâia, înghiţi din plin fumul venit dinspre focul ce se întindea cu repeziciune. Tuşind, scoase o batistă din buzunarul

salopetei şi şi-o aşează peste nas, în timp ce alerga spre zona devastată.

Trupuri moarte de invadatori, zăceau împrăştiate pe ceea ce odinioară fusese o pajişte liniştită. Sări peste cadavrul schimonosit al unui kwackoo cu patru picioare, acoperit în întregime cu funingine, şi pătrunse hotărât în valul de fum.

Abia avu timp să evite coliziunea frontală cu un birocrat Gubru, care fugea mâncând pământul şi ţipa din toate puterile. Mai încolo, haosul dezlănţuit de birocraţi era total. Aceştia alergau de colo-colo, izbindu-se de unii de alţii, bătând fără încetare din aripi şi scoţând un cor de piuituri jalnice Gălăgia era copleşitoare.

O serie de bubuituri, efecte ale bangului sonic, anunţau revenirea soldaţilor, pe calea aerului. Fiben îşi stăpâni cu greu un acces de tuse şi binecuvânta fumul, care ascundea totul. Niciunul dintre cei de deasupra nu-l putea localiza, iar cei din jurul lui nu mai erau capabili să observe prea multe.

Sări peste un grup de păsăroi arşi. Duhoarea insuportabilă îi lunga până şi cele mai atavice pofte. Singurul lucru de care se temea era să nu i se facă rău.

În acest timp, înspre clădirea în flăcări a cancelariei era un du-te-vino fără şir. Fiben se strecură într-acolo, ferind flăcările devoratoare. Cu toate astea, părul de pe braţul drept i se cârlionţă din cauza căldurii.

Brusc, nimeri peste un grup de avieni, ghemuiţi la umbra unei construcţii din apropiere. Se adunaseră în grup şi scânceau deasupra unui cadavru deosebit o rămăşiţă oarecare al cărei penaj, strălucitor odată era acum plin de pete şi jumulit. La apariţia sa neaşteptată, păsăroii se împrăştiară, cârâind consternaţi.

„Am căzut în capcană?”

Peste tot, în jur, era fum. Se strecură la adăpostul lui, căutând din priviri vreun semn care

să-i spună că se află pe drumul cel bun.

„Acolo!”

Prin negura deasă, zări sclipirea unui bec albastru. O luă la fugă, cu toate că îşi simţea plămânii în flăcări. Năvăli în micul crâng din capătul falezei, lăsând în urmă cea mai mare parte a zgomotului şi a căldurii.

Calculă greşit distanţa şi aproape că se poticni, alunecând până în dreptul ascunzătorii diplomatice tymbrimiene. Încă gâfâind, se aplecă să-şi recapete suflul.

Dintr-odată, realiză că ar fi fost mult mai bine dacă s-ar fi oprit acolo unde intenţionase la început. Globul albastru, din vârful clădirii, păru mai puţin prietenos. Îşi arunca pulsaţiile spre el cu iritare.

Până în clipa aceea, Fiben acţionase într-o serie de decizii fulgerătoare. Explozia constituise o oportunitate neaşteptată. Trebuia, cu obligativitate, să tragă profit din ea.

„În regulă. Iată-mă sosit şi aici. Şi când?”

Globul albastru putea să fie un echipament tymbrimian original, dar, la fel de bine, se putea să fi fost instalat acolo şi de invadatori.

În spate, sirenele continuau să mugească, iar aparatele plutitoare de luptă îşi făcuseră apariţia, anunţându-şi sosirea printr-un schelălăit continuu, vibrant. Fumul se răsucea în jurul trupului său, pus în mişcare de mişcarea haotică a maşinilor uriaşe.

Fiben nu putea decât să spere că observatorii lui Gailet, urcaţi pe acoperişurile clădirilor din apropiere, îşi notau cu conştiinciozitate. În rest, marea masă a cimpanzeilor se holbau cu gurile căscate sau se zbenguia emoţionată de seria fără precedent a evenimentelor. Era probabil, totuşi, că învăţaseră multe din această după-amiază agitată.

Făcu un pas înainte, către clădire. Globul albastru îi trimise o pulsaţie ameninţătoare. Ridică din nou piciorul stâng. O rază de un albastru

strălucitor izbucni şi lovi solul exact în locul pe care Fiben fusese pe punctul de a păşi.

Sări în sus, cel puţin un metru. Abia aterizase, mai înainte ca raza să lovească din nou, ratându-i numai cu câţiva milimetri piciorul drept. Fumul se răsuci în sus, din crengile care începuseră să ardă mocnit, contopindu-se cu valul gros care ieşea din cancelaria cuprinsă de flăcări.

Încercă să se retragă cât putu de repede, dar afurisitul de glob nu voia să-l scape! Un fulger albastru izbi pământul în spatele lui şi se văzu obligat să sară într-o parte. Apoi, se trezi mânat în cealaltă parte.

Sări, săltă! Sări, înjură şi săltă din nou!

Punctele de izbire erau prea precise, pentru ca totul să fie întâmplare.

Era clar că globul nu încerca să-l omoare. Dar se părea că nici nu era interesat să-l elibereze. Între două fulgerări, Fiben se strădui să se gândească în mod coerent, cum să iasă din capcană.

Ideea îi veni, chiar în clipa în care ţâşnea dintr-un alt loc ce începuse să fumege. Pocni încântat din degete. Desigur!

Gubru nu se atinseseră de ascunzătoarea diplomatică. Globul albastru nu acţiona ca o unealtă a avienilor. Şi, în plus, era exact genul de obiect pe care Uthacalthing l-ar fi lăsat în urmă-i.

Fiben se porni să înjure gros, atunci când o rază îi pârli uşor un deget de la piciorul drept. Afurisiţii, blestemaţii ăştia de extratereştri! Chiar şi cei mai buni dintre ei erau cu mult prea mult decât pute să suporte cineva normal! Scrâşni din dinţi şi se forţă să facă un singur pas înainte.

Raza albastră izbi într-o piatră măruntă de lângă încălţămintea lui, tăind-o drept în două. Fiecare simţ al său îi striga să sară din nou. Însă el se concentra să-şi ţină piciorul pe loc şi să facă încă un pas înainte.

În mod normal, toată lumea de bună credinţă ar fi fost de părere că un mecanism defensiv de tipul

acesta ar fi fost programat să dea avertismente pe termen lung şi să înceapă să pârlească serios, abia atunci când cineva ar fi încercat să se apropie. Conform acestei logici, ceea ce făcea el acum era al dracului de idiot.

Globul albastru continuu să pâlpâie amenințător şi trimise o nouă rază. Fumul se răsuci dintr-o aşchie de lângă degetul său mare de la picior.

Ridică piciorul drept.

Mai întâi avertismentul, apoi adevărata lucrare! Acesta era modul în care ar fi acţionat un robot defensiv pământean. Dar cum şi l-ar fi programat un thymbrimian pe al său?

Fiben nu era chiar sigur că ar putea să parieze atât de mult pe sistemul său de ghicit Un sofont din rasa clienţilor nu trebuia să se preocupe cu astfel de analize în mijlocul focului şi al fumului, şi mai ales atunci când se trăgea asupra lui!

„Numeşte-o presimţire!”, gândi el.

Îşi puse piciorul drept jos şi degetele i se răsuciră în jurul unei crenguţe de stejar. Globul albastru păru să-i cântărească insistenţa, apoi fulgerul albastru ţâşni din nou, de data aceasta izbind un punct aflat la un metru în faţa sa. O bucăţică de pământ se rostogoli către el în zig-zag, iar pârâitul ierbii în flăcări se auzea din ce în ce mai tare, pe măsură ce se apropia.

Fiben încercă să înghită.

„Nu este proiectat să ucidă, se încuraja singur. De ce ar fi? Invadatorii ar fi putut să distrugă acel glob chiar de la început.”

Nu, scopul lui era să servească drept gest, drept declaraţie a drepturilor aflate sub protecţia regulilor întortocheate ale Protocolului Galactic, mai vechi şi mai complicat decât ritualul de la curtea imperială japoneză.

Era proiectat numai să pişte ciocurile păsărilor.

Fiben se opri în loc. Un alt şireag de bubuituri zgudui copacii şi căldura degajată de conflagraţia din spatele său păru că se intensifică.

Toate această gălăgie îi presa puternic psihicul, diminuându-i autocontrolul.

„Soldaţii Ghearei sunt luptători puternici, îşi aduse el aminte. Dar se emoţionează uşor…”

Raza albastră lovi ceva mai aproape. Nările lui Fiben palpitară.

Singura cale de a-şi desprinde privirea de pe mecanismul acela mortal era să închidă ochii.

„Dacă am dreptate, atunci asta este o altă blestemată de glumă tymbrimiană…”

Îi deschise din nou. Raza se apropia de piciorul său drept, dintr-o latură. Degetele-i se crispară, cuprinse de puternică dorinţă de a sări departe de acel loc. Fiben simţi în gură gustul amar al fierei, în timp ce lama cauterizantă de fotoni tăia prin pietriş, la numai doi inci depărtare, şi începuse să…

Să-l lovească şi să-i taie piciorul!

Fiben îşi înăbuşi cu mare greutate îndemnul de a urla. Ceva nu era în regulă! Capul i se învârtea, ameţit în timp ce se uita cum raza îi traversa piciorul, pentru ca apoi să iste o urmă subţire de fum chiar între picioarele sale desfăcute.

Se holbă în piciorul „rănit”, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Pariase că raza se va opri brusc, în ultima clipă. Dar nu o făcuse.

Totuşi… piciorul său era întreg, fără nicio rană.

Alături, raza arse o rămurică uscată, apoi începu să se cațere pe piciorul său stâng. Simţea un fel de mâncărime uşoară, despre care ştia că era de natură psihosomatică. În clipa în care-l atingea, raza devenea o simplă pată de luminoasă. La un inci depărtare de piciorul lui, se transforma în armă mortală şi arderea începea.

Cu inima încă bătându-i nebuneşte în piept, Fiben privi în sus, către globul albastru şi trase o înjurătură care, din cauza gurii prea uscat, nu se mai auzi.

„Foarte haios!”, şopti ca pentru el.

Probabil că în clădire se afla un transmiţător psi, deoarece începuse să simtă ceva semănător unui zâmbet, risipindu-se în aerul lui din faţa sa… un surâs mic şi afectat, ciudat şi extraterestru de parcă gluma fusese, de fapt ceva minor „care nu merita nici măcar un chicotit.

„Într-adevăr, foarte frumos din partea ta, Uthacalthing!”, se strâmba el, în timp ce-şi forţa picioarele tremurătoare să-l asculte şi să-l care pe o cărare în zig-zag către cădire.

„Foarte frumos. Zău că nu mi-ar plăcea să văd ceea ce te-ar face să râzi până te doare burta.”

Era greu de crezut că Athaclena provenea din acelaşi material genetic, ca şi autorul acestei micuţe mostre de hohote bune de înăbuşit cu perna.

În acelaşi timp, Fiben şi-ar fi dorit tare mult să se fi aflat de faţă atunci când primul Gubru s-ar fi apropiat de ascunzătoarea diplomatică ca să o controleze.

Globul albastru mai pulsa încă, dar încetase să mai expedieze raze de avertisment. Fiben se apropie de clădire şi o examina cu atenţie. Păşi în interior. La jumătatea aleii ce o înconjura, acolo unde stânca dădea spre mare, la numai douăzeci de metri mai departe, se găsea un seif. Clipi zăpăcit, când văzu sistemul de încuietori, de butoane şi combinaţia de trape şi orificii pentru chei.

„Ei bine, oftă, este o ascunzătoare pentru secrete diplomatice şi alte chestii de genul acesta.”

Toate aceste încuietori însemnau, de fapt, că nu aveau nicio şansă să pătrundă în interior şi să descopere un eventual mesaj de la Uthacalthing.

Athaclena îi dăduse câteva cuvinte de cod posibile, pe care să le încerce dacă i s-ar fi ivit ocazia, dar asta era cu totul altă poveste!

De acum, sosiseră şi pompierii. Printre vălătucii de fum, Fiben îi văzu pe cimpanzeii din oraş poticnindu-se de extratereştrii cu siluete fusiforme, care întindeau furtune. Nu avea să mai dureze

chiar aşa de mult până când cineva avea să instaureze, în sfârşit, ordinea în acest haos.

Probabil că avea s-o ia pe cărarea ce ducea de-a lungul falezei, spre locul unde dădea în direcţia mării Cilmar. Asta îi va deruta pe majoritatea duşmanilor şi îl va conduce lângă o rută de autobuz.

Fiben se aplecă uşor şi privi din nou spre ascunzătoare. Pfii! Erau cu uşurinţă vreo două duzini de încuietori pe uşa blindată! O panglică îngustă din mătase roşie ar fi fost la fel de folositoare să ţină la distanţă un duşman. Convenţiile sau erau respectate sau nu erau! Şi atunci la ce dracu' erau bune aceste lacăte şi încuietori?

Fiben mormăi satisfăcut, realizând brusc despre ce era vorba. O altă glumă tymbrimiană, evident! Oricât de inteligent să fi fost el, un Gubru nu ar fi reuşit niciodată să-şi dea seama despre asta. Erau vremuri în care forţa personalităţii prima în faţa inteligenţei.

„Poate că asta însemnă că…"

Fiben începu să alerge în jurul clădirii, mânat de o presimţire. Ochii îi lăcrimau din cauza perdelei de fum. În timp ce studia peretele opus celui în care era încastrat seiful, îşi şterse nasul cu batista.

„Jocul ăsta afurisit de-a ghicitul!", mormăi în sine, în timp ce se căţăra furios printre stâncile netede.

„Numai un tymbrimian s-ar fi putut gândi la o cascadorie ca asta! Sau un client cimpanzeu prost, cu creierul retardat, evoluat numai pe jumătate, ca un…"

O piatră se desprinse şi îi alunecă de sub mâna dreapta. Fiben îşi dori dă fi avut degetele zvelte, suple, ca ale unui tymbrimian. Îşi rupse o unghie şi înjură de durere.

În cele din urmă, ajunse pe creastă.

Clipi uimit: avusese dreptate.

Aici, în spate, exista o ascunzătoare secretă. Numai că afurisita de gaură era goală!

De data asta, Fiben nu se mai putut abţine şi ţipă de furie. Era prea mult! Piatra ce acoperea ascunzătoarea căzu în desiş, iar el rămase întins pe partea abruptă a zidului de piatră al ascunzătoarei secrete, înjurând violent, în tonalităţi expresive, amintiri de la strămoşii săi, care la folosiseră înainte de actul Ridicării la Raţiune, pe vremea când tunaseră şi fulgeraseră împotriva neamului şi a obiceiurilor personale ale babuinilor.

Furia roşie nu dură decât câteva momente şi, când aceasta trecu, se simţi cu mult mai bine. Era răguşit şi julit, iar palmele îl usturau de cât se căţărase pe stâncile aspre, însă cel puţin bine că se descărcase!

Era timpul să o ia din loc. În spatele unei trâmbe hoinare de fum, văzu un vas plutitor de mari dimensiuni, care tocmai ateriza. O rampă ieşi din burta întunecată şi o mulţime de soldaţi ai Ghearei, înarmaţi până-n dinţi, se grăbi să coboare, pe pajiştea pârjolită, fiecare însoţit de o pereche de globuri plutitoare.

„Chiar că e timpul s-o şterg!”

Fiben era tocmai pe punctul de a coborî, când instinctul îl îndemnă să mai arunce o ultimă privire către nişa îngustă a ascunzătorii. În acea clipă, fumul difuz se disperă brusc, sub briza din ce în ce mai puternică.

Lumina soarelui îşi făcu apariţia pe partea stâncoasă.

O sclipire slabă, argintie, îi atrase privirile. Se repezi către nişă şi apucă între degete un fir subţire şi delicat, ca pânza unui păianjen, întins de-a latul unei crăpături.

Din spate, izbucni un strigăt, amplificat de difuzoare. Fiben se răsuci şi zări un pluton de soldaţi Gubru îndreptându-se către el. Un ofiţer se bâlbâia cu vodorul la gură, ezitând între opţiunile automate ale auto-traducerii.

— …Cathtoo-pshvehim’ph… kah-koo-kee’k’keee! Eeeee EE! K… Hisss-s-sspop erackle!… Punabliv’mannennering… ce faci acolo! Clienţii buni nu se joacă cu ce nu pot să înţeleagă!

Apoi, ofiţerul zări nişa deschisă şi mâna lui Fiben îndesând ceva într-un buzunar.

— Stop! Arată-ne ce…

Fiben nu aşteptă ca soldatul să-şi termine ordinul. Se caţără pe brânci către ascunzătoare. Globul albastru pâlpâi, atunci când îl depăşi.

Un râs gâlgâit, puternic, izbucni fără veste în subconştient, îl ajută să depăşească momentul terorii, în timp ce trecea dincolo de vârf şi-şi dădea drumul să alunece de cealaltă parte. Razele tăioase ale laserelor bâjbâiră pe undeva, pe deasupra capului, spărgând piatra în aşchii, în vreme ce el se rostogolea pe pământ.

„Blestematul simţ al umorului tymbriamian!”, fu singurul său gând, pe când sărea în picioare şi se năpustea în singura direcţie posibilă, la umbra protectoare a ascunzătorii, direct către stânca perpendiculară.

39
GAILET

Max începu să descarce grămada de discuri Gubru dezafectate, pe coama acoperişului, alături de Gailet Jones.

— Le-am scos receptoarele, raportă. Totuşi, va trebui să fim al dracului de atenţi cu ele!

Alături, profesorul Oakes îşi ţăcăni cronometrul. Cimpanzeul mai în vârstă mormăi satisfăcut.

— Apărarea aeriană a fost retrasă din nou. Se pare că au hotărât ca totul nu a fost, în definitiv, decât un accident.

Rapoartele continuau să sosească. Gailet se plimba de colo-colo, neliniştită, privind din când în când dincolo de parapetul acoperişului la urmările exploziei şi la confuzia din parcul Sea Bluff.

„Nu am plănuit nimic din toate astea! se gândi ea. Dar ar putea să constituie un mare noroc. Am învăţat atât de multe!”

Mai făcu doi paşi.

„Sau ar putea fi un dezastru. E greu de spus încă. Numai dacă inamicul nu ne-ar lua urma…”

Un cimpanzeu tânăr, care nu avea mai mult de 12 ani, lăsă binoclul şi se răsuci către Gailet.

— Semaforul raportează că toţi observatorii s-au întors, cu excepţia unuia, doamnă. Iar de la acesta nu avem încă nicio veste.

— Despre cine e vorba? se interesează Gailet.

— E vorba despre acel ofiţer de miliţie din munţi, Fiben Bolger, doamnă.

— Trebuia să-mi fi dat seama! suspină Gailet.

Max îşi ridică privirile de pe grămada de aparatură extraterestră, având pe faţă o grimasă de consternare.

— L-am văzut chiar atunci când a căzut reţeaua de apărare a gardului.

A sărit peste el şi a alergat în direcţia focului. Mmm, cred că ar fi trebuit să mă fi dus şi eu, să-l supraveghez!

— Nu era nevoie să faci asta, Max. Ai avut perfectă dreptate cu privire la cascadoriile alea ridicole ale lui.

Suspină:

— Trebuia să-mi dau seama că o să facă ceva de genul ăsta. Dacă e capturat şi ne trădează…

Se opri. Nu era cazul să-i îngrijoreze pe ceilalţi mai mult decât era necesar. Şi continuă să privească în direcţia soarelui de după-amiază.

40
FIBEN

În spatele lui, se făcu auzit din nou, de acum deja familiarul „zip-zip” al globului albastru, care reîncepuse să tragă. Soldaţii Gubru ţipau mai puţin decât se aşteptase el. La urma-urmei, erau nişte soldaţi, nu? Totuşi, făceau ceva gălăgie şi, în felul acesta, atenţia le fu distrasă de la obiectivul propus iniţial. Dacă apărătorul automat al ascunzătorii acţiona astfel pentru ca să-i acopere lui retragere sau dacă nu o făcea decât pentru a-l hărţui pe invadatori din principiu, Fiben nu putea să spună. În acele momente era chiar mult prea ocupat pentru a se gândi la asta.

O privire aruncată dincolo de margine se dovedi suficientă ca să-l facă să înghită în sec. Stânca nu avea suprafaţa netedă, dar nu era tocmai genul de drum pe care l-ar fi ales o persoană ieşită la picnic, pentru a coborî pe plaja sclipitoare de dedesubt.

Soldaţii Gubru trăgeau de data asta în globul albastru, dar asta nu mai putea dura prea multă vreme.

Fiben contemplă cu jale panta abruptă. La drept vorbind, i-ar fi convenit mai degrabă să trăiască o viaţă lungă şi liniştită ca ecologist de ţară, donând mostre de spermă, atunci când i-ar fi fost solicitate, alăturându-se, poate, unui grup simpatic, proaspăt căsătorit, şi apucându-se de scrabble.

— Oooh! strigă exact ca un om, în timp ce păşea dincolo de marginea ierboasă.

Cu siguranţă că era o treabă pentru o persoană cu patru mâini. Apucă o protuberantă cu degetul mare de la piciorul stâng şi se balansa în exterior, pentru a se prinde de un al doilea punct de sprijin pentru mâini.

Încet, reuşi să se coboare pe o altă stâncă. La început, totul nu păru decât o joacă, însă apoi traseul îi solicită întreaga forţă şi dexteritate de agăţare a fiecărei extremităţi. Slavă domnului că Ridicarea la Raţiune îi lăsase poporului său această abilitate! Dacă ar fi avut piciorul ca al oamenilor, ar fi căzut de mai multe ori până acum.

Fiben transpira din abundenţă, căutând împrejur un punct de sprijin pentru picior, un punct care ar fi trebuit să se afle acolo, când deodată suprafaţa stâncii păru să se scuture, fugind parcă de sub el. O explozie făcu să vibreze aerul şi solul. Faţa i se înfipse, împinsă ca de o mână nevăzută, în suprafaţa tare, peste care se scurgeau acum valuri de nisip şi de pietricele, în vreme ce se agăţa cu disperare de viaţă, cu picioarele lovindu-se şi bălăbănindu-se în aer.

— La dracu' cu…

Tuşi şi scuipă, fără salivă, atunci când o pală de vânt fierbinte coborî pe panta stâncii şi îl îngropa în răsuflarea ei. Cu coada ochiului văzu bucăţi incandescente de stâncă zburând pe cer, rotindu-se şi căzând în mormintele bolborosinde ale valurilor de dedesubt.

„Pesemne că a sărit în aer ascunzătoarea!"

Apoi, ceva vâjâi pe lângă capul său. Se lăsă brusc în jos, dar reuşi să surprindă fulgerarea de albastru şi auzi în craniu un chicotit ascuţit – ştia el al cărui extraterestru.

Ilaritatea se amplifică, atunci când ceva păru să-i perie ceafa, apoi se evaporă complet, când lumina albastră şuieră din nou, săltând şi căzând departe spre sud, deasupra valurilor.

Fiben răsuflă greu şi căută cu disperare un sprijin pentru picior. Îl găsi în cele din urmă şi putu astfel să coboare până la următorul loc de odihnă. Se opri într-o nişă îngustă, care nu se vedea de pe vârful stâncii.

Abia atunci avu răgazul să-şi cheltuie pulsul de energie nervoasă înjurând.

„O să vezi, tu, într-o bună zi, Uthacalthing! O să vezi tu, într-o bună zi…”

Îşi şterse praful de pe ochi şi privi în jos. Parcursese jumătate din drumul spre plajă. Dacă va ajunge vreodată jos, în siguranţă, până la parcul de distracţii din nord-vestul golfului Aspinal va fi o plimbare uşoară. Odată ajuns în acel punct, îi va fi simplu să se facă nevăzut pe una din sutele de străduţe dosnice.

Următoarele minute aveau să fie decisive. Supravieţuitorii patrulei Gubru vor crede că, probabil, fusese ucis de explozie şi aruncat în mare, împreună cu rămăşiţele ascunzătorii. Sau poate că îşi închipui că fugise pe un alt drum. La urma-urmei, numai un idiot ar fi încercat să coboare o faleză ca asta, fără echipament.

Fiben spera din toată inima că procedase bine, pentru că, dacă coborau până la el, căutându-l, însemna că făcuse ceva în scăldătoare când era mic.

Soarele apunea drept în faţă, deci vestul se afla înainte. Fumul care se ridicase ca urmare a încleştării din acea după-amiază se îndepărtase suficient, astfel încât se amestecase cu nuanţele purpurii şi cu strălucitoarea de chihlimbar a apusului, care înghiţea, treptat, linia îndepărtată a orizontului.

Ici şi colo, pe întinderea apei, se zăreau câteva bărci. Două şlepuri se îndreptau spre insulele din depărtare, lăsând o pală groasă de fum în urmă. Pe punte, de-abia se zăreau formele maronii ale încărcăturii.

Transportau, fără îndoială, alimente pentru populaţia umană ostatică.

Din nefericire, anumite săruri din apa mărilor de pe Garth erau toxice pentru delfini. Dacă cea de-a doua populaţie protejată a pământenilor s-ar fi stabilit aici, duşmanului i-ar fi venit cu mult mai greu să-i izoleze pe locuitorii Arhipelagului cu atâta eficacitate.

Şi, de altfel, înotătoarele au felul lor propriu de a gândi. Poate că ar fi putut să vină şi ei cu vreo idee nouă, ce scăpase poporului lui Fiben.

Promontoriul sudic îl împiedica pe acesta să privească portul.

Vedea însă cu uşurinţă urmele argintii lăsate de navele de război ale invadatorilor Gubru, angajate în operaţiunea de construcţie a mijloacelor de apărare a zonei.

„În regulă, gândi Fiben, mulţumit. Deci nimeni nu a venit după mine. Însemnă că nu-i nicio grabă. N-ai decât să-ţi ţii bine respiraţia, înainte de a continua excursia."

Până aici, avusese parte de porţiunea cea mai uşoară a lucrului.

Băgă mâna în buzunar şi scoase firul strălucitor, pe care-l găsise în nişă. Putea, foarte bine, să fie un simplu fir al unei pânze de păianjen. Sau orice alt lucru, lipsit de importanţă. În realitate, era, de fapt, singurul obiect pe care putea să-l arate, în urma mici sale aventuri. Habar n-avea cum avea să-i spună Athaclenei că eforturile lui s-au redus numai la atât.

„Bine, dar nu era numai atât," se revoltă.

Distrugerea Depozitului Diplomatic al Tymbrimienilor se încadra în aceeaşi problemă. Şi constituia încă un eveniment pe care trebuia să-l explice.

Scoase monoclul şi deşurubă capacul lupei. Introduse cu grijă firul în capsulă şi-l înşuruba la loc, apoi puse lupa deoparte.

Da, da se părea că avea să fie un apus de soare minunat. Tăciunii din sobă scăpărară brusc, surprinşi de un vârtej de aer. Ambulanţele Gubru îşi ţipau, în stânga şi-n dreapta sa, mânia, pe vârful falezelor.

În timp ce lua la aminte la simultaneitatea acestor evenimente, Fiben descoperi pe fundul buzunarului câteva arahide. Renunţă însă la ele: setea îl chinuia mai tare decât foamea. Şi, oricum,

o mulţime dintre cimpanzeii moderni consumă prea multe proteine, se consolă el.

„Asta e, viaţa-i aspră, gândi, în vreme ce se străduia să-şi găsească o poziţie mai comodă în ascunzătoarea îngustă. De altminteri, viaţa n-a fost niciodată prea uşoară pentru cei ce fac parte din clasele protejate, nu?”

Gemu uşor.

„Şi, din viaţa necunoscută pe care o duceai, prin cine ştie ce nişă ecologică, ce ţi se adecva ca o mănuşă, văzându-ţi de obscurele-ţi treburi, prin ploaie sau pe soare, dintr-odată – surpriză! Un individ autoritar, cu o aură divină, îţi pune piciorul în piept, strivind fructul copacului cunoaşterii. Din acea clipă, nu mai eşti cel dinainte, nu mai poţi fi, pur şi simplu, deoarece vei fi raportat la cel mai înalt standard, cel al protectorului tău. Nu-ţi mai rămâne niciun fel de libertate: nu poţi nici măcar să te hrăneşti după bunul tău plac şi mai ai, în plus şi responsabilităţile alea… Cine-a auzit vreodată de responsabilităţi în junglă? Hmm – responsabilităţi faţă de protector, faţă de strămoşii tăi…”

A dracului treabă! În cele Cinci Galaxii însă, singura alternativă era exterminarea. Dovada cea mai concludentă o reprezentau foştii locuitori de pe Garth. Fiben îşi linse de pe buze picăturile sărate de sudoare. Ştia că era vorba despre o reacţie nervoasă, declanşată de un val temporar de amărăciune. Oricum, acuzaţiile reciproce nu-şi aveau rostul.

Dacă ar fi făcut parte dintr-un popor important, spre exemplu să fi fost vreunul dintre puţinii cimpanzeii delegaţi să vorbească în numele tuturor neo-cimpanzeilor în faţa pământenilor sau la marile institute Galactice – atunci poate că ar fi meritat să reflecteze asupra şanselor sale.

În situaţia în care se găsea însă Fiben realiza că îşi prelungea agonia.

„De fapt, cred că au uitat de mine," se gândi, mirându-se cât era de norocos.

Chiar atunci avea loc momentul culminant al apusului: totul se transformase în benzi colorate, care se aşterneau în portocaliu şi purpuriu peste apa nu prea adâncă a mării garthiene.

„Drace, după o zi ca asta, cine să mai coboare de pe stânca cea abruptă în întuneric? O cădere în vid şi nimic mai mult…"

— Pe unde naiba ai umblat până acum?, îl întrebă Gailet Jones, când intră pe uşă.

Se apropie de el şi-l privi încruntată:

— Învăţam.

O fixă cu privirea:

— Să nu mă baţi la cap! Am avut o zi grea.

O împinse uşor într-o parte şi intră în bibliotecă, târşindu-şi picioarele înjur, peste tot era împrăştiate grafice şi hârtii. Fără să-şi dea seama, calcă drept în mijlocul unui grafic mare, întins pe jos. Doi dintre însoţitorii lui Gailet strigară indignaţi la el, apoi se aplecară, de o parte şi de alta, pentru a-l ridica, iar Fiben se strecură printre ei.

— Am încheiat rapoartele de mai bine de câteva ceasuri! spuse Gailet. Max a reuşit să le fure mai multe dintre discurile de supraveghere.

— Ştiu. Am văzut, mormăi şi se îndreptă cu paşi şovăitori spre cămăruţa ce-i fusese repartizată.

Începu să se dezbrace din mers.

— N-ai nimic de mâncare? o întrebă.

— De mâncare? repetă Gailet uimită.

Apoi continuă, ca şi cum nu l-ar fi auzit:

— Trebuie să obţinem putere de alimentare, pentru a umple golurile din diagrama operaţiunilor Gubru. Explozia a fost un adevărat chilipir, dar noi nu am fost pregătiţi cu suficient de mulţi observatori. Jumătate din cei pe care i-am avut n-au mişcat măcar un deget, holbându-se în clipa când a început minunăţia.

Fiben se dezbrăcă de salopetă, şi spuse în barbă.

— Aş bea ceva.

Gailet Jones se înroşi şi se întoarse cu spatele.

— Ai putea avea măcar bunul simţ să nu te mai zgârii, îi spuse.

Fiben îşi turnă dintr-un coniac de culoare portocalie, apoi se răsuci şi o examina cu o privire curioasă. Era oare aceeaşi femelă-cimpanzeu, care-l acostase, în urmă cu câteva nopţi, îmbrăcată într-o jachetă roşie?

Îşi izbi pieptul cu palma şi se şterse de praf.

Gailet îl privi cu dezgust

— De-abia aştept să fac o baie, dar acum cred c-o să sar peste momentul ăsta, spuse. Mi-e prea somn. Am nevoie de odihnă. Mâine plec spre casă.

Gailet clipi repede:

— În munţi?

Fiben dădu încet din cap.

— Trebuie să-l iau pe Tycho şi să mă întorc din drum, ca să-i raportez generalului.

Zâmbi obosit.

— Nu-ţi fă griji. O să-i spun că faci treabă bună aici. Foarte bună.

Femela-cimpanzeu pufni a nemulţumire.

— Toată după-amiază şi seara te-ai tăvălit prin noroi şi ai băut. Ce mai ofiţer de miliţie îmi eşti! Iar eu, care te credeam om de ştiinţă! Data viitoare, când marele vostru general vrea să comunice cu mişcarea noastră, aici în oraş, asigură-te, mai întâi, că e trimis altcineva, înţelegi?

— Ce naiba i-am zis?! se miră Fiben, privind lung în urmă-i.

Realiza însă că ar fi putut să nu folosească tocmai limbajul ăsta.

Dar se simţea atât de obosit… Îl durea tot trupul, începând cu degetele, pe care le simţea arzând şi până la plămânii care-i luau pur şi simplu, foc.

Abia de realiză când se prăbuşi în pat.

În primul vis, o lumină albastră se răsucea prelung şi pulsa. Emana o formă ceţoasă, care

părea fi un zâmbet distant.

„Amuzant, părea să spună acel ceva. Amuzant, dar nu într-atât încât să râzi. Mai degrabă un fel de preambul pentru ceea ce va veni.”

Fiben murmură ceva şi se răsuci. Visul se schimbă: apăru altă imagine, cu un neo-cimpanzeu micuţ, cu arcade osoase şi braţe lungi (evident, o moştenire atavică), care se odihnea pe un tablou de distribuţie.

Nu putea să vorbească, dar când mârâi, Fiben se cutremură. Abia acum începu o etapă mai liniştită a somnului şi reuşi, în sfârşit, să treacă la alte vise.

41
GALACTICII

Suveranul Corectitudinii nu putea păşi pe pământ în afara legii. De aceea, călărea pe un baston poleit cu aur, bastonul socotelii, condus de un alai de servitori kwackoo, foarte agitaţi. Murmurau neîncetat, însă mult mai încet decât protectorii lor Gubru, care ciripeau taie şi grav. Deşi făceau parte din elita kwackoo, care avusese acces la concepţia Gubru despre lume, rămăseseră pe o treaptă inferioară în evoluţia naturală.

Suveranul Corectitudinii se străduia să-şi rezolve micile probleme, în timp ce mulţimea cloncănitoare de clienţi umflaţi în pene transportau bara antigravitaţională de zona unde corpul zăcuse până atunci. Nimeni nu spunea că era o treabă prea politicoasă, însă bârfele se întinseră imediat încercând să desemneze, dinainte, persoana care ar fi putut să ia locul celui mort. Oare cine va fi ales ca Suveran al Preţului şi Precauţiei?

Numirea trebuia să sosească în curând. Deja fuseseră expediate mesaje către Stăpânii Cuiburilor din lumea de acasă, dar dacă s-ar fi simţit nevoia, locul ar fi putut fi ocupat imediat de un senior birocrat.

Continuitatea trebuia păstrată.

Suveranul Corectitudinii nu se simţea însă deloc ofensat de sporovăielile slujitorilor kwackoo, considerându-i fiinţe destul de liniştite. Avea mare nevoie de cântecele lor simple, deoarece erau distractive şi-l destindeau.

Zilele şi săptămânile care urmau avea să fie extrem de obositoare.

Doliul formal era numai una dintre îndatoriri. Într-un fel sau altul, drumul către o nouă politică trebuia să fie reluat. Şi bineînţeles, urma să fie

luate în consideraţie şi efectele pe care această tragedie le-ar fi avut asupra populaţiei Molt.

Investigatorii desemnaţi ai cazului aşteptau sosirea bastonului socotelii pe o porţiune de teren, de unde fuseseră tăiaţi copacii, în imediata apropiere a zidurilor încă fumegânde ale Curţii de Justiţie. Când Suveranul le făcu semn din cap că pot să înceapă, începură un dans de prezentare – atât gesticulaţie, cât şi expunere audio – descriind cu lux de amănunte concluziile asupra cauzei ce declanşase explozia şi focul. În vreme ce concertul de ciripituri cu privire la concluzii se afla în toi, Suveranul se străduia să se concentreze: avea de rezolvat o problemă foarte delicată.

Desigur, conform codurilor în vigoare al e Războiului, clanul Gubru avea dreptul să ocupe ambasada unui duşman, însă, cu toate astea, erau consideraţi pe deplin responsabili pentru orice stricăciune, dacă se dovedea că intenţia vinovată le aparţinea.

— Da, da, s-a întâmplat, chiar s-a întâmplat, raportară cei ce investigau. Clădirea a fost transformată într-o ruină. Şi nu e vorba aici despre nicio activitate intenţionată îndreptată în această direcţie, pe care să o putem nominaliza drept cauză a celor întâmplate. Nu deţinem nicio dovadă că această manevră a fost dinainte pusă la cale de duşmani, pentru a ne lua prin surprindere. Şi, chiar dacă ambasadorul clanului Tymbrimian şi-a sabotat propriile clădiri, ce importanţă are? Noi nu avem nicio vină, în concluzie nu trebuie să plătim despăgubiri.

Suveranul ciripi o pedeapsă uşoară: nu cădea în responsabilitatea celor ce se ocupau de investigaţii să stabilească ce-i bine şi ce-i rău, ci numai să evalueze faptele. Şi, oricum, problemele cheltuielilor ţinea de domeniul funcţionarilor ce aveau să-şi revină de pe urma nenorocirilor pe care o suferise aici birocraţia lor.

Cei ce investigau executară dansul scuzelor pline de păreri de rău. Dar Suveranul abia de reuşi să-i remarce, deoarece gândurile nu i se puteau desprinde de starea de surprindere împietrită, în care căzeau toţi cei din rasa lui atunci când nu puteau să prevadă consecinţele actelor săvârşite. Acest eveniment, minor de altfel, modificase complet delicatul echilibru al balanţei Triumviratului, cu foarte puţin timp înainte de consfătuirea secretă a Comandamentului şi, în mod clar, urmau să aibă loc repercusiuni chiar şi după decizia numirii celui de-al treilea Suveran.

Pe de altă parte, incidentul le era de folos ambilor supravieţuitori. Beam şi Talon erau liberi să-şi continue cercetările, ceea ce, la urma-urmei, foarte puţine dintre fiinţele aflate în libertate reuşiseră, în ciuda oricărui preţ fuseseră nevoite să plătească.

Iar Corectitudinea putea să se angajeze în cercetare, fără să mai fie obligată să arunce permanent acuza asupra preţurilor excesiv de mari, pe care urma să le plătească pentru asta.

În fine, mai era vorba şi despre competiţia cu privire la prioritate.

Foarte curând, realizară ce rol important jucase, în realitate, bătrânul Suveran al Preţului şi Precauţiei. În ciuda aparenţelor, el fusese acela care la organizase dezbaterile, care le scosese în evidenţă cele mai bune idei, conducându-i direct către compromis şi consens.

Suveranul Corectitudinii era un ambiţios. Preotului nu-i făcuse nicio plăcere faptul că problemele de conducere stătuseră mereu în prim-plan. Şi, pesemne, nici faptul că ideile sale cele mai bune fuseseră măcelărite, modificate sau, pur şi simplu, înlăturate complet, pentru a se potrivi gândirii unui birocrat. Şi nu a unuia oarecare, ci tocmai a aceluia care avea cele mai ciudate idei cu privire la înţelegerea structurii psihice a extratereştrilor.

Nu, nu era acesta el mai rău, lucru care se putuse întâmpla. Chiar deloc. Un nou dans în trei ar fi cu mult mai acceptabil. Şi mai practic. Iar în noul echilibru al balanţei, înlocuirea celui decedat va porni ca un dezavantaj.

„Bine dar atunci care mai este motivul, cauza temerilor ce mă cuprind?", se întrebă marele preot.

Tremurând din toate încheieturile, îşi zburli penajul, se strădui să se concentreze şi reveni în clipa prezentă, la raportul celor ce făcuseră investigaţiile. Acesta părea să susţină ce explozia şi focul se încadrau în acea categorie restrânsă de evenimente, pe care pământenii le numesc accidente.

În urma presiunilor făcutele către foştii săi colegi, suveranul încercase de mai multe ori să înveţe anglica, atât de ciudata limbă non-galactică a fiarelor astea primitive. Îl considerase încă de la început un efort deosebit de greu, frustrant şi de o utilitate absolut îndoielnică, atâta vreme cât limbajul calculatoarelor era cu mult mai uşor şi mai eficient.

Totuşi, birocratul-şef insistase, iar preotul descoperise, cu surprindere că aveai ce învăţa chiar şi dintr-o colecţie de mormăituri şi de răgete animalice: în cazul de faţă, era vorba despre înţelesurile ascunse ale termenului în cauză – accident.

Evident, cuvântul se refera la rezultatul ce se stabilise în urma investigaţiilor, care urmărise evenimentele petrecute aici: la acel număr de factori neprevăzuţi, combinaţi cu enorma incompetenţă a celor de la Departamentul de aprovizionare cu combustibil, după mutarea supraveghetorilor umani.

Şi, totuşi, felul în care înşişi umanii definiseră cuvântul „accident" era greşit chiar în esenţă! Pentru că, surprinzător lucru, în anglică, termenul nu părea să aibă, de fapt, un sens anume. Chiar

vocabularul uman deţinea un truism, în această problemă delicată: „Nu există accidente”.

Şi, dacă era aşa, la ce bun o noţiune care să definească un lucru inexistent? Accident… un termen servind pentru a acoperi semantic orice nuanţă, începând cu cele a căror cauzalitate rămânea imperceptibilă şi până la adevăratele evenimente întâmplătoare. Pentru tonţii ăştia de umani, în toate cazurile, „rezultatele” erau „accidentale”.

Cum putuse oare o asemenea specie să călătorească prin spaţiu şi să fie clasificată la înaltul nivel de protector al unui clan, având un asemenea mod de a privi Universul, atât de obscur şi de greu de definit, o viziune dependentă de un anumit context, neinteligibil pentru celelalte rase?

În comparaţie cu ei, chiar şi diavolul acela viclean al tymbrimienilor părea limpede precum cristalul! Exact tipul acesta de raţionament, lipsit de confort, era ceea ce preotul urâse cel mai mult la birocratul decedat, constituind una dintre trăsăturile cele mai iritante ale sale. Simultan cu asta, însă, constituia unul dintre lucrurile pentru care ceilalţi îl iubiseră şi îl respectaseră. Era conştient de faptul că i se va simţi lipsa din plin. O stare de lucruri confuză, gândi Suveranul, normală în momentul anulării consensului, al destrămării unei asociaţii numai pe jumătate începute.

Îşi adună gândurile şi începu să ciripească, cu hotărâre, un lanţ de cuvinte ce alcătuiau definiţia. Introspecţia îi crea probleme, iar el trebuia să ia o decizie în legătură cu ceea ce se întâmplase aici. Într-un viitor oarecare, clanul Gubru va trebui, desigur, să plătească daune poporului Tymbrimi – şi chiar pământenilor, pentru distrugerile petrecute pe acest platou. Dacă marele plan Gubru ar fi apucat să fie dus până la capăt, nimic din ceea ce se întâmplase nu ar fi putut să aibă loc. Pentru că, nu, evenimentele de oriunde din cele Cinci Galaxii ar fi putut, foarte bine, să fie cauza a ceea ce… La

naiba, împotrivirea acestei neînsemnate planete ar fi trebuit înfrântă cu un tăvălug rapid şi eficient.

Oricum, era treaba noului Suveran al Preţului şi Precauţiei să aibă grijă să menţină cheltuielile la un nivel scăzut. El, preotul, era responsabil să vegheze ca Alianţa Gubru – ca adevăraţi moştenitori ai celor Vechi – să nu cadă în capcana corectitudinii, atunci când aceştia se vor întoarce.

„Fie ca vânturile să aducă această zi!", se rugă el.

— Procesul se opreşte aici, pentru moment. Judecata se amână, declară cu voce tare.

Investigatorii îşi închiseră toţi deodată mapele.

Problema incendiului de la Curtea de Justiţie fiind încheiată, următorul popas urma să fie pe vârful dealului, unde încă un caz îşi aştepta rezolvare.

Mulţimea ciripitoare de kwackoo se strânse iar la un loc şi se puse în mişcare, ducând pe umeri bastonul socotelii. Grupul arăta ca o sferă turtită, alcătuită din clienţi zburători, înaintând liniştiţi printre penajele protectorilor care se agitau şi ţopăiau înjur.

Seiful diplomatic încă mai fumega în partea superioară, ca urmare a evenimentelor petrecute cu o zi înainte. Suveranul prinse să asculte cu atenţie rapoartele obţinute în urma investigaţiilor. Uneori, responsabilii vorbeau pe rând, însă, de cele mai multe ori, ciripeau în cor, la unison, după care urma efectul unui contrapunct. În cele din urmă, Suveranul reuşise să-şi alcătuiască, din haotica cacofonie, o imagine coerentă a evenimentelor ce precedaseră deflagraţia.

Se părea că un neo-cimpanzeu de prin partea locului fusese descoperit dând târcoale seifului, fără să fi obţinut permisiunea noilor stăpâni, ceea ce constituia o violare clară a protocolului de război. Nimeni nu avea habar ce căuta pe acolo semi-animalul acela stupid. Poate că fusese împins de „complexul maimuţei" – acea nevoie păcătoasă

şi de neînţeles care-i determina şi pe umani să-şi caute necazul cu lumânarea, în loc să se ferească din calea lui.

Un detaşament înarmat se năpustise asupra cimpanzeului prea curios, infiltrat în perimetrul zonei distruse. La început, comandatul grupului îl somase pe părosul client-al-oamenilor să părăsească imediat acel loc şi să arate supunerea necesară.

Reacţia cimpanzeului fusese una tipic umană – încăpăţânarea. În loc să se comporte civilizat şi să asculte, o luase la fugă. În încercarea de a-l opri, un dispozitiv de pază, pesemne, fusese declanşat. Depozitul fusese distrus în cele din urmă, din cauza focurilor de armă trase.

De astă dată, Suveranul hotărâse că rezultatul fusese mai mulţumitor. Subclient sau nu, cimpanzeul era un aliat oficial al afurisiţilor de tymbrimieni. Iar imunitatea seifului fusese distrusă chiar de către reacţia sa proprie. Soldaţii fuseseră îndreptăţiţi să deschidă focul, obligaţi de circumstanţe. În consecinţă, nu avusese loc nicio violare a dreptăţii, hotărî el.

Responsabilii cu investigaţiile executară un dans al eliberării.

Evident că, cu cât rămâneau mai strânşi legaţi de procedurile strămoşeşti, cu atât penajul Gubru va fi mai strălucitor, atunci când Cei Vechi se vor întoarce.

„Fie ca vânturile să poarte cu ele ziua spre sfârşit cât mai iute.”

„Deschideţi, poftiţi şi intraţi în seif”, ordonă preotul.

„Intraţi şi cercetaţi secretele pe care le ascunde!”

Cu siguranţă că focul trebuia să fi distrus cea mai mare parte a conţinutului. Oarece informaţii valoroase vor mai fi rămas, pesemne rătăcite, aşteptând să fie descifrate.

Încuietorile simple cedaseră din prima încercare, după care se folosiră tehnici speciale pentru a scoate din ţâţâni uşa masivă. Evident că toate aceste eforturi ceruseră ceva timp, perioadă în care preotul oficiase o slujbă pentru o companie de soldaţi ai Ghearei, rugându-se ca ei să-şi recâştige încrederea în valorile strămoşeşti.

Era foarte important să nu fie lăsaţi să-şi risipească inteligenţa pe lucruri atât de liniştite. De aceea, Suveranul le aduse aminte că în ultimele două zile, mici grupuri de războinici plecaseră în zona muntoasă din sud-est, chiar din oraşul lor, şi dispăruseră. Acesta era cel mai bun moment pentru a le reaminti că vieţile acestora aparţineau Cuibului. Cuibul şi Onoarea – nimic altceva nu mai conta.

În cele din urmă, problema fu rezolvată. Faţă de faima de care se bucurau, tymbrimienii nu lăsau impresia a fi prea deştepţi. Măsurile lor de securitate se dovediseră, în cele din urmă, destul de uşor de străpuns de către roboţii Gubru. Uşa se deschise, însoţită de zgomotul produs de armele mesagerului.

Responsabilii cu investigaţiile intrară cu grijă în interiorul cavoului, ţinând instrumentele de cercetare în faţă. Câteva clipe mai târziu, cu un ciripit de surpriză, o formă cu pene vâlvoi ţâşni dinăuntru, ţinând în cioc un obiect cristalin de culoare neagră. Nu după mult timp, o a doua formă asemănătoare îşi făcu apariţia. Apoi, cei doi investigatori începură să execute o formă specifică de dans, pentru a-şi exprima emoţia ce-i domina, în vreme ce aşezau obiectele pe pământ, alături de bastonul plutitor al Suveranului.

Intact! – dansau ei graţios. Două depozite de informaţii scăpaseră intacte ferite de explozia internă prin şansa unei avalanşe, declanşate înainte devreme.

Bucuria se răspândi cu repeziciune de la anchetatori către soldaţi, apoi către civilii ce

aşteptau afară. Chiar şi mărunţii kwackoo croncăneau vioi, deoarece până şi ei realizau că era vorba de o lovitură cel puţin de gradul al patrulea.

Un client al umanilor distrusese integritatea seifului, datorită comportamentului său complet nepoliticos la adresa paznicilor zonei – semn al slăbiciunii Elitelor. Iar rezultatul fusese permiterea accesului la secretele duşmanilor!

Tymbrimienilor şi oamenilor ar trebui să le fie ruşine pentru asta, iar clanul Gooskyri-Gubru ar avea multe de învăţat!

Atmosfera sărbătoririi evenimentului se dovedi, ca întotdeauna în cazul poporul Gubru, frenetică, dar Suveranul nu se angaja în dans decât pentru câteva secunde. Într-o rasă de războinici, dansul avea rolul de a mări interesul, pentru multe lucruri, care mai bine n-ar mai fi existat, pentru a nu ajunge să ameninţe Cuibul, într-o bună zi.

Suveranul îşi înclină capul într-o parte, apoi în cealaltă, privi cu atenţie către cuburile păstrătoare de informaţie, erau nişte cuburi negre, strălucitoare, aşezate pe mortarul ars. O stranie alăturare părea să le învăluie, sentimentul că aproape tot, dacă nu chiar totul, fusese înscris în ele dintr-un simţ colectiv al groazei.

Nu era vorba aici despre niciun alt psiho-simţ cunoscut sau despre vreo altă formă de premoniţie ştiinţifică. Dacă ar fi simţit că este vorba despre aşa ceva, ar fi ordonat să fie imediat transformate în pulbere.

Şi totuşi… ceva extrem de ciudat se ascundea în interiorul lor.

Pentru câteva clipe, îl îngrozi ideea că acele cristale, cu faţete multiple, erau, de fapt, nişte ochi. Ochii negri şi strălucitori ai unui şarpe imens şi extrem de periculos.

42
ROBERT

Alerga ţinând într-o mână un arc nou, din lemn lucios. Pe umăr, se zdruncina o tolbă obişnuită, cât toate zilele, cu vreo 12 săgeţi, de asemenea noi. Înainta pe mijlocul cărării, ridicând tot praful. Pălăria ponosită de pe creştet fusese ţesută din papură, iar fâşia legată în jurul şalelor, precum şi mocasini cu care era încălţat, erau din piele de căprioară.

În timpul alergării, tânărul părea că îşi protejează piciorul drept.

Bandajul de pe coapsă acoperea sumar o rană uşoară. Însă chiar şi durerea provocată de o arsură era ceva mai plăcută, în locul amintirii situaţiei prezente.

Imaginea unei păsări mari, privind cu uimire săgeata care i s-a înfipt în piept, a razei-laser căzând peste pământul argilos al pădurii, şi din nou aceea a păsării eliberate din ghearele morţii.

Pretutindeni, linişte. Singurul zgomot îl constituia numai respiraţia lui sacadată, precum şi scârţâitul uşor al mocasinilor. Picurii de transpiraţie se uscau repede în adierea vântului, dar pe mâini şi pe picioare mai rămâneau încă vizibile urmele labelor de gâscă. În timp ce se căţărară, vântul parfumat îi insufla puteri noi.

Cărarea continua să se îngusteze şi, într-un târziu, Robert ajunse dincolo de coroanele copacilor, printre tufele de spini din vârful dealului.

Căldura neaşteptată a soarelui era acum binevenită, deoarece el însuşi devenise la fel de întunecat ca umbra unui nuc. Pielea foarte bronzată i se urzicase şi se zgâriase în tufele de

scaieţi, însă acest lucru nu părea să-l deranjeze prea mult.

„Cred că încep să arăt ca un indian de pe timpuri”, îşi spuse, amuzându-se.

Sări peste un trunchi căzut, dar făcu un pas greşit şi alunecă la vale, de-a lungul unei bifurcaţii, pe partea stângă a potecii.

Încă de pe vremea când era puşti făcuse renumit numele familiei sale. Micuţul Robert Oneagle n-a trebuit să împartă niciodată cu altcineva rolul de băiat rău, atunci când se jucau de-a Revolta Confederaţiei. Întotdeauna el trebuia să fie sau un indian Cherokee, sau un Mohawk, întotdeauna striga de parcă participa la o luptă adevărată, avea tatuaje adevărate de razboi, purta un costum asemănător cu cel de cosmonaut şi-i ucidea fără milă pe soldaţii dictatorului în timpul războiului Satelitului Puterii.

„Când toate se vor termina, va trebui să încerc să aflu mai multe despre genealogia şi istoria familiei, gândi Robert. Mă întreb ce procent din mine este, cu adevărat, amerindian.”

Nori albi şi pufoşi alunecau de-a lungul crestei dealului, spre nord, părând să fie atât de aproape de el, în timp ce zburda pe spinările teşite ale dealurilor ce duceau spre casă.

„Spre casă!”

Aceste cuvinte îi veneau atât de uşor în minte, deoarece acum avea o slujbă – lucra la umbra copacilor şi sub cerul liber. Acum se putea gândi la acele peşteri cathacatoniene ca reprezentând o casă. Erau, într-adevăr, locul său de refugiu, în vremurile nesigure ce se apropiau.

Iar Athaclena îl aştepta acolo.

Fusese plecat mai multă vreme decât se aşteptase. Călătoria îl purtase până în inima munţilor, departe de Spring Valley. Misiunea sa fusese de a recruta voluntari, de a stabili linii de comunicaţii şi, în general, de a răspândi zvonuri. Bineînţeles că împreună cu oamenii săi, nu scăpase

niciun prilej de a se încaieră cu duşmanul. Era conştient că niciodată nu constituise cine ştie ce lucru mare – ici şi colo, câte o patrulă de Gubru, prinsă în capcană şi anihilată până latttitimurom. Rezistenţa nu lovise decât acolo unde i se păruse că victoria completă era posibilă, fără complicaţii ulterioare.

În felul acesta, nu exista niciodată supravieţuitorul care să-i spună marelui comandant Gubru că oamenii învăţaseră tehnica de a deveni invizibili. Şi deşi minore, victoriile făcuseră minuni în privinţa moralului soldaţilor.

O mare parte a călătoriei sale actuale nu avea ca scop rezolvarea intereselor Rezistenţei. Peste tot pe unde ajunsese, Robert se trezise înconjurat de cimpanzei care răcneau şi trăncăneau între ei, de cum îl zăreau apărând. De regulă, solul rămânea liber pentru deplasarea oamenilor.

Spre nemulţumirea sa, îndată ce ajungea între ei, îşi părăseau orice treburi şi îl înconjurau, foarte fericiţi să-l facă judecătorul lor oficial, arbitru şi chiar naş pentru noii lor născuţi.

Niciodată înainte nu simţise atât de greu povara pe care Elita o solicita de la clasa protectoare. Nu că ar fi dat vina pe cimpanzei. Nici vorbă! De altfel, se îndoia de faptul că în atât de scurta istorie a speciei lor un număr atât de mare de cimpanzei fuseseră vreodată despărţiţi de oameni pentru un timp atât de îndelungat.

Oriunde mergea, era precedat de zvonul că ultimul om adăpostit în munţi nu avea să viziteze niciodată vreo construcţie de dinainte de invazie şi că nu va accepta să vadă pe nimeni purtând vreo haină sau vreun artefact de origine non-garthiană.

În general, cimpanzeii se deplasau în comunităţi întregi. În locurile unde se instalau pentru o perioadă mai lungă, răsăreau uitatele industrii primitive, reînviau artele pierdute, precum torsul, ţesutul, tăbăcitul şi cizmăria. Cei care trăiau în munţi se descurcau chiar foarte bine. Hrană aveau

din belşug, iar cei foarte tineri puteau încă să meargă la şcoală. Ici şi colo, câte unul cu simţul responsabilităţii mai dezvoltat prinseseră chiar să reorganizeze vechiul Proiect de ameliorare ecologică a planetei Garth, lucrând la continuarea celor mai urgente programe şi străduindu-se să suplinească experţii umani pierduţi în timpul invaziei.

„Poate că, în realitate, nici nu au nevoie de noi", se trezi gândind Robert.

Cei de felul său sosiseră exact în momentul transformării Terrei – planeta-cămin într-un Chelmno ecologic, chiar în anii anteriori momentului în care bunul-simţ al umanităţii se trezise, în sfârşit. O catastrofă îngrozitoare fusese evitată pe muchie de cuţit. Ştiind toate acestea, era de-a dreptul umilitor să vezi atât de mulţi aşa-zişi clienţi comportându-se mult mai raţional decât se comportaseră oamenii cu un secol înainte de Contact.

„Oare chiar avem vreun drept s-o facem în continuare pe Dumnezeu faţă de acest popor? Poate că ar trebui ca, atunci când acest joc se va sfârşi, să plecăm de aici şi să-i lăsăm să-şi construiască singuri viitorul."

O idee romantică. Bineînţeles că aici fusese buba!

„Galacticii nu ne-ar lăsa niciodată să facem aşa ceva."

Aşa că i-a lăsat să se strângă în jurul său, să-i solicite sfaturi, să dea copiilor numele său. Apoi, când a considerat că mai mult decât atât nu putea să mai facă, a pornit pe potecă în jos, către casă. Singur, deoarece niciunul dintre cimpanzei nu putea să ţină pasul cu el.

Singurătatea ultimei zilei fusese binevenită. Îi dăduse timp de gândire. În ultimele săptămâni şi luni, învăţase foarte multe despre sine însuşi, începând ce acea după-amiază oribilă agonia îi zdrobise mintea sub loviturile ei concentrate, iar

imaginea Athaclenei îi apăruse în minte ca o salvare.

Ciudat era faptul că nu bestiile şi monştrii nevrozelor sale se dovediseră a fi cei mai importanţi, deoarece cu ele se descurca uşor, odată ce începea să le înfrunte, ştiind cam ce le putea pielea. Poate că, într-un fel, nu erau mai rele decât povara gândurilor pe care fiecare le poartă cu el, atunci când nu a reuşit să rezolve vreo problemă importantă. Cel mai însemnat lucru se dovedise a fi lupta permanentă cu sine însuşi, cu ceea ce reprezenta el ca om. Şi aceasta era o explorare pe care de-abia o începuse, însă lui Robert îi plăcea direcţia în care părea că apucase drumul.

Ajunse la o cotitură şi ieşi din umbra dealului, lăsând soarele în urmă. În faţă, către sud, se întindeau formaţiunile calcaroase, zimţate, care ascundeau între spinări Valea Peşterilor. Se opri o clipă, deoarece o sclipire metalică îi atrase privirile. Ceva sticlise de spinările dealurilor, peste vale, la mai bine de 10 kilometri.

„Gasbot-uri”, gândi el. Din zona aceea, tehnicienii lui Benjamin adunau de câtva timp probe din diferite domenii (începând cu electronica şi terminând cu resturile de metale şi de îmbrăcăminte), în efortul de a descoperi unde erau adăpostiţi roboţii Gubru. Robert spera din tot sufletul că reuşiseră să facă ceva progrese în perioada în care lipsise.

Şi, totuşi, din alt punct de vedere, situaţia parcă nu-l mai interesa atât de mult. Încordarea mâinii pe lemnul neted al arcului îi producea o plăcere deosebită. Cimpanzeii din munţi preferau arbaletele, construite de ei înşişi, pentru forţa de izbire a proiectilului, cu toate că precizia era mai redusă.

Utilizarea metodelor antice de luptă şi a instrumentelor arhaice aducătoare de moarte se transformase într-un motiv galvanizat pentru toţi,

cu ecouri puternice în noile mituri ale Clanului puilor de lup.

Evident, existaseră şi consecinţe mai puţin plăcute. Constituirea unei mitologii impune şi aşa ceva. Odată, după o ambuscadă reuşită, îi observase pe câţiva dintre partizanii localnici părăsind tabăra. Se strecuraseră la adăpostul umbrei şi-i urmărise, până într-un defileu apropiat, în inima căruia licărea un foc misterios, la care părea că se pregătea cina. Ceva mai devreme, pe când aduna armele de la soldaţii Gubru prizonieri, observase pe câţiva cimpanzei privindu-l pe furiş, cu o genă de vinovăţie în ochi. Toată noaptea care urmase, ascuns între nişte stânci de pe burta dealului, privise cum siluetele lungi, înarmate, dansau la lumina focului, sub sclipirile stelelor, în bătaia vântului. Ceva se prăjea deasupra flăcărilor, iar adierea îi aducea la nas o aromă dulce de carne afumată.

Simţise atunci că acesta era unul dintre puţinele lucruri pe care cimpanzeii ar fi dorit ca protectorii lor să nu le vadă şi de aceea se strecurase, la adăpostul întunericului, în tabăra mare, lăsându-i să-şi încheie ritualul. Multă vreme, mai târziu, imaginile nocturne îi bântuiseră imaginaţia, asemenea unor fantezii sălbatice şi funebre…

Nu întrebase niciodată ce se întâmplase cu cadavrele galacticilor, însă de atunci nu se mai putuse gândi niciodată la inamic, fără să-şi amintească imediat de acea aromă.

„Măcar de-ar exista vreo posibilitate să atragem mai mulţi în munţi”, continua el firul gândurilor. Doar ascunşi în spatele copacilor părea posibil să-i înfrunte şi să-i distrugă pe invadatori.

După-amiaza era pe sfârşite. Venise timpul să se apropie de capătul drumului Robert se ridică, gata să o pornească din nou, însă se opri brusc.

Clipi din ochi uimit. Aerul se înceţoşa. Ceva părea să fluture, la marginea închipuirii sale, de

parcă o molie poznaşă ar fi dansat chiar în interiorul petei ce-l orbea, Nici nu se putea uita.

„Oh!”, se strâmbă Robert.

Renunţă să mai încerce să se uite către acel ceva şi-şi îndreptă privirea în altă parte, lăsându-l pe nelucru să-l urmărească. Când acesta îl atinse, petalele minţii i se deschiseseră ca o floare în lumina soarelui.

Entitatea fluturând dansă timid câteva măsuri, făcându-i din ochi… o simplă licărire de afecţiune şi de bună dispoziţie… uşor de priceput chiar şi de către un om musculos, păros, mirosind a praf şi extrem de bronzat.

— Foarte amuzant, Clennie.

Robert scutură din cap. Dar floarea se deschise şi mai mult şi simţi o undă de căldură. Fără să fie nevoie să i se supună, ştia pe care drum s-o apuce, se întoarse, părăsi cărarea principală şi o apucă pe un fir de drum îngust.

La jumătatea drumului către vârf, se întâlni cu o siluetă întunecată, tolănită la umbra unui mărăciniş. Gâscă polară îşi ridică privirea dintr-o carte şi-i făcu un semn leneş cu mâna.

— Bună, Robert. Arăţi mult mai bine decât ultima dată când ne-am văzut.

— Fiben! rânji Robert. Când te-ai întors?

Cimpanzeul îşi înghiţi un căscat obosit.

— Acum o oră. Băieţii de jos de la peşteri m-au trimis sus s-o văd pe luminăţia-sa. I-am adus ceva din oraş. Scuze: ţie nu ţi-am adus nimic.

— Ai avut probleme în Port Helenia?

— Hm, aşa şi aşa. Au fost ceva necazuri. Mai un dans, mai o zgârietură, mai o huiduială…

Robert zâmbi. Accentul lui Fiben era întotdeauna mai puţin evident, când avea o veste mare de anunţat, însă se dovedea cel mai potrivit, când era vorba să povestească vreo istorie. Dacă i s-ar fi permis să o spună până la capăt, cu siguranţă că ar fi ţinut o noapte întreagă…

— Vai, Fiben…

— Da, da, e acolo.

Cimpanzeul arăta spre vârful crestei.

— Şi e al dracului de bine dispusă, dacă poţi să mă crezi. Dar nu mă întreba din ce cauză, pentru că eu nu sunt decât un biet cimpanzeu. Ne vedem mai târziu Robert.

Şi apucă din nou cartea, arătându-se, pentru o clipă, un client nu tocmai respectuos, faţă de cei din rasa protectoare. Robert zâmbi.

— Mulţam, Fiben. Pe curând.

Şi se grăbi pe potecă, în sus.

●

Athaclena nu catadicsi să se întoarcă, atunci când îl auzi apropiindu-se, deoarece apucaseră deja să se salute în cursul zilei. Stătea pe creastă, privind către apus, cu faţa în plin soare şi cu braţele încrucişate deasupra genunchilor.

Robert simţi imediat glyph-ul ce plutea pe deasupra capului ei, susţinut de cârceii unduitori ai coroanei. Era ceva cu adevărat impresionant.

Să compari timidul salut de întâmpinare de mai devreme cu acesta, ar fi fost ca şi cum ai fi plasat o poezie umoristică deocheată lângă „Xanadu”.

Nu putea să-l vadă, nu putea nici măcar să-i perceapă complexitatea, dar era acolo, aproape palpabil pentru de curând dezvoltatul său simţ empatic.

Îşi dădu seama, destul de târziu, că ţinea ceva între palme… ceva asemenea unei flăcărui înguste de foc invizibil – mai mult intuit decât zărit – ceva care se arcuia de-a curmezişul golului dintre mâini.

— Athaclena ce se întâm…

Se opri imediat ce-i văzu faţa. Trăsăturile i se schimbaseră. Multe dintre contururile umanoide, pe care şi le modelase cu grijă în timpul exilului comun, se aflau încă acolo. Dar acel ceva, de pe vechea sa faţă, pe care ele îl înlocuiseră, se

reîntorsese, fie şi numai pentru acea trecătoare clipă.

În ochii plini de scântei aurii se desluşea o sclipire ciudată, care părea să danseze în contrapunct cu pâlpâirea glyph-ului pe jumătate vizibil.

Simţurile sale se dezvoltaseră extraordinar, trebuia s-o recunoască.

Se uită din nou către „ceva”-ul din mâinile ei şi reuşi să-l identifice. Se simţi cuprins de un fior.

— Tatăl tău…?

Dinţii Athaclenei sclipiră.

— W’ith-tanna-Uthacalthing bellinarri-t’hoo’haoon’n da!…

Respira cu dificultate prin nările dilatate. Ochii-larg deschişi păreau să arunce scântei.

— Robert, tata trăieşte!

Clipi, neînţelegând de la început, şi mintea i se umplu de întrebări.

— E nemaipomenit! Dar… de unde…? Ştii ceva despre mama mea? Despre guvern? Ce spune?

Ea nu-i răspunse imediat. Ridică flăcăruia. Razele soarelui alergă în sus şi în jos pe întinderea ei. Robert ar fi putut să sune că auzise un sunet, un sunet real, emis de fibra aceea ciudată, care vibra asemenea unei flăcări.

— W’ith-tanna Uthacalthing!

Athaclena părea că priveşte drept în soare. Râdea. Nu mai era fata sobră, pe care o ştia el. Chicotea în felul specific tymbrimian, iar Robert se simţi fericit că nu constituia el motivul ilarităţii sale. Umorul tymbrimian însemna şi faptul că altcineva – şi, adesea, în perioada imediat următoare – nu avea să mai găsească niciun motiv de amuzament.

Îi urmări privirea dusă departe, peste Valea Sindului, unde un aparat de zbor transparent al veşnic prezenţilor invadatori Gubru scotea un sunet uşor pe când traversa, cu viteză de croazieră, bolta în diagonală.

Brusc, zâmbetul Athaclena se transformă în ceva sălbatic, asemenea rânjetului unei pisici. Iar navele acelea de război, reflectate în pupilele ei, părură să ia forma unui şoarece mulţumit de sine şi nebănuitor.

Partea a treia
LOCUITORII PLANETEI GARTH

Evoluţia rasei umane nu se va încheia în zece mii de ani, în postura de animale domestice, ci în milioane de ani, ca animale sălbatice, pentru că omul este şi va rămâne întotdeauna un animal sălbatic.

Charles Galton Darwin

În curând, selecţia naturală nu va mai conta în niciun loc, aşa cum contează selecţia conştientă.

Ne vom civiliza şi ne vom altera propria fiinţă pentru a ne potrivi ideile cu ceea ce putem deveni. În cursul unei vieţi omeneşti, ne vom fi schimbat atât de mult, încât vom ajunge de nerecunoscut.

Greg Bear

43
UTHACALTHING

Pete ca de cerneală se întindeau pe suprafaţa mlaştinii, mai ales în jurul locului unde eşuase iahtul. Lichide întunecate se scurgeau încet din containerele crăpate, scufundate în apele estuarului larg şi puţin adânc.

Tot ce intra în contact cu ele, insecte, animale mărunte şi iarba aspră, mureau instantaneu.

Mica navă spaţială făcuse câteva salturi dezordonate, derapase în urma ciocnirii şi explodase numai cu puţin înainte de a-şi înfige pentru totdeauna nasul în gura mlăştinoasă a râului.

În zilele următoare, epava rămăsese în acelaşi loc, părând că se odihneşte, culcată într-o rână în noroi. Nici ploaia şi nici fluxul nu putuseră să şteargă urinele bătăliei, gravate pe coastele ei linse de flăcări. Pereţii exteriori altădată strălucitori şi superbi, erau plini de crestături şi de cicatrice. De fapt, ciocnirea constituise ultima insultă.

Depăşind pupa caraghios de mare pentru o ambarcaţiune de asemenea dimensiuni, thennanianul privi în direcţia epavei, aflate dincolo de insuliţele scunde. Se opri din vâslit pentru a cântări situaţia dificilă.

Era evident că resturile acelea ce formaseră cândva o navetă nu vor mai putea zbura niciodată. Mai mult, ciocnirea de sol provocase o dezordine greu de descris, în această zonă mlăştinoasă. Simţi cum creasta prinde să i se umfle, o creastă de cocoş, asemănătoare unui evantai pestriţ din spice.

Uthacalthing îşi ridică vâsla şi-l aşteptă politicos pe colegul său de naufragiu să termine momentul de contemplaţie statică. Spera că diplomatul thennanian nu se va pregăti să-i fină un discurs

despre responsabilitatea ecologică şi despre dificultăţile situaţiei de protector. Însă, bineînţeles, Kault era Kault.

— Spiritul acestui loc este ofensat, începu fiinţa uriaşă de lângă el, respirând greu, şuierător. Noi, savanţii, nu avem niciun interes să ne purtăm micile războaie în incubatoare ca acestea, poluându-le cu otrăvuri cosmice.

— Moartea atinge orice lucru, Kault. Iar evoluţia conduce la tragedii.

Se străduise să fie ironic, dar Kault, bineînţeles, nu îl luase în serios.

Gâtul tehnnanianului expectoră puternic.

— Cunosc aceste lucruri, stimabilul meu coleg tymbrimian. Este, de altfel, motivul pentru care celor mai multe dintre lumile incubator înmatriculate li se permite să-şi urmeze ciclurile naturale fără nicio intervenţie din afară. Epocile de glaciaţiune şi impacturile cu corpurile cosmice fac parte din ordinea naturii. Speciile s-au amestecat şi s-au dezvoltat tocmai pentru a fi protejate în cazul unor astfel de situaţii.

— Oricum, acesta este un caz particular. O lume atât de distrusă cum este Garth poate, în cel mai bun caz, să mai suporte o serie de pustiiri, înainte de şocul final, care o va transforma într-un loc sterp. Nu e mult de când bururallii i-au făcut ce i-au făcut, iar planeta abia apucase să se refacă, cât de cât. Acum, luptele noastre adaugă o stare de stres în plus… ca şi toată mizeria asta!

Kault arătă în direcţia scurgerii de fluid din iahtul spart. Era evident dezgustat.

În tot acest timp, Uthacalthing nu scosese un singur cuvânt. Desigur, fiecare rasă galactică, care atinsese nivelul de protector, era oficial ecologistă. Aceasta constituia legea cea mai veche şi cea mai importantă.

Acele rase ocupate cu problemele spaţiale, care nu declarau cel puţin loialitate faţă de Codul de conducere ecologică erau eliminate de majoritate,

în vederea protejării viitoarelor generaţii de sofonţi.

Existau însă grade diferite de loialitate. Spre exemplu, clanul Gubru era mai puţin preocupat de lumile-incubator, cât mai ales de produsele acestor lumi, formate din speciile pre-receptive la senzaţii, gata să fie absorbite în coloritul atât de caraghios al fanatismului conservator ce-i stăpânea. Printre alţii, clanul Soro s-a bucurat extraordinar să poată manipula noile rase cliente, neexperimentate, iar clanul Tandu se comporta, pur şi simplu, oribil.

Rasa lui Kault devenea enervantă, uneori, prin căutarea exagerată, aproape făţarnică, a purităţii ecologice în orice lume nou adoptată, dar, cel puţin, în ceea ce-i privea, era vorba despre o fixaţie pe care Uthacalthing putea să o înţeleagă. Una era să arzi o pădure sau să distrugi echilibrul ecologic al unei regiuni pentru a construi un oraş, într-una din lumile înmatriculate, deoarece acest tip de stricăciuni puteau fi reparate în timp scurt, şi cu totul altceva se dovedea a fi acţiunea iresponsabilă de a da drumul în biosferă la otrăvuri cu durată mare de existenţă stabilă, otrăvuri ce ar fi putut să fie absorbite şi acumulate în sol sau în formaţiunile biologice.

Deşi nu arăta asta, Uthacalthing se simţea la fel de dezgustat şi de îngrijorat la vederea petelor longiline de ulei, însă, pentru moment, nu avea ce să facă.

— Pământenii au avut o echipă bună pentru cazuri de urgenţă a curăţirii ecologice a planetei. Desigur, în urma invaziei a devenit inoperantă. Dar poate că înşişi ocupanţii Gubru se vor ocupa de toată mizeria asta.

Kault îşi răsuci fără veste toată partea superioară a corpului, efectuând o expectoraţie asemănătoare cu un strănut. Forţa acesteia mişcă o frunză de ferigă din apropiere. Uthacalthing începuse să înveţe deja că acesta era un semn de completă neîncredere, în ceea ce-l privea pe thennanian.

— Gubru sunt nişte puturoşi şi nişte eratici! Uthacalthing, cum naiba poţi să fii atât de naiv în optimismul tău?

Creasta lui Kault tremura mărunt şi ochii îi sclipeau repede.

Uthacalthing abia dacă întoarse capul către camaradul său de naufragiu, ţinându-şi buzele strânse, nemişcate, asemenea unei linii drepte, abia vizibile.

— Alia! scrâşni Kault. Înţeleg! Îmi testezi simţul umorului cu declaraţii ironice, să vezi dacă mă prind! Thennanianul îşi umflă imediat creasta. Foarte amuzant! M-am prins, dacă asta voiai. Nu glumesc. Hai să continuăm.

Uthacalthing se întoarse şi ridică din nou vâsla. Îi aruncă o privire piezişă celuilalt şi gândi repede în limba sa – „tu'fluk", adică simbolul nefericirii personale pentru o glumă care nu fusese apreciată la justa ei valoare.

„Probabil că această creatură neînduplecată a fost aleasă ca ambasador pentru o lume a pământenilor pentru că posedă ceea ce poporul thennanian apreciază ca fiind un extraordinar simţ al umorului."

Alegerea aceasta a fi putut să fie o imagine reflectată a însuşi motivului pentru care chiar Uthacalthing fusese desemnat de poporul său ca ambasador aici… adică pentru natura sa cu o puternică capacitate comparativă şi de sinteză, dar şi pentru tactul său înnăscut.

„Nu, îşi continuă el gândurile, în timp ce-şi strecura vâsla printre ierburile lungi, bogate în săruri. Kault, prietene, nu te-ai prins absolut deloc la poanta asta. Dar ai să te prinzi…"

Drumul pe apă era un efort chinuitor înapoi, către gura râului.

Garth se rotise mai bine de douăzeci de minute, de când el şi Kault se văzuseră nevoiţi să-şi abandoneze în aer naveta avariată, paraşutându-se deasupra sălbăticiei locurilor. Nefericiţii clienţi

Ynnin ai thennanianului intraseră în panică şi-şi încurcaseră suspantele paraşutelor, ceea ce le cauzase prăbuşirea brutală şi moartea. Aşa încât cei doi diplomaţi rămăseseră singuri pe căile nebătute ale locului.

Singura consolare o constituia faptul că în jur era primăvară şi că, în consecinţă, nu aveau a se teme de frig. Era şi asta o uşurare. Barca plutea foarte uşor, deoarece ea construită din ramuri curăţate, peste care adăugaseră, ca o piele, coajă de copac.

Iahtul se găsea numai la vreo sută de metri de locul unde-l văzuseră ei, însă le luă mai bine de patru ceasuri pentru a străbate mulţimea nenumărată de canale întortocheate. Deşi terenul era plat, iarba înaltă le bloca în ce mai mare parte vizibilitatea.

Şi brusc, rămăşiţele cândva strălucitoarei navete spaţiale, răsăriră drept în faţă.

— Totuşi, nu pricep de ce a trebuit să ne întoarcem la epavă, scrâşni Kault. Am plecat cu suficiente rezerve de alimente, pentru a ne permite să ne ascundem în inima acestor canale multă vreme de aci înainte. Şi, când lucrurile urmau să se liniştească, am fi putut să…

— Stai aici, îi ordonă Uthacalthing, fără să-i pese prea mult că se dovedea nepoliticos, întrerupându-l.

Thennanienii nu erau nişte fanatici într-ale etichetei.

Sări din barcă în apa până la brâu.

— Nu-i nevoie să riscăm amândoi, apropiindu-ne prea mult. Mai departe merg singur.

Uthacalthing îşi cunoştea prea bine companionul, pentru a nu realiza că acesta nu se găsea în apele lui. Cultura thennaniană punea mare accent pe curajul personal – mai ales că erau extrem de speriaţi de călătoria prin spaţiu.

— Te însoţesc, Uthacalthing. Puse vâsla deoparte. S-ar putea să fie periculos.

Uthacalthing ridică mâna şi-i făcu semn să se oprească.

— Nu-i nevoie, dragul meu prieten. Tu nu ai pregătirea fizică necesară înfruntării mlaştinii. Mai mult, ai putea să dezechilibrezi barca. Odihneşte-te, mai bine. Şi aşa, n-o să-mi ia decât câteva minute.

— În regulă, atunci, Kault părea vizibil uşurat. Am să te-aştept aici.

Uthacalthing se îndepărtă de barcă, căutând locurile mai puţin adânci, unde putea să simtă fundul mlaştinii înşelătoare, ocolind vârtejurile de fluid ce se scurgeau de pe vas. Se îndreptă către bucata de mal, deasupra căreia se ridica partea din spate a vasului.

Înaintarea prin mediul ostil se dovedea o treabă serioasă. Îşi simţea corpul încercând să declanşeze reacţia de transformare, pentru a se putea adapta la efortul de a străbate mizeria, însă îşi înăbuşea cât putea reacţia.

Glanda nuturunow îl ajuta să se menţină la limita minimă a adaptabilităţii.

Distanţa ce o avea de parcurs nu merita deloc preţul efortului care l-ar fi solicitat schimbările.

Creasta i se mărise brusc, în parte pentru a suporta reacţia nuturunow, în parte pentru că buruienile şi iarba din împrejurimi îi atingeau ceafa. Greu de crezut că era vreun fenomen ce i-ar fi putut dăuna în zonă.

Burrurallii contribuiseră din plin la această pacificare forţată.

Totuşi, în timp ce traversa apa, testă terenul cu mâna, mângâind crusta de deasupra mlaştinii, având aspectul unei veritabile tocăniţe. Peste tot, existau mici creaturi, cu forme standard: păsări cu pene lucioase şi fusiforme, reptile cu solzi şi gură în formă de corn, animale cu blană, alegând prin tufăriş.

De multă vreme, se ştia că existau trei forme clasice de protejate la animalele cu respiraţia

bazată pe oxigen. Când celulele pielii cresc către exterior, acest fapt conduce la apariţia penelor. Când sensul este îndreptat spre interior, se formează părul. Când se subţiază, se lăţesc sau se întăresc, animalele au solzi.

Toate aceste trei tipuri se dezvoltaseră aici într-un context tipic.

Penele se dovedeau ideale pentru păsări, care avea nevoie de maximum de izolare pentru minimum de greutate. Blana acoperea creaturile cu sânge cald, ce nu-şi puteau permite să piardă din căldură.

Desigur, suprafaţa era una singură pentru toate. În interior, exista un număr infinit de căi de a trata problema spinoasă a supravieţuirii. Fiecare creatură este unică, fiecare lume este un minunat experiment în cadrul diversităţii. O planetă trebuie să fie un mare incubator şi merită protejată, pentru acest rol important pe care îl joacă. Era credinţa pe care o împărtăşea atât Uthacalthing cât şi însoţitorul său.

Clanul tymbrimian şi clanul lui Kault erau duşmane – nu în felul în care erau Gubru şi oamenii – dar se aflau înmatriculaţi la Institutul pentru Evoluţia Războaielor Civilizate.

Existau multe tipuri de conflicte galactice, multe dintre ele extrem de serioase şi de periculoase. Cu toate aceste, lui Uthacalthing începuse să-i placă, într-un fel anume fel, de thennanian. Era preferabil chiar să-i placă de el. Pentru că, de obicei, e mult mai uşor să faci o glumă cu cineva de care îţi place.

În timp ce ridica şi lăsa din nou piciorul în pământul noroios, din încălţăminte îi curgea o apă unsuroasă. Mai întâi verifică dacă zona este infestată cu radiaţii, apoi se apropie cu precauţie de iahtul sfărâmat.

Kault privise în urma tymbrimianului, până când acesta dispăruse în spatele pereţilor sfărâmaţi ai navetei. Rămase pe loc, după cum i se

recomandase, folosindu-se din când în când de vâsla pentru a menţine barca în unduirea curentului leneş, ferindu-se de stropii de noroi, pe care acesta-i împroşca.

Încerca să elimine duhoarea din organism, expirând pe nas.

Pretutindeni, în cele Cinci Galaxii, tennanienii erau cunoscuţi ca fiind luptători duri şi puternici, adevăraţi binefăcători ai Cosmosului. Dar nu se simţeau bine decât pe planetele vii. De aceea, navele lor solide şi durabile constituiau adevărate lumi. O navetă de recunoaştere construită de ai săi nu ar fi putut fi niciodată doborâtă, aşa cum se întâmplase cu aceasta, ţinta uşoară a unui biet laser de un terawatt putere.

În general, thennanienii preferau navele de viteză, cu o bună manevrabilitate, în locul celor ascunse în spatele unor blindaje groase, însă dezastre de acest tip nu se prea potriveau cu filosofia lor. Ciocnirea nu le lăsase prea multe variante. Să fugă de blocada impusă de Gubru constituise un adevărat noroc. Cealaltă variantă ar fi fost să se ascundă, împreună cu supravieţuitorii umani, reprezentanţi ai fostelor oficialităţi.

Alte variante nu se întrezăreau.

Şi, poate, ciocnirea fusese, de fapt, singura soluţie posibilă. Aici, se găsea numai apă şi murdărie, dar se aflau într-un loc plin de viaţă.

Kault îşi ridică din nou privirile exact când Uthacalthing apăru din nou din spatele epavei, ducând cu el o geantă mică. Tymbrimianul intră încet în apă, iar Kault observă cum creastă i se umflă complet.

Thennanianul învăţase, în scurt interval petrecut împreună, că organismul acestuia nu se dovedea tot atât de eficient în privinţa disipării căldurii excesive din interior, precum era creasta unui thennanian.

Unele grupări din clanul său considerau fapte precum acesta drept dovezi intrinseci ale

superiorităţii thennaniene, dar Kault aparţinea unei fracţiuni care era mai conciliantă. Fiecare formă de viaţă îşi avea propriul său rost în dezvoltarea Marelui Tot, credeau ei. Chiar şi sălbaticii, imprevizibilii oameni pui-de-lup. Chiar şi ereticii.

Creasta lui Uthacalthing se zbârli, în timp ce se lupta cu apa nămoloasă, pentru a ajunge la barcă. Asta nu se întâmpla însă din cauză că-i era foarte cald, ci pentru că realizase un simbol special. LURRUNANU pluti pe sub soarele arzător. Câteva clipe, se răcori la adăpostul cefei tymbrimianului: era încreţit, încordat şi agitat. Apoi se catapultă brusc către Kault, dansând pe deasupra uriaşei creste a thennanianului, de parcă ar fi fost încântat şi curios în acelaşi timp.

Galacticul părea să poarte cu el uitarea. Nimeni nu-l putea învinovăţi cu nimic, deoarece simbolul nu constituia nimic. Nimic real.

Kault îl ajută pe Uthacalthing să urce îmbarcă, trăgându-l de curea.

— Am recuperat câte ceva din rezervele de alimente, care or să ne prindă foarte bine, precum şi câteva unelte de care precis că o să avem nevoie, îi comunică acesta în Galactica 7, în timp ce se rostogolea în barcă.

Kault îl ţinea încă strâns. Raniţa se desfăcu şi nişte sticle se rostogoliră pe fundul ambarcaţiunii. Lurrunanu-ul mai plutea încă pe deasupra thennanianului, aşteptând momentul potrivit. Şi, pe când Kault se aplecă pentru a-l ajuta să adune obiectele împrăştiate, vârtejul se răsuci dintr-odată şi se năpusti asupra sa.

Se izbi de faimoasa încăpăţânare şi ricoşă. Încăpăţânarea abruptă a lui Kault se dovedea greu de penetrat. Uthacalthing îi dădu un nou impuls şi lurrunanu sări din nou, aruncându-se cu furie asupra crestei cu pene, chiar în momentul în care Kault ridică o sticlă, mai strălucitoare decât celelalte şi i-o întindea celuilalt. Dar scepticismul

puternic al extraterestrului mai respinse încă o dată vârtejul rotitor.

Uthacalthing încercă pentru ultima oară, bâjbâind cu sticla în mână şi încercând să o pună la o parte. De data asta, lurrunanu se izbi, pur şi simplu, de bariera de netrecut a orgoliilor thennaniene.

— Te simţi bine? îl întrebă Kault.

— Da, n-am păţit nimic.

Creasta lui Uthacalthing începuse să se plieze, iar el expiră aerul cu un acut sentiment de frustrare. Se gândi că, într-un fel sau altul, ar trebui să descopere o cale pentru a-i zgândări curiozitatea lui Kault.

„Ei bine, se hotărî el. Niciodată nu am crezut că o să fie uşor. Mai am încă timp destul."

Înaintea lor, se întindeau câteva sute de kilometri de pământ sălbatic, apoi îşi înălţau crestele munţii Mulun, urma lunga Vale a Sindului, după care intrai direct în Port Helenia.

Undeva, în inima acelei întinderi necunoscute, partenerul secret al tymbrimianului îl aştepta, gata să-i dea o mână de ajutor în lunga şi complicata farsă pe care i-o pregătea lui Kault.

„Ai răbdare, îşi spuse Uthacalthing. Răbdare, adevăratele glume necesită timp."

Vârî raniţa sub bancă şi o legă bine cu o sfoară.

— La drum! Cred că o să avem ce pescui în apropiere de malul acela, iar spre amiază ne vom putea adăposti de căldură sub copacii din apropiere.

Kault scrâşni, în semn că era de acord şi îşi ridică vâsla. Îşi croiră împreună drum prin mlaştină, lăsând naveta sfărâmată să fie absorbită încet în noroiul lacom.

44
GALACTICII

Pe orbită, deasupra planetei, forţele de invazie intraseră într-o nouă fază a operaţiunilor. Într-o primă etapă, avusese loc asaltul împotriva unor forţe slabe de rezistenţă locală, asalt neaşteptat de violent. Urmase consolidarea poziţiilor cucerite, precum şi planurile pentru ceremoniile ritualului şi purificării. În tot acest timp, preocuparea majoră a flotei fusese apărarea.

Cele Cinci Galaxii aveau o mare problemă organizatorică.

Oricare alte alianţe ar fi văzut în asta o ocazie unică de a cotropi Garth.

Alianţa pământeni/tymbrimieni – greu de realizat oriunde în altă parte – s-ar fi putut să prefere organizarea unui contraatac în acest punct.

Computerele tactice calculaseră că puii-de-lup ar fi putut să fie într-atât de proşti încât să facă o asemenea greşeală, dar oamenii erau atât de imprevizibili, încât niciun fel de reacţie de-a lor nu putea fi precalculată.

Clanul Gubru investise deja prea mult în acest teatru de operaţiuni, pentru a-şi putea permite să piardă bătălia. Aşa încât flota de luptă se desfăşurase în toată măreţia ei sumbră, navele continuând să supravegheze cele cinci straturi local de hiperspaţiu şi punctele de transfer din apropiere, în răstimpul celor câteva secunde galactice ce se scurseseră din momentul atacului iniţial.

Din când în când, soseau ştiri vagi despre efortul depus de Terra, despre disperarea aliaţilor lor tymbrimieni, despre greutăţile întâmpinate de aceştia în a-şi găsi aliaţi printre clanurile încete ale Moderaţilor. Şi, cu cât timpul se scurgea, cu atât

devenea mai limpede că niciun pericol nu venea din acele direcţii. Multe din marile clanuri erau ocupate cu diferite probleme. Unele se arătaseră prinse în inutile cercetări privitoare la nava nedescoperită a neo-delfinilor. În fine, o a treia categorie se folosea de confuzia generală pentru a-şi continua mai vechile răfuieli. Înţelegeri vechi de milenii se dizolvau, precum norii cosmici după apariţia surprinzătoare a supernovelor. Flăcările unui abia simţit cataclism pâlpâiau la baza vechii structuri sociale a celor Cinci Galaxii.

Din partea Cuiburilor Gubru de acasă soseau ordine. De îndată ce apărea de la sol urma să fie stabilită, cea mai mare parte a flotei trebuia să continue rezolvarea celorlalte probleme. În mod normal, forţele rămase ar fi trebuit să fie mai mult decât suficiente pentru a apăra Garth împotriva oricărei ameninţări.

Stăpânii Coteţului îşi însoţiseră comenzile cu compensaţii, iar Suveranului Balanţei şi al Talonului i-au înmânat o citaţie. Suveranul Dreptăţii i s-a promis o Bibliotecă Planetară, dotată pentru expediţia pe Garth.

Noul Suveran al Preţului şi Precauţiei nu avea nevoie de nicio compensaţie. Ordinele erau victorioase prin ele însele, deoarece manifestau prudenţă în esenţa lor. Birocratul-şef câştigase deja principalele puncte de care avea neapărată nevoie în competiţia cu semenii săi mult mai experimentaţi.

Unităţile navale părăsiseră planeta, cu certitudinea că problemele de pe Garth mergeau spre bine. Cu toate acestea, forţele terestre supravegheau plecarea cu mai puţină încredere. Jos, pe planetă, semnele unei abia simţite mişcări de rezistenţă prinseseră să-şi facă apariţia.

Acţiunea – o adevărată pacoste – începuse în cadrul populaţiei de cimpanzei din ultima provincie cucerită. Veri primari şi clienţi ai oamenilor, comportamentul lor nu constituise chiar

o surpriză pentru tacticieni. Înaltul Comandant Gubru îşi luase unele precauţii, dar ulterior, sub presiunea evenimentelor, şi-a îndreptat atenţia către alte probleme.

Informaţii legate de însăţi securitatea planetei Garth, preluate din surse inamice, ajunseseră în atenţia Triumviratului. Chiar dacă nu se confirmau întrutotul, acestea trebuiau bine studiate, întrucât ar fi putut să fie în joc interese considerabile. Era o concluzie asupra cărora toţi cei trei Suverani căzuseră de acord, constituindu-se în primul lor moment de consens adevărat de când se aflau împreună.

Un pluton de soldaţi ai Talonului supravegheau permanent expediţia pornită către zona muntoasă. Păsările suple, îmbrăcate în strălucitoarele costume de luptă, năvăleau brusc, din când în când chiar pe deasupra copacilor, coborau în foşnete uşoare de aripi, în ocoluri largi, îndreptându-se către canioanele înguste. Un tanc plutitor patrula înainte, iar un altul asigura protecţia în ariergardă. Anchetatorii ştiinţifici vâsleau în bărcile lor, chiar în centrul acestui sistem de protecţie. Vehiculele pe pernă de aer îi acompaniau la oarece distanţă, înfruntând mai greu asprimile muntelui.

Vrând-nevrând, trebuiau să evite zonele înalte şi pe cele prăpăstioase.

Nu era încă nicio grabă zvonul pe care trebuiau să-l verifice era posibil să nu fie decât un zvon, însă Suveranul insistase ca să facă deplasarea pentru orice eventualitate.

De-abia începând cu cea de-a doua zi, se lămuriră exact cu privire la scopurile finale ale expediţiei. Ajunseseră într-o zonă întinsă, la poalele unei văi înguste. Chiar din margine, se puteau vedea urmele calcinate ale unor clădiri ce arseseră în întregime nu cu mult timp în urmă.

Tancurile plutitoare se aşezaseră strategic la capetele opuse ale zonei incriminate. Abia apoi savanţii Gubru şi asistenţii-clienţi kwackoo

coborâră din ambarcaţiuni. Stând cât mai departe de ruinele ce încă mai fumegau, păsările ciripiră o serie de comenzi către roboţii de serviciu, care-şi hurducăiau trupurile masive, direcţionându-i în căutarea probelor.

Mai puţin sperios decât protectorii săi, un kwackoo alb şi pufos se lăsă să alunece printre dărâmături, cârâindu-şi descoperirile plin de încântare.

Nu după mult timp, concluzia se creiona foarte clar: distrugerea fusese un act deliberat, foştii lor ocupanţi dorind, în mod evident, să ascundă ceva.

Crepusculul se lăsa cu o rapiditate specific subtropicală, iar lumina orbitoare a reflectoarelor le provoca dificultăţi serioase. Într-un târziu, comandantul expediţiei ordonă o pauză. Studii mai complete urmau să se întreprindă abia în zori.

Specialiştii se retraseseră pentru odihnă la bordul ambarcaţiunilor, continuând să comenteze, cu glas scăzut, despre implicaţiile descoperirilor.

Peste tot identificaseră urme vagi ce trimiteau la lucruri extrem de interesante şi deloc plăcute pentru foştii stăpâni ai locuitorilor. Însă cum le rămânea destul timp să opereze cu ipotezele şi în cursul zilei, îşi acoperiră bărcile şi adormiră repede.

Şase avioane-robot de supraveghere se înălţaseră în aerul nopţii reci, pentru a păzi liniştea vehiculelor. Garth se rotea abia perceptibil sub bolta plină de stele. Scrâşnete vagi şi foşnete uşoare constituiau dovada clară a activităţii variate a creaturilor nocturne ale pădurii, între care numai două erau cu adevărat importante – a vâna şi a fi vânat. Avioanele-robot nu luau însă în seamă acest tip de zgomote şi-şi continuau rotirile nepăsătoare. Noaptea se scurgea tainică, asemene unui rău leneş.

Nu cu mult înainte de apariţia zorilor, alte forme se mişcau pe potecile de sub coroanele arborilor. Animale mărunte din partea locului se ascundeau

temătoare, ascultând zgomotele infinitezimale produse de noii-veniţi ce se târau cu precauţie prin iarba udă.

Avioanele-robot îi observară la rândul lor, le stabiliră cu rapiditate parametrii dimensiunilor, conform criteriilor programelor încorporate în creierele lor artificiale. „Nu sunt periculoase”, sosi răspunsul. Şi, nici de astă dată, nu întreprinseră vreo măsură de protecţie.

45
ATHACLENA

— Sunt raţe aşezate pe ouă, spuse Benjamin din punctul său de observaţie, situat pe partea vestică a dealului.

Athaclena clipi repede, priind lung la camaradul ei de campanie.

O clipă, încercă să priceapă sensul ascuns al metaforei lui Benjamin. Poate că se referea la natura zburătoare a duşmanului.

— Par să fie nişte tipi aroganţi, dacă la asta te referi, îi răspunse. Nu au însă niciun motiv. Clanul Gubru se bazează pe roboţii de luptă cu mult mai mult decât poporul meu. Pentru noi, roboţii sunt costisitori, iar în luptă extrem de previzibili. Nu mă îndoiesc că roboţii care-i au cu ei acolo sunt nişte creaturi formidabile.

Benjamin dădu de mai multe ori din cap.

— Am să ţin minte, să trăiţi!

În ciuda aparenţelor, Athaclena avea impresia că spusele ei nu-l impresionaseră prea tare.

În dimineaţa aceea, ajunseseră la nişte foraje, coborând acţiunile unui grup de rezistenţă din Port Helenia. Benjamin fusese tot timpul vesel şi sigur de succes.

Cimpanzeii din oraş erau gata să declanşeze un atac în Valea Sindului, înainte de răsăritul soarelui, cu mult timp înainte să fi ştiut de acţiunea programată să se desfăşoare aici. Scopul oficial îl constituia crearea nesiguranţei în rândurile duşmanului, eventual chiar producerea unei distrugeri suficient de importante, încât să nu-l poată uita uşor.

Athaclena nu era deloc sigură că acest ultim aspect era posibil, însă îşi dăduse consimţământul pentru această ambuscadă. Nu voia ca clanul

Gubru să descopere prea multe în ruinele de la Howletts.

— Şi-au instalat tabăra sub dărâmăturile clădirii principale, reluă Benjamin. Exact acolo unde şi era de aşteptat să se aşeze.

Athaclena privea cu destulă greutate prin binoclul masiv al cimpanzeului.

— Eşti absolut sigur că instrumentele acestea nu sunt detectabile?

Benjamin dădu din cap, fără să ridice privirea:

— Da, coniţă. Am lăsat majoritatea instrumentelor de felul acestuia sus, pe deal, lângă unul din vasele de transport, şi am redus la limită materialele de asalt pe care aparatura lor ar putea-o detecta, în curând…

Faţa părosă se crispa brusc. Athaclena îi simţi încordarea bruscă.

— Ce s-a întâmplat?

Gâscă polară se târa încet înainte.

— Văd nişte forme mişcându-se printre copaci. Trebuie să fie băieţii noştri pe poziţiile de luptă indicate. Acum o să aflăm dacă mult lăudaţii lor roboţi sunt programaţi după cum bănuim noi.

Neglijent cum era din fire, Benjamin uită să ofere binoclul şi altcuiva.

„S-a terminat cu politeţea protocolului protector-client”, gândi Athaclena. În definitiv, nu prea conta. Prefera să perceapă realitatea cu propriile-i simţuri.

Reuşi să identifice în vale, printre trunchiuri, trei specii diferite de bipede, ce se concentraseră în jurul expediţiei Gubru. Dacă Benjamin reuşise să-i localizeze, cu siguranţă că se aflau şi în raza vizuală a avioanelor-roboţi, extrem de sensibile, ale duşmanului. Şi, totuşi, acestea nu dădeau semne că ar avea de gând să reacţioneze. Secundele continuau să treacă, iar formele mecanice continuau să se rotească impasibile, fără să-şi descarce salvele ucigaşe în trupurile ce se târau tot mai aproape.

Stăpânii îşi continuau somnul liniştit în bărci, neştiind ce li se pregătea.

Athaclena privea scena de dedesubt, cu speranţa crescându-i din ce în ce mai mult.

Limitele de interceptare ale maşinii se dovediseră a fi o informaţie de importanţă crucială. Faptul că avioanele se roteau în continuare în linişte spunea enorm despre cele ce se întâmplaseră nu numai aici, pe Garth, dar şi dincolo de cerul înstelat de deasupra capetelor. Spunea ceva despre starea generală a celor Cinci Galaxii.

„Mai există încă Legea, gândi ea fericită. Şi poporul Gubru se vede constrâns de ea în aceste momente."

Asemenea multor alte neamuri fanatice, Alianţa Gubru aderase destul de curând la Codurile de Protecţie Planetară şi Ecologică. Cunoscând fixaţia arogantelor păsări, Athaclena îşi închipuise că într-un fel îşi vor programa roboţii de apărare, dacă regulile războiului rămânea valabile şi, în cu totul altfel, dacă regulile erau încălcate.

Dacă haosul ar fi cuprins în întregime cele Cinci Galaxii, clanul Gubru şi-ar fi programat maşinăriile să sterilizeze sute de hectare, mai degrabă, decât să lase să planeze bănuiala existenţei celui mai mic risc pentru nobilul lor schelet, acoperit cu pene. Însă, deoarece Codurile erau încă respectate, nici ei nu îndrăzneau să le încalce. Pentru că aceleaşi reguli ar fi urmat să-i protejeze şi pe ei, dacă roata războiului s-ar fi întors şi i-ar fi privat de victorie.

Regula nouă sute doisprezece: „Acolo unde este posibil, necombatanţii trebuie protejaţi"

Această regulă era valabilă mai ales pentru speciile necombatante, mai degrabă pentru indivizi, mai cu seamă într-o catastrofa completă, ca aceea de pe Garth. Formele native de viaţă erau protejate de o tradiţie veche de miliarde de ani.

— Aţi căzut în propria voastră capcană, păsăroi încrezuţi, murmură ea, în Galactica 7.

În mod evident, luptătorii Gubru îşi programaseră maşinile să identifice duşmanul după îmbrăcăminte, după armament şi după maşinile ce-l slujeau, neputând să-şi închipuie că un inamic i-ar putea trece prin cap să ia cu asalt o tabără bine păzită dezbrăcată la piele şi, din cauza asta, greu de identificat ca atare, printre animalele pădurii.

Zâmbi, când îşi aminti de Robert. Fusese, de fapt, ideea lui.

Cerul începuse să se înveşmânteze treptat într-o lumină cenuşie, diafană, care făcea stelele să pălească. Din stânga, medicul expediţiei, mai vârstnica femelă-cimpanzeu Elayne Soo îi arunca priviri ascuţite, ciocănind uşor cu degetul în lupa binoclului. Athaclena dădu din cap, dând semnalul de începerea al ostilităţilor. Dr. Soo îşi duse mâinile pâlnie la gură şi slobozi un şuierat prelung şi înalt, chemarea unei păsări fynallu.

Athaclena era prea departe pentru a auzi vibraţia coardelor întinse cu putere, dar văzu rezultatul distrugerii săvârşite de treizeci de săgeţi de arbaletă printre roboţii luptători. Deodată, se crispa: dacă Gubru realizaseră aparatele de detecţie cu adevărat sofisticate, atunci…

— Gotheha! urlă Benjamin. Am făcut bucăţele şase capete pătrate! Primul val de roboţi e depăşit!

Athaclena simţi din nou fiorul speranţei. Robert se afla şi el printre atacanţi. Din acest moment putea să creadă că începuse să aibă o şansă.

Puse mâna pe umărul lui Benjamin, iar cimpanzeul îşi căută din reflex, binoclul.

Dar dacă cineva observase că monitoarele se făcuseră albe…

Brusc, se auzi zumzăitul uşor al unui servomecanism şi trapa superioară a unuia dintre tancurile plutitoare se deschise. O siluetă cu coif pe cap se ivi deasupra, privi cu atenţie peste

mlaştina tăcută şi, când descoperi carcasa distrusă a unuia dintre roboţii-paznici, sări alarmat pe sol. Începu să dea, cu mişcări puternice, la o parte crengile din apropiere. Răsucea speriat arma laser, de parcă cineva sau ceva ar fi fost gata tot timpul să sară asupra lui dintr-unul din copacii din apropiere.

După câteva clipe, proiectorul său albastru prinse în cercul de lumină o formă greu de identificat, care niciun zbura, nici nu ateriza, balansându-se în luminişul îngust, la capătul unei viţe lungi şi vânoase.

La un semn, un roi de săgeţi izbucni din nou şi soldatul se prăbuşi fulgerat.

Se auzi un trosnet surd, când silueta întunecată se lăsă să cadă pe sol. Athaclenei i se triplă bătaia pulsului, când realiză că Robert era cel ce se găsea pe turela tancului, aplecat deasupra trupului chircit al soldatului Talon. Acesta ridică braţul şi, fără veste, luminişul se umplu de forme indistincte ce alergau printre tancuri şi bărci, purtând pe braţe vase mari de ceramică. În spatelor lor, abia înaintând, veneau nişte fiinţe cu mult mai mari, ducând pachete grele.

Athaclena îl auzi pe Benjamin mormăind ceva în sine, încercând să-şi ascundă emoţia. Adevărul era că se hotărâse ca gorilele să participe la luptă, dar decizia nu fusese primită cu foarte mult entuziasm.

— …treizeci şi cinci… treizeci şi şase… Elayne Soo număra secundele.

Cu cât operaţiunea se termina mai repede, cu atât existau şanse mai mari de reuşită. Acum se putea vedea cum cimpanzeii se căţărau pe vehiculele extraterestre. Oare întârzierea aceasta în reacţie a celor atacaţi să fi constituit o surpriză eficientă pentru succesul acţiunii?

Totul nu dură însă decât exact treizeci şi opt de secunde. Sirenele prinseră să urle, mai întâi cea de

pe tancul din faţă, apoi şi cele de pe celelalte maşinării de luptă.

„Ia te uită ce învălmăşeală acolo jos!”, constată Athaclena.

Furia soldaţilor Talonului, văzându-şi cei trei camarazi prăbuşiţi în afara barajelor atinşi de săgeţi fu atât de mare, încât renunţară la armele obişnuite şi puseră în funcţiune aruncătoarele de flăcări. Cimpanzeii se rostogoleau ţipând, lovindu-se cu palmele peste blana arzând, sau cădeau pe sol, străpunşi dintr-o parte în alta de razele de mare energie.

Era prima oară când asista la un război de o asemenea amploare.

Păsăroii ţopăiau neîndemânatici în căutarea ţintelor ce se ridicau spre a porni în urmărire. După un timp, armele li se descărcară şi degeaba căutau din priviri vreun laser de alimentare, ori vreun proiector-propulsor.

Pădurea era pustie, nu le oferea nici măcar bătrânele pistoale cu gloanţe şi praf de puşcă.

În acest timp, săgeţile se înmulţiră, bâzâind ca nişte albine furioase.

Rând pe rând, luptătorii Gubru se zvârcoleau sub sărutul ucigaş şi alunecau pe sol.

Apoi, tancurile prinseră să se ridice în aer, unul după altul. Vehiculul din fruntea coloanei reuşi să se răsucească, iar ţevile sale triple începuseră să împroaşte pădurea cu un foc nimicitor. Vârfurile copacilor mai înalţi păreau că se agaţă de ceva din aer, pentru câteva clipe, ca şi cum trunchiurile de sub ei ar fi explodat. După care, o ploaie neagră de fum şi de aşchii potopi pământul.

Braţele şerpuitoare ale viţei sălbatice se zbăteau în sus şi-n jos, asemenea unor şerpi în agonie, azvârlindu-şi veninul în toate direcţiile.

Cimpanzeii urlară, luaţi prin surprindere, şi se azvârliră care încotro de pe crengile rupte.

„Oare merită? Merită ceva toate aceste eforturi?”

Creştetul capului păru că i se măreşte, din cauza emoţiei şi simţi distinct cum un simbol empatic începea să se întrupeze deasupra. Respinse cu furie imaginea abia conturată, pricepând că era un răspuns la întrebarea nerostită. Nu voia să realizeze, tocmai în clipele acestea, cum, mai târziu, avea să se facă haz pe seama suferinţelor tymbrimiene.

Ar fi vrut să plângă, asemenea oamenilor, dar nu ştia cum.

În pădure, se instaurase spaima, iar animalele părăseau în goană zona devastată. Unele alergau chiar în direcţia lor, ţipând ascuţit cuprinse de o disperare fără margini. Măcelul continua să avanseze, odată cu maşinile aducătoare de moarte. Exploziile şi flăcările distrugeau tot ce le stătea în cale.

Apoi, tot atât de brusc cum începuse, tancul din frunte îşi încetă focul. Pe rând, îi urmară exemplul şi celelalte care de luptă. Ţevile mai scuipară un roi de scântei albe şi roşii, după care tăcu definitiv.

Zgomotul teribil al bătăliei scăzu la jumătate. Tancurile plutitoare păreau să aibă probleme de coordonare a direcţiei. Unul, din ultimul rând, continua să tragă, cu toate că ţevile îi erau îndreptate în jos.

— Raţă! strigă Benjamin, trăgând-o pe Athaclena după el.

Se feriră exact la timp, pentru a nu fi atinşi de explozia ultimei maşini, care răspândi înjur un val de foc actinie, cauterizator. Bucăţi de metal şi de plastic aprinse le vâjâiră pe deasupra capetelor. Speriată, Athaclena clipea repede, încercând să nu ia în seamă coşmarul declanşat chiar alături de ei.

O contuzie de moment, apărută ca urmare a unei supraîncărcări senzoriale, o determină să se întrebe de ce Benjamin era atât de obsedat de denumirea acelei păsări acvatice de pe Terra.

Cineva strigă din apropiere.

Când Athaclena se simţi din nou în stare să deschidă ochii, văzu o coloană de fum ridicându-se din scutul tancului din faţă. Turela emitea un fel de sunete, care semănau a mormăituri şi părea în imposibilitatea de a se mişca. Mirosul înţepător de acid se amesteca cu acela caustic de vegetaţie arsă

— A mers! exclamă Elayne Soo.

Apoi se ridică în picioare şi porni la vale pentru a îngriji răniţii.

Benjamin şi Robert propuseseră utilizarea substanţelor chimice explozibile, pentru a extermina patrula Gubru. Ulterior Athaclena adusese câteva modificări acestei tactici pentru a se potrivi noilor scopuri. Nu avea intenţia să-i omoare pe Gubru, aşa cum făcuseră până la acel moment.

De data asta, îi voia vii.

Şi, iată-i, erau aici, închişi în vehiculele lor, neputând să facă vreo mişcare sau să acţioneze în vreun fel. Antenele de comunicaţie erau răsucite sau rupte, şi, oricum atacurile în Valea Sindului debutaseră în deplină siguranţă. Înaltul Comandant Gubru îşi avea propriile probleme în apropiere de casă. Totuşi, era posibil ca oricând să le sosească ajutoare.

Liniştea dură exact atât cât îi luă ploii de aşchii să se aşeze peste pădure. Praful se aşternea molcom peste pădurea hărtănită. Apoi, se auziră cele dintâi ţipete ascuţite, care se amplificau din ce în ce mai mult – urletele bucuriei de a fi învins, neschimbate încă dinainte de epoca în care Omenirea se amestecase cu cimpanzeii.

În urma lui, Athaclena percepu imediat încă un sunet, un ţipăt ascuţit de triumf, prelungit într-o gâlgâială stranie – Chemarea de „tarzan” a lui Robert.

„În regulă, îşi zise, oftând uşurată. Mă bucur să aflu că a supravieţuit măcelului. De acum înainte nu-i mai rămâne decât să urmeze planul şi să se ferească de riscuri inutile.”

Cimpanzeii începuseră să iasă dintre copacii răsturnaţi, unii dintre ei grăbindu-se să-i dea o mână de ajutor doctoriţei Soo, care începuse să se îngrijească de răniţi. Alţii luau poziţii în jurul maşinilor distruse.

Benjamin privea concentrat spre nord-vest, unde câteva stele dispăreau încet, odată cu apariţia zorilor. Dintr-acolo, veneau ecouri vagi ale unor detunături.

— Mă-ntreb cum se descurcă Fiben şi cu băieţii din oraş, mormăi el.

Pentru prima dată de la începutul misiunii, Athaclena abandonă protecţia impusă în zona creştetului capului. Eliberă, în sfârşit, zona, alcătuind un KUHUNNAGARRA – esenţa nehotărârii amânate.

— Este un lucru peste puterile noastre de precogniţie, îi răspunse, într-un târziu. Aici, în locul ăsta, acţionăm noi.

Ridică mâna şi le făcu semn unităţilor aflate pe dealul din faţă.

46
FIBEN

Fumul se ridica învârtejindu-se din Vale Sindului. Focuri răzleţe izbucniră ici şi colo în lanurile de grâu şi prin livezi, mânjind cu cenuşă faţa deja întunecată şi palidă a dimineţii. La o sută de metri înălţime, cocoţat pe stinghia flexibilă a unui zmeu uriaş, Fiben se străduia să identifice cu ajutorul unei lunete locul conflagraţiilor răzleţe. Luptele nu se terminaseră deloc bine aici, în Sind.

Operaţiunea fusese plănuită ca o revoltă rapidă, un atac scurt, încheiat cu o retragere în viteză – singura cale de a face rău invadatorului, cu pierderi minime. Numai că totul se transformaseră într-o debandadă.

Zmeul intrase în aburul gros al unui nor şi picăturile de apă rece i se condensau pe faţă şi pe mâinile fără încetare. Dacă nu isprăveau repede, risca să nu mai vadă pe o distanţă mai mare de un kilometru.

— Fiben!

De jos, din partea stângă, nu departe de umbra gigantică a zmeului, Gailet Jones îi făcea semn cu mâna.

— Fiben, vezi pe cineva din grupul C? Au ajuns la postul de pază Gubru?

Dădu din cap, exagerând în mod voit amplificarea mişcării.

— Nici urmă de ei! strigă. Se vede însă fum ieşind din blindajele inamicului.

— Unde? Cât de mult? îţi dăm drumul la mai multă sfoară, ca să poţi vedea mai bine…

— Nici vorbă! strigă din nou. Cobor imediat.

— Dar avem nevoie de mai multe informaţii!

Dădu din cap cu hotărâre:

— Sunt patrule peste tot! Trebuie să plecăm de aici!

Fiben făcu semn către cimpanzeii care controlau derularea sforii.

Gailet Jones îşi muşcă buzele, dar dădu din cap în semn de aprobare, începuse să coboare.

Când atacul luase sfârşit şi putuseră restabili comunicaţiile, Gailet îi ceruse din ce în ce mai multe informaţii. La drept vorbind, nimeni nu-l putea învinovăţi: şi el dorea să ştie ce se întâmplase acolo. Acolo unde se luptau şi prietenii lui…

Dar acum era mai bine să-şi păzească propria piele.

„Şi totul începuse atât de bine!" se gândi, în vreme ce cobora.

Revolta se declanşase printre lucrătorii cimpanzei angajaţi la şantierele de construcţii Gubru. Detonaseră explozibilul plasat cu multă grijă în decursul ultimei săptămâni. La cinci din cele opt locuri-ţintă, deflagraţia le făcuse pe arogantele şi prea plinele de ele penate să se ridice spre a întâlni cerul, într-un zbor fără întoarcere.

Nu mult după aceea, avantajele tehnologiei începuseră să se vadă.

Sistemele automate de apărare ale duşmanului declanşaseră o adevărată paralizie a minţii printre echipele de luptători dezorganizate, chiar mai înainte ca atacul lor să se declanşeze. Din câte aflase, niciunul dintre obiectivele vitale nu fusese cucerit. În concluzie, lucrurile nu mergeau bine deloc.

Din cauza curenţilor de altitudine, Fiben se văzu nevoit să planeze oblic împotriva vântului, lăsând botul planorului să se prăbuşească, pur şi simplu, la vale. Pământul se apropia ameninţător şi se pregăti sufleteşte pentru un impact dur cu solul. Apoi aripa atinse pământul, se auzi clar trosnitura unei piese de lemn şi se izbi de terenul tare.

„Mai bine o piatră decât unul din oasele mele”, reuşi să glumească.

Gâfâia puternic, în vreme ce se chinuia să-şi desfacă hamurile ce-l ţineau ancorat lângă ţesătura groasă a materialului. Evident că un deltaplan adevărat, din materiale compozite şi cu aripi din ţesătură cauciucată ar fi fost cu mult mai bun. Însă nu reuşiseră să afle ce contracarare a tehnologiilor rămase încă funcţionabile pusese la cale duşmanul, aşa că nu voise să rişte şi insistase să se folosească numai piese manufacturate, executate grosolan.

Max, cimpanzeul uriaş, cu o cicatrice pe faţă, aştepta în apropiere, examinând cu atenţie o puşcă-laser Gubru, capturată chiar de el. Îi întinse mâna liberă lui Fiben.

— Te simţi bine, Fiben!

— Da, Max, foarte bine. Hai să ascundem obiectul ăsta.

Echipa sa se grăbi să adune bucăţile zmeului şi să le ascundă sub copacii din împrejurimi. Sirenele Gubru fluieraseră încă de când zorile aduseseră cu ele afurisita de razie. În sine, zmeul era un obiect nesemnificativ, invizibil chiar pentru radar sau pentru detecţia în infraroşu.

Totuşi, îşi forţaseră norocul, folosindu-l în plină zi.

Gailet se întâlni cu ei la marginea livezii. La început, se arătase sceptică, în privinţa armei secrete a clanului Gubru – celebra abilitate a inamicului de a detecta obiecte confecţionate. Continuase, în parte, datorită insistenţelor lui. Acum, era îmbrăcată într-un halat maron, lung până la genunchi, în pantaloni scurţi şi o tunică din pânză de casă. Strângea la piept un carnet de note şi un stilou.

Fusese un efort enorm ca să o convingă că trebuie să renunţe la ecranul ei portabil de informaţii. Iar dacă Fiben îşi imaginase cumva că o să vadă vreo urmă de uşurare pe chipul ei, atunci

când urma să iasă din epavă, se înşelase amarnic. Acum era ocupată până peste cap.

— Ce-ai văzut? Cât de numeroase erau ajutoarele inamicului din Port Helenia? Cât de aproape a ajuns echipa lui Yossy de bateria antiaeriană?

„Cimpanzei curajoşi au murit cu zecile în dimineaţa aceasta, însă ea se gândeşte numai la blestematele ei de informaţii seci!”

Punctul forte al apărării în spaţiu îl constituise una din acele ţinte pe care numai şansa ţi le poate oferi. Până acum, cele câteva ambuscade neînsemnate din munţi, abia reuşiseră să atragă atenţia asupra existenţei lor. Niciodată nu vor mai găsi inamicul atât de nepregătit.

Şi, totuşi, Gailet planificase operaţiunea din Valea Sindului numai cu observatorii proprii, nu cu unităţile de luptă. În ceea ce-o privea, informaţiile erau mai valoroase decât orice rău pe care i-ar fi putut produce duşmanului. Şi, spre surpriza lui Fiben, generalul se arătase de acord.

Dădu din cap:

— E mult fum în direcţia aia, de aceea cred că Yossy a făcut el ceva acolo.

Fiben se şterse de praf cu mâneca şi privi câteva clipe la tăietura din salopetă.

— Am văzut multe trupe de întărire ale inamicului. Am înregistrat aici totul, făcu el semn către cap.

Gailet se strâmbă nemulţumită. Evident, ar fi vrut să audă absolut toate detaliile chiar atunci, dar, conform planului, trebuiau să plece imediat cât mai departe de acel loc.

Se făcuse deja foarte târziu.

— În regulă, o să continuăm mai târziu cu întrebările. Deja cred că acest rendez-vous este compromis.

„Glumeşti!”, se strâmbă Fiben la rându-i, cu sarcasm. Se răsuci către cei din urmă:

— Hei, băieţi, aţi terminat cu îngroparea obiectului?

Cei trei cimpanzei ce se ocupau de zmeu tocmai acopereau cu frunze locul în care-l îngropaseră, la rădăcinile unui copac.

— În regulă, Fiben suntem aproape gata.

Îşi luară puştile rezemate de un copac din apropiere şi le ridicară în spate. Fiben se încruntă:

— Mai bine-am scăpa de astea. Se vede cât de colo că sunt făcute de pământeni.

Gailet clătină din cap.

— Şi cu ce să le înlocuim? Cum putem să organizăm ceva cu numai şase sau zece lasere capturate de la soldaţii Gubru? Aş ataca inamicul chiar şi dezbrăcată, dacă s-ar dovedi necesar, dar fără arme?

Ochii căprui îi scânteiau cu furie. Fiben simţea cum, încet-încet, sentimentul îl cuprinse şi pe el.

— Vrei să ataci! De ce nu te duci atunci cu vreun creion ascuţit după blestemaţii ăia de păsăroi, că văd că asta e arma ta preferată!

— Nu-i tocmai drept ceea ce spui! îmi iau aceste notiţe pentru că…

Nu apucă să termine fraza, deoarece Max urlă către ei, întrerupând-o:

— Feriţi-vă!

Vârtejul greu al aerului spintecat culmina cu o explozie, chiar în momentul în care ceva alb lumină dintr-o dată pe deasupra vârfurilor copacilor. Frunzele se desprinseră de pe ramuri şi se învârtejiră pe deasupra mlaştinii. Fiben nu-şi aminti să fi plonjat în spatele rădăcinii unui trunchi noduros, însă o făcu instinctiv, observând la timp cum nava extraterestră se ridică brusc şi se pregăteşte să mai dea o raită pe deasupra, sosind din direcţia crestei dealului.

O simţi pe Gailet undeva în apropiere. Max se găsea la stânga, urcat deja pe crengile unui alt opac. Ceilalţi se pitiseră în dreapta, mai aproape de centrul livezii.

Îl văzu pe unul dintre cimpanzeii ridicând arma, atunci când aparatul de recunoaştere începu să se apropie din nou.

— Nu! urlă, deşi realiză că era deja prea târziu.

Marginea mlaştinii erupse, un val de bulgări de pământ zvâcnind spre cer, de parcă ar fi fost aruncaţi de o ceată de demoni furioşi. Cât ai clipi din ochi, vârtejul despică trunchiurile cele mai apropiate, risipind în toate direcţiile resturi amestecate de frunze, crengi, carne şi oase.

Cu gura căscată, Gailet se holba în direcţia prăpăditului. Fiben reuşi să se arunce peste ea, acoperind-o chiar înainte ca suflul exploziei să-i mături. Mai mult simţi decât auzi urletul strident al maşinii albe de ucis, care trecu chiar deasupra.

Copacii rămaşi încă în picioare tremurau, văitându-se înfundat, izbiţi de pale de aer fierbinte. O ploaie neîntreruptă de aşchii se porni să cadă pe spatele lui Fiben.

— Mmm…

Gailet îşi scoase capul de sub braţul său. Ceea ce văzu făcu să i se taie respiraţia.

— Mişcă-ţi congelatorul de pe mine, până nu mă sufoc, purice împuţit, blană mâncată de molii…

Aparatul de recunoaştere dispăru în spatele dealului. Se ridică în mare grabă.

— Hai! o repezi şi o trase de mână, ca s-o ajute să se ridice. Trebuie s-o întindem cât mai repede din locurile astea!

Înjurăturile colorate ale lui Gailet încetară abia atunci când acesta ajunse în poziţie verticală. Şi din nou rămase interzisă când realiză ce distrugeri putuse să facă drăcia zburătoare. Se holba exact ca atunci când vezi ceva atât de îngrozitor, încât nu-ţi vine să crezi că există cu adevărat.

Rămăşiţele oribile ale celor trei foşti luptători se risipiseră printre bucăţi înnegrite de lemn. Armele zburaseră, şi ele, care-ncotro.

— Dacă ai cumva de gând să recuperezi vreuna din armele alea te priveşte personal, surioară.

Gailet scutură însă din cap, oripilată şi mormăi o singură silabă:

— Nu!

Părea convinsă de ceea ce se spusese. Se răsuci cu greutate.

— Max!

Porni, clătinându-se către locul unde-i văzuse ultima dată pe servitorul ei cel mare şi neînduplecat. Chiar în acea clipă, se auzi o detunătură puternică.

Fiben o apucă de braţ, oprind-o.

— Transportoare de trupe! Nu mai avem timp, surioară. Dacă mai trăieşte şi poate să scape de acolo, o s-o facă şi singur. Să mergem!

Zgomotul produs de motoarele uriaşelor maşini se auzeau din ce în ce mai tare. Gailet se împotrivea încă, nehotărâtă.

— Of, în numele lui Ifni, gândeşte-te numai că trebuie să-ţi salvezi notiţele! o grăbi el.

Punct ochit, punct lovit. Femela de cimpanzeu cedă, lăsându-se târâtă câţiva paşi, apoi înainta singură. După puţin timp, începură să fugă.

„Ce mai ţipă! se gândi Fiben, în timp ce înainta în fugă, pitindu-se, din când în când, pe după copaci. Nu-mi vine să cred că e prea mare lucru de capul ei, dar cel puţin e curajoasă. E prima oară când vede aşa ceva şi nici măcar nu vomită."

„Numai spune! se răţoi o altă voce lăuntrică. Da' tu când ai mai văzut aşa ceva? Luptele în spaţiu sunt nişte chestii curate, în comparaţie cu măcelul de aici."

Fiben recunoştea în sinea sa că principalul motiv pentru care nu-şi întorsese maţele pe dos fusese, în realitate, o problemă de etichetă: pentru nimic în lume nu şi-ar fi împrăştiat pe jos micul dejun de faţă cu o anume femelă. Nu i-ar fi dat niciodată prilej de satisfacţie.

Înotau împreună printr-un râu mocirlos, împroşcând în dreapta şi-n stânga, căutându-şi cât mai rapid un adăpost.

47
ATHACLENA

Totul depindea acum de Benjamin. Robert şi Athaclena priveau din ascunzătoarea de la mijlocul povârnişului, în timp ce prietenul lor se apropia câteva sute de metri mai jos de convoiul Gubru. Alţi doi cimpanzei îl însoţeau îndeaproape, unul dintre ei ţinând în mână un steag înalt, semn al armistiţiului. Pe suprafaţa sa se afla un însemn asemănător cu al Bibliotecii – spirala în formă de raze a civilizaţiei galactice.

Emisarii renunţaseră la hainele din ţesătură de casă şi îmbrăcaseră robe oficiale, argintii, croite după stilul specific bipezilor, conform formei lor fizice şi statutului pe care urmau să-l joace.

Îţi trebuia ceva curaj să te apropii de coloană, admise Robert. Cu toate că vehiculele erau dezmembrate, iar timp de o jumătate de oră nu mai fusese niciun semn despre vreo activitate în acea zonă, cei trei înaintau cu prudenţă, întrebându-se, pesemne, cam ce putea să facă inamicul.

— Pariez că păsăroii vor încerca să folosească mai întâi un robot, murmură Robert, cu ochii aţintiţi la scena de sub el.

Athaclena clătină din cap.

— Eu una n-aş paria. Priveşte! Uşa navei principale tocmai se deschide.

Din punctul în care se aflau, puteau supraveghea întregul luminiş de sub ei. În spatele carcasei încă în flăcări a unui tanc plutitor sfărâmat, se zăreau ruinele clădirilor Centrului Howletts. Ceva mai departe, un tun cu ţevile răsucite fumega stins, răsturnat într-o parte.

Brusc, în spaţiul dintre două nave de luptă distruse, îşi făcu apariţia o formă plutitoare, venind din direcţia unei unităţi prăbuşite înspre dreapta.

— Mda, bine pufni Robert pe nas.

Era, într-adevăr, un robot. Purta şi el drapel fâlfâitor, cu aceeaşi spirală în formă de raze.

— Afurisitele alea de zburătoare nu vor admite că cimpanzeii noştri au un nivel de inteligenţă mai ridicat decât al unor viermi decât dacă vor fi obligaţi să o facă.

Athaclena puse mâna pe braţul lui Robert, mai mult pentru a-i aminti că nu trebuie să ridice vocea.

— Ştie, spuse în şoaptă. Şi mai e şi Elayne Soo cu el, care o să-l ajute.

Fără îndoială că amândoi aveau acelaşi sentiment de neputinţă în a-şi clarifica cauza celor întâmplate. Era o afacere la nivelul protectorilor.

Niciodată clienţilor nu li se putea cere să se confrunte, singuri, cu o astfel de situaţie.

Robotul plutitor în aparenţă, o veritabilă piesă de colecţie în panoplia tehnică a clanului Gubru – se adapta din zbor necesităţilor solicitate de o relaţie diplomatică. Când ajunse la o distanţă de circa patru metri faţă de grupul mesagerilor cimpanzei şi de steagul lor înfipt deja în sol, se opri, după care emise un sunet straniu, ceva între o sporovăială vioaie şi un ţipăt de indignare, sunet pe care cei doi observatori nu-l putură pricepe. În orice caz, reuşiră să deducă faptul că tonul folosit era unul de poruncă. Doi dintre cimpanzei se traseră un pas înapoi, mormăind ceva cu nervozitate.

— Hai, Ben, ştiu că poţi! îl încuraja Robert.

Athaclena văzu cum i se umflă muşchii braţelor. Ah, dacă acele umflături ar fi fost glande de transformare tymbrimiene, în loc de…

Se cutremură numai când se gândi la comparaţia e care tocmai o făcuse, fără să vrea, şi-şi întoarse privirile de la scena din vale.

Acolo jos, Benjamin stătea ca o stană de piatră, aparent neacordând nicio atenţie maşinii. Aştepta ceva. Apoi, în sfârşit, îşi începu cuvântarea.

Urmă un moment de liniște. După care, Benjamin făcu o mișcare simplă cu brațul – exact cum îl învățase Athaclena, îndepărtând dispreţuitor din calea sa carcasa lipsită de viaţă a robotului. Acesta „glăsui” din nou, ceva mai tare de data asta, cu o urmă de disperare în voce.

Cimpanzeii aşteptau încremeniţi în spatele lui Benjamin, neîndrăznind să-i răspundă.

— Ce prestanţă! observă Robert. E-n regulă, Ben. Arată-le ce clasă ai!

Minutele se scurgeau, dar scena continua să rămână neschimbată.

— Convoiul ăsta Gubru a venit în munţi fără scuturi psihologice, anunţă fără veste Athaclena.

Îşi duse mâna la tâmpla dreaptă.

— Ori poate că scuturile au fost distruse în timpul luptei. Oricum sunt sigură că sunt din ce în ce mai neliniştiţi.

Probabil că duşmanul mai avea câţiva senzori încă în stare de funcţionare şi nu era exclus să fi putut detecta mişcările din pădure sau pe oricine ar fi încercat să se apropie în fugă de aparatele lor.

Cel de-al doilea grup de asalt urma să sosească în curând, aducând cu ei arme moderne, de data aceasta. Mişcarea de Rezistenţă îşi ţinuse în rezervă forţa ei cea mai importantă, de dragul surprizei. În plus, trebuie că antimateria tindea să emită rezonanţe detectabile la mari distanţă.

Şi totuşi, sosise momentul să-şi dea toate cărţile pe faţă. Până în acea clipă duşmanul trebuie să fi aflat că nu se afla în siguranţă nici măcar în interiorul aparatului, protejat de carcasa blindată.

Fără niciun avertisment, robotul se ridică şi zbură înapoi, către nava de unde plecase. După câteva clipe, încuietorile magnetice se desfăcură din nou şi îi făcu apariţia o nouă pereche de emisari.

— Kwackoo! anunţă Robert.

Athaclena îşi înăbuşi apariţia unui glyph SYRTUNU. Prietenul ei uman nu vădea înclinaţie

spre exprimarea lucrurilor evidente.

Patrupedele albe şi pufoase, clienţii loiali ai clanului Gubru, se apropiau de locul negocierilor, ciripind între ei foarte agitaţi. Înainte de a se opri în faţa cimpanzeilor, făcură mai întâi câteva ocoluri mari. În cele din urmă înţepeniră locului şi un mormăit aspru ieşi din gâtul gros, acoperit cu blană, al interpretului. Maşina de tradus rămase însă mută.

Cimpanzeii îşi încrucişară mâinile în faţă şi executară, simultan, o plecăciune, înclinându-şi capul într-un unghi de aproape douăzeci de grade.

Apoi reveniră în poziţia iniţială, aşteptând.

Kwackoo aşteptau la rândul lor, bine înfipţi pe picioare. De la distanţă, nu se vedea prea bine cine ignora, de fapt. Cu ajutorul binoclului, Athaclena văzu buzele cimpanzeului mişcându-se şi înjură în şoaptă, pentru că era obligată să urmărească scena, fără să poată auzi niciun sunet.

Se părea că vorbele cimpanzeului avuseseră un efect oarecare asupra celor din jur. Kwackoo ciripeau şi dădeau înfuriaţi din aripi. Din păcate, sunetele îndepărtate se auzeau mult prea indistinct pentru a se putea înţelege ce-şi spuneau, dar rezultatele, ce nu se lăsară prea mult timp aşteptate, vorbiră în locul lor. Benjamin nu mai avu răbdare să-i lase să termine ce aveau de spus. Înhaţă drapelul şi, împreună cu însoţitorii, le întoarse spatele şi o luă din loc.

— Bun băiete! exclamă Robert satisfăcut.

Îi cunoştea bine pe cei trei. Probabil că în chiar acele momente zgârieturile de pe umeri trebuie să-i fi mâncat îngrozitor, dar ei nu le luau în seamă şi mergeau cât se poate de calm.

Conducătorul Kwackoo îşi încetă cuvântarea şi privi uluit în urma lor. Apoi începu să ţopăie şi să ţipe ascuţit. Asociatul său părea la fel de agitat. Abia acum cei de pe deal reuşiră să audă vocea amplificată a interpretului păsărilor, care ordona:

— …întorceţi-vă!… întorceţi-vă… întorceţi-vă…

Cimpanzeii continuară însă să înainteze către şirul de pomi şi abia atunci Athaclena şi Robert auziră cuvintele mult aşteptate:

— …Întorceţi-vă… VĂ ROG!

Omul şi tymbrimianul se priviră unul pe celălalt şi-şi zâmbiră. Într-un fel, pentru asta se dăduse toată lupta lor.

Benjamin şi trupa sa se opriră brusc. Se răsuciră calmi şi o porniră înapoi, de parcă ar fi făcut o simplă plimbare. Înfipseră steagul spiralat în acelaşi loc şi se aşezară din nou pe vechile poziţii, în aşteptare. În sfârşit, tremurând din tot corpul, din cauza umilinţei la care fuseseră supuşi, emisarii penaţi făcură o plecăciune. Era un gest superficial – abia dacă-şi înclinară doi din cei patru genunchi – dar, la urma-urmei, era şi asta ceva.

Clienţii, legaţi prin contract cu clanul Gubru, îi recunoscuseră ca egali ai lor pe clienţii legaţi prin contract cu fiinţele umane.

— Cred că ar fi preferat moartea, mai degrabă, decât această umilinţă, răsuflă Athaclena uşurată, deşi fusese tot timpul pregătită să-i vadă murind.

Kwackoo existau ca specie inteligentă de aproape 16.000 de ani.

Neo-cimpanzeii depăşiseră pragul inteligenţei numai de trei secole şi, în plus, erau clienţii puilor-de-lup.

Ştia că Robert nu avea să se supere, din cauza cuvintelor folosite.

Kwackoo se aflau destul de avansaţi pe drumul Elitelor, pentru a fi avut dreptul să-şi aleagă singuri moartea într-o asemene situaţie.

— Nici ei şi nici Gubru nu au dreptul să fie foarte uimiţi, deşi cred că nu au prevăzut implicaţiile gestului. Probabil că nici nu realizează că ceea ce se întâmplă e adevărat.

Robert mormăi:

— Aşteaptă numai să vezi când vor auzi şi restul. O să-şi dorească să fi ales calea cea mai simplă să fi rezolvat situaţia.

Cimpanzeii răspunseră cu o plecăciune, având acelaşi unghi de înclinare. După care, cu binecunoscutul formalism dezgustător ce-i caracteriza, unul dintre uriaşii avieni începu să vorbească repede, interpretul abia făcând faţă cu traducerea în anglic.

— Probabil că Kwackoo solicită să vorbească cu căpeteniile ambuscadei, cometă Robert, iar Athaclena se arătă de acord.

Benjamin îşi trăda nervozitatea prin gesturile largi ce le făcea, în vreme ce vorbea. Nu starea lui sufletească era importantă însă, ghici Robert.

Ci semnele pe care le făcea, în direcţia ruinelor, a tancurilor plutitoare distruse şi a bărcilor ce se legănau în apele leneşe de lângă mal. Semne completate cu altele, îndreptate înspre pădurea ce adăpostea forţele Rezistenţei.

— Acum, le spune că el este conducătorul.

Într-adevăr, acesta era scenariul. Athaclena îl compusese, mirându-se tot timpul cât de uşor evoluase de la subtila artă tymbrimiană a disimulării către tehnica umană, mai echilibrată, a minciunii îndreptăţite. Gesturile făcute de Benjamin o ajutau să urmărească mai uşor dialogul. Cu ajutorul inteligenţei şi al imaginaţiei, simţea că poate înlocui ceea ce-i lipsea din mozaic.

— Ne-am pierdut protectorii, repeta Benjamin pentru a mia oară. Voi şi stăpânii voştri ni i-aţi luat. Le simţim lipsa şi abia aşteptăm să se reîntoarcă printre noi. Cu toate acestea, ştim foarte bine că jelindu-i, ca nişte neajutoraţi, nu i-am face să se simtă mândri de noi. Numai acţionând, putem să le dovedim cât de sus am ajuns. De aceea, facem exact ceea ce ne-au învăţat ei – ne comportăm precum creaturile inteligente, dotate cu raţiune şi onoare. În numele acestei onoare şi conform Codului Războiului, vă cer acum vouă şi

protectorilor voştri să vă daţi cuvântul de onoare sau să înfruntaţi urmările furiei noastre legale şi drepte.

— Acum le-o zice! şopti Athaclena, pe jumătate mirată de curajul cimpanzeului.

Robert tuşi de câteva ori, ca să nu-l bufnească râsul. Kwackoo arătau din ce în ce mai abătuţi. Când Benjamin îşi încheie discursul, patrupedele penate ciripiră şi ţopăiră, pufnind şi umflându-se în pene, apoi obiectară zgomotos. Benjamin rămase însă calm şi nu se zbârli în direcţia lor.

Arătă spre cronometrul de la mână şi spuse trei cuvinte. Kwackoo încetară brusc gălăgia. Trebuie că le sosiseră ceva ordine de sus, pentru că toţi dintr-odată făcură o plecăciune, se răsuciră pe călcâie şi porniră grăbiţi către barcă, într-un soi de galop.

Soarele se ridicase deasupra liniei dealurilor din spre est. Razele lui pătrundeau timid printre pâlcurile de copaci doborâţi.

Căldura începu să crească în zona unde se desfăşurau tratativele, dar cimpanzeii nu păreau să o ia în seamă, continuând să aştepte, tăcuţi, în picioare. Din când în când, Benjamin arunca câte o privire spre ceas şi anunţa cu voce tare cât timp le mai rămăsese.

Athaclena surprinse mişcarea echipei de intervenţie, undeva, către marginea pădurii. Se apropiau, purtând între ei unicul lor proiector de antimaterie. Cu siguranţă că soldaţii Gubru descifraseră despre ce era vorba.

Îl auzi şi pe Robert numărând în şoaptă minutele. Într-un târziu, extrem de aproape de momentul stabilit pentru retragere, trapele celor trei aparate plutitoare se deschiseră. Din interiorul fiecăruia începu să curgă câte o veritabilă procesiune, cu tot personalul Gubru, îmbrăcaţi în robele strălucitoare de protectori seniori, în frunte.

Începură un cântec de bocet foarte piţigăiat, acompaniat în falset de basul clienţilor kwackoo.

Parada se derula după procedura antică, cu rădăcini în epoci atât de îndepărtate, încât viaţa nu apăruse încă pe Pământ.

Pesemne că Benjamin şi colegii săi trebuie să se fi simţit foarte emoţionaţi în faţa lor. Robert însuşi avea gura uscată.

— Nu uitaţi să mai faceţi o plecăciune, le şopti el.

Athaclena zâmbi, având avantajul coroanei de cârcei.

— Nu te teme, Robert. Nu vor uita.

Şi, într-adevăr, Benjamin îşi plecă mâinile în faţa lui, arătându-i cel mai adânc respect, cel al unui client foarte tânăr, care-l întâmpină pe un protector senior. Cimpanzeii ceilalţi se plecară şi ei până la pământ. Numai o simplă linie albă trăda faptul că Benjamin rânjea cât îl ţinea gura.

— Robert, şopti Athaclena, dând din cap cu satisfacţie, poporul tău s-a descurcat foarte bine, de unul singur, în privinţa lor, în numai patru sute de ani.

— Nu ne acorda aşa de mult credit, ripostă el. De fapt, totul exista în stare nativă în ei, încă dintru începuturi.

Tratativele se încheiară repede şi soldaţii Gubru plecară pe jos spre Valea Sindului. Fără nicio îndoială că aveau să fie opriţi nu după mult timp de vreo patrulă aeriană. Însă chiar dacă nu-i observa nimeni şi erau nevoiţi să facă tot drumul pe picioare, Athaclena le ordonase să-i lase să plece. Trebuia să ajungă nemolestaţi la bază. De altminteri, dispoziţia fusese clară: orice cimpanzeu, care ar fi îndrăznit să se atingă de vreunul din ei, urma să fie scos în afara legii, plasma lui aruncată la canal, iar tiparul genetic distrus odată pentru totdeauna. În joc, se afla o problemă foarte serioasă, care nu admitea abateri în rezolvare.

Spre seară, procesiunea o porni pe jos, urmând drumul îngust de munte.

De-abia acum începu munca cea grea. Plutoanele de cimpanzei prinseră să cureţe în mare grabă vehiculele abia părăsite de păsări. În scurtul răstimp ce le mai rămăsese la dispoziţie până la sosirea schimbului, nervoasele gorile mormăiau şi-şi făceau, mereu, semne una alteia, aşteptând pachete pe care să le transporte pe dealurile din apropiere.

Între timp Athaclena îşi mutase postul de comandă pe o coastă, la mai bine de doi kilometri în inima munţilor. Privea prin binoclu cum erau încărcate ultimele containere, iar navele mari şi goale erau părăsite la umbra clădirilor în ruină.

Robert plecase cu mult timp înainte, la insistentele ei. A doua zi, urma să pornească într-o altă misiune şi avea nevoie de odihnă.

Deodată, coroana prinse să-i vibreze uşor şi-şi dădu seama de prezenţa lui Benjamin, mai înainte ca mersul uşor al acestuia să poată fi perceput de-a lungul cărării. Vocea sa, uşor tristă, o făcu să se înfioare.

— Generale, am aflat prin telegraful optic că tancurile din Valea Sindului au eşuat. E adevărat că am reuşit să aruncăm în aer câteva amplasamente inamice fortificate dar, în ansamblu, asaltul a fost un eşec lamentabil.

Athaclena strânse pleoapele: se aşteptase, oarecum, la aşa ceva.

Pe de o parte, existau prea multe probleme cu securitatea oamenilor de acolo. Fiben suspectase încă de la început faptul că rezistenţa din oraş fusese înţesată cu trădători. În ciuda acestor presupuneri nu le interzisese atacul. De fapt, scopul principal al diversiunii fusese acela de a distrage atenţia forţelor de apărare Gubru, creând necesitatea unei intervenţii militare departe de zona unde se masaseră adevăratele trupe.

Nu putea să spere decât că numărul cimpanzeilor căzuţi în lupte fusese cât mai mic.

— Ziua e pe sfârşite, se răsuci către ajutorul său.

Victoriile în astfel de încleştări nu puteau să fie decât simbolice. A încerca să distrugi puterea inamicului cu forţele de care dispuneau ei, era ceva de-a dreptul hilar. Deoarece căpătaseră plăcerea subtilă a utilizării metaforelor, compară situaţia prezentă cu încercarea unei omide de a muta un copac din loc.

„Nu, se gândi repede, ceea ce vom putea câştiga va fi obţinut numai prin forţa vicleniei."

Benjamin tuşi tare, dregându-şi vocea. Athaclena îl privi de sus.

— Tot nu crezi că am făcut bine lăsându-i să plece vii, îi spuse.

Cimpanzeul clătină din cap.

— Nu, să trăiţi. Nu cred. Deşi am început să înţeleg câte ceva din cele ce mi-aţi spus despre simbolism şi toate celelalte… şi sunt mândru pentru faptul că socotiţi că ne-am descurcat bine cu ceremonia cuvântului de onoare. Dar eu tot insist să cred că trebuia să-i prăjim.

— Ca să ne răzbunăm?

Benjamin ridică din umeri. Amândoi ştiau foarte bine că acesta era sentimentul majorităţii cimpanzeilor. Nu prea le păsa lor de simboluri.

Rasele pământene aveau obiceiul să socotească toate plecăciunile şi rafinamentul de înaltă clasă al galacticilor ca pe o dovadă a prostiei unei civilizaţii decadente.

— Ştiţi că, de fapt, eu nu gândesc aşa, continuă Benjamin. Aş duce logica dumneavoastră chiar niţel mai departe – aşa cum am şi făcut-o azi, discutând cu ei – dacă n-ar exista o problemă.

— Ce problemă?

— Păsăroii ăştia blestemaţi au avut deja ocazia să dea târcoale în jurul Centrului şi au remarcat urme lăsate în urma procesului de transformare al Elitelor. Nu aş putea să jur că nu au zărit cumva şi vreo gorilă printre crengi.

Benjamin scutură iar din cap.

— Pur şi simplu, nu cred că trebuia să le permitem să mai plece de aici, după asta.

Athaclena îi puse o mână pe umăr. Nu-i vorbi însă, pentru că nu avea ce să-i spună. Cum ar fi putut să-i explice aceste subtilităţi lui Benjamin?

SYULF-KUOUN începu să crească deasupra capului ei, cu o vibraţie plină de satisfacţie vis-a-vis de evoluţia lucrurilor plănuite cândva de ilustrul ei tată.

Nu, nu putea să-i explice lui Benjamin că ea insistase să fie aduse gorilele, implicându-le apoi în atac, ca o primă etapă dintr-o glumă extrem de pragmatică şi de lungă durată.

48
FIBEN ŞI GAILET

— Capu' jos! mârâi Fiben.

— N-ai vrea să încetezi să mai latri la mine? îi replică Gailet, foarte nervoasă.

Îşi ridică fruntea numai până la nivelul vârfurilor ierbii din jur.

— Vreau numai să văd dacă…

Se întrerupse, deoarece Fiben îi puse piedică. Se prăbuşi pe loc şi se rostogoli prin mizeria de pe sol.

— Fi-r-ai tu să fii de…

Deşi Fiben îi pusese mâna pe gură, expresia ochilor rămăsese foarte grăitoare.

— Ţi-am mai spus, îi şopti printre dinţi. La senzorii pe care-i au, în clipa în care tu i-ai văzut, înseamnă că ei te-au prins. Singura noastră şansă este să ne târâm ca râmele, până ce ajungem la populaţia civilă de cimpanzei.

De la o distanţă nu tocmai mare, se auzea zumzăitul unor maşini agricole. De fapt, se lăsau mai mult conduşi de sunet. Dacă ar fi reuşit să se apropie îndeajuns, n-ar mai fi fost o problemă să reuşească să se amestece printre fermieri, singura şansă reală de a scăpa din plasa inamicului.

Din câte ştia Fiben, el şi Gailet erau singurii supravieţuitori ai blestematei de revolte din vale. Numai cu greu ai fi reuşit să-ţi imaginezi cum trupele de gherilă din munţi de sub comanda Athaclenei ar fi putut să se descurce mai bine. Din locul în care zăcea acum, insurecţia părea o surcică măturată, pur şi simplu, de pe faţa pământului.

Luă mâna de la gura lui Gailet.

„Dacă privirile ar putea ucide…" îşi zise în gând, observând tăişul din ochii ei.

Cu părul plin de noroi, nu arăta nici pe departe a intelectuală cimpanzeu cu privirea senină.

— Am crezut… că… ai spus că… şopti ea, străduindu-se să pară calmă. Ai spus că duşmanul nu ne poate detecta dacă suntem îmbrăcaţi doar cu haine realizate din materiale făcute de noi.

— Asta ar fi adevărat numai dacă presupunem că ei ar fi suficient de puturoşi, încât să lase întreaga supraveghere numai pe seama armei lor secrete. Nu uita însă că mai dispun şi de detectoare cu infraroşii, de radare, de radiolocatoare cu funcţionare pe bază de unde seismice.

Se întrerupse brusc. Din partea dreaptă, le ajunse la urechi un vaiet slab. Dacă ar fi fost vorba de cei ce strângeau recolta, pe care îi auziseră şi mai înainte, ar fi avut o şansă.

— Stai aici, îi şopti.

Gailet îl prinse de încheietura mâinii şi îl strânse puternic.

— Nu! Vin cu tine.

Săltă capul puţin, privi grăbită în stânga şi-n dreapta, apoi coborî la loc.

— Nu… nu mă lăsa singură!

— Bine. Dar lasă-te-n jos şi treci în spatele meu.

Se mişcă amândoi odată, târându-se cu braţele lipite de pământ.

Zgomotul devenea din ce în ce mai puternic. Nu după mult timp Fiben simţi o uşoară furnicătură pe ceafa.

„Gravitaţia, gândi speriat. E pe-aproape!”

Cât de aproape nu-şi putu da însă seama până când maşina nu trecu pe deasupra ierbii, apărând brusc în raza vederii lor, la numai câţiva metri distanţă.

Se aştepta să fie vorba despre un vehicul mare. Obiectul de deasupra avea însă mărimea unui coş de baschet pe întreaga suprafaţă cu o serie de pliuri argintii - senzorii.

Torcea uşor în adierea moale a vântului după-amiază şi îi fixa pe cei doi.

„Drace!”, mormăi Fiben.

Se şi vedea stând pe vine, cu braţele căzute lângă corp, în semn de resemnare. Nu departe, se auzeau, indistinct câteva voci. Proprietarul aparatului, fără îndoială.

— E un trântor de luptă, nu? întrebă Gailet obosită.

Dădu din cap, amărât.

— Un aspirator, da. Mi se pare că-i un model destul de ieftin. Destul de bun însă ca să ne depisteze şi să ne captureze.

— Ce facem acum? Ridică din umeri.

— Ce putem face? Cred că mai bine ne-am preda.

Totuşi, mâinile îi cerneau neobosite ţărâna din spate. În fine, degetele-i întâlniră o piatră netedă. Vocile depărate începuseră să se apropie.

„La naiba!”, se stropşi el.

— Ascultă, Gailet. În clipa în care-ncep să mă mişc, ia-o la fugă de aici. Ia-ţi notiţele şi du-le Athaclena, dac-o mai fi fiind în viaţă.

Apoi, mai înainte ca ea să-i pună vreo întrebare, slobozi un urlet şi azvârli piatra cu toată puterea.

Mai multe lucruri prinseră să se deruleze simultan Fiben simţi o durere cumplită la încheieturile mânii. Urmă un fulger de lumină, care aproape că-l orbi. Apoi, în timp ce făcea o săritură în faţă, o ploaie de înţepături îi căzu peste piept.

Şi, în timp ce se avânta către obiectul plutitor, un sentiment ciudat îl inunda, sentimentul că mai jucase acest joc şi înainte – că mai trăise acest moment de violenţă, nu o dată sau de două ori, ci de o sută de ori, într-o sută de vieţi anterioare.

Valul de familiaritate, agăţat de marginile memoriei, trecu peste el ca un tăvălug, în vreme ce el plonja peste câmpul magnetic pulsatoriu al trântorului, în încercarea de a se feri de mânia lui ucigaşă.

Pământul însuşi păru să se revolte, când acesta declanşa primul atac. Raza laser îi despică umbra în două şi aprinse iarba din spatele său.

Fiben se zbătea să scape cu viaţă din tirul ameţitor, în vreme ce câmpul şi cerul se amestecaseră într-o pată enormă şi scârboasă.

Sentimentul de „deja vu" părea să-l ajute!

Fiben simţi că mai făcuse asta de nenumărate ori. Într-un cotlon, încă raţional, al minţii ştia că, în realitate, nu mai făcuse aşa ceva, dar ritmul dereglat al amintirilor îi dădea altceva de înţeles şi îi contura acea falsă încredere în puterile sale, de care avea atâta nevoie în acele clipe în care îndrăznise să-şi desfacă legătura de la mâna dreaptă, care era rănită, şi, cu degetul aproape frânt, să caute pe bâjbâite cutia de control a robotului.

Cerul se prăvăli din nou peste pământ. Fiben îşi rupse o unghie, în timp ce se chinuia să spargă încuietoarea. Apoi apucă de fire şi smuci cu putere. Reuşi.

Maşina se roti şi se aplecă într-o parte, ca şi cum i-ar fi simţit intenţia. Dar cimpanzeul îşi eliberă picioarele din strânsoare cât ai clipi.

Maşina de luptă se dovedi a fi însă mai rapidă şi începu să-l rotească, cu repeziciune, cape o păpuşă de cârpă. Ameţit, Fiben strânse involuntar în mână stângă mănunchiul de fire, continuând să se menţină deasupra câmpului magnetic. Un singur lucru nu-şi amestecase culorile cu ale celorlalte: lentila laserului, aţintită drept către faţa sa.

„La revedere", îşi spuse şi închise ochii.

Apoi, ceva se rupse. Se trezi zburând într-o parte, ţinând încă în dreapta firele. Urmă un impact puternic. Ţipă şi se rostogoli până în apropiere de focurile ce încă mai mocneau.

Abia de acum încolo durerile începură să dospească în el. Îşi simţea coatele atât de îndurerate, ca şi cum ar fi făcut dragoste o noapte întreagă cu o imensă gorilă-femelă de la Centrul

Howletts. Îl nimerise cel puţin în două locuri. Se aşteptase însă să moară şi, indiferent ce urma să se întâmple de acum încolo cu el, se simţea bine numai pentru că era viu. Se şterse la ochi, deoarece era plin de praf şi de cenuşă.

La o distanţă de aproape cinci metri, rămăşiţele navei de explorare sfârâiau şi fâşâiau, în mijlocul unui cerc de iarbă neagră, fumegând. Fiben clătină din cap, la gândul mult lăudatei calităţi a metalelor galactice.

„Ce naiba de Eatee Shyster i-o fi vândut poporului Gubru mizeria asta? se întrebă în sine. N-aş fi achiziţionat-o nici dac-ar fi fost un Jophur, făcut din zece inele de sevă frumos mirositoare. În situaţia mea însă chiar că-mi vine să-l sărut…”

În apropiere, izbucni o discuţie furtunoasă. Auzi zgomotul unor picioare alergând. Pe Fiben îl cuprinse speranţa. La început, se aşteptase ca soldaţii Gubru să pornească în căutarea navei lor de explorare. Acum, constata că, de fapt, noii-sosiţi erau cimpanzei! Se ridică în picioare, bălăbănindu-se şi străduindu-se să zâmbească.

Zâmbetu-i îngheţă însă pe buze, atunci când îi zări pe cei ce se apropiau.

— Ia te uită peste cine am dat?! Domnul Fişă Albastră, în persoană. Arăţi de parcă ai fi participat la cursele cu obstacole, liceanule. Am impresia că nu prea realizezi când ai pierdut startul.

Era un cimpanzeu înalt, ras cu multă grijă, cu o mustaţă elegantă, mătăsoasă şi cârlionţată. Fiben oftă, recunoscându-l pe conducătorul grupei de probă de la „Strugurele Maimuţei”. De ce naiba trebuia ca, dintre toţi cimpanzeii din lume, să dea tocmai peste Gheară de fier?

Imediat sosiră şi alţii. Hainele, pline de fermoare strălucitoare, purtau ca semn distinctiv fie o eşarfă, fie un simplu petec cu desenul unei… gheare desfăcute, strălucind într-o tăcută ameninţare holografică.

Se strânseră în jurul său. Puştile modificate de pe spate arătau că făceau parte din rândurile noii miliţii a colaboratorilor, despre care şi el, şi Gailet, auziseră câteva zvonuri în trecut.

— Mă mai ţii minte, liceanule? îl întrebă Gheară de fier rânjind. Da… m-am gândit eu c-o să mă ţii minte. În orice caz, eu te ştiu.

Fiben oftă din nou, văzând-o pe Gailet Jones târâtă în faţă de alţi doi cimpanzei ce o ţineau strâns.

— Ai păţit ceva? îl întrebă ea în şoaptă.

N-avea niciun rost să încerce să-i pătrundă gândurile, numai privind-o drept în ochi, aşa că dădu din cap, în semn că nu i se întâmplase nimic rău. Se părea că nu prea aveau ce să-şi spună.

— Ia veniţi mai încoace junele mele frumuseţi genetice!

Gheară de fier râdea şi-l strângea cu putere pe Fiben ceva mai sus de încheietura rănită.

— Aş vrea să cunoşti nişte persoane. Atenţie însă, nu încerca să umbli cu vreo şmecherie! îl smuci într-o parte şi se văzu nevoit să-şi ia privirile de la Gailet.

Se împletici, dar nu se împotrivi. Îi lipsa puterea să înceapă o luptă inutilă, în timp ce se lăsa târât prin faţa lui Gailet, reuşi să arunce câteva priviri cercetătoare împrejur: realiză că se aflau numai la câteva sute de metri de ţărmul lui Port Helenia.

Ochii mari ai unui cimpanzeu, îmbrăcat în salopetă de lucru, îl priveau de pe scândurile unui cultivator din vecinătate.

Fură duşi amândoi către o poartă mică, care spărgea linearitatea zidului, barieră şerpuind nestingherită pe deasupra satelor, asemenea unei plase aruncate peste vieţile lor.

49
GALACTICII

Suveranul Bunei-Cuviinţe îşi manifestă starea de agitaţie printr-un acces de furie, transformată într-o serie scurtă de ţopăituri, cocoţat pe Stinghia Declamaţiei.

Zvârcolirile izolate ale revoltelor nu fuseseră prezentate înaltei sale judecăţi decât foarte târziu, împiedicând astfel circulaţia informaţiilor pentru mai bine de o rotaţie planetară.

Era adevărat că supravieţuitorii ambuscadei din munţii se aflau încă în stare de şoc. Primul lor gând fusese acela de a raporta imediat situaţia la comandamentul militar Iar comandamentul, ocupat să cureţe câmpiile din împrejurimi de rămăşiţele mărunte de pe coastele dealurilor, în comparaţie cu un asalt în toată puterea cuvântului asupra bateriei de apărare a spaţiului din interior?

Suveranul înţelegea foarte bine acum cum se puteau produce astfel de greşeli. Şi totuşi, se simţea frustrat: problema din munţi era cu mult mai importantă decât orice alte atacuri ale gherilei sălbatice a clienţilor umanilor.

— Ar fi trebuit să puneţi capăt la toate astea adică să vă autodistrugeţi!

Suveranul ciripi şi execută dansul pedepsei în faţa oamenilor de ştiinţă Gubru. Specialiştii arătau ciufuliţi şi aveau hainele în dezordine, ca urmare a lungii călătorii de dincolo de dealuri. Acum, stăteau mai într-o parte, deprimaţi.

— Acceptând predarea, ne-aţi rănit, ne-aţi produs mult rău, ne-aţi micşorat proprietatea şi onoarea, şi încheie Suveranul discursul pedepsitor.

Dacă a fi fost militari, marele preot ar fi putut cere despăgubiri de la ei şi de la familiile lor. Însă cum majoritatea soldaţilor de escortă fuseseră

ucişi, Suveranul realiză că oamenii de ştiinţă erau mai puţini preocupaţi şi informaţi în legătură cu problemele bunei-cuviinţe.

Hotărî să-i ierte.

— Fără îndoială că am înţeles decizia pe care aţi luat-o în acele momente Ea a devenit literă de lege şi noi o vom respecta ca atare.

Tehnicienii dansară uşuraţi. Nu vor fi umiliţi sau, şi mai rău, batjocuriţi, atunci când se vor întoarce acasă. Cuvântul lor solemn nu va fi repudiat.

Conform acestuia, oamenii de ştiinţă trebuiau să plece imediat din sistemul Garth, neputând fi înlocuiţi cel puţin un an de zile. Ulterior, un număr egal de oameni urmau să fie eliberaţi din detenţie.

Deodată, Suveranul îi veni o idee. Aceasta aduse cu ea fâlfâitul rar al unei emoţii stranii – amuzamentul. De acord, va ordona să fie eliberaţi şaisprezece oameni, dat cimpanzeii din munţi nu-şi vor reîntâlni patronii. Oamenii eliberaţi vor fi trimişi pe Terra!

Acest lucru îi va satisface cu siguranţă pe cimpanzeii ăia afurisiţi.

Ce-i drept, soluţia ar fi costisitoare, dar nu într-atât încât să le permită acestor creaturi să părăsească din nou continentul principal de pe Garth.

Era năucitor gândul că cimpanzeii ar fi putut realiza ceea ce se raportase că făcuseră în munţi. Cum de fusese posibil? Proto-clienţii pe care-i vedea prin oraş şi navele nu păreau capabili de asemenea fineţe.

Era posibil oare să mai existe încă oameni acolo? Gândul era descurajant, dar Suveranul se linişti, spunându-şi că aşa ceva nu era posibil. În conformitate cu cifrele recensământului, numărul oamenilor care nu fuseseră luaţi în evidenţă era prea mic pentru a avea vreo importanţă. Din punct de vedere statistic, ar fi trebuit să fie morţi cu toţii. Bineînţeles cava fi nevoie ca sistemul bombardării

cu substanţe gazoase să fie îmbunătăţit. Noul suveran al Preţului şi Precauţiei se va plânge, cu siguranţă, pentru că întreg programul de până atunci se dovedise a fi foarte scump. De data asta însă, suveranul Bunei-Cuviinţe va fi cu trup şi suflet de partea militarilor.

Se făcuse simţită o mişcare perceptibilă. Suveranul simţi în interiorul corpului o durere ascuţită. Să fi fost un prim semn, prematur, al aşteptatei schimbări sexuale? N-ar fi trebuit să înceapă în aceste momente în care lucrurile se dovedeau atât de instabile, iar dominaţia nu se hotărâse încă între cei trei.

Năpârlitul trebuia să mai aştepte până când convenienţele vor fi îndeplinite şi se va ajunge la un consens, astfel încât să devină clar cine va fi clar cine era cel mai puternic.

Suveranul ciripi o rugăciune pentru strămoşii dispăruţi, iar ceilalţi i se alăturară imediat. Dacă ar fi existat măcar o singură cale pentru a fi identificat direcţia în care se îndreptau evenimentele…

Fusese oare nava delfinilor descoperită? Se apropiau oare chiar în acele momente flotele vreuneia din Alianţele de Antici care se întorseseră pentru a anunţa sfârşitul tuturor lucrurilor?

Începuse, deja, timpul Schimbării? Dacă preoţii ar fi fost siguri că Legea Galactică fusese încălcită în mod ireparabil, s-ar fi simţit liber să ignore acea convenţie, inacceptabilă în sine.

Nu erau decât timide consolări, bineînţeles. Chiar şi cu oamenii la cârma lucrurilor, animalele astea nu vor şti niciodată singure care era calea cea bună către recunoaştere. Era singurul drum – cel al ignoranţei şi primitivităţii – pe care-l putea cunoaşte o specie de tipul puilor-de-lup. Neluând în seamă subtilităţile unei culturi galactice antice, bătrână de miliarde de ani, au încercat să străbată în primul rând dând buzna, pur şi simplu, şi utilizând argumentul apropierii directe.

Întotdeauna au avut parte de o singură soartă: au murit.

„Consolare – ciripi –, da, consolare şi victorie."

Mai rămânea însă o problemă care trebuia avută în vedere – poate cea mai importantă dintre toate. Preotul se adresă din nou conducătorului expediţiei.

— Jurământul vostru final în înţelegerea făcută cu duşmanul a fost astfel conceput încât va trebui să evitaţi mereu de acum încolo să mai păşiţi în acele locuri. Altfel a fost un jurământ strâmb.

Savanţii executară dansul acordului. Un mic loc de pe suprafaţa planetei Garth fusese interzis accesului pentru clanul Gubru până ce stele aveau să cadă din înalturi sau până ce legile de acum aveau să fie schimbate.

— Înainte de atacul dezlănţuit împotriva voastră aţi descoperit cumva urme ale acestei activităţi misterioase de combinare genetică, despre care am vorbit? Acea activitatea a unei Elite secrete?

Întrebarea mult retorică: ideea existase deja în raporturile lor.

Suveranul îşi continuă seria întrebărilor, vizând cu precădere detaliile.

Desigur, nu existase timp decât pentru o examinare superficială, dar dovezile obţinute nu puteau aveau decât o singură interpretare. Iar implicaţiile erau tulburătoare.

Sus, în creierii acelor munţi, cimpanzeii ascundeau o rasă pre-receptivă la senzaţii. Prin experienţe anterioare invaziei, ei şi protectorii lor umani se legaseră de Elite prin crearea unei noi specii de clienţi! Aşa care va să zică!

Suveranul îşi începu dansul suplu. Informaţiile descoperite în tumulii tymbrimieni se dovedeau deci a fi adevărate! Într-un fel, prin care cine ştie ce miracol extraordinar, această lume bântuită de catastrofe dăduse naştere unei comori. Şi, în continuare, în ciuda dominaţiei Gubru asupra pământenilor şi a cerului, pământenii continuau să-

şi ascundă descoperirea şi să o păstreze numai pentru ei.

Nu era de mirare că Biblioteca Planetară fusese golită de dosarele aparţinând Elitelor! Se încercase ascunderea probelor.

„Acum însă – jubilă Suveranul –, acum nu ne mai mirăm!”

— Sunteţi liberi urcaţi la bordul navelor voastre şi porniţi spre casă, se adresă Suveranul către savanţii a căror onoare fusese târâtă prin noroiul dezonoarei.

Apoi se răsuci către ajutoarele Kwackoo, adunate în jurul stinghiei.

— Contactaţi-l pe Suveranul Balanţei şi Ghearei, le spuse în cuvinte foarte seci. Spuneţi-le nobililor mei că doresc să realizăm imediat un colocviu. Unul dintre patrupezii pufoşi se înclină imediat, apoi o zbughi pentru a-l chema pe comandantul forţelor armate.

Suveranul Bunei-Cuviinţe rămase căţărat în continuare pe stinghie, deoarece nu se încheiaseră toate actele ceremoniei protecţiei.

Nu putea decât să-şi mute, din când în când, greutatea de pe un picior pe altul şi să-şi odihnească ciocul pe piept, meditând profund la cele ce urmau să se întâmple.

Partea a patra
TRĂDĂTORII

„Nu acuza Natura, căci ea şi-a făcut datoria. Fă-ţi-o şi tu pe-a ta.”

John Milton, „Paradisul pierdut”

50
GUVERN ÎN ILEGALITATE

Mesagerul stătea pe o canapea, în colţul Camerei de Consiliu, cu o pătură înfăşurată în jurul umerilor, şi sorbea rar dintr-o ceaşcă cu supă aburindă. Din când în când tânărul cimpanzeu era străbătut de câte un frison, dar, mai tot timpul, păstra o mină obosită şi gravă. Părul ud rămăsese încă sub forma unor şuviţe încâlcite din cauza băii reci, pe care trebuise s-o facă în ultima etapă a călătoriei.

„E de mirare că a reuşit să ajungă până aici, se gândi Megan Oneagle, privindu-l. Din toate echipele de spioni, pe care le-am trimis către ţărm, deşi au fost echipele cu cel mai bun echipament s-a mai întors niciuna. Iar cimpanzeul ăsta mărunţel reuşise să ajungă până aci cu o pânză din material ţesut în casă, şi aducând cu el un mesaj de la fiul meu."

Megan se şterse din nou la ochi, amintindu-şi de primele cuvinte ale curierului, după acesta încheiase de străbătut înot ultima porţiune a lacului subteran, înainte de a atinge malul insulei din adâncuri.

— Căpitanul Oneagle te feli… te felicită, doamnă.

Şi continua să împingă pe deasupra apei, cu o mână, un pachet, protejat de umezeală cu ulei de copac. I-l oferise, apoi se prăbuşise în braţele personalului medical.

„Un mesaj de la Robert! se mirase ea, apoi o invadase speranţa. E încă în viaţă. E liber. Şi e în fruntea unei armate, al cărei mesager este cimpanzeul acesta…"

Nu ştia dacă să se bucure sau să plângă. Evident că lucrul acesta o făcea să se simtă mândră. Robert

trebuie că era singurul om adult liber de pe întreaga planetă Garth, în aceste momente. Şi, chiar dacă armata pe care şi-o înjghebase era ceva mai mică decât vreuna din bandele de maimuţe disperate, care duceau lupta de gherilă prin munţi, ei bine, cel puţin reuşiseră să facă ceva mai mult decât realizaseră rămăşiţele – mai bine instruite, e drept – ce-i rămăseseră ei din forţele miliţiei planetare.

Şi, dacă o făcuse să fie mândră de el, Robert reuşea acum şi s-o uimească. Oare să fi avut băiatul ei mai multă profunzime decât crezuse ea mai înainte de a-l trimite în munţi, la adăpost, în companiei Athaclenei?

Poate ceva pe care numai nenorocirea şi necazurile reuşiseră să-l scoată la suprafaţă? „Poate că are mai mult din personalitatea tatălui său decât am vrut eu să cred." Sam Tennace era unul din piloţii spaţiali care se oprea pe Garth cam o dată la cinci ani. Unul dintre cei trei soţi cosmonauţi ai lui Megan.

Fiecare venea acasă pentru câteva luni, de obicei în intervale de timp diferite, apoi o luau din loc, revenind printre stele. Alte femei poate că nu ar fi fost în stare să accepte o astfel de situaţie, dar ceea ce le convenea cosmonauţilor se potrivea şi nevoilor ei de politiciană şi de carieristă.

Din cei trei, numai de la Sam Tennace avea un copil.

„Şi nu mi-am dorit niciodată ca fiul meu să fie erou, descoperi ea.

L-am criticat atât de mult, încât credeam că niciodată n-o să ajungă să-i semene lui Sam."

Dacă Robert nu s-ar fi dovedit atât de plin de energie şi dorinţă de acţiune, în clipa aceea s-ar fi putut afla la adăpost – internat în lagărele de pe insule, la un loc cu restul populaţiei umane, continuându-şi hobby-urile de băiat simpatic, împreună cu prietenii săi – în loc să fie implicat

într-o luptă disperată şi inutilă, împotriva unui duşman omnipotent.

„În fine, încercă ea să se autolinişteascâ, poate că mai şi exagerează în scrisoare.”

În stânga ei, murmurele de uimire se auzeau din ce în ce mai tare, în timp ce guvernul în exil studia cu atenţie mesajul, scris pe o bucată de coajă de copac cu cerneală fabricată în casă.

„Fiu de căţea!”, îl auzi pe colonelul Millchamp înjurând gros.

„Va să zică aşa au ştiut ei întotdeauna unde mă aflam şi ce puneam la cale, chiar înainte de a începe ceva!”

Megan se apropie şi mai mult de masă:

— Te rog să rezumi, colonele.

Millchamp ridică privirea către ea. Ofiţerul corpolent de miliţie, cu faţa roşie, continuă să înjure de mai multe ori, până când cineva îl apucă de braţ silindu-l să se oprească.

— Fibre optice! strigă el furios.

Megan clătină din cap.

— Nu înţeleg.

— Le-au vopsit. Fiecare cablu telefonic, cablu de comunicare… aproape fiecare piesă electronică de pe planetă! Toate au fost acordate încât să poată rezona spre înapoi, pentru a-şi trimite ecoul pe o lungime de undă, pe care să o poată recepţiona blestematele astea de păsări…

Colonelul Millchamp îi dispăru vocea din cauza furiei. Se clătină şi făcu doi paşi înapoi.

Uimirea de pe faţa Coordonatoarei Planetei trebuie că era evidentă pentru toată lumea.

— Dacă-mi permiteţi să vă explic, doamnă Coordonator, interveni John Kylie, un bărbat înalt, cu o faţă gălbejită de cosmonaut, care toată viaţa s-a plimbat numai prin spaţiu.

Profesia lui Kylie pe timp de pace era aceea de căpitan al unui sistem intern de transport civil de mărfuri. Vasul său de negoţ luase parte la bătălia spaţială, mai mult ca o glumă, decât ca o unitate

combatantă în sensul propriu al cuvântului, însă fusese unul dintre puţinii supravieţuitori – dacă acesta se dovedise a fi termenul cel mai potrivit. Distrus, făcut practic ferfeniţă, fusese utilizat în partea finală a încleştării pentru a mângâia carcasele navelor Gubru cu laserul său de putere, după care revenise liniştit în Port Helenia, profitând de faptul că inamicul era prea preocupat de consolidarea poziţiilor abia cucerite, pentru a-i mai urmări pe cei ce se refugiaseră în interiorul atmosferei.

Căpitanul vasului devenise acum sfătuitorul naval al lui Megan.

Stătea drept în faţa ei, cu uimirea larg zugrăvită pe faţă.

— Doamnă coordonator, vă amintiţi ce afacere extraordinară am făcut în urmă cu douăzeci de ani, cu acea fabrică fotonică şi de piese electronice? Era un fel de microatelier cu autodotare – ceva ce se potrivea perfect unei colonii mici, cum era Garth.

Megan dădu din cap, în semn că-şi amintea.

— Da, da, unchiul dumneavoastră era Coordonator pe vremea aceea.

Şi, dacă ţin bine minte, prima dumneavoastră comandă a fost de a duce la bun sfârşit negocierile, pentru a putea aduce fabrica pe Garth.

Kylie aprobă, dând la rândul său din cap.

— Una dintre realizările principale ale fabricii era realizarea fibrelor optice. Câţiva au spus chiar că chilipirul pe care-l obţinusem atunci de la Kwackoo era prea grozav, pentru a putea fi adevărat. Cine şi-ar fi putut însă imagina ce aveau ei de gând să facă ulterior? Cine s-ar fi gândit atât de departe în viitor? La acea întâmplare îndepărtată care iar fi putut face să îşi dorească într-o bună zi să…

Megan mormăi:

— Kwackoo sunt clienţii…

— …poporului Gubru, aprobă Kylie. Blestematele astea de păsări trebuie că s-au gândit chiar de pe atunci că asta se va petrece într-o bună zi.

Megan rememora ceea ce Uthacalthing se străduise în nenumărate rânduri să o facă să înţeleagă – faptul că planurile popoarelor galactice bătrâne sunt de lungă perspectivă şi-ţi trebuie răbdarea unei planete care se învârte pe orbită, ca să încerci să le pricepi implicaţiile adânci.

Cineva îşi drese iar glasul. Era maiorul Prathaculthorn, ofiţerul scund şi îndesat din marina terestră. El şi detaşamentul său rămăseseră singurii soldaţi profesionişti după luptele din spaţiu şi cele de la sol, după gestul de apărare, lipsit de orice perspectivă, al Port Helenia. Faţă de el, singurul militar adevărat din grup, Millchamp şi Kylie aveau de realizat mai mult misiuni neoficiale, care necesitau multă discreţie.

— De data asta este cu mult mai greu, doamnă Coordonator, interveni el. Fibrele optice realizate în această fabrică au fost încorporate în aproape toate piesele de echipament militar şi civil de pe această planetă. Sunt integrate aproape în fiecare clădire. Putem să avem încredere în descoperirea făcută de fiul dumneavoastră?

Lui Megan îi veni să ridice din umeri, dar instinctul de politician o opri la timp.

„De unde naiba să ştie?” se întrebă. Pentru mine, cea de acum, băiatul asta e un străin.”

Aruncă o privire către micuţul cimpanzeu, care aproape că-şi dăduse sufletul pentru a-i aduce mesajul lui Robert. Nu-şi închipuise niciodată că fiul ei ar fi putut inspira atâta putere de sacrificiu. Clătină din cap şi se întrebă dacă nu cumva gândea aşa din gelozie.

Se înscrise apoi la cuvânt o femeie din grupul marinei.

— Raportul e semnat şi din partea tymbrimienilor de către Athaclena, le atrase

atenţia.

Şi locotenentul Lydia Mecue strânse din buze. Era încă o posibilitate de verificare, le sugeră.

— Cu tot respectul, Lydia, replică maiorul Prathaculthorn, tymbrimiana este abia cu ceva mai mult decât un copil, în privinţa strategiei militare.

— Dar e fiica Ambasadorului Uthacalthing! sări Kylie. Iar tehnicienii cimpanzei au contribuit şi ei la realizarea experimentelor.

Prathaculthorn clătină din cap.

— Asta înseamnă că nu avem martori cu adevărat calificaţi.

O parte a consiliului începu să vocifereze. Membrul reprezentant în guvern al neo-cimpanzeilor, dr. Suzinn Benirshke, roşi şi-şi lăsă privirile să alunece pe suprafaţa mesei. Prathaculthorn nu părea însă să-şi dea seama că a spus ceva jignitor. Toată lumea ştia că maiorul nu era o persoană cu tact.

„Şi mai e şi de la marină”, îşi spuse Megan.

Corpul de puşcaşi marini reprezenta elita serviciului de luptă al pământenilor, cu cel mai mic număr de membri din parte neo-delfinilor şi a neo-cimpanzeilor. Din acest motiv, Marina recruta în mod exclusiv numai bărbaţi, ultimul bastion împotriva mişcării feministe de pe vremuri.

Comandantul Kylie răsfoi rapid foile tăiate inegal ale raportului lui Robert Oneagle.

— Şi, totuşi, trebuie să fiţi de acord, domnule maior, că scenariul este plauzibil. Ar putea explica piedicile care ni s-au pus, precum şi eşecul total în realizarea unui contact fie cu insulele celelalte, fie cu insula principală.

Prathaculthorn medita câteva clipe, apoi dădu din cap în semn că era de acord.

— Mda, pare plauzibil. Fără îndoială însă că ar trebui să realizăm propriile noastre investigaţii, mai înainte, de a ne comporta, ca şi cum ar fi adevărat.

— Ce vă deranjează, domnule maior? întrebă brusc Kylie. Nu vă surâde ideea de a renunţa la arma dumneavoastră cu raze termice şi de a pune mâna pe arc şi pe săgeţi?

Replica maiorului se dovedi surprinzător de slabă.

— Dimpotrivă, domnule, însă numai atâta vreme cât şi inamicul dispune de un echipament asemănător, iar problema constă tocmai în faptul că el nu se foloseşte de aşa ceva.

Liniştea se aşternu pentru câteva clipe în interiorul peşterii.

Nimeni nu părea să mai găsească ceva de spus. Pauza luă sfârşit în clipa în care colonelul Millchamp se întoarse în direcţia mesei şi izbi cu palma în lemnul ei.

— Fie că e una, fie că e alta, nu înţeleg ce rost are să mai aşteptăm.

Megan se încruntă.

— Ce vreţi să spuneţi, domnule colonel?

— Vreau să spun, mârâi Millchamp, că… Ce pot să facă forţele noastre aici sub pământ? Nu facem altceva decât să înnebunim cu toţii, încetul cu încetul. În acest timp, poate chiar în aceste clipe, Pământul însuşi se luptă pentru existenţa sa!

— Nu există niciun fel de chiar în aceste clipe, în spaţiul interstelar, comentă comandantul Kylie. Simultaneitatea este un mit. Conceptul e întâlnit în anglică, dar şi în alte limbi pământene, dar…

— Oh, las-o dracului de metafizică! i-o trânti Millchamp. Ceea ce contează e să-i putem atinge cumva pe duşmanii Terrei.

Ridică cojile de copac de jos, Pe unele mai atârnau încă frunze.

— Mulţumită luptătorilor de gherilă, ştim acum unde şi-au fixat soldaţii Gubru principalele baze militare pe planetă. Indiferent cum ar fi situaţia, nici şmecheriile puse la cale de blestemata de Bibliotecă Planetară şi nici aroganţa păsăroilor nu

ne mai pot împiedica în aceste clipe să începem să-i lovim. Avem „undiţele”…

— Dar…

— Trei şi toate bine ascunse. Niciuna n-a fost folosită în spaţiu, în cursul bătăliei, iar militarii Gubru nu au de unde să ştie că deţinem vreuna. Şi dacă proiectilele lor speciale au fost făcute pentru a fi bune împotriva populaţiei Tandu (la dracu’ cu inimile lor cu şapte vieţi!), cu siguranţă că se vor dovedi bune şi pentru ţintele Gubru de la sol.

— Şi la ce va folosi asta? întrebă cu voce blajină locotenentul Mecue.

— Putem să facem câteva pliscuri Gubru să pice în ţărână! Ambasadorul Uthacalthing ne-a spus că simbolurile sunt importante în bunul mers al războiului galactic. În acest moment, nu putem pretinde decât că am aprins ici şi colo câteva scântei pe cerul lui Garth. Dar câteva lovituri, chiar şi simbolice, dar care să le provoace stricăciuni ireparabile, ar demonstra celor Cinci Galaxii că noi nu suntem rasa care să accepte să fie mânată de la spate cu băţul.

Megan Oneagle vorbi cu ochii închişi.

— Din totdeauna mi s-a părut ciudată situaţia în care acel concept strategic de lovitură de stat, al strămoşilor mei amerinindieni, ar trebui să aibă loc într-o galaxie hipertehnologică.

Îşi înălţă privirile.

— Am putea ajunge la aşa ceva, dar asta numai dacă nu găsim o altă cale de a ne demonstra pragmatismul. Şi, mai ales, nu uitaţi că Uthacalthing ne-a sfătuit să fim răbdători. Vă rog să vă aşezaţi, domnule colonel Millchamp. Vă rog să luaţi loc cu toţii. Sunt hotărâtă să nu renunţăm la forţa de care mai dispunem încă, aşa dintr-odată; până când nu mă conving că e singurul lucru care ne-a mai rămas de făcut împotriva duşmanilor.

— Nu uitaţi că aproape fiecare om de pe planetă este ostatic în insule, că vieţile lor depind de dozele de antidot Gubru. Nu uitaţi, de asemenea,

că pe insula principală se află nenorociţii de cimpanzei, pe care a trebuit să-i abandonăm cu totul.

Chipurile ofiţerilor erau marcate de oboseală şi de deprimare.

„Se simt frustraţi, îşi spuse Oneagle. Şi zău că nu pot să-i învinovăţesc pentru asta!”

Când planificaseră desfăşurarea războiului, când începuseră să planifice căile de a rezista invaziei, nimeni nu sugerase un astfel de deznodământ. Poate că un popor mai experimentat în căile de înţelegere sofisticate, oferite de Marea Bibliotecă, întru înţelegerea războiului – arta ascunsă deţinută cel mai bine de aconi, vechii galactici – să fi fost mai bine pregătit. Dar tactica Gubru transformase modestele lor planuri de apărare într-un veritabil abator.

Nu spuse însă şi motivul principal al refuzului sancţionării acestei fapte. În mod notoriu, oamenii erau nişte creaturi nesofisticate în jocul pedanteriei galactice. În cazul lor, o lovitură dată duşmanilor ar fi putut rămâne fără niciun fel de urmări pe linia interpretării simbolice, în loc să constituie un avertisment-pedeapsă pentru ororile săvârşite de acesta.

Oh, ironia asta a sorţii! Dacă Uthacalthing avusese dreptate, atunci elementul care precipitase declanşarea crizei se dovedea a fi mărunta navă pământeană, aflată undeva, la jumătatea drumului între cele Cinci Galaxii. Se ştia doar că pământenii deţineau un neîntrecut talent în a-şi crea singuri probleme.

Megan îşi ridică la timp privirea, pentru a-l observa pe micul cimpanzeu venit de pe insula principală – mesagerul lui Robert – că se apropie de masă, cu pătura încă în jurul umerilor. În ochii căprui sclipea o undă de îngrijorare.

— Da Petri? îl tatonă.

Cimpanzeul făcu o plecăciune.

— Doamnă, doctorul spune că trebuie să mă duc chiar acum în pat.

Megan dădu din cap, însemn de acord.

— Foarte bine, Petri. Sunt sigură că, mai târziu, o să te putem descoase noi ceva mai mult decât acum… Or să mai fie unele întrebări. Acum însă, poţi merge să te odihneşti.

— În regulă. Mulţumesc doamnă. Mai era însă ceva. Ceva ce ar trebui să vă spun cât timp îmi mai aduc încă aminte.

— Da? Despre ce e vorba?

Cimpanzeul nu părea tocmai în apele lui. Le aruncă o privire circumspectă oamenilor din jurul mesei, apoi o privi din nou pe Megan.

— E o problemă personală. Ceva ce căpitanul Oneagle mi-a cerut să memorez şi să vă spun pe de rost.

Megan zâmbi.

— Foarte bine. Domnilor, vă rog să mă scuzaţi pentru o clipă, se poate?

Şi porni împreună cu Petri către celălalt capăt al încăperii. Odată ajunsă acolo, se aşeză pe un taburet, pentru a fi la nivelul micului ei însoţitor.

— Acum poţi să-mi spui liniştit ce ţi-a comunicat Robert.

Petri dădu din cap:

— Căpitanul Oneagle mi-a spus să vă zic că Athaclena din clanul Tymbrimienilor face, de fapt, cea mai mare parte a treburilor organizatorice ale armatei.

Megan oftă încetişor. Bănuise că în felul acesta stăteau lucrurile acolo. Posibil că Robert să-şi fi găsit noi resurse de vitalitate, mai adânci, dar nu fusese şi nici nu avea să fie vreodată un conducător înnăscut.

— Căpitanul Oneagle mi-a zis să vă spun că Athaclena tymbrimiana are statutul onorific de protector faţă de cimpanzeii noştri, în mod oficial.

Megan dădu iar din cap:

— Deştept lucru. O să votăm chestiile astea şi o să-i trimitem rezultatul prin tine.

Cimpanzeul scutură fruntea şi spuse pe un ton amărât:

— Vai doamnă, dar noi nu putem să aşteptăm până votaţi. Ah, da, trebuie să vă mai spun că dom'căpitan Oneagle şi tymbrimiana Athaclena au încheiat o… o legătură maritală… cred că aşa i se spune. Cred că…

Megan se ridică brusc în picioare, se întoarse cu faţa la perete şi-şi lipi fruntea de piatra rece. „Băiatul ăsta nebun!" începu să-l blesteme.

„Nu avea ce altceva să facă!", îi găsi tot ea o scuză.

„Care ca să zică, acum sunt şi soacră", se gândi cu ironie.

Cu siguranţă că nu vor exista nepoţi din această legătură. Nu pentru a procrea urmaşi erau făcute căsătoriile interspecii. Implicaţiile lor vizau cu totul alte lucruri.

Undeva, în spatele lor, consiliul dezbătea aprins. Reveneau mereu peste cele discutate, neajungând practic la niciun rezultat concret, aşa cum se întâmplase mereu în ultimile luni.

„Oh, măcar să-l fi avut pe Uthacalthing aici, lângă noi, îşi zise Megan. Avem atâta nevoie de experienţa lui, de înţelepciunea şi de umorul său. Chiar şi numai pentru a sta de vorbă, aşa cum făceam pe vremuri. Şi, poate că ar fi putut să-mi explice aceste lucruri care o fac pe o biată mamă ce nu le înţelege să se simtă atât de pierdută."

Deşi o ascunsese atâta vreme, fu nevoită să-şi mărturisească faptul că-i ducea dorul ambasadorului tymbrimienilor. Îi era dor de el mai tare decât de oricare altul dintre soţii săi şi chiar mai mult – Dumnezeu s-o aibă în pază – mai mult decât îi era de propriul ei fiu înstrăinat.

51
UTHACALTHING

Era fascinat să-l priveşti pe Kault jucându-se cu o neo-veveriţă, unul dintre animalele indigene în aceste îndepărtate câmpii sudice. Se înţelegea perfect cu micile creaturi şi le întindea nuci coapte în mâinile lui mari de thennanian. Se jucase cu unul mai mult de o oră, în timp ce trebuiseră să facă acea pauză lungă, aşteptând răbdători sub soarele fierbinte al amiezii la adăpostul unui rug ţepos.

La început, Uthacalthing rămăsese surprins când observase scena.

Universul nu înceta să-i provoace surprize. Chiar şi banalul şi neinteresantul Kault constituia o perpetuă sursă de surprize.

Tremurând de enervare, neo-veveriţa mişca lăbuţele din faţă, adunându-şi curajul. Apoi brusc făcu două sărituri către uriaşul thennanian şi-i apucă mâna între lăbuţe. Îi smulse o nucă şi o zbughi.

Uluitor! De ce se lăsa Kault jefuit? Uthacalthing stătea întins pe burtă în umbra încinsă a rugilor. Nu cunoştea speciile vegetale ale zonei. Privi câteva clipe înapoi, către estuarul unde acostaseră cu barca şi oftă. Simţea că începe să se familiarizeze cu mirosurile, cu ritmul vieţii de aici, cu uşoara ei pulsaţie, care invada înşelător spaţiul îngust al poieniţei.

Coroana îi trimitea semnale de al micii prădători localnici, care, în această perioadă aşteptau, ascunşi în găurile lor răcoroase, să se scurgă vipia din aer, dar care, în curând, aveau să se furişeze după pradă.

Nicăieri nu mai existau animale mari după prăpădul burrurralilor.

Nu departe de locul unde se afla, Uthacalthing simţi prin roca detritică de la suprafaţă, un roi de insectoide de pământ căutând bucăţele de hrană suculentă pentru regina lor.

La câţiva paşi, micuţa veveriţă ezită între prudenţă şi poftă, în timp ce se strecura încă odată pentru a fura nuca din palma întinsă a lui Kault.

„În mod normal, nu poate fi capabil de aşa ceva!”, se miră Uthacalthing. Se întrebă cum de mărunţica vietate avea încredere în thennanian, o fiinţă aşa de mare şi de puternică, încât intimida numai prin statură. Asta în condiţiile unei vieţi agitate şi paranoide, aşa cum era pretutindeni existenţa biologică pe Garth, în urma catastrofei ecologice, al cărei giulgiu încă mai acoperea stepele de la estul şi sudul munţilor Mulun.

Mai mult Kault nu avea posibilitatea să calmeze o creatură, aşa cum putea s-o facă un tymbrimian, cântându-i în tonuri blânde şi calde.

Un thennanian are simţurile moarte, ca ale unei pietre.

Kault însă îi vorbea în dialectul său galactic, extrem de flexionat.

Uthacalthing îşi încorda auzul şi ascultă.

— Ai tu habar – făptură de sunet/privire/imagine – despre esenţa destinului tău? Făptură măruntă şi ignobilă? Poţi tu – genă/esenţă/destin – oare soarta acelor care au pus picioarele în pulberea stelelor – îndepărtaţii tăi strămoşi?

Veveriţa îşi scutură blana; avea gura plină de nuci. Părea pur şi simplu, hipnotizată, privind fix la moţul lui Kault, care se umfla şi se pleoştea, în timp ce respira. În mod evident, thennanianul nu putea comunica cu creatura, cel puţin nu în maniera în care putea s-o facă Uthacalthing. Şi, totuşi, veveriţa părea să simtă dragostea sa.

„Ce ironie!” gândi Uthacalthing. Tymbrimienii îşi trăiesc viaţa legănaţi de valuri, în muzica neîntreruptă a curgerii vieţii însă, în ciuda acestui

fapt, el nu reuşise să se identifice personal cu micuţul animal. La urma-urmei, nu era decât unul dinte sutele de milioane de animale. Nu înţelegea de ce ar fi trebuit să-i pese tocmai de acesta.

Kault îl iubea însă tocmai pe acest animal. Aşa, simplu, fără niciun simţ al profunzimii, fără nicio legătură directă de la fiinţa la fiinţă: îi era drag animalul în întregime, în mod abstract. Iubea, de fapt, ceea ce reprezenta făptura, ceea ce ar fi putut ea să fie.

„Mulţi oameni susţin încă faptul că fenomenul empatic poate exista şi fără psi", îşi zise Uthacalthing, amintindu-şi de vechea metafora curioasă reprezenta una din ideile lor sucite de dinainte de Contact. Acum nu mai era însă aşa de sigur. Poate că pământenii se situau undeva, la mijloc, între thennanieni şi tymbrimieni.

Poporul lui Kault credea cu pasiune în Elite şi în potenţialul diverselor forme de viaţă de a atinge în cele din urmă treapta înţelepciunii. Străbunii de mult risipiţi în pulberea stelelor ai culturii galactice decretaseră acest lucru cu miliarde de ani în urmă, iar clanul thennanienilor luase ordinul foarte în serios. Fanatismul lor, lipsit de orice compromisuri, în privinţa acestui subiect depăşea limita admirabilului. Din când în când, tocmai datorită unui astfel de crez, în perioade de harababură ca acesta, deveneau extrem de periculoşi.

Acum însă, în mod ironic, Uthacalthing conta tocmai pe acest fanatism, sperând să-l atragă într-o acţiune de amploare, conform unei strategii de multă vreme pusă la punct.

Veveriţa mai luă o alună din palma lui Kault şi hotărî că-i era de ajuns. O zbughi într-o galerie subterană, dând din coada-i stufoasă, în formă de evantai. Kault se răsuci pentru a-l privi pe Uthacalthing. Gâtul i se îngroşa ritmic, ori de câte ori respira.

— Am studiat rapoartele genomice, adunate de ecologiştii pământeni, spuse Consulul thennanian. Această planetă a avut parte de un potenţial impresionant, în urmă cu numai câteva milenii. N-ar fi trebuit niciodată cedată bururallilor. Pierderea formelor potenţiale de inteligenţă de pe Garth a fost o îngrozitoare tragedie.

— Nahallii au fost pedepsiţi pentru ceea ce au făcut clienţii lor, nu-i aşa? întrebă Uthacalthing, deşi ştia dinainte răspunsul.

— Da. Au fost chiar ei retrogradaţi la statutul de clienţi şi puşi sub îngrijirea unui alt clan protector mai în vârstă. Clanul meu, de fapt. E unul dintre cele mai triste cazuri de acest fel.

— De ce?

— Pentru că nahallii sunt un popor foarte matur şi elegant. Vina lor a fost aceea că nu au înţeles, pur şi simplu, nuanţele cerute de ascensiunea spre Raţiune a carnivorelor pure, aşa încât au eşuat lamentabil cu clienţii lor, bururallii. Eroarea nu a fost însă numai a lor. O parte a vinei o poartă şi Institutul Galactic al Elitelor.

Uthacalthing îşi reprimă la timp un zâmbet în stil uman. În schimb, coroana îi luă o formă spiralată, un glyph abia schiţat, invizibil pentru ochii lui Kault.

— Oare veştile bune de aici de pe Garth i-ar ajuta pe nahalli?

— Cu siguranţă.

Smocul fluturând al lui Kault reprezenta echivalentul unei ridicări din umeri.

— Noi, thennanienii nu eram în niciun fel asociaţi cu nahallii, când a avut loc catastrofa, dar această situaţie a trebuit să se schimbe, atunci când au fost retrogradaţi şi ne-au fost încredinţaţi pentru a fi conduşi în drumul spre perfecţionare. Acum, prin adopţiune, clanul meu împarte responsabilitatea asupra locului care a avut de suferit. De aceea a fost trimis aici un consul, pentru a avea certitudinea că pământenii, la rândul

lor, nu or să facă încă şi mai mult rău acestei lumi sărmane.

— Şi au făcut?

Kault clipi de câteva ori, meditativ.

— Au făcut ce?

— Au făcut pământenii o treabă rea aici?

Smocul lui Kault se ridică.

— Nu. Popoarele noastre poate că sunt în război, ai noştri şi ai lor, dar pentru a fi obiectivi trebuie să spun că nu am descoperit vreun motiv nou de nemulţumire în această direcţie. Programul lor de reconstrucţie ecologică a fost exemplar. Totuşi, ţin neapărat să fac un raport cu privire la activităţile de aici ale autorităţilor Gubru.

Lui Uthacalthing i se păru că simte o undă de amărăciune în inflexiunile vocii lui Kault. Ei fuseseră primii care văzuseră semne ale prăbuşirii efortului de refacere a mediului. Cu numai două zile înainte, trecuseră printr-o staţie de refacere, abandonată.

Capcanele de probă şi cuştile de testare rugineau, cutiile cu genă stocată râncezisră în urma întreruperii sistemului de protecţie frigorifică. Pe un birou, descoperiseră o agendă în care cineva notase îngrozit întâmplarea cu alegerea unui aghiotant în probleme de ecologie, care hotărâse să-şi părăsească postul pentru a-şi ajuta colegul bolnav – un om. Probabil că avea să străbată un drum îngrozitor de lung până la coastă, pentru a găsi antidotul gazului afurisit. Uthacalthing se mai întreba încă dacă reuşise. În mod evident, capcana fusese foarte inteligent concepută. Cel mai apropiat semn de civilizaţie se găsea foarte departe de aici, chiar şi pentru un mijloc de delăsare aeriană.

Bineînţeles, planul Gubru fusese ca ei să părăsească staţia complet descurajaţi.

— Dacă acest model ţine, el trebuie să fie amplu documentat, reluă Kault. Mă bucur că mi-aţi permis să vă conving să ne îndreptăm către regiuni

nelocuite, pentru a aduna mai multe informaţii privitoare la aceste crime.

De data asta, Uthacalthing chiar că zâmbi, amuzat de felul în care Kault îşi alesese cuvintele:

— Poate că vom găsi ceva să ne folosească, se arătă de acord.

●

Îşi încheiară călătoria când astrul Gimelhai se coborî cu repeziciune din zenitul său înflăcărat. Câmpiile sud-estice al Mulunului se întindeau precum valurile ondulate ale unei mări, încremenită locului de soliditatea pământului. Spre deosebire de Valea Sindului şi de întinderile nesfârşite ce se aflau de cealaltă parte a munţilor, aici nu se găsea nicio urmă de vegetaţie, ori vreo formă de viaţă animală, introdusă de ecologistii pământeni. Se aflau numai creaturi indigene.

„Şi nişe goale”.

Uthacalthing resimţea lipsa speciilor ca pe un gol adânc în adierea vântului. Metafora care-i veni imediat în minte era aceea a unui instrument muzical căruia îi lipseşte jumătate din corp.

„Da. Asemănător. Poetic”.

Spera că Athaclena îi urmase sfatul şi studia felul pământenilor de a vedea lumea. În urmă cu o noapte, o visase pe fiica sa, în adâncurile stratului NAHAKIERI. Era un caz de KENNING, coroana ei atingea înfricoşătoare, îngrozitoarea frumuseţe a unei fete percheziţionată de către TUTSUNUCAUN. Uthacalthing se trezise tremurând, împotriva voinţei sale, de parcă instinctul l-ar fi îndemnat să fugă de acel glyph.

Ar fi putut afla mai multe despre Athaclena pe oricare altă cale, decât printr-un TUTSUNUCAUN. Ar fi putut să ştie cum o mai ducea, ce mai făcea, dar… TUTSUNUCAUN era numi licărul ce anunţa esenţa unei aşteptări

îngrozite. Din acea licărire pricepuse doar că se afla încă în viaţă. Nimic altceva.

„Atât şi e de ajuns pentru moment”.

Kault căra cea mai mare parte din provizii. Uriaşul thennanian înainta cu paşi potriviţi, aşa că nu era chiar foarte greu să te ţii după el.

Tymbrimianul îşi interzisese acele transformări ale corpului, care i-ar fi făcut călătoria mai uşoară pentru câtva timp, dar care l-ar fi costat neaşteptat de mult pe parcurs. Îşi fixase un mers lejer, nările larg deschise făcându-le plate, dar lăţite suficient pentru a lăsa cât mai mult aer să pătrundă, ferindu-le totodată de praful permanent.

În faţă, o serie de movile nu prea înalte, se întindeau aliniate, aidoma unor copaci, pe lângă albia râului, chiar peste drum de cărarea lor, în direcţia munţilor roşcaţi din depărtare.

Uthacalthing îşi verifică busola şi se întrebă dacă munţii ar trebui să-i fie cunoscuţi cumva. Regretă pierderea, din cauza aglomeraţiei de dinaintea plecării, a înregistratorului personal de inerţie şi de ghidaj. Măcar de-ar fi putut fi sigur că…

Acolo! Clipi repede. Sau îşi închipuise el cumva vreun fulger foarte slab?

— Kault!

Thennanianul se răsuci greoi, apoi se opri.

— Mmm? îşi îndreptă faţa către tymbrimian. Ai spus ceva colega?

— Kault, cred că ar trebui să o luăm pe drumul acela. Putem ajunge la dealurile din faţă exact la timp pentru a ne putea aşeza cortul şi pentru a ne pregăti alimentele înainte de căderea întunericului.

— Mmm, mi se pare că o să cam deviem de la traseul stabilit. Kault răsuflă greoi, apoi dădu din cap. În regulă. O să deviez şi eu împreună cu dumneata.

— Şi, fără să mai aştepte prea mult, se încovoie din nou şi o porni în direcţia celor trei coline cu vârful verde.

Mai rămăsese o oră până la apusul soarelui, când ajunseră pe malul apei şi începură să-şi instaleze tabăra. În vreme ce Kault se chinuia să desfăşoare adăpostul lor camuflat, Uthacalthing testa fructele roşii, cărnoase şi lunguieţe, culese de pe crengile copacilor din apropiere. Computerul portabil le declară nutritive. Aveau un gust dulce, puţin înţepător. Seminţele erau tari ca piatra, special concepute astfel de mama natură, pentru a face faţă secreţiilor acide ale stomacului, astfel încât să străbată nevătămate sistemul digestiv al animalelor ce le înghiţeau şi să cadă pe pământ, prin intermediul materiilor fecale. Constituia un sistem de adaptare frecvent întâlnit în multe din lumile care creşteau pomi fructiferi. Probabil că unele creaturi mai mari, omnivore, îşi asiguraseră cândva existenţa pe baza acestui fruct, plătind această „favoare" prin răspândirea în acest mod a seminţelor în cele patru colţuri ale zării. Iar dacă se şi putea căţăra pentru a-şi face rost de hrană, probabil că era înzestrat cu nişte rudimente de mâini. Poate că era vorba chiar despre un Potenţial! Şi, cine ştie, poate că într-o bună zi s-ar fi petrecut „incidentul" ce le-ar fi determinat să treacă pragul, să intre în cercul Elitelor şi să devină o rasă sofisticată.

Toate acestea luaseră însă sfârşit chiar înainte de a începe din cauza bururallilor. Şi nu numai animalele mari pieriseră atunci. În urma acestei dispariţii de proporţii, răspândirea copacului pe suprafaţa planetei se diminuase considerabil. Fructele îi cădeau mult prea aproape de trunchi şi foarte puţini embrioni puteau să găsească mediul vital capabil să le permită dezvoltarea. Mlădiţele ieşiseră mult prea aproape de părinţi şi se ofiliseră la umbra lor. Aici ar fi trebuit să se găsească o întreagă pădure, în locul unui petic abia împădurit.

„Mă întreb dacă acesta e locul", se gândi Uthacalthing. Erau prea puţine pietre de hotar pe câmpie. Privi cu atenţie înjur, dar nu se mai zărea

nicio lumină albastră înşelătoare. Kault stătea în pragul adăpostului şi fluiera încet o melodie atonală.

Uthacalthing depuse în faţa lui fructele adunate, apoi se îndreptă către apa care clipocea nu departe. Râul se rostogolea peste un grup de pietre semitransparente, amestecându-le strălucirile cu nuanţele de roşu ale apusului.

Acela se dovedi a fi locul unde tymbrimianul descoperise artefactul.

Se aplecă, emoţionat, şi-l luă. Îl privi îndelung, din toate părţile.

Era vorba despre un obiect făcut din cuarţ local, ciobit, brăzdat de linii ascuţite, cu margini sticloase, dur şi rotund pe acea parte unde mâna găsea un punct de sprijin Coroana lui Uthacalthing prinse să fluture.

LURRUNANU începu din nou să capete contur, făcând să fluture cârceii argintii. Glyph-ul se roti lent, în timp ce Uthacalthing învârtea la rândul său micul topor de piatră din mână. Contempla cu admiraţie instrumentul primitiv, în vreme ce LURRUNANU îşi întărea conturul şi-şi modifica culoarea. În cele din urmă, glyph-ul se încorda şi se aruncă în direcţia mătăhălosului thennanian.

Instrumente de piatră şi urme de prereceptivitate la senzaţii… La plecare, o rugase pe Athaclena să fie atentă la semne, pentru că existau zvonuri… poveşti despre viziuni ale îndepărtatei lumi sălbatice ale Garthului de altădată…

— Uthacalthing!

Ezită, apoi încercă să ascundă artefactul la spate, trezindu-se brusc cu thennanianul în coastă.

— S-a întâmplat ceva, Kault?

— Eu… mormăi ne sigur acesta. Metohkanmi, b’twuirph… I…

Kault scutură din cap. Închise ochii, apoi îi deschise, puţin zăpăcit.

— Mă întrebam dacă ai testat aceste fructe şi pentru necesităţile mele nutriţionale, nu numai

pentru ale tale.

Uthacalthing se uită lung la el.

„Ce naiba l-o fi apucat? De când au aflat thennanienii înţelesul cuvântului curiozitate?”

Lăsă să-i cadă din mână artefactul, greu, care se înfipse în noroiul răului, unde-l descoperise.

— Da, colega. Sunt nutritive, atâta vreme cât nu uiţi să-ţi iei suplimentele.

Porni împreună cu masivul său însoţitor să-şi ia cina rece, la lumina pâlpâitoare a stelelor Galaxiei.

52
ATHACLENA

Gorilele săriră peste marginile ascuţite ale canionului îngust, lăsându-se să coboare pe braţele groase ale viţei-de-vie sălbatică. Se strecurară cu grijă prin crăpăturile fumegânde, unde recentele explozii risipiseră povârnişul. Fâşiile de pământ neted constituiau un pericol. Totuşi, nu puteau să le ocolească, întrucât se grăbeau.

În coborâre, străbătură perdelele curcubeelor de stropi, iar blana li se umplu de stropi de apă.

O bubuitură teribilă plesni undeva sus, pe stâncă, acoperindu-le respiraţia greoaie. Zgomotul luptei îndepărtate se stinse pentru câteva clipe, odată cu sentimentul dezlănţuit al morţii, care dominase zona cu numai câteva clipe mai înainte. Altfel spus, zgomotul viu al cascadei căpătase, pentru o scurtă perioadă de timp, un concurent serios, dar perisabil.

În locul unde era punctul de impact, torentul se spulbera de spinarea pietrelor netede şi strălucitoare, se bulbuca peste tot pietrele rotunde, căzute de sus, din inima stâncii, zdrobiseră sub greutatea or rămăşiţele din vale.

Acum, după ce faptele se consumaseră, era o adevărată plăcere să priveşti apa. Athaclena se uita din vârful falezei.

— Nu trebuie ca ei să afle cum ne-am descurcat, îi spuse lui Benjamin.

— Pârâul pe care am reuşit să-l deviem îşi va regăsi vechea matcă. Torul o să dispară în câteva ore şi nu va mai rămâne nicio urmă, să trăiţi! Când duşmanul va ajunge aici, nu va mai putea să-şi dea seama ce şiretlic am folosit pentru a prinde în capcană această şleahtă de nenorociţi.

Priveau spre gorilele ce se alăturaseră unei mici petreceri a cimpanzeilor luptători, strecurându-se cu îndemânare printre rămăşiţele a trei tancuri Gubru. Într-un târziu, mulţumiţi că totul se terminaseră cu bine, cimpanzeii îşi scoaseră arbaletele şi începuseră să tragă la ţintă, poruncindu-le gorilelor ba să mute piatra aia din râu, ba să ridice bucata ailaltă de armură şi să o dea într-o parte.

Întâmplarea se derulase rapid: patrula duşmană picase imediat în cursă ducându-se după mirosul vânatului ascuns. Instrumentele le spuneau că în spatele cascadei se refugiase cineva. Era un loc ideal pentru o ascunzătoare – o barieră de piatră greu de penetrat pentru detectoarele obişnuite. Dar navele de explorare erau dotate cu detectoare cu rezonanţă, care amuşinaseră urmele tehnologiei transportate în acel loc de pământeni.

Dorind să-i surprindă pe cei ascunşi, tancurile plutitoare se lansaseră direct asupra canioanelor, fără a mai efectua niciun ocol preventiv, şi împânziseră zona cu avioane-robot, ultimul strigăt al tehnicii de luptă.

Numai că nu-i aştepta nicio luptă. De fapt, în spatele torentului nu-i aştepta nicio fiinţă umană. Numai firele subţiri ale pânzelor de păianjen.

Şi o undiţă.

Peste tot, pe stânci, erau plasate câteva sute de tone de nitroglicerină fabricată în casă. Apa curăţase porii de praf şi de fum, iar vârtejurile duseseră cu ele miriadele de resturi metalice. Şi, totuşi, o mare parte din forţa militară Gubru reuşiseră să scape în clipa în care exploziile dărâmaseră pereţii, umplând cerul cu ploaie de tuf vulcanic.

Deodată, Athaclena zări un cimpanzeu strecurându-se printre dărâmături, urlând şi agitând un mic proiectil Gubru dezafectat. Aproape imediat, imitându-l, mulţimea de gorile începu să adune miile de astfel de tipuri de muniţie, cu care

apoi se căţărau din nou de-a lungul traseului marcat de stropii multicolori.

Athaclena ridică ochii către fâşiile de cer albastru, apărute ici şi colo prin spărturile acoperişului verde al pădurii. Inamicul ar fi putut să-şi aducă foarte rapid luptătorii pe această cale. În acest caz, sau terminau cât mai repede treaba aici, sau urmau să împărtăşească soarta sărmanilor cimpanzei ce se luptaseră în Valea Sindului. Câţiva supravieţuitori reuşiseră să găsească drumul prin munţi către ei. Fiben Bolger nu se afla însă printre ei. Şi încă nu sosiseră niciun curier cu mult promisele notiţe ale lui Gailet Jones. Din lipsă de informaţii, personalul Athaclenei putea numai să încerce să ghicească cât timp va dura până ce soldaţii Gubru vor răspunde la această ultimă ambuscadă.

— Stai calm, Benjamin, clipi Athaclena cu înţeles, privind către cronometru.

Aghiotantul aprobă în tăcere.

— Mă duc să-i grăbesc, să trăiţi! se hotărî după câteva clipe.

Se îndreptă, cocoşat, către cimpanzeul cu semnalizarea. Acesta începu să fluture steagurile. În foarte scurt timp, mai multe gorile şi cimpanzei îşi făcură apariţia la marginea stâncii, târându-se prin iarba udă şi strălucitoare. Primii se căţărau cimpanzeii-gunoieri, ocolind albia făcută de apă. Când ajunseră în dreptul Athaclenei, mormăiră un salut către Athaclena şi se grăbiră să-i îndrume pe verii lor mai mari pe cărările secrete ale pădurii.

Acum nu mai trebuia să coaxeze şi să convingă. Căci Athaclena devenise un pământean de onoare. Chiar şi cei cărora nu le convenea ideea de a primi ordine de la o E. T., ascultau acum imediat, din proprie iniţiativă.

Ironia sorţii! Prin semnarea contractului de căsătorie, ea şi Robert făcuseră în aşa fel, încât în clipa de faţă ştiau mai puţin unul despre celălalt ca niciodată.

„Aş fi vrut să fi studiat astfel de lucruri mai bine, înainte…”, se gândi…

Nu era sigură tocmai în privinţa implicaţilor legale ale semnării unui astfel de document în faţa martorilor. „Căsătoriile” între specii aveau tendinţa de a se încheia mai mult din motive politice, decât din alte cauze, în general, partenerii unei afacerii se puteau „căsători”, chiar dacă proveneau din linii genetice complet diferite. Un reptiloid Bi-Gle se putea căsători cu un chitinos F’ruthian, deşi în urma unei astfel de alăturări nu erau de aşteptat urmaşi. Ceea ce se aştepta, în realitate, era ideea ca ambii parteneri să-şi respecte reciproc compania.

Dacă se gândea bine, toate aceste „revederi” o distrau, iar, într-un anume sens, avea şi ea un „soţ” acum.

Un soţ care nu era aici.

„Aşa a fost şi pentru Mathicluanna în toţi aceşti ani lungi şi pustii”, îşi continuă gândurile Athaclena, pipăind lăcăţelul, care atârna de un lanţ la gât. Mesajul lui Uthacalthing se alăturase mesajului ei, aici, înăuntru.

Şi, poate, cumva, spiritele lor s-au reunit acolo, tot atât de legate pe cât fuseseră în viaţa obişnuită.

„Se pare că încep să pricep ceva ce nu am reuşit să înţeleg niciodată în ceea ce-i priveşte”, gândi cu voce tare.

— Ăăă.. doamnă?!

Athaclena scutură din cap şi-şi ridică privirile. Benjamin se apropia dinspre capătul cărării, acolo unde unul dintre omniprezenţii butuci de viţă-de-vie crescuse în jurul unei bălţi cu apă roz. Un tehnician femelă se aşezase pe vine, lângă o deschizătură în tufişul viţei, aranjând mecanismul unui instrument delicat.

Athaclena făcu câţiva paşi în întâmpinare.

— Ai primit vreun ordin din partea lui Robert?

— Da, să trăiţi, răspunse femela cimpanzeu. Încerc să descifrez una din probele chimice, pe care le-a luat cu el.

— Care anume? întrebă ea, brusc încordată.

— Aceea cu adedină spirală pe partea stângă, mormăi tehniciană. Aia despre care am căzut de acord că va reprezenta lovitura victoriei.

Athaclena respiră mai relaxată. Deci şi gruparea lui Robert repurtase succese. Plecaseră, în urmă cu mai multe zile să atace un post inamic de observaţie, la nord de trecătoarea Lorne şi, în mod obligatoriu, ar fi trebuit ca ieri să fi dat ochii cu duşmanul.

Două succese minore într-un număr atât de mare de zile! în ritmul acesta, îi vor doborî pe Gubru în milioane de ani! „în replică, pentru a mai şterge dezamăgirea, aş putea spune că, de fapt, noi ne-am atins scopurile planificate".

Benjamin zâmbea, în timp ce ţinea în mână semnalizatorul, o sticluţă cu un lichid transparent, pe care-l picura în baltă. Peste câteva ore, moleculele lui vor putea fi detectate de la multe mile distanţă. Mâine, semnalizatorul lui Robert îi va putea transmite mesajul ei.

Metoda era înceată, dar avea avantajul (îşi închipuiau ei) că Gubru nu vor reuşi să bănuiască nimic – cel puţin pentru o vreme.

— Am terminat treaba, generale. Mai bine-am lua-o la fugă!

Dădu din cap, în semn de aprobare.

— În regulă. O s-o luăm la fugă, Benjamin.

Peste un minut, alergau împreună pe cărare, către trecătoare şi apoi spre casă.

Puţin mai târziu, copacii din spatele lor prinseră să se agite în furtuna care acoperi cerul cu nori negri. Detunături puternice le asurziră urechile, acoperind pentru o vreme zgomotul cascadei. Un ţipăt ascuţit, de răzbunare, ca al unei păsări de pradă, izbucni pe neaşteptate, făcând să li se ghemuiască inima.

„Prea târziu, prezise Athaclena cu mândrie, aruncându-şi sfidarea în direcţia ipotetică a luptătorilor duşmani. Prea târziu, de data asta."

53
ROBERT

De la un timp, duşmanul adusese în luptă avioane-robot mai perfecţionate. Cheltuielile suplimentare, deloc mici, au reuşit, pentru o perioadă, să-l salveze de la dezastru.

Patrula Gubru atacată se retrăgea prin jungla deasă, croindu-şi cu greu o cărare îngustă, cu ajutorul armelor. Copacii se năruiau cu zgomot, de o parte şi alta, atinşi de razele termice, iar vrejurile viţei-de-vie se zvârcoleau asemenea unor viermi supuşi torturii. Tancurile zburătoare plutiseră la mare înălţime, coborând numai în clipa în care depistaseră un teren deschis, unde să-şi poată lăsa trupurile grele.

Ajunse, la rândul lor, în luminiş, celelalte vehicule se aşezaseră în cerc, cu turelele către exterior şi începuseră să tragă, fără întrerupere, în toate direcţiile.

Robert privea dintr-un tufiş cum o parte dintre cimpanzei se aventurau periculos de aproape de vehiculele morţii, înarmaţi numai cu bietele lor catapulte de mână şi cu grenadele chimice. Erau prinşi între suliţele frânte ale copacilor prăbuşiţi şi grindina de aşchii, pe care coasa morţii le smulgea din trupurile lor, secerând la întâmplare fiinţe şi plante.

Robert făcu din mână semnalul stabilit pentru retragere şi dispersare, către plutoanele din apropiere. Aici nu se mai putea face nimic. Nu acum, cel puţin, cu toată forţa militară Gubru, care fără îndoială în acele clipe, se îndrepta cu toată viteza către acele locuri.

Garda personală îşi legăna puştile capturate, trăgând, la întâmplare, în umbrele din faţă şi în părţile laterale.

Lui Robert nu-i făcea niciun fel de plăcere modul în care cimpanzeii menţineau acest câmp de protecţie în jurul său, interzicându-i astfel să se apropie de ambuscadă, mai înainte ca luptele să se fi încheiat. În felul acesta, nu-l ajutau deloc. La urma-urmei, aveau şi ei dreptate. Prin lege, clienţii trebuiau să-şi apere protectorii, în calitate de indivizi, iar rasa protectorilor, la rândul ei, trebuia să apere rasa clienţilor ca specie.

Athaclena părea să se descurce mai bine cu astfel de probleme, deoarece făcea parte dintr-o cultură care de la bun început îşi asumase acest mers al lucrurilor.

„Mai mult, se văzu el nevoit să recunoască, nici nu-i păsa de aşa-zisa dominaţie masculină”.

Una din problema lui era aceea că rareori putea să vadă sau să atingă duşmanul. Iar acum voia să atingă un Gubru.

Retragerea se desfăşură în mare viteză şi cu maximum de eficientă cu mult înainte ca cerul să se umple cu maşinile de zbor ale inamicului.

Campania sa de trupe neregulate se despărţi în plutoane mici, fiecare pornind pe drumuri separate spre taberele dispersate în inima neagră a pădurii, unde aveau să se odihnească şi să se refacă, până ce avea să primească noi ordine de luptă prin intermediul sistemului de transmisie al viţei-de-vie.

Singur, plutonul său se retrase către înălţimi, spre cartierul general din peşteră. Asta însemna să facă un mare ocol, deoarece tabăra se găsea mult în est, iar duşmanul îşi instalase avanposturile pe mai multe vârfuri de munte apărate de armamentul unor baze spaţiale pe orbite joase.

Unul dintre aceste avanposturi se afla situat exact de-a lungul drumului lor către tabără, aşa încât iscoadele trebuiau să conducă grupul lui Robert pe o potecă care cârmea chiar la nord de trecătoare, la adăpostul unor uriaşe funii vegetale. Robert era de acord că, în sine, ele constituiau

adevărate minuni ale naturii, dar îi situaţia dată nu făceau altceva decât să le încetinească drumul.

Avusese timp suficient pentru a se gândi la situaţia lor. Cel mai mult îl frământa întrebarea de ce veniseră Gubru până aici, în munţi.

Într-un fel, era foarte bucuros că au venit, deoarece le-a dat o şansă celor din Rezistenţă să se lupte cu ei pe un teren cunoscut. În alte condiţii, armamentul de mare putere al duşmanului nu le-ar fi permis prea multe mutări. De ce-şi băteau însă Gubru capul cu măruntele mişcări de gherilă din munţii Mulun, când aveau de înfruntat o încleştare serioasă pe restul planetei?

Să fi fost oare vreun motiv simbolic – ceva încrustat adânc în tradiţia galactică? Nici acele lucruri nu ar fi explicat însă, pe deplin, prezenţa nenumăraţilor civili în avanposturile de pe vârfurile munţilor. Clanul Gubru îşi înşira savanţii pe munţi, deci căutau ceva.

Semnele specifice îi săriră în ochi de cum apărură, aşa că dădu semnalul de oprire. Recunoştea zona.

— Să ne oprim şi să examinăm gorilele, ordonă Robert.

Locotenentul său, un cimpanzeu-femelă între două vârste, cu ochelarii de vedere, pe nume Elsie, se încruntă şi-i aruncă o privire suspicioasă.

— Gazboturile duşmane gazează uneori câte o întreagă zonă, fără vreun motiv anume, domnule. Aşa, pur şi simplu. Noi, cimpanzeii nu vom putea dormi liniştiţi până ce nu vă vom şti în siguranţă, sub pământ.

Dar Robert nu murea deloc de dorul cavernelor, cu atât mai mult cu cât Athaclena nu avea să revină din misiune decât după mai multe zile.

Îşi verifică harta şi busola.

— Bine, dar refugiul este numai la câteva mile de drumul nostru. Oricum, după câte vă cunosc eu pe voi, cimpanzeii de Centrul Howletts, în mod

sigur vă ţineţi preţioasele gorile într-un loc care trebuie să fie mult mai sigur decât peşterile.

Elsie nu răspunse, ci îşi duse degetele a gură şi fluieră scurt, trimiţându-şi, astfel iscoadele, pe cărările de sus ale coroanelor, către sud-vest.

Porniră în curând şi, în ciuda terenului devastat care nu-i permitea să înainteze rapid printre crengi, asemenea cimpanzeilor, trebuia să recunoască faptul că se descurca destul de bine. Pur şi simplu, oamenii nu erau obişnuiţi să facă asta.

Acum, se căţărau pe cealaltă parte a canionului, care se dovedea a fi cu mult mai dificilă la escaladat decât o fisură într-un perete neted.

Sub ei, trecătoarea îngustă plutea în nori de ceaţă opalescenţi şi irizanţi din cauza multiplelor refracţii ale luminii zilei. Erau atâtea curcubee, încât, la un moment dat când Robert privi o clipă înapoi şi-şi văzu propria umbră înconjurată de un halou în trei culori, asemenea sfinţilor din iconografia terestră străveche.

Era gloria… denumirea generică, specializată şi neobişnuită, pentru noţiunea de curcubeu, răsturnată la 1800, cu mult mai rar decât sinonimul său lumesc, care se putea arcui peste orice peisaj înceţoşat, înălţând către puritate, deopotrivă, atât inimile celor fără de prihană, cât şi pe cele ale păcătoşilor.

„Măcar de n-aş fi atât de al naibii de raţional, oftă el. Dacă n-aş fi ştiut ce este, aş fi putut să-l iau drept semn.” Privi încă o dată, dar apariţia se destramă chiar înainte de a o putea zări. Îşi continuă drumul cu regret.

Erau unele momente, când Robert îi invidia, de fapt, pe strămoşii săi necunoscuţi, care trăiseră în neagra ignoranţă de dinainte de secolul XXI, şi se pare că-şi pierdeau timpul formulând explicaţii ciudate şi înflorate despre lume, în străduinţa de a umple golul imens al neştiinţei lor. Pe vremea aceea, puteai crede în absolut orice. Explicaţiile simple şi elegante date comportamentului uman

aparent, se dovediseră acceptabile atâta vreme cât erau încântate în mod corect, indiferent dacă era adevărate sau nu.

„Liniile partidului” şi minunatele teorii conspirative se găseau pretutindeni din abundenţă. Puteai chiar să te crezi un sfânt, dacă asta doreai. Nimeni nu se grăbea să-ţi bage sub nas dovezile experimentale concrete ale inexistenţei glonţului magic, a pietrei filosofale, ori a răspunsului corect bun la toate. Nu existase decât o plictisitoare judecată de valoare a bunului simţ.

Cât de îngustă părea Vârsta de Aur, privită retrospectiv! Dacă te gândeai bine, nu mai mult de un secol se interpusese între sfârşitul întunericului şi Contactul cu societăţile galactice. Pentru un interval de aproape o sută de ani, războiul dispăruse de pe Terra.

„Şi, acum, iată-ne pe noi, se înfurie Robert. Mă întreb dacă nu cumva e vorba de o conspirare a întregului Univers împotriva noastră. Când, în sfârşit, reuşisem să ne maturizăm şi să facem pace cu noi înşine… ieşirea în spaţiu şi descoperirea că stelele sunt deja proprietăţi ale unor trăsniţi şi ale unor monştri.”

„Nu, se corectă singur, după un timp, nu sunt chiar toţi monştri.”

De fapt, majoritatea clanurilor galactice erau de treabă. Dar majorităţii moderate rar îi era permis să trăiască în pace de către fanatici, fenomen petrecut de nenumărate ori în istoria trecută a Pământului, dar şi în zilele de azi, în sânul celor Cinci Galaxii.

„Poate că vârstele de aur pur şi simplu, nu sunt făcute să dureze.”

Sunetul călătoriei era destul de ciudat în aceste ascunzători închise din piatră, în mijlocul încalce Iilor produse de funiile groase ale viţei-de-vie. Pentru o clipă trăi senzaţia că se caţără într-o lume complet tăcută, ca şi cum rotocoalele de ceaţă strălucitoare de deasupra erau nori de vată, care

înveleau şi apoi absorbeau sunetele. În clipa următoare, i se păru că surprinde o frântură de conversaţie – numai câteva cuvinte şi înţelese că fenomenul acela straniu de reverberaţie acustică adusese spre el o remarcă şoptită între două dintre iscoadele trimise înainte şi care se aflau poate la sute de metri distanţă.

Le aruncă o privire rapidă cimpanzeilor. Trupele lui neregulate erau formate din foşti fermieri, mineri şi muncitori ecologişti, care până în urmă cu câteva luni nici nu se gândeau la posibilitatea de a deveni soldaţi. Acum se mişcau nervoşi, cu urechile atente la zgomotele îndepărtate. Pe zi ce trecea, căpăta tot mai multă încredere în ei. Solidaritatea de grup îi făcea să fie tot mai hotărâţi.

„Şi mai neîmblânziţi", realiză Robert, văzându-i cum zboară printre crengi dintr-un loc într-altul, dispărând în frunzişul des.

Era un fel de mândrie dar şi de sălbăticie în felul în care se mişcau, în felul în care priveau ţintă la ceva, în timp ce săreau de pe o creangă pe alta. Rareori păreau să aibă nevoie de cuvinte, pentru a şti exact ce făcea celălalt.

Un mormăit, un gest rapid, o grimasă, erau adeseori mai mult decât suficiente.

În afară de arcuri, tolbe şi alte arme făcute de ei, cimpanzeii călătoreau aproape goi. Pantofii şi obiectele de îmbrăcăminte de serie mare – capcane ale civilizaţiei dispăruseră cu toate. Şi odată cu ele, şi unele iluzii.

Robert îşi întorsese privirile şi se privi şi pe sine – încălţat cu mocasini, în salopetă, cu raniţa în spate, zgâriat şi lovit călătorind în fiecare zi. Unghiile îi erau în permanenţă murdare, iar părul într-o asemenea stare, încât fusese nevoit să-şi taie un breton şi să şi-l lege la spate într-o coadă.

Barba încetase demult să-l mai mănânce.

„Unii dintre E.T. cred încă în ideea că oamenii simt mai multă nevoie de înălţare spirituală, pentru

că ne-am aflat ceva mai sus în linia dezvoltării decât maimuţele.”

Se întinse după un mănunchi de viţe şi se lăsă să alunece chiar deasupra unei tufe întunecate de mărăcini nu prea arătoşi. Ateriza chircit peste o buturugă.

„E o concepţie frecventă printre galactici. Şi cine sunt eu să pot afirma că ei greşesc?”

Brusc, ceva mai sus se făcu auzit zgomotul produs de nişte paşi care alergau. Aproape imediat semnale rapide făcute de mâini traversară spaţiile libere dintre arbori. Paznicii din imediata sa apropiere, răspunzători direcţi de siguranţa persoanei sale, îi făcură semn să o apuce către apus. Abia după ce se caţără câţiva metri mai sus, le înţelese îngrijorarea. Chiar şi în acea atmosferă umedă, reuşi să perceapă mirosul de mucegai, foarte dulce, al prafului de constrângere fiziologică, cel de metal ruginit şi de moarte.

Nu după mult timp, ajunse într-un loc de unde putea privi înapoi peste mica vâlcea, până departe, la o crestătură îngustă în pielea dură a stâncii, care se afla în plin proces de vindecare – straturi noi de vegetaţie se grăbeau să-şi apropie acest neaşteptat spaţiu vital. Dincolo de ele, se mai putea zări încă o carcasă zdrobită, cândva lucioasă, acum aproape îngropată în masa verde.

Iscoadele schimbau semnale cu mâinile şi şopocăiau indistinct. Se apropiau foarte nervoase şi primiseră să scotocească printre rămăşiţe, în timp ce alţii aşteptau cu armele îndreptate spre cer.

La un moment dat, lui Robert i se păru că vede luciul alb al unor oase, în mijlocul rămăşiţelor, deja curăţite de veşnic flămânda junglă. Dacă ar fi încercat să se apropie mai mult, bineînţeles că cimpanzeii l-ar fi reţinut, aşa că preferă să aştepte până când Elsie se întoarse să raporteze.

— Erau supraîncărcaţi, spuse ea, pipăind aparatul negru de înregistrare a zborului.

În mod evident, emoţia o împiedica să spună dintr-odată tot ceea ce gândea. Încerca să ducă prea mulţi oameni odată în Port Helenia, la o zi după cu gazul fusese folosit pentru prima oară. Unii se simţeau deja rău şi nu exista decât un singur mijloc de transport.

— Vânturile nu au reuşit să debaraseze la timp ceaţa de pe vârfuri, arătă ea către înălţimile cuprinse şi acum de ceaţă, în direcţia sudului. Trebuie că s-au lovit de multe ori de stânci, dacă au căzut atât de departe.

— Să… să lăsăm în urma noastră vreo doi cimpanzei, domnule? Să luăm cu noi ceva care să dovedim ulterior că i-am înmormântat?

— Nu, hotărî Robert. Marchează locul pe hartă. O s-o întreb pe Athaclena dacă va trebui să facem nişte fotografii, mai târziu, ca element probatoriu. În acest timp, s-o lăsăm pe Garth să-şi ia ceea ce are nevoie de la ei. Eu…

Se întoarse. Cimpanzeii nu mai erau acum singurii care-şi găseau greu cuvintele. Făcu semn cu capul să se pornească din nou la drum.

Cu cât se căţărau mai anevoie, cu atât gândurile nu-i dădea pace.

Trebuia să existe o cale de a-i răni pe duşmani mai mult şi mai rău decât o făcuseră până atunci.

Cu mai multe zile în urmă, pe o noapte neagră, fără lună, asistase la plecarea celor doisprezece cimpanzei din corpul de elită, pe apele înspumate ale fluviului, către o bază Gubru, aflată în aval, în hidroglisoare din hârtie, invizibile pentru scanerele aparatelor de detecţie. Misiunea fusese extrem de simplu concepută: se apropiară de punctele prestabilite, picuraseră nitroglicerină în fâşii prelungi, amplasaseră bombele cu gaz şi porniseră înapoi, înainte ca inamicul să realizeze ce se petrecuse ceva.

Fuseseră multe zgomote, fum şi confuzie după exploziile în lan, dar nu se putuse afla nici până

acum cât de eficientă fusese, în mod real, toată aventura.

Îşi aduse aminte că nu voise deloc să stea simplu spectator pe margine. Era un pilot antrenat, mult mai calificat decât oricare dintre cimpanzeii aceia crescuţi pe munte, pentru o misiune de observare aeriană.

Athaclena dăduse însă instrucţiuni severe, în privinţa lui, pe care neo-cimpanzeii le respectaseră cu stricteţe. Fundul său era mult prea preţios pentru a fi expus în aventuri de felul ăsta.

„La naiba, e numai vina mea!", îşi zise, în timp ce se căţăra spre un tufiş des.

Făcând-o pe Athaclena soţia sa formală, îi dăduse acel statut suplimentar de care avea nevoie, pentru a conduce această mică insurecţie… dar şi un anume grad de autoritate asupra lui. Nu mai putea să acţioneze numai aşa cum îi venea lui.

Deci, într-un fel, acum ea era soţia lui.

„Ce mai soţie!", îşi zise, puţin înciudat.

În timp ce Athaclena continua să-şi modifice înfăţişarea, pentru a părea mai umană, el se străduia să uite ceea ce ea nu va putea fi niciodată, adică o soţie adevărată, pentru a nu lăsa sentimentul accentuat de frustrare să-l domine. Evident că aceasta ea unul dintre motivele pentru care căsătoriile între specii erau atât de rare!

„Mă întreb ce-o zice Megan despre veştile… Ba nu, mă întreb, mai întâi, dacă mesagerul nostru a ajuns la ea…"

— Psst!

Privi iute către dreapta. Elsie se balansa la capătul unei crengi joase.

Degetul ei împungea în direcţia unui povârniş, dincolo de care se zărea o deschizătură verticală în peretele gros de ceaţă. O deschizătură prin care Robert zări imaginea fascinantă a unor nori înspumaţi, asemenea unor bărci cu fundul de sticlă, plutind pe straturile dense de albastru ale cerului.

Sub nori, se vedea panta împădurită a unui munte, de pe care se ridicau în spirală fuioare subţiri de fum.

Muntele Fossey, spuse scurt Elsie. Şi Robert înţelese imediat de ce cimpanzeii considerau că acesta a putea fi un loc sigur… Îndeajuns de sigur chiar şi pentru preţioasele lor gorile.

●

Doar câţiva vulcani, pe jumătate activi, se întindeau de-a lungul coastei Mării Cilmar. Cu toate acestea, peste tot, de-a lungul şirului munţilor Mulun, erau locuri unde pământul se zguduia din când în când. Şi, uneori, lava ţâşnea către exterior. Lanţul se afla încă în plin proces de înălţare.

Muntele Fossey bolborosea. Deasupra gurilor geotermale, vapori condensaţi în forme sinuoase se ridicau, pentru a se risipi într-o ploaie fierbinte peste bălţile de apă din jur. Gheizerele o înspumate răbufneau fără încetare.

Viţa-de-vie, preponderentă în zonă părea să se adune din toate părţile, formând uriaşe cabluri răsucite, care şerpuiau în sus, pe flancurile vulcanului pe jumătate adormit.

Aici, printre bălţile întunecoase, cotropite de vapori, la care ajungeau numai cărări abia întrevăzute, îşi ascunseseră cimpanzeii preţioasa comoară.

— Ar fi trebuit să-mi imaginez, râse Robert.

Era puţin probabil ca Gubru să poată detecta în această zonă. Câţiva antropoizi fără îmbrăcăminte, adăpostiţi pe aceşti versanţi, ar fi fost indetectabili în mijlocul acestei călduri înăbuşitoare, a spumei şi a bizareriilor combinaţiilor chimice aberante. Iar dacă inamicul ar veni să verifice locurile, într-o vizită inopinată, gorilele şi paznicii lor nu ar avea decât să se amestece în jungla din apropiere şi să revină după plecarea lui.

— A cui a fost ideea asta? întrebă el, în timp ce se apropiau la umbra pădurii înalte.

Mirosul de sulf devenise din ce în ce mai pătrunzător.

— A fost ideea generalului, răspunse Elsie.

Robert nu simţi însă niciun resentiment. Athaclena avea mintea foarte ascuţită, chiar şi pentru o tymbrimiană şi, în plus, ştia că el însuşi nu se situa cu mult deasupra nivelului mediu al inteligenţei umane.

— De ce nu mi s-a spus?

— Nu aţi întrebat niciodată, să trăiţi! Eraţi prea ocupat cu propriile experienţe, prin care voiaţi să aflaţi despre fibrele optice şi despre şiretlicul inamicului în operaţiunile de detectare. Şi…

Tăcu.

— Şi? insistă el.

— Şi nu eram siguri că nu veţi fi vreodată intoxicat cu gaz. Ridică din umeri: Dacă acest lucru se va petrece, mai devreme sau mai târziu, va trebui să vă transportăm într-un oraş şi să solicitaţi antidotul. În mod sigur, vi se vor pune întrebări şi, de ce nu? – veţi fi supus unui examen psihiatric.

Robert închise ochii pentru o clipă, apoi dădu resemnat din cap.

— Bine. Pentru o clipă, m-am întrebat dacă nu cumva n-aţi avut încredere în mine.

— Domnule?!

— N-are a face… flutură din mână. În regulă.

Decizia Athaclenei fusese bună, încă o dată corectă din punct de vedere logic. Personal, voia să mediteze asupra ei cât mai rar cu putinţă.

— Hai să vedem gorilele!

Se aşezaseră în grupuri mici, pe familii, şi puteau fi observate uşor de la distanţă – cu dimensiunile lor mult mai mari, cu blana mai închisă la culoare, mai păroşi de cât verii lor neo-cimpanzeii. Feţele mari şi ascuţite, negre ca obsidianul, exprimau o concentrare paşnică în timp ce-şi luau masa, mormăind, preocupaţi, între ei sau

roboteau la munca cea mai importantă care le fusese repartizată – ţeserea uniformelor pentru război.

Suveicile zburau de-a lungul războaielor largi de ţesut, din lemn, trăgând iţele groase peste şuviţele de urzeală, pocnind într-un ritm ce se potrivea cu acela al femelelor uriaşe. Clinchetul şi mormăitul gros, atonal, îi acompaniară pe Robert şi pe ai săi tot timpul cât escaladară panta spre centrul refugiului.

Din vreme în vreme, o ţesătoare întrerupea lucrul, dădea într-o parte războiul de ţesut şi începea să-şi fluture mâinile, în timp ce făcea conversaţie cu una din vecine. Robert cunoştea acum destul de bine limbajul semnelor, pentru a putea urmări micile bârfe, însă gorilele păreau să vorbească într-un dialect foarte diferit de cel utilizat de copii cimpanzeilor. Era un simplu discurs, dar elegant în felul său, realizat într-un stil calm care le era propriu.

În mod evident fiinţele acestea nu erau nişte simpli cimpanzei mai mari, ci o rasă complet diferită, un alt pas pe drumul spre Raţiune, un nou drum spre starea de a deveni receptiv la senzaţii.

Fiecare grup de gorile părea să fie format dintr-un număr de femele adulte, din soţii lor, câţiva adolescenţi şi un mascul adult mătăhălos. Blana patriarhului era întotdeauna cenuşie de-a lungul coloanei şi pe sub coaste.

Vârful ţuguiat al capului era impozant. Ingineria genetică a Elitelor modificase atitudinea neo-gorilelor, însă masculii cei mai mari încă mai trebuiau să folosească o încheietură a mâinii când mergeau. Piepturile uriaşe şi umerii masivi îi făceau prea grei pentru a se deplasa în poziţie bipedă.

În schimb, copiii-gorilă se deplasau cu uşurinţă pe două picioare.

Frunţile le erau rotunde, netede, fără crestătura profundă şi fără osul de deasupra sprâncenei, care

mai târziu avea să le creioneze o înfăţişare aparent majestuoasă.

Lui Robert i se păru interesant să constate cât de mult se asemănau copii celor trei rase – gorilele, cimpanzeii şi omenii. Abia mult mai târziu, de-a lungul vieţii, diferenţele majore ale moştenirii genetice şi ale destinului urmau să devină evidente.

„Neotenie”, gândi Robert.

Era vorba despre o teorie clasică, de dinainte de Contact, care se dovedise viabilă într-o proporţie mai mare decât neviabilă şi care afirma că o parte din secretul înţelepciunii speciei este rămânerea cât mai mult timp în stadiul copilăriei. Fiinţele umane, exemplificau susţinătorii ei, păstrau adaptabilitatea şi (atunci când nu le era reprimată) curiozitate nesăţioasă a tinerilor antropoide, la aceştia elementele menţionate prelungindu-se mult şi în starea adultă.

Să fi fost această trăsătură un accident? Un accident care i-a permis lui homo habilis pre-receptiv la senzaţii să facă Saltul, presupus a fi imposibil în condiţii naturale. Era oare vorba de puterea lui de a se ridica la nivelul inteligenţei capabile să călătorească prin Univers cu proprii săi bocanci? Sau era numai un dar, primit de la acele fiinţe misterioase, despre care unii mai cred că s-ar fi amestecat cândva în evoluţia genei umane, protectorii omului despre care vorbesc vechile legende, dar care nu şi-au făcut niciodată apariţia?

Toate acestea erau numai presupuneri, însă un lucru râmnea clar: mamiferele terestre îşi pierdeau în mod vizibil interesul pentru învăţare şi joc, după trecerea perioadei de pubertate. Dar oamenii, delfinii şi, acum, din ce în ce mai mult cu fiecare generaţie, neo-cimpanzeii - au păstrat acea fascinaţie pentru lumea în care pătrunseseră. Şi, cine ştie, într-o bună zi, evoluatele gorile ar putea prezenta şi ele această trăsătură. Deja aceşti membri ai unui trib „modificat” erau mai inteligent

şi-şi păstraseră curiozitatea mai mult decât ceilalţi membri ai tribului, rămaşi pe Terra în stadiu nemodificat. Într-o zi şi descendenţii lor vor reuşi, poate, să trăiască o tinereţe veşnică.

„Asta numai dacă galacticii le-o vor permite vreodată!”

Gorilele-copii hotărau liber prin împrejurimi, vârându-şi nasul peste tot. Nu erau niciodată pălmuiţi şi nici nu li se aplicau altfel de pedepse corporale, erau numai împinşi cu blândeţe la o parte atunci când stăteau în drumul cuiva, de obicei cu o palmă uşoară peste fund şi cu câteva replici glumeţe.

Trecând prin apropierea unui grup, Robert zări un mascul cenuşiu pe sub coaste, pornind cu o femelă spre tufe. Trei masculi mai tineri se furişaseră prin spatele larg al acestuia şi-i examinau cu atenţie braţele puternice.

Robert se făcu că nu-i vede, închise ochii pur şi simplu, se aşeză pe vine alături de ei şi-şi făcu necesităţile.

O altă ceată de copii, mai mare de date asta, se grăbiră către tufişuri, pentru a începe să se zbenguie chiar în faţa lui. De buze le atârnau un fel de fâşii din material plastic, pe care le mestecau şi le transformau în fâşii zdrenţuite.

Doi dintre ei se holbau la el, cu un fel de veneraţie. Cel de-al treilea însă, mai puţin timid decât el, îşi flutura mâinile în semn de nerăbdare.

Robert îi zâmbi şi-l luă în braţe.

Mai sus, pe creastă, dincolo de lanul de izvoare fierbinţi ascunse în ceaţă, Robert zări alte forme întunecate, mişcându-se printre copaci.

— Sunt masculi mai tineri, îi explică Elsie. Sau tauri prea bătrâni pentru a mai putea fi apţi. Înainte de invazie, cei care se ocupau de planificare de la Centrul Howletts încercau să se decidă dacă ar fi bine sau nu să intervină în sistemul lor familial. Adevărat că era drumul pe care trebuia să şi-l aleagă singuri, însă întotdeauna se dovedea o

alegere dificilă pentru sărmanii masculi – câţiva ani de plăcere şi de glorie, dar cu preţul singurătăţii pentru tot restul vieţii.

Elsie scutură din cap.

— Nu reuşiserăm să luăm vreo decizie înainte de invazie. Iar acum probabil că nu vom mai avea niciodată ocazia.

Robert se abţinu de la orice comentariu. Ura ideea de a trata pe cineva în mod restrictiv, însă mai avea încă necazuri cu ceea ce făcuseră colegii lui Elsie la Centrul Howletts. Hotărâre de a-i lăsa singuri să se decidă constituise o atitudine arogantă şi nu putea să conducă, în niciun caz, spre o rezolvare fericită, dacă li se lăsa o astfel de libertate.

Apropiindu-se de izvoarele fierbinţi, văzu mai mulţi cimpanzei vânturându-se prin împrejurimi, cu diferite misiuni. Unul privea cu atenţie în gura unei gorile uriaşe, de şase ori mai mare decât cimpanzeul, cauterizând ceva cu ajutorul unui instrument stomatologic. Altul preda, cu multă răbdare, limbajul semnelor unei clase de zece copii de gorile.

— Câţi cimpanzei sunt aici pentru a le purta de grijă gorilelor?

— Doctor de Shriver de la Centru, peste zece cimpanzei profesionişti, care au lucrat cu dânsa, şi ceva mai mult de douăzeci de paznici şi voluntari. Totul depinde de faptul dacă uneori luăm sau nu cu noi gorile să ne ajute la luptă.

— Cu ce îi hrăniţi pe toţi? continuă Robert cu întrebările, în timp ce coborau către unul din izvoare…

Unii dintre cimpanzeii din grupul său sosiseră cu mult înainte şi se întinseseră deja pe terenul umed, sorbind din ceştile cu supă. Într-o privinţă mică din apropiere, se afla o cameră de depozitare, de unde lucrătorii cu şorţ cărau afară căni aburinde.

— Avem o problemă, clătină Elsie din cap. Gorilele au stomacuri foarte pretenţioase şi ne este destul de greu să obţinem alimente care să le priască. Chiar şi pe domeniile restaurate din Africa, o gorilă mascul adultă are nevoie de 27 kilograme de vegetaţie, fructe şi insecte zilnic. Gorilele sălbatice sunt nevoite să caute multă vreme până când să găsească acel tip de frunziş, care să le satisfacă, iar noi nu ne putem permite aşa ceva.

Robert coborî până la nivelul stâncilor pline de umezeală şi-i dădu drumul puiului de gorilă, care o zbughi în jos, spre bălţi, mestecând încă o fâşie de material plastic, făcută ferfeniţă.

— Se pare că se află în încurcătură, replică el.

— Mda. Din fericire, dr. Schultz a rezolvat această problemă anul trecut. Mă bucur că a avut parte de această satisfacţie înainte de a muri.

Robert îşi scoase mocasinii. Apa părea fierbinte. Îşi înmuie un deget şi-l trase repede afară.

— Auuu!

Apoi:

— Cum a rezolvat-o?

— Ăăă, poftim?

— Cum a rezolvat Schultz problema?

— Microbiologia, să trăiţi! Ridică brusc privirile: ochii îi străluceau aprins. Ah, iată că sosesc, în fine şi cu supa noastră!

Robert primi o ceaşcă din partea unei femele, al cărei şorţ era probabil croit din ţesătură de casă, făcută de gorile, la războiul de ţesut.

Mergea şchiopătând, iar Robert se întrebă dacă nu cumva fusese rănită în vreo luptă.

— Mulţumesc, spuse el, încântat de aromă. Nu-şi dăduse seama până atunci cât îi era de foame. Elsie, cum adică microbiologie?

Elsie pronunţă cu delicateţe:

— Bacterii intestinale. Simbionţi. Toţi avem aşa ceva. Creaturi minuscule, care trăiesc în intestinul şi în gura noastră. În general, sunt nişte parteneri

care nu ne fac niciun rău. Ne ajută să ne digerăm hrana, în schimbul unei călătorii gratuite.

— Aha! Bineînţeles că Robert ştia despre bio-simbionţi, orice şcolar ştia.

— Dr. Schultze s-a străduit să găsească o serie de insecte, care să le ajute pe gorile să mănânce şi să se poată bucura de varietatea vegetaţiei de pe Garth. Ei…

Fu întreruptă de un ţipăt ascuţit, care nu semăna deloc cu niciunul dintre sunetele pe care le-ar putea produce o maimuţă.

— Robert! Bărbatul ridică privirile şi zâmbi.

— April! Micuţa mea April Wu, Ce mai faci, draga mea Rază-de-soare?

Fetiţa era îmbrăcată asemenea Sheenei, fata junglei. Călătoria pe umărul stâng al unei adolescente-gorilă în ai cărei ochi negri blândeţea şi răbdarea. April se aplecă în faţă şi-şi flutură mâinile, făcând o serie de semne foarte iuţi. Gorile o lăsă să i se caţere pe umăr şi să se sprijine în echilibrul de capul său. Paznicul nu părea să aibă intenţia să se plângă de ceva.

— Prinde-mă, Robert! Robert se ridică repede în picioare.

Înainte de a putea să-i spună ceva pentru a o opri, ea ţâşni ca o săgeată, arsă de soare – o ploaie de păr blond şi de chicoteli. Nu reuşi să realizeze exact cum reuşise s-o prindă.

Pentru o clipă, inima îi zvâcnea mai repede decât o făcuse în bătăile sau atunci când se căţărase pe crestele înalte ale munţilor Mulun.

Ştia că fetiţa fusese adăpostită în comunitatea gorilelor, pentru mai multă siguranţă. Spre necazul lui, îşi dădu seama cât de ocupat fusese de când i se vindecaseră rănile. Prea ocupat pentru a se mai gândi la acest copil, singurul om liber din aceşti munţi.

— Bună, dovlecel! îi ură. Cum îţi mai merge? Ai grijă de gorile, aşa cum trebuie?

Dădu din cap cu multă convingere.

— Trebuie să am mare grijă de gorile, Robert. Trebuie să ne ocupăm cu grijă de ele, pentru că numai noi am mai rămas.

Robert o strânse cu putere în braţe. În aceste momente, se simţea cumplit de singur. Nici nu realizase, până atunci, cât de mult resimţise lipsa unui alt om.

— Mda, ai dreptate, numai noi doi mai suntem pe aici, răspunse încet.

— Eu, tu şi Athaclena, îi aduse aminte puştoaica.

Îi căută privirile.

— Totuşi, tu faci ceea ce-ţi cere dr. Shriver, da?

— Dr. Shriver este foarte de treabă, dădu fetiţa din cap. Îmi spune că s-ar putea să merg în curând să-i văd pe mami şi pe taţi.

Robert tresări. Va trebui să-i vorbească doctorului Shriver despre probabilitatea unui apropiate cure decepţionante, cura adevărului.

Cimpanzeul care ar fi trebuit să-i spună copilului adevărul, aproape sigur nu va fi în stare să o facă: nu avea cum să-i spună că va mai rămâne multă vreme de aici înainte în grijile lor. A o trimite acum însă la Port Helenia, ar fi însemnat să dezvăluie secretul gorilelor, lucru pe care însăşi Athaclena se străduia să-l împiedice.

— Du-mă, acolo, Robert, îi cerul April, cu un surâs dulce.

Arăta cu degetul în direcţia unui stânci plate, unde puiul de gorilă se zbenguia acum în faţa câtorva membri ai grupului adus de Robert.

Cimpanzeii se distrau copios pe seama giumbuşlucurilor lui. Tonul satisfăcut, puţin îngâmfat chiar, detectat de clienţi ar fi trebuit, în mod firesc, să-i facă să se simtă altfel faţă de o rasă mult mai tânără.

Cimpanzeii demonstrau însă un accentuat sentiment parental, în ceea ce le privea pe gorile, foarte aproape de sentimentul uman al proprietăţii.

Deşi nu reuşea să-şi lămurească aceste trăsături noi, în schimb el însuşi se simţea aidoma unui părinte, încărcat cu o mare responsabilitate: într-un fel sau altul, trebuia să le spună „copiilor” că tăticul n-o să mai fie tăticul lor pentru prea multă vreme.

O duse pe April pe celălalt mal al bălţii şi o lăsă jos. În acest loc, temperatura apei era mult mai suportabilă. Ba nu, era de-a dreptul minunată! îşi scoase mocasinii şi-şi băgă picioarele în undele calde.

April şi puiul de gorile se apropiară de el şi se aşezară, de o parte şi de cealaltă, cu coatele pe genunchii săi. Elsie stătea puţin mai departe şi-i privea calm. Totul era ca o scenă de film, o scenă calmă şi fără tensiune, cum demult nu mai trăise. Dacă un neo-delfini ar fi apărut în apă ca prin farmec, zbenguindu-se şi lăţindu-şi colţii ascuţiţi în binecunoscutul rânjet, tabloul ar fi fost un excelent exemplu pentru un portret de familie.

— Hei, ce-ai în gură?

Întinse mâna către puiul de gorilă, care bătu rapid în retragere. Îl studia pe Robert cu ochii mari, plini de curiozitate.

— Ce naiba mestecă? se întoarse Robert către Elsie.

Pare să fie o fâşie de plastic. Dar… ce să caute aici o fâşie de plastic? realiză ea. În mod normal, nu ar trebui să existe nimic în zona asta din ceea ce înainte era fabricat pe Garth.

— Nu e fabricat pe Garth, spuse cineva din spate.

Amândoi ridicară privirile simultan. Era femela cimpanzeu care le servise supa. Zâmbea şi-şi ştergea mâinile de şorţ, înainte de a se apleca să ia în braţe micuţa vietate. Aceasta lăsă să i se scoată materialul din gură, fără să se împotrivească.

— Toţi puii mestecă asemenea fâşii. Au fost studiate mai înainte şi suntem absolut siguri că nu

există nimic în ele care să determine detectoarele Gubru să le intercepteze.

Elsie şi Robert schimbară priviri dezorientate.

— Cum poţi fi atât de sigură? Ce sunt, de fapt, aceste fâşii?

Femela îl necăji câteva clipe pe micul maimuţoi, fluturându-i pe sub nas fâşia până când împricinatul prinse să ţipe de nerăbdare, o înhaţă din zbor şi o vârî iar în gură.

— Câţiva dintre părinţii lor au adus nişte resturi tocmai din prima noastră escapadă reuşită la Centrul Howletts. Spuneau că miros frumos. Acum, puştii ronţăie toată ziua la ele.

Râse în direcţia celor doi, fără a-i privi însă.

— E vorba de fibra aceea superplastică, ale vehiculelor de luptă Gubru. Ştiţi materialul acela care opreşte trecerea gloanţelor.

Robert şi Elsie continuau să se holbeze uluiţi.

— Hei, Kongie, ce zici de asta? femela îi gunguri micuţului ceva la ureche. Deşteptule… Ia zi, dacă-ţi place să mesteci blindaje, ce-ar fi ca, într-o bună zi, să mesteci ceva cu adevărat gustos? Ce-ai zice de un oraş? Ceva mai mărunţel, aşa ca New-York-ul?

Micuţul căscă gura larg, lăsând să se vadă o gaură mare, acolo unde cândva fusese un dinte ascuţit.

Femela zâmbi încântată.

— Hmmm! Da’ ştiu că micuţul Kongie i-ar surâde ideea!

54
FIBEN

— Nu te mişca, îi porunci Fiben lui Gailet, în timp ce-şi trecea degetele prin blana acesteia.

Nu trebuia să spună nimic, pentru ca el să ghicească, deşi femela era întoarsă cu spatele, că pe faţa ei apăruse o expresie momentană de bucurie, în timp e el o ţesăla. Când arăta în felul acesta, calmă, relaxată şi fericită în mod obişnuit, începea să strălucească, aducând trăsăturilor ei comune un „ceva” greu de definit.

Din păcate, totul nu dură decât un minut.

Privirea lui Fiben fii atrasă de o mişcare fulgerătoare şi scurtă. Mâna sa porni din instinct către acel loc, cu o clipită mai înainte ca acel lucru să dispară din nou printre firele de păr.

— Au! exclamă Gailet, când degetele lui neîndemânatice o ciupiră de o bucăţică de piele, strivind păduchele care încerca să scape.

Lanţurile zornăiră, când dădu din picior.

— Ce naiba faci acolo?!

— Mănânc, mormăi el, în timp ce zdrobea între dinţi acel „lucru”.

Lucru remarcabil, chiar şi după tratamentul de strivire, continua să se zbată.

— Minţi, spuse ea cu o voce neîncrezătoare.

— Vrei să-ţi arăt?

— Mai bine, lasă, făcu ea înfiorată. Du-ţi treaba la bun sfârşit.

Scuipă pe podea păduchele mort, oferindu-le o hrană neaşteptată mâncătorilor de păduchi, interesaţi, probabil de proteinele din corpul strivit în trecut, de nenumărate ori se angajase într-un proces de ţesălare reciprocă, cu cimpanzeii prieteni, colegi de clasă, ori cu familia Throop din Insula Cilmar. Niciodată însă nu reuşise să-şi

amintească atât de precis scopurile originale ale ritualului, moştenire din perioada sălbăticiei în junglă, acela de a se descotorosi reciproc de paraziţi. Spera din toată inima ca lui Gailet nu-i va fi greaţă să facă acelaşi lucru pentru el. Pentru că, după ce dormiseră mai bine de două săptămâni în fân, începuseră să se scarpine îngrozitor.

Îl dureau deja ambele braţe. Ca să ajungă la Gailet, cum erau puşi în lanţuri în două colţuri diferite ale încăperii de piatră, trebuia să se întindă la maxim şi abia de reuşeau să se apropie unul de celălalt.

— Bun, spuse, într-un târziu. Aproape că am terminat, cel puţin în privinţa zonelor pe care vrei să ţi le laşi descoperite. Nu pot să cred că o femelă care mi-a dat undă verde acum două luni, se poate arăta atât de pudică.

Gailet pufni, dar nu catadicsi să răspundă. Ieri păruse destul de fericită văzându-l, după ce cimpanzeii colaboraţionişti îl aduseseră în celulă, din vechiul loc de detenţie. Atât de multe zile de izolare la carceră îi determinase să fie nespus de fericiţi în momentul revederii.

Acum, după ce euforia primului contact se risipise, ea părea să-l acuze din nou pe Fiben pentru tot ceea ce se întâmplase.

— Încă un pic, mai la stânga.

— Scarpină, scarpină, scarpină, scanda în şoaptă Fiben.

Făcea însă ceea ce i se cerea. Cimpanzeii simţeau nevoia să atingă şi să se lase atinşi, poate ceva mai mult decât protectorii lor umani, care uneori se ţineau de mână chiar şi în public, dar niciodată mai mult de atât.

Lui Fiben i se păru un lucru plăcut să aibă posibilitatea să scarpine pe cineva, după atâta timp de izolare. Asta pentru că, la urma-urmei, plăcerea era la fel de mare dacă scărpinai tu pe cineva, sau te lăsai scărpinat, la rândul tău.

Odată, pe când mai era încă la colegiu, citise undeva că oamenii reduseseră, într-o perioadă de timp, atingerile între două persoane, permiţându-le numai în cadrul partenerilor sexuali. Din cauza asta, unii părinţi ai epocilor întunecate renunţaseră chiar să-şi mai alinte copii. Acei primitivi abia dacă mai îndrăzneau să facă ceva să semene a scărpinare reciprocă – adică o scărpinare completă, nesexuală, pieptănarea sau masarea reciprocă, numai pentru plăcerea atingerii, fără nicio implicaţie de natură sexuală.

O scurtă dar eficace cercetare în Bibliotecă îi confirmase, spre marea sa surprindere acest zvon defăimător. Nicio altă anecdotă istorică nu-i plăcuse atât de mult lui Fiben ca aceasta, în care se demonstra cât de multă prostie şi agnosticism au trebuit să ierte aceste restricţii grosolane, după ce vizionase filme zoologice din vechime, cu circurile şi cu trofeele „vânătorilor” lor.

Fu smuls din lumea amintirilor de zgomotul cheilor; uşa de lemn, realizată după tipice vechi, se întredeschise. Cineva bătu, apoi intră. Era femela care le aducea masa de seară. Deoarece fusese adusă de puţină vreme aici, Fiben nu reuşise să-i înveţe numele, dar faţa ei în formă de inimă avea ceva izbitor şi, într-un fel, familiar.

Haina în care era îmbrăcată, cu fermoar strălucitor, semăna cu celea purtate de grupul Stagiarilor, angajaţi de Gubru. Costumul era legat cu benzi elastice la glezne şi la încheietura mâinii şi avea ca emblemă o holoproiecţie reprezentând ghearele întinse ale unei păsări, la câţiva centimetri distanţă de corp.

— Cineva o să vină să vă vadă pe amândoi, le spuse ea încet. M-am gândit că v-ar interesa o asemenea informaţie. Pentru ca să aveţi timp să vă pregătiţi.

Gailet dădu din cap cu răceală.

— Mulţumim.

Abia dacă-i aruncă o privire. Fiben însă, în ciuda situaţiei în care se găseau, o privi pofticios cum îşi legăna şoldurile în mers, o urmări întorcându-se şi continuându-şi drumul după colţ.

— La naiba să-i ia de trădători! scrâşni Gailet. Trase cu putere de lanţ, făcându-l să zăngănească. Of, uneori mi-aş fi dorit să fiu un mascul şi să…

Fiben privi în sus, către tavă. Gailet se răsuci către el.

— Ce?! Poate ai ceva de comentat?

— De comentat? Fiben ridică din umeri. Mă gândeam că, dacă ai fi fost mascul, ai fi reuşit să ieşi cu multă uşurinţă şi că n-ar mai fi folosit aşa ceva, nu?

Îşi înălţă braţele cât putu de sus, suficient ca să i le poată vedea şi ea. Legăturile grele scoaseră sunete scrâşnite. Mişcarea îi mai făcu o rană la încheietura bandajată a mâinii drepte, aşa că fu nevoit să lase mâinile să-i cadă pe podea.

— Eu cred că din alte motive ar vrea ca să fie mascul, se auzi o voce batjocoritoare de lângă uşă.

Fiben ridică privirea şi-l văzu pe Gheară de oţel, liderul renegaţilor.

Cimpanzeul zâmbi teatral, în timp ce-şi răsucea unul din capetele mustăţii văcsuite, într-un gest de care lui Fiben i se făcea din ce în ce mai greaţă.

— Îmi pare rău că nu m-am putut abţine, dar am surprins fără să vreau ultima parte a discuţiei, băieţi.

Buza de sus a lui Gailet se încreţi în semn de nemulţumire.

— Foarte bine, ascultai, nu? Adică trăgeai cu urechea, ca să spunem lucrurilor pe nume şi, pe deasupra, mai eşti şi un blestemat de trădător!

Cimpanzeul solid rânji bine dispus.

— Poate că sunt şi puţin prezicător? De ce să nu dau ordin să fiţi puşi în lanţuri împreună? Asta ca să avem parte şi de ceva distractiv, doar e vizibil ce mult vă plăceţi unul pe altul!

Gailet mârâi furioasă. Se îndepărtă imediat de Fiben, târându-se cât mai departe, către perete. Fiben nu vru să-i facă individului plăcerea de a-l auzi replicând. Se răsuci cu faţa în altă parte şi aşteptă.

— De fapt, continuă stagiarul, pe un ton amuzat, e destul de limpede de ce o femelă ca tine ţine să-şi dorească atât să fie mascul. Mai ales, cu o cartelă de hrană ca a ta! Auzi, domnule, o carte albă, irosită aproape în întregime pentru o fată! Altceva nu pot însă să înţeleg…

Gheară-de-oţel i se adresă direct lui Fiben.

— De ce naiba v-aţi comportat aşa cum v-aţi comportat? De ce-aţi tot fugit de colo-colo, jucându-vă de-a soldaţii, pentru cel ce vă e şef… E greu de priceput. Tu cu o carte albastră, ea cu una albă – la naiba! Voi doi aţi fi putut s-o faceţi, fără pilule, fără să-i ceri voie şefului ei, fără nicio aprobare de la Comitetul Elitelor. Puteţi avea toţi copiii pe care vi i-aţi dorit, când i-aţi fi dorit.

Gailet îi aruncă o privire îngheţată.

— Eşti, pur şi simplu, dezgustător!

Gheară-de-oţel deveni roşu la faţă. Culoarea era evidentă, în comparaţie cu paloarea sa pronunţată, mai cu seamă pentru că avea obrajii raşi.

— De ce? Numai pentru că sunt fascinat de ceea ce am fost lipsit? De ceea ce nu pot avea?

— Mai degrabă de ceea ce nu poţi face, bombăni Fiben.

Roşeaţa se accentua. Cimpanzeul era conştient că sentimentele i se citesc pe faţă. Se aplecă, apropiindu-se de obrazul celuilalt.

— Ai grijă de tine, băieţaş! Cine ştie ce-o să mai fii tu în stare să faci când vei auzi ce-am hotărât să facem cu tine.

Rânji. Fiben strâmbă din nas.

Sughiţă şi inspiră adânc, încercând să-şi calmeze spasmele. Simţea cum bulele de gaz i se plimbă prin stomac.

„Plăteşti pentru plăcerile anterioare”, îşi zise Fiben, în timp ce în intestine se dădeau adevărate bătălii, iar plămânii se străduiau aproape zadarnic să continue fluxul respirator.

Ceva din privirea lui Gheară-de-Oţel îi reţinea în mod deosebit atenţia Reacţia avută de acesta ar fi putut umple volume întregi, în ramura psihologiei descriptive.

Fiben ridică ochii, aşteptând să vadă îngrijorarea zugrăvită pe faţa lui Gailet Jones. Când realiză însă adevărul, expresia i se transformă în furie.

— Hei, voi, doi, ia mai terminaţi odată! Vă purtaţi ca nişte copii… ca nişte pre-sensibili…

Gheară-de-Oţel se răsuci şi împunse cu degetul în direcţia ei.

— Ce ştii tu despre asta? Hmm? Eşti cumva vreo expertă? Sau vreun membru în Consiliul de Conducere al Elitelor? Măcar eşti mamă?

— Sunt studentă la cursurile se Sociologie Galactică, îi răspunse femela cu o voce înăbuşită.

— Un titlu conferit pentru a recompensa o maimuţică deşteaptă, râse amar Gheară-de-Oţel. Trebuie să fi făcut unele şmecherii la gimnaziu, pentru ca să poţi obţine un doctorat adevărat, cu diplomă în regulă, numai bun de dat exemplu la toţi proştii.

Se târî până în apropierea ei.

— Nu ţi-ai dat seama încă, domnişorico? Stai puţin să-ţi explic, în cazul ăsta. Cu toţii suntem nişte amărâte de fiinţe pre-receptive la senzaţii. Hai! Zi-mi că n-am dreptate şi că greşesc amarnic!

Fu rândul lui Gailet să-şi schimbe culoarea feţei. Clipi năucită către Fiben, care pricepu imediat că gândurile ei zburaseră spre acea după-amiază, petrecută la colegiul din Port Helenia, când se căţăraseră împreună către vârful clopotniţei, de unde priviseră îndelung campusul lipsit de prezenţa fiinţelor umane, dar plin până la refuz de studenţi şi profesori cimpanzei, străduindu-se să se comporte ca şi cum nu s-ar fi schimbat nimic. Era

imposibil să-şi amintească de acea scenă – realiză Fiben – fără să retrăiască sentimentul acela cumplit de amărăciune şi de frustrare, resimţit în acele clipe. Totul arăta, de parcă ar fi fost văzut prin ochii reci ai unui galactic fără simţăminte.

— Sunt o fiinţă inteligentă, murmură ea, încercând să se arate convingătoare.

— Daa! rânji batjocoritor Gheară-de-Oţel. În realitate, ceea ce vrei tu să spui acum este că te afli un pic mai aproape decât noi, ceilalţi… Mai aproape de ceea ce Consiliului de Conducere al Elitelor defineşte drept scopul nostru, al neo-cimpanzeilor. Adică, mai aproape ceva de ceea ce ei cred că noi ar trebui să fim.

Gâfâi furios:

— Ia spune-mi… Dacă ai pleca într-o călătorie spaţială, către Terra, iar căpitanul ar greşi drumul prin nivelul D al hiper-spaţiului, şi te-ai trezi cu vreo două sute de ani în trecut, pe aceeaşi Terra? Cam ce crezi că se va întâmpla cu preţiosul tău permis alb?

Gailet întoarse capul.

— *Sic transit gloria mundi,* spuse ea încet.

Gheară-de-Oţel pocni din degete:

— Vei fi o relicvă. O rămăşiţă azvârlită la gunoi, o etapă pasageră în lungul drum spre progres al Elitelor.

Râse, se apropie şi mai mult şi o apucă de bărbie, silind-o să-l privească în ochi.

— Iubito, ai fi o simplă Aspirantă, în acest caz.

Fiben vru să se ridice, dar lanţurile îl opriră. Smucitura îi provocă o durere ascuţită la încheieturi, dar, învălui de furie ce-l cuprinsese abia dacă mai băgă de seamă. Era palid la faţă şi, când mârâi ameninţător către celălalt, ştiu că acelaşi sentiment îl încerca şi Gailet. Îl încerca o furie atât de mare, cu cât realiza că, pe undeva, ticălosul avea dreptate.

Gheară-de-Oţel îi căută privirea, mai înainte de a se hotărî să-i dea drumul lui Gailet.

— În urmă cu o sută de ani, aş fi fost cineva, continuă el. Mi-ar fi fost iertate lipsurile şi trecute cu vederea defectele. Mi s-ar fi dat un permis alb pentru şiretenia şi pentru forţa de care dau dovadă.

— Timpul este însă acela care hotărăşte, micuţule. Totul e în ce generaţie te-ai născut, nu?

Se ridică brusc în picioare.

— Oare chiar aşa să fie? zâmbi el. Ori poate că depinde şi de ce profesori ai? Timpurile se mai şi schimbă, hmm?

Îşi desfăcu braţele, într-un gest cu o semnificaţie limpede. Prima căreia îi reveni glasul fu Gailet.

— Voi… de fapt… vreţi… ca Gubru să…

Gheară-de-Oţel ridică din umeri.

— Timpurile se schimbă, dragii mei. Şi s-ar putea, totuşi, să am mai mulţi nepoţi decât oricare dintre voi.

Fiben descoperi, în fine, soluţia de a-şi exterioriza furia ce nu-l mai încăpea şi, în acelaşi timp, de a-şi pune lacăt gurii. Izbucni în râs.

— Zău? hohoti el. Ei bine, mai întâi, va trebui să-ţi rezolvi cealaltă problemă, băieţaş: cum o să faci să-ţi perpetuezi gena, dacă tu nici măcar…

De data asta, piciorul gol al lui Gheară-de-Oţel reacţiona cu violenţă.

Fiben era însă cu mult mai pregătit: aştepta ghemuit într-un colţ să primească lovitura. Urmă nu una, ci o adevărată ploaie…

Cum încă nu se auzea niciun cuvânt, o privire rapidă îi dezvălui lui Fiben că era rândul celuilalt să-şi ţină cuvintele în frâu. Printre fălcile încleştate, apăruse un fel de spumă albă, împreună cu icnete scurte şi ascuţite. Într-un târziu, obosit, cimpanzeul cel înalt renunţă să-l mai iveasă.

Se îndreptă, clătinându-se, către cealaltă parte a încăperii.

Femela cu legătura de chei îl privea cum se îndepărtează. Rămăsese în picioare lângă uşă, neştiind ce să facă.

Fiben gemea şi se rostogolea încet pe podea.

— Auu! se crispa el, apucându-se cu mâinile de coaste.

La o primă palpare, părea că toate sunt întregi.

— Niciodată Simon Legree nu a fost în stare să-şi facă o ieşire aşa cum trebuie. Eram aproape sigur că o să-mi spună: „O să mă întorc, să mă aştepţi!”… Sau ceva de genul acesta.

Gailet scutură din cap.

— La ce-ţi foloseşte dacă-l scoţi din sărite?

— Am eu motivele mele, ridică el din umeri.

Se lipi cu spatele de perete, cu prudenţă. Femela îmbrăcată cu costumul cu multe fermoare se uita cu milă la el. Atunci când însă li se întâlniră ochii, ea clipi repede şi se întoarse într-o parte. Părăsi încăperea, închizând uşa în urmă-i.

Fiben ridică fruntea şi trase adânc aer în piept, de mai multe ori.

— Şi acum ce-ai să faci? întrebă Gailet.

— Nimic. Scutură din cap. Aştept să treacă timpul.

Când privi din nou către ea, observă că femela îi întoarse spatele.

Părea să plângă.

„Mica surpriză”, îşi spuse Fiben.

Probabil că pentru ea nu era tot atât de distractivă ideea de a fi prizonieră sau de a se afla în fruntea unei revolte. Pentru că amândoi ştiau că Rezistenţa fusese măturată, pur şi simplu, de pe faţa pământului. Şi nu avea niciun motiv pentru a crede că, în munţi, lucrurile ar fi mers mai bine. Athaclena, Robert şi Benjamin trebuie că erau deja capturaţi sau, poate, morţi. Iar Port Helenia era condus de păsăroi şi de colaboraţionişti.

— Nu te îngrijora, spuse el, încercând să o mai înveselească. Ştii ce se spune despre cel mai dur test de inteligenţă? Cum naiba n-ai auzit? Ei bine, testul se consideră reuşit, atunci când toţi cimpanzeii sunt la pământ.

Gailet îşi şterse lacrimile şi-şi întoarse capul pentru a-l privi.

— Off, mai taci din gură! îl apostrofa.

„Evident, e o poantă veche, dar zău că a meritat să încerc, recunoscu Fiben”.

Gailet se răsuci cu totul spre el.

— Hai, e rândul tău, acum. Poate…

Femela zâmbi uşor, nesigură dacă să încerce sau nu vreuna din pantele pe care le ştia de mai demult.

— Poate găsesc şi eu ceva, tot aşa de scurt.

Fiben zâmbi, la rândul său. Îşi strânse lanţurile într-o mână şi se târî pe podea în direcţia ei, nepăsându-i de durerea ascuţită ce urca în el dinspre răni. Se opri când spatele întâlni atingerea moale a blănii ei. Apoi îşi simţi mâinile încercând să-i descâlcească şuviţele bogate de păr şi-şi lăsă capul pe spate.

— Aah-aah! suspină el de plăcere.

Un paznic le aduse masa de seară, o supă subţire şi două felii de pâine. Acest mascul Aspirant nu avea nicio abilitate deosebită. Părea chiar să aibă dificultăţi chiar şi cu cele mai simple fraze şi nu reuşi să încropească decât nişte mormăieli confuze, atunci când Fiben încercă să-l dea afară. Obrazul stâng îi palpita fără întrerupere, într-un tic necontrolat.

Gailet îi şopti la ureche că o enerva privirea lui morbidă. Fiben nu găsi altă rezolvare decât să încerce să-i abată atenţia de la el.

— Povesteşte-mi despre Pământ, o rugă. Cum e pe-acolo?

Gailet luă o bucată de pâine şi şterse cu ea ultimele picături de supă.

— Ce să-ţi spun? Toată lumea ştie ceva despre Pământ.

— Daa… făcu el dispreţuitor. De pe casetele video şi de pe coperţile „Mergeţi în…”. Aproape nimeni din experienţă personală. Ai mers cu părinţii când erai copil, nu? Acolo ţi-ai luat doctoratul?

Dădu afirmativ din cap.

— La Universitatea din Djakarta.

— Şi apoi ce-a urmat?

Gailet încetă să mai mestece şi privi pierdută într-un punct invizibil.

— Apoi, am făcut cerere pentru un post la Centrul Terestru de Studii Galactice, din La Paz.

Fiben cunoştea locul. Mulţi dintre diplomaţii pământeni – emisari şi agenţi – se pregătiseră acolo, învăţând despre cum gândesc şi cum reacţionează popoarele culturilor străvechi ale celor Cinci Galaxii. Se dovedise extrem de important pentru conducătorii Terrei să încerce finalizarea unui proiect, prin care cele trei rase de pe Pământ să se poată descurca în acest Univers plin de pericole neaşteptate. Aşa că o mare parte a destinului clanului puilor-de-lup depindea de viitorii absolvenţi ai CTSG-ului.

— Sunt impresionat de faptul că ai făcut această cerere, îi spuse el, serios. Ţi-au… vreau să spun… te-au primit?

Clătină din cap.

— Eu… Era închis. M-am recalificat. Abia atunci mi-au spus că, dacă m-aş fi străduit mai mult, n-ar fi fost nicio problemă.

Amintirea trebuie că era încă dureroasă. Gailet privea nehotărâtă spre el, gata să schimbe subiectul. Apoi, renunţă şi dădu din cap.

— Mi-au spus că le-ar conveni, dacă m-aş întoarce pe Garth. Aici aş fi putut ocupa un post de profesoară, cel puţin aşa mi-au spus. Cu alte cuvinte, mi-au trântit-o verde-n faţă că aş fi mai de folos aici.

— Cine naiba sunt aceşti „ei”, despre care tot pomeneşti?

Gailet îşi scarpină nervoasă blana de pe umărul drept. Îşi dădu seama ce face şi-şi puse, vinovată, amândouă mâinile în poală.

— Ei sunt Consiliul de Conducere al Elitelor, spuse încet.

— Bine, dar… ce-i priveşte pe ei problema oferirii de posturi de profesori sau influenţarea alegerii unei cariere?

Gailet îl privi lung.

— Au multe de spus, Fiben, dar cred că progresul genetic al neo-cimpanzeilor şi al neo-delfinilor este în joc. Pot să te împiedice să devii astronaut, spre exemplu, din teama de a nu-ţi fi iradiată preţioasa ta plasmă. Sau te pot opri de la studiul chimiei şi la alegerea unei profesiuni în acest domeniu, din teama unor mutaţii imprevizibile.

Ridică un fir de pai şi-l răsuci în jurul degetului.

— Oh, să nu-ţi închipui că e aşa de râu: avem mult mai multe drepturi decât alte rase tinere de clienţi. Ştiu asta, doar mi-o repet mereu.

Gailet dădu aprobator din cap.

— Ăsta e sistemul. Dacă aş fi obţinut rezultate bune la examenul CTSG, totul ar fi fost în regulă. Câţiva cimpanzei au reuşit. Dar eu am fost sub linie. În schimb, mi-au dat blestematul ăsta de permis alb – de parcă ar fi fost cine ştie ce premiu de consolare sau poate un fel de împărtăşanie – şi m-au trimis înapoi pe planeta de unde am venit. Înapoi pe bătrâna şi sărmana Garth. Se pare că, acum, sensul vieţii mele îl reprezintă copii pe care îi voi avea. Orice altceva nu va fi decât întâmplare.

Râse, cu o urmă de amărăciune în glas.

— La naiba, de luni de zile încalc legea, riscându-mi viaţa şi pântecele în revolta asta. Chiar dacă, prin absurd, aş fi câştigat – norocul prostului! Mi-ar fi atârnat de gât o medalie prea grea pentru mine. Când toţi ai mei vor fi murit, tot mă vor azvârli în închisoare cei din Consiliul de Conducere al Elitelor.

— Doamne-Dumnezeule, oftă Fiben, trăgându-se înapoi şi lipindu-şi spinarea de piatra rece. Dar tu încă nu ai…

— Nu am procreat încă? Bună observaţie. Unul dintre avantajele faptului că sunt o femelă cu

permis alb este că pot să aleg drept tată al copiilor mei pe oricine, având de la permisul albastru în sus. Să-mi aleg perioada, astfel să pot avea trei sau mai mulţi urmaşi, până la 30 de ani.

Râse iar amar, cu o voce ciudat de ascuţită.

— La naiba, jumătate din cuplurile de cimpanzei de pe Garth s-ar sfâşia unii pe alţii, pentru dreptul de a adopta măcar unul din copii mei.

„Face să sune atât de îngrozitor această situaţie!”, se gândi Fiben.

Şi, totuşi, trebuie să existe mai puţin de douăzeci de cimpanzei pe planetă, care să fie atât de bine văzuţi de către Consiliul de Conducere. Iar asta este cea mai mare onoare, pentru un membru al rasei clienţilor. Totuşi, poate că până la urmă a priceput. Trebuie să fi revenit pe Garth, acasă, ştiind un lucru: oricât de strălucită i-ar fi fost cariera, că oricât de deosebite i-ar fi fost împlinirile, singura recompensă reală ar fi fost aceea că ovarele i-ar fi devenit încă şi mai valoroase. Iar vizitele la Banca de Plasmă ar fi fost cu mult mai dese. Presiunea asupra fecundării acestui pântec ar fi crescut constant. Invitaţiile pentru a se alătura căsătoriilor de grup sau perechilor ar fi devenit nişte simple automatisme. Lucruri vulgar de uşoare. Şi n-ar fi fost nicio cale de a afla dacă un grup o dorea pe ea pentru ea însăşi şi nu pentru… Masculii însinguraţi ar fi căutat-o pentru statutul pe care l-ar fi moştenit copilul lor, statut care s-ar fi transmis şi tatălui.

În fine, mai era şi gelozia. De fapt, constituia lucrul cel mai important. Cimpanzeii nu prea excelau în arta subtilităţii ascunderii sentimentelor, mai ales a invidiei. Şi un număr destul de mare erau foarte meschini.

— Gheară-de-Oţel avea dreptate, spuse Gailet, după o vreme. Pentru un mascul, trebuia să fie altfel, este evident. Dar pentru o femelă? Şi încă una cu ambiţia de a fi ceva doar prin ea însăşi?

Îşi întoarse privirea într-o parte.

— Eu…

Fiben se străduí să-i răspundă ceva, dar pentru moment tot ce putea face era să stea ca un idiot alături, cu capul gol, lipsit total de idei. Poate că într-o bună zi, stră-stră-nepotul său va fi suficient de deştept pentru a găsi cuvintele potrivite, pentru a şti cum să consoleze pe cineva mult prea adâncit în amărăciune, încât să-şi mai dorească să fie consolat.

Acest neo-cimpanzeu, mult mai evoluat, cu puţine generaţii pe scara Elitelor, va trebui să fie destul de deosebit de el. Fiben ştia însă că nu va fi.

Va rămâne tot timpul doar o maimuţă.

— Hmm! tuşi. Îmi aduc aminte că, odată, eram pe insula Cilmar. Ia să vedem… asta trebuie să se fi petrecut mai înainte ca tu să te întorci pe Garth. Poate acum zece ani? Pfuii! Mi se pare că eram un boboc… oftă. Oricum, toată lumea de pe insulă era emoţionată în anul acela, Igor Patterson venise să predea şi să joace pentru Universitate.

Gailet ridică puţin fruntea.

— Igor Patterson? Cel cu tobele?

Fiben aprobă, înclinând capul.

— Deci ai auzit de el?

Gailet râse sarcastic.

— Mă întreb cine n-o fi auzit de el. Este… Lăsă să-i cadă mâinile pe lângă corp. Este minunat.

Era cea mai bună concluzie: pentru că Igor Patterson era, într- adevăr, cel mai bun.

Dansul tunetului era numai un aspect al relaţiei amoroase a cimpanzeilor cu ritmul. Percuţia era o formă muzicală favorită, de la neobişnuitele câmpuri ale lui Hermes, până la sofisticatele turnuri ale Pământului. Chiar şi la început, când cimpanzeii fuseseră obligaţi să poarte dispozitive de claviatură, pentru a putea articula cuvintele, chiar de pe atunci noua rasă iubea muzica.

Cu toate acestea, toţi marii toboşari de pe Terra şi din colonii erau oameni. Toţi până la Igor

Patterson.

El a fost primul. Primul cimpanzeu cu o bună coordonare a degetelor, cu o delicateţe a măsurii şi cu o simplitate în exprimare suficiente încât să facă din el cel mai bun instrument de gen. Ascultându-l pe Patterson cântând „sunetul ceramicii degajă lumină” îţi defineai nu numai noţiunea de plăcere; pentru un cimpanzeu asta reprezenta şi culmea mândriei, totodată.

Pentru cei mai mulţi, această experienţă personală a sa însemna că cimpanzeii nu numai că se apropiau de ceea ce Consiliul de Conducere al Elitelor dorea de la ei, dar şi de ceea ce ei înşişi dorea să fie.

— Fundaţia de transporturi îl trimisese într-un fel de turneu prin toate coloniile, continuă Fiben. De fapt, a fost o călătorie de favoare pentru toate comunităţile de cimpanzei. Şi, bineînţeles, a fost şi un mijloc de a răspândi puţin norocul.

Gailet răsuflă adânc, parcă întărind spusele lui Fiben.

Bineînţeles, Patterson avea permis alb. Membrii cimpanzei ai Consiliului de Conducere al Elitelor trebuie să fi insistat pe lângă ea, chiar dacă el nu era tot atât de încântător, de inteligent şi de arătos, ca un exemplar reuşit de neo-cimpanzeu.

Şi Fiben crezu că ştie la ce se mai gândea Gailet. Pentru un mascul, a avea un permis alb nu constituia o problemă, ca pentru o femelă, ci numai o continuă distracţie.

— Nu mai spune! exclamă ea şi lui Fiben i se păru că surprinde o urmă de invidie în glasul ei.

— Ei, da, ar fii trebuit să fii acolo, când a dat concertul. Eu am fost unul dintre norocoşi. Găsisem locul în spate, chiar într-o margine. Întâmplător, în seara aceea am fost groaznic de răcit. Am fost al naibii de norocos!

— Ce spui? se încruntă Gailet. Ce legătură are asta cu…

Fruntea i se încreţi, iar maxilarele se contractară.

— Oh, da, înţeleg.

— Cred şi eu că înţelegi! Aerul condiţionat era dat la maxim, dar aroma era mult prea puternică. A trebuit să mă mut şi să tremur lângă suflante. La naiba, simţeam că mor!

— N-ai vrea să ajungi odată la subiect?

Buzele lui Gailet erau numai o linie subţire.

— Ei bine, dacă nici acum nu bănuieşti nimic, o să-ţi spun: aproape fiecare femelă-cimpanzeu de pe insulă, cu permis verde sau albastru, îşi cumpărase bilet la concert. Niciuna dintre ele nu folosise spray-olfactiv. De obicei, veneau împreună cu grupul soţilor, rujate zdravăn, cu o nuanţă de roşu-aprins numai la ocazii deosebite…

— Încep să înţeleg, spuse încet Gailet.

Şi pentru o clipă, Fiben se întrebă dacă nu cumva zâmbise uşor, în procesul vizualizării. Dacă fusese aşa, atunci trebuie că zâmbetul fusese extrem de rapid, un fulger slab pe figura ei severă.

— Deci ce s-a întâmplat?

Fiben se întinse şi căscă.

— Ce voiai să se întâmple? A fost, bineînţeles, o dezlănţuire hormonală, de toată frumuseţea.

Făcu o faţă lungă.

— Serios? La Universitate?

— Cum mă vezi şi cum te văd.

— Dar…

— Oh, în primele minute a fost bine. Frate, bătrânul Igor cânta al naibii de bine, ascultă-mă pe mine. Mulţimea se înfierbânta din ce în ce mai tare. Chiar şi orchestra din spatele estradei simţea asta. Apoi, a venit un moment când afacerea le-a scăpat din mână.

— Dar…

— Îţi aminteşti de bătrânul profesor Olufing, de la Catedra de Tradiţii Pământene? Cimpanzeul acela cu monoclu, cel mai în vârstă dintre toţi, îl ştii? Acela care-şi petrecea timpul liber încercând

să determine votarea legii monogamiei cimpanzeului, în adunarea legislativă…

— Da, l-am cunoscut, dădu Gailet din cap, cu ochii larg deschişi.

Fiben făcu o mişcare scurtă cu ambele mâini.

— Nu-i adevărat! exclamă ea. În public? Profesorul Olufing?

— Cu decanul Colegului de congelare al hranei, care nu se lăsa mai prejos.

Gailet lăsă să-i scape o exclamaţie ascuţită. Se întoarse într-o parte, ţinându-şi mâna pe piept. Se părea că o apucase o criză de sughiţ.

— Bineînţeles, soţia lui Olufing l-a iertat mai târziu. S-a alăturat unui grup de persoane care au declarat că le-a plăcut stilul lui.

Gailet se bătu cu palma peste piept, tuşind. Se îndepărtă şi mai tare de Fiben, scuturând cu putere din cap.

— Sărmanul Igor Patterson, continuă Fiben. Avea şi el problemele sale, bineînţeles. Câţiva dintre băieţii din echipa de fotbal fuseseră selecţionaţi pe post de gărzi de corp. Când lucrurile au scăpat complet de sub control au încercat să folosească stingătoarele de incendiu. Totul a devenit brusc lunecos, dar asta nu a constituit pentru cei înfierbântaţi un impediment prea mare.

Gailet tuşi şi mai tare.

— Fiben…

— A fost prea de tot, zău, gândi el cu voce tare, furat de amintiri.

Igor cânta refrenul unui blues extraordinar, iar fanaticii ăia erau pe jos, îi adusese într-un hal, nici nu poţi să-ţi imaginezi. Şi toate ar fi fost cum ar fi fost, dacă nu sosea clipa în care femela aceea de 40 de ani a sărit, pur şi simplu pe el, goală şi lucioasă, ca un delfin.

Gailet se strâmba de râs şi se izbea cu palmele peste burtă, încercând să se potolească. Ridică o mână rugătoare către el, în semn de milă.

— Te rog, opreşte-te, şopti ea, abia audibil.

— Mulţumesc cerului că a căzut peste o tobă. I-a luat destul de mult timp, ca să se ridice, aşa încât sărmanul Igor a avut vreme să iasă prin spate, cărat pe deasupra capetelor.

Gailet se rostogoli într-o parte. Pentru o clipă, Fiben se sperie: faţa îi era atât de roşie, încât parcă îi luase foc. Zbiera şi izbea cu palma în podea, iar lacrimile îi curgeau şiroaie pe obraji. Într-un târziu, se rostogoli pe spate, hohotind stins.

Fiben ridică din umeri.

— Şi când te gândeşti că totul a pornit de la executarea primului număr – versiunea personală a lui Patterson la blestematul de imn naţional! Ce păcat! N-am apucat niciodată să aud versiunea lui la „Inagadda Da Vita”. Acum însă, dacă mă gândesc bine – oftă el încă o dată – putea fi şi mai rău.

●

Starea excepţională se decretase după 2000 de ore, iar închisorile nu făceau excepţie. Înainte de apusul soarelui, se pornise să bată un vânt rece, izbind de ziduri obloanele minusculei lor ferestre. Venea dinspre ocean şi aducea cu el un miros greu de sare. În depărtare, se puteau auzi semnele prevestitoare ale unei furtuni de vară.

Se cuibăriră în paturi, trăgându-se cât mai aproape unul de celălalt, atât cât le permiteau lanţurile, unul cu faţa spre celălalt, aşa încât să-şi poată auzi respiraţia. Dormeau adânc, inhalând mirosul puternic de piatră şi de paie mucegăite. Când respirau, visele le murmurau uşor pe buze.

Mâinile lui Gailet se mişcau, ca şi cum încerca să urmeze ritmul unei iluzorii evadări. Lanţurile îi scârţâiau încet.

Fiben zăcea nemişcat şi, din vreme în vreme, ochii i se deschideau pentru câteva fracţiuni de

secundă, fără vreo urmă de conştiinţă în ei.

Uneori, inspira şi ţinea mai mult timp aerul în plămâni, până ce să-l elibereze, într-un sfârşit.

Când cheia se roti în broască, cimpanzeul sări speriat, se rostogoli într-o parte şi se ridică rapid în capul oaselor. În timp ce balamalele scârţâiau gros, se frecă la ochi, încercând să se acomodeze cu întunericul. Gailet ridică şi ea capul de pe paie şi îşi duse repede mâna la ochi, pentru a se feri de lumina celor două lanterne, ţinute cu farurile în sus, de o parte şi de alta a purtătorului lor.

Fiben strănută, zgândărit de mirosul de pene şi de lavandă. Când el şi Gailet fură ridicaţi cu forţa în picioare de câţiva cimpanzei cu haine pline de fermoare, reuşi să distingă vocea aspră a lui Gheară-de-Oţel.

— Voi doi, mai bine v-aţi comporta cum trebuie. Aveţi vizitatori importanţi.

Fiben clipi şi el la rându-i, străduindu-se să se obişnuiască cu lumina. Când reuşi, se trezi în mijlocul unei mulţimi de patrupede penate, mingi mari, îmbrăcate în pene albe şi împodobite cu panglici şi eşarfe. Două dintre ele ţineau nişte suporturi pentru lămpi. Celelalte ciripeau de zor în jurul a ceea ce părea a fi un stâlp scurt, ce se termina cu o platformă îngustă.

Pe această stinghie stătea cocoţată o pasăre cu o înfăţişare foarte ciudată.

Şi trupul ei era împodobit cu panglici foarte strălucitoare. Marele biped Gubru îşi muta greutatea când pe un picior, când pe celălalt, şi părea foarte nervos. Poate din cauza luminii violente, penajul părea şi mai bogat în nuanţe şi chiar mai strălucitor decât la lumina zilei. Privindu-l cu atenţie, Fiben îşi amintea vag de ceva, de parcă l-ar fi văzut undeva pe invadator sau pe altcineva semănând cu el.

„Ce naiba fac pe-aici?! se miră el. Doar nu se plimbă noaptea! Credeam că urăsc aşa ceva…”

— Demonstrează respectul pe care-l datorezi celor mai în vârstă membri ai înaltului clan al Gooksyn-Gubru! îi ordonă Gheară-de-Oţel, înghiontindu-l mai tare decât ar fi fost necesar.

— O să le-arăt eu lor un respect, de n-o să ştie cum să-l ducă!

Fiben hârâi din gât, adunându-şi toată flegma din gură.

— Nu! ţipă Gailet.

Îl strânse de mână şi-i şopti repede:

— Fiben, nu! Te rog… Renunţă. Fă-o pentru mine! Comportă-te exact ca mine.

Ochii ei căprui străluceau rugători. Fiben oftă şi-şi înghiţi saliva:

— Fi-r ar al naibii, Gailet!

Femela se răsuci în direcţia înaltului demnitar Gubru şi-şi încrucişa mâinile pe piept. Fiben făcu la fel ca ea, chiar şi atunci când se văzu nevoit să execute o plecăciune adâncă.

Galacticul îi privea cu atenţie, mai întâi cu un ochi, larg deschis şi fără să clipească deloc din el, apoi cu celălalt. Apoi se târî către unul din capetele stinghiei, obligându-i pe cei ce-l susţineau să se foiască, pentru a reface echilibrul. În final, începu să scoată nişte ciripituri ascuţite.

Patrupezii penaţi scoaseră, la rândul lor, un fel de sunet ciudat, de acompaniament, care cobora şi urca în tonalităţi stridente, cam în felul acesta: „Zooon…”

Apoi, unul dintre clienţii kwackoo păşi în faţă. La gât, îi atârna de un lanţ strălucitor un mic disc metalic. Interpretul prezentă o traducere sacadată, în anglică, a spuselor stăpânului.

— S-a judecat… judecat cu onoare
judecat cu bunăvoinţă
Că voi nu aţi agresat
nu aţi încălcat
Legile conduc… legile războiului
Zooon!
Noi am hotărât că e drept… cinstit…

…să permitem statut de copil…
…pentru credit caritabil… credem…
Zooon!
Ne-au fost aduse la cunoştinţă…
informaţii despre statutul vostru
despre conducătorii fluxului vostru genetic
– cursul rasei
despre speciile existente pe această planetă
şi în acest timp
Zooon!
Noi vă oferim… acum…
să vă onoreze
Cu o invitaţie… o binecuvântare
o şansă de a câştiga darul reprezentării.
Zooon!
Este o onoare… o ocazie deosebită…
o glorie să fii ales
Să cauţi… să pătrunzi…
să creezi viitorul rasei tale.
Zooon!

Păsăroiul încheie tot atât de brusc, precum începuse.

— Fă din nou o plecăciune, şopti Gailet. Se aplecă, cu braţele încrucişate arătându-i cum să facă. Când Fiben ridică din nou privirea, micul grup de păsări extraterestre se îndreptau deja spre uşă. Stinghia fiind ridicată pe umeri, înaltul personaj Gubru trebui să facă o plecăciune adâncă, cu braţele penate desfăcute, pentru a se echilibra şi pentru a avea loc prin spaţiul mai îngust al cadrului uşii. Gheară-de-Oţel venea imediat după el. Grupul coraboraţioniştilor le aruncă celor doi o privire scârbită, înainte de a-i urma.

Fiben simţea că explodează. Renunţase să mai încerce să urmărească ciudăţeniile înaripatelor, şi dialogul formal Galactic 3 încă după prima frază. Chiar şi traducerea în anglică fusese imposibil de înţeles.

Lumina orbitoare dispăru, odată cu îndepărtarea procesiunii. În urmă, rămase un ciripit grăbit,

însoţit de bolboroseli stinse. Din nou în întuneric, Fiben şi Gailet se priviră îndelung unul pe altul.

— Cine naiba a mai fost şi ăsta? întrebă el.

— Era unul din Suverani, se încruntă Gailet. Dacă nu mă înşel – şi lucrul ăsta e foarte posibil – era Suveranul Bunei-Cuviinţe.

— Cu asta mi-ai spus totul. Pe roata ruletei lui Ifni, ce-i aia suveran al Bunei-Cuviinţe?

Gailet făcu un gest de refuz. Fruntea i se încreţise, arătând că era foarte concentrată.

— De ce-a venit el la noi, în loc să ne ducem noi la el? întrebă cu voce tare, deşi, în mod evident, nu-i cerea lui părerea. Şi, mai ales, de ce a venit la noi noaptea? Ai observat că nici măcar nu a stat să audă dacă îi acceptăm sau nu oferta? Poate că s-a simţit obligat de buna-cuviinţă s-o facă personal. Iar aghiotanţii săi îi pot transmite mai târziu mesajul nostru.

— Răspunsul la ce? Nu înţeleg, ce fel de ofertă? Gailet, n-am putut urmări nici măcar…

Femela făcu un gest de respingere cu dosul palmelor.

— Lasă-mă, acum. Trebuie să mă gândesc, Fiben! Lasă-mă liniştită câteva minute.

Se îndreptă către perete şi se aşeză pe aşternutul de paie, faţă în faţă cu piatra întunecată. Fiben avu o vagă bănuială că procesul de meditaţie va dura ceva mai mult decât spusese ea.

„Bineînţeles că tu ai posibilitatea să ţi-i alegi, se gândi el cu amărăciune. Asta e, primeşti ceea ce meriţi, dacă-ţi permiţi să te îndrăgosteşti de un geniu…”

Clipi nesigur, apoi scutură din cap.

— Cuuum?

Mişcarea de pe hol îi distrase însă atenţia de la acest gând neaşteptat.

Intră un cimpanzeu, aducând un braţ cu fân, precum şi câteva bucăţi dintr-un material maron-închis. Încărcătura îi acoperea faţa până în dreptul ochilor.

Când o puse pe podea, Fiben realiză că, de fapt, era vorba despre femela care se holbase la el mai devreme şi i se păruse ciudat de cunoscută.

— V-am adus nişte paie proaspete şi încă vreo câteva pături. Nopţile sunt destul de răcoroase.

Fiben dădu din cap.

— Mulţumim.

Femela nu-i aruncă însă nicio privire. Se întoarse şi se îndreptă către uşă, mişcându-se cu o graţie uşor de observat chiar şi sub acoperământul hainei drepte, cu fermoare.

— Stai! exclamă el brusc.

Ea se opri, cu faţa tot către uşă. Fiben se îndreptă spre ea, înaintând atât de mult cât îi permitea lanţul gros.

— Cum te cheamă? întrebă încet, nedorind s-o deranjeze pe Gailet în colţul ei.

Îşi încovoiase umerii de tot. Încă îşi mai ferea privirile.

— Mă…

Vocea îi era extrem de slabă.

— Unii îmi spun Sylvie…

Chiar şi în clipa când se furişă pe uşă afară, se mişca aidoma unei dansatoare. Se mai auzi numai zgomotul unor chei învârtite în broască, apoi acela al unor paşi grăbiţi ce se îndepărtau, coborând scările holului.

Fiben privi ţintă spre uşă:

— Atunci eu sunt nepot de maimuţă!

Se întoarse către zidul înaintea căruia stătea Gailet, mormăind în sine, cu o pătură aruncată peste umeri. Apoi, reveni în colţul său, pentru a se azvârli peste o grămadă plăcut mirositoare de fân.

Sfârşitul Volumului I

Volumul 2

55
UTHACHALTHING

Algele pline de spumă se găseau într-un loc cu apă nu prea adâncă, unde câteva păsări mici, cu picioare subţiri şi lungi, ciuguleau din când în când insecte. Tufe scunde de plante, formând pete compacte de culoare verde se întindeau de-a lungul stepei.

Urme de paşi se vedeau apropiindu-se dinspre plaja micului lac către dealul acoperit de lăstăriş. Aruncând numai o privire la urmele întipărite în nămol, Uthachalthing putea să spună imediat că aparţineau picioruşelor unui porumbel. Părea să fie o pasăre cu trei membre. Ridică imediat privirea, surprins de licărirea albastră din depărtare, aceeaşi care-l condusese până aici. Încercă să identifice direcţia din care venea, dar dispăru mai înainte de a se putea fixa asupra ei.

Se lăsă în genunchi, încercând să examineze urmele din noroi. În timp ce le măsura cu mâna, un zâmbet prinse să i se lăţească pe faţă. Ce contururi frumoase!

Cel de-al treilea picior se afla în mijloc, mai în faţă, în comparaţie cu celelalte două, iar amprenta sa era cu mult mai mică decât a vecinelor, aproape asemănător cu situaţia în care cine ştie ce fel de creatură bipedă ar fi traversat zona dinspre lac şi tufişuri, sprijinindu-se de un toiag ascuţit la cap.

Uthachalthing ridică de jos o creangă, dar ezită înainte de a şterge contururile.

„Să le las? se întrebă. Sau e necesar să le ascund?”

Scutură din cap.

„Nu. Aşa cum spun oamenii – nu schimba planurile de joc, în mijlocul apei.”

Urmele dispărură, în timp ce mătura cu creanga în stânga şi în dreapta. Aproape imediat ce termină, auzi un zgomot de paşi grei şi de crengi de arbuşti rupte, chiar în spatele său. Se întoarse chiar în clipa în care Kault dădu colţul cărării ce venea dinspre micul lac din stepă. Glyph-ul LURRUNAM plutea uşor, rotindu-se deasupra capului mare, cu creasta înfoiată, al thennanianului, asemenea unei insecte parazite, bâzâind furioasă prin împrejurimi, în căutarea unui loc moale, care niciodată nu părea să fie pe-aproape.

Pe Uthachalthing îl durea coroana, ca un muşchi supus peste măsură la efort. Lăsă LURRUNAM-ul să ricoşeze în indiferenţa abruptă a lui Kault, timp de aproape un minut, înainte de a se recunoaşte învins. Retrase glyph-ul înfrânt şi rupse creanga. Oricum, thennanianul nu se uita pe teren, concentrându-se asupra unui mic instrument, pe care-l ţinea în palma-i imensă.

— Încep să devin suspicios, prietene, spuse Kault, apropiindu-se.

Tymbrimianul simţea cum sângele îi curge din ce în ce mai repede în artere, mai ales în zona cefei.

„Să fi ajuns, în sfârşit, la…?!”, se miră el.

— Suspicios în legătură cu ce, colega?

Kault împacheta instrumentul într-o husă şi-l vârî în unul din nenumăratele buzunare ale hainei.

— Sunt unele sem… Creasta îi flutura, întărâtată. Am ascultat transmisiunile necodificate ale clanului Gubru, din care rezultă că se petrece ceva ciudat.

Nu, mintea lui Kault, care nu putea fi preocupată decât de o singură problemă o dată, era preocupată de cu totul altă problemă. N-avea niciun rost să-l mai deranjeze cu alte indicii subtile.

— Ce-au mai pus la cale invadatorii acum?

— Mai întâi, traficul militar e ceva mai liniştit. Dintr-o dată, se pare că s-au redus numărul luptelor la scară mică, în care sunt angajaţi, acolo, sus în munţi, aşa cum se întâmpla în urmă cu mai multe săptămâni. Sper că-ţi mai aduci aminte că ne tot întrebam de ce făceau atâtea eforturi să înnăbuşe ceea ce, mai degrabă, trebuia considerat ca o măruntă şi firească rezistenţă a partizanilor.

De fapt, Uthachalthing era aproape sigur că thennanianul ştia foarte bine motivul acestei activităţi frenetice a militarilor Gubru. Din concluziile trase până în acea clipă, puse cap la cap, rezulta că invadatorii erau foarte preocupaţi să descopere ceva anume, în inima munţilor Mulun. Trimiseseră o mulţime de soldaţi şi de oameni de ştiinţă în acea zonă, aparent lipsiţi de surse de energie, şi se pare că acest efort îi costase.

— Ai putea să-mi spui şi motivul pentru care luptele au încetat? îl întrebă, cu prudenţă pe Kault.

— Nu sunt sigur că am descifrat corect frânturile de informaţii. Una dintre posibilităţi este aceea că invadatorii au descoperit, în sfârşit, ceea ce căutau, cu atâta îndârjire.

„Mă îndoiesc, gândi Uthachalthing cu convingere. E greu să capturezi o fantomă.”

— Sau, poate, au renunţat să mai caute…

„Mai degrabă”, se arătă tymbrimianul de acord.

Era inevitabil ca, mai devreme sau mai târziu, păsăroii să-şi dea seama de păcăleală şi să înceteze să mai umble după potcoave de cai morţi.

— Sau, poate, îşi continuă Kault seria concluziilor, soldaţii au reuşit să înnăbuşe toate mişcările de împotrivire ale opoziţiei înarmate şi i-au lichidat pe toţi cei care li s-au opus.

Uthachalthing se rugă ca acest ultim răspuns să nu fie adevărat. Evident că făcea parte din riscurile pe care şi le asumase, de vreme ce-şi planificase o glumă de asemenea dimensiuni. Putea numai să spere ca fiica sa şi fiul lui Megan Oneagle nu plătiseră cel din urmă preţ, deoarece de acum

înainte urma să se desfăşoare propria-i farsă, la adresa păsăroilor blestemaţi.

— Hmm, comentă el. Spuneai că mai există ceva ce te nedumereşte?

— Chestia asta, continuă neabătut Kault. Faptul că după aproape cinci duzini de zile planetare, răstimp în care nu au făcut nimic pentru binele lumii acesteia, dintr-odată, invadatorul Gubru începe să împrăştie anunţuri, oferind amnistie generală şi locuri de muncă foştilor membri ai Serviciului de Refacere Ecologică.

— Da? Dar poate că acest lucru înseamnă, pur şi simplu, că şi-au încheiat operaţiunile de consolidare şi că pot, de acum încolo, să acorde ceva mai multă atenţie şi responsabilităţilor pe care le au.

Kault pufni furios:

— Poate. Dar Gubru sunt experţi în arta contabilităţii. Buni creditori. Complet lipsiţi se simţul umorului şi războinici egoişti. Sunt fanatici în privinţa respectării acestor tradiţii galactice care îi interesează, şi, totuşi, de abia par interesaţi de conservarea planetelor utilizate pe post de lumi-incubator. Sunt interesaţi strict doar de termenii statutului clanului lor.

Deşi Uthachalthig se arătă de acord cu această lungă afirmaţie, continua să îl considere pe Kault mai puţin decât un observator imparţial. Iar thennanienii nu erau cele mai în măsură fiinţe să-i acuze pe alţii de lipsa simţului umorului.

Oricum, un lucru părea evident: atâta timp cât Kault se arăta atât de preocupat cu privire la problemele pe care pe care i le ridica invadatorul Gubru, ar fi fost inutil să încerce să-i atragă atenţia către indicii subtile sau asupra urmelor de pe pământ.

Chiar dacă nu se concentra deloc, percepea mişcare peste tot, în preeria din jur. Pretutindeni, micile carnivore şi victimele lor se grăbeau în căutarea unui adăpost, pitindu-se în nişe minuscule

şi în văgăuni întunecoase, pe perioada miezului zilei, când arşiţa le moleşea şi ar fi trebuit să consume prea multă energie pentru a-şi continua vânătoarea sau actul firesc de a se ascunde.

Nici chiar înalţii Galactici nu constituiau o excepţie de la această stare de fapt.

— Hai, îl îndemnă Uthachalthing pe celălalt. Soarele a ajuns deja la mijlocul bolţii. Trebuie să găsim un loc cu umbră şi să ne odihnim. Văd nişte copaci pe malul celălalt.

Kault îl urmă, fără să comenteze. Părea să fie absolut indiferent la deviaţiile minore, pe care le impunea traseul, atâta timp cât munţii din zare păreau că se apropie cu fiecare zi care trecea. Vârfurile lor albe erau acum ceva mai mult decât o simplă linie albă, pierdută în aceea a orizontului. Se putea întâmpla să mai dureze câteva luni bune până să ajungă la vârf şi, poate, încă şi mai mult timp până când să găsească drumul către căile necunoscute ce coborau în Sind. Dar thennanienii erau fiinţe răbdătoare, atunci când era vorba despre îndeplinirea scopurilor lor.

Nu se mai zărea nici urmă de licărirea albastră a apei; când Uthachalthing găsi un adăpost sub nişte copaci piperniciţi. Stăteau, totuşi, cu ochii pe „ţintă", pentru orice eventualitate. Coroana părea că percepe, indistinct, o urmă de bucurie, care venea dinspre mintea cuiva, ascuns în largul stepei, ceva mare, inteligent şi familiar.

— Într-adevăr, pot să fiu considerat un fel de expert în ceea ce-i priveşte pe pământeni, spuse Kault ceva mai târziu, făcând conversaţie, pe când stăteau moleşiţi sub crengile copacilor.

Insecte mărunte bâzâiau curioase pe lângă fantele sale respiratorii, dar erau îndepărtate de curentul de aer, de fiecare dată când reuşeau să se apropie.

— Şi, în plus, mai este şi expertiza mea ecologică, cea care mi-a adus numirea în funcţie pe această planetă.

— Nu uita simţul umorului, adăugă, zâmbind tymbrimianul.

— Exact. Creasta lui Kault se umfla, ceea ce era echivalentul unei aprobări făcute cu capul. La mine acasă, eram considerat un drac şi jumătate. Cel mai potrivit pentru a discuta cu puii-de-lup şi cu spiriduşii de tymbrimieni.

Termină ultimele cuvinte cu o serie de respiraţii rapide şi şuierătoare. Era, evident, o afectare conştientă, deoarece Kault nu avea încă format reflexul râsului.

„Nu-i nimic, se încuraja Uthachalthing. Aşa cum e el, la umorul pe care trebuie să-l aibă concetăţenii săi, e destul de bun."

— Ai avut parte de multe experienţe directe cu pământenii?

— Oho, răspunse Kault. Am fost chiar şi pe Pământ. Am avut plăcerea să mă plimb prin pădurile ploioase şi să văd diversele forme ciudate de viaţă de acolo. Am cunoscut neo-delfini şi balene. În timp ce poporul meu consideră că oamenii nu ar trebui niciodată declaraţi drept fiinţe cu evoluţia complet încheiată – ar fi putut, poate, profita de câteva milenii în plus de şlefuire, sub un patronaj potrivit – eu pot să recunosc că lumea lor este minunată, iar clienţii le sunt promiţători.

Unul din motivele pe care thennanienii intraseră în acest război era acela că sperau să reuşească, prin forţa adopţiunii, să preia în grija lor cele trei specii pământene.

„…pentru binele lor, bineînţeles!" Deşi, ca să fim cinstiţi, era evident că existau neînţelegeri chiar şi printre thennanineni asupra acestei probleme.

Partidul lui Kault, spre exemplu, ar fi preferat o campanie de zece mii de ani de persuasiune, pentru a încerca să-i câştige pe pământeni, încât să se ajungă, de bună-voie, la ideea de adopţiune. Bineînţeles, partidul lui Kault nu era majoritar în actuala guvernare.

— Şi, bineînţeles, am întâlnit câţiva pământeni, în timpul unei expediţii de negociere cu clanul Fah'fah'nfah, activitate efectuată pentru Institutul Galactic al Migrării.

Coroana lui Uthachalthing se desfăcu în zeci de fire subţiri, care marcau surpriza. Ştia că acest sentiment era evident chiar şi pentru Kault, de asta nu-l deranja foarte tare.

— Tu… tu te-ai întâlnit cu fiinţele care respirau hidrogen?

Nici măcar nu încerca să pronunţe dificilul nume extraterestru, care nu intrase în vocabularul nici uneia din limbile galactice autorizate. Trebuia să recunoască faptul că amicul său de suferinţă îl surprinsese din nou.

— Poporul Fah'fah'nfah. Fantele respiratorii ale lui Kault pulsară în semn de râs. De data asta schema îi reuşi mult mai bine. Negocierile se ţineau în subcvadratul Poul-Kren, nu departe de ceea ce pământenii numeau sectorul Orion.

— E foarte aproape de coloniile Canaan de pe Terra.

— Da. Acesta este şi motivul pentru care pământenii au fost invitaţi să participe. Deşi aceste întâlniri, care nu au o anumită frecvenţă, între civilizaţii care respiră oxigen şi altele care respiră hidrogen, sunt din categoria celor mai critice şi mai delicate în acest domeniu, s-a decis că e preferabil să fie invitaţi şi câţiva pământeni, pentru a le fi arătate subtilităţile diplomaţiei la nivel înalt.

De vină trebuia să fi fost starea lui de surpriză şi de confuzie, dar chiar în acel moment, Uthachaltning percepu dinspre Kault… urma unui ceva care-l tulbura profund pe thennanian.

„E limpede că nu îmi spune tot ce s-a întâmplat, îşi dădu el seama. Erau probabil şi alte motive pentru care pământenii fuseseră implicaţi în eveniment."

De miliarde de ani, o pace dificilă fusese menţinută între cele două culturi paralele, complet

diferite şi separate. Era ca şi cum cele Galaxii erau, de fapt Zece, pentru că în celălalt sistem stelar se aflau cel puţin tot atâtea lumi stabile cu atmosferă de hidrogen, pe câte erau pe această planetă cu o existenţă bazată pe oxigen, asemenea lui Garth, Terrei sau Tymbrimi.

Cele două universuri în care domina viaţa inteligentă, fiecare având propriile ei structuri şi forme biologice, nu aveau aproape nimic în comun. Poporul Fah'fah'nfah nu dorea nimic care să se bazeze în existenţa sa pe civilizaţia pietrei, iar lumea lor era cu mult prea vastă, prea rece şi prea grea, pentru ca Galacticii să râvnească la ea. De asemenea, părea o operă cu niveluri şi mărimi diferite de timp.

Fiinţele care respirau hidrogen, preferau căile mai lente, cele prin hiperspaţiul de nivel D şi chiar cele prin spaţiul normal dintre stele – tărâmul unde domnea relativitatea – lăsând drumurile mai repezi moştenitorilor vieţii rapide a fabuloşilor strămoşi din universul hidrogenat.

Uneori existaseră însă şi conflicte, în care pieriseră sisteme şi clanuri întregi. Pentru asemenea războaie nu existau niciun fel de reguli. Alteori avuseseră loc schimburi diverse – metale pentru gaze, maşini complexe, în schimbul unor obiecte ciudate, care nu erau înregistrate nici măcar de Marea Bibliotecă.

Existaseră şi lungi perioade, în care relaţiile cu greu stabilite fuseseră complet abandonate de către ambele părţi. Institutul Galactic al Migrării organiza astfel de întruniri uriaşe, pentru fiinţele care respirau oxigen, o dată la o sută de milioane de ani. Motivul oficial era acela că, prin astfel de contracte, se permitea marilor întinderi de stele „să păşească pe pământul desţelenit", timp de aproape o mie de ani. Adică un răstimp suficient lăsat planetelor lor, pentru ca acestea să dezvolte, prin astfel de contracte, noi forme de viaţă pre-receptive la senzaţii.

Totuşi, şi celălalt motiv era destul de cunoscut… să se stabilească o punte de trecere între viaţa bazată pe supremaţia oxigenului şi cea bazată pe hidrogen, acolo unde se dovedea ca fiind imposibil să se mai ignore una pe alta prea mult timp.

Iar acum Kault îi spunea că se derulase o negociere recentă chiar în sectorul Poul-Kren? Şi că oamenii fuseseră invitaţi acolo?

„Cum de nu am auzit până acum de aşa ceva?”, se întrebă uluit.

Încercă să-şi urmeze firul deducţiilor, până nu mai avu când. Kault nu mai dorea să continue subiectul, realizând că fusese o eroare diplomatică din neglijenţă şi revenise la discuţia anterioară.

— Eu tot cred că există ceva anormal în povestea asta cu transmisiile Gubru, Uthachaltning. Din emisiunile lor reiese destul de clar că îi perie pe cei din Port Helenia şi pe cei de pe insule, arătând că au nevoie de rezultatele obţinute de ecologia terestră aici şi de experţii lor.

Uthachalthing decise că morbul curiozităţii nu mai poate aştepta – o decizie prea grea pentru un tymbrimian.

— Ei bine, după cum ţi-am spus mai devreme, poate că invadatorii au hotărât să-şi facă, în sfârşit, datoria ecologică de pe Garth.

Kault bolborosi ceva pe un ton despre care celălalt ştia cu siguranţă că este unul dubitativ.

— Chiar dacă ar fi aşa, ar cere ecologişti, dar de ce solicită specialişti ai Elitelor? Intuiesc că, în aceste momente, se petrece ceva extrem de ciudat, concluziona el. Gubru s-au manifestat foarte agitat timp de mai multe megasecunde.

Uthachalthing ştia mai multe despre acest lucru, chiar şi fără să fi privit vreodată la micul receptor sau la traficul aerian din zonele pe unde trecuseră. Semnalul unei mici sclipiri albastre, pe care o urmărea de mai multe săptămâni încoace reprezenta un factor informaţional mult mai eficient. Scânteia îndepărtată însemna, de fapt, că

Depozitul Diplomatic Tymbrimian lăsat în urmă trebuie că fusese deschis. Momeala pe care o lăsase în acel loc, împreună cu mulţimea de aluzii şi de indicii, puteau conduce o fiinţă inteligentă la o singură concluzie. Una singură! începea să devină evident că festa pregătită clanului Gubru cu atâta meticulozitate începea să dea roade. Nişte roade extrem de costisitoare pentru ei.

Era conştient însă că şi lucrurile bune au cândva un sfârşit. Aşa că părea normal ca, chiar şi un Gubru limitat, să-şi fi dat seama până în acel moment că, la mijloc, nu era decât o şiretenie foarte delicată a unui tymbrimian supărat pe ei. La urma-urmei, păsăroii ăia nu erau nişte fiinţe prea încuiate. Era clar că, mai devreme sau mai târziu, aveau să descopere că nu existau „locuitori pre-receptivi" ai planetei Garth.

„Înţelepţii afirmă că este o greşeală să împingi prea departe o glumă.

Nu cumva eu însumi comit o asemenea eroare, încercând să-i joc aceeaşi festă şi lui Kaultr în mod clar, în acest caz, procedura era cu totul diferită. A-şi râde de încetineala logică a lui Kault reprezenta o sarcină mult mai lentă, mai dificilă şi… mai personală.

„Oricum, ce altceva pot să fac, în aceste condiţii, pentru a-mi omorî timpul?"

— Mai spune-mi o dată despre bănuielile tale, reluă el, cu voce mieroasă. Mă interesează foarte-foarte mult.

56
GALACTICII

Împotriva tuturor aşteptărilor, noul Suveran al Preţului şi al Precauţiei aduna, de fapt, o mulţime de puncte în contul său. Penajul său de-abia începuse să capete culorile regale ale candidaturii şi, de aceea, se lansase mai târziu, cu mult în urma celorlalţi, în focul competiţiei. Fără nicio îndoială, când îi venea rândul să danseze, ceilalţi doi Suverani trebuiau să fie foarte atenţi la argumentele sale bine alese şi bine prezentate.

— Acest efort a fost greşit condus, costisitor şi neînţelept, ciripi el şi emise un tril, într-un ritm delicat. Am cheltuit o adevărată comoară, timp nepreţuit şi onoare

căutând,
urmărind,
vânând
o himeră!

Noul şef birocrat deţinea, într-adevăr, o serie de atuuri. Fusese instruit de predecesorul său – impresionantul decedat, fostul Suveran al Preţului şi Precauţiei. La această întâlnire secretă, adusese o serie de informaţii năucitoare, cu privire la fapte crezute până atunci necunoscute de nimeni. Cuburile cu informaţii zăceau risipite pe podeaua lucioasă. Prezentarea realizată de şeful funcţionarilor fusese, de fapt, extrem de acuzatoare.

— Nu există nicio cale, nicio posibilitate, nicio şansă ca această lume să fi putut ascunde fie şi un singur supravieţuitor pre-receptiv la senzaţii, printre cei scăpaţi în urma holocaustului burruralli. A fost, pur şi simplu, o farsă, o păcăleală sinistră, o ticăloşie pusă la cale de puii-de-lup şi de afurisiţii de tymbrimieni, pentru a ne face să pierdem

să ne irosim
să ne distrugem sănătatea!

Pentru Suveranul Bunei-Cuviinţe acest lucru era extrem de umilitor. De fapt, realiza şi el că situaţia nu se afla extrem de departe de o posibilă catastrofă. În perioada în care postul Suveranului decedat rămăsese liber, fără să fie ocupat de un nou candidat birocratic, preotul şi candidatul conduseseră de capul lor, fără să aibă pe nimeni care să-i supravegheze. Ştiuseră încă de la început că un asemenea mod de a acţiona nu era nici înţelept, nici în litera legii, iar lipsa unui coleg cenzor din triumvirat ar fi trebuit să-i determine să procedeze la o stare de aşteptare, dar care fiinţă acţionează întotdeauna cu înţelepciune, atunci când ocazia îşi face semn şi te ademeneşte?

Amiralul plecase deseori în misiuni de observare sau de represiune, în munţi, contra partizanilor, căutând ca prin acestea să-şi sporească faima personală. La rândul său, preotul comandase o serie de construcţii noi şi costisitoare şi grăbise la maximum darea în folosinţă a unei noi reprezentanţe a Bibliotecii Planetare.

Fusese o perioadă de intermediariat destul de interesantă la conducerea treburilor forţei de invazie, în care se angajaseră două din cele trei căi de condus. Suveranul Razei şi Ghearei aprobase fiecare nouă cheltuială în domeniul construcţiilor, iar Suveranul Bunei-Cuviinţe fiecare incursiune a soldaţilor Gubru. Expediţie după expediţie plecase în munţi, în vreme ce savanţi, îndeaproape păziţi, cercetaseră cu atenţie şi dăduseră, finalmente, de urma unei descoperiri de nepreţuit.

Se făcuseră şi greşeli. Puii-de-lup se dovediseră diabolici în capcanele întinse, dar şi prin modul de a aborda confruntările directe. Şi, totuşi, nu costul ar fi constituit marea problemă, dacă măcar ar fi reuşit să descopere ceea ce căutaseră. Un cât de mic rezultat favorabil ar fi meritat orice fel de preţ.

„Am fost însă păcăliţi, luaţi de proşti. Şi-au bătut joc de noi” gândi preotul cu amărăciune. Comoara fusese o iluzie. Iar acum noul Suveran al Preţului şi Precauţiei anula tot ceea ce făcuse până în acea clipă.”

Birocratul tocmai executa un strălucitor dans al pedepsei pentru excese. Deja prezentase mai multe puncte ale consensului, spre exemplu, faptul că nu se vor mai admite misiuni de pedepsire inutile prin munţi, până ce nu se va găsi o cale mai ieftină de a elimina rezistenţa luptătorilor de gherilă.

Penajul Suveranului Razei şi Ghearei se pleoştise îngrozitor. Preotul bănuia cât de mult trebuie că îl chinuia pe amiral această interdicţie. Amândoi erau însă hipnotizaţi de corectitudinea cu care era executat dansul pedepsei.

Cei doi nu puteau să nu-şi dea votul, pe când cel vizat era, atât de evident, cel mai potrivit.

Brusc, birocratul se lansă într-o cadenţă diferită, care-l condusese către un nou dans. Prin el, propunea ca noile proiecte de construcţii să fie abandonate. Ele nu păreau să aibă nimic de a face cu sistemul defensiv pe care soldaţii Gubru trebuiau să-l asigure lumii cucerite. Proiectele fuseseră concepute avându-se în vedere că aceste creaturi „de pe Garth” urmau să fie descoperite. Acum, însă, era complet lipsit de sens să se construiască o ramificaţie hiperspaţială şi un tumulus ceremonial.

Dansul era plin de putere şi extrem de convingător, însoţit de diagrame, statistici şi hărţi. Suveranul Bunei-Cuviinţe realiză brusc că, dacă nu se va face ceva concret în viitorul apropiat, acest parvenit va ajunge până la sfârşitul zilei la cea mai înaltă poziţie a ierarhiei. Era de neconceput ca o atât de bruscă schimbare a ordinii să aibă loc chiar în perioada în care trupurile începuseră să-l doară, înainte de actul Năpârlirii!

Chiar lăsând la o parte această problemă, tot mai rămânea de avut în vedere mesajul primit de la

Stăpânii Stinghiei. Reginele şi prinţii întorşi acasă erau disperaţi şi puneau tot felul de întrebări. Veniseră cei trei Suverani de pe Garth cu o nouă orientare îndrăzneaţă? Calculele arătau că trebuia să fie vorba, în principiu, de ceva original şi imaginativ, pus cât mai curând în jos, deoarece astfel iniţiativa va trece pentru totdeauna în mâna altui clan.

Era un lucru extrem de intimidant ca soarta unei întregi rase să depindă de eroarea unuia singur.

Prin fineţea sa evidentă şi prin modul graţios în care-şi curăţa penele cu ciocul, noul şef birocrat lăsa să se înţeleagă, celor obişnuiţi cu observaţiile delicate, că îi lipsea profunzimea, claritatea viziunii pe care o stăpânise atât de bine predecesorul său.

Suveranul Bunei-Cuviinţe realiză că nicio idee tactică deosebită nu avea să fie emisă de un amărât de ciupitor miop de credite. Ceva trebuia făcut, fără niciun pic de zăbavă! Preotul adoptă o poziţie de presimţire, desfăcându-şi braţele penate şi strălucitoare. Politicos, poate chiar indulgent, birocratul luă act de acest fapt şi puse capăt dansului, plecându-şi pliscul, în semn de cedare.

Suveranul Bunei-Cuviinţe începu să se mişte uşor, târşâindu-şi paşii de-a lungul stinghiei. Adoptase, în mod intenţionat, cadenţa utilizată mai devreme de adversarul său.

— Deşi s-ar putea să nu existe, într-adevăr, niciun locuitor indigen al planetei Garth, pre-receptiv la senzaţii, mai avem o şansă, o ocazie unică de a folosi locul de ceremonial pe care

l-am planificat,

construit,

închinat,

la un asemenea preţ. Există un plan, un concept, care ar putea încă să câştige

glorie,

onoare,

corectitudine

pentru clanul nostru.

— În centrul acestui plan, vom examina,

inspecta,

investiga,

pe clienţii puilor-de-lup.

Suveranul Razei şi Ghearei ridică privirea şi cercetă uluit întreaga încăpere. O lumină de speranţă îi apăru în ochii deznădăjduiţi, iar preotul pricepu că, împreună, vor putea să obţină dacă nu o victorie, cel puţin o amânare a bătăliei principale.

Multe, foarte multe lucruri, aveau să depindă de zilele ce urmau să vină, zile în care aveau să afle dacă noua şi îndrăzneaţa idee avea să se dovedească bună sau nu.

57
ATHACLENA

— Ai văzut? o întrebă el. S-a mutat în timpul nopţii.

Athaclena trebui să-şi ducă mâna streaşină la ochi, pentru a-l privi pe prietenul ei, omul, cocoţat pe o creangă de copac, la peste zece metri deasupra solului. Trase un cablu, acoperit de frunze, într-un unghi de 45° faţă de ancora cea mai înaltă.

— Eşti sigur că este vorba despre aceeaşi viţă-de-vie pe care ai retezat-o azi-dimineaţă?

— Sunt absolut sigur! M-am căţărat până aici şi am turnat un litru de apă îmbogăţită în crom – exact formula care reprezintă specialitatea acestei plante – în ramificaţia acestui vârtej, chiar deasupra mea. După cum vezi cu proprii tăi ochi, viţa s-a reancorat în exact acelaşi loc.

Athaclena dădu din cap. Percepea adevărul din spusele lui şi altfel decât cu ajutorul logicii.

— O văd, Robert. E-n regulă. Acum, cred că există, într-adevăr.

Se forţă să zâmbească. Uneori, Robert se purta aidoma unui tânăr mascul tymbrimian iute şi impulsiv.

Alteori însă era extrem de deconcertant. După câte credea ea, extratereştrii ar fi trebuit să se comporte tot timpul ciudat, iar gesturile lor să aibă semnificaţii de nepătruns, nu aşa… mă rog, ca nişte puşti!

„Robert nu este însă un extraterestru, îşi dădu ea seama. Este soţul meu!”

Şi, deoarece trăise atât de mult timp printre pământeni, începuse să se întrebe dacă nu cumva începuse să gândească asemenea lor.

„Când mă voi întoarce acasă, dacă mă voi mai întoarce, o să-i uluiesc pe toţi cei din anturajul meu cu metaforele pe care-am învăţat să le gândesc? Cu atitudini bizare de pui-de-lup? Şi, oare, mă atrage această idee?”

Acalmia lua locul războiului. Autorităţile Gubru opriseră trimiterea de expediţii, prea uşor vulnerabile, în munţii Mulun. Avanposturile lor deveniseră mute şi chiar şi gazboturile, care mai înainte plonjau fără încetare în spaţiul dintre văile adânci rămăseseră invizibile pentru mai mult de o săptămână, spre marea uşurare a cimpanzeilor fermieri şi ţărani.

Având ceva mai mult timp la dispoziţie, hotărâse, împreună cu Robert, să-şi ia o zi de libertate absolută, în aşa fel încât să se cunoască mai bine unul pe celălalt. Pentru că, neştiind când avea să fie reluată bătălia, poate că nu ar mai fi reuşit să prindă niciodată un al doilea moment favorabil.

Şi, oricum, amândoi aveau nevoie de puţină destindere. Încă nu primiseră niciun răspuns de la mama lui Robert, iar soarta ambasadorului Uthachalthing rămânea pe mai departe neclară, în ciuda faptului că aruncase acea privire secretă asupra proiectului tatălui ei. Tot ceea ce putea face pe mai departe era să-şi joace rolul cât mai bine şi să spere că încă mai era în viaţă şi că-şi va putea interpreta propriul rol cu acurateţe.

— În regulă, îi răspunse lui Robert. Sunt de acord. Creşterea viţei-de-vie poate fi dirijată după o anumită tehnică. Acum, gata, coboară. Creanga pe care stai e destul de firavă.

Robert se mulţumi să zâmbească.

— O să cobor, în felul meu. Mă cunoşti deja, Clennie şi ştii că nu pot să rezist unei asemenea ocazii.

Athaclena deveni brusc încordată: la marginea aurei lui emoţionale, apăruse din nou cercul acelui capriciu, remarcat de mai multe ori înainte.

Nu era prea diferit de SYULFF-KUO – percepţia coronală ce încuraja un tânăr tymbrimian care savura anticipat o festă bine ticluită.

Robert dădu un brânci amical viţei-de-vie. Inspiră, mărindu-şi volumul cutiei toracice până la un nivel pe care niciun tymbrimian nu l-ar fi putut atinge, apoi îşi goli pieptul de aer cu rapiditate, slobozind un chiot prelung, care răsună pe toate cărările pădurii.

Athaclena oftă.

„Ah, da, cred că acum aduce un omagiu zeităţii principale a puilor-de-lup, lui Tarzan."

Robert prinse viţa de vie cu amândouă mâinile şi sări de pe creangă. Vâsli prin aer, cu picioarele întinse formând un arc pe deasupra pajiştii pădurii, abia atingând copacii mai scunzi. Slobozi un alt strigăt puternic. Se folosea, evident, de vreun mijloc de deplasare pe care oamenii trebuie să-l fi inventat în perioada secolelor întunecate, scursă între aventura anteligenţei şi descoperirea ştiinţei de către civilizaţia lor. Niciuna dintre rasele Galactice crescute în Bibliotecă, nici chiar tymbrimienii nu s-ar fi gândit vreodată la el.

Legănarea pendulului îl adusese din nou în punctul de maximă elongaţie pe Robert, către o masă groasă de frunze şi crengi, la mijlocul distanţei faţă de un alt uriaş al pădurii. Bărbatul emise un ţipăt prelung şi tremurat, apoi se aruncă prin frunziş, la vale, şi dispăru.

Liniştea brusc aşternută era întreruptă numai de ploaia de crenguţe căzute din înalt. Athaclena ezită câteva clipe, apoi strigă timid:

— Robert?!

Nu primi însă niciun răspuns şi nu auzi nicio mişcare din direcţia desişului.

— Robert? Ai păţit ceva? Răspunde-mi, odată!

Cuvintele anglice sunară pline de neputinţă. Încercă să-l localizeze cu ajutorul coroanei, vârfurile minuscule ale cârceilor de deasupra

urechilor, orientându-se toate odată către înainte. Un fior slab îi dădu de ştire… Va să zică, acolo era! Bine… Antenele de carne continuară să recepţioneze chiar şi un anume grad de suferinţă.

Traversă în fugă pajiştea, sărind peste cioturi, în timp ce-şi efectua o transformare de tip gheer – nările i se deschiseseră automat, pentru a primi mai mult aer, iar inima îi acceleră de trei ori ritmul bătăilor. Până când ajunse în dreptul copacului, degetele şi unghiile începuseră deja să i se întărească. Îşi azvârli papucii uşori din picioare şi prinse să se caţere, descoperind cu rapiditate găurile necesare ascensiunii în haina dură a scoarţei lignifiate. În foarte scurt timp, ajunse la încrengătura primei ramificaţii.

Funia întortocheată a viţei-de-vie se căţărase până aici, şerpuind către mlaştina plină de frunze, care-l aspirase pe Robert. Încercă rezistenţa funiilor, apoi se folosi de una dintre ele, pentru a ajunge la nivelul următor.

Ştia că trebuia să se descurce singură. Cu toată viteza ei deosebită de reacţie şi cu adaptabilitatea-i specific tymbrimiană, era conştientă că musculatura ei nu era la fel de puternică, precum aceea a unui om, iar radiaţia coroanei sale nu emana căldură, asemenea glandelor sudoripare ale pământenilor. Iar atâta vreme cât acţiona la viteză maximă, nu se putea opri cu niciun preţ, până la atingerea scopului iniţial.

Simţea că se afla în apropierea desişului în care se prăbuşise Robert. Clipi de mai multe ori şi prinse să adulmece mirosul, chiar din clipa în care pătrunse în penumbra acestuia. Miresmele diverse îi aduseră aminte că nu era un pui-de-lup şi că pădurea asta ciudată nu era nici pe departe pădurea ei.

Încă de la primii metri, se văzu nevoită să-şi strângă antenele, pentru a nu şi le încurca în desiş.

De aceea, surpriza sa aproape că nu cunoscu margini când o umbră necunoscută ţâşni din

nevăzut şi o apucă în braţe pe la spate. Spaima o gâtui. Încercă să se desprindă din îmbrăţişarea de fier, fără să reuşească. Îl recunoscuse din prima clipă pe Robert, după aură, după mirosul puternic de mascul aţâţat şi după felul în care-şi folosea capcana braţelor.

Reacţia gheer încetă pe neaşteptate, lăsând-o pradă unei confuzii extreme. Bruscheţea schimbării o imobiliza mai mult chiar decât cleştele de muşchi conturat de bărbat în jurul trunchiului ei. Buimăceala îi spori în momentul în care acesta începu să-şi apropie buzele de ale ei şi să le atingă, într-un mod ciudat.

În primele secunde, tatonările sale părură fără importanţă. Mai târziu, încă când coroana i se desfăcu, asemenea unei corole, primele impresii percepute au fost acelea provocate de… nişte sentimente de… Şi, brusc, îşi aminti de acele secvenţe din filmele de pe casetele video cu drame umane – scene de împerechere sau de jocuri erotice.

Furtuna de emoţii ce se abătu asupra ei se dovedi atât de puternică şi de contradictorie, încât rămase încremenită o bună bucată de vreme. Şi doar când Robert îi dădu în sfârşit drumul, reuşi să se tragă înapoi şi să se lipească de trunchiul copacului uriaş, gâfâind puternic.

— An… An-thwillathibielna! Naha… eşti un… unblenchuq! Cum de îndrăzneşti?… Cleth-thub…

Nu mai avea aer şi trebuia să-şi oprească blestemul poliglot, gâfâind din ce în ce mai rar.

Oricum, aceasta nu părea să fi determinat vreo schimbare în trăsăturile feţei lui Robert, care marca bună-dispoziţie şi chiar aerul unei pozne reuşite.

— Off, Clennie, la naiba, nu am priceput tot ce ai spus… Cunoştinţele mele de Galactic 7 sunt destul de modeste, deşi mi-am dat toată silinţa. Ce naiba înseamnă… blanchuq?

Athaclena făcu o uşoară mişcare de răsucire a capului, care pentru tymbrimieni reprezenta un semn evident de iritare.

— N-are importanţă! Spune-mi, eşti rănit serios? Iar dacă nu eşti, de ce-ai făcut ce-ai făcut mai înainte? Şi, în al treilea rând, să-mi spui de ce nu te-aş pedepsi pentru înşelătorie şi pentru că m-ai asaltat în felul acesta?

Ochii lui Robert căscară uluiţi.

— Oh, n-o lua şi tu aşa în serios, Clennie! Îţi sunt recunoscător că ai făcut drumul ăsta, ca să mă salvezi. Cred că semnificaţia gesturilor mele nu-ţi este prea clară, din cauză că m-a cam luat valul văzându-te şi m-am bucurat, în felul specific rasei mele.

Nările Athaclenei fluturau uşor. Antenele începuseră să-i tremure, pregătind un glyph caustic, aşa cum nu i se mai întâmplase de multă vreme.

Roger simţi severa pedeapsă şi ridică prevenitor braţul:

— Bine-bine, gata cu distracţia. Nu sunt grav rănit, m-am zgâriat doar în câteva locuri. De fapt, m-am distrat excelent.

Încetă să mai zâmbească, atunci când îi văzu expresia feţei:

— În ceea ce priveşte întrebarea a doua – te-am întâmpinat în felul acesta, pentru că la oameni a face curte reprezintă un ritual obişnuit şi, deci, aveam toate motivele să-l efectuez şi eu în privinţa ta, deşi, trebuie s-o recunosc, nu pari să-l fi înţeles.

Athaclena se încruntă, iar antenele i se ondulară în semn de confuzie.

— În sfârşit, oftă Robert, nu văd niciun motiv pentru care să mă pedepseşti. Este privilegiul tău, aşa cum este al oricărei femei din rasa mea, să-mi rupă mâna, pentru că am luat-o în braţe, fără să-i cer permisiunea. N-am nicio îndoială că este şi privilegiul tău.

— Dacă m-aş comporta ca un om, aşa s-ar întâmpla probabil, şi aş putea spune, în apărarea mea, de ochii lumii, că un braţ rupt este, cel mai adesea, rezultatul unui accident. La noi, însă, Robert, curtea nu poate să debuteze brusc, dacă nu cumva este vorba de o reacţie impulsivă din partea masculului. Dacă el ştie însă să citească semnele aşa cum trebuie, femelei îi place şi nu-i învineţeşte ochiul. Dacă greşeşte însă, plăteşte.

Athaclena privi cu atenţie cum se modifica expresia de veselie de pe faţa însoţitorului ei, devenind gânditoare.

— Ştii, reluă el, niciodată nu m-am gândit la chestia asta, în acest mod. Şi totuşi, ai dreptate. Poate că oamenii sunt niţel cam nebuni, eleth th-tnubs în această privinţă.

Athaclena clipi repede şi dădu uşor din cap. Tensiunea începea să-i scadă în vârfurile coroanei, iar trupul îi revenea la normal. Punctele nodale pulsau lent, resorbind fluxul gheer.

„Ca şoriceii", îşi aduse ea aminte, dar se înfiora mai puţin de data asta.

De fapt, se trezi zâmbind. Ciudata mărturisire a lui Robert – deşi aproape hilară – pusese problema pe un plan logic.

— Uimitor, răspunse. De obicei, există paralelisme, în metodologia tymbrimiană. Chiar şi masculii noştri trebuie să-şi asume riscul.

Făcu o pauză şi se încruntă.

— Din punct de vedere stilistic însă acesta tehnică este destul de cruntă. Rata de eroare trebuie să fie dezastruoasă, din moment ce voi nu aveţi coroane, pentru a simţi sentimentele femelei. În afară de primitivul vostru simţ empatic, nu ascultaţi în privinţa comportamentului decât de aluzii, cochetărie şi toane. Mă uimeşte faptul că aţi reuşit să vă reproduceţi, totuşi, fără să vă ucideţi unii pe alţii.

Faţa lui Robert se întunecă uşor, iar ea pricepu că tânărul roşea.

— Of, cred că am exagerat puţin.

Athaclena nu se putu abţine să nu zâmbească încă o dată, nu un simplu gest abia schiţat al buzelor, ci, pur şi simplu, o ridicare spre urechi a colţurilor gurii.

— Cred, într-adevăr, că am exagerat. Abia acum îmi dau seama.

Robert roşi şi mai tare.

Privi în jos, către mâini şi tăcu. Athaclena simţi o zbatere în interiorul fiinţei sale şi percepu glyph-ul simplu, un KINIWLUN… jena resimţită de băiatul model, care a fost surprins făcând ceea ce, în mod inevitabil, fac băieţii.

Cum stătea aşa, neclintit, o aură deschisă de sinceritate ruşinată părea să acopere în întregime figura sa de extraterestru ciudat, cu ochii ficşi şi capul mare, făcându-l să-i pară mult mai familiar, decât mulţi dintre foştii ei colegi de şcoală.

Într-un târziu, renunţând la resentimente, Athaclena ieşi din colţul plin de praf, unde se refugiase, în semn de apărare.

— Bine, Robert, oftă, în semn de împăcare. Te rog să-mi explici acum de ce spui că aveai „motive serioase” de a tinde spre acest clasic ritual uman al împerecherii cu un membru al unei alte specii – adică cu mine. Asta din cauza faptului că am semnat înţelegerea să fim soţi, nu-i aşa? Ai simţit limita impusă de onoare, atunci când a fost vorba de satisfacerea tradiţiei omeneşti?

Bărbatul ridică din umeri, uitându-se stânjenit într-o parte.

— Nu, nu pot folosi o asemenea scuză. Ştiam că astfel de căsătorii între specii sunt considerate numai o afacere. Nu ştiu ce să-ţi spun… poate că s-a petrecut din cauză că eşti inteligentă şi drăguţă, iar eu sunt singur. Şi, poate, sunt şi puţin îndrăgostit de tine.

Neaşteptata declaraţie o surprinse: inima începu să-i bată mai repede, iar, de data asta, nu erau de vină numai substanţele chimice gheer. Antenele i

se ridicară fără voie, însă niciun glyph nu-şi făcu apariţia. În schimb, realiză din prima clipă că acestea se întindeau către el, formând linii groase şi subţiri, dispuse asemenea câmpurilor unui dipol.

— Cred, cred că înţeleg, Robert. Vreau să spun că eu…

Îi venea însă greu să se gândească ce să spună. În acel moment, nici ea nu era sigură ce gândea. Scutura din cap.

— Robert? chemă în şoaptă. Pot să te rog ceva?

— Clennie… orice. Orice pe lumea asta.

Ochii lui, larg deschişi, o sorbeau cu privirile.

— Bine… Atunci, având grijă să nu te laşi dus de val, poate ai vrea să continui să-mi explici şi să-mi arăţi ceea ce făceai, atunci când m-ai atins… precum şi numeroasele transformări fizice care au urmat. Dar, de data asta, mai încet, da?

●

A doua zi, reveniră încet către peşteri. Se opreau, mai tot timpul, pentru a admira lumina soarelui, care invada poienele; alteori, se aşezau pe malul unor mici lacuri, pline cu lichid colorat, întrebându-se cu voce tare de unde provenea cutare sau cutare substanţă chimică stocată pe omniprezentele vrejuri de viţă-de-vie. Oricum, nu le păsa de răspunsuri.

Uneori, se ţineau, pur şi simplu de mână, ascultând sunetele abia perceptibile ale vieţii de pe Garth.

Din când în când, se aşezau şi experimentau, cu blândeţe şi sfială, senzaţiile noi ale diferitelor atingeri.

Athaclena fu surprinsă să constate că majoritatea terminaţiilor nervoase pe care le deţinea la suprafaţa dermei, răspundeau deja la acest joc tactil în mod corespunzător. Nu era nevoie de nicio stare de autosugestie profundă, ci

numai de o subtilă deplasare a câtorva capilare şi a unor receptori de presiune – pentru a face experimentul posibil.

În mod clar şi populaţia tymbrimiană trebuie să fi avut cândva un ritual cum era sărutul. Sau, cel puţin, va trebui să memoreze câteva din adaptările buzelor, pieptului şi urechilor.

Se plimba, în compania lui Robert, sub mângâierea brizei. Pe creasta coroanei, simţea atingerea inconsistentă a unui glyph, ca un zumzăit. Iar sărutul… acea apăsare caldă a buzelor, cu mişcarea intensă a micilor muşchi, trezea în ea sentimente primitive, crezute moarte.

Bineînţeles că niciunul dintre aceste sentimente nu ar fi fost posibile, dacă oamenii şi tymbrimienii nu ar fi fost foarte asemănători. Printre indivizii de rând se vehiculau numeroase teorii seducătoare, uneori de-a dreptul prosteşti, care încercau să explice aceste coincidenţe – spre exemplu, se propunea o variantă, conform căreia cele două rase trebuie să fi avut cândva un strămoş comun.

Era, evident, o idee ridicolă. Athaclena ştia, totuşi, că nu era prima de acest tip. Oricât de strânse fuseseră legăturile între specii, de-a lungul secolelor, ele conduseseră la puţine cazuri de încrucişare, şi acelea făcute mai mult pentru amuzament, scopul unora dintre ele fiind recunoscute în mod direct. Descoperirile pe care le făcea ea în acele momente, pline de uluire, trebuie că fuseseră încercate de multe ori, până atunci.

Pur şi simplu, nu le conştientizase, considerându-le, pe când era în şcoală, poveşti extravagante, cusute cu aţă albă. Acum, realiza că prietenii şi colegii ei de pe Tymbrimi trebuie s-o fi considerat o mironosiţă. Iar acum se purta într-un fel care precis că i-ar fi şocat pe mulţi dintre ei.

Încă nu era sigură că dorea ca cineva de pe planeta ei – asta presupunând că se va căsători vreodată pe planeta ei – să creadă că legătura ei cu

Robert era altceva decât o afacere. Ulthacithing va râde, cu siguranţă, de povestea asta.

„N-are importanţă, îşi spuse cu hotărâre. Trebuie să-mi trăiesc clipa, care se trece atât de repede. Acum şi aici”.

Experimentul o ajuta să-şi omoare timpul. Avusese, era foarte adevărat, şi părţile lui plăcute. Iar Robert se dovedise un profesor plin de entuziasm. Bineînţeles, avea de gând să fixeze unele limite. De pildă, era hotărâtă să limiteze distribuţia ţesuturilor grase ale pieptului, descoperind că era plăcut să se joace cu senzaţiile înlesnite de noile capete nervoase. Când se ajungea însă la principiile fundamentale, trebuia să fie de neclintit. Pentru că nu avea de gând să schimbe niciunul din mecanismele intime, considerate cu adevărat fundamentale. Şi asta pentru nicio fiinţă omenească din lume.

●

La întoarcere, se opriră să inspecteze nişte avanposturi rebele şi să discute cu grupuri mici de luptători cimpanzei. Cu moralul, stăteau bine.

Veteranii bătăliilor grele ce se dăduseră în ultimele trei luni se întrebau când vor găsi conducătorii lor o cale să ademenească mai mulţi soldaţi Gubru în munţi. Athaclena şi Robert râseseră bine dispuşi şi promiseseră să facă tot ceea ce ţinea de ei, pentru a suplini aceste goluri tactice.

În ciuda asigurărilor, se simţeau complet lipsiţi de idei practice.

Cum ar fi putut însă să le mărturisească asemenea lucruri celor care aşteptau de la ei o undă de speranţă? Poate că venise, pur şi simplu, vremea să se ridice pe faţă împotriva duşmanului.

Principala problemă o constituia lipsa acută de informaţii cu privire la mersul lucrurilor în Sind şi în Port Helenia. Puţinii supravieţuitori ai revoltei urbane, rătăciţi prin munţi, raportaseră că organizaţiile din care făcuseră parte deveniseră locuri de măcel. Nimeni nu-i văzuse nici pe Gailet Jones şi nici pe Fiben Bolger, din acea zi blestemată.

Adevărat că se refăcuse contactul cu câteva persoane independente din oraş, dar pe o cale ciuntită şi indirectă.

La un moment dat, se gândiseră să trimită alţi spioni. O posibilitate părea că se ivise în anunţurile publice, date de administraţia Gubru, prin care se ofereau servicii bune pentru experţii ecologici şi aceia ai Elitelor, însă părea evident faptul că păsăroii trebui să-şi fi pus la punct aparatele de interogare şi să-şi fi perfecţionat un foarte bun detector de minciuni, special adaptat pentru organismul cimpanzeilor. În orice caz, după o scurtă sfătuială, Robert şi Athaclena se hotărâseră să nu-şi asume niciun risc.

Cel puţin, nu pentru moment.

Se îndreptau spre casă, străbătând o vale îngustă, nu prea circulată, când descoperiră o coastă cu deschidere spre sud, care se întindea pe sol, în toate direcţiile.

O vreme, examinară tăcuţi câmpul verde, cu vizibile scobituri conturate din loc în loc în sol.

— Niciodată n-am apucat să-ţi gătesc o mâncare din rădăcină de iederă, comentă Robert, în sfârşit, pe un ton sec.

Athaclena pufni, apreciind ironia. Locul unde avusese loc accidentul era departe de aici. Şi totuşi această mică pantă le trezea amintiri atât de vii ale acelei după-amiezi îngrozitoare, când debutaseră „aventurile” lor în codrii de pe munţii Mulun.

— Ce e cu plantele, sunt cumva bolnave?

Arătă spre câmpul de iederă, care acoperea pământul, asemenea solzilor unui dragon adormit.

Straturile superioare nu păreau de loc grase şi strălucitoare, acelora pe care şi le amintise ea. Iar tulpinile celor mai importante vrejuri din colonia verde păreau a fi mai puţin groase şi puternice decât altele.

— Hmm, se aplecă Robert, examinând terenul. În curând, vara va fi pe sfârşite. Căldura usucă deja straturile superioare. Pe la mijlocul toamnei, când vânturile de răsărit vor sufla din plin peste lanţul Mulun, tulpinile vor deveni subţiri şi lucioase ca nişte pişcoturi. Ţi-am spus până acum că sunt purtătoare de seminţe de păstaie? Vântul o să le înhaţe şi o să le împrăştie pe cer, asemenea unor nori de fluturi.

— Ah, da, îmi amintesc că mi-ai spus câte ceva. Athaclena dădu din cap cu convingere. Dar ai mai zis că…

Fraza îi fu întreruptă de o chemare ascuţită:

— Generale! Căpitane Oneagle!

Un grup de cimpanzei soseau gâfâind, pe cărarea îngustă ce ieşea de sub poala pădurii. Doi dintre ei erau membri ai detaşamentului de escortă, iar al treilea era însuşi Benjamin! Acesta din urmă arăta epuizat. Era clar că venise numai într-o goană de la peşteri până aici, pentru a se întâlni cu ei.

Athaclena îl simţi pe Robert extrem de îngrijorat. Coroana îi spunea însă că soţul ei nu prea avea motive deosebite de îngrijorare. Nu era vorba despre nicio urgenţă, despre niciun atac neaşteptat din partea inamicului, în ciuda acestor lucruri, cimpanzeul aghiotant arăta uluit şi nehotărât.

— Ce s-a întâmplat, Benjamin? îl întrebă ea.

Cimpanzeul îşi şterse sudoarea de pe frunte cu o batistă făcută din pânză ţesută în casă. Apoi băgă mâna într-un alt buzunar şi extrase de acolo un cubuleţ negru.

— Să trăiţi! Curierul nostru, tânărul Petri, s-a întors în sfârşit.

Robert făcu un pas înainte.

— A ajuns la refugiu?

— A ajuns cu bine, dădu Benjamin din cap, şi a adus un mesaj din partea Consiliului. Iată-l!

Îi înmâna cubul.

— Un mesaj de la Megan?

Robert rămase cu gura căscată, privind obiectul minuscul.

— Da, să trăiţi! Petri spune că totu-i în regulă, şi vă transmite toate cele bune din partea ei.

— Dar… dar asta e nemaipomenit! strigă Robert. Asta înseamnă că suntem din nou în legătură. Că nu mai suntem singuri!

— Da. să trăiţi! Asta cam aşa e… De fapt…

Athaclena îl privea pe Benjamin cum se străduia să găsească cuvintele cele mai potrivite.

— De fapt, Petri a adus cu el mai mult decât un simplu mesaj. A adus cinci oameni, care vă aşteptă în peşteri.

Şi Robert şi Athaclena se uitară lung unul la altul.

— Cinci oameni?

Benjamin încuviinţă din cap, iar privirea lui spunea că nu era foarte sigur dacă acesta era sau nu termenul cel mai potrivit.

— Marina terestră, să trăiţi!

— Oho! făcu Robert.

Athaclena abia se abţinea să nu izbucnească în râs, mai mult străduindu-se să perceapă stările, decât ascultând conversaţia.

Benjamin dădu iar din cap.

— Profesionişti, să trăiţi! Cinci oameni. Pe cuvântul meu că e de necrezut cum te simţi după atâta timp fără… vreau să spun, numai cu dumneavoastră doi. Cred că ar fi bine dacă aţi veni amândoi cât mai repede să intraţi în legătură cu ei.

Robert şi Athaclena răspunseră aproape simultan: – Bineînţeles că vom veni.

— Da, hai să plecăm imediat, dacă-i pe-aici…

Aproape imperceptibil, distanţa dintre Robert şi Athaclena se mări. Până când apăruse Benjamin,

se ţinuseră de mână. Acum însă acest lucru li se părea cu neputinţă. Li s-ar fi părut foarte nepotrivit să alerge pe cărarea îngustă, ţinându-se de mână, ca doi adolescenţi pământeni. Un factor nou şi necunoscut se strecurase între ei. Nu trebuiau să se privească unul pe altul, pentru a afla cam ce gândeşte celălalt.

Lucrurile se schimbaseră întrucâtva, fie că acestea se întâmplaseră spre binele sau spre răul lor.

58
ROBERT

Maiorul Prathaculthorn privea cu atenţie peste redutele, care stăteau asemenea frunzelor spulberate de vânt dincolo de masa parcelată. Haosul era doar aparent, realiză Robert, privind cu atenţie lucrarea omului mic de statură şi negricios la culoare. Pentru că, de fapt, Prathaculthorn nu avea nevoie niciodată să cerceteze cu luare-aminte ceva. Putea să mediteze asupra oricărui lucru de care avea nevoie numai după o singură privire a ochilor săi întunecaţi asupra fenomenului, ori după ce apuca obiectul în cauză cu mâinile lui butucănoase.

Din când în când, ofiţerul de Marină arunca o privire fugară spre ecranul unui holovizor şi murmura ceva către microfonul de la piept. Informaţiile se răsuceau, se deplasau şi reveneau în punctul de bază, formând aranjamente subtile, la comanda sa.

Robert aştepta, în poziţie de repaus, în faţa mesei din butuci neşlefuiţi. Era a patra oară când Prathaculthorn îl soma să răspundă la anumite întrebări pe care i le pusese. De fiecare dată, Robert, ocolise un răspuns exact, tot mai îngrijorat şi mai plin de respect, faţă de precizia inteligenţei sale aplicative şi de priceperea sa militară.

În mod evident, maiorul Prethaculthorn era un profesionist.

Numai într-o singură zi, el şi oamenii săi începuseră să facă ordine în programele de formare tactică ale partizanilor, rearanjând informaţiile, examinând în detaliu modelele şi soluţiile perspicace, pe care răzvrătiţii amatori nu şi le putuseră imagina niciodată singuri.

Prathaculthorn era tot cea ce mişcarea lor avusese nevoie până în acel moment. Era exact ceea ce ei se rugaseră atâtea vreme, în secret, să capete.

„Adică, în afară de faptul că mă face să stau aici, în picioare, până când este el gata."

Robert recunoscu, în sinea lui, că făcea asta pentru ca mesajul să fie şi mai limpede: să se ştie exact cine este şeful. Pentru că, ştiind clar acest lucru, îl ajuta, de fapt, să-i suporte ordinele cu mai multă bunăvoinţă.

Maiorul arăta din cap şi până în picioare aidoma unui pământean din grupele de comando, iar unica sa decoraţie militară era o insignă ce marca rangul, pe umărul stâng. Nici măcar îmbrăcat în întregimea echipamentului său militar, Robert nu arăta atât de soldat, precum arăta Prathaculthorn chiar astfel echipat, într-un costum dintr-o pânză de proastă calitate, ţesută de gorilele de sub vulcanul sulfuros.

Maiorul bătu un timp cu degetele în masă. Sunetele monotone îi aduseseră aminte lui Robert de durerea de cap cu care se luptase mai bine de o oră. Din cine ştie ce motiv, metoda reacţiei inverse nu funcţionase de data asta. Se simţea închis în sine, prizonier în propriul său corp până la claustrofobie, până la sufocare. Şi lucrurile păreau să meargă din rău în mai rău.

În sfârşit, Prathaculthorn ridică privirea. Spre marea lui surpriză, prima observaţie a superiorului său putea fi interpretată mai degrabă ca un compliment.

— Ei bine, căpitane Oneagle, îi spuse, mărturisesc că mă temeam că lucrurile vor fi fiind cu mult mai proaste pe aici.

— Sunt fericit că aud asta, să trăiţi!

Ochii maiorului se îngustară, ca şi cum acesta ar fi surprins o urmă de sarcasm în vocea lui Robert.

— Ca să fiu mai exact, continuă el, m-am temut că voi descoperi că ai minţit, în raportul pe care l-

ai înaintat către Consiliul în Exil, şi că va trebui să te împuşc.

Robert îşi reprimă impulsul de a înghiţi în sec şi reuşi să menţină pe faţă o expresie de indiferenţă rece.

— Mă bucur că nu s-a dovedit necesar, să trăiţi!

— Şi eu mă bucur. Sunt sigur că mama dumneavoastră ar fi fost supărată, dacă lucrurile ar fi evoluat aşa. Având în vedere cele spuse şi luând în considerare faptul că proiectul militar pe care l-aţi înfăptuit aici a aparţinut unui amator civil, sunt dispus să vă asigur de ajutorul pentru viitor…

Maiorul scutură deodată din cap.

— Nu, ceea ce tocmai am spus este foarte nemărginit şi nedrept. Voi reformula, în felul următor: dacă eu aş fi avut comanda aici, aş fi făcut multe lucruri în alt fel. Dar, faţă de cum s-au descurcat foiţele oficiale, tu şi cimpanzeii tăi v-aţi descurcat cu mult mai bine.

Roger se simţi mai bine şi începu să se relaxeze.

— Sunt sigur că şi cimpanzeii vor fi bucuroşi să audă ceea ce mi-aţi spus mie, să trăiţi. Aş vrea însă să subliniez că nu am fost singurul conducător, aici. Tymbrimiana Athaclena a purtat o mare responsabilitate pe umerii ei.

Expresia feţei maiorului se înăcri brusc. Robert nu ştia dacă asta se datora faptului că Athaclena era o Galactică sau pentru că el, ca ofiţer de miliţie, ar fi trebuit să ia toată autoritatea asupra sa.

— Ah, da..” Generalul”!

Zâmbetul său fals binevoitor, se voia cel puţin indulgent. Încuviinţă din cap.

— Voi menţiona despre aportul ei în raportul pe care-l voi întocmi. Fiica Ambasadorului Uthaclathing este, în mod evident o tânără extraterestră extrem de dotată. Sper că va binevoi să ne ajute şi în continuare.

— Cimpanzeii o venerează, sublinie Robert.

Maiorul dădu din cap. Privea spre peretele din spatele lui Robert.

Vocea îi căpătă dintr-o dată un ton profund.

— Da, da, ştiu eu, mistica tymbrimiană. Uneori, mă întreb dacă mijloacele de informare îşi dau seama ce eroare grosolană fac, ajutând la conturarea unei astfel de idei. Aliaţi sau ne-aliaţi, poporul nostru trebuie să înţeleagă că, pe plan galactic, clanul nostru va fi întotdeauna singur, în problemele fundamentale. Nu va trebui să dovedim niciodată completă încredere în niciun galactic.

Apoi, de parcă şi-ar fi dat seama că spusese prea mult, maiorul scutură din cap şi schimbă subiectul.

— Acum să vedem despre viitoarele operaţiuni militare împotriva duşmanului.

— M-am gândit şi la acest aspect. Valul de activităţi misterioase din munţi, se pare că s-a încheiat, deşi încă nu ştim pentru câtă vreme. Ar fi totuşi câteva idei, din cele pe care le-am dezbătut mai înainte de sosirea dumneavoastră, pe care am putea să le prezentăm. Adică despre ce am putea face împotriva lor, când, şi dacă, se vor întoarce.

— Perfect, aprobă Prathaculthorn, dând din cap. Dar trebuie să înţelegeţi că, pe viitor, noi va trebui să coordonăm toate acţiunile din munţii Mulun, împreună cu acelea desfăşurate pe alte forţe planetare. Trupele neregulate nu vor putea niciodată cu adevărat să facă râu inamicului. Acest lucru a fost demonstrat şi atunci când răsculaţii cimpanzei din oraşe au fost măturaţi, pur şi simplu, când încercau să atace bateriile din spaţiu, lângă Port Helenia.

Robert înţelese ce voia să sublinieze, în mod indirect maiorul.

— Am înţeles, să trăiţi! Deşi, acolo am reuşit să capturăm ceva muniţie, care o să ne-ajute pe viitor.

— Vreo câteva proiectile! Ne-ar fi folositoare, dacă ne-am pricepe să le folosim. Şi, mai ales,

dacă am avea informaţii necesare pentru a le amplasa la locul potrivit.

— În ansamblu, avem prea puţine date, continuă maiorul. Într-o primă etapă, vreau să adun mai multe informaţii, pe care să le pot prezenta Consiliului. După aceea, sarcina noastră va fi să ne pregătim să sprijinim orice acţiune pe care ne-o vor propune ei.

Robert găsi, în fine, prilejul să pună întrebarea care-l frământa încă de când revenise în tabără pentru a-l întâmpina pe Prathaculthorn şi pe micul său grup de ofiţeri umani, care până atunci reuşiseră să întoarcă cu fundul în sus întregul campament de peşteri, vârându-şi nasul peste tot.

— Ce se va întâmpla cu organizaţia noastră, să trăiţi? Împreună cu Athaclena, am dat unor cimpanzei statutul de ofiţeri activi. Dar, în afară de mine, nimeni dintre cei de aici nu deţine un mandat de colonist adevărat.

Prathaculthorn îşi ţuguie buzele.

— Ei bine, căpitane, dumneata constitui cazul cel mai simplu de rezolvat. În mod evident, meriţi din plin o pauză. Pe fiica Ambasadorului Uthacalthing pot să o trimit cu escortă, la următorul nostru raport, înapoi la Refugii, cu recomandarea pentru o avansare şi o medalie. Ştiu că acest lucru îi va face plăcere Coordonatoarei Planetare. Poţi, de asemenea să redactezi o notiţă informativă despre cum ai făcut această minunată descoperire, în legătură cu tehnica Gubru de rezonanţă a paşilor.

Din tonul vocii reieşea destul de clar care-i era părerea despre Robert, în caz că acesta va accepta oferta.

— Pe de altă parte, mi-ar face reală plăcere să te alături personalului meu, cu statutul de prim-locotenent, cu brevet în Marină, în plus faţă de mandatul dumitale colonial. Am dori să folosim experienţa pe care ai dobândit-o.

— Vă mulţumesc, să trăiţi! Cred că voi rămâne, dacă asta nu vă deranjează.

— Foarte bine. Atunci vom numi pe altcineva s-o însoţească pe…

— Sunt convins că Athaclena va dori să rămână şi ea, adăugă imediat Robert.

— Hmmm. Da, bine. Sunt sigur că, cel puţin pentru o vreme, ne va fi de mare folos. Uite cum facem, căpitane. Vei expune problema Consiliului în următoarea dumitale scrisoare. Trebuie să fim totuşi, siguri de un lucru: statutul ei nu mai este unul militar. Cimpanzeii nu trebuie să i se mai adreseze ca unui ofiţer comandant. Ne-am înţeles?

— Da, să trăiţi, am înţeles. Acum, în ceea ce-i priveşte pe ceilalţi, aflaţi până acum sub comanda dumitale… întâmplător, am adus cu mine câteva mandate coloniale, care pot fi înmânate acelor cimpanzei care au dovedit o iniţiativă lăudabilă în timpul bătăliilor. Nu mă îndoiesc că ai câteva nume pe care să mi le recomanzi.

— Vă voi recomanda, să trăiţi!

Îşi aminti că un alt membru al „armatei” lor fusese în corpurile de miliţie, în afara sa. Se gândi la Fiben – cu siguranţă mort de multă vreme – şi se simţi brusc deprimat.

„Peşterile astea! Mă scot din minţi! îmi e din ce în ce mai greu să suport starea asta de inactivitate!”

Maiorul Prathaculthorn era un soldat disciplinat şi de aceea fusese în stare să petreacă luni întregi în refugiul subteran al Consiliului. Dar Robert nu avea o astfel de tărie de caracter.

„Trebuie neapărat să ies de aici!”

— Permiteţi, spuse repede, dacă îmi daţi voie, aş vrea să părăsesc baza pentru câteva zile şi să îndeplinesc o misiune lângă trecătoarea Lorne… la ruinele Centrului Howletts.

Prathaculthorn se încruntă uşor.

— Locul acela unde au fost realizate operaţii genetice ilegale pe gorile.

— Locul unde am obţinut prima noastră victorie, îi atrase Robert atenţia soldatului din faţa sa. Şi unde i-am făcut pe Gubru să accepte să-şi dea cuvântul de onoare.

— Hmm, mormăi maiorul. Şi ce vă aşteptaţi să găsiţi acolo?

Robert se abţinu să ridice din umeri. Senzaţia de claustrofobie se înrăutăţi brusc şi nevoia de a depista urgent o scuză pentru a fugi din acel loc îl împinseră în direcţia unei idei clare, până atunci, fusese numai o licărire undeva în mintea sa.

— O posibilă armă. Deocamdată nu am decât un concept posibil pentru acela ce ne-ar putea ajuta foarte mult, dacă ar funcţiona.

Afirmaţia îi trezi interesul maiorului.

— Despre ce fel de armă este vorba?

— N-aş vrea să dau mai multe detalii acum, să trăiţi. Nu cel puţin până nu voi avea posibilitatea să verific nişte lucruri. Voi fi plecat cel mult trei sau patru zile. Promit!

— Hmmm, repetă celălalt. Bine. Buzele i se ţuguiară. Îţi trebuie cam mult timp să ordonezi într-o anumită formă aceste sisteme de date! Ai grijă să nu ajungi sub papuc, până când se încheie ostilităţile pe Garth! După ce termini, revino grabnic. O să am nevoie de tine, pentru a pregăti un raport către Consiliu.

— Am înţeles, să trăiţi! Am să revin cât mai curând cu putinţă.

— În regulă, atunci. Ia-l cu dumneata şi pe locotenentul Mecue. Vreau ca unul din oamenii mei să vadă ţinutul. Arată-i lui Mecue cum ţi-ai realizat mica lovitură de stat, prezentându-l conducătorilor celor mai importante grupuri de cimpanzei-partizani din zonă, apoi, întoarce-te cât mai repede. Eşti liber.

De când revenise la peşteri pentru a se întâlni cu maiorul şi cu aghilotanţii săi, ce se învârteau peste tot asemenea unor stăpâni, tratându-i pe toţi cu un aer dispreţuitor şi criticând mereu ceea ce

realizaseră ei aici, Robert se simţise în permanenţă asemenea unui copil, căruia, până în clipa aceea, îi fusese permis să joace un minunat rol dramatic, un joc cu adevărat distractiv. Iar acum copilul trebuia să suporte palmele părinteşti peste ceafa, lovituri care-l dureau până-n fundul sufletului, chiar dacă erau date cu intenţia de a-l lăuda. Analogia era stânjenitoare, dar ştia că, într-un fel, era adevărată.

Oftă în tăcere şi se grăbi să iasă din biroul pe care, până atunci, îl împărţise cu Athaclena, iar acum era ocupat de alţii. Abia când ajunse, în sfârşit, sub cupola pădurii înalte, simţi că poate respira din nou cu adevărat. Miresmele familiare ale copacilor păreau să-i cureţe plămânii de miresmele grele ale peşterii. Iscoadele ce se ascundeau în faţa şi în spatele său, erau cimpanzeii pe care-i cunoştea de atâta vreme, rapizi şi loiali, cu privirile lor de felină, cu arcurile prinse la spate şi cu feţele lor tuciurii.

„Cimpanzeii mei!”, se gândi, simţindu-se un pic vinovat că se gândise la ei, folosind asemenea cuvinte. Sentimentul de proprietate continua însă să să persiste şi nu avea ce face. Era iar ca în vremurile bune – de până ieri – când se simţise important şi necesar.

Iluzia se destramă repede, deşi de astă dată vorbi locotenetul Mecue.

— Pădurile astea de la munte par să fie cu adevărat frumoase. Aş fi vrut să fi avut timp să fi venit prin aceste locuri mai înainte să înceapă războiul.

Ofiţerul pământean se opri pe marginea cărării să culeagă o floare albastră, cu dungi subţiri, negre, dar corola îi scăpă printre degete şi se pierdu într-un hăţiş.

— Am citit despre astfel de lucruri minunate, dar e pentru prima dată când am avut ocazia să le văd pe viu.

Robert mormăi ceva, neconvins. De obicei, era un bărbat politicos, care răspundea la orice

întrebare, acum însă nu-l interesa de loc să facă conversaţie de amorul artei cu adjunctul lui Prathacluthorn.

Lydia Mecue era o femeie tânără, atletică, cu trăsături bine conturate.

Avea mişcări sprintene, ca ale unui luptător – sau ca ale unui asasin – dar subliniate cu o graţie naturală desăvârşită. Purta o fustanelă şi o bluză din cânepă de casă, încât la prima vedere putea fi foarte bine confundată cu o ţărancă, ce mergea la bal, să danseze, dacă nu i-ar fi fost văzută arbaleta cu repetiţie automată, pe care o legăna într-o mână, aşa cum face un copil cu jucăria de care s-a plictisit, dar pe care nu vrea s-o arunce. În tolbele agăţate la şold, se aflau destule săgeţi pentru a străpunge jumătate din patrulele Gubru, aflate pe o rază de o sută de kilometri în jur. Cuţitele de la încheietura mâinii şi de la gleznă în niciun caz nu constituiau elemente de decor. Iar fuga, în urma lui, prin pădurea sălbatică nu părea deloc îngreunată de reţeaua deasă de viţă-de-vie şi nu rămânea de loc în urmă, faţă de el.

Şi chiar dacă ar fi rămas, Robert nu avea de loc de gând să încetinească. În sine, ştia că o judeca nedrept. Probabil că, în felul ei, era o persoană de treabă, şi un soldat profesionist remarcabil. Dar, dintr-un anume motiv, tocmai ceea ce trebuia să-i placă în legătură cu ea, părea să-l irite cel mai tare.

Robert şi-ar fi dorit ca Athaclena să fi fost de acord şi să-l fi însoţit.

Dar ea insistase să rămână în poiana ei, făcând experimente cu altoaie de viţă-de-vie şi cu glyph-uri ciudat conturate şi ornamentate, cu mult prea subtile pentru a fi percepute de slabele lui simţuri.

Simţindu-se rănit de stranietatea comportamentului ei, Robert plecase furios şi, pe primii kilometri, escorta aproape că-i pierduse urma.

— Atâta viaţă!

Femeia păşea în urma sa şi inhala aerul plin de miresme.

— E un loc foarte liniştit.

„Te înşeli în ambele privinţe”, cu o urmă de dispreţ faţă de lipsa ei de sensibilitate, în privinţa adevărului în legătură cu Garth, un adevăr pe care el îl simţea palpând pretutindeni în jur. Îl putuse percepe numai sub îndrumarea atentă a Athaclenei, cu toate că din parte-i totul se reduse numai la o tentativă stângace, şi de atunci se lăsase purtat mereu de valurile de viaţă, pe care le simţea ori de câte ori intra sub poala pădurii.

— Este un pământ nefericit, replică fără s-o privească. Nu mai dădu însă nicio explicaţie, chiar şi atunci când ea-l privi cu uimire. Simţul său empatic primitiv refuza să-i lămurească confuzia.

O perioadă de timp, se deplasară în linişte. Dimineaţa era pe sfârşite.

Când escortele Uimiseră în urmă avertismentul sonor sub formă de fluierat puternic, se grăbiră să-şi caute adăpost sub crengile groase, deoarece crucişătoarele Gubru împânziseră cerul, trecând pe deasupra capetelor.

Când primejdia se îndepărtă, Robert îşi reluă marşul, fără să spună o vorbă.

Într-un târziu, Lydia Mecue începu din nou să vorbească.

— Locul ăsta spre care ne îndreptăm… Centrul Howletts, n-ai vrea să-mi vorbeşti puţin despre el?

Era vorba de o rugăminte firească. N-avea cum s-o refuze atâta timp cât Prathaculthorn o trimisese cu el, ca să se familiarizeze cu lucrurile. Aşa că se apucă să-i servească un rezumat al poveştii, refuzând deliberat s-o privească în ochii ei negri, în timp ce-i vorbea. Se strădui să fie sobru, dar emoţia îi tremura în voce. La sugestia ei indirectă, Robert îi povesti despre munca prost îndrumată, dar foarte bună, în fond, a savanţilor renegaţi.

Bineînţeles că mama sa nu ştiuse nimic despre acest Centru. El însuşi aflase despre acest loc din

pură întâmplare, cam cu un an înainte de invazie şi hotărâse să nu spună nimic. Acum, îndrăzneţul experiment era întrerupt, şi mai mult ca sigur, imposibil de reluat Ar fi fost nevoie de mai mult decât un miracol, pentru a salva neo-gorilele de la sterilizare, acum, când secretul fusese aflat de oameni, precum maiorul Prathaculthorn.

Probabil că maiorul ura civilizaţia Galactică cu o pasiune care depăşea fanatismul, dar el ştia cât de important era ca pământenii să nu-şi încalce pacturile solemne încheiate cu marile Institute. În acest moment, singura speranţă a Terrei o constituiau codurile antice ale strămoşilor…

Menţinerea producţiei acestor coduri trebuia să fie ireproşabilă.

Lydia Mecue asculta cu atenţie. Chipul ei, care nu reflecta nicio emoţie, avea pometii înalţi şi ochi focoşi. Când o privea, Robert simţea ceva asemănător cu provocarea unei răni dureroase. Ochii ei… păreau prea aproape unul de altul şi prea imobili. Ca să scape de obsesie, îşi concentra atenţia asupra cărării întortocheate, privind în faţă.

Şi, totuşi, vocea caldă a tinerei ofiţer din corpul de Marină începu să-l atragă, fără voia sa. Robert se trezi vorbind despre Fiben Bolger, despre cum scăpaseră împreună din atacul cu gaze din preajma proprietăţii libere Mendoza şi despre prima călătorie a prietenului său în Sind.

O apucară pe o creastă bolnăvicioasă şi, după o vreme, ajunseră în dreptul unei văi înguste, la vest de trecătoarea Lorne. Robert îi arătă cu mâna în direcţia contururilor mai multor structuri arse:

— Centrul Howletts, spuse el plat.

— Aici e locul unde i-aţi forţat pe soldaţii Gubru să-şi recunoască inferioritatea faţă de combatanţii cimpanzei, nu? Şi i-aţi făcut să-şi dea cuvântul de onoare?

Robert realiză că aude, la propriu, o nuanţă de respect în vocea ei şi întoarse repede capul,

privind-o ţintă. Ea îi întoarse privirea cu un zâmbet.

Bărbatul simţea că i se înfierbântau obrajii.

Se trase câţiva paşi înapoi şi arătă cu mâna în direcţia dealurilor din apropierea Centrului, descriind dintr-o răsuflare cum fusese instalată capcana şi sărind numai peste scena cu trapezul executat de el, pentru a trece de santinela Gubru. Oricum, rolul său în desfăşurarea ostilităţilor fusese prea puţin important. Adevăraţii eroi ai acelei dimineţi fuseseră cimpanzeii. Iar căpitanul Robert Oneagle voia ca soldaţii umani să afle acelaşi lucru. Când Elsie se apropie de ei, tocmai îşi încheia istorisirea.

Femeia îl salută regulamentar, ceea ce înainte de sosirea celor de la Marină nu constituise un lucru obligatoriu.

— Nu prea cred că a coborî acolo jos constituie un lucru prudent, spuse ea franc. Încă de la prima incursiune în zonă, duşmanul a manifestat un interes particular în ceea ce priveşte ruinele şi de aceea mă tem că s-ar putea să se întoarcă.

Robert clătină din cap.

— Când Benjamin a primit cuvântul de onoare al supravieţuitorilor Gubru, prima condiţie pe care au acceptat-o a fost aceea de a nu se mai apropia de acesta vale şi nici măcar de a o ţine sub supraveghere, din acel moment. A fost până acum, vreun semn că că şi-au călcat promisiunea?

Elsie scutură din cap.

— Nu, dar…

Îşi frământa buzele, de parcă ar fi simţit că trebuie să se abţină de la orice comentariu privind siguranţa oferită de gajul cuvântului inamic.

— Atunci, e-n regulă, zâmbi Robert Putem să mergem. Dacă ne grăbim, putem să ne întoarcem până la căderea serii.

Elsie cedă şi înălţă din umeri. Apoi, făcu o serie de mişcări iuţi cu mâna către tufişurile din faţă. Mai mulţi cimpanzei ieşiră dintre stânci şi se

afundară în pădure. După câteva clipe, se auzi un fluierat limpede. Restul grupului traversă zona deschisă în fugă.

— Sunt foarte buni, îi spuse Lydia Mecue, în şoaptă, după ce se întoarseră din nou sub copaci.

Robert dădu aprobator din cap, observând mulţumit că nu-şi încheiase remarca, după cum se aşteptase, cu un „pentru nişte amatori”, după cum ar fi procedat Prathaculthorn. Se simţi recunoscător pentru acest lucru şi îşi dori să nu fi fost atât de drăguţă.

În scurt timp, îşi croiau drum printre ruine, căutând cu multă grijă semne care să le demonstreze dacă cineva mai călcase prin acele locuri, după lupta ce avusese loc cu atâtea luni în urmă. Se părea că nu existau astfel de semne, însă acest lucru nu scăzu de loc vigilenţa cimpanzeilor din escortă.

Robert se strădui câteva clipe să perceapă, folosind PLASA, pentru a-i depista pe eventualii intruşi, dar sentimentele sale amestecate continuau să-l împiedice. Şi-ar fi dorit ca Athaclena să fie alături.

Rămăşiţele Centrului Howletts erau mult mai mari decât păreau de pe deal. Clădirile înnegrite de foc fuseseră îmbrăcate ulterior de mantia groasă a vegetaţiei sălbatice a junglei, care creşteau acum în neştire peste fostele pajişti. Vehiculele Gubru, de mult dezmembrate şi deposedate de tot ceea ce ar fi putut fi folositor în altă parte, zăceau prin iarba grasă, încâlcită şi înaltă până la brâu.

„Nu, e limpede că nimeni n-a mai fost pe aici”, îşi spuse Robert izbind cu piciorul în rămăşiţe.

Nu mai prea rămăsese mare lucru în zonă, care să reprezinte vreun interes oarecare.

„De ce naiba am insistat să vin?!” se miră într-un târziu, îndepărtându-se de ceilalţi.

Ştia, evident, că gândul ce-l îndemnase, indiferent că fusese sau nu întemeiat, la început, nu reprezentase, de fapt, decât o scuză pentru a-l

scăpa de claustrofobia peşterilor. De maiorul Prathacluthora De neplăcutele licăriri ale memoriei personale.

Poate că, în subconştient, unul din motivele reale pentru care alesese să vină aici fusese că, în acest loc, avusese cu mult timp în urmă, un foarte scurt contact direct cu inamicul. Sau poate că sperase, în secret, să reînvie sentimentele trăite în urmă cu câteva zile, pe când călătorea prin pădure, neconstrâns de nimeni şi nejudecat. Adevărul era că sperase să revină în locurile acestea însoţit de o altă prezenţă feminină decât aceea care-l acompania acum şi care scruta împrejurimile cu ochii reci ai unui profesionist.

Se scutură de gândurile confuze în care plutea de la o vreme şi se îndreptă către tancurile plutitoare distruse. Îngenunche în apropierea unuia, mângâind cu mâna firele înalte ale ierbii. Maşinăriile stăteau cuminţi în jur, cu aparate şi impulsoare atârnând jalnic peste blindaje. O frumoasă patină galbenă se aşternuse peste cele mai multe dintre piese. În unele locuri zonele strălucitoare altădată se decoloraseră, iar plasticul protector se subţiase şi chiar se spărsese.

Apucă un bolovan mai mic şi îl strânse între degete. Acesta se sfărâmă fără zgomot în palmă.

„Ei bine, o să fiu un popândău cu nasul albastru. Am avut dreptate, iar instinctul meu a funcţionat cum trebuie.”

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă locotenentul Mecue, aplecându-i-se peste umăr.

— Nu sunt încă sigur, scutură din cap. Se pare însă că există ceva care macină aceste lucruri.

— Pot să văd?

Roger îşi întinse bulgărele făinos, care se dovedi a fi o bucată dintr-o piesă de ceramet.

— De data asta ai vrut să vii aici? Asta presupuneai că s-a întâmplat? Nu avea niciun rost să se chinuie să-i explice adevăratele motive.

Erau mult prea complicate. Şi prea personale.

— Acesta a fost unul dintre motive. M-am mai gândit că, poate, vom găsi vreo armă uriaşă. Când au evacuat Centrul au ars însă toate înregistrările şi tehnicile secrete. Cu toate acestea, nu au putut eradica toţi microbii dezvoltaţi în laboratorul doctorei Schultz.

Nu mai adăugă însă că avea în boccea o sticluţă cu salivă de gorilă.

Dacă n-ar fi găsit blindatele Gubru în starea în care se aflau, îşi planificase să-şi desfăşoare propriile experimente.

— Hmm, mărunţi Lydia Mecue materialul din palmă.

Se aplecă şi se băgă sub maşină, pentru a putea examina care părţi fuseseră afectate. Într-un târziu, ieşi de acolo, se ridică şi veni alături de Robert

— Mda, o informaţie care s-ar putea dovedi utilă. Rămâne, totuşi, problema sistemului de distribuţie. Deocamdată nu îndrăznim să părăsim munţii, pentru a pulveriza microbii ăştia peste echipamentul Gubru din Port Helenia.

Robert nu comentă. Ştia că armele de bio-sabotaj aveau un efect limitat în timp şi că trebuiau imediat folosite, pentru efectul surprizei. A doua oară… Contramăsurile se puteau lua imediat şi erau destul de eficiente.

După câteva săptămâni, Gubru aveau să găsească remediul, iar microbii urmau să fie neutralizaţi cu ajutorul unei pelicule chimice sau prin contraatacul unei bacterii vegetative.

— Totuşi, continuă ea, răsucind o altă bucată de material, e nemaipomenit!

Ridică privirea către Robert şi-i zâmbi.

— Ce-ai făcut tu aici cu aceste… arătă cu mâna în jur. E nemaipomenit, repetă. Acestea sunt, fără îndoială, cele mai bune căi de urmat într-un război de gherilă. Îmi place. Vom găsi o soluţie, ca să putem utiliza aceste idei.

Zâmbetul de pe faţa ei era atât de deschis şi de prietenos, încât Robert nu se putu abţine să nu-i

răspundă. Şi, chiar în acel moment, se simţi cuprins de un entuziasm extraordinar, pe care, instinctiv, şi-l înnăbuşise de-a lungul întregii zile.

„La naiba, e foarte atrăgătoare!”, constată cu un aer nenorocit.

Trupul femeii de alături îi trimitea semnale cu mult mai puternice decât simţise vreodată în preajma Athaclenei. Şi, totuşi, abia dacă ajunsese s-o cunoască cât de cât pe fiinţa de lângă el! în mod limpede, nu o iubea.

Dar se simţea atras de ea, cam la fel cum se simţea atras şi de soţia sa tymbrimiană.

Îşi simţea gura uscată, iar inima îi bătea nebuneşte, ori de câte ori această femeie cu ochii prea apropiaţi, cu nasul subţire, înaltă şi bronzată, se uita în direcţia lui.

— Mai bine ne-am întoarce acasă! propuse el repezit. Ia-o înainte şi culege nişte mostre, locotenente. O să le testăm la bază.

Ignoră cu bună ştiinţă privirea ei lungă, care-i fixa ceafa, în vreme ce stătea cu spatele şi făcea semne către Elsie. Nu după mult timp, cu eşantioanele puse în boccele, se căţărau din nou pe stâncile ascuţite. Paznicii manifestară o evidentă uşurare, când cei doi îşi puseră puştile pe umăr şi se îndreptară spre trunchiurile din apropiere.

Robert îşi urmă absent escorta, fără să acorde prea mare atenţie drumului. Încerca să nu se gândească la celălalt membru al rasei sale, care mergea în urmă, din ce în ce mai mult, într-un nor de gânduri ceţoase.

59
FIBEN

Fiben şi Gailet stăteau aproape unul de celălalt, sub privirea neclintită a tehnicienilor Gubru mascaţi, care îşi aţintiseră asupra lor, cu o precizie rece, aproape clinică, instrumentele de măsură. Globuri cu multe faţete pluteau în toate părţile, examinându-i cu atenţie. Camera de testare era formată dintr-o junglă de cabluri strălucitoare şi de cablaje bizare, toate antiseptice.

Cu toate măsurile de sterilizare, locul răspândea un miros urât de păsări străine. Nasul lui Fiben se încreţi voluntar şi îşi spuse că trebuia să evite, cu orice preţ, gândurile neplăcute despre invadatorii Gubru. Cu siguranţă unele din mlaştinile impunătoare din jur trebuie să fi fost detectoare psihologice. Şi, ceea ce era neîndoielnic, puteau de fapt, să-i „citească gândurile", iar galacticii, fără îndoială, vor putea să descifreze cauzele atitudinilor sale de suprafaţă.

Fiben se strădui să se gândească la altceva. Se răsuci pe partea stângă şi i se adresă încet lui Gailet.

— Am vorbit cu Sylvie, înainte să vină să ne ia de dimineaţă. Mi-a spus că nu s-a întors la Strugurele Maimuţei din noaptea aceea, când am fost pentru prima dată în Port Helenia.

Gailet se întoarse la rândul ei şi-l privi încruntată. Expresia îi era încordată şi dezaprobatoare.

— Zău? Jocurile ei mai vechi, precum dezbrăcatul atunci când e nevoie, probabil că sunt cam demodate acum, dar sunt sigură că Gubru vor găsi noi modalităţi de a-i folosi talentele unice.

— Ştii bine că a refuzat să mai facă aşa ceva, încă de pe atunci. Pe cuvânt, Gailet! Nu înţeleg de

ce eşti aşa de pornită împotriva ei.

— Iar eu nu pot să înţeleg de ce te porţi aşa de prietenos cu unul dintre aceia care au ajutat la închiderea noastră! sări Gailet. E o aspirantă, o colaboraţionistă.

Fiben clătină din cap.

— De fapt, Sylvie nu este de loc o aspirantă, nici gri, nici galbenă. Are un permis verde de reproducere. S-a alăturat lor, pentru că…

— Prea puţin îmi pasă de ce li s-a alăturat Oh, da, încep să-mi imaginez cam ce poveste tristă ţi-a turnat ţie, prostănacule, în timp ce-şi pleca cu timiditate ochii, şi te înduioşa…

Din una dintre maşinile Gubru din apropiere se făcu auzită o voce groasă, atonă.

— Tineri neo-cimpanzei sofanţi… fiţi calmi. Fiţi calmi, tineri clienţi…

Gailet se răsuci în direcţia de unde provenea sunetul.

„Tare-aş vrea s-o înţeleg mai bine”, oftă el îngândurat.

Recunoştea că cea mai mare parte din timp nu reuşea să priceapă ce anume gândea Gailet.

Starea ei ciudată îl determinase, de fapt, să-i vorbească despre Sylvie, mai mult ca să facă puţină conversaţie. Ar fi vrut să-i poată explica asta însă realizase că nu i-ar folosi la nimic. Era mai bine să aştepte. Va ieşi ea din starea asta. Întotdeauna se întâmpla aşa.

În urmă cu o oră, râdeau împreună, înghiontindu-se unul pe altul, în timp ce tatonau, angajaţi într-un complicat joc mecanic. Pentru câteva minute, reuşiseră chiar să uite de privirile fixe, inumane, ale străinilor, aţintite asupra lor: lucrau ca o adevărată echipă aranjând şi rearanjând piesele.

Când într-un târziu, se ridicaseră în picioare şi priviseră la turnul realizat, amândoi realizaseră că supraveghetorii lor erau foarte surprinşi. În acel moment de satisfacţie extremă, mâna lui Gailet

alunecase, inocent şi plină de afecţiune, pe cea a lui Fiben.

Închisoarea nu reprezenta un lucru chiar aşa de rău. Fiben simţea că voia să profite de această experienţă inedită: spre exemplu, era pentru prima oară în viaţă când avea timp să stea şi să mediteze. Cei care îi făcuseră prizonieri le permiteau să citească şi reuşise, în felul acesta, să recupereze o mulţime de cărţi, pe care îşi dorise întotdeauna să le fi citit. Conversaţiile cu Gailet îi descoperiseră accesul spre lumea străinătăţii. În schimb, el îi vorbea despre munca deosebită care se făcuse pe Garth, înghiontind în permanenţă un ecosistem aflat în ruină, în speranţa însănătoşirii lui.

După un timp, le deveniseră obişnuite lungile perioade întunecate, când cărţile se terminaseră, iar discuţiile lâncezeau. Orele treceau nespus de greu şi un giulgiu părea că atârnă greu peste ei. Pereţii dădeau impresia că se strâng în jurul lor, iar discuţiile derivau mereu către Război, către revolta nereuşită, către prietenii pierduţi cu acel prilej, iar speculaţiile triste vizau însăşi soarta Pământului.

În astfel de momente, Fiben simţea că ar fi fost în stare să-şi vândă speranţa de o viaţă întreagă, doar pentru o oră de alergare, în libertate, printre copaci şi sub cerul senin.

Aşa stăteau lucrurile în clipa aceea şi chiar şi o nouă rutină a testărilor Gubru, la care erau supuşi, ajunsese să devină o uşurare pentru amândoi, într-un anume fel, constituia un fel de distracţie.

Fără niciun avertisment, aparatele complicate din faţa lor prinseră să funcţioneze, deschizându-le drum liber înaintea băncilor.

— Am terminat, terminat… aţi răspuns bine, bine răspuns, răspuns… Acum, luaţi-vă după glob, urmaţi-l, către locul de deportare.

Gailet şi Fiben se ridicară în picioare, chiar în clipa în care o proiecţie octogonală, întunecată, prinse să li se contureze înainte. O apucară, fără să se privească, în urma hologramei, trecură de

păsăroii tehnicieni, care se apropiau de aparate, ieşiră din camera de testare şi o luară în jos, în direcţia unui hol lung.

Roboţii de serviciu erau înlăturaţi din drum de un şuierat slab, emis înaintea lor de aparate sonore invizibile. Un tehnician kwackoo ţâşni pe uşa camerei unui ofiţer, le aruncă o privire speriată şi se grăbi să intre înapoi. În sfârşit, cei doi reuşiră să treacă pe sub portalul care şuiera, asemenea unui şarpe ce şuiera în lumina soarelui.

Fiben se văzu nevoit să-şi acopere ochii, din cauza luminii prea puternice. Ziua era frumoasă, dar soarele cu dinţi amintea că vara era pe sfârşite. Cimpanzeii pe care-i vedea pe străzi, dincolo purtau salopete şi bocanci de culoare deschisă, alt semn că toamna se apropia. Niciunul dintre cimpanzei nu părea să arate normal. Distanţa la care se găseau era prea mare, pentru ca Fiben să-şi dea seama de dispoziţia lor sufletească sau chiar numai ca să spere că cineva dintre cei de acolo ar putea să-l recunoască pe el sau pe Gailet.

— Nu o să ne întoarcem cu aceeaşi maşină, observă Gailet.

Şi o luă înainte, coborând de-a lungul unui parapet lung, către rampa de lansare de dedesubt. Erau destul de siguri că furgoneta militară, care-i adusese dis-de-dimineaţă, fusese înlocuită de o barcă de mari dimensiuni, fără acoperiş. Un piedestal ornamentat era aşezat pe punte, în spatele cabinei pilotului. Servitorii kwackoo tocmai montau o apărătoare, pentru ca lumina vătămătoare a lui Gimelhai să nu atingă direct ciocul sau creasta stăpânului lor.

Marele Gubru era uşor de recunoscut. Penajul umflat şi pestriţ era încă şi mai vâlvoi decât ultima dată când îl văzuseră, în întunericul închisorii lor subterane. Efectul direct era acela că le părea mult mai diferiţi decât obişnuiţii funcţionari Gubru, tip roată-de-moară, pe care-i văzuseră mereu până

acum. În unele locuri de pe corp, penajul începuse să i se zdrenţuiască.

Pasărea-aristocrat avea chiar un guler de puf destul de jerpelit. Acum, păşea nerăbdător, încoace şi încolo, pe o stinghie îngustă.

— Bine, bine, murmură Fiben, înţelegând brusc o mulţime de lucruri. Dacă n-ar fi fost bătrânul nostru prieten, să ajute cu ordinele lui la bunul mers al activităţilor pe aici, cred că am fi avut parte de un regim mai infect.

Gailet îşi ascunse zâmbetul sub masca unui strănut.

— Se numeşte Suveranul Bunei-Cuviinţe, îi reaminti ea. Zdreanţă pe care-o vezi în jurul gâtului său ne spune că e conducătorul unei caste de preoţi. Şi acum nu uita cum să te porţi! încearcă să nu te scarpini prea mult şi ia-te după ceea ce fac eu.

— Am să vă imit întocmai gesturile, stăpână!

Gailet nu luă în seamă sarcasmul şi se luă după hologramă de ghidare, în jos, de-a lungul rampei lungi, către barca viu colorată. Fiben rămase cu câţiva paşi mai în spate. Când atinseră debarcaderul, proiecţia dispăru. Un kwackoo cu pene zburlite, stropite vag în roz, le făcu amândurora o scurtă plecăciune:

— Vi se face onoarea – onoarea… ca protectorul nostru – nobilul nostru protector are bunăvoinţa să vă arate vouă – celor numai pe jumătate formaţi – favoarea destinului care vă aşteaptă.

Kwackoo-ul vorbi fără să fie asistat de vreun translator. Faptul acesta nu constituia însă un miracol în sine, date fiind organele vorbirii foarte specializate, cu care era dotată creatura. De fapt, pronunţa cuvintele în anglică foarte clar, aproape fără să respire, astfel încât reverberaţia sunetului, străin pentru gâtlejul ei, trăda emoţia.

Era puţin probabil ca suveranul Bunei-Cuviinţe să fie un şef pentru care să fi fost uşor să lucrezi.

Fiben imită plecăciunea lui Gailet şi tăcu mâlc atunci când ea dădu răspunsul cuvenit:

— Suntem onoraţi de atenţia, pe care stăpânul meu, marele protector al unui mare clan, binevoieşte să ne-o arate, spuse ea, fără să se grăbească, în Galactic 7. Totuşi, în numele protectorilor noştri, ne păstrăm drepturile de a-i dezaproba acţiunile.

Întorsătura neaşteptată îi tăie chiar şi lui Fiben respiraţia. Adunarea de kwackoo ciripi nervoasă, fâlfâind amenințător din aripi.

Trei note înalte întrerupseră brusc corul amenințărilor lor. Conducătorul kwackoo se răsuci rapid şi făcu o plecăciune în faţa Suveranului, care se deplasase către capătul stinghiei aflat cel mai aproape de cei doi cimpanzei. Ciocul său se deschise, în timp ce se apleca s-o privească pe Gailet, mai întâi cu un ochi, apoi cu celălalt. Fiben simţea că îl trec toate apele.

În sfârşit, Suveranul ciripi o sentinţă în limbajul Galactic 3. Şi numai Fiben remarcă firavul tremur de uşurare ce se scurgea de-a lungul şirei spinării lui Gailet. Nu putea să urmărească proza bombastică a păsăroiului, însă un interpret din apropiere începuse să traducă prompt.

— Bine spus – bine spus… vorbit bine pentru soldaţi prizonieri din clasa clienţilor a clanului duşman de pe Terra… Haideţi, deci – haideţi să vedeţi… veniţi să vedeţi şi să auziţi un târg, cu care o să fiţi, în mod sigur de acord, chiar şi în numele protectorilor voştri.

Cei doi îşi aruncară o privire scurtă. Apoi, făcură, amândoi odată, o plecăciune adâncă.

Aerul dimineţii era curat şi slabul miros de ozon nu prevestea ploaie. Dar astfel de semne străvechi nu mai aveau niciun fel de valoare în prezenţa tehnologiei sofisticate a tehnicienilor Gubru. Barca o porni către sud, trecând de digurile închise ale Portului Helenia, angajându-se în traversarea golfului.

Era prima ocazie a lui Fiben de a vedea cum se schimbase golful de la venirea străinilor. Locul în care se pescuia înainte fusese distrus. Trei din cele patru traulere zăceau eşuate pe ţărm sau trase la doc. Cel mai important chei comercial era, de asemenea, mort. O mulţime de vase, care încetaseră să mai arate ca nişte adevărate ambarcaţiuni, erau legate de mal, nefolosite de multe luni.

Fiben privi cu atenţie în direcţia singurului trauler încă în funcţiune, ancorat în golf. Probabil că revenise cu o captură bună – sau, de ce nu, cu o defecţiune a motorului suficient de gravă, pentru ca echipajul de cimpanzei să nu fie în stare s-o repare pe mare. Vasul, cu rezervor de combustibil amplasat la partea din spate, se ridică pe spinarea traulerului şi apoi coborî pe bot, exact pe linia unde marea liberă întâlnea apele liniştite ale golfului. Echipajul avea de furcă cu intrarea mult mai mult decât în zilele de pace de altădată, deoarece jumătate din gura strâmtorii era acum blocată de o stâncă înaltă şi cocoşată, o imensă fortăreaţă din cerametal străin.

Vasul Gubru alunecă cu uşurinţă pe lângă nava greoaie de alături, părând acoperit de o ceaţă uşoară, luminiscentă. Picături de apă se condensau permanent pe marginile ecranelor de protecţie. În urmă, scânteiară un vălmăşag de curcubee şi o perdea de picuri fini căzu peste traulerul ce se chinuia să-şi găsească drum către limba nordică a golfului.

Fiben nu reuşi să distingă feţele echipajului, atunci când barca Suveranului trecu prin faţa lor, dar le văzu mâinile lungi atârnând, în semn de uşurare, atunci când vasul intra în sfârşit, în ape mai calme.

De la Capul Borealis, braţul superior al ţărmului golfului se întindea cale de mai mulţi kilometri spre nord şi spre est către Port Helenia. Cu excepţia unui mic semnal luminos pentru uzul

navigaţiei, situat pe un pisc, înălţimile din jur erau neocupate. Crengi din vârfurile pinilor de pe maluri pluteau uşor legănate de apa mării.

Către sud, de-a lungul strâmtorii, lucrurile stăteau cu totul altfel. Dincolo de nava de luptă ancorată la ţărm, terenul fusese transformat în întregime. Pădurea fusese tăiată, iar contururile falezei modificate. Dintr-un loc inaccesibil vederii, se înălţă o trâmbă de praf. Un stol de ridicătoare grele şi de aparate aeriene bâzâiau în toate direcţiile, ca nişte insecte furioase.

Şi mai mult spre sud, în direcţia portului, fuseseră înălţate noi edificii, considerate ca făcând parte din planul de apărare Gubru, sisteme pe care revolta prematură a luptătorilor urbani de gherilă le deterioraseră mult prea puţin.

Ambarcaţiunea nu părea însă să se îndrepte în acea direcţie, ci spre construcţia cea nouă, care se înălţa pe coastele deluroase din Golful Aspinal şi Marea Cilmar.

Fiben ştia că nu avea niciun rost să-şi întrebe gazdele ce se întâmplă.

Tehnicienii şi servitorii lor erau politicoşi, dar politeţea lor era una de circumstanţă, rece şi impersonală, mai mult ca sigur poruncită de către Suveran. În general, nu păreau dispuşi să dea prea multe informaţii.

Gailet se apropie de balustradă şi-l apucă de braţ.

— Priveşte, îi şopti cu voce scăzută.

Priviră împreună cum ambarcaţiunea se ridica peste nivelul falezei. Un vârf teşit de deal fusese retezat chiar până la linia ţărmului. Nişte clădiri, pe care Fiben le recunoscu ca fiind uzine protonice de putere, erau strânse ciorchine în jurul unei baze, alimentând cablurile superioare, de-a lungul aripilor clădirii. În vârf, o structură de formă emisferică strălucea cu faţa în sus, deschisă asemenea unei cupe de marmură în lumina soarelui.

— Ce-i asta? Ce caută un proiector de câmp aici? E un fel de armă?

Fiben aprobă înclinând din cap. Apoi, ridică din umeri.

— Da. Cred… Habar n-am. Nu pare să fie ceva militar. Orice-ar fi, însă, necesită mult carburant. Priveşte la aceste uzine energetice: perfecte! O umbră trecu peste capetele lor. Nu avea răceala ameninţătoare a unui nor, ce acoperea faţa soarelui, ci mai degrabă răceala bruscă, pătrunzătoare, degajată de un obiect solid şi uriaş, care bubui năprasnic deasupra capetelor lor.

Fiben începu să tremure şi se făcu mic împreună cu Gailet, lipiţi de copastie, cu ochii la giganticul avion de transport, care plutea la numai o sută de metri deasupra. Păsăroii nu păreau însă să se sinchisească în vreun fel de eveniment. Suveranul continua să danseze pe stinghia sa, ignorând vibraţiile care-i făceau să se cutremure pe cimpanzei.

„Nu le plac surprizele, gândi Fiben. Când ştiu despre ce e vorba, par destul de rezistenţi.”

Nava îşi continuă cursa, într-un circuit uşor alungit, fără să se grăbească, dând ocol perimetrul unei zone în construcţie. Fiben încă se gândea la cupa răsucită cu faţa spre soare, când un kwackoo cu guler roz se apropie de el şi se înclină abia perceptibil.

— Cel Mare binevoieşte – oferă favoarea… vă sugerează comunitate – complementaritate… de ţeluri şi scopuri.

Dincolo de copastie, se zărea Suveranul Bunei-Cuviinţe, căţărat pe stinghia sa albă. Fiben ar fi vrut să poată citi expresia unei feţe Gubru.

„La ce naiba s-o gândi păsăroiul ăla bătrân?”, se întrebă.

Dar nu era foarte sigur că doreşte să afle răspunsul. Gailet îi întoarse plecăciunea kwackoo-ului.

— Te rog să-i spui onorabilului tău protector că vom aştepta cu umilinţă oferta sa.

Limbajul Galactic 3 al Suveranului era formal şi pompos, împodobit cu paşi de dans curtenitori şi mărunţi. Traducerea interpretului nu îi ajuta foarte mult lui Fiben. După un timp, se trezi cu privirea mai mult la Gailet decât la străin, în încercarea de a urmări afurisitul de dialog.

— …revizie permisă la Ritualul alegerii sfătuitorului Elitelor… modificarea făcută în timpul perioadei de constrângere, de către sus numiţii reprezentanţi ai clienţilor… dacă se efectuează cu sinceritate şi cu cele mai bune intenţii ale rasei lor de protectori…

Cum stătea în acel moment, cu privirea ridicată în sus, către marele demnitar Gubru, Gailet părea vizibil mişcată. Buzele i se strânseseră într-o linie subţire, iar degetele i se umpluseră de vinişoare albastre, din cauza încordării. Suveranul se opri din ciripit, câteva clipe continuă încă să se audă vocea interpretului, apoi se opri din ciripit, se aşternu o linişte seacă, spartă din când în când de şuierul curenţilor de aer şi de zumzăitul motoarelor avioanelor cu pilot automat.

Gailet înghiţi în sec. Făcu o plecăciune adâncă. Fiben observă că avea dificultăţi în găsirea cuvintelor.

— Trebuie să poţi, o încuraja el în şoaptă.

Blocajul vorbirii era un fenomen care i se putea întâmpla oricărui cimpanzeu, mai ales dacă se afla într-o stare de tensiune. Îşi dădea însă perfect seama că nu îndrăznea să facă nimic pentru a o ajuta.

Gailet tuşi, înghiţi în sec şi, în cele din urmă, după un mare efort de voinţă, reuşi să pronunţe câteva cuvinte.

— Oho… Onorate Birocrat, noi… noi n-am putea vorbi în numele patronilor noştri şi nici măcar în numele tuturor cimpanzeilor de pe Garth. Ceea ce ne cereţi este… este…

Suveranul vorbi din nou, de parcă răspunsul ei fusese unul complet. Sau poate că nu era considerată o lipsă de politeţe ca o fiinţă din clasa patronilor să-l întrerupă pe un client.

— Nu e nevoie… să… să ne răspundeţi acum, traduse interpretul, după ce Gubru termină de ciripit şi se clătină puţin pe stinghia lui solitară. Studiaţi-învăţaţi-reflectaţi asupra… materialelor ce vi se vor da. Această ocazie va fi în avantajul vostru.

Ciripitul se reluă, urmat de bâzâitul interpretului. Apoi încetă definitiv, iar Suveranul păru să-şi încheie audienţa, închizând, pur şi simplu, ochii.

La un semn invizibil, făcut din direcţia lui Fiben, pilotul desprinse barca de acostament şi o îndepărtă în mare viteză de frenezia activităţii din vârful dealului răvăşit de maşini. Aparatul se îndreptă către nord, spre Port Helenia, tăind golful în diagonală. În urma lor, gigantica navă de luptă care întunecase lumina soarelui pe durata şederii lui acolo, ateriza pe apă, ridicând un nor gros de picături minuscule şi de curcubee scânteietoare.

Fiben şi Gailet îl urmară pe un kwackoo, către locurile din spatele navei.

— Ce naiba a fost toată povestea asta? întrebă Fiben în şoaptă. Şi ce naiba a spus despre nu ştiu ce fel de ceremonie? Ce vrea de la noi, la urma-urmei?

— Sst! îi făcu semn Gailet să tacă. Am să-ţi explic mai târziu, de acord? Acum, te rog să mă laşi să mă gândesc.

Gailet stătea într-un colţ, ţinându-şi genunchii în braţe. Se scărpina, absentă, pe blana piciorului stâng. Ochii ei priveau pierduţi în zare, iar când Fiben se oferi să o ţesale, nu îi dădu niciun răspuns. Privea numai spre orizont, ca şi cum gândurile i-ar fi zburat undeva foarte departe.

Când ajunseră înapoi în celulă, constată că se făcuseră mai multe schimburi pozitive, în privinţa

uşurării vieţii lor de captivi.

— Cred că am reuşit să trecem toate testele alea, remarcă Fiben, privind lung la modificări.

Lanţurile le fuseseră scoase, imediat după prima vizită a Suveranului, în noaptea aceea întunecoasă, din urmă cu mai multe săptămâni. Din acel moment, paiele de pe jos fuseseră înlocuite cu saltele şi li se aduseseră chiar şi cărţi.

Aerul spartan de altădată rămăsese undeva, în urmă. Pe jos, fuseseră întinse carpete de pluş, şi o tapiţerie holo, foarte scumpă, acoperea peretele aproape în întregime. O mulţime de alte lucruri mobilau spaţiul interior: paturi, scaune, un dulap şi chiar un scrin pentru muzică.

— Asta-i curată mituire! murmură Fiben, în timp ce trecea în revistă cuburile înregistrate. La naiba, cred că explicaţia fabuloasei schimbări este extrem de simplă: noi avem ceva ce le trebuie lor. Poate că Rezistenţa nu a fost lichidată. Poate că Robert şi Athaclena le produc mari necazuri şi vor ca noi să…

— Tot ceea ce crezi nu are legătură cu generalul tău, Fiben, oftă Gailet în şoaptă. Sau, în tot cazul, nu una mare. E cu mult mai mult decât crezi.

Expresia feţei îi era foarte încordată. Tot drumul de întoarcere fusese tăcută şi agitată. Din când în când, Fiben îşi imagina că se pot auzi nişte roţi rostogolindu-se prin capul ei.

Femela îi făcu semn să o urmeze către noul holoperete. În acel moment, el reprezenta o scenă tridimensională cu forme abstracte – o perspectivă nesfârşită de cuburi lucioase, sfere şi piramide, întinzându-se către infinit. Se aşeză turceşte şi începu să bată darabana pe pupitrul de control.

— Asta e o unitate extrem de scumpă, spuse, un pic mai tare decât era nevoie.

În clipa în care Fiben se aşeză alături, formele eucidiene se estompaseră şi dispărură treptat. Aparatul de control ticăi slab sub atingerea mâinii lui Gailet şi o nouă imagine îi luă locul celei

dinainte. Peretele părea să dea acum pe o plajă vastă, cu un nisip alburiu. Nori mari umpleau bolta, până la punctul în care aceasta se unea cu orizontul cenuşiu, mirosind a furtună. Valurile se rostogoliră pe o distanţă de aproape zece metri, în faţa sa, atât de veridic, încât cimpanzeul îşi umflă nările, încercând să aspire mireasma sărată.

Gailet se concentra şi mai mult asupra aparatului de control:

— Acesta trebuie să fie biletul de intrare, o auzi el mormăind.

Peisajul marin aproape perfect păli brusc şi în locul lui apăru un perete de frunze verzi – o imagine de junglă, atât de reală încât Fiben simţi că ar fi putut păşi înăuntru şi că s-ar fi putut pierde în ceaţa verde, de parcă ar fi utilizat una din acele mitice „tehnici de teleportare”, despre care citise în romanele de ficţiune romantică, şi nu doar o holo-tapiţerie de calitate superioară.

Îşi dădu seama încă din primele clipe că nu era vorba despre o imagine de pe Garth. Ploaia care cuprinsese pădurea îi producea un fel de vibraţie care-i încrâncena pielea, iar frunzişul părea plin de o viaţă zgomotoasă, plină de culoare şi de varietate. Păsările croncăneau, iar maimuţele ţipau.

„Trebuie să fie de pe Terra!”, stabili el şi se întrebă dacă Galaxia îi va permite vreodată să-şi vadă visul realitate: acela de a vedea lumea de acasă. Nu simple imitaţii, oricât de bine realizate, ci lucrurile în concreteţea lor adevărată.

Gândurile i se risipiră imediat, speriate, atunci când Gailet începu să vorbească.

— Permite-mi să mai adaug ceva aici, ca să fie încă şi mai realist.

Nivelul sonor crescu. Zgomotele junglei năvăliră peste ei.

„Ce naiba vrea să facă?”, se întrebă, tremurând.

Şi, deodată, observă ceva. În vreme ce ea umbla la volumul sonor, mâna stângă făcu un gest grosolan dar elocvent. Fiben clipi uluit: era un

semn în limbajul mâinilor la copii de cimpanzeu, în vârstă de până la patru ani, înainte de a începe să se folosească, în sfârşit, de cuvinte.

„Adulţii ascultă”, transmisese semnalul.

Acum, sunetele junglei umpleau camera din toate părţile.

— Dar… începu Fiben, încercând să obiecteze.

O văzu, repetând gestul simbol al mâinilor: „Adulţii ascultă…”

O dată în plus, simţi cum respectul pentru deşteptăciunea lui Gailet creşte din nou. Bineînţeles, se gândise la o metodă simplă, dar eficientă, care nu-i va îndepărta pe cei ce le păzeau mişcările să le surprindă fiecare cuvânt, aşa cum îşi propuseseră. Numai Gubru şi clienţii lor puteau să fie într-atât de îngâmfaţi, încât să nu-şi închipuie cum că cimpanzeii puteau să fie chiar atât de proşti, încât să cadă, fără nicio şovăială, în capcana lor. Aşa că nu le rămânea să se poarte decât în aşa fel încât să creeze impresia că sunt mult prea în siguranţă pentru a crede că le sunt interceptate cuvintele…

„Ţesem o pânză aşa de încurcată…”, îşi zise Fiben, străduindu-se să se adapteze cerinţelor.

Era cu adevărat o treabă de spion. Într-un fel, destul de amuzantă.

Dar periculoasă ca dracu’.

— Suveranul are o problemă, îi spuse Gailet cu voce tare, ţinându-şi mâinile în poală, nemişcate.

— Ţi-a spus el asta? Dacă au probleme, de ce…?

— N-am spus că Gubru au probleme, deşi cred că e adevărat şi acest lucru. Vorbeam numai de Suveranul Bunei-Cuviinţe. Are probleme cu semenii lui. Preotul a păcătuit el însuşi foarte grav, într-o anumită problemă, cu câtva timp în urmă şi acum, se pare, trebuie să plătească însutit pentru această greşeală.

Fiben rămase înţepenit de uluială: cum naiba de binevoise să-i spună Suveranul acela îngâmfat

asemenea lucruri unui biet vierme de pe Terra, unui amărât de client pământean. Ideea nu-l încânta deloc. Asemenea confidenţe se puteau dovedi extrem de periculoase.

— Şi care sunt aceste păcate? întrebă într-un târziu.

— Ei bine, pe de o parte, continuă Gailet, scărpinându-şi genunchiul, cu câteva luni în urmă, a insistat ca mai multe Grupuri de soldaţi ai Ghearei şi de savanţi să fie trimişi în munţi.

— În ce scop?

Faţa lui Gailet adoptă o expresie de control foarte sever.

— Au fost trimişi să-i cerceteze pe… pe locuitorii planetei Garth.

— Să cerceteze ce?! clipi Fiben neîncrezător.

Îl bufni râsul. Apoi, se întrerupse brusc, când îi văzu sclipirea din ochi care îl avertiza să facă vreo prostie. Mâna cu care femela îşi scărpina genunchiul se răsuci într-o mişcare, care însemna „Atenţie!”.

— Să-i cerceteze pe locuitorii de Garth, repetă ea.

„Dintre toate superstiţiile lipsite de sens de pe Garth, se gândi intrigat Fiben, cimpanzeii cu permis galben, consideraţi cei mai înapoiaţi, se folosesc de poveşti despre locuitorii indigeni de pe această planetă, pentru a-şi speria copii”.

Devenea foarte interesant să realizezi că sofisticaţii birocraţi Gubru sufereau de pe urma unor astfel de poveşti.

Pe Gailet însă nu părea s-o amuze acesta idee.

— Acum îţi dai seama ce nerăbdător trebuie să fie Suveranul, Fiben, odată ce are un motiv să creadă că aceşti indigeni există. Imaginează-ţi ce lovitură fantastică ar însemna pentru orice clan din Galaxie care ar solicita primul drepturile de adopţie pentru o rasă prereceptivă la senzaţii, rasă ce a supravieţuit, nu se ştie cum, holocaustului Bururalli. Preluarea imediată a drepturilor de

închiriere a planetei nu ar fi decât o consecinţă minoră..

În sfârşit, Fiben înţelese unde bătea.

„Dar… dar de ce naiba îl făcuse să creadă, în primul rând că…”

— Se pare că ambasadorul tymbrimian Uthaclathing poartă o mare parte din vina acestei idei fixe a Suveranului Gubru. Îţi mai aminteşti de ziua în care a explodat Curtea de Justiţie, când ai încercat să spargi Seiful Diplomatic Tymbrimian?

Fiben căscă gura să răspundă, apoi o închise la loc. Încercă să-şi închipuie ce fel de joc juca acum Gailet.

Suveranul Bunei-Cuviinţe ştia, bineînţeles că el, Fiben, fusese cimpanzeul ce fugise şi se ascunsese în fumul şi în duhoarea care venea dinspre clericii Gubru, în ziua exploziei la fosta Ambasadă Tymbrimiană. Ştia că Fiben fusese cel care îl păcălise pe paznicul de la seif şi care, ulterior, scăpase coborând stânca, chiar pe sub ciocul soldaţilor Ghearei.

Oare aflase toate aceste informaţii de la Gailet? Şi, dacă era aşa, îi comunicase Suveranului şi despre mesajul secret pe care îl descoperise în seif şi i-l predase Athaclenei? Nu putea să o întrebe aşa ceva… Privirea ameninţătoare din ochii pe jumătate închişi îl determina să tacă.

„Sper că ştie ce face!”, se rugă el din tot sufletul. Simţea că-i curge transpiraţia pe sub braţ. Îşi şterse picurii de pe frunte.

— Continuă, spuse cu voce uscată.

— Vizita ta a anulat imunitatea diplomatică şi le-a oferit birocraţilor Gubru scuza pe care o aşteptau, pentru a-şi băga nasul în seif. Acolo, au descoperit ceea ce li s-a părut o şansă incredibilă, una la un milion, poate: seiful autodistrus s-a dezmembrat parţial, iar în interior păsările au descoperit dovezi incontestabile, care vorbeau despre investigaţiile personale în problema

locuitorilor de pe Garth, investigaţii realizate de ambasador.

— De Uthacalthing? Dar…

Fiben arăta consternat. Privea ţintă la Gailet, cu ochii cât cepele. Apoi se aplecă puţin şi tuşi, străduindu-se să nu râdă cu voce tare. Ilaritatea izbea asemenea unui pumn în coastele sale, adevărată forţă dezlănţuită a naturii. Momentul neaşteptat de blocaj al vorbirii, atât de scurt cât de dovedi, constitui o binecuvântare, deoarece îi permitea lui Gailet să nu-l pocnească. Tuşi de mai multe ori şi se izbi cu palma peste piept.

— Scuză-mă, spuse cu voce scăzută.

— Administraţia Gubru crede în prezent că dovezile sunt imaginare şi că este vorba despre un şiretlic, continuă ea imperturbabilă.

„Nu mai spune!”, oftă el, încă zguduit de râs.

— În plus, Uthacalthing se pare că a aranjat şi scoaterea dosarelor Elitelor din Biblioteca Planetară, determinându-l pe Suveran să creadă că i s-a ascuns ceva. I-a costat extrem de mult, până să-şi dea seama că Uthacalthing i-a înşelat. Ca să-şi dea seama de dimensiunile reale ale problemei, îţi pot spune că au fost îmbarcaţi şi trimişi în munţi şi membrii unei grupe de cercetare ai Bibliotecii. Şi ştii că s-au pierdut ceva suflete în bătăliile de acolo, până când să realizeze cursa întinsă.

— I-au pierdut? sări Fiben. Cum adică i-au pierdut?

— Trupe neregulate de cimpanzei, îi răspunse scurt Gailet, şi iarăşi îl privi în felul acela ciudat, avertizându-l.

„Ce naiba, Gailet, se înfurie el, nu sunt un idiot!”.

Fiben intuise foarte bine că nu trebuia să facă nicio referire la Robert sau la Athaclena.

Se ferea chiar să se şi gândească la ei. Totuşi nu-şi putea stăpâni zâmbetul.

Abia acum îşi explica de ce kwackoo fuseseră atât de politicoşi cu ei. Dacă cimpanzeii duceau un

război inteligent – şi, după toate regulile oficiale, chiar şi aşa ceva făceau – atunci toţi cimpanzeii trebuiau să fie trataţi cu un minim de respect.

— Pesemne că cimpanzeii surprinşi în munţi în prima zi a războiului au supravieţuit şi s-au organizat. Trebuie să se fi luptat cu invadatorii şi să le fi provocat ceva pierderi. Văzând că se poate, au ţinut-o tot aşa…

Era o urmă de sarcasm în vocea lui, dar ştia că era liber să-şi exprime satisfacţia.

Gailet zâmbi uşor. Îi era limpede că aceste noutăţi trebuie să fi născut o mulţime de sentimente confuze în mintea lui Fiben. De fapt, îşi avea propria vină în ceea ce priveşte partea de responsabilitate ce-i revenea în problema insuccesului insurecţiei.

„Deci, recapitula Fiben, şiretlicul pus la cale de Uthacalthing, i-a convins pe Gubru că pe planeta aceasta se găsea ceva cel puţin tot atât de important ca şi valoarea întregii colonii, luată ca ostatec. Locuitorii de pe Garth! închipuieşte-ţi! Au bătut atâta drum până la munţi, în căutarea unui mit. Şi, într-un fel sau altul, Generalul a găsit o posibilitate să-i distrugă imediat ce s-au apropiat de presupusul loc. Oh, acum îmi pare rău de toate aceste lucruri neserioase, pe care le-am gândit la adresa bătrânului ei. Mare şmecher şi Uthacalthing ăsta! Acum însă invadatorii par să-şi fi dat seama de asta. Mă întreb dacă…”

Fiben aruncă o privire în sus şi descoperi că Gailet îl privea concentrată, ca şi cum se străduia să-i citească gândurile cele mai intime, în sfârşit, Fiben reuşise să descifreze unul din motivele pentru care femela nu putuse să-i vorbească deschis dintru început.

„Trebuie să iau o hotărâre, realiză el. Ar trebui să încercăm să-i păcălim la rândul nostru, pe păsăroii ăştia puturoşi?”

Ar fi putut, pentru o vreme să încerce să susţină gluma lui Uthacalthing. Ar fi putut, de ce nu? – să-

l convingă din nou pe Suveran să pornească o nouă vânătoare a miticilor locuitori de pe Garth. Şi, poate, ar fi meritat efortul, dacă ar fi reuşit să trimită încă un grup de Gubru până în apropierea luptătorilor din munţi. Întrebarea era dacă aveau atâta inteligenţă sofisticată, pentru a realiza un asemenea şiretlic complex.

Ce le-ar fi trebuit? Nu era greu să-şi imagineze…

„Oh, da, domnule, există garthieni peste tot, da, să trăiţi, şefu'! Puteţi să aveţi toată încrederea într-un cimpanzeu, să trăiţi!”

Sau se putea încerca stratagema psihologiei inverse: „Nu, nu, nu… e o direcţie complet greşită, onorate Birocrat. E…”

Niciuna dintre metode nu semăna cu drumul urmat de Uthacalthing, bineînţeles. Şmecherul de tymbrimian cu subtilitatea unei false direcţionări.

Fiben nici măcar nu se gândea la ideea unei încercări de a se apropia de subtilitatea unui plan atât de sofisticat.

Şi, oricum, dacă el şi Gailet erau prinşi că-i mint pe Gubru, ar fi putut foarte bine să fie despuiaţi de orice fel de statut social – pe care se părea că-l primiseră în acea după-amiază, de la Suveranul Bunei-Cuviinţe.

Fiben nu avea nici cea mai mică idee despre ceea ce ar fi putu să dorească acesta de la el, însă şansa oferită cu ocazia vizitei însemna posibilitatea de a afla ce anume construiau invadatorii acolo, pe ţărmul Mării Cilmar. Iar asta se putea dovedi o informaţie vitală.

Nu, pur şi simplu, nu merita riscul, hotăra Fiben. De acum nu-i mai rămăsese decât o problemă de rezolvat: cum să-i comunice lui Gailet rezultatul meditaţiilor sale.

— Chiar şi savanţii cei mai sofisticaţi pot face, uneori, greşeli, spuse el, articulând cuvintele cu o deosebită grijă. Mai ales când se afla într-o lume străină.

Pretextând că se uită după un purice, făcu semnul copiilor pentru „Nu ne mai jucăm. Piua!”.

Gailet se arătă de acord. Înclină vizibil din cap, din semn de aprobare.

— Ce mai, e o greşeală. Sunt sigur că locuitorii de pe Garth reprezintă numai un mit. Iar Gubru par convinşi că nu a fost decât o cursă a tymbrimienilor. Oricum, am impresia că ceilalţi Suverani – cu care Marele Preot împarte responsabilitatea guvernării – nu vor mai permite cercetări în zona munţilor fără o motivaţie solidă, putând fi oricând atacaţi de luptătorii de gherilă.

Fiben făcu o mişcare violentă din cap, în timp ce, pentru câteva clipe, inima i se ghemui în coşul pieptului, speriată. Apoi însă reuşi să priceapă.

Omonimele făceau parte din numeroasele neajunsuri ale anglicei moderne, care la rândul ei le moştenise din engleza veche, din chineză şi din japoneză. În timp ce limbile galactice fuseseră construite cu grijă, spre a maximaliza conţinutul informaţional şi a elimina ambiguităţile, limbile vorbite de puii-de-lup evoluaseră anarhic, cu numeroase idiosincrazii, ca spre exemplu păstrarea cuvintelor cu sunete identice, dar cu sensuri diferite.

Fiben realiză că-şi încleştase pumnii şi se strădui din toate puterile să se relaxeze.

„Gherilă, nu gorilă. Ea nu ştie despre proiectul clandestin de obţinere al Elitelor, desfăşurat în munţi, se autolinişti Fiben. Nici nu-şi dădu seama cât de ironic suna remarca ei”.

Avea un motiv în plus, deci, pentru a pune capăt „glumei” cu Uthacalthing o dată pentru totdeauna. Tymbrimianul nu putea să mai fie conştient de existenţa Centrului Howletts, după cum nu mai era nici fiica lui.

Dacă ar fi ştiut despre activitatea secretă de aici, Uthacalthing ar fi ales cu siguranţă un alt şiretlic, nu unul menit să-i conducă pe Gubru chiar în munţii cu pricina.

„Soldaţii Gubru nu trebuie să se mai întoarcă în munţii Mulun, realiză Fiben. E un noroc chior faptul că nu au descoperit încă gorilele”.

— Păsări proaste, mormăi, urmărind ideea lui Gailet. Închipuieşte-ţi o liotă de zburătoare picând în plasa unui mut, ca-n basmele puilor-de-lup! După locuitorii de pe Garth, mă întreb ce naiba o să mai urmeze… Poate un Peter Pann?

Expresia feţei lui Gailet căpătase o nuanţă dojenitoare.

— Încearcă să fii mai respectuos, Fiben.

Dincolo de atitudinea asta de suprafaţă, cimpanzeul simţea însă, din plin valul de aprobare din sufletul femelei. Se putea întâmpla ca, uneori, ei să nu aibă aceeaşi motivaţie în abordarea problemelor, dar, până acum, căzuseră mereu de acord. Gluma lui Uthacalthing se terminase.

— Iar ceea ce urmează, Fiben, suntem noi.

— Noi? clipi el, neînţelegând.

Gailet dădu din cap, în semn de aprobare.

— Mi se pare că războiul nu merge prea bine pentru soldaţii Gubru.

Desigur, nu au găsit încă vasul delfinilor, pe care toată lumea îl caută tocmai în cealaltă parte a Galaxiei. Faptul că au fost luaţi ostatici pe Garth nu pare să-i fi afectat prea tare pe pământeni sau pe tymbrimieni. Aproape că aş putea să pun pariu că acest fapt nu a fost făcut decât să întărească Rezistenţa locală, iar Terra şi-a câştigat simpatie printre foştii neutri de dinainte de conflict.

Fiben se încruntă. Trecuse atât de multă vreme de când se gândise ultima oară la un aspect mult mai larg – la zarva care cuprindea treptat cele Cinci Galaxii – altfel spus, asediul Terrei.

Mai exact, cât anume ştia Gailet din ceea ce afirma şi ce era pură speculaţie?

Pe peretele care reprezenta atmosfera, o pasăre mare, neagră, cu un cioc uriaş, în culori vesele, se pregătea să coboare, foşnind, în apropierea covorului pe care stăteau ei. Făcu un pas înainte şi

păru să-l privească pe Fiben, mai întâi cu un ochi, apoi cu celălalt. Tucanul îi amintea de Suveranul Bunei-Cuviinţe. Cimpanzeul începu să tremure.

— Oricum, continuă Gailet, acţiunea de aici, de pe Garth, pare să fie o risipă a resurselor, lucru pe care Gubru nu prea şi-l pot permite, mai ales dacă pacea o să revină în Societatea Galactică şi dacă Institutul Pentru Războaie Civilizate îi va determina să înapoieze planeta, fie şi numai pentru câteva decade. Îmi închipui că trebuie să se afle într-o căutare disperată de orice ar putea să le aducă un profit din afacerea asta.

Fiben îi făcu semn, încercând să contureze ideea care-i venise:

— Întreaga construcţie de lângă punctul Sudic face parte din acest plan, nu-i aşa? E o bucăţică din planul Suveranului de a-şi salva o bucăţică din talmeş-balmeşul de aici, nu? Gailet strânse nemulţumită din buze.

— Plin de culoare tot ceea ce spui. Ţi-ai dat seama ce construiesc ei acolo?

Pasărea multicoloră de pe creangă scoase un croncănit ascuţit şi păru că îi zâmbeşte lui Fiben. Când însă acesta îşi aruncă privirea în direcţia ei, ea revenise la preocuparea extrem de serioasă de a scormoni prin prundişul imaginar. Atunci Fiben îşi întoarse privirile în direcţia lui Gailet.

— Spune-mi tu, o provocă el.

— Nu sunt tocmai sigură că-mi amintesc destul de bine totul, pentru a-ţi traduce ce-a spus Suveranul. Eram destul de emoţionată, cred că-ţi aduci aminte.

Închise ochii pentru o clipă.

— Îţi spune ceva… o ramificaţie hiperspaţială?

Pasărea de pe perete îşi luă zborul într-o explozie de pene şi de frunze, atunci când Fiben sări în picioare, dându-se înapoi cu aproape un metru. O privea pe Gailet cu neîncredere.

— O ce? Dar e… e nebunie curată! Să construieşti o ramificaţie pe suprafaţa unei

planete? Pur şi simplu nu e…

Apoi se opri brusc din peroraţie, amintindu-şi de marele vas de marmură, de plantele cu puteri de mamut. Buzele îi tremurau abia perceptibil. Îşi lipi mâinile una de alta, apoi se trase de degetele mari de la fiecare palmă. Era un gest care-i reamintea cimpanzeului, ori de câte ori îl practica, de faptul că, în mod oficial, era aproape egal cu omul. Că era capabil să gândească ca un om, în faţa unei atât de incredibile improbabilităţi.

— La ce… şopti el, umezindu-şi buzele cu limba şi concentrându-se asupra cuvintelor. La ce foloseşte?

— Nu e prea clar la ce anume, spuse Gailet.

Abia dacă reuşea s-o audă, din cauza zgomotelor pădurii „adevărate”. Făcu semnul pentru confuzie, cu ajutorul degetelor.

— Cred că la început fusese destinată unei ceremonii. Asta cu condiţia să-i mai fi găsit şi să-i fi cerut spre Educare pe locuitorii de pe Garth. Acum, Suveranul are nevoie de ceva, care să-i salveze investiţia, probabil o altă utilizare a ramificaţiei. Dacă l-am înţeles eu bine pe conducătorul Gubru, ar dori să folosească ramificaţia pentru noi.

Fiben se aşeză din nou. Mult timp nu se uitară unul la altul. Singurele sunete care se făceau auzite erau acelea ale junglei. Se puteau vedea luminile unei ceti luminiscente, care pluteau printre frunze: o ploaie holografică în pădure. Imaginea unei păsări cu penaj strălucitor îl urmări pentru câteva clipe de pe o creangă, situată mult deasupra capetelor lor. Când ceaţa fantomatică se transformară într-o ploaie uşoară, pasărea îşi desfăcu aripile imaginare şi-şi luă zborul.

60
UTHACALTHING

Thennanianul era un tip încăpăţânat. Se părea că nu exista nicio cale de a sta de vorbă cu el. Era, în mod clar, un ins previzibil, comic în felul în care reacţiona, o caricatură a rasei sale – deschis şi plin de solicitudine faţă de eventualele greşeli făcute, şi atât de încrezător în cei cu care intra în contact, încât era cât pe-aci să-l facă pe Uthacalthing să aibă adevărate accese de frustrare.

Glyph-ul TEEV'NUS era incapabil să exprime răsturnarea pe plan între el şi Kault. În ultimele zile, ceva foarte puternic începuse să prindă contur între antenele coroanei sale – ceva acut şi reminiscent din metaforica umană.

Uthacalthing îşi dădu seama că începuse să se simtă „călcat pe nervi". Oare ce anume trebuia să facă, pentru a aplana suspiciunea lui Kault? Poate, cumva, să înceapă să murmure în somn vreo aluzie înfricoşătoare, vreo mărturisire stranie… Să fie în stare aceasta să nască suspiciunea necesară sub ţeasta groasă a thennanianului?

Sau, poate, cel mai bine s-ar dovedi dacă ar abandona orice subtilitate şi ar rescrie întreg scenariul, lăsând paginile la vedere, neîndoite, tocmai pentru a fi găsite de Kault…

Uthacalthing ştia că indivizii pot varia extrem de mult, chiar şi în cadrul aceleiaşi specii. Iar Kault constituia o anomalie chiar şi pentru un thennanian. Probabil că nimănui nu-i trecuse niciodată prin cap să-l spioneze pe însoţitorul său thennanian. Din această perspectivă, îi venea foarte greu să înţeleagă cum de ajunsese Kault atât de departe în corpul diplomatic, indiferent care i-ar fi fost rasa.

Din fericire, aspectele mai întunecate ale naturii thennaniene nu erau exagerate la el. Membrii facţiunii căreia îi aparţinea Kault nu erau la fel de făţarnici şi plini de sine, de dreptatea lor în orice confruntare publică, aşa cum erau, de obicei, aceia care erau responsabili, de obicei, de politica clanului.

Mai mult, Uthaclathing realiza că, dacă isprava pusă la cale de el împotriva invadatorului Gubru va reuşi, unul dintre efectele secundare ale sale va fi acela că urma să slăbească, din punct de vedere politic, încă şi mai mult, acea aripă moderată. Un lucru extrem de regretabil. Oricum, însă, ar fi fost nevoie de un miracol pentru ca grupul lui Kault să ajungă vreodată la putere, se autolinişti el.

Oricum, având în vedere drumul spre care se îndreptau lucrurile, avea de gând să renunţe la impasul moral al îngrijorării produse de gluma sa.

Pentru moment, nu avea absolut nicio direcţie precisă. Fusese, cel puţin, până în acel moment, una dintre cele mai frustrante călătorii. Singura compensaţie era faptul că, totuşi, aceasta nu era o tabără Gubru de detenţie.

Se găseau în zona de jos a satului, chiar în apropiere de locul unde pornea către coastele sudice ale munţilor Mulun un drum larg. Variatul ecosistem al câmpiei se transforma treptat într-un peisaj mai puţin monoton – copaci pitici şi terase erodate, ale căror straturi sedimentare, roşii şi cafenii, străluceau în lumina dimineţii, de parcă ar fi ascuns, cu mândrie, în ele, un secret al zilelor de altădată.

Şi, din moment ce echipajul îi adusese atât de aproape de munţi, Uthacalthing continua să se ţină în urma lor, ghidat de luminiţa albastră de la orizont – o strălucire atât de slabă, încât ochii săi abia reuşeau s-o mai descopere. De altfel era convins că sistemul vizual al lui Kault nu putea să o detecteze de loc. Exact cum îşi plănuise.

În general, mergea în frunte, supraveghind cu multă atenţie iţele întregii povestiri. Imediat ce dădea peste un indiciu, se deplasa în grabă până la el, distrugând cu grijă urmele din noroi, azvârlind cât mai departe uneltele din piatră, luând pe furiş notiţe şi ascunzându-le imediat ce colegul său de fugă apărea la cotitură.

Până în acea clipă, oricine altul ar fi fost ferit de curiozitate. Nu însă şi Kault. Nu, nu Kault!

În acea dimineaţă, era rândul thennanianului să se afle în frunte.

Drumul o apuca acum pe lângă o mocirlă, plină ochi cu apa în urma recentelor ploi de toamnă. O pereche de paşi îşi croiseră potecă dinspre apă, traversând oblic drumul pe care înaintau. Se vedea limpede că nu aveau mai mult de câteva ore şi aparţineau clar cuiva care-şi târşâise picioarele.

Kault însă trecu mai departe, călcând apăsat şi făcând să-i pufnească respiraţia prin fantele mari. Comenta cu vocea sa bubuitoare cât de plăcută şi de răcoroasă era vremea în acea zi. Uthacalthing nu putea decât să se consoleze cu ideea că această parte din schema sa avea, oricum, o bătaie ceva mai lungă. Şi, la urma-urmei, poate că planul său nu era sortit să se realizeze.

„Poate că nu sunt suficient de deştept. Poate că şi rasa mea, asemenea aceleia a lui Kault, l-a desemnat pe cel mai prost reprezentant al ei să se ocupe de această planetă din spatele frontului central”.

Dacă stătea bine să se gândească, chiar şi unii dintre oameni ar fi fost în stare să ofere variante mai bune decât a sa. Unul dintre agenţii aceia legendari din Consiliul Terrei, spre exemplu.

Nu erau însă niciun fel de agenţi sau măcar alţi tymbrimieni mai plini de imaginaţie, aici pe Garth, când a izbucnit criza. Aşa încât asta a fost tot ceea ce a reuşit să imagineze mai repede, sub presiunea evenimentelor.

Se întrebă apoi cam ce soartă avusese cealaltă parte a glumei.

Era clar că duşmanul căzuse în plasă. Dar cât de mult se păcălise, însă? Cât de multă bătaie de cap avuseseră şi câţi bani îi costaseră? Şi – lucru mult mai important din punct de vedere galactic – cât de mult îi stânjenise această glumă? Pentru că dacă Gubru s-ar fi dovedit cumva a fi la fel de înceţi la minte, precum Kault…

„Ba nu, pe Gubru te poţi baza în direcţia asta, încercă să se autolinişteascâ Uthacalthing. Diplomaţii Gubru, cel puţin, sunt nişte fiinţe destul de dotate în domeniul înşelătoriei şi al ipocriziei”.

De aceea tymbrimienii îi socoteau nişte duşmani mult mai acceptabili decât thennanienii.

Uthacalthing îţi duse mâna streaşină la ochi, contemplând ultimele licăriri ale dimineţii pe sfârşite. Aerul devenea tot mai cald. Nu departe, se auzi un foşnet, ca de frunziş dat la o parte. Kault călca apăsat, la câţiva metri mai în spate, mormăind cu vocea groasă-i un marş şi utilizând un băţ pentru a feri într-o parte crengile arbuştilor din drum. Tymbrimianul oftă şi clătină din cap.

„Zău că nu înţeleg, se gândi amuzat, de ce, dacă popoarele noastre se găsesc, oficial, în război, îi e aşa de greu lui Kault să observe că, în mod evident, îi ascund ceva. În mod normal, ar trebui să stea numai cu ochii pe mine…”

— Hmm-hmm, mormăi uriaşul thennanian, apropiindu-se. Colega, de ce te-ai oprit? Cuvintele erau în anglică. Nu cu mult timp în urmă, inventaseră un joc, ale cărui reguli le impuneau să utilizeze în fiecare zi o altă limbă, pentru a exersa.

Uthacalthing îi arătă cu degetul către cer.

— E aproape amiază, prietene. Gimelhai devine, cu fiecare clipă, tot mai feroce. Mai bine am căuta un loc, unde să putem scăpa de vipia asta…

Marginea de sus a crestei lui Kault prinse a se încreţi.

— Să scăpăm de soare? Dar nu suntem în… Oh. Aha! Ha-ha-ha! O figură de stil a puilor-de-lup. Foarte amuzantă. Într-adevăr, când Gimelhai o să ajungă la zenit probabil că o să ne simţim de parcă am fierbe în suc propriu. În regulă, hai să căutăm un adăpost.

Nu departe de el se zărea o movilă pitică, acoperită de copaci stufoşi. Kault trecu în faţă şi, izbind în stânga şi-n dreapta, cu toiagul cioplit cu propria-i mână dintr-o creangă groasă, îşi croi cărare prin iarba înaltă.

Reuşiseră să se desprindă fiecare cu sarcinile rutiniere ce le reveneau la popasuri. Kault luă în seama sa munca grea de săpare a unei nişe confortabile, la baza movilei, unde solul era mai rece. Mâinile iuţi ale tymbrimienilor desfăcură în două mantaua lui Kault şi o fixară deasupra, ca apărătoare pentru soare. Puseră bagajele sub ei şi se întinseră, aşteptând să se scurgă partea cea mai dogoritoare a zilei.

În timp ce Uthacalthing moţăia, Kault începu să-şi înregistreze informaţiile. Lua de jos rămurele şi bucăţele mici de noroi, le ştergea cu degetele-i puternice, după cane le ridica până în dreptul fantelor respiratorii.

Apoi, prindea să le examineze cu mica sa colecţie de instrumente, pe care reuşise să le salveze la prăbuşirea navetei.

Grija complet deplasată a thennanianului faţă de indiciile furnizate de ecosistemul local îl făcea uneori aproape să se înfurie pe Uthacalthing, care nu pricepea cum de reuşea să treacă uriaşul cu creastă peste toate dovezile atât de evidente, ce i se ce i se lăsau pretutindeni în drum.

„Poate că situaţia e aşa cum e, pentru că indiciile sunt prea evidente.” Thennanienii erau un popor cu aptitudini matematice deosebite.

Era foarte posibil ca viziunea despre lume, de tipul acesta, al lui Kault să-l împiedice să vadă

ceea ce nu se potrivea modelului pe care studiile sale îl puseseră în evidenţă.

„O presupunere interesantă!”

Coroana lui Uthacalthing formă un glyph de surpriză şi de apreciere.

Chiar în acea clipă, realiză că thennanianul nu avea un sistem de apreciere chiar atât de stupid, pe cât crezuse. Poate că nu stupiditatea îl făcuse atât de insensibil pe Kault faţă de indiciile prefabricate, risipite pretutindeni, pe drum.

„În definitiv, indiciile sunt cu toate nişte minciuni. Aliatul meu îmi pune în cale dovezi, pe care eu să le găsesc şi să le ascund. Şi, atunci când Kault le ignoră, să fie oare din cauza faptului că viziunea sa despre lume este, de fapt, superioară? Pentru că, dacă mă gândesc bine, mai înainte, se dovedise imposibil de prostit!”

Adevărat sau nu, era o idee interesantă. Glyph-ul SYRTUM fu luat de vânt şi încercă zadarnic să se ridice, deoarece coroana lui Uthacalthing atârna neputincioasă, prea leneşă la acea oră, pentru a-i asigura vigoarea.

Gândurile i se îndreptară către Athaclena. Ştia că fiica sa încă mai trăia. Dacă s-ar fi străduit să afle mai multe, ar fi însemnat să se lase detectat de mijloacele psi ale duşmanului. Şi, totuşi, fără niciun efort din partea sa, depista ceva în urmele acelea, unele semitonuri tremurătoare, în partea de jos a nivelurilor nahakieri ale sentimentelor – care îi dădeau de ştire că existau multe noutăţi în legătură cu ea, noutăţi pe care avea să le afle dacă aveau să se mai întâlnească vreodată în această lume.

„La urma-urmei, este vorba despre o limită a punctului până la care părinţii pot să-şi îndrume copii, părea să-i spună o voce caldă, în timp ce spiritul îi plutea, pe jumătate adormit, de apele liniştite ale somnului. Pe de altă parte, destinul îi aparţine copilului însuşi.”

„Ce este însă cu străinii care intră în viaţa ei?”, o întrebă Uthacalthing pe silueta strălucitoare a demult moartei sale soţii care-i plutea, asemenea unei păsări, pe dinaintea pleoapelor închise.

„Ce ai cu ei, bărbate? Şi ei îi dau formă. Iar ea le dă lor. Din păcate, timpul rezervat nouă e pe sfârşite…”

Faţa îi era senină. Era un vis, cum numai pământenii puteau avea, fiind considerat o raritate printre tymbrimieni. Natura sa era vizuală, iar sensul se transmitea prin cuvinte şi nu prin glyph-uri. Uthacalthing oftă abia simţit – un flux de energie făcea să-i tremure buricele degetelor.

Ochii Mathicluannei se depărtară şi zâmbetul ei îi aminti de acea zi din capitală, când coroanele li se atinseseră pentru prima oară… El se oprise drept, ca lovit de trăsnet, în mijlocul mulţimii aflate în mişcare, care împânzea străzile. Pe jumătate orbit de un glyph fără nume, o urmărise de-a lungul aleilor, peste poduri şi prin întunericul cafenelelor, căutând-o cu o disperare din ce în ce mai mare până când, în sfârşit, o descoperise, aşteptându-l pe o bancă, la vreo doisprezece sistaari de locul unde-o percepuse pentru prima dată.

„Vezi? îl întrebă vocea din vis – vocea fetei de demult. Suntem formaţi. Ne schimbăm. Dar ceea ce a fost odată, acel ceva rămâne pentru totdeauna”.

Uhacalthing se foi în somn. Imaginea soţiei se undui, apoi dispăru în valurile de lumină ce alunecau peste el. SYULLF-THA era ea… în locul unei bucurii nedezlegate încă.

Oftă şi se săltă în capul oaselor, frecându-se la ochi. Fără nici im motiv anume, îi veni în minte că lumina strălucitoare a zilei ar putea dispersa glyph-ul. Dar SYULLF-THA fusese ceva mai mult decât un simplu vis. Fără să-i dea niciun impuls, glyph-ul se înălţă şi se deplasă încet, în direcţia uriaşului de alături.

Kault stătea cu spatele la Uthacalthing, absorbit încă de studiile sale, fără să aibă habar că SYULLF-TA-ul se transforma… schimbându-se, subtil, într-un SYULLF-KUOUN. Acesta se aşeză uşor peste marginea crestei sale, după care coborî şi dispăru. Uthacalthing fu uluit să-l audă mormăind şi să-l vadă ridicând privirile. Fantele respiratorii îi şuierau nervos, în timp ce-şi punea jos instrumentele şi se răsucea să-l privească.

— Colega, aici se petrece ceva foarte ciudat. Ceva pe care nu mi-l pot explica.

Tymbrimianul îşi umezi buzele, înainte de a-i da vreo explicaţie.

— Te-aş ruga să-mi spui ce anume te preocupă, stimate Ambasador.

Vocea lui Kault răsună hodorogită:

— Se pare că este vorba despre un animal… care a circulat prin zonele acestea, cu mult timp în urmă. Am văzut urmele unui prânz de-al său, Uthacalthing. E ceva mare… foarte mare pentru un animal obişnuit de pe Garth.

Uthacalthing rămase neclintit, încercând să se obişnuiască cu ideea că SYULLF-KUON-ul reuşise să pătrundă acolo unde atât de multele şi subtilele glyph-uri anterioare eşuaseră.

— Într-adevăr? Are lucrul ăsta vreo semnificaţie anume?

Kault tăcu vreme de câteva clipe, ca şi cum nu era sigur dacă să mai spună sau nu mai mult. Apoi, oftă:

— Prietene, este un lucru foarte ciudat. Însă, ascultă-mă pe mine: în mod normal, n-ar trebui să existe niciun animal pe Garth, care să poată să ajungă la asemenea înălţimi, prin aceste tufe. Şi asta numai din cauza holocaustului produs de Bururalli. Iar felul său de a lăsa urme este, pur şi simplu extraordinar.

— În ce sens, extraordinar?

Creasta lui Kault se umflă, cu pocnituri scurte, mânioase, în semn de deplină confuzie.

— Te rog să nu râzi de mine, colega.

— Să râd de tine? Niciodată! minţi cu neruşinare Uthacalthing.

— Ei bine, atunci pot să-ţi spun. Din cercetările de până acum, m-am convins că acest animal are mâini. Sunt absolut sigur de acest lucru.

— Hmm! se auzi comentariul neîncrezător al tymbrimianului.

Vocea thennanianului scăzu încă şi mai mult în intensitate:

— E un adevărat mister, aici, colega. Pe Garth se petrece ceva foarte ciudat.

Uthacalthing îşi întrerupse jocul coroanei şi îşi încremeni expresiile feţei. Abia acum pricepea de ce un SYULLF-KUOUN – glyph-ul de anticipare al unei glume realizate – a reuşit să pătrundă acolo unde niciun alt fel de glyph nu pătrunsese până atunci.

„Gluma s-a făcut pe seama mea!”

Aruncă o privire dincolo de umbrarul improvizat, acolo unde amiaza strălucitoare începuse să coloreze, pătând obrazul munţilor. În tufişul în care se odihneau, aliatul său montase „indicii” de mai multe săptămâni, chiar de când naveta tymbrimiană coborâse acolo unde Uthacalthing avusese intenţia, la marginea terenului mlăştinos, la sud de munţi. Micul Jo-Jo, cimpanzeul cel înapoiat, care nici măcar nu putea să vorbească, exceptând gesturile făcute cu mâinile, se mişca în faţa lui Uthacalthing gol, asemenea unui animal ce-şi ţâra greoi picioarele, începea să cioplească unelte din piatră, pe care apoi le arunca, păstrând tot timpul contractul cu el, prin Globul Albastru.

Totul făcea parte dintr-un plan extrem de întortocheat, menit să-l conducă în mod inexorabil pe thennanian la concluzia că pe Garth existau forme de viaţă pre-inteligente, dar Kault reuşise performanţa de a ignora absolut toate indiciile. Absolut toate insinuările special născocite…

Ceea ce reuşise, în sfârşit, să observe thennanianul fusese nici mai mult nici mai puţin decât prezenţa lui Jo-Jo! Respectiv, a urmelor pe care micul cimpanzeu le lăsase pe când scurmase pământul, în căutare de mâncare!

Uthacalthing realiza că SYULLF-KUONU-ul avea perfectă dreptate. Glumitul pe seama propriei persoane se dovedea o cale într-adevăr bună.

Aproape că putea să perceapă din nou vocea Mathicluannei: „Nu se ştie niciodată…”

— Uluitor! îi spuse thennanianului. Este, pur şi simplu, uluitor!

61
ATHACLENA

Din când în când se lăsa furată de grija ideii că se obişnuise prea mult cu schimbările. Rearanjarea terminaţiilor nervoase, redistribuirea ţesuturilor grase, deschiderea atât de ciudată a actualului ei nas, atât de umanoid, erau lucruri atât de obişnuite acum, încât uneori, se întreba dacă va mai fi vreodată în stare să revină la morfologia standard tymbrimiană.

Gândul îi dădu fiori de spaimă pe şira spinării.

Până în clipa de faţă avusese motive solide pentru a păstra modificările de tip umanoid. Atâta timp cât trebuia să conducă o armată de protejaţi primitivi, numai pe jumătate ridicaţi la gradul de Conştiinţă, faptul că arătase asemenea unei femei umane se dovedise o politică foarte bună. Constituise o excelentă legătură între ea, cimpanzei şi gorile.

„Şi între mine şi Robert”, gândi.

Se întrebă, dacă vor mai putea să experimenteze vreodată, aşa cum o făcuseră deja, dulceaţa pe jumătate interzisă a acestei… neseriozităţi interspecii. Pentru moment, părea greu de crezut. Legătura dintre ei se redusese la nişte semnături puse pe o bucată de scoarţă de copac – o tactică inteligentă, nu se putea să n-o recunoască, într-o lume încarc nimic nu mai era ca înainte.

Privi în jos şi-şi zări propria imagine reflectată în apa mocirloasă.

„Nici laie, nici bălaie”, şopti în anglie, neamintindu-şi unde anume auzise acesta frază, însă cunoscându-i bine sensul metaforic. Orice tânăr tymbrimian care ar fi văzut-o în actuala structură morfologică s-ar fi tăvălit pe jos de râs. Pe Robert însă îl simţise foarte atras de persoana

ei, în urmă cu mai puţin de o lună. Acea atracţie ciudată, ca o foame primitivă şi aspră de senzaţii noi, o măgulise, ba chiar îi şi făcuse plăcere, într-un fel greu de înţeles.

„În clipa asta, totuşi, el se găseşte printre ai lui, iar eu sunt singură."

Scutură din cap şi se hotărî să-şi alunge gândurile negre. Luă bidonul şi distruse imaginea din bazin, turnând deasupra lichidul transparent. Picături de noroi săriră din toate părţile, stropind reţeaua fină ce cobora dinspre liane.

Acesta era ultimul dintr-un lanţ de mici bazine, aflat la câţiva kilometri de peşteri. În timp ce lucra, se concentra şi-şi lua notiţe, cu atenţie, deoarece era conştientă de faptul că nu era pregătită pentru aşa ceva şi simţea nevoia să compenseze acest lucru prin meticulozitate.

Cu toate aceste impedimente, experimentele ei simple începuseră să dea rezultate promiţătoare. Şi dacă asistenţii ei s-ar fi întors din valea alăturată cu datele pe cate le solicitase, probabil că ar fi avut câteva lucruri importante de arătat maiorului Prathachulthorn.

„Poate că arăt ca un capriciu al naturii, dar sunt încă o tymbrimiană! Îmi voi dovedi utilitatea, cu toate că pământenii nu mă consideră o luptătoare".

Atât de intens se concentrase în liniştea atât de adâncă a pădurii din jur, încât cuvintele neaşteptate o surprinseră asemenea asemenea unor bubuituri de tunet.

— Va să zică, aici te ascundeai, Clennie! Te-am căutat peste tot.

Athaclena se răsuci surprinsă, aproape răsturnând o fiolă cu un lichid gălbui. Reţeaua de liane păru să se strângă în juru-i, pentru a o prinde. Pulsul îi explodă, pur şi simplu, chiar în fracţiunea de secundă care-i trebui pentru a-l recunoaşte pe Robert, privind-o de la rădăcina arcuită a unui stejar gigant.

Purta mocasini, un pieptar din piele moale şi pantaloni strâmţi. Arcul şi tolba de săgeţi de pe spate îl făceau să semene cu eroul uneia din vechile povestiri pământene, pe care maică-sa obişnuia să i le citească, pe vremea când era copil. Surpriza îi luă mai mult timp pentru a-şi reveni, decât îi făcu plăcere să recunoască..

— Robert! M-ai speriat!

— Scuză-mă, nu am vrut, roşi el.

Însă Athaclena simţea că nu era întru-totul adevărat. Scutul empatic al lui Robert era cu mult mai bun decât înainte şi el era mândru că reuşise să se apropie neobservat. O versiune simplă, dar clară a unui KINIWULLUN licări ca un spiriduş deasupra capului său. Dacă-l privea printre gene, putea să aibă impresia că zăreşte un tânăr tymbrimian.

Athaclena se înfiora. Hotărâse deja că nu-şi putea permite una ca asta.

— Vino şi stai lângă mine, Robert. Spune-mi ce-ai mai făcut, în ultima vreme.

Ţinându-se de una dintre liane, bărbatul pendulă pe deasupra pământului gras, acoperit de covorul de frunze, şi se lăsă să aterizeze lângă cutia pentru experimente, deschisă la câţiva centimetri de bazinul întunecat. Îşi scoase arcul şi tolba, apoi se aşeză, cu picioarele încrucişate sub el.

— M-am străduit să fiu şi eu folositor, ridică din umeri. Prathachulthorn a terminat cu extragerea informaţiilor pe care le deţineam. Acum doreşte să facă pe ofiţerul glorios, pentru a ridica moralul cimpanzeilor.

Vocea-i urcă un sfert de octavă, pentru a imita accentul infanteriştilor marini din Asia de Sud.

— Trebuie să-i ţinem cu fruntea sus, Oneagle! Să-i facem să simtă că sunt importanţi pentru rezistenţă!

Athaclena dădu din cap, în semn că a priceput sensul ascuns al cuvintelor rostite de Robert. În ciuda succeselor trecute, Prathachulthorn socotea

că cimpanzeii sunt inutili, buni, în cel mai fericit caz, pentru activităţi de diversiune sau ca soldaţi de umplutură. Legătura cu aceşti protejaţi copilăroşi părea să fie o funcţie tihnită, potrivită la fix pentru neantrenatul şi presupus răzgâiatul fiu al Coordonatoarei Planetare.

— Credeam că lui Prathachulthorn i-a plăcut ideea ta de a utiliza bacteriile digestive împotriva atacatorilor Gubru, se interesă Athaclena.

Robert pufni în râs şi ridică o rămurică, pe care o răsuci, abil, între degete.

— Ah, da, a recunoscut că e ciudat că goangele astea din maţele gorilelor au venit de hac armurilor Gubru. A fost de acord să-i desemneze pe Benjamin şi pe alţi câţiva tehnicieni cimpanzei pentru proiectul meu.

Athaclena se strădui să traseze schema formei înceţoşate a sentimentelor bărbatului.

— Locotenentul Mecue nu te-a ajutat să-l convingi?

Robert se uită în lături când auzi numele tinerei femei. Scutul său mental se ridică instantaneu, confirmând unele din bănuielile Athaclenei.

— Mda, m-a ajutat şi Lydia, dar Prathaculthorn zice că-i aproape imposibil să trimitem destule bacterii către instalaţiile Gubru, înainte ca ei să le detecteze şi să le neutralizeze. Am impresia că o consideră drept o idee fără prea mare importanţă, nu tocmai folositoare pentru planul său principal.

— Ai idee cam ce-i trece prin minte?

— Zâmbeşte tot timpul şi spune că le va rupe ciocurile. Există informaţii cu privire la o construcţie importantă, pe care o clădesc la sud de Port Helenia. Asta ar părea o ţintă foarte bună, dar maiorul nu vrea să ne dea şi alte detalii. La urma-urmei, e de înţeles, tactica şi strategia sunt numai pentru profesionişti, ştii doar lucrul ăsta. Oricum, nu am venit până aici, pentru a-ţi vorbi despre Prathachulthorn. Ţi-am adus să vezi ceva.

Scotoci prin interiorul sacului şi scoase un obiect învelit într-o cârpă.

O desfăcu încet.

— Nu ţi se pare cunoscută?

La prima vedere, semăna al naiba cu o grămăjoară de petece mototolite, cu sforicele înnodate atârnând de margini. La o examinare mai atentă, obiectul îi aminti Athaclenei de o specie de ciupercă.

Robert apucă nodul cel mare, în care se adunau majoritatea fibrelor subţiri şi trase de corzi, până când materialul se desfăşură în întregime, în vântul slab.

— Pare… ceva cunoscut, Robert. Aş spune că este o mică paraşută, dacă n-ar fi atât de evident naturală. Parcă ar fi o plantă…

— Eşti pe-aproape. Încearcă să-ţi întorci memoria în urmă cu câteva luni, Clennie, într-o anumită zi, foarte dureroasă… o zi pe care nu cred că o va putea uita niciunul dintre noi.

Cuvintele nu-i spuneau prea multe, dar sclipirile sale empatice o făcură să-şi aducă aminte.

— Asta? întrebă, pipăind materialul subţire, moale şi aproape transparent. E din iedera aceea…?

— Exact, aprobă Robert. Primăvara, partea superioară e groasă, de parcă ar fi din cauciuc, şi atât de rigidă, încât o poţi răsturna şi călări ca pe o sanie.

— Dacă are cine s-o conducă! îl necăji Athaclena.

— Hmm, da. Dar când se lasă toamna, pe platourile superioare ale iederei se usucă până când ajung aşa – agită el în aer platoul elastic, asemănător cu o paraşută. Peste câteva săptămâni, vor fi încă şi mai uşoare.

Athaclena scutură din cap.

— Îmi amintesc că mi-ai explicat şi din ce cauză: pentru răspândirea sporilor, nu?

— Exact. Păstaia asta mică de aici – deschise palma, pentru a-i arăta o măruntă capsulă, aflată la întretăierea nervurilor – este purtată de paraşuta împinsă de vânturile de toamnă. Cerul se umple atunci de chestiile astea, făcând ca transporturile aeriene să fie riscante pentru o perioadă. Provoacă o încurcătură grozavă prin tot oraşul.

— Din fericire, aş putea spune – creaturile care obişnuiau să realizeze polenizarea idederii au dispărut în timpul holocaustului Bururalli, aproape toate păstăile fiind sterile. Dacă nu s-ar fi întâmplat aşa, jumătate din suprafaţa Sindului ar fi fost deja acoperită de idederă. Orice vor fi fost fiinţele ce se hrăneau cu ea, au dispărut demult.

— Fascinant, aprecie Athaclena, prinzând un tremur slab în aura lui Robert. Probabil că ţi-ai făcut anumite planuri în legătură cu ele, nu?

Robert împături din nou purtătorul de spori.

— Mda, cel puţin am o idee. Deşi nu cred că Prathachulthorn va binevoi să mă asculte. Mi-a lipit deja o etichetă „grozavă”, mulţumită maicămii.

Desigur, Megan Oneagle era, în parte, responsabilă pentru slabele aprecieri acordate fiului ei din partea ofiţerului terrian.

— Cum de poate o mamă să nu-şi înţeleagă până într-atât propriul fiu? se întrebă Athaclena.

Se putea aprecia că oamenii avansaseră din punct de vedere civilizatoriu faţă de perioada secolelor întunecate. Nu se putea însă abţine să nu resimtă o undă de milă de K’CHU-NON, sărmanii primitivi. Mai avea însă mult de învăţat în legătură cu propriile persoane.

— S-ar putea ca Prathachulthorn să nu te asculte în mod direct, dar locotenentul Mecue e o persoană pe care o respectă. Ea va putea face, cu siguranţă, ca ideile tale să fie auzite în faţa maiorului.

— Nu ştiu ce să zic, scutură Robert din cap.

— De ce nu? întrebă Athaclena. Tânăra asta nu are o anumită afecţiune faţă de persoana ta? De fapt, sunt sigură că am văzut în aura ei…

— N-ar trebui să faci una ca asta, Clennie! pufni Robert supărat. N-ar trebui să-ţi bagi nasul în treburile altora… E… nu-i treaba ta!

Athaclena îşi plecă privirile.

— Poate că ai dreptate. Dar eu sunt prietena şi consoarta ta, Robert. Când eşti încordat şi lin de frustrări, niciunul dintre noi nu se simte în regulă, nu-i aşa?

— Nu ştiu, presupun că ai dreptate, îi ocoli el privirea.

— Deci Lydia Mecue nu te atrage din punct de vedere sexual? continuă să-l întrebe Athaclena. Simţi vreo afecţiune pentru ea?

— Nu văd de ce trebui să pui astfel de întrebări…

— Pentru că pe tine nu te pot „citi”, Robert! îl întrerupse Athaclena iritată. Tu nu mai eşti deschis pentru mine. Dacă ai astfel de sentimente, ar trebui să mi le împărtăşeşti, poate că aş reuşi să te ajut.

— Să mă „ajuţi”? o privi el, înroşindu-se.

— Desigur, doar eşti consortul şi prietenul meu. Dacă-ţi doreşti o femeie din propria ta specie, trebuie să te ajut, nu? Doar trebuie să te sprijin în căutarea fericirii.

Robert clipi nehotărât. De data asta, Athaclena descoperi o fisură în scutul său mental. Îşi simţi imediat cârceii agitându-se deasupra urechilor, trasând conturul porţiunilor slăbite ce formau un caracter nou.

— Te simţeai, cumva, vinovat, Robert, pentru că aveai aceste sentimente? Credeai că mi-ai fost în vreun fel necredincios? râse Athaclena. Doar ştii că o pereche de consorţi interspecii pot avea amanţi şi soţi din propria lor specie. Şi de altfel, ce poţi aştepta de la mine, Robert? Cu siguranţă că nu copii! Chiar dacă s-ar putea, îţi închipui ce monştri mititei ar ieşi?

De data asta, Robert zâmbi, privind într-o parte. În spaţiul liber dintre ei, caracterul pe care ea-l conturase căpăta din ce în ce mai multă consistenţă.

— În ceea ce priveşte sexul ca distracţie, ştii prea bine că ai rămâne cu un puternic sentiment de frustrare, om-maimuţă greşit înzestrat ce eşti! De ce să nu mă bucure faptul că ai găsit pe cineva cu care să împărtăşeşti aşa ceva?

— Nu-i chiar aşa uşor, Clennie. Eu…

Ea ridică o mână către el, străduindu-se să-l liniştească.

— Eu sunt încă aici, Robert, îi spuse cu blândeţe.

Tânărul ezita, confuz, între cele două stări. Ochii i se micşoraseră, străduindu-se să se concentreze asupra „neobiectului”, pe care ea îl crease.

Apoi îşi aminti ce îl învăţase şi privi într-o parte, deschizându-şi spiritul în faţa caracterului empatic, pe care i-l dăruise.

LA’THSTOON pluti şi dansă pe deasupra sa, chemându-l. Robert inspiră adânc, în timp ce aura i se deschise, fără ca s-o fi dorit în mod conştient, precum o floare. Ceva, asemănător acelui semn geamăn al lui LA’THSTOON creat de ea, apăru rezonând, amplificându-se, parcă, în contact cu coroana Athaclenei.

Două şuviţe, apărute din senin, una umană, cealaltă tymbrimiană, se atinseră, ţâşnind parcă în joacă într-o parte, apoi se împreunară din nou.

— Să nu-ţi fie teamă că vei pierde ceea ce ai alături de mine, Robert, şopti Athaclena. La urma-urmei, ce iubită pământeană îţi poate oferi aşa ceva?

La auzul ultimelor cuvinte, bărbatul începu să zâmbească, apoi râseră amândoi. Undeva, deasupra, strălucea LA’THSTOON, demonstrând intimitatea unei perechi.

●

Abia ceva mai târziu, când Robert plecase din nou, Athaclena îndrăzni să-şi slăbească scutul puternic, ridicat în jurul propriilor sentimente.

Numai când fu sigură că el ajunsese departe, lăsă să ţâşnească la suprafaţă invidia: „Acum se duce la ea!”

Ceea ce făcuse ea era corect, conform oricărui standard de comportament, pe care şi l-ar fi putut imagina. Făcuse totul aşa cum crezuse că era mai bine.

Şi, totuşi, era atât de nedrept!

„Sunt o corcitură, de fapt eram chiar dinainte de a veni pe această planetă. Acum, nici măcar nu ştiu ce mai sunt”.

Poate că Robert avea o iubită pământeană, dar la capitolul acesta Athaclena era complet singură: ea nu-şi putea găsi alinarea alături de cineva asemănător ei.

„Să mă atingă, să mă strângă în braţe, să-şi amestece cârceii şi trupul cu al meu, să simt cum mă cuprind flăcările…”

Cu oarecare surpriză, observă că era pentru prima oară când se simţea în felul acesta… când simţea această nevoie de a fi împreună cu un bărbat din propria-i specie – nu cu un prieten, nu cu un coleg, ci cu un amant!

Mathicluanna şi Uthacalthing îi spuseră că, într-o bună zi, i se va întâmpla şi ei, ca oricărei alte fete. Din păcate, acum, sentimentul avea o pronunţată aromă amăruie, din cauza singurătăţii. O parte a ei îl învinuia pe Robert pentru limitele trupului său. Dacă şi-ar fi putut modifica şi el formele, s-ar fi putut întâlni undeva la mijlocul drumului.

Dar EA era tymbrimiană, una dintre „maestrele adaptabilităţii”. Cât de departe ajunsese această această maleabilitate deveni evident atunci când

Athaclena simţi umezeala pe obraji. Se simţea groaznic în clipele în care-şi şterse primele lacrimi sărate din viaţa ei.

Aşa o găsiră ajutoarele, câteva ore mai târziu, când se întoarseră din misiunea în care-i trimisese – şezând pe marginea unui mic bazin noroios, în timp ce vânturile de toamnă băteau printre vârfurile copacilor, trimiţând în grabă norii posomorâţi printre munţii cenuşii dinspre răsărit.

62
GALACTICII

Suveranul Preţului şi Precauţiei era îngrijorat. Toate semnele conduceau spre ideea unei contopiri, iar scorul nu prea îl avantaja.

De cealaltă parte a pavilionului, Suveranul Razei şi al Ghearei păşea în faţa ajutoarelor sale, mai drept şi mai ţanţoş ca niciodată. Sub masca penelor tari de la suprafaţă, se putea vedea o vagă nuanţă roşiatică, pe care niciunul dintre cei prezenţi nu se putea împiedica să nu o observe. În curând, poate în mai puţin de 12 zile, procesul putea atinge un stadiu de la care nu mai exista posibilitate de întoarcere.

Iar atunci forţa de ocupaţie urma să aibă o nouă regină.

Suveranul Preţului şi Precauţiei simţea nedreptatea acestei situaţii, în vreme ce-şi curăţa impasibil penele. Acestea începuseră să se usuce, dar nu avea încă vreo nuanţă prea concludentă, care să indice culoarea finală.

Mai întâi, fusese ridicat la rangul de candidat şi şef birocrat, după moartea predecesorului său. Şi el visase la un asemenea destin, dar să nu fie obligat să plonjeze în mijlocul unui triumvirat ajuns deja la maturitate! În acel moment, partenerii săi se aflau deja departe de calea sexualităţii, iar el trebuia să-i ajungă din urmă.

La început, lucrul ăsta nu părea să aibă o prea mare importanţă. Spre surprinderea tuturor, câştigase mai multe puncte chiar de la început. Descoperirea prostiei de care dăduseră dovadă ceilalţi doi pe durata interimatului, permisese Suveranului Preţului şi Precauţiei să facă paşi importanţi înainte.

În cele din urmă, ajunseseră la un nou echilibru. Amiralul şi preotul se dovediseră strălucitori şi plini de imaginaţie în apărarea poziţiilor lor politice.

Dar contopirea se presupunea a fi decisă de corectitudinea politicii! Premiul urma să-i fie acordat acelui conducător a cărui înţelepciune se va arăta mai mare – aceasta era calea!

Şi, totuşi, birocratul ştia că, de multe ori, toate aceste lucruri erau decise de întâmplare sau de zvâcniri ale metabolismului.

„Sau de alierea a doi împotriva unuia”, îşi aminti el.

Suveranul Preţului şi Precauţiei se întrebă dacă fusese un gest înţelept să-l ajute pe militar împotriva Suveranului Proprietăţii în aceste două săptămâni, dându-i astfel amiralului un avantaj deja prea greu de refăcut de către celălalt.

Nu avusese însă altă alternativă! Preotul trebuise să fie dominat, deoarece păruse să-şi fi pierdut orice control!

Mai întâi, fusese acea tâmpenie despre „garthneni”. Dacă predecesorul birocratului ar fi trăit, că nu s-ar fi ajuns la această situaţie, însă aşa se făcuseră multe lucruri inutile… adusese o nouă Bibliotecă Planetară, trimisese expediţii în munţii aceia plini de pericole, construise un sanctuar pentru pentru o Ceremonie de Adoptare, înainte ca cineva să fi confirmat că există cu adevărat ceva de adoptat.

Apoi mai fusese şi problema coordonării ecologiei. Suveranul Proprietăţii insistase că era esenţial să se refacă programul pământenilor pe Garth, cel puţin în punctele lui esenţiale. Dar Suveranul Razei şi Ghearei refuzase cu îndârjire să lase vreun pământean să părăsească insulele. Aşa încât, cu mari eforturi, trebuiseră să aducă ajutoare din afara planetei. Un transport de grădinari de pe Linten, neutri în cadrul prezentei crize, se aflau

deja pe drum şi numai MARELE OU putea să ştie cât urmau să plătească pentru ei!

În momentul de faţă, când sanctuarul era aproape terminat, atât preotul cât şi militarul se arătau gata să recunoască faptul că zvonurile cu privire la „garthieni” fuseseră un simplu truc tymbrimian. Dar să fi oprit chiar ei construcţia?

Nuu!

Se părea că fiecare avea motivele lui să aştepte terminarea ei. Dacă birocratul ar fi fost de acord cu ei, s-ar fi produs consensul, un pas foarte important pentru politica atât de îndrăgită de Maeştri. Cum putea să fie însă de acord cu o asemenea prostie? Suveranul Preţului şi Precauţiei ciripi neputincios. Suveranul Proprietăţii întârzia din nou la colocviu. Pasiunea lui pentru corectitudine nu părea să se extindă şi în ceea ce privea respectul datorat partenerilor.

Din acest moment teoretic, competitivitatea iniţială trebuia să fi început să se transforme în respect, apoi în afecţiune şi, în sfârşit, în uniune. Dar iată că în apropiere de pragul contopirii ei mai dansau încă dansul provocării! Suveranul Preţului şi Precauţiei nu se bucura de modul în care decurgeau lucrurile, dar, cel puţin, avea un motiv de satisfacţie în toate acestea: Proprietatea fusese coborâtă de la pupitrul înalt, unde stătuse cocoţată până atunci.

Unul dintre secundanţii birocratului şef se apropie, şi-i întinse un mesaj. Îl citi şi căzu pe gânduri.

De afară, se făcu auzită o mişcare… Fără îndoială că sosea cel de-al treilea companion, în sfârşit. Pentru moment însă, mintea Suveranului Preţului şi Precauţiei era încă preocupată de conţinutul mesajului primit din partea spionilor săi.

„Curând, foarte curând! Foarte curând vom afla despre nişte planuri secrete, planuri care s-ar putea transforma într-o politică nu tocmai bună. Şi atunci

poate că se va vedea şi o schimbare a sexualităţii… Foarte curând.”

63
FIBEN

Îl durea capul.

Pe vremea când era student la Universitate fusese obligat să înveţe într-un ritm asemănător, oră după oră, într-o stare de extremă încordare, din cauza examenelor ce se apropiau. Fiben nu se socotise niciodată un tip deosebit de învăţat şi, de multe ori, numai gândul examinărilor îi făceau rău.

Pe vremea aceea… mai erau însă şi activităţi relaxante, drumuri făcute până acasă, ore în care putea să respire liber, în care un cimpanzeu descurcăreţ putea s-o-ntindă pentru a se relaxa pe undeva.

Iar la Universitate mai erau şi profesori pe care îi agrea în schimb, în momentul de faţă simţea că se săturase de această Gailet Jones..

— Deci crezi că Sociologia Galactică este greoaie şi plictisitoare? îl întrebă pe un ton acuzator Gailet, după ce el azvârlise cu dezgust cărţile, refugiindu-se în cel mai îndepărtat colţ al camerei. Să ştii că îmi pare sincer rău că nu putem vorbi despre ecologia planetară, aici mi-ai fi dat tu lecţii.

— Mda, îţi mulţumesc că ai întrevăzut şi această posibilitate: începusem deja să cred că eu ştiu totul! pufni Fiben.

Gailet puse cartea grea la o parte.

— Nu-i prea cinstit din partea ta. Ştii prea bine că mai sunt doar câteva săptămâni până la ceremonie. În acel moment, s-ar putea să trebuiască să vorbim în numele întregii noastre rase! Nu-i normal să încercăm să ne pregătim cât mai bine posibil dinainte?

— Şi tu crezi că ştii ce fel de cunoştinţe se vor dovedi importante? Ce-ai zice ca ecologia

planetară să fie un punct crucial în acel moment?

Gailet înălţă din umeri.

— E foarte posibil să fie şi aşa. De ce nu şi mecanica sau pilotarea unei nave spaţiale… sau APTITUDINILE SEXUALE, pentru numele lui Dumnezeu! În acest caz, rasa noastră ar trebui să se socotească norocoasă, pentru că ai fost ales s-o reprezinţi, nu-i aşa? replică Gailet.

Urmă o tăcere lungă şi încordată, timp în care se priviră încruntaţi unul pe celălalt. În cele din urmă, Gailet ridică, împăciuitoare, o mână.

— Fiben, te rog să mă ierţi. Ştiu că nu-ţi face nicio plăcere, dar nici eu nu am cerut să fiu pusă într-o asemenea postură, poţi să mă crezi!

„Nu, dar asta nu schimbă situaţia, gândi el mohorât. Parcă ai fost făcută pentru asta. Patronii noştri nici n-au sperat să obţină o cimpanzee atât de potrivită, atât de raţională, de cumpătată şi ah! – atât de rece, exact atunci când nu trebuie".

— În ceea ce priveşte Sociologia Galactică, Fiben, ştii pesemne că sunt mai multe motive, pentru care s-a considerat că această disciplină ar putea să fie esenţială.

Fiben remarcă din nou apariţia acelei priviri în ochii lui Gailet, care însemna că dincolo de coaja cuvintelor se ascundeau o mulţime de subînţelesuri.

În mod aparent, toată această mascaradă însemna că cei doi reprezentanţi ai cimpanzeilor trebuiau să înveţe bine protocoalele şi să treacă peste anumite teste obligatorii în răstimpul Ritualurilor de Acceptare, în caz contrar oficialii de la Institutul de înnobilare Raţională putând să declare ceremoniile nule şi neavenite.

Suveranul Proprietăţii le demonstrase foarte clar că o asemenea situaţie nu ar fi fost de loc plăcută. Mai exista însă şi un alt motiv pentru care Gailet dorea ca el să cunoască cât mai multe posibil despre acele ceremonialuri.

„Foarte curând, vom trece dincolo de punctul de unde nu mai există întoarcere… după care nu vom mai putea să refuzăm să cooperăm cu Suveranul. Gailet şi cu mine nu putem discuta liber, cel puţin nu în timp ce aceşti blestemaţi de Gubru ne ascultă pe furiş. Va trebui să acţionăm în consens şi de aceea e nevoie ca eu să fiu educat.”

Ori, poate, pur şi simplu, Gailet nu dorea să poarte de una singură povara deciziei, atunci când urma să sosească momentul?

Era cert că Fiben cunoştea foarte multe lucruri acum despre civilizaţiile galactice, decât înainte să fi fost capturat, poate chiar mai mult decât şi-ar fi dorit vreodată să afle. Complicaţiile unei culturi vechi de trei miliarde de ani, formată de o mie de linii patronatoare, legate între ele printr-o reţea de străvechi tradiţii şi institute de profil, îi dădeau o puternică stare de ameţeală. Nu-i trebui, de altfel, prea mult timp, ca să constate că galacticii nu erau altceva decât o adunătură de puşti răzgâiaţi, dar nişte puşti care deţineau puterea şi care adunau într-un singur mănunchi toate defectele fostelor naţiuni-state de dinainte de maturizarea omenirii.

Şi, totuşi, anumite idei se cristalizau în minte, în vreme ce Gailet îi explica o anumită tradiţie sau principiu, care demonstrau o stranie subtilitate şi înţelepciune acumulate într-un răstimp de mai bine de o sută de milioane de ani.

Acum, ajunsese în stadiul în care nu mai ştia ce să creadă.

— Trebuie să ies să iau puţin aer, zise el. Mă duc să mă plimb puţin. Ne revedem peste o oră.

Bătu la uşă şi aceasta se deschise. Păşi dincolo de prag şi o închise, fără să privească măcar o dată înapoi.

— Ai nevoie de un însoţitor, Fiben?

Cimpanzeea Sylvie luă o agendă şi notă ceva. Purta o rochie simplă, lungă până la glezne, cu mâneci lungi. Privind-o, acum, îi venea greu să ţi-o închipui pe gorganul de la Ape’s Grape,

conducând mulţimile de cimpanzei către culmile violenţei. Zâmbetu-i era ezitant şi puţin cam timid, iar lui Fiben îi făcu impresia că era cam nervoasă.

— Şi dacă-ţi spun că nu? întrebă el, zâmbind, înainte ca Sylvie să se arate îngrijorată. Glumeam, bineînţeles. Desigur, poţi să mi-l dai pe Rover 12, parcă ăsta nu-i sperie prea mult pe localnici.

— Robot de pază RVG-l2, alocat pentru escorta lui Fiben Bolger, pentru ieşire în exterior, notă ea în agendă.

O uşă se deschise în spatele ei, şi pe ea intră un glob de supraveghere la distanţă, o versiune mai simplificată a roboţilor de luptă, a cărui singură misiune era să însoţească prizonierul şi să vegheze să nu evadeze.

— Plimbare plăcută, Fiben.

Îi făcu semn cu ochiul, abordând un aer vesel.

— Cum nu, drăguţă, păi cum poate fi altfel pentru un prizonier?

„Mai poate fi şi ultima, îşi zise în sine Fiben. Ceea ce duce direct la ştreang.”

Nu-şi exterioriza însă gândurile, ci dădu vesel din mână:

— Hai, Rover!

Uşa din faţă se trase în lături, pentru a-i permite să iasă chiar în inima după-amiezii noroase de toamnă.

Multe se schimbaseră de când fuseseră luaţi prizonieri. Condiţiile de trai în detenţie deveniseră mult mai blânde, din momentul în care el şi cu Gailet deveniseră persoane importante pentru planurile ascunse ale Suveranului Prosperităţii.

„Oricum ar fi, eu tot urăsc locurile astea”, gândi, în timp ce cobora treptele de beton, strecurându-se prin grădină, către poarta exterioară.

Roboţi complecşi de supraveghere se învârteau lent pe la colţurile zidului înalt. În apropierea porţii, Fiben se ciocni de cimpanzeii de gardă.

Din fericire, nu erau decât ei prezenţi, dar nu se putea zice despre ei că erau prea prietenoşi. Aveau

şi motive, îşi zise Fiben. Acum, Gubru erau cei ce le plăteau salariile, în vreme ce foştii patroni se părea că renunţaseră să-i mai îndrume. Nu avusese loc nicio schimbare majoră în programul de înnobilare de pe Garth, niciun fel de răsturnare bruscă a piramidei genetice.

„Suveranul a încercat să descopere greşeli în modul în care au fost educaţi neo-cimpanzeii", realiză Fiben. „Dar se pare că a dat greş. Altfel ce rost ar fi avut să crească în continuare o cartelă albastră şi una albă, ca mine şi ca Gailet, pentru blestemata lor de ceremonie?"

De fapt, utilizarea de cimpanzei aflaţi în stadiul de probă, ca ajutoare, nu prea fusese în folosul invadatorilor, populaţia de cimpanzei nesuportând această situaţie.

Niciun cuvânt nu fu rostit de niciuna din părţi. Ritualul era respectat cu stricteţe, de fiecare dată. El nu-i băga în seamă pe ei, iar ei mormăiau ceva, atât de puţin cât îndrăzneau, pentru a nu-i da vreun motiv să se plângă de purtarea lor. Odată când uşierul întârziase prea mult cu deschiderea uşii, Fiben se întorsese, pur şi simplu şi se înapoiase acasă. Nu spusese nici măcar o singură vorbă Sylviei despre eveniment, însă data următoare când ieşise, gardienii aceia nu mai erau. Fiben nu-i mai revăzuse niciodată.

De data asta, împins de un impuls interior, le vorbi, încălcând tradiţia:

— Frumoasă vreme, nu-i aşa?

Cel mai înalt dintre gardieni îl privi surprins. Ceva din înfăţişarea cimpanzeului, într-un costum plin de fermoare i se păru ciudat de familiar lui Fiben, deşi era convins că nu-l mai întâlnise niciodată înainte.

— Glumeşti? bombăni acesta, privind norii groşi ce se rostogoleau pe cer.

Se simţea un curent de aer rece, iar ploaia nu putea fi departe.

— Mda, rânji Fiben, evident că glumesc. De fapt, e prea însorit pentru gusturile mele.

Gardianul îi aruncă o privire acră şi se dădu într-o parte. Poarta scârţâi când se deschise şi Fiben ieşi într-o străduţă lăturalnică, mărginită de ziduri vechi, acoperite cu iederă. Nici el şi nici Gailet nu văzuseră vreodată vreun vecin: presupuşii cimpanzei locali nu se prea arătau în preajma echipei lui Trongrip şi a atenţilor roboţi de pază.

Se îndreptă fluierând către golf, străduindu-se să ignore globul de pază ce plutea la un metru în spatele lui, undeva deasupra. Prima oară când ieşise în felul acesta, Fiben se străduise să evite spaţiile populate din Port Helenia, mărginindu-se la aleile retrase şi la, acum aproape abandonata, zonă industrială. În prezent, deşi se ţinea încă departe de spaţiile comerciale principale, unde probabil că mulţimea curioasă s-ar fi adunat să îl admire, nu mai simţea acea nevoie imperioasă de a evita complet lumea.

Mai văzuse şi alţi cimpanzei însoţiţi de globuri de pază şi, la început crezuse că e vorba tot de prizonieri, ca şi el. Cimpanzeii îmbrăcaţi în haine de lucru se fereau din calea lor, lăsându-le, ca şi lui, cale liberă.

Abia mai târziu observase diferenţele. Ceilalţi escortaţi purtau haine fine şi păşeau cu o atitudine mândră. Faţetele şi armele globurilor lor erau îndreptate spre exterior, mai degrabă decât cel păzit.

COLABORAŢIONIŞTII – pricepuse Fiben. Era încântat să privească feţele celorlalţi cimpanzei, atunci când aceşti colaboratori-trădători erau întorşi cu spatele – priviri mohorâte, pline de un dispreţ abia ascuns.

Abia atunci prinsese tot sensul situaţiei în care se afla şi, ajuns în camera sa, desenase cu vopsea pe spatele de postav aspru al hainei, mândru, literele P-R-I-Z-O-N-I-E-R. Din acea clipă, privirile pe care le întâlnea pe stradă erau mai

puţin reci. Sigur curioase, trădând chiar puţin respect.

Globul nu era programat să-l lase să vorbească cu ceilalţi. Odată, când unei cimpanzee îi căzuse o foaie împăturită de hârtie, chiar în faţa lui, Fiben se hotărâse să să testeze toleranţa maşinii şi se aplecase să o ridice.

Se trezise ceva mai târziu, în strânsoarea globului, în timp ce se înapoiau către închisoare. Trecuseră câteva zile, până ce îi permiseseră din nou să iasă.

Asta contase mai puţin, decisese Fiben. Zvonul cu privire la această întâmplare se răspândise repede, iar cimpanzeii pe lângă care trecea acum în plimbările sale dădeau uşor din cap, unii chiar trimiţându-i mici mesaje de încurajare în limbajul gesturilor.

„N-au reuşit să ne schimbe”, gândi Fiben cu mândrie.

Câţiva trădători nu contau, important era comportamentul poporului ca întreg. Fiben îşi aduse aminte că citise cum, în timpul celui mai îngrozitor război pământean, dinainte de Contact, cetăţenii unei mici naţiuni, numită Danemarca, rezistaseră oricărei încercări de dezumanizare, venită din partea invadatorilor nazişti. În mod contrar aşteptărilor acestora, începuseră să se comporte cu o uimitoare unitate şi decenţă. O pildă numai bună de urmat.

— Vom rezista, le răspunsese el în acelaşi limbaj. Terra îşi aminteşte de noi şi ne va ajuta.

Se agăţa de această speranţă, indiferent cât de greu îi venea. După cum pricepuse din subtilităţile legilor galactice, expuse de Gailet, ştia deja că, chiar dacă pacea ar fi cuprins toate braţele spiralei galactice, se putea ca asta să nu fie de ajuns, pentru a-i alunga pe invadatori. Dintotdeauna, existaseră şmecherii pe care, clanuri vechi, aşa cum era Gubru, le cunoşteau şi le foloseau, astfel încât să le permită să invalideze drepturile unui clan mai slab.

Din câte aflase, exista o facţiune printre duşmanii avieni care dorea să anuleze drepturile oamenilor asupra acestei planete, pentru a o putea păstra printre ei.

Fiben ştia că Suveranul Bunei-Cuviinţe căutase zadarnic dovezi în sprijinul ideii cum că pământenii conduceau greşit procesul refacerii ecologice de Garth. Acum, după modul în care foiţele de ocupaţie trataseră rezultatele obţinute în urma anilor lungi de muncă grea, nici nu mai îndrăzneau să ridice problema.

Suveranul pierduse luni întregi vânându-i pe fantomaticii „garthieni". Dacă misterioasele fiinţe pre-inteligente se dovedeau a fi reale, pretenţiile ridicate asupra lor ar fi justificat tot ceea ce se cheltuise până în acea clipă. Şi, deşi în cele din urmă sesizaseră substratul glumei lui Uthachalthing, asta nu i-a determinat să renunţe la eforturile lor.

Tot timpul, chiar de la începuturile invaziei, militarii Gubru se străduiseră să depisteze vreo greşeală în modul în care erau „ridicaţi la raţiune" neo-cimpanzeii. Iar faptul că păreau că acceptaseră statutul de cimpanzei avansaţi, nu însemna automat că cedaseră complet în această privinţă. Gailet era doar un exemplu.

Mai era şi problema asta obsedantă a Ceremoniei Acceptării, ale cărei implicaţii încă-i mai scăpau lui Fiben, oricât de mult ar fi încercat Gailet să îl facă să priceapă.

În timp ce picioarele îi alegeau singure drumul prin furnicarul de străzi, călcând straturile groase de frunze, iar explicaţiile lui Gailet ajungeau la el ca dintr-o altă lume, ochii abia aveau vreme să-i zărească, fugitiv, pe cimpanzeii trecători de alături.

— „…speciile-client trec printr-o serie de faze, marcate prin ceremonialuri sancţionate de Institutul Galactic al Elitelor. Aceste ceremonialuri sunt costisitoare şi pot fi blocate prin manevre politice… Este un fapt fără precedent ideea că

invadatorii Gubru s-au oferit să plătească şi să sprijine o ceremonie pentru clienţii oamenilor pui-de-lup… Că Suveranul se oferă, de asemenea, să-i atragă pe toţi supuşii săi într-o politică nouă, de încetare a ostilităţilor cu Terra…

Desigur, există şi un profit…”

Evident, Fiben îşi imagina foarte bine faptul că trebuia să existe şi un profit!

Îşi scutură capul, de parcă ar fi dorit să scoată cu forţa aceste cuvinte din el. Se petrecuse ceva ciudat cu Gailet.

„Ridicarea la raţiune” constituia, evident, un lucru bun, iar femela constituia un exemplu reuşit al înţelepciunii căpătate de întreaga ei rasă, de-a lungul complicatului proces, dar… nu era prea normal să gândeşti şi să vorbeşti atât de mult, fără a-i permite creierului să se mai şi odihnească! în cele din urmă, ajunse într-un loc de pe chei, unde se aflau legate câteva bărci de pescuit, pentru a rezista mai bine, în felul acesta, în faţa furtunii ce se apropia. Păsările marine sporovăiau pe limba lor, făcând zarvă, străduindu-se să mai pescuiască câte ceva, mai înainte ca apa să devină prea agitată. Una dintre ele se aventură prea aproape de Fiben şi primi un şoc de avertizare din partea „roverului” – robotul-păzitor. Pasărea, care nu era rudă cu invadatorii avieni mai mult decât Fiben, ţipă furioasă (o înjurătură, gândi Fiben cu plăcere) şi se îndreptă spre apus.

Fiben se aşeză la capătul digului. Scoase din buzunar jumătatea de sandwich, pusă acolo ceva mai devreme tocmai în acest scop, şi începu să mestece încet, privind cu atenţie la vânzoleala norilor, a apei.

Reuşi performanţa ca, pentru câteva momente, să se detaşeze complet de fondul tuturor necazurilor de până atunci, să nu se mai gândească şi să nu se mai îngrijoreze de nimic. Iar în minte încetă să-i mai răsune vreun cuvânt. Adică tot ceea

ce i-ar fi trebuit, ca să fie fericit: mai lipsea banana, cutia de bere şi libertatea!

După aproape o oră, „roverul” prinse să bâzâie cu insistenţă. Văzând că nu e luat în seamă, robotul se deplasă furios între Fiben şi apă, continuând să emită sunete şi începând să execute un fel de dans insistent.

Ca la un semn, Fiben se ridică de jos şi se scutură de praf. Apoi, o luă înapoi, de-a lungul cheiului, prin frunzarele învârtejite de vânt spre închisoarea din inima oraşului.

Prea puţini cimpanzei mai puteau fi întâlniţi pe străzile pe care acum chiuia vântul sălbatic. Garthianul, cu faţa ciudat de familiară, se încruntă la el, când ajunse la poartă, dar nu îndrăzni să-l ţină prea mult în afară.

„Întotdeauna s-a dovedit mult mai simplu să intru în închisoare decât să ies de acolo!”, se gândi ironic Fiben.

Sylvie încă mai era de serviciu la biroul ei.

— A fost frumoasă plimbarea, Fiben?

— Aşa şi-aşa. Cred c-ar trebui să vii şi tu uneori. Ne-am putea opri în Parc şi ţi-aş arăta imitaţia mea de cheetan.

Îi făcu cu ochiul.

— Am văzut-o deja, nu-ţi mai aminteşti? Destul de nereuşită. Ce zici?

Tonul Sylviei nu se prea potrivea cu zeflemeaua din priviri. Părea încordată.

— Du-te înăuntru, Fiben. Îl preiau eu pe „Rover”.

— În regulă.

Uşa scârţâi, când o deschise.

— Noapte bună, Sylvie.

Gailet stătea în fund în faţa peretelui, pe o carpetă de pluş. Zidul derula imaginea unei savane fierbinţi. Îşi ridică privirea din carte şi scoase ochelarii de lectură.

— Bună. Te simţi mai bine?

— Da. Oftă. Îmi pare rău pentru ceea ce s-a întâmplat mai devreme. Cred că a fost o criză de claustrofobie. Promit să mă pun serios pe muncă, de acum înainte.

— Nu mai este nevoie. Am terminat pe ziua de azi.

Bătu uşor cu mâna în carpeta de pluş.

— Vino mai aproape, ca să mă poţi scărpina. Promit să o fac şi eu, când eşti gata.

Fiben nu se lăsă rugat de două ori. Trebuia să o încredinţeze pe Gailet măcar de un singur lucru: că rămânea, şi în continuare, un bun partener de ţesălat.

Îşi dădu jos haina de pânză aspră şi veni să se aşeze alături de ea.

Gailet îşi puse, leneş, o mână pe genunchiul lui, în vreme ce el prinse să-şi plimbe degetele prin blana ei. În câteva clipe, femela închise ochii de plăcere şi respiraţia îi deveni profundă şi regulată.

Era extrem de greu să încerce să definească relaţia sa cu Gailet. Nu erau ceea ce s-ar fi putut numi amanţi. Oricum, pentru cele mai multe femele-cimpanzeu, acest lucru era posibil sau practic numai în răstimpul anumitor secvenţe temporale din ciclurile lor sexuale. Şi tot Gailet îl făcuse să înţeleagă foarte clar că ea avea o sexualitate diferită de a celorlalte, asemănătoare mai mult cu cea a unei fiinţe umane. Fiben înţelesese şi nu insistase.

Necazul era că nu şi-o putea scoate pur şi simplu, din minte.

Dragostea cu această femelă ar fi implicat un argument, de existenţa căruia nu era prea sigur.

Când mâinile ajunse în blana deasă de pe ceafa femelei, degetele i se proptiră în nişte noduri tensionale.

— Hei, mi se pare mie sau eşti cam încordată? Ce naiba se întâmplă? Blestemaţii de Gu…

Degetele aflate pe genunchii săi se încleştară brusc, deşi Gailet nu făcu nicio altă mişcare. Fiben

tresări şi modifică în ultima clipă sensul ideii pe care era pe punctul de a o emite.

— …g-gărzile fac presiuni asupra ta? Aspiranţii ăştia s-au dovedit obraznici?

— Şi dacă ar fi aşa? Ce-ai putea să faci? Ai să ieşi afară, mărşăluind, pentru a-mi apăra onoarea? Râse. Dar el îi simţi uşurarea, exprimată prin poziţia deosebită a corpului. Precis se întâmplase ceva. Niciodată mai înainte nu o mai văzuse pe Gailet astfel.

Pe când o scărpina pe spinare, degetele întâlniră un obiect ascuns în blană… ceva rotund, subţire ca un disc.

— Cred că e un nod în blană, acolo, zise Gailet repede, atunci când el începu să descâlcească zona. Te rog să fii atent, Fiben.

— O.K.! spuse el şi se aplecă deasupra ei. Mda, cred că ai dreptate. E un nod în toată regula. O să trebuiască să-l desfac cu dinţii.

Spatele prinse să tremure, iar atunci îşi apropie faţa de aceea a lui, îi simţi uşoara aromă de transpiraţie.

„Întocmai cum credeam: o capsulă cu mesaj."

Când îşi apropie ochiul de ea, un proiector holografic minuscul se aprinsese în interior şi i se focaliză pe retină. Era vorba despre un text de numai câteva rânduri. Ceea ce conţinea îl făcu însă să clipească de surpriză.

Era un document scris în numele lui.

„Expunere a motivelor pentru care fac acest lucru. Înregistrare realizată de locotenentul Fiben Bolger, neo-cimpanzeu.

Deşi am fost bine tratat de când am fost capturat şi deşi apreciez atenţia care mi s-a acordat, mă tem că voi fi obligat să plec de aici. Războiul continuă şi este de datoria mea să scap, dacă acest lucru e posibil.

Prin încercarea de evadare nu doresc să aduc nicio insultă Suveranului Bunei-Cuviinţe sau clanului Gubru în ansamblu. Nu vreau decât să fiu

loial oamenilor şi clanului meu. Trebuie să fac acest lucru!”

Sub text, se afla o suprafaţă de culoare roşcată, care pulsa, de parcă ar fi aşteptat ceva. Fiben clipi. Se trase puţin înapoi şi mesajul dispăru.

Ştia, desigur, de existenţa acestui tip de înregistrări. Tot ceea ce trebuia să facă era să privească la pata roşie, iar discul urma să înregistreze automat consensul său, împreună cu amprenta structurii retiniene. Din acel moment, documentul va fi cel puţin tot atât de important ca şi o semnătură de-a sa pe o bucată de hârtie.

„Să evadeze!”

Numai la enunţarea unui asemenea gând şi inima începea să-i bată mai tare.

„Dar… cum?”

Sesizase imediat că înregistrarea conţinea numai numele lui. Dacă Gailet ar fi intenţionat să vină cu el, s-ar fi inclus, în mod evident, în text.

Dar chiar dacă ar fi fost posibil, era o treabă corectă? Se părea că fusese ales de Suveranul Bunei-Cuviinţe să fie partenerul lui Gailet într-o întreprindere complexă, şi, poate, hazardată, ca oricare alta din scurta istorie a rasei lor. Cum ar fi putut să o lase singură într-un moment atât de dificil? îşi apropie din nou ochiul de capsulă şi reciti mesajul, străduindu-se să se concentreze.

Când avusese Gailet ocazia să scrie aşa ceva? Era oare în legătură cu cei din Rezistenţă?

La a doua lectură, un element din text îl izbi pe cimpanzeu: se făcuse o greşeală! Nu una de ortografie sau de gramatică. Realiză brusc că acea declaraţie mai avea nevoie de o serie de îmbunătăţiri pentru a servi la ceva.

Aproape sigur că Athaclena şi nu Gailet fusese creatoarea mesajului, pe care i-l înmânase acesteia din urmă, pentru ca el să-l poată citi.

— Sylvie a trecut pe aici, acum câtva timp, zise Gailet ca din întâmplare.

Ne-am scărpinat una pe alta. Avea probleme cu un nod asemănător.

„Sylvie, deci!”

Nu era de mirare că fusese atât de nervoasă mai înainte. Cântări situaţia cu grijă, străduindu-se să reconstituie puzzle-ul. Sylvie plasase discul pe spatele lui Gailet… Nu, probabil că o avertizase pe aceasta despre existenţa lui, o lăsase să-l citească şi apoi îl transferase în blana ei, cu permisiunea acesteia, bineînţeles.

— Poate că m-am înşelat în privinţa Sylviei, continuă Gailet. În definitiv, este o femelă destul de drăguţă. Nu ştiu cât se poate conta pe ea, dar presupun că are un caracter puternic.

Ce naiba voia să-i spună Gailet acum? Că nu fusese ideea ei, ci a Sylviei? Că trebuise să accepte propunerea celeilalte, fără să poată interveni în niciun fel? Sau poate numai că nu se simţea capabilă să-i dea vreun sfat lui Fiben? Cel puţin, nu aici.

— Este un nod prea încâlcit, îi răspunse, într-un târziu, lăsând firele ude de blană să acopere locul suspect. O să mai încerc o dată, dar peste câteva clipe.

— În regulă. Sunt sigură că o să-i dai de cap.

Fiben continuă să o ţesale pe alte porţiuni ale blănii, lângă umărul drept, dar gândurile îi rătăceau undeva, departe.

„Hai raţionează!”, se dojeni singur.

Totul se dovedea însă al dracului de obscur! Probabil că echipamentul straniu, folosit de Suveran pentru testări, fusese defect, atunci când tehnicienii îl selectaseră ca neo-cimpanzeu „avansat”. În acel moment, Fiben se simţea departe de ceea ce se putea numi o fiinţă inteligentă.

„O.K., se străduiesă se concentreze. O.K. Deci mi se dă o şansă să evadez. Mai întâi de toate, este o şansă reală?”

La urma-urmei, oferta Sylviei putea fi o cursă.

Nu avea niciun sens! se revoltă el. Nu-şi dăduse niciodată cuvântul şi nu promisese niciodată nimănui că nu va încerca să fugă, dacă i s-ar fi ivit ocazia. De fapt, în calitatea sa de ofiţer terestru era chiar obligat să o facă, cu atât mai mult dacă i se ivea prilejul să profite de ocazie în mod politicos, satisfăcător pentru preţiozitatea galactică.

Acceptarea ofertei putea constitui singurul răspuns corect, realiză după un timp. Iar dacă totul nu era decât un alt test Gubru, răspunsul potrivit ar fi trebuit să fie tot unul afirmativ. Numai aşa i-ar fi putut satisface pe greu inteligibilii extratereştrii… arătându-le că-şi înţelege atribuţiile de client.

În altă ordine de idei, oferta se putea dovedi şi una reală. Îşi aminti din nou cât de agitată fusese mai devreme Sylvie. În ultimele săptămâni, se dovedise foarte prietenoasă cu el, în aşa fel, încât dacă ar fi aflat că i se jucase decât o simplă scenă de teatru, orice mascul cimpanzeu ar fi făcut urât de tot.

„O.K. Să presupunem că oferta este reală. Cum naiba se gândeşte s-o ducă la îndeplinire?”

Nu era decât un singur mod de a afla: să o întrebe chiar pe ea. Cu siguranţă, orice tentativă de evadare implica păcălirea sistemului de supraveghere. Poate că exista o cale de a face acest lucru, însă, în mod sigur, Sylvie nu putea să uzeze de ea decât o singură dată.

Se gândi, de asemenea, că, din clipa în care şi el şi Gailet vor începe să pună în mod direct întrebări, va trebui să ia o hotărâre definitivă.

„Ceea ce trebuie să hotărăsc, în primul rând, este dacă să-i spun Sylviei: – În regulă, scumpo, să auzim ce planuri ai… Iar dacă spun da, va trebui să fiu gata să plec. Să plec, de acord, dar unde…?”

Evident, nu exista decât un singur răspuns: în munţi, ca să-i raporteze Athaclenei şi lui Robert despre ceea ce învăţase. Or, asta însemna să iasă din închisoare şi din Port Helenia.

— Soro au o legendă frumoasă, spuse Gailet încet.

Ochii îi erau aproape închişi şi părea relaxată, când el îi frecă umărul.

— O legendă despre un războinic Paha, de pe vremea când rasa Paha era ridicată la raţiune. Ai vrea să ţi-o spun? Fiben încuviinţă, oarecum încurcat.

— De ce nu… Povesteşte-mi-o.

— O.K. Ei bine, ai auzit, fără nicio îndoială de rasa Palia. Sunt luptători buni, duri, loiali protectorilor Soro. S-au descurcat bine la testele celor de la Institutul Elitelor. Aşa încât, într-o bună zi, Soro s-au hotărât să le acorde unele responsabilităţi. Au delegat un grup de războinici Palia să păzească un emisar pe drumul către cele Şapte Clanuri Rotitoare.

— Cele şapte clanuri… uh, e vorba despre o civilizaţie maşinistă, nu?

— Da. Dar nu sunt în afara legii. Constituie una dintre puţinele culturi maşiniste care s-a alăturat societăţii Galactice ca membrii onorifici. Se ţin retraşi, trăind în zonele spaţiale de o mare densitate, care nu pot fi folosite în niciun fel de fiinţele care respiră oxigen sau hidrogen.

„Unde naiba vrea să ajungă?”, se întrebă Fiben nerăbdător.

— Ambasadorul Soro tocmai se tocmea cu localnicii pentru gunoaiele celor Şapte Clanuri Rotitoare, când acest Paha, despre care îţi povesteam, a depistat ceva ciudat la marginile sistemului local şi s-a deplasat să investigheze cazul. Era vorba despre câteva vase comerciale ale celor Şapte Clanuri, care erau atacate de maşini vagaboande.

— Berserkerşi? Invadatori?

Gailet se cutremură, fără voie.

— Citeşti prea multă literatură SF, Fiben. Nu, numai nişte simpli roboţi, în afara legii, aflaţi în căutare de pradă. Oricum, neprimind niciun

răspuns la întrebările trimise stăpânilor, Palia al nostru s-a hotărât să ia iniţiativa şi s-a năpustit asupra roboţilor, trăgând din plin.

— Lasă-mă să ghicesc: a salvat nava.

Gailet încuviinţă din cap.

— Într-adevăr, i-a împrăştiat pe vagabonzi. Clanurile au fost extrem de recunoscătoare. Iar recompensa s-a dovedit a fi o afacere extrem de profitabilă pentru clanul Soro.

— Iar el a devenit erou.

— Nu, scutură Gailet din cap. S-a întors acasă în dizgraţie, pentru că acţionase din proprie iniţiativă.

— Ce nebuni şi extratereştrii ăştia! bombăni Fiben.

— Nu. Gailet îl atinse cu genunchiul. E vorba despre ceva important, încurajarea propriei iniţiative, în cazul unei rase-client este bună, dar niciodată în timpul negocierilor la nivel Galactic. Poţi să ai încredere într-un copil inteligent, ca să-i dai pe mână o armă cu energie de fuziune, să spunem?

Fiben pricepu, în sfârşit unde bătea Gailet: amândurora li se oferea o afacere ce suna foarte atrăgător pentru Terra, cel puţin la suprafaţă.

Suveranul Bunei-Cuviinţe se oferise să finanţeze o importantă Ceremonie de Acceptare pentru neo-cimpanzei. Gubru urma să stopeze politica de obstrucţionare a statutului de protector al oamenilor şi să înceteze orice ostilitate împotriva Terrei.

Tot ceea ce părea să dorească în schimb Suveranul, era ca Fiben şi Gailet să spună celor Cinci Galaxii, prin circuitul hiperspaţial, ce indivizi grozavi erau ei, Gubru.

Totul suna ca un gest de salvare a onoarei pentru Suveranul Bunei-Cuviinţe şi ca o lovitură majoră pentru pământeni.

„Dar, se întrebă Fiben, aveau ei doi dreptul de a lua o asemenea hotărâre? Oare nu cumva mai

existau şi alte implicaţii, pe care ei nu şi le puteau imagina? Implicaţii mortale, poate?”

Suveranul Bunei-Cuviinţe le spusese că existau anumite motive, pentru care nu li se permitea să-i consulte pe liderii umani, aflaţi în lagărele de detenţie de afară. Rivalitatea sa cu ceilalţi Suverani atingea o fază critică, tocmai în acea perioadă, iar ceilalţi s-ar fi putut să nu fie de acord cu tot ceea ce se hotărâse el să le ofere. Avea nevoie de o surpriză, pentru a-i manevra pe aceştia din urmă, punându-i în faţă cu un fapt gata împlinit.

Un element ciudat îl izbi pe Fiben în acest raţionament. Însă, la urma-urmei extratereştrii tot extratereştrii rămâneau, adică străini, prin definiţie. Nu-şi putea imagina societatea terestră acţionând în felul acesta.

Adică Gailet tocmai îi spusese că trebuiau să renunţe la Ceremonie? Bine… În ceea ce-l privea, putea să hotărască şi ea… Dacă nu-i convenea, nu avea decât să spună nu… în mod respectuos, desigur.

— Povestea nu se sfârşeşte aici, continuă Gailet.

— Oho… mai e ceva?

— Desigur. Câţiva ani mai târziu, cele Şapte Clanuri Rotitoare au venit cu dovezi că războinicul Paha făcuse absolut tot ceea ce putuse pentru a obţine instrucţiuni, înainte de a porni intervenţia, dar condiţiile subspaţiale împiedicaseră orice mesaj să ajungă până la el.

— Deci…

— Deci, acest mesaj a adus o mare dilemă în clanul Soro. Într-un caz, el îşi asumase o responsabilitate pe care nu o merita. În cel de-al doilea, făcuse cum socotise mai bine. Cercetaşul a fost dezvinovăţit, în mod postum, iar moştenitorilor săi li s-au garantat drepturi avansate în procesul Ridicării la Raţiune.

Urma o lungă tăcere, în care niciunul nu îndrăzni să vorbească.

Fiben se concentra asupra poveştii. Brusc, totul deveni un mesaj clar.

„Cel care contează este efortul. Cam asta ar fi concluzia. Ar fi de neiertat să cooperez cu Suveranul, fără să încerc măcar să mă consult cu protectorii noştrii. Poate că va fi un eşec, dar trebuie încercat!”

— Hai să ne mai uităm o dată la nodul acela.

Se aplecă şi-şi lipi iar ochiul de casula cu mesaj. Rândurile textului se făcură din nou vizibile, împreună cu pata roşcată care pulsa ritmic. Privi fix la pata aflată în poziţie de aşteptare şi se gândi profund.

„Sunt de acord cu înscrisul”.

Ca răspuns la consimţământul său mental, pata îşi schimbă culoarea.

„Şi acum ce mai urmează?”, se întrebă Fiben, aşezându-se la locul său.

Răspunsul sosi în clipa următoare, când uşa se deschise încet.

Intră Sylvie, purtând aceeaşi rochie lungă până la glezne, ca şi mai înainte.

Se aşeză în faţa lor, mai înainte să fie poftită.

— Sistemul de supraveghere este bruiat… am umblat puţin la camerele de luat vederi. Ar trebui să ţină cel puţin o oră, înainte ca computerul lor să devină suspicios.

Fiben extrase discul din blana lui Gailet şi i-l întinse.

— O clipă, şopti Gailet.

Îl luă şi se îndreptă spre banca ei de date.

Introduse discul înăuntru.

— Nu vreau să te simţi jignită, Sylvie, dar cred că textul are nevoie de îmbunătăţiri. Fiben poate semna cu majuscule, dacă este de acord cu modificările pe care o să le propun.

— În regulă, nu mă simt ofensată. Ştiam dinainte că o să fie nevoie să mai umblaţi niţel la el. Tot ce-am vrut a fost să puteţi înţelege clar ce vă ofer.

Totul se întâmpla cu mult prea repede, dar Fiben simţea deja cum adrenalina începuse să-i cânte prin vene.

— Deci plec?

— Plecăm, îl corectă Sylvie. Tu şi cu mine. Am ascuns provizii şi cunosc o cale de ieşire din oraş.

— Faci parte din Rezistenţă, deci.

— Mi-ar plăcea, clătină ea din cap, desigur, dar acesta este propriul meu spectacol. Fac… fac asta pentru un anume preţ.

— Ce doreşti?

Sylvie scutură iar din cap, dând de înţeles că o să aştepte întoarcerea lui Gailet pentru a vorbi.

— Dacă sunteţi de acord cu planul, am să ies afară şi o să chem garda de noapte. Şi o să mă străduiesc să-i găsesc ceva de lucru lui Gheară-de-oţel pentru restul acestei nopţi.

— De ce este aşa de important tipul ăsta?

— Poate că ai observat, Aspirantul ăsta seamănă destul de mult cu tine, Fiben, are o construcţie fizică asemănătoare. Destul ca să păcălească computerele-spion în întuneric, cel puţin pentru un timp. Aşa cred.

De aceea i se păruse atât de cunoscut cimpanzeul de la poartă! Se hotărî repede.

— Droghează-l! Lasă-l cu Gailet, pe când eu mă strecor afară, în hainele lui, folosindu-i permisul de liberă trecere.

— E ceva mai mult decât atât, crede-mă!

Sylvie părea nervoasă şi epuizată.

— În linii mari însă ai prins ideea. Eu şi el venim în 20 de minute. Deci trebuie să se întâmple înainte de asta.

Gailet reveni şi-i înmâna discheta. Fiben o duse la ochi şi citi cu atenţie textul revizuit, nu pentru că avea de gând să-i critice munca, ci pentru a fi în stare să-l recite cuvânt cu cuvânt, dacă avea să ajungă vreodată la Athaclena şi la Robert.

Gailet rescrisese mesajul în întregime:

„Expunerea intenţiilor mele – înregistrare făcută de locotenentul Fiben Bolger, cimpanzeu mascul-alb-uman, client cetăţean al Federaţiei Terestre şi locotenent în rezervă, în forţele coloniale de apărare de pe Garth.

Am luat cunoştinţă de amabilitatea care mi s-a arătat în timpul prizonieratului meu şi de atenţia cu care am fost tratat de către slăviţii şi respectaţii Suverani ai marelui Clan Gubru.

Totuşi, datoria mea de combatant în actualul război dintre clanul meu şi clanul Gubru mă obligă să refuz în mod respectuos detenţiunea, oricât de amabilă ar fi ea.

Încercând să evadez, în niciun caz nu resping cu dispreţ onoarea pe care mi-o face slăvitul Suveran, alegându-mă pentru statutul de reprezentat al rasei. Continuând o rezistenţă onorabilă împotriva ocupaţiei Gubru de pe Garth, sper să mă comport aşa cum trebuie să se comporte un client, dând ascultare voinţei protectorilor mei.

Acţionez în spiritul tradiţiei societăţii galactice, atât cât am putut s-o înţeleg”.

— Da.

Fiben învăţase suficient de mult sub îndrumarea lui Gailet, pentru a putea realiza singur cu cât era mai bună versiunea aceasta. Îşi înregistra din nou consimţământul şi pata de înregistrare îşi schimbă încă o dată culoarea. Îi înmâna apoi, din nou, discul lui Gailet.

„Ceea ce contează cu adevărat este faptul că încercăm”, îşi spuse, ştiind foarte bine cât de disperată era această tentativă.

— Acum, îşi răsuci Gailet faţa către Sylvie, acum poţi să ne spui care este preţul de care ne aminteai adineauri. Ce doreşti?

Sylvie îşi muşcă buzele. Privea către Gailet, dar arăta înspre Fiben.

— Pe el îl doresc, spuse repede. Vreau să îl împărţi cu mine.

— Ce?!

Fiben încercă să se ridice, dar Gailet îl opri cu un gest iute.

— Explică-te! îi ceru ea.

— Nu eram prea sigură ce fel de mariaj aveţi voi doi, ridică aceasta din umeri.

— Nu avem niciunul, replică Fiben înfierbântat. Şi ce te priveşte…

— Taci din gură, Fiben! ordonă Gailet. Ăsta e adevărul, Sylvie. Nu avem niciun fel de înţelegere, de grup sau monogamă. Despre ce este deci vorba? Ce doreşti de la el?

— Nu este clar? Sylvie privi din nou către Fiben. Oricare ar fi fost cota lui înainte de Ridicarea la Raţiune, acum are, efectiv o carte albă. N-ai decât să priveşti la uluitorul lui palmares de război şi la modul în care i-a învins pe extratereştri în Port Helenia. Şi asta nu doar o singură dată, ci de două ori… Numai asta şi ar fi de ajuns să-l avanseze de la statutul de carte albastră. Iar acum Suveranul l-a delegat să fie reprezentantul rasei. Felul acesta de atenţie este marcant. Şi va rămâne la fel, oricine va câştiga acest război, ştii asta la fel de bine ca şi mine, dr. Jones.

Sylvie încercă să rezume.

— Are o carte albă. Eu una verde. Şi se mai întâmplă, pe deasupra, să fie şi genul meu. E simplu, nu?

— Eu? O afurisită de carte albă?

Fiben izbucni în râs, auzind această absurditate. Se prinsese unde voia să ajungă Sylvie.

— Oricine ar câştiga, continuă aceasta, fie pământenii, fie Gubru, vreau ca progeniturile mele să aibă acces la stadiul Ridicării la Raţiune şi să fie protejaţi de Consiliu. Copilul meu va avea un destin al lui. Voi avea nepoţi, care sunt, de fapt, o părticică sigură de viitor.

Era tot mai evident că Sylvie se înfierbânta tot mai tare la gândul ăsta. Dar Fiben nu avea chef să simpatizeze cu ea.

„O grămadă de fraze sforăitoare, desprinse din metafizică!”, gândi el.

Nici măcar nu îi spunea toate astea lui! Sylvie vorbea cu Gailet, făcea apel la ea!

— Hei, eu nu am niciun cuvânt de spus în toată afacerea asta? protestă neconvins.

— Sigur că nu, prostule, îi replică Gailet, scuturând din cap. Tu eşti un mascul… iar un mascul, dacă nu are altceva disponibil când se excită, regulează până şi o gaură în gard! Era o exagerare, dar şi un element stereotip, bazat pe destul de mult adevăr, pentru a-l determina pe Fiben să roşească.

— Dar…

— Sylvie este atractivă, se apropie de culoarea roz. Ce crezi că o să faci, atunci când vei fi liber, dacă noi toţi hotărâm dinainte că datoria şi plăcerea, în cazul tău, vor coincide?

Gailet făcu o mişcare.

— Nu, nu tu decizi. Aşa că, pentru ultima oară, mai taci odată din gura aia, Fiben.

Şi Gailet se răsuci să-i pună Sylviei o nouă întrebare, dar Fiben nu mai reuşi s-o audă: vâjâitul ce i se iscă în urechi înnăbuşi orice alt sunet. În acea clipă nu putea să se gândească decât la toboşar, la bietul Igor Patterson.

„Nu! Oh, Doamne, apără-mă!”

— … aşa sunt toţi masculii.

— Da, desigur, dar îmi închipui că tu ai o legătură cu el, formală sau nu. Teoria este bună, dar oricine poate spune ţine mai mult la cinste decât la ruşine. Se poate să se încăpăţâneze, dacă o să vadă că tu nu eşti de acord.

„Aşa gândesc, de fapt, femelele despre noi, masculii?”, se întrebă Fiben uluit.

Îşi aminti de „orele de sănătate” din şcoală, când tinerii cimpanzei masculi trebuiau să audieze cursuri despre drepturile de procreere şi să vizioneze filme referitoare la acest subiect. Asemenea celorlalţi, se întrebase şi el, multă

vreme, dacă fetele învăţau aceleaşi lucruri, simultan.

„Învăţau în şcoală acest tip de logică, cu sânge rece? Sau învăţau din proprie experienţă?”

— Nu îmi aparţine. Gailet ridică din umeri. Dacă te porţi corect, nimeni nu va avea niciodată vreo pretenţie asupra lui… nimeni, în afară de Consiliul Elitelor, săracul de el!

Se încruntă.

— Tot ce-ţi cer este să-l conduci în siguranţă în munţi. Până atunci, n-o să se atingă de tine, s-a înţeles? Preţul o să-ţi fie plătit abia atunci când se va afla în siguranţă, la forţele de gherilă.

„Un mascul uman nu ar tolera o asemenea stare de lucruri!”, medita cu amărăciune Fiben.

Dar masculii umani nu erau neterminaţi, nu erau creaturi rămase la stadiul de client, ei nu trebuiau „să reguleze o gaură în gard, dacă nu găseau altceva disponibil”, nu?

Sylvie încuviinţă din cap şi întinse mâna. Gailet i-o strânse uşor. Se priviră lung una pe alta, apoi se despărţiră.

Sylvie se ridică.

— O să bat la uşă, mai înainte de a intra. Cam peste zece minute.

Îl privi pe Fiben cu o expresie satisfăcută, ca şi cum s-ar fi descurcat foarte bine într-o afacere încurcată.

— Atunci să fii gata să mergem, îi zise şi se întoarse să plece.

Abia după ce ieşi, Fiben reuşi să-şi găsească vocea.

— Îţi asumi prea multă responsabilitate, bazându-te numai pe teoriile alea alunecoase. Ce dracu’ te face aşa de sigură…

— Nu sunt sigură de nimic! izbucni ea.

Şi expresia confuză, îndurerată, afişată pe chipul ei, îl izbi mai mult decât orice altceva din cele ce se întâmplaseră în seara aceea.

Gailet îşi trecu o mână peste ochi.

— Îmi pare rău, Fiben. Fă cum crezi tu că e mai bine. Te rog numai să nu te simţi ofensat. Pentru că niciunul din noi nu-şi poate permite în clipa asta să se simtă mândru. Oricum, Sylvie nu cere chiar aşa de mult, în cazul acesta, nu?

Îi citi tensiunea abia mascată în dosul pleoapelor şi supărarea îi trecu, fiind înlocuită de îngrijorare.

— Eşti sigură… că o să te descurci?

— Cred că da. Ridică din umeri. Probabil că Suveranul îmi va găsi alt partener. Voi face tot ce-mi stă în puteri, pentru a întârzia cât mai mult lucrurile.

Fiben îşi muşcă buzele.

— Îţi promit să-ţi dăm de veste, imediat ce vom ajunge la oameni.

Citi pe faţa ei că nu avea nicio speranţă să se întâmple aşa.

— Aşa să faci, Fiben, îi zâmbi.

Se ridică şi-l atinse uşor pe faţă.

— Ştii, şopti, chiar o să-mi fie dor de tine.

Momentul se scurse abia perceptibil, iar ea îşi retrase mâna şi redeveni serioasă.

— Acum, ar trebui să te ocupi să-ţi strângi lucrurile pe care o să le iei cu tine. Şi mai vreau să-ţi spun câteva vorbe, pe care să le transmiţi generalului. O să le ţii minte?

— Da, sigur că da.

Pentru o clipă, se lăsă inundat de un val de melancolie, gândindu-se dacă va mai vedea vreodată blândeţea ce strălucise pentru o clipă în ochii ei.

Apoi, uită, luat cu treburile. Gailet îl urmărea în toate părţile prin cameră, în timp ce el îşi făcea un pachet cu mâncare şi haine. Încă mai continua să vorbească, atunci când se auzi bătaia în uşă.

64
GAILET

La vremea întunericului, după ce ei plecaseră, se aşeză pe saltea, cu o pătură în cap, strângându-şi genunchii la gură şi legănându-se în ritmul singurătăţii sale.

Singurătatea beznei nu era însă deplină şi poate că era mai bine aşa.

Gailet îl simţea pe cimpanzeul adormit alături, învelit în aşternuturile lui Fiben, cum împrăştia în jur aroma slabă a drogului ce-l cufundase în starea de inconştienţă. Gardianul mai avea câteva ceasuri bune până să se trezească, dar Gailet se gândea că liniştea nu va dura, cu siguranţă, cât somnul acestuia.

Nu, nu era chiar în întregime singură, dar Gailet Jones nu se mai simţise niciodată atât de separată, de izolată faţă de ceilalţi.

„Săracul Fiben! gândi ea. Poate că, acum, Sylvie este chiar lângă el. Cu siguranţă că unul din cei mai de treabă cimpanzei pe care i-am întâlnit vreodată. Şi totuşi… asta nu l-a ajutat să întrevadă decât o parte din acest complot. Iar eu nu am putut să-i dezvălui restul. Nu fără să dezvălui ce ştiu şi ascultătorilor ascunşi”.

Nici măcar de sinceritatea Sylviei nu era sigură. Gailet nu se simţise niciodată în stare să facă aprecieri prea corecte din punct de vedere caracterial.

„Pot însă să pun pariu pe orice că Sylvie n-a păcălit niciodată supravegherea Gubru”.

Gailet pufni pe nas la ideea asta absurdă – auzi, o micuţă cimpanzee să îmbrobodească în asemenea hal monitoarele extratereştrilor, încât ei să nu observe decât prea târziu ce face!

„Nu, totul s-a derulat prea uşor, precis a fost un aranjament!”

De către cine? Şi de ce?

Chiar conta?

„Noi n-am avut deloc de ales, evident. Iar Fiben a fost obligat să le accepte oferta.”

Gailet se întrebă dacă-l va mai vedea vreodată. Dacă era vorba de încă un test de inteligenţă, poruncit de Suveranul Proprietăţii, atunci Fiben ar fi putut să revină chiar a doua zi, acreditat cu încă o „reacţie pozitivă”… pozitivă pentru un neo-cimpanzeu foarte avansat, conform scării valorice pentru o rasă protejată, aflată la acest nivel.

Se înfiora. Până în seara aceasta nu se gândise prea mult la implicaţii, dar Sylvie le arătase totul foarte limpede. Chiar dacă urmau să se mai întâlnească, situaţia existentă între ei nu putea să mai fie aceeaşi. Dacă, în ceea ce-i privea, cartela ei albă fusese o simplă barieră, cartela lui urma să caşte adevărată prăpastie.

Oricum, bănuiala ei era că nu mai era vorba de un alt test, aranjat de Suveranul Proprietăţii. Iar dacă era aşa, o anumită facţiune din grupul Gubru devenea responsabilă pentru escapada din acea seară. Poate unul din ceilalţi Suverani sau…

Gailet scutură din nou din cap. Nu ştia suficient, pentru a putea deduce, îi lipseau datele. Sau poate că era prea proastă, pentru a completa acest puzzle.

Se afla într-un joc. ce se derula împrejurul lor şi, la fiecare nivel, se părea că nu mai au de ales. Fiben trebuise să plece, chiar dacă oferta de evadare se va dovedi o păcăleală. Sau nu, ea trebuia să rămână şi să se războiască cu gărgăunii ce-i ţopăiau prin minte. Asta, pesemne, îi fusese soarta.

Senzaţia asta idioată, că era manipulată, fără a putea să intervină nicicum în propriu-i destin, îi era cunoscută lui Gailet. Fiben de-abia acum începea să se obişnuiască, dar pentru ea senzaţia de neputinţă fusese o constantă tovarăşă de viaţă.

Câteva dintre religiile străvechi ale Pământului includeau şi conceptul de predeterminare, o credinţă conform căreia toate întâmplările fuseseră aşezate într-o anume ordine chiar din primul moment al creaţiei, iar aşa-zisul liber-arbitru nu era decât o iluzie.

Imediat după Contact, în urmă cu nici două secole, filosofii umani îi întrebaseră pe primii galactici întâlniţi ce cred despre asta şi despre multe alte lucruri. În majoritatea cazurilor, înţelepţii lor le răspunseseră cu superioritate: „Acestea sunt întrebări care nu pot fi formulate decât într-o ilogică limbă primitivă. Nu există paradoxuri", îi asiguraseră.

Şi, într-adevăr, nu existau mistere nerezolvate… cel puţin nu din acelea care ar fi putut fi măcar bănuite de fiinţele precum pământenii.

Predestinarea nu constituia, totuşi, un lucru greu de înţeles precum clanurile galactice. Majoritatea chiar credeau că oamenii erau predestinaţi să aibă o soartă amară şi o istorie scurtă.

Gailet îşi aducea aminte cum, în urmă cu câtva timp, pe când mai locuia pe Pământ, făcuse cunoştinţă cu un neo-delfin, un poet bătrân, la pensie, care îi povestise cum ascultase pe vremuri, pe când înota în apele marilor balene, ore în şir, frumuseţea cântecelor lor despre străvechii zei cetaceeni. Se simţise flatată şi fascinată când bătrânul delfin compusese, special pentru ea, o poezie.

„Vezi cum fulgerul se-aprinde,
Coborând prin aerul fierbinte?
Fugi degrab' şi-n pumn îl prinde!"

Gailet se gândi că acel haiku fusese şi mai plin de înţelesuri în trinary, limbajul hibrid pe care-l foloseau, de obicei, delfinii pentru poeziile lor. Ea nu înţelegea trinaiyana, desigur, însă chiar şi în anglică mica alegorie i se păruse atât de frumoasă, încât nu o putuse uita.

Realizând la ce se gândea, Gailet se trezi zâmbind, fără voie.

Forma adormită de alături, începu să sforăie uşor.

●

Se afla însă acolo şi după scurgerea câtorva ore, când uşa se deschise, cu un bubuit puternic, lăsând să pătrundă lumina de pe coridor.

Mai multe forme aviene, cu patru picioare, intrară în încăpere. În fruntea grupului, un kwackoo făcu un semn şi doi roboţi sferici înaintară. Încet, dar ferm, folosiră câmpurile gravitice pentru a ridica neo-cimpanzeul adormit, fără ca măcar să-i deranjeze păturile şi ieşiră cu el pe culoar. De vreme ce servitorul kwackoo nici măcar nu se ostenise să privească sub cuverturi, era clar că ştia ce se afla deja sub ele.

— Se va face o anchetă, promise, păşind către ieşire.

Gailet ştia că în doar câteva minute aveau să citească biletul de „adio” pe care Fiben îl lăsase agăţat de pieptul gardianului adormit. Încercă să-i mai întârzie puţin

— În regulă, zise. Aş vrea însă să fac o cerere… ba nu, o revendicare.

Servitorul aproape că ieşise, înconjurat de ceilalţi kwackoo. La auzul spuselor ei, se opri brusc, determinând o mică îmbulzeală. Se auzi un cor de cârâituri furioase, când ceilalţi se ciocniră între ei, precum şi plescăituri mânioase din limbă, la adresa lui Gailet. Conducătorul cu creastă roz se răsuci către ea.

— Nu ai dreptul să faci revendicări.

— O fac în numele tradiţiei galactice, insistă ea. Nu mă obliga să-mi trimit petiţia direct eminenţei sale, Suveranul Proprietăţii!

Urmă o pauză mai lungă, timp în care servitorul păru să evalueze riscurile pe care le implica ameninţarea. Apoi întrebă:

— Care este cererea ta stupidă?

Acum fu rândul lui Gailet să rămână tăcută, în aşteptare.

În cele din urmă, cu o vădită rea-voinţă, servitorul se înclină o plecăciune atât de minusculă, încât de-abia putea fi observată. Gailet întoarse gestul, în acelaşi mod.

— Doresc să merg la Bibliotecă, anunţă ea într-o impecabilă Galactic-7. De fapt, în numele drepturilor mele de cetăţean galactic, insist să mi se dea voie.

65
FIBEN

Odată ce Sylvie îl învăţase cuvintele de cod, o frază pe care trebuia s-o spună roboţilor care planau în jurul porţii, devenise extrem de simplu să iasă îmbrăcat în hainele de paznic. Cimpanzeul de gardă molfăia un sandwich şi privea pierdut pe deasupra. Le făcu semn să treacă, abia uitându-se în direcţia lor.

— Unde mergem? întrebă Fiben, după ce trecură dincolo de zidul îmbrăcat în viţă-de-vie al închisorii.

— La docuri, îi răspunse Sylvie, peste umăr.

Femela înainta cu paşi repezi pe trotuarul umed, plin cu frunze moarte, conducându-l dincolo de locuinţele întunecate şi goale acum, construite de oameni. Apoi trecură printr-o zonă locuită de cimpanzei, unde majoritatea caselor erau mari, fiind repartizate celor căsătoriţi în grup.

Clădirile erau vii colorate, iar ferestrele aveau formă de uşi sau de garduri împletite, pentru a uşura căţăratul copiilor.

În spatele perdelelor trase, Fiben zări în fugă contururi de siluete.

— De ce la docuri?

— Pentru că acolo se găsesc bărcile, îi răspunse scurt Sylvie.

Ochii îi fugeau în toate părţile. Porni cronometrul ceasului de la mâna stângă, continuând să se întoarcă din când în când şi să privească înapoi, de parcă s-ar fi temut să nu fie urmărită.

Părea destul de normal să fie emoţionată, dar Fiben ajunsese la limită. O apucă de braţ, oprind-o.

— Ascultă, Sylvie. Îţi sunt recunoscător pentru tot ce ai făcut până acum. Dar nu crezi că a venit

momentul să mă laşi pe mine să continui planul?

— Cred că ai dreptate, oftă ea.

Mormăitul ei nervos îi aduse aminte de noaptea petrecută la „Strugurele Maimuţei”. Ceea ce el luase drept dorinţă primitivă de animal atunci, trebuie să fi fost teamă, ascunsă sub un strat gros de bravură şi de lăudăroşenie.

— În afară de porţi, singurul mijloc de a părăsi oraşul este barca.

Planul meu este să ne strecurăm la bordul unuia dintre vasele de pescuit.

Pescarii de noapte ridică ancora, de obicei – aruncă o privire la ceasul de pe deget – aşa, cam peste o oră.

— Şi apoi? dădu Fiben din cap.

— Apoi, părăsim oraşul, atunci când vasul trece prin dreptul Golfului Aspinal. O să înotăm până la North Point Park. De acolo, o să avem de făcut un drum greu spre nord, de-a lungul plajei, dar ar trebui să putem urca dealul pe timp de zi.

Fiben dădu din cap. Părea a fi un plan bun. Îi plăcea că existau mai multe opţiuni pe traseu, pentru că în felul acesta îşi puteau modifica planul pe drum, dacă întâlneau în cale unele facilităţi sau dacă se ivea vreo problemă. Spre exemplu, ar putea coborî la punctul sudic, în loc de cel nordic. Cu siguranţă că duşmanul nici nu se aştepta ca doi evadaţi să îi înfrunte chiar cu instalaţiile lor sofisticate. Trebuia să fie o mulţime de echipament de construcţie parcat acolo. În mod sincer, pe Fiben îl atrăgea ideea de a fura unul din vasele Gubru. Dacă ar reuşi vreodată să captureze aşa ceva, atunci cu siguranţă că i s-ar deschise calea către un permis alb.

Îşi mută repede gândul de la această idee, deoarece îi aducea aminte de Gailet şi, la naiba, îi era deja dor de ea.

— În mare, cred că sună destul de bine, Sylvie.

— Mulţumesc, zâmbi ea, destul de reţinut. Uf, mergem?

Îi făcu semn să o apuce ea înainte. Nu după mult timp, simţiră mirosurile specifice magazinelor (acum cu obloanele trase) şi ale bufetelor.

Un vânt din sud-vest bătea puternic, împingând frunze şi bucăţi de hârtie înspre genunchii lor. Când începu să picure, Sylvie îşi ridică gluga, dar Fiben nu o imită. Îl deranja mai mult să nu audă bine decât să aibă părul pe jumătate ud, cum era în clipa aceea.

Îndreptându-se către mare, zări la un moment dat o sclipire pe fundalul cerului şi, aproape imediat se auzi un fel de mormăit, ca de bursuc.

„Ei drăcia dracului! îşi luă el seama. Poftim la ce mă gândesc!”

O apucă din nou de mână pe însoţitoarea sa.

— Nimeni nu o să meargă pe mare pe o asemenea vreme, Sylvie.

— Căpitanul acestui vas o să meargă.

Scutură din cap şi oftă.

— Chiar că n-ar fi trebuit să-ţi spun acest lucru! Dar… ştii, e un contrabandist. Vasul său e bine izolat împotriva intemperiilor şi poate să se cufunde parţial în apă.

— Cu ce se poate face contrabandă în ziua de azi?! se miră Fiben.

Sylvie privi cu atenţie în stânga şi în dreapta:

— Uneori, cu cimpanzei. De pe sau către insula Cilmar.

— Cilmar! O să ne ducă tocmai până acolo?

— I-am promis lui Gailet să te conduc în munţi, se încruntă însoţitoarea sa. Oricum, nu ştiu dacă aş putea să am încredere în acest căpitan chiar până în insula Cilmar.

Lui Fiben începuse să i se învârtejească gândurile. Jumătate din pământenii de pe Garth erau internaţi pe această insulă! De ce să-i întâlnească, în acest caz pe Robert şi pe Athaclena care, de fapt, erau nişte copii, când ar fi putut foarte bine să-i prezinte întrebările lui Gailet direct în faţa experţilor de la Universitate?!

— Hai să facem jocul după ureche, spuse destul de nehotărât.

Deşi, în sinea sa, era deja decis să-l evalueze pe acest căpitan ce se ocupa cu contrabanda. Poate că avea să reuşească pe furtuna ce se pregătea…

Încă se mai gândea la asta, în vreme ce-şi reluau călătoria. În scurt timp, ajunseră la docuri – de fapt, nu foarte departe de locul unde Fiben îşi petrecuse după-amiaza privind pescăruşii. Ploaia cădea acum în rafale puternice, piezişe. Aerul se răcorea tot mai mult, amplificând fiecare mireasmă – de la aceea de cadavru în descompunere, până la putoarea de bere râncedă, care venea dinspre taverna vreunui pescar de peste drum, unde încă mai pâlpâia vreo lumină şi se auzeau acordurile unei melodii triste.

Fiben îşi simţi nările tremurând. Trase cu putere aerul pe nas, străduindu-se să adulmece ceva care părea că apare şi dispare brusc în ploaia rece. Simţurile îi înfierbântară imaginaţia, înfăţişându-i noi şi noi situaţii pentru problemele încă neformulate.

Însoţitoarea îl împinse în direcţia unui colţ, dincolo de care apărură trei debarcadere. Mai multe umbre mari şi negre se întindeau pe zid, una lângă alta. Prima era, fără îndoială umbra vasului de contrabandă. Fiben o opri din nou pe Sylvie aşezându-i mâna pe braţ.

— Mai bine ne-am grăbi! se scutură ea.

— Să nu cumva să ajungem prea devreme, se strâmbă Fiben. Începe să fie înghesuială şi să pută urât în barca asta. Vino aici, în spate, te rog. E vorba despre ceva ce nu vom mai avea ocazia să facem prea curând.

Femela nu înţelese şi îl privi consternată, în timp ce se lăsa târâtă în spate, după colţ. Când Fiben o cuprinse în braţe, se crispa şi îi trebuiră câteva clipe până să se dezmeticească şi să reuşească să se relaxeze. În fine, ridică fruntea. Fiben o sărută. Îl sărută şi ea, la rândul ei. Oftă

agitată, când masculul începu să-şi folosească buzele, muşcând-o uşor de urechea stângă şi coborând de-a lungul obrazului, către gât.

— Oh, Fiben… Măcar de-ai avea timp! Măcar de-ai şti cât de mult…

— Sssst… spuse el şi-i dădu drumul din braţe.

Îşi scoase hanoracul dintr-o singură mişcare şi-l întinse pe jos.

— Ce…? încercă ea să întrebe, dar nu mai avu timp.

Masculul o trase în jos şi o aşeză pe haină, apoi se aşeză în faţa ei.

Apoi, toată vâltoarea primei impresii se spulberă, când el începu să-i răsfire părul, ţesălând-o.

— Vai! oftă Sylvie. O clipă am crezut că…

— Cine, eu? Ar trebui să mă cunoşti de-acum, drăguţă. Sunt genul căruia îi place să facă lucrurile pe îndelete. Nu aşa fuga-fuga. Avem timp destul.

Femela îşi răsuci capul în direcţia lui şi-i zâmbi.

— Mă bucur. Oricum nu o să fiu în perioada propice pentru reproducere decât peste o săptămână. Deşi, dacă mă gândesc bine, nu cred că o să trebuiască să aşteptăm chiar atât… vreau să spun că…

Tăcu brusc, sufocată, când Fiben îi înfipse mâna stângă în gât Dintr-o singură mişcare precisă, extrase cu dreapta din buzunarul hanoracului teaca pumnalului. Ochii Sylviei se bulbucară, atunci când îi apăsă carotida cu lama ascuţită.

— O vorbă numai… îi şopti el în urechea stângă. Un singur sunet şi la noapte vei fi hrană pentru pescăruşi. Ne-am înţeles?

Ea dădu din cap speriată. Îi simţea pulsul accelerat, a cărui vibraţie se transmitea prin lama cuţitului. Nici inima lui nu bătea însă mai încet.

— O să-ţi dau voie să vorbeşti. Dar numai în şoaptă. Am să citesc pe buzele tale tot ce nu aud. Vreau să-mi spui unde sunt plantate proiectilele…

Sylvie clipi şi articula cu voce tare:

— Ce…

Asta fu tot. Vocea i se gâtui şi, după câteva secunde, Fiben slăbi strânsoarea.

— Încă o dată, şopti el.

De data asta, mişcă numai buzele, fără să le rostească.

— Ce… tot… spui, Fiben?

Vocea lui deveni un murmur abia inteligibil în urechea femelei:

— Ne aşteaptă pe undeva, pe-afară, nu-i aşa, drăguţă? Chestia cu căpitanul care se ocupă cu contrabandă nu a fost decât un basm, nu-i aşa, drăguţo? Mă refer la Gubru, iubiţico! Am impresia că mă duci drept în ghearele lor de păsăroi împuţiţi!

Femela se crispa sub apăsarea cuţitului.

— Fiben… eu… nu! Nu, Fiben!

— Îmi miroase a pasăre, spuse el printre dinţi. Sunt acolo, ştiu asta. Odată ce le-am adulmecat mirosul, totul a devenit limpede ca lumina zilei.

Sylvie tăcea, dar ochii îi deveniseră extrem de grăitori.

— Gailet trăieşte cu impresia că sunt un tip cam încuiat. Dacă stau bine să mă gândesc, îmi dau seama perfect că evadarea a fost aranjată dinainte. Numai data nu a fost fixată în mod cert. Probabil că nici nu vă aşteptaţi la furtuna asta, care să izoleze golful de pescuit. Povestea cu căpitanul contrabandist a fost un alibi excelent pentru a-mi îngropa bănuielile. A fost ideea ta?

— Fiben…

— Taci din gură! în regulă, pricep, a fost o chestie nemaipomenită să-ţi imaginezi că există unii cimpanzei atât de deştepţi încât să se plimbe de-a moaca până la insula Cilmar şi înapoi. Pe vremuri, am fost însă pilot de cercetaş, ştiai asta drăguţo? Şi începusem deja să mă gândesc la cât de greu trebuie să-ţi fie să decolezi pe o vreme ca asta!

Adulmecă din nou aerul şi simţi distinct mirosul acela de mucegai.

Abia în clipa aceea realiză că niciunul dintre testele la care fuseseră supuşi, el şi Gailet, în ultimele câteva săptămâni nu avuseseră nimic de-a face cu simţul mirosului.

„Bineînţeles că nu! Galacticii îl considerau o rămăşiţă animală."

Îşi simţi palmele umede, cu toate că nu mai ploua. Sylvie plângea.

Scutură din cap.

— Nu… o să-ţi facă nimeni… niciun rău, Fiben. Su… Suveranul vrea doar să-ţi pună câteva întrebări. Apoi, îţi dă drumul. A… a promis!

„Deci nu era vorba decât despre un alt test!"

Lui Fiben îi veni să izbucnească în râs, gândindu-se cât de naiv fusese, crezând că evadarea ar fi, totuşi, posibilă.

„Am senzaţia că o voi revedea pe Gailet mai repede decât am crezut."

Începu să-i fie ruşine de felul în care se purtase cu Sylvie. Oricum, totul nu fusese decât un joc. Pur şi simplu, un alt examen. În asemenea condiţii nu se merita să ia totul prea în serios. Biata de ea, îşi făcea numai meseria şi nimic mai mult.

Începu să se relaxeze şi să slăbească strânsoarea braţelor, când, brusc, îl izbi ceva din ceea ce spusese Sylvie, în partea finală.

— Suveranul a spus că-mi dă drumul? şopti el. Asta înseamnă că mă trimite înapoi în închisoare, nu?

Femela scutură cu putere din cap.

— Nu! spuse mişcând numai din buze. O să ne trimită în munţi. Acea parte a înţelegerii mele cu Gailet a fost serioasă! Suveranul a promis că va face aşa, dacă îi răspunzi la întrebări.

— Stai o clipă, îi pică fisa lui Fiben. Doar nu e vorba de Suveranul Bunei-Cuviinţe!

Sylvie aprobă, înclinând capul. Fiben se lumină dintr-odată.

— Care dintre… Suverani ne aşteaptă acum?

— Suveranul Preţului şi… Precauţiei, pufni ea supărată.

Fiben strânse ochii, pricepând senul cumplit al faptelor. De fapt, nu era vorba despre nici „joc” sau test.

„Doamne-Dumnezeule!”, se îngrozi el.

Trebuia să se gândească repede de tot cum să-şi salveze pielea.

Dacă ar fi fost vorba de Suveranul Razei şi Ghearei, s-ar fi aruncat pe loc în luptă. Oricum, toate resursele militare Gubru ar fi fost orientate în direcţia sa. Aşa cum stăteau însă lucrurile în clipa de faţă, nu existau prea multe şanse. Îşi muşcă buzele, străduindu-se să se concentreze.

„Contabili. Agenţi de asigurare. Birocraţi”.

Aceştia formau armata Suveranului Preţului şi Precauţiei.

„Poate, gândi el îndoit. Poate că…”

Înţelese că înainte de a acţiona în vreun fel, trebuia să încheie un târg cu Sylvie. Nu putea s-o lege şi să plece apoi, pur şi simplu. De altfel, nu era un ucigaş cu sânge rece. Nu-i rămânea deci decât o singură soluţie: s-o câştige, cât mai repede posibil, de partea lui.

Ar fi putut să-i spună despre certitudinea sa în ceea ce priveşte faptul că Suveranul Preţului şi Precauţiei nu era chiar marele susţinător al adevărului, aşa cum se dovedise Suveranul Bunei-Cuviinţe. Din moment ce ea nu era de partea lor, la ce bun să-şi fi ţinut păsările promisiunea de a-i elibera?

În fapt, raidul din seara aceea s-ar fi putut să fie chiar ilegal, conform standardelor invadatorilor şi, în acest caz, ar fi fost stupid să lase doi cimpanzei să plece liberi, mai ales că ştiau câte ceva despre ei. După câte ştia el, cu privire la obiceiurile Gubru, Fiben, îşi imagina că Suveranul Preţului şi Precauţiei le-ar fi dat voie să plece direct în spaţiu.

„Oare mă va crede dacă-i spun toate astea?” Nu putea să rişte. Mai exista o cale de o câştiga pe Sylvie de partea sa.

— Vreau să mă asculţi cu maximă atenţie, îi spuse în şoaptă. Nu voi merge la întâlnirea cu Suveranul tău. Şi asta dintr-un motiv foarte simplu: dacă ajung acolo ştiind ceea ce ştiu acum, putem să ne luăm adio de la permisul meu alb.

Femela îl privi drept în ochi. Când sensul vorbelor lui o pătrunse, se înfiora, ca izbită de o pală de vânt îngheţat.

— Vezi tu, drăguţo, pentru a merita acest cadou, trebuie să mă comport ca un cimpanzeu model. Şi care cimpanzeu model se duce drept în ceva, despre care ştie că este o capcană? Hmm? Nu, Sylvie, probabil că ne vor prinde oricum. Trebuie să fim însă prinşi încercând din toate puterile să scăpăm, altfel nu mai aer niciun rost ceea ce facem. Înţelegi ce vreau să spun?

Femela clipi de câteva ori şi apoi aprobă, mişcând capul.

— Hei, şopti prietenos, capul sus! Ar trebui să fii fericită că m-am prins de înşelătorie. Asta înseamnă că avem şansa ca puştiul nostru să fie cel mai grozav copil din flori din câţi există. Probabil că va descoperi repede o cale să arunce în aer grădiniţa.

Sylvie zâmbi abia perceptibil.

— Mda, răspunse. Cred că ai dreptate.

Fiben lăsă cuţitul să-i cadă din mână şi îi dădu drumul din strânsoare.

Se ridică în picioare. Era momentul adevărului. Probabil că tot ceea ce trebuia să facă era să scoată un urlet şi atunci însoţitorii Suveranului… cu siguranţă că s-ar fi aruncat asupra lor într-o clipă.

Sylvie se ridică, la rându-i şi-i întinse inelul ceas.

„Detectorul”, se gândi el.

O luă de după umeri şi o conduse către sud.

„Acum, numai de-ar funcţiona planul meu!”, îşi zise.

Porumbarul se afla tot acolo unde şi-l amintea, adică în spatele unui pâlc de case prost întreţinute, care mărgineau portul. Toată lumea părea să doarmă. Cu toate astea, nu scoase un sunet în timp ce se ţâra şi tăia firele.

Era un întuneric beznă şi mirosea urât a păsări. Uguitul uşor al porumbeilor îi aminti imediat lui Fiben de kwackoo.

— Haide, copilaşi, le şopti el. Voi o să mă ajutaţi să-i prostesc pe verişorii voştri, în noaptea asta.

Îşi amintise de acest loc, din una din plimbările anterioare.

Apropierea era factorul esenţial, care determinase alegerea. Nici el, nici Sylvie nu cutezau să părăsească zona portului până când nu scăpau de detector.

Porumbeii se fereau din calea lor. În timp ce Sylvie făcea de pază, Fiben reuşi să captureze într-un colţ o pasăre grasă şi puternică. Cu o bucată de sfoară, îi legă inelul ceas de picior.

— Ei, ce zici? îi şopti şi-i făcu vânt să zboare.

Pentru orice eventualitate, repetă procesul cu propriul său ceas.

Lăsă uşa porumbarului deschisă. Dacă păsările se vor întoarce mai devreme, Gubru ar putea urma semnalul până aici. Dar zgomotul tipic al sosirii lor va îndepărta întregul stol şi vânătoarea abia avea să înceapă.

În timp ce alerga împreună cu Sylvie cât mai departe, spre răsărit, Fiben se gratula pentru deşteptăciunea de care dădea dovadă. Nu peste mult timp, ajunseră într-o zonă industrială distrusă. După o scurtă privire circulară, realiză unde se aflau. Mai trecuse prin acest loc, călare pe un cal molcom, pe nume Tycho, în prima sa revenire în oraş, după invazie.

La un moment dat, înainte de a ajunge la zid, îi făcu semn să se oprească. Avea nevoie să-şi tragă răsuflarea, deşi Sylvie părea incredibil de proaspătă.

„Bineînţeles, realiză el. E dansatoare doar!" – în regulă. Acum, aruncăm tot de pe noi, îi spuse grăbit.

Sylvie îl ascultă, ridicând din umeri. Logica sa părea implacabilă: era posibil ca ceasul să nu fi fost singurul detector. Femela termină înaintea lui. Când avu timp să-i arunce o privire, Fiben scăpă un fluierat admirativ.

— Şi acum ce urmează? întrebă ea, roşind.

— Mergem la gard.

— La gard? Bine, dar…

— Hai odată! Tot îmi doream de atâta vreme să mă uit îndeaproape.

Mai aveau câteva sute de metri până la fâşia largă de pământ, pe care extratereştrii o nivelaseră în jurul lui Port Helenia. Pe măsură ce se apropiau de bariera înaltă, ce strălucea puternic sub lumina strălucitoare a globurilor ceasului, Sylvie tremura din ce în ce mai tare.

— Fiben, îl opri ea, păşind peste fâşie. Nu putem merge acolo.

— De ce nu? întrebă el, dar se opri, în cele din urmă şi răsuci capul spre ea. Ştii pe cineva care a mai fost acolo? Ea scutură din cap.

— De ce s-ar fi dus cineva acolo? E curată nebunie! Globurile ceasurilor ar…

— Mda, făcu Fiben contemplativ. Mă întrebam câte le-ar trebui să facă un gard, care să înconjoare întregul oraş. Zece mii? Douăzeci? Treizeci?

Îşi aminti de roboţii de pază, aliniaţi pe latura fostei Ambasade Tymbrimiene, în ziua în care explodase clădirea cancelariei, iar el încasase „lecţia" de umor extraterestru. Erau mijloace de protecţie nu cu mult prea deosebite în comparaţie cu „rover"-urile sau tipicul robot de luptă, pe care soldaţii Ghearei îl foloseau în bătălie.

„Mă întreb cum naiba s-or fi prezentând aceştia”, se gândi, în timp ce mai înainta cu un pas.

— Fiben! se rugă Sylvie cu voce pierită. Hai să încercăm pe poartă. Le vom spune paznicilor că… le vom spune că am fost jefuiţi. Că suntem ţărani de la ferme, aflaţi în vizită în oraş şi cineva ne-a furat hainele şi actele de identitate. Dacă o facem destul de bine pe proştii, poate că o să ne lase să trecem.

— Da, desigur.

Fiben păşi încă şi mai aproape. Acum se găsea la mai puţin de 12 metri de barieră. Observă că aceasta era formată dintr-o serie de stinghii înguste, conectate la ambele capete cu un fir electric. Îşi alese un punct aflat între două din globurile strălucitoare, la o distanţă cât mai mare de altele. Dar, pe măsură ce se apropia, avea tot mai mult impresia că ei îl urmăreau.

Şi sentimentul acesta îl determină să se resemneze brusc. Bineînţeles că soldaţii Gubru se aflau deja în drum spre ei. Probabil că urmau să sosească dintr-o clipă în alta. Şi cel mai bun lucru ar fi fost să o rupă la fugă. Să fugă! Chiar acum!

Întoarse capul şi clipi către Sylvie. Stătea dreaptă, în picioare, exact acolo unde o lăsase. Era evident că-şi dorea să fie oriunde altundeva decât aici. Încă nu-şi dădea seama cu siguranţă ce-o determinase să rămână cu el.

Îşi prinse grăbit încheietura mâinii stângi. Pulsul îi era foarte mare, iar gura uscată. Făcu un efort de voinţă extraordinar şi, tremurând, înainta cu încă un pas spre gard.

Îşi aminti…

Un sentiment aproape palpabil de groază îl cuprinse, întocmai ca atunci când auzise vaietul de moarte al lui Simon Levin, în timpul luptei inutile din spaţiu. Presimţirea sumbră a capcanei îl învălui brusc.

Moartea plutea atât de evidentă în jur, purtând cu sine explicaţia zădărniciei vieţii.

Întoarse din nou capul, pentru a o privi pe Sylvie şi rânji.

— La dracu' de păsări fricoase! mormăi furios. Astea nu sunt globuri de ceas. Sunt nişte tâmpite de radiatoare de unde psi!

Femela clipi neînţelegând. Deschise gura, apoi şopti:

— Eşti sigur?

— Vino-ncoace! îi porunci el. Când ajungi în locul unde sunt eu, realizezi brusc că eşti urmărit. Apoi, impresia se amplifică şi capeţi certitudinea că fiecare soldat Gubru din spaţiu te urmăreşte.

Sylvie înghiţi în sec. Strânse pumnii, ca să-şi facă curaj şi se îndreptă spre fâşia goală de pământ. Fiben o urmărea pas cu pas. Trebuia să-i dea, într-un fel, încredere. Orice altă femelă ar fi luat-o la fugă, ţipând, cu mult înainte de a ajunge în dreptul său.

Picături de sudoare i se amestecau pe frunte cu picături de ploaie. O anumită parte a conştientului său îi aprecia formele, din punct de vedere estetic. Asta îl ajuta să-i distragă atenţia. Deci chiar alăptase! Multe femele îşi ascundeau semnele pe care le lăsa sarcina şi alăptatul, pentru a părea mai atrăgătoare, dar în cazul Sylviei era evident faptul că avusese un copil.

„Mă întreb care-o fi povestea ei…"

Îşi ţinea încă ochii închişi când ajunse în dreptul său.

— Ce… ce mi se întâmplă, în această clipă? întrebă.

Fiben asculta glasul propriilor sentimente. Se gândi la Gailet şi la jalea resimţită pentru prietenul şi protectorul ei, uriaşul cimpanzeu Max. Se gândi la toţi cimpanzeii pe care-i văzuse sfârtecaţi de armamentul sofisticat al inamicului. Îşi aminti de Simon.

— Te simţi de parcă ţi-ar fi murit cel mai bun prieten, îi spuse ea cu blândeţe şi îl luă de mână.

Gestul său de răspuns se dovedi neaşteptat de dur, aproape că o lovi, dar pe faţa ei se putea citi o urmă de uşurare.

— Emiţători psi. Asta… asta-i tot?

Deschise ochii.

— Adică cum… La dracu' cu păsările astea fricoase!

Fiben izbucni în hohote de râs. Sylvie zâmbi uşor şi-şi acoperi buzele cu mâna liberă.

Râseră, stând în mijlocul ploii, acoperiţi de bura grea a tristeţii.

Continuară să râdă şi în clipa în care lacrimile încetară, în sfârşit, şi străbătură restul drumului împreună, până la gard, ţinându-se încă de mână.

— Când îţi spun „împinge", tu să împingi!

— Sunt gata, Fiben.

Sylvie se târî prin faţa lui în patru labe, cu umerii sprijiniţi de una din stinghiile înalte şi cu braţele agăţate de zidul din faţă.

Fiben luă o poziţie asemănătoare şi îşi înfipse piciorul în noroi. Respiră de câteva ori adânc, făcându-şi curaj.

— În regulă, împinge!

Împinseră împreună. Stinghiile se deplasaseră deja câţiva centimetri.

Pe măsură ce amândoi îşi încordau puterile, Fiben simţea cum spaţiul începea să se mărească.

„Evoluţia nu poate fi niciodată oprită!", rânji el, în vreme ce-şi încorda şi mai tare muşchii.

În urmă cu un milion de ani, oamenii treceau ei înşişi prin chinurile propriei lor evoluţii, dezvoltându-şi ceea ce Galacticii afirmau că reprezintă numai un vis – înţelepciunea – abilitatea de a gândi şi a năzui spre stele.

Nici strămoşii lui Fiben nu stătuseră degeaba în tot acest răstimp.

„Noi ne fortificam!"

Fiben se concentra asupra acestui gând. Picăturile de sudoare îi umpleau sprâncenele. Stinghiile de plastic trosniră. Gemu, simţind-o pe

Sylvie cum luptă cu disperare, în momentul în care spatele ei îi atinse piciorul.

— Ah!

Sylvie alunecă şi căzu în noroi, trăgându-se foarte mult înapoi. Fiben alunecă la rândul său şi se rostogoli peste Sylvie.

Rămaseră nemişcaţi timp de câteva minute, respirând speriaţi. Într-un târziu, Sylvie îşi regăsi vocea.

— Dragule, te rog, nu în seara asta… Mă doare capul.

Fiben râse şi se rostogoli peste ea, tuşind. Aveau nevoie să râdă.

Era singurul mod de apărare împotriva stresului declanşat de globurile psi. Panica aştepta răbdătoare, stând la pândă într-un ungher al minţii.

Râsul o ţinea departe de suprafaţă.

Se ajutară unul pe celălalt să se ridice şi inspectară din priviri ce reuşiseră să realizeze. Gaura părea destul de mare, de circa 10 cm. Totuşi, era departe de a fi destul de largă. Fiben realiza că nu mai avea mult timp la dispoziţie. Erau necesare cel puţin 3 ore pentru a putea spera să ajungă la poalele dealului, mai înainte de răsăritul soarelui.

Dacă ar fi reuşit să iasă, ar fi avut furtuna de partea lor.

În vreme ce-şi reluau vechile poziţii, ploaia războ din nou până la ei, murându-i zdravăn. În ultima jumătate de oră, lumina devenise mult mai puternică. Nu departe, tunetul sparse tăcerea nopţii, înfiorând copacii şi zgâlţâind obloanele.

„E o binecuvântare doar pe jumătate”, gândi Fiben.

Pentru că, dacă pe de o parte nu stânjenea cu nimic detectoarele Gubru, pe de alta ploaia făcea dificilă orice încercare de a te agăţa de materialul gardului. Noroiul devenea, treptat, un blestem.

— Eşti gata? o întrebă şoptit.

— Sigur. Numai să-ţi iei chestia asta de pe faţa mea, îi răspunse femela, ridicându-şi privirea către el. Îmi distrage atenţia.

— Iubito, chestia asta este ceea ce-ai vrut tu să împărţi cu Gailet. Şi apoi, nu văd de ce te-ar distrage, ai mai văzut-o doar, o cunoşti foarte bine de la Thunder Mound.

— Da, îi zâmbi ea… Dar nu arăta chiar la fel…

— Taci naiba din gură şi împinge! mârâi Fiben.

Împreună, reuşiră să se ridice din nou, unificându-şi forţele.

— La o parte! Dă-te la o parte! gâfâi Sylvie.

Fiben îşi simţii muşchii pe punctul de a se bloca, chiar în clipa în care materialul gardului trosni. Se mişcă foarte uşor, dar materialul trosni din nou.

De data asta, Fiben fu cel care alunecă, lăsând materialul elastic să-i scape din mâini. Căzură din nou în noroi. Ploaia devenise regulată.

Fiben îşi şterse ochii de apă şi privi din nou către gaură.

„Aproape 12 centimetri. Pe Ifni! Nu e încă suficient!”

Simţea pătura grea de tristeţe, emisă de globuri, cum îl învăluie.

Ştia foarte clar că, dacă ceda, puterile amândurora aveau să scadă, până în punctul în care aveau să alunece în resemnare.

Se strădui să se ridice. Trupul îi atârna extraordinar de greu. Se sprijini de gardul rugos.

„Drace, măcar am încercat. Trebuie să fim mulţumiţi pentru ceea ce am realizat până acum. Aproape că am reuşit. Doar dacă…”

— Nu! urlă brusc. Nu! Nu o să-ţi permit!

Buzele i se mişcau fără şir, în timp ce trupul încerca să se strecoare prin gaură, şerpuind, zvârcolindu-se în bătaia mută cu deschizătura recalcitrantă. Lumina îl izbi brusc, deschizându-i înainte o zonă de câmp, liziera unei păduri şi, dincolo de marginea acestei prime zone, poalele munţilor Mulun.

Tunetul izbucni în apropiere, făcând să trepideze gardul. Stinghiile reveniră în poziţia iniţială, strângându-l pe Fiben ca într-o menghină şi cimpanzeul urlă de durere. Apoi, strânsoarea slăbi, pentru câteva clipe şi trupul său alunecă, frânt de durere, alături de Sylvie.

În clipa următoare, sări din nou în picioare. O altă reţea electrică incendie norii îndepărtaţi. Fiben îşi ridică fruntea şi urlă către cer, cu toată puterea deznădăjduită a plămânilor. Izbi furios cu piciorul în noroi. Se aplecă şi înşfacă un pumn de mocirlă, făcând noroaiele să se împrăştie în toate părţile. Azvârli compoziţia jilavă către cer. Îi răspunse imediat un tunet încă şi mai puternic decât precedentul, iar pietricelele îi căzură peste obraji, umplându-i de vânătăi.

Cuvintele îi amuţiseră, undeva la limita dintre conştient şi subconştient. Acea zonă a fiinţei sale, care cunoştea modul de comunicare verbal, era blocată din cauza şocului. În contrareacţie, o altă zonă, mai veche, mai puternică, prelua conducerea.

Acum, duşmanii lui erau furtuna, vântul şi ploaia, lumina şi tunetul.

Se bătu cu pumnul în piept, strâmbându-şi buzele şi dezvelindu-şi colţii din faţă către ploaia neîndurătoare.

Furtuna îi cânta cântecul său de moarte, reverberându-şi ecourile explozive deasupra pământului prin aerul care pulsa. Fiben răspunse provocării, slobozind un adevărat răget. Nu, hotărât lucru, nu era o muzică omenească. Nu era nici poetică, aşa cum erau fantomele balenelor din visele delfinilor. Nu, era vorba despre o muzică pe care o simţea până în adâncul oaselor. Îl zguduia. Îl dădea peste cap. Îl ridica asemenea unei păpuşi de cârpă şi îl azvârlea apoi în noroi.

Fiben se răsuci, scuipând şi zbierând. Simţea că Sylvie îl priveşte. Izbea cu palma în noroi şi se uita către el cu ochii larg deschişi, impresionată. Asta îl

determină şi mai tare să se bată cu pumnul în piept şi să-şi amplifice urletul.

Nu se va mai lăsa doborât!

Continuă să azvârle cu gunoaie în aer şi să provoace furtuna, cerându-i luminii să vină să-l ia.

Şi, amabilă, lumina veni. Strălucirea ei umplu spaţiul, încărcând atmosfera şi făcându-i părul să strălucească. Momentul de linişte care urmă îl azvârli înapoi, de parcă un uriaş şi-ar fi coborât mâna spre a-l pălmui şi a-l lipi de zid.

Fiben urla şi izbea în stinghii, spărgându-le. Înainte de a se înnegri din cap până în picioare, simţi în mod distinct în nări aroma de păr ars.

66
GAILET

Femela deschise dintr-o dată ochii. Era întuneric deplin. Se auzea numai sunetul ploii pe ţiglele acoperişului. Se ridică în picioare, având grijă să se învelească în pătură. Merse către fereastră.

Afară, furtuna sufla puternic peste Port Helenia, anunţând sosirea deplină a toamnei. Nori negri, ameninţători, bubuiau supăraţi. Nu se vedea nimic către răsărit. Gailet îşi rezemă obrazul de sticla rece şi privi îndelung în acea direcţie.

În încăpere era cald şi bine. Totuşi, când închise ochii, se simţi scuturată de un fior rece…

67
FIBEN

„Ochi… ochi… peste tot, ochi. Se roteau, dansau, zvâcneau în beznă, bătându-şi joc de el.

Apăru un elefant distrugând totul în jur, traversând jungla şi scoţând flăcări roşii pe trompă. Încercă să se adăpostească, iar elefantul îl prinse, îl luă de spate şi îl căra hurducăindu-l, săltându-l şi rupându-i coastele.

Ar fi vrut să-i spună bestiei să-l mănânce odată, să-l calce în picioare… orice numai să se termine odată! După un timp, începu să se obişnuiască. Durerea îl ameţi în asemenea hal, încât abia se mai menţinea conştient, iar călătoria înfiorătoare părea că intrase definitiv într-un ritm monoton.”

Primul lucru de care deveni conştient când se trezi fu acel ceva, care exista pe faţa sa, dar pe care nu-l simţea. Zăcea pe spate, pe o suprafaţă ce părea acoperită cu iarbă. În juru-i urletele furtunii se rostogoleau tot mai departe, scăzând în intensitate. Mai simţea încă duşurile reci pe picioare şi pe coapse. Şi, totuşi, niciuna dintre picăturile de ploaie nu-i pătrunsese în nas sau în gură.

Deschise ochii să vadă de ce… şi, din întâmplare, să afle prin ce minune mai era încă în viaţă.

O siluetă se interpunea între ochii săi şi vaga strălucire a norilor. Un fulger scurt, izbucnit în apropiere, lumină faţa aplecată deasupra sa. Sylvie îl privea îngrijorată, ţinându-i capul în poală.

Se strădui să vorbească.

— Unde…

Cuvântul i se transformă însă într-un fel de croncănit. Aproape că îşi pierduse vocea. Fiben îşi aminti neclar un episod, în care el uriaşe şi

amenințase cerul. Probabil că de aceea îl durea acum atât de tare gâtul.

— Suntem afară, spuse Sylvie, suficient de tare, pentru ca el s-o poată auzi prin fâsâitul ploii.

Fiben clipi nedumerit.

„Afară?”

Tresări şi-şi ridică îndeajuns capul, pentru a privi în jur. Din cauza furtunii şi a ploii, era însă greu să distingi ceva. Reuşi însă, într-un târziu, să zărească umbrele verzi ale copacilor şi cocoaşele unor dealuri scunde şi rotunde. Se răsuci pe partea stângă. Lumina oraşului Port Helenia era distinctă, mai ales şirul de luminiţe care marcau cursul gardului Gubru.

— Dar… cum am ajuns aici?

— Te-am cărat, îi răspunse ea. Nu mai erai în stare să mergi, după ce ai făcut zidul bucăţele.

— Bucăţele?

Sylvie aprobă din cap. În ochii abia vizibili părea că străluceşte o luminiţă îndepărtată.

— Credeam că am mai văzut la viaţa mea dansul tunetului, Fiben Bolger. Dar ce-ai făcut tu aici le-a întrecut de departe pe toate. Pe cuvânt de onoare! Dacă am să trăiesc până la nouăzeci de ani şi o să am vreo sută de nepoţi nu ştiu dacă o să fiu în stare să le povestesc ce-am văzut şi să mai fiu şi crezută.

Vag de tot, începea să-şi aducă şi el aminte de cele petrecute. În minte îi reveni gustul furiei, al frustrării resimţite după ce fusese atât de aproape şi, totuşi, atât de departe de libertate. Îi era ruşine de felul în care se eliberase de acea tensiune, descătuşând animalul din el.

„Halal permis alb!”

Şi prinse să râdă în hohote, când îşi dădu seama cât de prost a fost Suveranul Corectitudinii când alesese un asemenea cimpanzeu pentru rolul important pe care i-l pregătise.

— Cred că mi-am pierdut firea pentru o vreme.

Sylvie îi atinse umărul stâng. Fiben clipi şi privi în jos: pe locul unde femela pusese palma, văzu o arsură dezgustătoare. În mod ciudat, nu părea să-l doară mai mult decât anumite vânătăi şi zgârieturi.

— Ţi-ai bătut joc de furtună, Fiben, îi spuse cu voce calmă. Ai îndrăznit să-i ceri să vină jos şi să te înfrunţi cu ea. Şi când a venit… ai determinat-o să-ţi îndeplinească voia.

Fiben strânse pleoapele.

„Oh, Dumnezeule mare! Câtă prostie şi câtă superstiţie!”

Şi totuşi, undeva, în străfundul sufletului său, se simţea satisfăcut.

Era ca şi cum acolo crezuse că fusese, simultan, cauză şi efect şi că fusese exact ceea ce Sylvie se grăbea să-l descrie. Într-un târziu, se simţi străbătut de un fior.

— Mă ajuţi să mă ridic în capul oaselor?

Avu un moment de dezorientare şi simţi cum orizontul se clatină. În cele din urmă, când fu aşezat în poziţia cerută şi lumea încetă să se mai învârtă în jurul lui, îi făcu semn să-l ajute să se ridice în picioare.

— Trebuie să te odihneşti, Fiben!

— Când ajungem în munţii Mulun, îi răspunse el. Nu mai e mult până în zori. Iar furtuna nu va dura o veşnicie. Hai, la drum, o să mă sprijin de tine.

Femela îşi strecură umărul stâng pe sub braţul său şi îi cuprinse torsul cu mâna. Reuşi, după câteva secunde de sforţare, să îl ridice în picioare.

— Ştii, râse el, eşti o femelă foarte puternică. Zici că m-ai cărat tot drumul până aici?

Ea dădu din cap şi în ochi îi lucea aceeaşi lumină îndepărtată. Fiben râse din nou.

— Biiine! spuse. Foarte bine.

Porniră, şontâcăind, la drum şi se îndreptară către colinele care străluceau în întuneric, spre răsărit.

Partea a cincea
RĂZBUNĂTORII

„În vremurile de demult, pe când mai domnea încă Poseidon, iar corăbiile oamenilor erau fragile ca iasca, nenorocirea îşi abătu colţii asupra unui vas comercial al tracilor, care se rupse în două, în timpul unei furtuni de iarnă, şi se scufundă. S-a întâmplat că toţi au pierit în sălbăticia talazurilor, cu excepţia unui singur membru al echipajului – mascota vasului – o maimuţă.

Soarta făcu aşa, încât un delfin să treacă pe acolo chiar când maimuţa era gata să-şi dea ultima suflare. Ştiind despre marea dragoste dintre oameni şi delfini, nu pregetă să strige către acesta:

— Salvează-mă! În numele sărmanilor mei copilaşi, care mă aşteaptă la Atena!

Iute ca fulgerul, delfinul îşi oferi protecţia spatelui său lat.

— Eşti mic, ciudat şi prea urât pentru un om! îi spuse el, când acesta reuşi, în fine, să se caţere pe spate.

— După cum arată oamenii în zilele noastre, eu sunt un tip chipeş, îi răspunse maimuţa, tuşind şi lipindu-se mai strâns de delfin, în timp ce el se îndrepta grăbit către ţărm.

— Şi zici că eşti din Atena? întrebă precaut delfinul.

— Chiar aşa. Cine ar putea spune că nu sunt? întrebă, la rându-i, maimuţa.

— Atunci ai auzit probabil de Piraeus… întrebă mai departe delfinul.

Maimuţa se gândi o clipă apoi ţipă:

— Sigur că da. Piraeus este prietenul meu cel mai bun. Săptămâna trecută am vorbit doar cu el.

La auzul acestor cuvinte, delfinul o azvârli furios în apă şi o lăsă să se înece.

Morala acestei anecdote ar fi, după cum vă puteţi imagina şi singuri, că întotdeauna îţi primeşti răsplata după cum meriţi, atunci când pretinzi a fi ceea ce nu eşti."

M.N. Plano

68
GALACTICII

Imaginea de pe dispozitivul holografic începu să pâlpâie. Nu era de mirare, având în vedere că venea de la mulţi parseci distanţă, refractată prin spaţiul cutat al punctului de transfer Pourmin. Făptura plină de noroi flutura şi-şi pierdea uneori controlul. Totuşi, mesajul era foarte clar pentru Suveranul Corectitudinii.

O adevărată colecţie de fiinţe diverse se afla în faţa Suveranului.

Toate erau pictate în picioare. Recunoscu multe rase încă de la prima privire.

Spre exemplu, la stânga se afla un Pila – scund, păros şi înarmat până-n dinţi. Mai încolo, se găsea un Z'Tang, înalt şi stângaci, stând îndărătul unui Serentin, ce semăna cu un păianjen. Un Bi-Gle privea încruntat şi leneş adunarea. Era aşezat lângă o făptură, pe care Suveranul nu reuşi s-o recunoască de la început şi care trebuie să fi fost un client sau un obiect decorativ.

Spre uimirea Suveranului, din delegaţie mai făceau parte un Synthian şi un om.

Un om! Şi nu avea cum să se plângă de acest fapt.

Aproape că era normal să fie inclus şi un terran printre observatorii oficiali – dacă un om cu o asemenea calificare era disponibil – avându-se în vedere că lumea aceasta aparţinea puilor-de-lup.

Până în acel moment, fusese absolut sigur că niciun om nu fusese angajatul Institutului Elitelor, pentru acest sector.

Poate că acesta era un semn în plus, cum că situaţia politică în cele Cinci Galaxii se înrăutăţise în ultima perioadă. Din lumea de acasă, Stăpânii Stinghiei trimiseseră vorbă despre puternicele

confruntări armatele. Luptele fuseseră extrem de dure, iar aliaţii nu făcuseră faţă. Tandu şi Soro, după ce dominaseră vreme îndelungată căile comerciale profitabile, încercau acum să monopolizeze şi asediul Pământului.

Începuseră vremuri grele pentru marele şi puternicul clan Gooksyn-Gubru. Totul depindea acum de anumite linii-patron, neutre, extrem de importante pentru viitor. Dacă s-ar întâmpla ceva care să pună una sau două dintre aceste linii în alianţă, atunci triumful ar fi asigurat. Pe de altă parte, ar fi fost un adevărat dezastru ca vreunul dintre clanurile neutre să se ridice împotriva Marelui Clan!

Influenţarea unor astfel de probleme, în sensul dorit de ei, fusese unul din motivele de bază, atunci când Suveranul Corectitudinii propusese invadarea planetei Garth, mai înainte de orice. Aparent, această expediţie avusese drept scop determinarea gradului de inteligenţă al ostaticilor, în vederea utilizării lor în cercetările secrete, care priveau înaltul Comandament al Terrei. Profilurile psihologice constituiseră dintotdeauna acţiuni încărcate de succes. Iar puii-de-lup erau încăpăţânaţi.

Ceea ce Stăpânii Stinghiei puteau considera drept bun câştigat, în afară de propunerea în sine, făcută de preot, era chiar posibilitatea ca această propunere să aducă multă onoare cauzei clanului: adică să dea lovitura, câştigând noi alianţe printre partidele ce mai şovăiau încă. Totul păruse să meargă atât de bine, la prima vedere… Primul Suveran al Preţului şi Precauţiei…

Preotul ciripi o notă gravă de jale. Până în acea clipă, nu-şi dăduseră seama cu adevărat ce inteligenţă pierduseră, cum bătrânul birocrat calmase/echilibrase sclipirile entuziaste dar nechibzuite ale ale celor doi Suverani mai tineri, cu un simţ profund al realităţii.

„Ce consens, unitate şi ce politică am fi putut avea!”

În plus, în afară de neîncetatele lupte din interiorul Triumviratului, încă destrămat, apăruse această recentă veste proastă: un pământean va face parte din rândul observatorilor oficiali trimişi de Institutul Elitelor. Implicaţiile puteau fi mult prea neplăcute, pentru a mai merita să fie luate în discuţie.

Şi se putea încă şi mai rău!

În timp ce Suveranul îl privea cu deznădejde, pământeanul făcu un pas înainte, în calitate de purtător de cuvânt. Îşi începu declaraţia într-o galactică foarte limpede:

— Felicitări Triumviratului Forţelor Gookyn-Gubru, aflat acum în postură de ocupaţie contestată a lumii închiriate, cu numele de Garth. Vă felicit în numele lui Cough’Quinn 3, înaltul Examinator al Institutului Elitelor. Mesajul de faţă este transmis chiar în acest moment prin intermediul vasului nostru, cu cele mai eficiente şi mai rapide mijloace, astfel încât să vă lăsăm timpul să vă pregătiţi pentru sosirea noastră. Condiţiile din hiperspaţiu ne vor permite să luăm parte la ceremoniile propuse şi să efectuăm testele de inteligenţă necesare, la locul şi în momentul solicitat de voi. Vi se mai aduce la cunoştinţă, de asemenea, că Institutul Galactic al Elitelor a făcut mari eforturi pentru a răspunde cererii voastre neobişnuite, în primul rând prin faptul că s-a grăbit atât de mult şi, în al doilea, pentru că a acţionat pe baza unor informaţii prea puţine la număr.

— Ceremoniile Elitelor reprezintă momente de bună-dispoziţie, mai ales în timpuri atât de confuze cum sunt acestea. Ele sărbătoresc ideea de continuitate şi de veşnică înnoire a culturii galactice, în numele Multonoraţilor Străbuni. Speciile de clienţi reprezintă speranţa, viitorul civilizaţiei noastre şi în asemenea ocazii ne

demonstrăm responsabilitatea, onoarea şi dragostea noastră.

— De aceea, ne apropiem de acest eveniment cu curiozitate, în ceea ce priveşte misiunea pe care clanul Gooksyn-Gubru plănuieşte să o dezvăluie în faţa celor Cinci Galaxii.

Scena dispăru brusc, lăsându-l pe Suveran să contemple ştirile. Era prea târziu, desigur, pentru a anula invitaţiile şi pentru a reprograma ceremonia. Chiar şi ceilalţi Suverani recunoscuseră acest lucru. Schimbarea trebuia să fie completă, iar ei să fie pregătiţi să primească oaspeţi de onoare.

Dacă ar fi încercat să facă altfel, ar fi distrus irevocabil cauza poporului Gubru.

Suveranul începuse să execute mişcările violente ale unui dans al mâniei şi frustrării. Murmură chiar câteva imprecaţii scurte şi dure:

— Blestemat fie diavolul acela de tymbrimian!

Privind retrospectiv, însăşi ideea de „locuitori ai planetei Garth” – populaţie nativă care a supravieţuit holocaustului bururaliilor – era absurdă.

Şi, totuşi, urma falsei dovezi fusese atât de plauzibilă la început, atât de credibilă în posibilităţile pe care le implica în interpretare…

Suveranul Corectitudinii începuse această expediţie în calitate de conducător. Locul său între Molţi păruse a fi asigurat după timpuria demisie a Primului Suveran al Preţului şi Precauţiei. Toate însă se schimbaseră la 180°, când cercetările nu duseseră la descoperirea nici unui garthian şi devenise extrem de clar cât de grav fusese înşelată Justeţea. Acest eşec nu însemna altceva decât faptul că Suveranul nu pusese încă piciorul pe solul acestei planete. Iar asta întârziase nepermis dezvoltarea completă a hormonilor. Cu toate că toţi aceşti factori aveau o importanţă secundară, ei îl puneau pe reprezentantul Molt într-o poziţie îndoielnică.

Urmase insurecţia neocimpanzeilor, care contribuise la aducerea în centrul atenţiei a forţelor militare. Acum, Suveranul Razei şi Ghearei trecuse pe primul plan, părând de neoprit, din punct de vedere politic.

Sosirea reprezentantului Molt determină apariţia în sufletul Suveranului Corectitudinii a unei presimţiri negre. Astfel de evenimente trebuiau să fie triumfătoare, înălţătoare chiar şi pentru cei învinşi. Populaţia moltă reprezenta o renaştere şi o împlinire sexuală pentru rasă. Erau văzuţi, de asemenea, ca reprezentanţii cristalizării planului – consens în obţinerea acţiunii corecte.

Şi, totuşi, de astă dată, consensul era extrem de fragil, aproape impalpabil. Ceva nu era chiar în regulă cu aceşti molţi. Singurul lucru cu care cei trei Suverani se dovediseră a fi de acord fusese faptul că mutarea în hiperspaţiu trebuia să fie folosită pentru Ceremonia Elitelor, într-un anume fel. A încerca să se facă altfel, în acel moment, ar fi însemnat curată sinucidere. Măcar de data asta erau în consens. Altminteri, neîncetata lor dispută afectase grav întreaga expediţie.

Cei mai fanatici dintre soldaţii Ghearei se luaseră la bătaie cu tovarăşi de-ai lor. Birocraţii, soldaţi la pensie, se confruntaseră cu foştii lor camarazi de arme, în problema expediţiilor logistice, devenind muţi, ori de câte ori şeful lor era prea aspru cu ei. Chiar şi printre preoţi, certurile deveniseră ceva frecvent, deşi ei nu ar fi trebuit să fie întotdeauna solidari.

Preotul descoperise de puţin timp ce poate face funcţionalizarea.

Diviziunea mersese până la trădare! Pentru că din ce altă cauză ar fi fost răpiţi doi dintre cimpanzeii de frunte ai rasei lor?

Acum Suveranul Preţului şi Precauţiei insista asupra calităţii în procesul de selecţie al unui nou mascul. Fără nicio îndoială, birocratul era cel dintâi responsabil pentru „evadarea” cimpanzeului

Fiben Bolger. Ah, o fiinţă atât de promiţătoare ca aceea! în mod sigur, până la acea oră, fusese transformat în vapori şi în cenuşă.

Şi, desigur, pentru acest fapt nu era responsabil niciunul dintre Suverani.

Un servitor kwackoo se apropie şi se aşează în genunchi ţinând în cioc un cub cu informaţii. După ce primi aprobarea, aşează înregistrarea în dispozitive de redare.

Camera se întunecă, iar Suveranul privi la imaginea surprinsă de o cameră amatorială, în care predomina ploaia şi întunericul. Se înfiora, fără voie, din cauza mizeriei şi a urâţeniei unui oraş ce aparţinuse puilor-de-lup.

Imaginea se mută pe un petec de noroi… pe o alee întunecată, pe o barcă desfundată, construită din sârmă şi lemn, asemenea unei colivii, adăpostind păsări terestre… pe un braţ de haine pline de apă, aflate în spatele unei fabrici, ale cărei porţi erau încuiate cu un lacăt… urme de paşi duceau spre un câmp răvăşit, noroios, aflat în spatele unui gard aplecat… mai multe urme de paşi se îndreptau spre întunecata sălbăticie…

Implicaţiile imaginilor deveniseră evidente pentru Suveran, încă cu mult timp înainte de a audia concluzia raportului investigatorilor.

Neo-cimpanzeul descoperise cursa ce i se pregătise! Se părea că evadase foarte bine! Suveranul prinse să danseze pe stinghie, făcând o serie de paşi în stil clasic.

— Distrugerea şi răul
făcut programului nostru
sunt grave.
Dar nu sunt, nici nu pot fi
ireparabile!

La un semn, însoţitorii kwackoo se grăbiră să înainteze. Prima comandă a Suveranului li se adresă direct:

— Trebuie să mărim, să sporim, să creştem
sarcinile şi stimulentele noastre

să fie informată femela
că suntem de acord,
că acceptăm cererea ei.
Are permisiunea de a merge la Bibliotecă.
Servitorul făcu o plecăciune adâncă iar celălalt kwackoo croncăni:
— Zooon!

69
GUVERNUL ÎN EXIL

Holotacul devenea curat, pe măsura ce mesajul interstelar se apropia de final. Când luminile se aprinseră din nou, membrii Cosiliului se priviră uimiţi unii pe alţii:

— Ce… ce vrea să însemne? întrebă colonelul Maiven.

— Nu sunt sigur, îi răspunse comandantul Maiven. Gubru pun ceva la cale. Mu Chen, administratorul adăpostului, bătea darabana în tăblia mesei.

— După toate aparenţele, sunt oficialităţi ale Institutului Elitelor. Se pare că sensul mesajului este următorul: invadatorii pun la cale un fel de Ceremonie a Elitelor şi au invitat martori.

„Până aici e clar”, gândi Megan.

— Credeţi că asta are vreo legătură cu acea misterioasă construcţie de la sud de Port Helenia? întrebă ea, într-un târziu. Zona aceea a constituit un subiect foarte discutat în ultima vreme.

Colonelul Maiven dădu din cap.

— Înainte nu fusesem de acord cu această presupunere, dar acum mă tem că trebuie să-mi revizuiesc părerile.

— De ce oare vor să ţină o Ceremonie a Elitelor pentru kwackoo aici, pe Garth?! se miră cimpanzeul. Nu are niciun sens. Să devină, în felul acesta, pretenţia lor asupra contractului nostru de închiriere mai mare?

— Mă cam îndoiesc, răspunse Maiven. Poate că nu e deloc o ceremonie pentru kwackoo.

— Dar atunci pentru cine?

Maiven ridică din umeri. Kylie comentă:

— Oficialităţile de la Institutul Elitelor par să fie şi ele dezorientate.

Urmă un lung moment de tăcere apoi Kylie vorbi din nou:

— Cât de important vi se pare faptul că purtătorul de cuvânt a fost un om?

— Bineînţeles că ei au dorit ca el să fie un fel de ghiont pentru Gubru, zâmbi Maiven. E posibil ca omul acela să nu fie decât un simplu funcţionar-ucenic, la filiala locală a Institutului Elitelor. Scoaterea lui în faţa lui Pila, a lui Z'Tang şi a lui Serentini nu poate să însemne decât faptul că Pământul nu a pierdut încă partida. Şi că anumite puteri ţin să sublinieze acest lucru pentru invadatori.

— Hmm, Pila. Sunt nişte clienţi duri şi membri ai clanului Soro. A avea un purtător de cuvânt om ar putea reprezenta o insultă pentru Gubru, dacă nu există nicio garanţie că pe Terra totul e în regulă.

Maiven înălţă din umeri: înţelesese ce voia să spună Kylie.

Dacă Soro dominau în prezent spaţiul vital al Terrei, urmau să aibă loc vremuri grele.

Din nou, se instaura un moment prelung de linişte.

— Vorbeau despre o mutaţie hiperspaţială, argumentă într-un târziu colonelul Megan. Chestiile astea costă zdravăn. Gubru trebuie că au mult material pentru ceremonia asta.

„Într-adevăr!", gândi Megan, ştiind că o moţiune fusese deja înaintată Consiliului. Chiar în acea clipă, realiză că menţinerea sfatului lui Uthachalthing va fi greu de justificat.

— Sugerezi vreo ţintă anume, colonele?

— Sigur că da, doamnă Coordonator. Maiven se ridică în capul oaselor şi îi căută privirea. Cred că aceasta este ocazia mult aşteptată.

În susul şi în josul mesei avură loc numeroase mişcări din cap, în semn de aprobare.

„Aprobă din plictiseală şi din frustrare sau, pur şi simplu, din cauza atmosferei de aici, gândi Megan. Şi, totuşi, nu constituie aceasta şansa de

aur? – a se confrunta sau a fi pierduţi pentru totdeauna.?”

— Nu-i putem ataca pe emisarii Institutului Elitelor, arunci când vor sosi, sublinie ea şi observă, mulţumită, că toată lumea a înţeles acest lucru. Totuşi, sunt de acord, că poate fi o fereastră de oportunitate, timp în care se poate realiza un raid.

Consensul era evident. Dar, într-un anume colţ al minţii, lui Megan îi rămase, bine ascunsă, ideea că trebuie să mai rediscute problema. Cu toate astea, şi ea se simţea gata-gata să izbucnească de nerăbdare.

— Îi vom da noi ordina maiorului Prathachulthorn. O să aibă drepturi depline de acţiune, cu condiţia să nu fie niciun atac mai devreme de întâi noiembrie. Sunteţi de acord?

Răspunsul fu o simplă ridicare de mâini. Comandantul Kylie ezită o clipă şi apoi se alătură celorlalţi.

„Ne asumăm responsabilitatea”, gândi Megan. Şi se întrebă dacă în iad există un loc special pentru mamele care şi-au trimis fiii pe front.

70
ROBERT

„Nu era nevoită să plece, nu-i aşa? Vreau să spun că ea însăşi a afirmat că totuşi e-n regulă.”

Robert îşi frecă barba tunsă perie. Se gândi să facă o baie şi să se radă. Probabil că, odată ajuns afara, la lumina zilei, maiorul Prathachulthorn avea să anunţe o şedinţă, iar comandantului îi plăcea ca ofiţerii lui să fie prezentabili.

„Ceea ce ar trebui, de fapt, să fac, ar fi să dorm”, îşi dădu seama Robert.

Tocmai terminaseră seria de exerciţii de noapte. Era chiar momentul potrivit pentru a recupera din orele pierdute de somn. Şi, totuşi, se trezise prea emoţionat şi prea plin de energie, ca să mai poată rămâne în pat, după numai vreo două ore, de când pusese capul pe pernă.

Aşa că se ridică şi se duse la biroul mic, cuplă sursa de informaţii, astfel încât luminile ei să nu-l deranjeze pe celălalt ocupant al camerei şi începu să recitească ordinul detaliat de luptă al maiorului.

Trebuia să recunoască faptul că era ingenios şi lucrat cu profesionalism.

Multiplele posibilităţi păreau să ofere suficient de multe căi eficiente pentru utilizarea de forţe limitate, în vederea lovirii din plin a inamicului.

Tot ce le mai rămânea de făcut acum era să aleagă ţinta. Şi existau deja mai multe posibilităţi.

Totuşi, ceva în legătură cu ansamblul edificiului îi stârni lui Robert impresia că este greşit. Documentul studiat nu-i sporea încrederea în viitoarele acţiuni, aşa cum sperase. Imaginaţia sa închipuia undeva, în spaţiul de deasupra capului său, ceva care prindea vagi contururi, oarecum asemănător cu nişte nori întunecaţi ce învăluiseră

munţii pe timp de furtună, nu cu multă vreme în urmă – o formă de manifestare a neliniştii sale.

Pe sub pături, traversând cămăruţa, se mişcă o formă: se vedea limpede braţul subţire întins, o bucată de piele de viţel şi o coastă.

Robert se concentra şi şterse nimicul pe care-l crease numai cu puterea empatică a aurei sale. De la o vreme, începuse să-l influenţeze visele Lydiei şi nu era cinstit să o copleşească cu propria-i dezordine interioară. În ciuda recentei lor intimităţi fizice, erau străini în multe privinţe încă.

Încercă să se calmeze, rememorând aspectele pozitive manifestate în ultimele zile. Planul de luptă demonstra că maiorul luase, în sfârşit, în serios şi ideile sale. Iar timpul pe care-l petrecuse cu Lydia constituise ceva mai mult decât o simplă plăcere fizică. Robert nu realizase încă până atunci cât de mult îi lipsise atingerea unui individ din propria-i specie. Oamenii sunt capabili să suporte izolarea mai bine decât cimpanzeii, care puteau cădea într-o profundă depresie, dacă ar fi lipsiţi prea mult timp de partenerul de scărpinat. Femelele şi bărbaţii aveau însă şi ei nevoi asemănătoare cu acelea ale maimuţelor.

Concentrarea lui Robert nu era încă deplină: îi mai zburau gândurile, în direcţii neaşteptate. Chiar şi în timpul celor mai pasionante momente petrecute alături de Lydia, continuase să se gândească la altcineva.

„Chiar trebuia să plece? În mod logic, nu exista niciun motiv concret care să o determine să plece către muntele Fosssey. Gorilele erau foarte bine îngrijite.”

Evident, gorilele ar fi putut să fie foarte bine şi o scuză. O scuză, pentru a scăpa o perioadă de aerul de dezaprobare al maiorului Prathachulthorn. O scuză pentru a evita descărcările de pasiune umană.

Athaclena avusese, probabil, dreptate, atunci când îi spusese că nu era nimic anormal în

încercarea sa de a-şi căuta propria specie. Dar avea şi ea sentimente. Tânără şi singură, putea fi rănită chiar şi de ceva care i se părea a fi drept.

— Drace! murmură Robert. Vedea cuvintele de pe ordinul maiorului ca prin ceaţă. Drace, mi-e dor de ea!

Dincolo de perdeaua ce separa încăperea de restul peşterii, se porni un fel de zarvă. Robert aruncă o privire către ceas. Era numai patru dimineaţa.

Se ridică şi-şi trase pantalonii pe el. Nicio distracţie neplanificată, la ora aceasta, nu putea constitui o idee prea fericită. Numai pentru că duşmanul fusese liniştit în ultima lună, nu era un motiv să se creadă că va rămâne în permanenţă aşa. Poate că Gubru renunţaseră la planurile lor şi porniseră vreun raid.

Auzi un lipăit de picioare desculţe pe stâncă.

— Căpitane Oneagle?! rosti o voce dincolo de perdea.

Robert înainta câţiva paşi şi o dădu într-o parte. Un mesager cimpanzeu stătea în faţa sa, respirând din greu.

— Ce se întâmplă?

— Of, domnule, mai bine-aţi veni repede!

— În regulă, numai să-mi iau armele.

Cimpanzeul scutură din cap.

— Nu e vorba de lupte, să trăiţi. Sunt… sunt numai nişte cimpanzei care au venit din Port Helenia.

Robert se încruntă uşor. Mai veniseră şi altă dată recruţi din oraş, în grupuri mici. Care era problema, de data asta? O auzi pe Lydia mişcându-se şi ştiu că zgomotul reuşise s-o trezească.

— Bine, îi spuse cimpanzeului, îl vom interoga mai târziu…

Mesagerul îl întrerupse surescitat:

— Dar, domnule, este Fiben! Fiben Bolger, să trăiţi! S-a întors.

— Ce spui? clipi Robert, neînţelegând.

Auzi un foşnet în spatele său.

— Rob… Ce naiba se întâmplă cu…

Robert nu mai apucă să-i răspundă. Chiotul lui de bucurie se izbi ascuţit de pereţii de stâncă, făcând să vuiască spaţiul închis. Îl îmbrăţişa şi-l sărută pe cimpanzeul uluit, apoi o luă în braţe pe Lydia şi o azvârli în sus.

— Ce…? începu ea să întrebe, apoi se opri, deoarece se trezise adresându-se spaţiului gol, unde cu o clipă înainte se aflase el.

De fapt, nu era nevoie să se grăbească. Fiben şi escorta sa se găsea încă la o oarecare distanţă. Până când aveau să apară la orizont caii lor, umplând de praf drumul dinspre nord, le rămânea destul timp. Lydia se îmbrăcă fără zgomot şi veni ca să se aşeze lângă Robert, pe scară. Lumina zorilor tocmai alunga de pe boltă ultimele stele palide.

— Toată lumea e în picioare, spuse Lydia, privindu-l cu coada ochiului. L-au trezit şi pe maior. Toţi cimpanzeii sar în sus de bucurie. E un maimuţoi aşa de important ăsta pe care-l aşteptăm?

— Fiben? râse Robert. Îşi sufla în palme, să se încălzească. Da, se poate spune despre Fiben că e neobişnuit.

— Mulţumesc, mi-am dat şi eu seama de asta.

Lydia îşi puse mâna streaşină la ochi, ferindu-se de văpaia luminii ce venea dinspre răsărit, şi privi lung în direcţia trecătorii dintre munţii înalţi:

— E vorba de cel bandajat?

— Hmm? făcu surprins Robert.

Uitase că vederea Lydiei fusese puternic dezvoltată bio-organic în perioada stagiului efectuat în Marină. O invidia pentru asta.

— Nu m-ar mira. Fiben se loveşte întotdeauna de ceva. Urăşte chestia asta, dar afirmă că i se trage din stângăciile înnăscute. Întotdeauna l-am suspectat însă de o adevărată afinitate pentru necazuri. Adevărat că n-am mai cunoscut alt cimpanzeu atât de hotărât să meargă întotdeauna

până-n pânzele albe, uneori numai de dragul de a avea ce povesti după aceea.

După mai bine de un minut, reuşi să recunoască trăsăturile prietenului său. Urlă şi-i făcu semn cu mâna. Fiben râse cu toată gura şi-i făcu, la rându-i, din mâna dreaptă – stânga zăcea imobilizată lângă trup.

Alături, pe o iapă slăbănoagă, înainta o femelă, pe care Robert nu o cunoştea.

Un mesager sosi dinspre intrarea peşterii şi salută.

— Domnule, maiorul doreşte ca dumneavoastră şi locotenentul Bolger să coborâţi la el, imediat după sosirea acestuia.

Robert dădu din cap.

— Spune-i maiorului Prathachulthorn că vom fi la locul fixat imediat, în timp ce caii parcurgeau ultima bucată a drumului, Lydia veni mai aproape şi-şi strecură mâna într-a lui. Robert simţi un val de căldură urcând în el, peste unda de vinovăţie resimţită încă de pe când citea planul de luptă. Se strădui să rămână nemişcat şi să ţină în frâu sentimentele ce i se învălmăşeau în piept.

„Fiben e viu! se miră el. Trebuie să iau legătura cu Athaclena. Sunt sigur că va fi foarte fericită."

Maiorul Prathachulthorn avea un tic nervos: se trăgea în permanenţă de urechi. În timp ce asculta rapoartele subordonaţilor, se foia în scaun şi, uneori, se apleca pentru a mormăi ceva în dispozitivul de informaţii, solicitând de fiecare dată altceva. În astfel de momente, părea distrat, dar dacă vorbitorul îşi înceta discursul sau numai dacă încetinea ritmul, începea să bată nervos darabana cu degetele mâinii drepte. În aparenţă, Prathachulthorn avea o minte iute, fiind în stare să facă mai multe lucruri simultan. Totuşi, dincolo de această calitate, cimpanzeii se emoţionau foarte tare înaintea sa, nu mai reuşeau să fie coerenţi şi amuţeau. Acest fapt nu avea darul, nici pe departe, să modifice în bine opinia maiorului despre trupele

neregulate, care se aflaseră de puţină vreme sub comanda lui Robert şi a Athaclenei.

În ceea cel privea pe Fiben, asta nu era o problemă. Atâta timp cât îi dădeai suc de portocale, îşi continua liniştit povestea. Chiar şi Prathachulthorn, care de obicei întrerupea rapoartele, pentru a pune întrebări, dovedindu-se fără milă în privinţa detaliilor, stătu liniştit şi ascultă până la capăt istoria dezastruoasei insurecţii din vale, a capturării lui Fiben, a interogatoriilor şi a testelor făcute de cei din suita Suveranului Corectitudinii, precum şi a teoriilor lui Gailet Jones.

Din când în când, Robert arunca câte o privire spre femela cimpanzeu, pe care Fiben o adusese cu el din Port Helenia. Sylvie stătea într-o parte, între Benjamin şi Elsie, ţeapănă şi mândra. Când i se cerea să intervină, într-un moment sau altul al povestirii, o făcea cu voce calmă. În restul timpului, stătea cu privirile aţintite asupra lui Fiben.

Aceasta descrise cu grijă situaţia politică din rândurile forţelor Gubru, aşa cum o înţelesese el. Când ajunse la seara evadării, povesti despre capcana pe care le-o întinsese Suveranul Preţului şi Precauţiei şi încheie scurt:

— Aşa că am hotărât, împreună cu Sylvie, că ar fi mai bine să ieşim din Port Helenia, pe o altă cale decât pe mare.

Ridică din umeri.

— Am ieşit printr-o gaură în gard şi, în cele din urmă, am ajuns la un avanpost părăsit. Aşa că, iată-ne!

„Foarte bine”, gândi Robert cinic.

Bineînţeles că Fiben lăsase la o parte înjurăturile şi felul în care au evadat. Fără îndoială, avea să completeze raportul cu detalii, pe care avea să-l scrie pentru maior, dar, cel puţin, nimeni nu va trebui să-l tragă de limbă Apoi îl văzu pe Fiben privind în direcţia lui şi clipind cu subînţeles.

„Aş putea să pariez că asta e o poveste pentru care ai nevoie de cel puţin cinci beri!”, gândi el.

Prathachulthorn se aplecă în faţă:

— Spui că ai văzut această instalaţie pentru hiperspaţiu? Ştii exact unde este localizată?

— Am fost pregătit ca cercetaş, domnule maior. Voi ataşa în raportul meu şi o schiţă a locului.

Prathachulthorn clătină din cap:

— Dacă n-aş fi avut deja rapoartele în acest sens, nu aş fi crezut nicio iotă din povestea ta. Dar, dată fiind situaţia, trebuie să te cred. Şi spui că era o chestie costisitoare chiar şi pentru standardele Gubru?

— Da, să trăiţi. Eu şi Gailet am ajuns la această concluzie. Gândiţi-vă numai că oamenii au reuşit să convoace dor câte o Ceremonie a Elitelor, pentru fiecare din rasele client, în toţi aceşti ani care au trecut de la contact, şi ambele au avut loc pe Tymbrimi. De aceea, alţi clienţi, cum ar fi kwackoo, ne dau tot timpul peste nas.

— Pe de o parte, cred că este vorba de obstrucţia politică la care ne supun clanuri duşmane, cum ar fi Gubru sau Soro. Pe de altă parte, sunt foarte săraci, după standardele galactice.

Era evident că Fiben învăţase multe lucruri. Robert realiza că fusese masiv influenţat de personalitatea lui Gailet Jones. Cu dezvoltatul său simţ empatic, sesiza la prietenul său unele reacţii vagi, ori de câte ori îi pomenea numele.

Robert o privi cu un ochi examinator pe Sylvie.

„Hmm, se pare că viaţa lui Fiben s-a complicat”.

Lucrul ăsta-i reaminti de propria-i situaţie.

„Fiben este unic!”, oftă el.

Întreaga viaţă îşi dorise să înveţe să fie mai sensibil, să-i înţeleagă mai bine pe ceilalţi şi, mai ales, să-şi înţeleagă propriile sentimente. Acum, îşi îndeplinise dorinţa şi nu resimţea decât ură pentru astfel de împlinire.

— Pe Darwin, Bunul Dumnezeu şi Pacea Verde! izbi Prathachulthorn cu pumnul în masă. Domnule Bolger, dumneata vii cu aceste veşti la momentul cel mai potrivit.

Se răsuci către Lydia şi Robert.

— Ştiţi ce înseamnă acest lucru, domnilor?

— Păi… începu Robert.

— O ţintă, domnule, răspunse Lydia scurt.

— Exact, o ţintă. Se potriveşte perfect cu mesajul acela, pe care tocmai l-am primit de la Consiliu. Dacă nu reuşim să distrugem această instalaţie – de preferat înainte de sosirea demnitarilor de la Institutul Elitelor – atunci am putea să-i lovim pe Gubru acolo unde-i doare mai tare: la portofel.

— Dar… încercă Robert să protesteze.

— Ai auzit ce ne-a spus spionul nostru chiar mai înainte, îl întrerupse maiorul nerăbdător. Clanul Gubru au început să producă evenimente negative în spaţiu. Conducătorii lor de pe Garth îşi stau unul altuia în gât şi asta ar putea fi ultima picătură. Am putea chiar să ne planificăm de aşa natură atacul, încât întregul lor Triumvirat să se găsească, la momentul oportun, în acelaşi şoc.

Robert scutură din cap.

— Nu credeţi că ar trebui să ne mai gândim, domnule? Vreau să întreb ce facem cu oferta pe care Suveranul Corectitudinii…

— Justeţii, îl corectă Fiben.

— Mă rog, al Justeţii, da… Ce facem deci cu oferta înaintată lui Fiben şi doctorului Jones?

— E o capcană cât se poate de evidentă, Oneagle. Fii serios, nu e vorba de nicio ofertă, răspunse maiorul.

— Sunt serios, domnule. Nu sunt mai priceput în astfel de probleme decât este Fiben sau dr. Jones. Şi, desigur, admit că poate fi o capcană. În aparenţă, cel puţin, pare a fi însă o afacere perfectă pentru Terra. O afacere la care nu putem renunţa, fără măcar să o înaintăm Consiliului.

— Nu mai avem vreme, răspunse Prathachulthorn, scuturând din cap. Ordinele mele sunt să se opereze cu discreţie şi, dacă se poate, înainte de sosirea demnitarilor galactici.

Robert simţi cum îl cuprinde disperarea.

— Atunci, cel puţin, să ne consultăm cu Athaclena. E fiică de diplomat. Ar putea să vadă unele ramificaţii, pe care noi nu le vedem.

Încruntarea lui Prathachulthorn vorbea de la sine.

— Dacă avem timp, desigur, aş fi bucuros să-i solicit părerea tinerei tymbrimiene.

Era clar însă că numai simpla menţionare a acestei propuneri îl deranja nespus pe maior, care bătu cu palma în masă, cerând linişte:

— Acum, ar fi mai bine, cred, să convocam o şedinţă a ofiţerilor şi să discutăm tacticile posibile împotriva acestei instalaţii de hiper-transport.

Se răsuci către ceilalţi cimpanzei.

— Asta-i tot, pentru moment, Fiben. Îţi mulţumesc pentru acţiunea promptă şi curajoasă. Ce-am spus e valabil şi pentru dumneavoastră, domnişoară.

Făcu un semn din cap către Sylvie.

— Aştept cu nerăbdare rapoartele voastre în scris.

Elsie şi Benjamin se ridicaseră şi se apropiaseră de uşă. Ca simpli ofiţeri, numai cu brevet, erau excluşi din rândul membrilor personalului direct subordonat lui Prathachulthon. Fiben se ridică, la rândul său, mult mai greu, susţinut de Sylvie.

Robert se grăbi să-i şoptească maiorului:

— Domnule, sunt sigur că a fost, pur şi simplu, o scăpare din partea dumneavoastră, dar Fiben are un anumit grad în cadrul forţelor coloniale de apărare. Dacă-l excludeţi de la Consiliu, s-ar putea să nu fie un gest prea bun din punct de vedere politic.

Prathachulthorn clipi de câteva ori, uitându-se lung la el. Deşi nu i se citea nimic pe faţă, Robert

ştia că pierduse şi de data asta.

— Da, desigur, spuse rece maiorul, te rog să-l anunţi pe locotenentul Bolger că este binevenit, dacă nu cumva este prea obosit.

Se răsuci apoi, ţeapăn, spre dispozitivul de informaţii şi solicită câteva dosare. Robert se strâmbă, simţind privirea Lydiei aţintită asupra sa.

„O să ajung la disperare cu lipsa mea de tact”, gândi, îndreptându-se către uşă, ca să-l prindă pe Fiben de braţ.

Cimpanzeul îi zâmbi larg.

— Cred că iar e ora adulţilor pe-aici, îi spuse el în şoaptă, arătându-i-l din priviri pe maior.

— E chiar şi mai rău, bătrâne. Tocmai ţi-am făcut rost de un post onorific în categoria adulţilor.

„Ah, dacă privirile ar putea înjura, gândi Robert, privind la faţa amărâtă a prietenului său. Şi tu credeai că e vremea lui Miller, nu-i aşa?”

Se certaseră în trecut, cu privire la posibilele origini istorice ale acestei expresii.

Fiben o strânse uşor de umăr pe Sylvie, după care se îndreptă spre camera sa. Ea clătină din cap, se răsuci şi-o urmă pe Elsie. Benjamin, în schimb, rămase pe loc în continuare, văzând gestul lui Robert, care-i ordona acest lucru. Când trecu prin dreptul lui, îi strecură în palmă un disc mic. Nu cuteză să spună nimic cu voce tare, dar, folosind limbajul mâinilor, contura cuvântul „mătuşă”.

Benjamin dădu din cap scurt şi plecă.

Prathachultorn şi Lydia erau deja cufundaţi în planul de luptă, când Robert se întoarse la masă. Maiorul se răsuci spre el şi-i spuse:

— Mă tem că nu vom avea timp să ne folosim de niciunul din efectele bacteriologice, oricât de ingenioasă şi de valoroasă ar fi ideea ta…

Cuvintele trecură neobservate. Robert se aşeză, gândindu-se că tocmai comisese primul act de trădare. Înregistrând în secret şedinţa, inclusiv raportul anterior al cimpanzeului, violase codul de legi interne. Dându-i minidiscul lui Benjamin,

încălcase protocolul. Ordonându-i cimpanzeului să predea înregistrarea unui străin, tocmai comisese un act de înaltă trădare, conform unora dintre opinii.

71
MAX

Un neo-cimpanzeu puternic păşi uşor în camera de la subsol, având ambele mâini legate cu un lanţ. Se îndepărtă nervos de cei ce-l păzeau, cimpanzei îmbrăcaţi în haine de-ale invadatorilor, când aceştia îl împinseră către celălalt capăt al lesei improvizate. Din când în când, se zgâia dispreţuitor la tehnicienii străini, privindu-i de sus.

Faţa nu-i fusese în întregime distrusă, dar avea mari porţiuni de piele roz, cu ţesuturile deschise şi, în unele părţi chiar livide, cu părul lipsă. Adevărat că rănile urmau să se vindece, însă niciodată nu avea să arate bine.

— Hai, mişcă, rebel afurisit, îi împinse unul dintre cimpanzeii de pază. Păsările vor să-ţi pună nişte întrebări.

Max se strădui cât putu să nu-i ia în seamă pe cei ce urmau să-l ancheteze. Înainta, mai mult împins, spre o zonă apropiată de centrul uriaşei încăperi. Acolo, în picioare, aşteptau mai mulţi kwackoo, pe suprafaţa netedă a unei platforme – instrument ce se afla la un nivel superior.

Max îl fixă cu privirea pe cel ce părea a fi conducătorul şi făcu o plecăciune abia schiţată. Atât de simplă, încât o obliga pe pasăre să-i răspundă în acelaşi mod.

Lângă kwackoo se mai aflau, tot în picioare, încă trei colaboraţionişti. Doi era cimpanzei bine îmbrăcaţi, care obţinuseră profituri însemnate furnizând echipament de construcţie şi mână de lucru pentru forţele de ocupaţie. Se zvonea chiar că unele dintre înţelegeri fuseseră făcute pe socoteala partenerilor de afaceri oameni, care lipseau. Alte variante vorbeau despre acordul şi

sprijinul direct al oamenilor închişi pe insula Cilmar sau pe alte insule.

Max nu mai ştia pe care dintre versiuni să o creadă. Al treilea cimpanzeu de pe platformă era comandantul forţei auxiliare de anchetă. Era o fiinţă înaltă, plină de sine, pe nume Gheară-de-Oţel.

Max cunoştea, în linii mari, protocolul pentru întâmpinarea trădătorilor, aşa că îşi scoase caninii uriaşi de sub acoperământul buzelor groase şi scuipă la picioarele lor.

Se auzi un urlet de furie şi cei din jur prinseră să-l izbească din toate puterile, făcându-l să se prăbuşească. Tocmai îşi ridicaseră din nou bastoanele, când un ciripit scurt al conducătorului kwackoo îi opri brusc.

Făcură un pas înapoi şi efectuară o plecăciune.

— Sunteţi siguri – aveţi certitudinea că acesta – acest individ este cel pe care-l căutăm?

Ofiţerul penat privea întrebător în direcţia lui Gheară-de-Oţel.

Cimpanzeul dădu din cap, în semn de aprobare.

— A fost găsit rănit chiar lângă locul unde Gailet Jones şi Fiben Bolger au fost capturaţi. A fost văzut în compania lor, înainte de arestare şi este cunoscut ca fiind unul dintre prietenii familiei ei, de mai mulţi ani. Am pregătit o analiză, arătând cum contactul său cu aceşti indivizi îl face să devină un subiect de studiu interesant, pentru cercetările noastre.

Kwackoo aprobă din cap.

— Ne-ai fost de mare ajutor, îl felicită el pe Gheară-de-Oţel. Vei fi răsplătit-recompensat la un nivel înalt. Deşi unul dintre candidaţii propuşi de Suveranul Corectitudinii a scăpat, într-un fel sau altul, plasei iniţiate de noi. Noi ne aflăm acum într-o poziţie potrivită pentru a alege – a selecta pe cel mai potrivit membru care să-l înlocuiască. Te vom informa la timp.

Max trăise sub apăsarea legilor Gubru prea mult timp pentru a nu-şi da seama că aceştia erau nişte birocraţi, urmaşi demni ai Suveranului Preţului şi Precauţiei. Deşi habar n-avea ce voiau de la el şi cam cu ce i-ar fi putu el ajuta.

De ce îl aduseseră aici?

În creierul munţilor, dincolo de golful de la Port Helenia, se afla un fel de stup zumzăitor, care le dădea dureri de cap, invadatorilor. Asta să fie?

În timpul lungii călătorii cu autoliftul, Max îşi simţise părul încărcat la maxim cu energie statică, în timp ce alături stăpânii Gubru şi clienţii lor testau instrumente de mare putere.

Funcţionarii kwackoo îşi întorseseră privirile către el, foarte discret.

— Vei avea două funcţii, îi spuseseră lui Max. Două ţeluri: ne vei da informaţii folositoare nouă; ne vei ajuta – ne vei asista la efectuarea unui experiment.

Max rânji larg.

— Nu voi face niciuna, nici alta. Şi nici măcar nu-mi pasă dacă asta e lipsă de respect sau nu. Puteţi să vă puneţi hainele de clowni şi să mergeţi pe triciclete, eu unul nu o să vă spun nimic mai mult.

Kwackoo clipi o dată şi încă o dată, ascultând traducerea ordinatorului. Apoi, avu un schimb de ciripituri cu colegii săi, după care se răsuci spre el:

— Ai înţeles greşit ceea ce vrem de la tine. Nu vor fi întrebări. Aşa că nu trebuie să vorbeşti. Cooperarea ta nici măcar nu este necesară.

Mulţumirea şi suficienţa declaraţiei păsăroiului sunau îngrozitor.

Max se cutremură, având brusc o premoniţie. Când îl capturase pentru prima oară, duşmanul încercase să obţină unele informaţii de la el. Se încăpăţânase, hotărât să reziste din toate puterile, dar rămăsese, pur şi simplu, interzis, când realizase că tot ceea ce-i interesa erau locuitorii indigeni ai planetei Garth.

„Unde sunt fiinţele pre-receptive la senzaţii? îl întrebaseră la nesfârşit, asemenea unor maşini stricate. Unde sunt garthienii?”

Fusese extrem de uşor să-i inducă în eroare, spunându-le o căruţă de minciuni, deşi erau dotaţi cu droguri specializate în dezlegatul limbilor şi cu puternice maşini psi. Porniseră însă de la nişte presupuneri fundamentale atât de naive, încât parcă îşi doreau să fie prostiţi! Max încercase să şi-i imagineze pe Galactici, înnebunindu-se după o asemenea culegere de basme pentru copii! Nu reuşise, dar realitatea era acolo, lângă el. Gubru doreau să fie înşelaţi! Avusese o zi grea atunci, dar învăţase, fără mari probleme, cum să le ofere ceea ce păreau că-şi doresc – minciuna.

Spre exemplu, se luptase să nu admită că garthienii există. Pentru un timp acest lucru păruse să-i convingă de contrariu, mai ales că urmele erau proaspete. În final, renunţaseră şi-l lăsaseră în pace. Poate că, în sfârşit, realizaseră că fuseseră traşi pe sfoară. Oricum, după acel interogatoriu i-a fost încredinţată o muncă în sectorul construcţiilor şi, după o perioadă, crezuse că reuşise să se facă uitat.

„De fapt, nu uitaseră”, îşi dădea seama acum.

Oricum, cuvintele kwackoo-ului îl deranjaseră.

— Ce vrei să spui? Că nu vreţi să-mi puneţi întrebări?

Gheară-de-Oţel îşi zburli mustaţa şi răspunse vizibil uşurat.

— Înseamnă că o să stoarcem din tine tot ceea ce se poate. Toată maşinăria asta – făcu un semn cu mâna în jurul său – va fi concentrată asupra ta. Răspunsurile vor ieşi singure la iveală. Tu însă nu te vei putea mişca din loc.

Max trase aer în piept, simţindu-şi inima bătându-i puternic în coşul pieptului. Ceea ce îi întărea puterile în aceste momente, de cumpănă era hotărârea fermă de a nu le da satisfacţie

trădătorilor acestora aşteptând mut blestemăţiile la care-l vor supune.

— Asta… asta e împotriva… Legilor Războiului.

Gheară-de-Oţel ridică din umeri. Îi lăsă birocratului kwackoo misiunea să-i explice cretinului din faţa sa ceea ce părea destul de clar.

— Legile protejează mai degrabă speciile şi lumile decât pe indivizii izolaţi. Şi apoi niciunul dintre cei pe care-i vezi aici nu face parte din casta preoţilor.

„Sunt dintre cei mai fanatici!”, realiză Max.

Oftă şi le spuse adio, în gând, masculilor, femelelor şi copiilor ce aparţineau grupului familiei sale, în special nevestei sale dintâi, pe care pricepuse că nu avea s-o mai revadă. Şi, tot în gând, se aplecă deasupra frunţii tuturor şi depuse acolo sărutul de adio.

— Aţi făcut două greşeli, le spuse el celor care-l capturaseră. Prima a fost că aţi lăsat-o pe Gailet să vă scape vie, iar Fiben şi-a bătut din nou joc de voi toţi. Ştiind aceste informaţii, nu puteţi să-mi faceţi nimic.

Gheară-de-Oţel mârâi furios:

— Bucură-te cât mai poţi de scurta victorie pe care ai reuşit-o. Ne vei mai fi încă de ajutor, în încercarea de a afla lucruri în plus despre foştii tăi patroni.

— Poate, dădu Max din cap. Cea de-a doua greşeală a fost că m-aţi lăsat legat de acest…

Îşi lăsase mâinile să-i atârne. Acum le ridică brusc, din toate puterile, trăgând violent de lanţ. Îi prăvăli pe podea pe doi dintre paznici, mai înainte ca aceştia să se dezmeticească şi să lase legăturile să le scape din mâini.

Max se fixă bine pe picioare şi făcu lanţul greu să pocnească asemenea unui bici. Cei din escortă încercară să se ferească, dar nu toţi reuşiră s-o facă la timp. Unul dintre cimpanzei îşi pierdu, pur şi simplu, scalpul. Altul, străduindu-se să se ferească

de loviturile mortale, îi izbi pe cei trei kwackoo, care căzură asemenea unor popice.

Max urlă de bucurie. Îşi răsucea arma cu atâta furie, încât în foarte scurt timp toată lumea era fie la pământ, fie fugea cu toată viteza spre capetele sălii imense. Realizând că nu mai avea adversari, schimbă axul de rotaţie şi dădu drumul lanţului către înălţimi. Acesta zbură ca din praştie şi se înfăşură pe balustrada de deasupra capului său.

Din acel moment, totul se dovedi a fi extrem de simplu: paznicii erau mult prea uluiţi, pentru a încerca să-l oprească. Când avea să ajungă sus, va pierde, evident, secunde preţioase cu desfacerea lanţului de pe balustradă. Din moment ce era legat cu cătuşe, trebuia să meargă cu ele.

„Dar unde anume?”, se întrebă, în vreme ce aduna legăturile la un loc.

Nu mai avu timp să găsească un răspuns. Fu nevoit s-o ia din loc, zărind în partea dreaptă sclipirea unor pene albe. Alergă în direcţia opusă şi urcă un şir de scări, pentru a ajunge la nivelul superior.

Desigur, evadarea era o chestie absurdă. Pe termen scurt avea două obiective clare: să distrugă cât mai mult în juru-i, iar apoi, când nu va mai avea ce face, să-şi ia singur viaţa, înainte de a o trăda pe Gailet.

Primul ţel şi-l îndeplinea alergând, izbind cu capătul lanţului în fiecare clanţă, în fiecare tub sau instrument delicat ce-i apărea în faţa ochilor.

Unele părţi ale echipamentului erau mai dure decât păreau la prima vedere, dar altele se spărgeau, producând sunete frumoase.

Cărucioarele cu unelte se răsturnau unele peste altele. Privi rapid în jur, gândindu-se ce să mai improvizeze. Dacă nu găsea nicio armă potrivită, era obligat să încerce să ajungă cât mai sus, pentru a încerca un salt mare peste gard, în speranţa că va reuşi să-i păcălească.

Un tehnician Gubru şi două ajutoare kwackoo apărură de după colţ, cufundaţi în discuţii tehnice ciripite în dialectul lor bizar. Când priviră în sus, în direcţia zgomotului, tocmai îl zăriră pe Max balansându-şi lanţul cu putere. Unul dintre kwackoo rămăsese fără pene. Când mişcarea de balans îl adusese în punctul de plecare Max urlă în direcţia lor un „Bum!”, atât de tare, încât îl năuci de tot pe păsăroiul gubru. Speriat şi zăpăcit, acesta încercă să se tragă înapoi.

— Cu respect, adăugă Max, adresându-se spatelui păsării-şef.

Niciodată nu puteai să ştii, în asemenea locuri, dacă camerele de luat vederi automate înregistrau sau nu evenimentele. Gailet îi spusese odată că omorârea păsăroilor era o treabă în regulă, atâta vreme cât erai politicos.

Sirenele de alarmă prinseră să ţiuie din toate direcţiile. Max îl izbi pe un kwackoo, îl înşfăcă pe celălalt şi-şi continuă zborul. La nivelul superior descoperi o ţintă prea tentantă, pentru a o lăsa în pace. Un transportor imens, încărcat cu aproape o tonă de particule fotonice delicate, aştepta uitată pe marginea unei platforme de încărcare. Nu exista nicio şină de ghidare. Max nu luă în seamă urletele şi zgomotul ce se apropia concentric şi puse umărul la unul din capetele transportorului.

— Mişcă! mârâi nervos, iar roţile se puseră în mişcare.

— Hei! Aici el auzi câţiva cimpanzei urlând.

Max îşi adună cele din urmă forţe, regretând că rănile îi încetineau viteza gesturilor. Transportorul începea să se deplaseze.

— Hei, rebelule! Opreşte-te!

Paşii se auzeau tot mai aproape, dar era deja prea târziu pentru a opri masa intrată în mişcare inerţială să funcţioneze asemenea unui tăvălug.

Brusc, vagonetul şi încărcătura se răsturnară.

„Acum vin eu la rând!”, se strâmbă Max.

Când comanda ajunse însă la picioare, acestea se crispară brusc. Se strâmbă de durere, recunoscând efectele agonizante ale unui şoc neuronal.

Se trase înapoi exact la timp, pentru a vedea arma din mâna lui Gheară-de-Oţel. Mâinile i se crispară spasmodic, de parcă gâtul anchetatorului ar fi fost la îndemâna sa. Îşi dori cu disperare să se poată prăbuşi peste transportor.

„Succes!”

Se simţi victorios când căzu, greu ca plumbul, de pe pista de lansare.

Înţepenirea membrelor nu avea să dureze prea mult.

„Suntem chit, Fiben!”, gândi.

Nu acesta era însă sfârşitul.

În clipa în care în care încercă să se salte brusc, îşi simţi braţele amorţite, de parcă i-ar fi fost smulse brusc din încheieturi. Cătuşele îi provocaseră sângerări la mâini, iar lanţul, adunat grămadă, zăcea la capătul pistei. Prin crăpăturile metalice ale platformei, îl putea zări pe Gheară-de-Oţel trăgând din toate puterile. Încet, ajunse deasupra sa şi îl privi rânjind sarcastic. Max oftă resemnat şi închise ochii.

Când îşi reveni, strănută şi încercă să alunge mirosul urât. Clipi de câteva ori, până să se dezmeticească şi abia atunci îl văzu pe cimpanzeul mustăcios cu fiola spartă între degete. Din interiorul fiolei mai ieşeau încă vapori gălbui.

„Aha, acum reuşesc să înţeleg… Sunt treaz din nou!”

Se simţea groaznic. Îl durea tot corpul şi de-abia se putea mişca.

Braţele şi încheieturile păreau să-l ardă. Era legat cu mâinile la spate, dar probabil că avea mai multe fracturi la ele.

— Un… unde mă aflu?

— Eşti în centrul unei ramificaţii hiper-spaţiale, îi răspunse Gheară-de-oţel.

— Du-te dracu' de mincinos! scuipă în direcţia lui Max.

— Cum vrei! ridică acesta din umeri. M-am gândit că, totuşi, meriţi o explicaţie. Vezi tu, e un tip special de ramificaţie, ceea ce denumim în mod curent un amplificator. Preia imagini din creier şi le prezintă în manieră inteligibilă pentru toată lumea. În timpul Ceremoniei, se va afla sub controlul Institutului, dar reprezentanţii lui nu au sosit încă. Aşa că azi o vom supraîncarcă cu un alt test.

— În mod normal, dacă subiectul cooperează, procesul este benign. Ei bine, acum nu ne mai interesează atât de mult această problemă.

Din spatele cimpanzeului se auzi un ciripit ascuţit, ca un reproş.

Printr-o deschizătură îngustă, puteau fi văzuţi tehnicienii Suveranului Preţului şi Precauţiei.

E timpul!

Conducătorul kwackoo bătu din palme.

— Grăbiţi-vă!

— Ce atâta grabă? întrebă Max. Vă e teamă că unele din celelalte facţiuni Gubru au auzit despre comoţie şi se află în drum spre voi?

Din dreptul deschizăturii, Gheară-de-Oţel ridică privirea către el.

Strânse din umeri.

— Înseamnă că nu avem timp decât să-ţi punem o simplă întrebare. Una singură, dar foarte folositoare. Spune-ne tot ce ştii despre Gailet.

— Niciodată!

— Nu te vei putea abţine, râse ascuţit celălalt Nu ai încercat niciodată să te gândeşti la ceva. Nu vei putea deci să eviţi să te gândeşti la ea. Şi, odată ce începi să te gândeşti, maşina va extrage totul din tine.

— Tu… tu… Max se lupta să găsească cuvintele, dar acestea nu-i veneau.

Se strânse ghem, încercând să scape din mijlocul tuburilor masive, îndreptate împotriva sa

din toate direcţiile. Puterile îl lăsaseră însă. Nu putea face absolut nimic.

Doar să nu se gândească la Gailet Jones. Dar, încercând să nu se gândească, bineînţeles că se gândea la ea.

Mormăi surprins, în clipa în care maşinăria porni cu zumzet. Dintr-odată se simţi de parcă câmpurile gravitaţionale a o sută de nave spaţiale îşi jucau undele în sus şi-n jos pe pielea sa. În minte, prinseră să i se învârtească mii de imagini. Din ce în ce mai multe se opreau la fostul său patron şi prieten.

— Nu! încercă să se împotrivească.

Trebuia să încerce să nu se gândească la ceva anume. La acest ceva, pe care voiau să-l afle de la el. Trebuia să încerce să găsească altceva la care să se gândească. Ceva nou, asupra căruia să-şi concentreze atenţia, în ultimele secunde pe care le mai avea.

„Desigur! Asta era!” îl lăsă pe duşman să-l dirijeze. De săptămâni întregi îl întrebaseră numai despre locuitorii planetei Garth. Garthienii în sus, garthienii în jos.

Devenise obsedant, ca un cântec.

„Unde sunt fiinţele pre-receptive la senzaţii?”, insistaseră.

Se concentra şi, în ciuda durerii, îi veni să râdă.

„Oho… proştii… idioţii… tâmpiţii de…”

Ciuda faţă de Galactici fierbea în el ca o apă. Doreau o proiecţie a sa?

Atunci, nu aveau decât s-o amplifice pe-asta! Afară, prin munţi şi păduri, intuia că trebuie să se apropie zorii. Îşi imagină pădurile acelea, şi cel mai evident lucru legat de „garthieni”. Apoi, râse de ceea ce construise în minte.

Ultimele clipe şi le petrecuse pufnind în râs de idioţenia vieţii.

72
ATHACLENA

Furtunile de toamnă reveniseră, de data aceasta însă sub forma unui imens front ciclonic, rostogolindu-se peste Valea Sindului. În munţi, vânturile se umflau în rafale, care spulberau frunzele din copaci şi le trimiteau în zbor, sub formă de vârtejuri. Crenguţele şi resturile de humus conturau forme diabolice pe cerul întunecat.

În manieră contrapunctică, vulcanul începuse şi el să se agite. Revolta sa, realizată în tonuri grave, mai slabe decât cele ale vântului, speria mai tare animalele pădurii, adunate la gura vizuinilor sau lipite de trunchiurile copacilor ce se balansau fără oprire.

Receptivitatea la senzaţii nu constituia o protecţie sigură împotriva tristeţii. În corturile din ascunzătorile risipite prin munţi, cimpanzeii stăteau înghesuiţi unii în alţii, ascultând mugetul furtunii. Din când în când, câte unul ceda tensiunii nervoase şi se arunca ţipând în desişul pădurii, revenind după o oră sau chiar mai mult, cu hainele murate, trăgând după el, ruşinat, şiraguri de frunze moarte.

Gorilele erau şi ele speriate, dar se manifestau cu totul altfel. Noaptea, priveau la norii asemănători unei avalanşe, concentrându-se în tăcere şi pufnind supărate pe nas, de parcă ar fi căutat ceva anume şi nu ar fi găsit.

Athaclena nu ar fi putut spune cu exactitate de ce anume îi amintea acea seară, dar mai târziu, stând singură în cortul ei, sub umbrela deasă a pădurii, le auzi cântecul în tonalităţi joase, ca un fel de răspuns dat furtunii.

Era un fel de cântec de leagăn, ce reuşi să o liniştească şi să o adoarmă. Însă somnul îşi cerea plata sa specială…

Aşteptarea… un altfel de cântec ar fi putut, probabil, să îndepărteze ceea ce niciodată nu dispărea în totalitate. Athaclena îşi frământa capul în pernă. Coroana îi flutura – căutând, examinând, forţând.

Treptat, ca şi când n-ar fi existat nicio grabă, esenţa deja cunoscută se concentra într-un singur punct.

— TUTMMUCANN… şopti ea, neputând să trezească inevitabilul.

Deasupra capului i se contura o formă care nu exista în realitate. „Tummucann, s'ah brannitsun. A'twillith't…"

Un tymbrimian ştia să facă şi altceva decât să ceară îndurare. Şi, mai ales, de la universul lui Ifni! Dar Athaclena nu mai era un tymbrimian în adevăratul sens al cuvântului. Iar TUTSUMANN avea aliaţi acum. Era acompaniat de imagini vizuale, de metafore. Aura ei specifică pentru sentimentul de teamă se amplificase, devenind aproape palpabilă, plină de substanţa suplimentară a coşmarului oamenilor… s'ah branmtsun… oftă ea, pledând cu vehemenţă în somn.

Vântul nopţii flutura uşor materialul ce acoperea intrarea în cort. Mintea sa, aflată în stare de vis, contura aripile uriaşe ale unor păsări.

Păsări rele, care zburară imediat peste vârfurile copacilor, cu ochii strălucitori în permanentă căutare…

O uşoară tresărire a vulcanului scutură terenul de sub patul ei cu rotile. Athaclena fu străbătută de un fior şi în visul ei se întrupa un rozător.

Nu erau decât urme ale potenţialului acestei lumi., pierdut, mort, nerăzbunat – ruinat şi distrus de bururalli cu mult timp în urmă. Scormoneau chiar dedesubt, în pământ, căutând…

„S'ah brannitsun, tutsunucann!"

Cârceii îi fluturau şi se auzea un fâsâit asemenea celui produs de picioarele unui păianjen ce înaintează. Fluxul Gheer îi trimisese pitici mărunţi şi neastâmpăraţi pe sub piele – tot felul de transformări nedorite şi rapide, începu să mormăie, în timp ce se lăsa îmbrăţişată de glyph-ul unui râs teribil. Ceva se apropie, se aplecă deasupra ei şi o privi scrutător:

— Generale? Domnişoară Athaclena? Scuzaţi-mă, vă rog, sunteţi trează? Vă rog să mă iertaţi că vă deranjez, dar…

Cimpanzeul se opri. Dăduse la o parte pânza care acoperea intrarea, însă se trase înapoi speriat atunci când Athaclena se ridică brusc în capul oaselor, cu ochii larg deschişi, cu irisul dilatat, ca la pisici, şi cu buzele încreţite în urma unui rictus datorat unei spaime teribile.

Câteva clipe, nu păru să fie conştientă de prezenţa lui. Cimpanzeul clipi, privind cu ochii larg deschişi la pulsaţiile ce se succedau treptat, ca valurile, începând dinspre gât şi prelungindu-se către umeri.

Deasupra cârceilor într-o continuă stare de agitare, zări, într-o fracţiune de secundă ceva teribil, imposibil de înţeles. Se răsuci, gata s-o ia la fugă şi făcu un mare efort de voinţă, ca să-şi înfrângă teama îngrozitoare, să revină şi să îngâne tremurat:

— M-mamă, te… te rog… Sunt eu… S-Sammy…

Încet, ca readusă în această lume de forţa unei puternice voinţe, lumina conştiinţei reveni în ochii aurii, care clipiră de câteva ori. Din pieptul Athaclenei ieşi un suspin abia perceptibil. Un fior îi străbătu trupul, apoi leşinul se instaura din nou.

Sammy rămase în picioare, alături de ea, susţinând-o. Suspinele îi umflau pieptul, dar era prea buimăcit, prea înfricoşat şi prea uimit ca să le dea drumul. Tot ceea ce putea gândi era cât de uşoară şi fragilă părea Athaclena în braţele sale.

„Aceasta s-a petrecut atunci când Gailet s-a convins că orice şmecherie – dacă Ceremonia putea fi denumită astfel – trebuie să fie neapărat subtilă.”

„Vezi, Suveranul Proprietăţii pare să fi executat o întoarcere la 180°, în privinţa războiului Elitelor. A pornit pe acest drum convins iniţial că va descoperi o dovadă de administrare greşită – măcar una! – cu ajutorul căreia să poată provoca separarea neo-cimpanzeilor de oameni. Acum, însă, se pare că a devenit mai înţelept şi a pornit în căutarea unor reprezentanţi ai rasei noastre, potriviţi scopurilor sale…”

Vocea lui Fiben Bolger venea dintr-o mică unitate de înregistrare, amplasată pe suprafaţa neşlefuită a mesei, la care se aşezase tymbrimiana.

Asculta, de fapt, o înregistrare provenind din partea lui Robert. Raportul cimpanzeului avea şi momentele sale amuzante. Firea calmă a lui Fiben, agerimea spiritului şi umorul său sec, determinase o ridicare majoră a moralului Athaclenei.

În acele momente însă, pe când relata ideile doctorului Jones cu privire la intenţiile clanului Gubru, vocea îi scăzuse în intensitate, răsunând reticent şi aproape jenat. Athaclena îi putea simţi stânjeneala prin intermediul vibraţiilor din aer. Uneori, nici nu avea nevoie de prezenţa persoanei care-o interesa, pentru a intui ceea ce se petrecea în sufletul ei.

Zâmbi, percepând ironia, abia ascunsă din vocea calmă.

„Începe să realizeze cine şi ce este el, în acest amalgam, şi asta îl sperie.”

Athaclena îl compătimea. Orice fiinţă normală îşi dorea sănătate şi pace, nu să fie mojarul în care sunt zdrobite şi amestecate ingredientele destinului…

Îşi coborî privirile pe medalionul din palmă – moştenirea rămasă de la amândoi părinţii. Pentru o clipă, acea clipă, TUTSUNUCANN era ţinut în

şah. Dar ea ştia deja că, într-un fel sau altul, glyph-ul revenise pentru totdeauna. Nu mai putea să fie vorba acum nici de somn, nici de vreun altfel de odihnă, până ce TUTSUNUCANN-ul nu se va fi transformat în altceva. Un asemenea glyph constituia una dintre cele mai mari manifestări cunoscute ale mecanicii cuantice, o amplitudine a probabilităţii care zumzăia şi pulsa într-un nor de incertitudine, încărcat de o mie de milioane de posibilităţi. Însă odată ce valul de funcţii se va fi prăbuşit, tot ceea ce îi va mai fi rămas va fi fiind soarta în stare pură.

„…manevre politice delicate la atât de multe nivele: între liderii locali ai forţei de invazie, între facţiunile revenite acasă, pe planeta Gubru, între Gubru şi duşmanii lor, între Gubru şi posibilii aliaţi, între Gubru şi Pământ, între diversele Institute Galactice…”

Îşi lovi medalionul cu arătătorul. Câteodată, nu era nevoie de prezenţa altcuiva, pentru a le intui prezenţa.

Ce credea Robert că va realiza, trimiţându-i înregistrarea? Credea că ea urma să se adâncească în vreun uriaş depozit de înţelepciune galactică, ascuns fiinţelor obişnuite, de unde să extragă prin vreo incantaţie magică o strategie, care să-i ghideze prin confuzia stării prezente?

— Oh, tată, suspină, ce dezamăgire trebuie să constitui pentru tine!

Medalionul părea că vibrează sub presiunea degetelor sale tremurătoare. O vreme, păru că intră din nou în transă şi, neputând să i se sustragă, sufletul i se umplu de disperare.

„…pe Darwin, Goodall şi Greenpeace!”

În mod sigur, ceea ce auzea era vocea maiorului Prathachulthorn, ceea ce o făcu să depăşească faza de transă, într-un mod nu prea plăcut.

Câteva clipe, ascultă cu atenţie.

„…o ţintă!…”

Athaclena se înfiora. Aşa care va să zică. Lucrurile căpătau brusc o explicaţie neaşteptată. Şi, în special, neaşteptata insistenţă a unui glyph prea nerăbdător să se contureze.

Când efectul pilulei luă sfârşit, tymbrimiana se întoarse către ajutoarele sale. Elayne Soo, Sammy şi dr. Shrivero priveau nerăbdători.

— O să încep să câştig în înălţime de acum, le spuse.

— Dar, dar furtuna, doamnă, nu suntem chiar siguri că a trecut. Şi, apoi, mai este şi vulcanul. Vorbeam despre evacuare…

Athaclena se ridică în picioare.

— Nu mă aştept să dureze prea mult. Oricum, vă rog să nu trimiteţi pe nimeni să mă păzească sau să mă caute. Nu va reuşi decât să mă deranjeze şi să facă mai dificilă operaţiunea pe care trebuie s-o duc la bun sfârşit.

Se opri o clipă în uşa cortului, simţind braţele vântului împungând în ţesătura groasă, de parcă ar fi căutat vreo crăpătură pe unde să se strecoare.

„Fii liniştit, sosesc!”

— Vă rog să aveţi caii pregătiţi pentru când mă întorc, le spuse cu voce înceată.

Bucata de pânză, care ţinea loc de uşă căzu moale în urma ei. Cimpanzeii se priviră lung unul pe altul, apoi se grăbiră să-şi ducă pregătirile la capăt.

●

Muntele Fossey îşi risipea aburii până departe, în locuri în care prezenţa lor nu mai putea fi pusă în întregime pe seama evaporării picăturilor de rouă. Picuri calzi continua încă să cadă de pe frunzele ce tremurau în adierea slabă, care se încontra uneori, revenind în rafale bruşte, de-o clipă.

Athaclena îşi continua ascensiunea cu încăpăţânare pe poteca îngustă. Putea spune că dorinţele sale fuseseră respectate: cimpanzeii rămăseseră mult în urmă, nederanjând-o.

Zorii soseau cu cohorte joase de nori, ce-şi croiau drum printre piscurile înalte, asemenea avangărzii unei neaşteptate invazii aeriene. Printre burţile lor mari, se puteau zări, când şi când, petice de cer de un albastru închis, iar privirile mai agere puteau distinge încă sclipirile câtorva stele mai încăpăţânate.

Făcea efortul urcuşului de dragul înălţimii, dar şi mai mult de dragul singurătăţii. Aproape de vârf viaţa animalieră devenea din ce în ce mai rară.

Nu putea să se plângă de asta, tocmai ea, care căuta pustiul! La un moment dat, firul potecii se pierdu sub resturile aduse de recenta furtună. Se aplecă deasupra – bucăţi dintr-un material asemănător ţesăturii hainelor, pe care le recunoscu imediat.

„Paraşute din iederă, de forma unor farfurioare!”

Jos, în tabără, tehnicienii cimpanzei se străduiau să respecte orarul impus, dezvoltând variante ale bacteriilor din intestinul gorilelor, pentru a găsi remediu la timp, înainte ca natura să sucombe definitiv. Cu toate eforturile lor, se părea că schema propusă de maiorul Prathachulthorn nu avea să permită folosirea planului propus de Robert.

„Ce nebunie! se gândi furioasă Athaclena. Cum naiba de rezistă chiar şi atât oamenii?”

În fond, poate că erau, pur şi simplu, norocoşi. Citise şi ea câte ceva despre acel interesant secol XX, când se părea că avuseseră nevoie de ceva mai mult decât norocul lui Ifni, pentru a reuşi să fundamenteze un scop… Un scop nu numai pentru ei înşişi, dar şi pentru toate rasele viitoare, raţionale, care s-ar fi născut din lumea lor bogată şi fecundă. Povestea acelei salvări miraculoase, ca

prin urechile acului, era, probabil unul din motivele pentru care atât de multe rase se temeau, ori urau k'chu'non-ul – puii-de-lup.

Un motiv ciudat, şi, în prezent, aproape imposibil de explicat.

Oamenii aveau o zicală, care se potrivea cumva situaţiei acestea: „Mă duc din iubire pentru Domnul". Lipsurile şi sărăcia bolnavă de pe Garth erau un fenomen uşor, în comparaţie cu ceea ce îi făcuseră ei Terrei, probabil.

„Câţi dintre noi s-ar fi comportat mai bine într-o asemenea situaţie?!".

Aceasta era întrebarea care stătea la baza tuturor lucrărilor de atitudine prosteşti, arogante şi a dispreţului pe care-l afişau marile clanuri. Pentru că ele nu avuseseră niciodată parte de erele de ignoranţă, de care avusese parte omenirea.

Oare cum o fi fost să nu ai patroni, să nu ai Bibliotecă, ori înţelepciunea străveche, ci numai flacăra strălucitoare a minţii proprii, necanalizată şi nedirecţionată în vreo parte, liberă să provoace Universul său să prăbuşească lumea?

Aceasta era întrebarea şi puţine clanuri îndrăzneau să şi-o pună.

Dădu încet într-o parte micile paraşute, apoi se strecură printre tufele lemnoase, cu măciulii rotunde, încărcate de spori, care îi barau calea, şi îşi continuă ascensiunea, cântărind în minte capriciile destinului. Nu după mult timp, ajunse pe o pantă stâncoasă, de unde, către sud, se întrezăreau spinările altor munţi, şi, încă şi mai departe, contururile şterse ale unei stepe uşor înclinate.

Respiră adânc şi scoase iar medalionul dăruit de Uthachalthing.

Lumina din ce în ce mai puternică a zilei în formare nu mai reuşea să ascundă glyph-ul ce începuse să se formeze în mijlocul cârceilor unduitori. Nu mai încercase să-i oprească creşterea. Îl ignora, pur şi simplu, aşa cum se

recomanda întotdeauna, atunci când creatorul său nu voia să transforme probabilitatea simbolizată de acesta în realitate.

Degetele-i pipăiră grăbite încuietoarea, care se desfăcu pocnind stins, permiţând medalionului să se deschidă. Împinse capacul într-o parte.

„Căsătoria voastră a căpătat realitate”, îşi spuse în gând, fixându-şi părinţii cu ochii minţii. Unde înainte fuseseră două fire distincte, acum se vedea unul singur, mai gros, licărind pe interiorul catifelat al burţii obiectului. Unul din capete i se încolăci pe deget. Medalionul se rostogoli pe solul stâncos, în vreme ce ea, neluându-l în seamă, aduna celălalt capăt din aer.

Alungit, cârcelul prinse să zumzăie, la început pe un ton liniştit, însă Athaclena îl întinse în faţă, permiţând vântului să îl atingă şi declanşând armoniiile.

Poate că ar fi trebuit ca mai întâi să mănânce ceva, pentru ca să aibă energia să-şi construiască forţa necesară încercării ce o aştepta. Era ceva pe care foarte puţini din rasa ei îl făcuseră, fie chiar şi numai o singură dată înviata lor. Unii chiar muriseră, încercând să îl realizeze.

„AA’ith’tuanoo, Uthachalthing”, şopti.

Şi adăugă imediat numele mamei sale. „AA’ith’tuanine, Mathicluanna!”.

Palpitaţia firului se mări. Părea să-i aspire braţele în sus şi să-i facă inima o linie vibratilă continuă în coşul pieptului. Proprii săi cârcei se integrară în ritmul frecvenţelor lui şi Athaclena prinse să-şi legene uşor corpul.

„A t’ith’tuanoo, Uthachalthin…”

●

— Este o frumuseţe, de acord. Poate că, încă vreo câteva săptămâni de muncă o vor face şi mai

puternică. Este treaba acestei grupe şi ea va fi gata în timpul când iedera îşi va fi lepădat frunzele.

Dr. Shriver puse cultura la loc, în incubator. Laboratorul improvizat pe coasta muntelui se afla la adăpost de vânturi puternice. Furtuna trecută nu avusese niciun efect detectabil asupra experimentelor. Fructul muncii lor îndârjite părea să fie aproape copt.

Asistentul mormăi totuşi un „La ce bun?", abia audibil. Autorităţile Gubru tocmai anunţaseră o serie de contramăsuri. Şi, oricum, maiorul spusese că atacul urma să aibă loc cu mult înainte ca şmecheria asta să fie gata pentru a fi folosită.

Dr. Shriver îşi scoase ochelarii cu un gest tacticos.

— Problema e că noi o să continuăm să lucrăm la asta, până când domnişoara Athaclena ne va cere să încetăm. Eu sunt civil şi tu la fel. Robert şi Fiben sunt nevoiţi să îndeplinească ordinele chiar şi atunci când nu le place, dar noi doi avem posibilitatea opţiunii.

Vocea i se stinse, când observă că Sammy nu o mai asculta, ci privea fix, peste umărul ei. Se răsuci, ca să vadă ce anume era acolo atât de interesant.

Dacă Athaclena păruse ciudată, după coşmarul din noaptea anterioară, trăsăturile ei de acum o determinaseră pe dr. Shriver să suspine.

Fata străină şi ciufută clipea des din ochii îngustaţi din pricina oboselii. În clipa în care se grăbiră către ea, se apucă strâns se stâlpul subţire al cortului, iar când încercară să o determine să se mute într-o colibă alăturată, clătină din cap.

— Nu, se împotrivi ea. Duceţi-mă la Robert. Chiar acum!

Se auzi din nou, cântecul îndepărtat al gorilelor, melodia aceea atonală, executată pe tonalităţi joase. Sammy alergă afară, ca să-l aducă pe Benjamin, în timp ce dr. Shriver o ajuta pe Athaclena să ia loc pe un scaun. Neştiind ce ar mai

putea face, preţ de câteva secunde scutură cu degetele frunzele şi mizeria de pe gulerul tinerei tymbrimiene. Cârceii coroanei acesteia păreau că degajă o căldură grea, parfumată, pe care o simţea vag cu vârfurile degetelor. Deasupra lor, acel ceva în care se transformase TUTSUNUCANN făcea aerul să pară marmură chiar înaintea ochilor ei.

Athaclena stătea nemişcată în scaun, ascultând cântecul gorilelor şi simţindu-se pentru prima dată ca şi cum l-ar fi înţeles.

Toţi, absolut toţi vor trebui să-şi joace rolul, acum ştia deja acest lucru. Probabil că cimpanzeii nu vor fi foarte fericiţi de ceea ce avea să urmeze, dar asta era problema lor. La urma-urmei, toţi aveau probleme.

— Duceţi-mă la Robert, murmură din nou, într-un târziu.

73
UTHACHALTHING

Stătea în picioare şi tremura mărunt, cu spatele în soarele care răsărea, simţindu-se uscat, aidoma unei coji. Niciodată, o metaforă nu se dovedise mai adecvată situaţiei.

Uthachalthing clipi de mai mute ori, reîntorcându-se încet spre lume… spre stepa uscată în faţa munţilor Mulun, de-abia conturaţi în zare. Părea că este un bătrân, pentru care anii cântăreau mai mult ca niciodată.

Adânc de tot, la nivelul nahakieri, simţea o amorţeală grea. După toate cele întâmplate, nu descoperise încă niciun mijloc de a ghici dacă Athaclena supravieţuise cumplitei experienţe de a atrage în ea atât de multă energie.

„Probabil că resimţea o mare nevoie”, oftă.

Pentru prima oară, fiica sa încercase să facă un lucru, pentru care nici părinţii şi nici şcoala nu o pregătiseră.

— Te-ai întors, constată Kault, foarte practic.

Thennanianul, tovarăşul său de aventură de atâtea luni, se sprijinea într-un baston rezistent şi îl privea de la o distanţă de numai câţiva metri.

Se aflau în mijlocul unei nesfârşite întinderi de iarbă înaltă de savană, umbrele lor lungi scurtându-se pe măsură ce soarele se înălţa pe boltă.

— Ai primit vreun mesaj? îl întrebă Kault, cu acea curiozitate a celor străini complet de lumea energiilor biologice, atunci când erau puşi înaintea unor fenomene ce, probabil, li se păreau nenaturale.

— Eu…

Uthachalthing îşi umezi buzele. Cum putea să-l facă pe celălalt să priceapă că nu primise, în

realitate, absolut nimic? Nu, nu putea. Nu putea să-i explice că îndepărtata sa fiică nu făcuse altceva decât să-i corecteze oferta făcută cu mult timp în urmă, atunci când îşi depusese în mâinile ei atât propria viaţă, cât şi pe aceea a soţiei sale moarte. Nu putea să-l determine să înţeleagă invocarea făcută de Athaclena – acel lucru pe care-l datorau părinţii copilului pe care-l aduseseră pe lume, fără să-l întrebe dacă este sau nu de acord.

Nimeni nu ar fi trebuit să facă vreodată vreo ofertă, fără a cunoaşte la perfecţie ceea ce se va întâmpla, dacă ea va fi acceptată.

„Într-adevăr, m-a secătuit de puteri".

Se simţea, ca şi cum nu-i mai rămăsese nimic. Şi, după toate acestea, nu avea nici măcar garanţia că ea supravieţuise experienţei. Sau măcar să fi ştiut dacă aceasta o lăsase sănătoasă.

„Atunci ce-o să fac, o să zac aici până mor?" se cutremură el.

„Nu cred. Nu încă."

— Am experimentat, într-adevăr o comuniune de existenţe, îi explică lui Kault

— Patrulele Gubru ar fi în stare să detecteze ceea ce ai făcut?

Uthachalthing nu se putu stăpâni să nu ridice din umeri.

— Nu ştiu. Nu cred. Poate.

Cârceii îi stăteau întinşi pe spate, asemenea părului oamenilor.

— Nu ştiu.

Thennanianul suspină şi fantele prin care respira se răsfrânseră în afară.

— Aş dori să fii cinstit cu mine, colega. Mă doare să fiu obligat să cred că îmi ascunzi anumite lucruri.

Cât de mult încercase mai înainte Uthachalthing să-l determine să pronunţe aceste vorbe! Iar acum, când le auzea, nu mai reuşea să se entuziasmeze.

— Ce vrei să spui? întrebă într-un târziu.

Thennanianul explodă exasperat.

— Vreau să spun că am început să te suspectez că ştii mai multe decât îmi spui mie despre această creatură fascinantă, a cărei urmă tocmai am văzut-o. Te avertizez, Uthachalthing, că am un plan care-mi va da răspunsul la această ghicitoare. Ar fi în interesul tău să fii mai deschis faţă de mine, asta mai înainte ca eu să descopăr adevărul prin propriile-mi mijloace.

Uthachalthing încuviinţă din cap.

— Ţi-am priceput avertismentul. Cu toate acestea, poate că acum ar fi mai bine să ne continuă drumul. Dacă soldaţii Gubru pot să detecteze, într-adevăr, fenomenul care tocmai a avut loc, şi încep să investigheze, ar trebui să fim departe de aici, mai înainte ca ei să înceapă să sosească.

Îi datora asta Athaclenei, totuşi. Să nu fie capturată, mai înainte de a fi putut folosi ceea ce tocmai obţinuse.

— Foarte bine, atunci, acceptă Kault. O să vorbim mai târziu despre asta.

Mai mult din obişnuinţă, fără niciun fel de scop, Uthachalthing îşi direcţionă însoţitorul în direcţia muntelui, direcţie aleasă – tot din obişnuinţă – din cauza slabei licăriri albastre, pe care numai ochi săi o puteau zări.

74
GAILET

Noua sucursală a Bibliotecii Planetare era o frumuseţe. Luminile sale bej străluceau în partea de sus, de curând curăţată, a lui Sea Bluff Pas, la un kilometru spre sud de Ambasada Tymbrimiană. Departe de a fi barocă, asemenea celei a vechii sucursale, arhitectura noii construcţii se încadra în stilul neo-Fulirit al clădirilor din Port Helenia.

În orice caz, era absolut năucitoare – un cub fără ferestre, ale cărui umbre pastelate contrastau puternic cu terenurile cretoase, aflate în paragină, din împrejurimi.

Gailet păşi afară în mijlocul unui nor de praf, ridicat în timpul aterizării aerojetului. Îşi urmă cu paşi înceţi escorta kwackoo pe trotuarul pavat, spre intrarea în imensa construcţie.

Cea mai mare parte a populaţiei din Port Helenia se adunase cu câteva săptămâni în urmă, ca să privească spectacolul oferit de giganticul vas de război Gubru, destul de asemănător în anumite privinţe cu un vas comercial de mari dimensiuni, care trăsese la unul din docurile aeriene, pe fundalul unui cer ruginiu. O întreagă după-amiază, soarele fusese eclipsat de corpul său, din interiorul căruia tehnicienii Bibliotecii căraseră vreme îndelungată elementele ce constituiau sanctuarul ştiinţei în noul său adăpost.

Gailet se întrebă dacă noua Bibliotecă le va fi de vreun folos cetăţenilor din Port Helenia. Locuri de aterizare existau peste tot în jurul ei, dar nu vedea nicăieri un drum de acces pentru maşini, biciclete sau simplii pietoni.

Când trecu pe sub portalul decorat cu coloane false, îşi dădu seama că era primul cimpanzeu care intrase vreodată în clădire. Înăuntru, sub tavanul

uşor boltit, o lumină slabă, difuză, ce părea să vină de peste tot în acelaşi timp, dădea un contur obiectelor.

Un cub mare domina centrul holului şi Gailet realiză brusc că era vorba de un aranjament estetic costisitor. Principalul depozit de date era de câteva ori mai mare decât cel vechi, aflat la câteva mile de aici. Era posibil să fi fost chiar mai mare decât principala Bibliotecă de pe Terra, situată în La Paz, unde ea însăşi efectuase pe vremuri o serie de cercetări.

Imensitatea de aici era în cea mai mare parte goală, în comparaţie cu forfota distantă cu care fusese obişnuită într-o Bibliotecă. Evident că pretutindeni se aflau cercetători Gubru şi kwackoo, stând în picioare la terminalele de studiu, risipite pretutindeni în holul larg. Ici şi colo avieni în grupuri mici – Gailet le putea vedea ciocurile mişcându-se nervoase şi picioarele mişcându-se mereu în timpul discuţiilor. Niciun sunet nu trecea însă dincolo de pereţii fonoabsorbanţi.

Identifică imediat trei secţiuni separate, fiecare cu panglicile, costumaţia şi penajul colorat specific: într-o parte se agitau culorile Bunei-Cuviinţe, în alta cele ale Contabilităţii şi în cea de-a treia culorile Armatei.

Majoritatea cercetătorilor aparţinând fiecărei facţiuni se menţineau strict între laturile perimetrului său. Din când în când, însoţitorul vreunuia dintre Suverani trecea prea aproape de un altul şi stârnea un zbârlit general de pene, însoţit de murmure furioase.

Un cârd violent colorat de Gubru, adunat la un loc, gesticula şi vocifera, demonstrând că între facţiuni rămânea în permanenţă deschisă o cale de comunicare. Se dădea mult din cap, se aranjau pene şi se gesticula spre expunerile holografice plutitoare, într-un ritual straniu, bazat aparent mai mult pe fapte străvechi decât pe raţiune.

Când Gailet îşi făcu curaj şi se grăbi între facţiuni, câteva din păsările ce sporovăiau şi ţopăiau, se răsuciră să se holbeze la ea. O arătară cu ghearele şi dădură din cioc, în aşa fel, încât Gailet ghici imediat că ştiau cine era şi pe cine anume reprezenta. Îşi simţi obrajii înfierbântându-se şi nu încercă să zăbovească.

— Pot face ceva pentru dumneavoastră?

La început, Gailet avu impresia că arătarea care stătea pe platformă, chiar sub spirala vărgată a celor Cinci Galaxii era vreo plantă decorativă.

De aceea, când i se adresă cu întrebarea de mai înainte, tresări speriată.

„Planta" vorbea perfect anglica. Gailet incluse în bizara fizionomie şi frunzişul bulbos, brăzdat de pete argintii, ce sclipeau uşor atunci când aceasta se mişca. Trunchiul maron se sprijinea pe rădăcini cu protuberante, mobile, ce-i permiteau creaturii să se deplaseze, cu un târşâit uşor şi stângaci.

„O Kanten", realiză ea.

Evident că Institutele Galactice prevăzuseră un post de bibliotecar.

Kantenii vege-sensibili erau vechi prieteni ai terranilor. Ei sfătuiseră încă din primele zile de după Contact Consiliul Terrei cum să procedeze, astfel încât puii-de-lup să-şi traseze drumul propriu prin complexa şi vicleana politică galactică şi să-şi cucerească, în final, statutul original de patroni ai unui clan independent.

Cu toate acestea, după primele clipe de entuziasm, Gailet se văzu nevoită să-şi mai tempereze speranţele, amintindu-şi că aceia care intrau în serviciul marilor Institute Galactice erau obligaţi să renunţe la actele de loialitate anterioare, chiar şi faţă de clanul în care făcea parte, pentru a se dedica acestei misiuni sfinte. De aceea, realiză că tot ceea ce putea spera din partea Kanten-ului era numai imparţialitatea.

— Hmm, da, răspunse, amintindu-şi să facă o plecăciune. Doresc să aflu câteva informaţii despre

Ceremoniile Elitei.

Lucrurile acestea asemănătoare clopoţeilor – probabil aparatul senzorial al fiinţei, emiseră un sunet armonios, ce părea aproape amuzat.

— Este un subiect foarte vast, domnişoară.

Se aşteptase la acest răspuns şi avea deja pregătită o replică. Deşi nu i se părea deloc stimulativă discuţia cu o fiinţă inteligentă fără faţă, sau orice asemănător unei feţe.

— Dacă doriţi, pot să încep cu o vedere de ansamblu…

— Foarte bine, domnişoară… Staţia numărul 22 a fost construită special pentru a fi utilizată de oameni şi de către neo-cimpanzei. Vă rog să vă duceţi acolo şi să vă simţiţi confortabil. Urmaţi linia albastră.

Se răsuci şi chiar atunci văzu o hologramă apărând în spaţiul de alături. Linia albastră părea să atârne direct în spaţiu, direcţionând-o în jurul estradei, către un colţ îndepărtat al vastei săli.

— Mulţumesc, spuse ceva mai liniştită.

Pe când se îndreptă sare zona indicată de linie, avu impresia că aude în spate un sunet de clopoţei de sanie.

Staţia numărul 22 era asemenea unui cântec familiar şi prietenos.

Un scaun şi un birou se aflau alături de o holo-consolă standard. Descoperi chiar şi binecunoscutele versiuni ale băncilor de date şi ale stylusurilor, toate frumos aranjate pe o platformă minusculă.

Se aşeză recunoscătoare la birou. Până în acel moment se temuse de faptul că va trebui să rămână în picioare, lungindu-şi gâtul, pentru a putea utiliza una din staţiile folosite de Gubru.

Realiză că era nervoasă, abia atunci când tresări uşor văzând expunerea solicitată imprimându-se pe ecran, cu un uşor contur „pop”.

Textul în anglică umplea tot spaţiul central al monitorului.

„VĂ ROG SĂ CEREŢI AJUSTAREA ORALĂ. REGLAREA SOLICITATĂ VA ÎNCEPE LA SEMNALUL DUMNEAVOASTRĂ”.

— Control… mormăi Gailet.

Totuşi, cel mai bine ar fi să înceapă de la cel mai simplu nivel. Asta nu numai că îi va garanta faptul că nu a uitat ceva fundamental, dar îi va comunica acel lucru pe care însăşi Galacticii îl considerau a fi principal.

— Începe, îşi spuse în şoaptă.

Expunerile sosiră, împestriţate cu imagini ale feţelor unor fiinţe din lumi foarte îndepărtate în timp şi spaţiu.

„Când natura creează o nouă rasă pre-conştientă, toată societatea Galactică se bucură. Pentru că acela este momentul în care începe aventura Elitelor…”

În scurt timp, vechile modele îşi încheiară defilarea. Gailet se mişca cu uşurinţă prin fluxul informaţional, sorbind cu poftă din izvorul cunoaşterii. Banca de date continua să se umple cu diferite note şi preferinţe. După o perioadă, pierdu orice simţ al trecerii timpului.

Mâncarea îşi făcu apariţia pe birou, fără ca Gailet să cunoască modul în care fusese adusă până acolo. O anexă apropiată îi servi la satisfacerea celorlalte nevoi, atunci când chemarea naturii deveni prea insistentă pentru a o mai putea ignora.

În timpul anumitor perioade ale Istoriei Galactice, Ceremoniile Elitelor au fost aproape numai ceremonial pur. Speciile protectoare au fost dintotdeauna responsabile pentru declararea clienţilor lor drept câştigători ai testelor, iar cuvântul lor a fost acceptat drept o garanţie incontestabilă.

Au existat însă şi alte epoci, în care rolul Institutului Elitelor a fost cu mult mai mare, ca de exemplu, în timpul Meritocraţiei Sumubulum,

atunci când întregul proces se afla sub directa supraveghere a sa, pentru absolut toate cazurile.

Perioada prezentă se afla undeva între aceste două extreme, pe linia de mijloc, prin implicarea extensivă a Institutului. Ultima participare la teste, de când cu avalanşa de eşecuri ale Elitelor din urmă cu 40-60.000 de ani galactici, a adus cu sine severe şi supărătoare consecinţe ecologice (Referiri la Gl'hakesf, Bururalli, Sstienn, Muhurul). Actualmente, protectorul unui client nu mai poate garanta de unul singur pentru corecta dezvoltare a acestuia. El trebuie să permită accesul la observaţie Consortului fazei clientului, precum şi Institutului Galactic al Elitelor.

În prezent – descifra Gailet mai departe – ceremoniile au devenit ceva mai mult decât nişte simple ceremonii ritualice de mântuială, servind altor două scopuri majore. În primul rând, permit să fie testaţi reprezentanţi ai raselor-client – în circumstanţe riguroase – pentru a asigura Institutul că rasa respectivă este gata să-şi asume drepturile şi îndatoririle adecvate fazei următoare. În al doilea rând, ceremonia permite rasei-client, să-şi aleagă un nou Consort, pentru etapa următoare, în vederea asigurării propriei protecţii, şi, dacă situaţiile viitoare îi vor dovedi necesitatea, pentru a interveni în numele său.

Criteriile utilizate pentru testare depindeau de nivelul atins de rasa-client. Printre factorii importanţi din rândul acestor criterii – timpul de fagocitare (carnivor, ierbivor, autofagocitant sau exogenic), modul de deplasare (biped, cvadriped, amfibiu, prin rostogolire), tehnicile mentale (asociative, extrapolante, intuitive, holografice ori nulutative)…

Îşi croia drum încetul cu încetul prin materialul-balast. Nu se aşteptase la o întreprindere prea uşoară; însă un cimpanzeu oarecare, care ar fi avut de gând să utilizeze acest vast depozit de cunoştinţe, ar fi avut sigur nevoie de câteva

programe-traducător, pentru a le putea înţelege. Asta presupunând că vor avea vreodată ocazia.

În ciuda acestor impedimente, rămânea la ideea că era un edificiu minunat, cu mult mai mare decât mărunta şi prăpădita sucursală pe care o avuseseră înainte. Şi, spre deosebire de La Paz, nu mai avea de-a face cu perpetua şi gigantica agitaţie a sutelor, a miilor de beneficiari frenetici, ce se îmbulzeau pe culoarele cu prioritate, certându-se pentru accesul în intervalele de timp permise prin orar.

Gailet trăia senzaţia că s-ar putea scufunda în acest loc luni de zile, absorbind cunoaşterea până în clipa în care aceasta s-ar revărsa afară prin toţi porii.

De exemplu, într-un anume punct al programului se găsea o informaţie despre cât de speciale erau făcute aranjamentele necesare pentru ridicarea la rangul de Elită a culturilor de tip maşină. Dincolo, un alt punct, scurt paragraf chinuitor prin sensurile ascunse, vorbea despre o rasă de fiinţe, a căror respiraţie se baza exclusiv pe hidrogen, rasă rezultată din acea misterioasă civilizaţie paralelă, rămasă de „n” ori necunoscută celor ce încercaseră s-o contacteze, rasă care acum solicita apartenenţa la Societatea Galactică.

I-ar fi plăcut să continue lectura, precum şi alte subiecte la fel de fascinante, însă ştia că, pur şi simplu, nu avea timp pentru aşa ceva. Trebuia să se concentreze asupra regulilor privind clienţii bipezi, cu sânge cald, aparţinând Fazei A-2A, cu facultăţi mentale combinate, chiar şi acestea fiind aşezate în coada lipsei de priorităţi, descurajam de lungă, la lectură.

„S-o reducem!”, se gândi, fără prea mare plăcere.

Aşa încât încercă să se concentreze asupra ceremoniilor cu caracter controversat şi a celor ce se manifestau pe timp de război. Chiar şi cu aceste limitări masive, descoperi că merge la fel de greu. Totul era extrem de complicat, făcând-o să dispere

din cauza ignoranţei în materie a poporului ei şi ai clanului ce îi patrona.

„…dacă o hotărâre de co-participare este sau nu făcută în avans, ea poate fi verificată de către Instituţie, într-o manieră ce ia în considerare metodele de adjudecare, considerate tradiţionaliste, de către două sau mai multe părţi implicate…”

Ulterior, Gailet avea să încerce zadarnic să afle cum a adormit. Pentru un timp nedeterminat, fusese aidoma unei plute, înaintând încet pe o mare întunecată, care se legăna în ritmul respiraţiei ei. După o vreme, negurile ce pluteau risipite împrejur părură să se strângă, contopindu-se într-un peisaj de coşmar, cu forme vag ameninţătoare. Pe insula groazei, se contorsionau imagini ale morţii, ale părinţilor ei, ale bietului Max.

„Nu-nu-nu… murmură ameţită. NU! tresări violent la un moment dat.”

Încercă să iasă din cleiul somnului, dar pleoapele de-abia i se zbătură, lipite încă între ele, prin crâmpeie de vis. Un Gubru, asemănător acelora care îi examinaseră pe ea şi pe Fiben, părea că planează pe deasupra capului, cu ajutorul unui procedeu misterios. Imaginea se clătină şi se descompuse, atunci când avianul apăsă pe o tastă a maşinii. Gailet păru că se trage înapoi şi imaginea celuilalt se alătură mulţimii de imagini din somnul ei agitat.

Apoi, starea de coşmar trecu şi respiraţia i se stabiliza, în noul ciclu care urmă, cel al somnului adânc. Se trezi târziu, când simţi, ca prin vată, atingerea unei mâini pe picior. Îşi apucă glezna şi trase cu putere, străduindu-se s-o desprindă. Respiraţia i se întrerupse pentru câteva clipe, în clipa în care, chiar mai înainte de a deschide ochii, se ridică brusc în capul oaselor, cu inima bătându-i nebuneşte. Apoi, deschise ochii, imaginile se dilatară o clipă, înceţoşate, şi reveniră la normal: văzu un cimpanzeu mare, stând pe vine, alături.

Mâna lui se mai afla încă pe piciorul ei. Îl recunoscu imediat după rânjetul nesuferit. Mustaţa cernită, de forma unui ghidon, constituia numai unul din multele atribute, pe care ajunsese să le deteste de-a lungul timpului.

Din cauza somnului brusc întrerupt, avu nevoie de câteva clipe, până ce reuşi să-şi regăsească vocea.

— Ce… ce faci aici?, întrebă furioasă, smulgându-şi piciorul de sub mâna lui.

Gheară-de-Oţel părea sincer amuzat.

— Ăsta e modul de a spune „bună" unei persoane atât de importante, cum sunt eu pentru tine?

— Îţi serveşti bine scopul, într-adevăr, admise ea cu scârbă. Ca orice exemplu prost, de altfel!

Gailet se frecă la ochi şi se ridică.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare?

— De ce naiba nu mă laşi în pace? Slugile tale incompetente nu mai pot păzi pe nimeni.

Chipul cimpanzeului se posomorî uşor. Părea că se gândeşte intens la ceva care-i va aduce curând o mare satisfacţie.

— Ştii, tocmai mi-am zis că trebuie să vin la Bibliotecă şi să fac nişte studii la fel ca tine.

— Tu să faci studii? Aici?

Cimpanzeul izbucni în râs.

— Şi a trebuit să obţin o permisie specială de la Suveran.

— Tu nu ai…

— Mi-ai luat cuvintele din gură, o întrerupse el.

— Nu înţeleg, clipi Gailet.

— Vreau să spun că Suveranul mi-a ordonat, de fapt, să vin aici şi să studiez împreună cu tine. În definitiv, viitorii parteneri ar trebui să ajungă să se cunoască unul pe altul, în special într-un caz cum e al nostru, înainte de a păşi pe acelaşi drum înainte, ca reprezentanţi ai rasei noastre.

— Tu… Lui Gailet i se tăie respiraţia şi capul începu să i se învârtă. Nu te cred!

Gheară-de-Oţel ridică din umeri.

— Nu văd de ce ar trebui să fii atât de surprinsă. Reperele mele genetice sunt foarte bune. Cu excepţia a două sau trei categorii mărunte, cărora nu ar fi trebuit să le acorde mai multă importanţă, la urma-urmei.

Argumentele din urmă erau destul de credibile. Gheară-de-Oţel avea, în mod evident, o minte inteligentă şi plină de vitalitate, iar forţa sa fizică anormală nu putea constitui decât o calitate în ochii Consiliului Elitelor.

Câteodată însă preţul unei astfel de selecţii devenea prea mare pentru a merita efortul.

— Toate acestea nu înseamnă altceva decât că respingătoarele tale calităţi trebuie să fie chiar mai abjecte decât mi-am închipui eu.

Cimpanzeul se trase înapoi şi râse scurt.

— Oho ho, după standardele umane bănuiesc că ai dreptate, admise.

Conform acestor criterii, mulţi dintre cei care se supun testelor nici nu ar trebui măcar admişi alături de cimpanzei şi de micuţii lor. Totuşi, standardele se mai schimbă. Iar mie mi se oferă neaşteptata ocazie de a impune un alt standard.

Gailet se înfiora, realizând că, fără voie, o apucă chiar pe drumul pe care voise s-o împingă celălalt.

— Eşti un mincinos!

— De acord. Mea culpa… Se prefăcu că se bate cu pumnul în piept. Dar nu te mint atunci când afirm că mă aflu în grupa de testare, împreună cu unul din băieţii mei. Au avut loc unele schimbări, de când băieţelul mamii, animalul favorit al profesorilor, a fugit în junglă cu Sylvie a noastră.

Gailet vru să-l scuipe.

— Fiben valorează de o sută de ori mai mult decât cimpanzeul nenorocit care eşti tu. Suveranul Bunei-Cuviinţe nu o să te aleagă niciodată pe tine drept înlocuitor.

Gheară-de-oţel rânji şi ridică un deget.

— Aha, va să zică nici nu ne înţelegem noi doi. De fapt, vorbim de chestiuni diferite.

— Diferite… suspină Gailet.

Mâna i se îndreptă spre gulerul desfăcut al cămăşii.

— Oh, Doamne…!

— Aha, te-ai prins, în fine, dădu el din cap. Nu eşti decât o maimuţică deşteaptă şi aristofenică, la urma-urmei.

Gailet tresări: ceea ce o surprindea cel mai mult era adâncimea mâhnirii ei. Se simţea, de parcă inima i-ar fi fost ruptă în bucăţi.

„Am fost tot timpul nişte pioni, realiză brusc. Simpli pioni! Oh, bietul Fiben!”

Numai aşa se putea explica faptul că Fiben nu fusese adus înapoi în seara în care fugise cu Sylvie. Sau măcar în una din zilele următoare. Gailet fusese sigură dintr-un început că „evadarea” se va dovedi a fi numai un alt test de bună-cuviinţă şi inteligenţă.

Era clar însă că nu fusese. Poate că vreunul sau chiar ambii Suverani ai celorlalte facţiuni Gubru aranjaseră vreo capcană, pentru a slăbi autoritatea celui de-al treilea, Suveranul Bunei-Cuviinţe. Şi ce alt mijloc s-ar fi putut dovedi mai practic decât acela de a-l jefui pe unul dintre cei mai atent selectaţi cimpanzei pentru testul de „reprezentanţi ai rasei”. O chestie făcută cu cap: furtul nu putea fi pus în seama nimănui, pentru că nimeni nu fusese prins asupra faptului.

Bineînţeles că Gubru vor trebui să continue cu pregătirile pentru susţinerea Ceremoniei. Era deja prea târziu pentru a mai putea anula invitaţiile. Evident că fiecare dintre cei trei Suverani ar fi preferat să o vadă încheiată cu alte rezultate.

Fiben…

— Deci, profesore, de unde să începem? Cred că ar fi nimerit să apuci să mă înveţi să mă port aşa cum trebuie.

— Pleacă! şopti ea, clătind din cap, cu ochii închişi. Te rog, pleacă.

Simţea crescându-i în piept mai multe cuvinte, mai multe comentarii sarcastice. Dar le puse drept stavilă o cortină de durere sângerie.

Lacrimile reuşi să şi le reţină până în clipa în care realiză că a plecat.

După care se cufundă în perna moale, în braţele absentei sale mame, şi plânse îndelung.

75
GALACTICII

Ceilalţi doi dansau în jurul piedestalului, gâfâind şi gungurind:

— Coboară, coboară…

— Coboară

coboară de pe stinghie.

Alătură-te nouă,

alătură-te nouă,

— Nouă, alătură-te nouă!

Alătură-te nouă, întru consens!

Suveranul Bunei-Cuviinţe tremura, luptându-se cu schimbările.

Acum, erau complet uniţi în opoziţie. Suveranul Preţului şi Precauţiei renunţase la speranţa de a obţine singur primul loc pe podium şi îl susţinea pe Suveranul Razei şi Ghearei, în încercarea sa de a domina. Obiectivul Prudenţei îl constituia acum al doilea loc – obţinerea statutului de Molt.

Doi din cei trei fuseseră de acord cu el. Pentru a-şi atinge însă scopurile, atât cele sexuale, cât şi cele politice, trebuiau să-l coboare pe Suveranul Bunei-Cuviinţe de pe stinghia sa şi să-l forţeze să păşească pe solul lui Garth. Acesta se împotrivea din răsputeri, scoţând ţipete ascuţite, bine contrapunctate în timp, pentru a încerca să le rupă ritmul, prin introducerea de declaraţii logice, cu care să le înfrângă argumentele.

Se pornea de la presupunerea că un Molt convenabil nu trebuia să se desfăşoare în această manieră. Asta era constrângere, nu un adevărat consens. Era de-a dreptul un viol.

Desigur că asta trebuie să fi fost şi cauza pentru care stăpânii stinghiei nici nu investiseră cu prea multă încredere ideea de triumvirat. Ei aveau nevoie de strategie şi de înţelepciune, iar ceilalţi

doi păreau să fi uitat de asta. Simţea că ar fi vrut să urmeze drumul cel mai uşor, pentru a încheia cât mai repede cu Ceremonia Elitelor, riscând în felul acesta şi sfidând Codurile.

Măcar să mai fi trăit cel dintâi Suveran al Preţului şi Precauţiei! Preotul plângea cu voce stinsă. Uneori, nu afli valoarea cuiva decât după ce acesta a murit. Numai după ce a murit…

„Dă-te jos, dă-te jos,

Jos de pe stinghie…”

Evident, nu era decât o chestiune de timp. Unisonul său străpunsese deja zidul onoarei şi al hotărârii, pe care preotul se străduise să şi-l ridice de jur împrejur, pătrunzând adânc pe terenul hormonilor şi al instinctului.

Molt-ul continua să atârne suspendat, susţinut doar de încăpăţânarea unui singur membru. În mod clar, situaţia nu mai putea dura.

„Dă-te jos şi alătură-ni-te.

Alătură-ni-te întru consens!”

Suveranul Bunei-Cuviinţe se înfioră, dar rămase ferm pe poziţie. Cât timp avea să mai reziste nu ştia însă nici el.

76
PEŞTERILE

— Clennie! strigă Robert bucuros.

Când văzu siluetele călare, apropiindu-se de potecă, aproape că scăpă din mână proiectilul pe care îl căra, împreună cu un alt cimpanzeu, afară din peşteră.

— Hai, atenţie cum umbli cu chestia asta… căpitane!

Caporalul din corpul de Marină al lui Prathachulthorn se corectă abia în ultima secundă. Adevărat că-n ultimele săptămâni începuse să-l trateze pe Robert cu mult mai mult respect – îl câştigase printr-o muncă îndârjită – însă, uneori, mai lăsau să se vadă ceva din dispreţul lor fundamental pentru oricine nu făcea parte din corpul militar de elită.

Un alt cărăuş se apropie şi îl înlocui pe Robert la cărat, părând puţin uimit de faptul că un om se putea preta la astfel de treburi de mâna a doua, cum era căratul proiectilelor.

Robert nu luă în seamă niciuna dintre atitudini. Alergă la capătul potecii, în întâmpinarea grupului de călători şi apucă de căpăstrul calului pe care călărea Athaclena. Cealaltă mână i-o întinse ei.

— Clennie sunt atât de fericită că ai…

Vocea îi tremură o clipă. Simţi strânsoarea mâinii ei şi clipi stânjenit, încercând să-şi ascundă emoţia.

— …sunt atât de fericit că ai putut veni!

Surâsul Athaclenei nu semăna cu nimic din ceea ce văzuse şi altădată pe faţa ei până atunci. Un val de tristeţe o înconjura, tristeţe pe care el nu i-o mai simţise niciodată până atunci.

— Sigur că am venit, Robert. Surâsul i se transformă în zâmbet. Te-ai îndoit vreodată de

asta?

O ajută să descalece. Sub masca perfect controlată, el reuşi însă să-i simtă tremurul interior.

„Dragostea mea, te-ai schimbat…”

Ca şi cum i-ar fi perceput gândul, Athaclena se ridică pe vârfuri şi îi atinse faţa cu vârfurile degetelor.

— Există unele idei filosofice, Robert, cu care sunt de acord şi Societatea Galactică şi societatea din care faci tu parte. În amândouă, înţelepţii au asemănat viaţa cu o roată.

— Cu o roată?

— Exact. Ochii îi sclipiră îndepărtat. Se roteşte, atunci când se mişcă înainte. Şi, totuşi, rămâne la fel.

Răsuflă uşurat, recunoscând-o pe vechea Athaclena. Sub noile straie, se ascundea tot aceeaşi făptură, pe care o cunoscuse pe vremuri.

— Mi-a fost dor de tine, îi zise.

— Şi mie de tine, îi zâmbi ea. Acum povesteşte-mi, te rog despre acest maior şi despre planurile lui.

●

Robert se plimba încet prin depozitul minuscul, plin cu provizii până la vârful stalactitelor.

— Mă pot certa cu el. Pot chiar să încerc să-l conving. La dracu’, nici măcar nu se supără că ţip la el, atâta vreme cât totul are loc în particular sau când se găseşte la mai mult de doi metri de mine.

Dădu din cap.

— De fapt, nu-l pot împiedica, Clennie. Nu-mi cere să-mi încalc jurământul.

În mod evident, pământeanul se afla prins între două situaţii, care-i solicitau onoarea şi care – afurisit lucru – se aflau în conflict.

Chiar şi din locul unde se afla, Athaclena îi putea percepe tensiunile interne. Cu braţul prins

într-o eşarfa, Fiben Bolger îi privea cum discutau, dar păstra tăcerea.

Athaclena dădu aprobator din cap.

— Robert, ţi-am explicat deja că ceea ce a plăcut maiorului Prathachulthorn…

Îi ascultase curtenitor expunerea bine documentată a posibilelor consecinţe ale atacului asupra locului de ceremonie Gubru. Tot timpul afişase o expresie indulgentă. Când terminase însă îi pusese o singură întrebare:

— Asaltul urma să fie considerat un atac împotriva duşmanului legitim al pământenilor sau unul îndreptat împotriva Institutului Elitelor însuşi?

— După ce soseşte acolo delegaţia Institutului, locul devine proprietatea lor, îi răspunsese ea. În acel moment, un atac ar fi catastrofal pentru oameni.

— Dar înainte de asta? întrebase el cu şiretenie.

Athaclena dăduse iritată din cap.

— Până atunci locul se află încă sub posesiune Gubru. Dar nu este considerat un loc de importanţă militară! A fost construit pentru ceea ce s-ar putea numi în limbajul vostru scopuri sfinte. Buna-cuviinţă presupune că un asemenea act, fără a fi…

Şi continuase tot aşa un timp, până ce devenise evident că orice argument era de prisos. Prathachulthorn promisese să ia în serios spusele ei încheind astfel discuţia. Cu toţii ştiau însă care era părea ofiţerului de Marină cu privire la luarea în considerare a sfaturilor venite din partea „copiilor E.T.”

— O să-i trimitem un mesaj lui Megan, când rămaseră iar singuri.

— Cred că deja ai făcut-o, zâmbi Athaclena.

Bărbatul se posomori brusc, confirmând astfel presupunerea.

Desigur, a trece peste capul lui Prathachulthorn însemna a viola orice protocol. În cel mai fericit caz, ar fi apărut în ipostaza unui băieţel, care ţipă

la mămica. În cel mai rău, actul său ar fi putut constitui o ofensă, pedepsită de orice Curte Marţială. Procedând în felul aceasta, dovedise că nu era chiar lipsit de grijă faţă de propria-i persoană, neopunându-se făţiş planurilor comandantului său direct şi nici că nesocotise propriul propriul jurământ.

Într-un fel, avea dreptate şi Athaclena începu să-i respecte onoarea.

„Ele nu sunt sub puterea aceluiaşi jurământ”, gândi ea.

Fiben, care tăcuse până atunci îi surprinse privirea. Globii oculari i se mişcară într-o parte şi alta cu subînţeles. În ceea ce-l privea pe Robert, erau amândoi de aceeaşi părere.

— I-am sugerat deja maiorului că a distruge locul ceremonialului ar putea, de fapt, să constituie un avantaj pentru inamic. În definitiv, l-au construit pentru a-l utiliza pe garthieni. Orice vor pune ei la cale în ceea ce ne priveşte pe noi, cimpanzeii, este probabil un ultim efort, pentru a-şi compensa unele pierderi. Iar, dacă locul este asigurat şi noi îl aruncăm în aer, ei dau vina pe noi şi încasează banii.

— Maiorul Prathachulthorn a menţionat ideea ta în legătură cu asta îi spuse Athaclena lui Fiben. O consideră interesantă, dar mă tem că nu-i acordă prea mult credit.

— Cred că s-o fi gândit la ea ca la o aiureală.

Tăcu brusc, auzind paşi pe stânca de afară. Urmă apoi aşteptatul „cioc-cioc”.

— Pot intra? întrebă o voce feminină din spatele draperiei.

— Te rog, locotenent Mecue, răspunse Athaclena. Oricum, aproape am terminat…

Femela cu pielea întunecată intră şi se aşeză pe unul din coşuri, lângă Robert. Acesta îi zâmbi uşor, apoi îşi plecă din nou privirile către propriile mâini. Muşchii braţelor i se încordau, pe măsură ce pumnii i se încleştau şi se descleştau.

Athaclena simţi ceva asemănător unei dureri ascuţite, atunci când Mecue îşi puse mâna pe genunchiul lui Robert, înainte de a-i vorbi.

— Vrea o altă conferinţă asupra planului de bătaie, înainte de a ne culca.

Se răsuci zâmbitoare în direcţia Athaclenei. Înclină capul, înainte de a i se adresa.

— Dacă vrei să ne onorezi cu prezenţa, vei fi binevenită, respectată Athaclena.

Athaclena îşi aduse aminte de timpul când ea era stăpâna acestei peşteri şi când comanda o întreagă armată.

„Nu trebuie să mă las influenţată de asta”, îşi repetă cu stăruinţă.

Tot ce conta era să aibă grijă de aceste fiinţe, să-şi facă cât mai puţin rău una alteia în zilele care aveau să urmeze. Şi, dacă se dovedea posibil, era hotărâtă să pună la cale o glumă. Una pe care ea însăşi abia o înţelesese, dar pe care ajunsese să o aprecieze de foarte puţin timp.

— Nu, mulţumesc, locotenente. Cred că o să-i salut pe câţiva dintre prietenii mei cimpanzei şi apoi o să mă retrag. A fost o zi de călărie foarte obositoare.

Plecă însoţită de Robert, care, aruncă o privire spre cei rămaşi.

Deasupra capului lui rămăsese un adevărat nor metaforic, pâlpâind şi risipind roiuri de scântei.

— Nu ştiam că poţi să-ţi foloseşti glyph-urile în felul acesta se miră Athaclena. În fiecare zi înveţi ceva nou, am impresia.

Rânjetul neascuns al lui Fiben, care îi urmă la scurt timp, îi dădu curaj. Sesizase, într-adevăr, ceva în ochii lui sau se înşela? Poate o sclipire conspirativă?

După ce intră în încăperea repartizată ei şi cei doi se îndepărtară pe potecă, Athaclena îşi deschise trusa şi începu să caute prin ea cu febrilitate.

„Eu nu sunt legată de jurămintele lor, îşi repetă. Sau de legile lor.”

●

Peşterile puteau deveni locuri foarte întunecoase, mai cu seamă dacă stingeai unicul bec incandescent care ilumina lunga porţiune a holului.

Atunci, ochii umani constituiau un dezavantaj important, însă coroana unui tymbrimian putea suplini destul de bine lipsa vederii.

În bezna din jur, Athaclena meşteri cu îndemnare un întreg escadron de glyph-uri simple, dar cu destinaţie specială. Primul nu avea decât un singur scop: acela de a-i ilumina drumul înainte şi în laterale, tăind o cărare prin întunericul gros. Atunci când materia rece şi compactă se unea cu aceea empatică, era uşor de apreciat unde se aflau pereţii şi obstacolele.

Micul mănunchi vaporos le evita cu promptitudine.

Un alt glyph i se rotea pe deasupra capului, pentru a se asigura că nimeni nu era conştient de prezenţa unui intrus la aceste nivele joase. În această parte a holului, rezervată ofiţerilor umani, nu se aflau cimpanzei.

De gardă erau Lydia şi Robert. Descoperi însă repede încă o aură, în afară de aceea a ei şi de îndreptă cu atenţie în acea direcţie.

Cel de-al treilea glyph îşi aduna încet energiile, aşteptând să-i vină rândul. Athaclena păşea tăcută peste stratul gros de găinaţ, produs de peste o mie de generaţii de fiinţe zburătoare insectivore, care locuiseră aici, până când fuseseră gonite de către oameni şi de gălăgia lor. Respira liniştit, numărând în gând, după cum deprinsese de la pământeni, pentru a-şi menţine disciplina gândurilor.

Să menţină trei glyph-uri în stare de veghe, în acelaşi timp, era ceva la care nici măcar nu putuse să spere în urmă cu câteva zile. Acum, i se părea ceva uşor şi natural, de parcă ar fi făcut-o de o sută

de ani. Descoperise această putere, împreună cu multe alte abilităţi, de la Uthachalthing, care utiliza o tehnică prea puţin cunoscută printre ceilalţi tymbrimieni şi încă şi mai folosită.

„Să devii luptător în junglă, să capeţi încredere într-un om şi, acum, să poţi face asta… Iată câteva lucruri de care colegii mei cu siguranţă că ar rămâne uluiţi, dacă ar afla.”

Se întrebă dacă tatălui ei îi mai rămăsese vreuna din abilităţile pe care i le smulsese cu atâta brutalitate.

„Tată, am impresia că tu şi cu mama aţi pus la cale asta cu mult timp înainte, nu-i aşa? M-aţi pregătit, chiar fără ca eu să realizez. Ai ştiut? Încă de pe atunci? Ai ştiut că-mi va trebui într-o bună zi?”

Bănuia cu tristeţe, că luase chiar ceva mai mult decât putuse Uthachalthing să-i ofere.

„Şi încă nu era suficient”.

Pe lângă mulţimea de informaţii, existau şi multe lacune, pe care, în sinea sa, simţea că nu le va putea depăşi niciodată, fără tatăl său.

Glyph-ul cercetaş se învârti de câteva ori pe dinaintea unei bucăţi din pulpana unei haine, care atârna în aer. Athaclena se apropie, dar nu reuşi să-şi dea seama despre ce este vorba, nici chiar după ce o pipăi cu degetele. Cercetaşul se dezlipi de aura obiectului şi se întoarse spre cârceii unduitori ai coroanei ei.

Athaclena dădu uşor ţesătura într-o parte, cu o încetineală deliberată, apoi se furişă în cămăruţă. Glyph-ul de veghe nu percepu nicio undă, care să-i demonstreze că înăuntru se afla o fiinţă în stare de veghe, ci numai ritmul constant al somnului cuiva.

Maiorul Prathachulthorn nu sforăia niciodată, iar somnul îi era uşor şi vigilent. Athaclena pipăi marginile scutului său psi, prezent pretutindeni în jur, care-i păzea cu străşnicie gândurile, visele şi cunoştinţele militare.

„Au nişte soldaţi buni, din ce în ce mai buni!”, îşi spuse.

În decursul anilor scurşi de la Contact, consilierii tymbrimieni se străduiseră din greu să-i înveţe pe aliaţii lor, puii-de-lup, cum să devină războinici galactici de clasă. Clanul ei se îndepărtase de pământeni abia după ce ajunseseră la concluzia că-şi însuşiseră în sfârşit, câteva şiretlicuri fascinante din arsenalul lor, lucruri care altminteri n-ar fi fost niciodată imaginate de o rasă care crescuse în linia culturii galactice.

Din toate serviciile militare ale Pământului, singură Infanteria Marină nu folosea consilieri străini. Anacronisme în toată puterea cuvântului, infanteriştii se considerau a fi adevăraţii pui-de-lup.

Glyph-ul Z’SCHUTAN se apropie precaut de omul adormit. Se aşeză pe podea şi Athaclena îl văzu, prin ochii unei metafore, ca pe un glob de metal incandescent. Atinse scutul psi al maiorului şi… se desfăcu într-o ploaie de pârâiaşe aurii, care se scurseră peste el, acoperindu-l cu o strălucire slabă.

Athaclena respiră uşurată. Mâna i se strecură în buzunar şi apucă o fiolă de sticlă. Se apropie cu atenţie şi îngenunche lângă patul de campanie, în clipa în care îi aduseră lângă nas fiola cu gaz anestezic, degetele bărbatului se încordară abia vizibil.

— În locul tău, nu aş face asta!, şuieră el.

Athaclena tresări. Înainte să poată face vreo mişcare, mâinile celuilalt ţâşniră şi o prinseră de încheieturi. Nu reuşea să vadă în lumina slabă decât albul ochilor bărbatului. Deşi aşteptase treaz, scutul său psi nu marcase asta în niciun fel, continuând să radieze undele specifice somnului. Realiză că totul nu fusese decât o capcană, construită cu grijă.

— Voi, extratereştrii, continuaţi să ne subapreciaţi, nu-i aşa? Chiar şi nişte tymbrimieni

ca voi, inteligenţi şi dotaţi înalte sisteme de interpretare a lumii, nu păreţi că vreţi să învăţaţi din experienţă.

Hormonii Gheer se agitară furioşi. Athaclena ţâşni în picioare şi se zbătu, încercând să se elibereze, însă era acelaşi lucru cu încercarea de a scăpa dintr-o menghină de metal. Unghiile ascuţite, erau gata să zgârie, dar maiorul îi ţinu mâinile departe de ale sale.

Athaclena încercă să se rostogolească într-o parte şi să-i izbească cu piciorul în boaşe, dar el o apăsă cu precizie pe muşchii braţelor, folosindu-i-le ca pe nişte pârghii, pentru a o ţine în continuare în genunchi.

— Vezi, îi spuse cu o amabilitate ironică, unii dintre noi sunt de părere că este o greşeală să faci compromisuri.

Rânji.

— Ce-o să câştigăm, încercând să devenim buni Cetăţeni Galactici? Să presupunem, prin absurd, că treaba ar merge şi că aşa s-ar întâmpla. Nu am reuşi decât să ne transformăm într-un fel de aberaţii, într-un fel de fiinţe terifiante, complet altfel decât ceea ce crezuserăm până în prezent că ar fi fiind realitatea umană. Şi, oricum, această opţiune nu ar fi nici măcar o opţiune, ci o constrângere. Dincolo de asta, însă, în mod sigur, EI nu ne vor lăsa să devenim Cetăţeni. Coşul este plin cu tot felul de informaţii, măsluite în cea mai mare parte. O ştim amândoi, nu-i aşa?

Respiraţia Athaclenei deveni şuierătoare. După ce, în prima parte a evenimentelor, fluxul gheer se dovedise inutil, acum interveni din nou, determinând-o să se împotrivească din răsputeri incredibilelor forţe de care dădea dovadă omul. Era clar că agilitatea şi rapiditatea nu-i puteau fi de niciun folos împotriva reflexelor şi antrenamentelor lui.

— Te chinui degeaba, zâmbi Prathachulthorn. Avem şi noi micile noastre secrete. Lucruri pe care

nu le spunem nici măcar prietenilor noştri tymbrimieni. Nici măcar tuturor dintre proprii noştri oameni. Ai vrea să le afli? Spune sincer, nu-i aşa că ai vrea?

Athaclena nu reuşea însă să-şi regăsească suflarea, pentru a-i putea răspunde. Ochii maiorului aveau ceva sălbatic în adâncul lor, o mândrie aproape animalică.

— Realizezi că întrebarea era de formă, continuă el. Dacă ţi-aş dezvălui măcar o parte, asta ar însemna să te condamn, practic, la moarte. Şi, cum nu sunt pregătit acum pentru a hotărî un lucru atât de grav, am să-ţi spun câteva lucruri pe care poporul tău le cunoaşte deja.

În mai puţin de-o clipă, îi cuprinse ambele încheieturi într-o singură mână. Cealaltă bâjbâi puţin, apoi i se aşeză pe gât.

— Vezi dumneata, domnişoară, noi, cei de la Marină, am învăţat cum să neutralizăm şi chiar cum să-i omoram pe membrii unei rase extraterestre, fie ei şi aliaţii noştrii. Ai vrea să ştii de cât timp am avea nevoie pentru a te face să devii inconştientă? în acest caz, ai putea să începi deja să numeri…

Athaclena se zbătu din nou şi reuşi chiar să se ridice, dar totul fu în zadar. Gâtul îi palpită dureros sub încleştarea de fier. Aerul păru să se îngroaşe. De undeva, din depărtare, auzi glasul maiorului, murmurând ca pentru sine:

— Al dracului de groaznic este împuţitul ăsta de Univers! Niciodată nu şi-ar fi imaginat că noaptea putea să fie chiar aşa de neagră. Un întuneric gros o împresură şi începu să întrebe dacă se va mai trezi vreodată.

„Îmi pare rău, tată…”, gândi cu amărăciune, aproape sigură că o face pentru ultima oară.

Surprinzător, conştiinţa începu să-i revină. Inspiră puţin aer şi se strădui să-şi imagineze ce se petrecuse. Simţea, din ce în ce mai distinct, tremurul care cuprinsese mâinile maiorului.

Recunoscu semnele înfrângerii celuilalt, dar, dar nu ştia din ce cauză, forţa nu-i revenise încă. Coroana supraîncălzită nu-i mai era de niciun ajutor.

Uluirea momentelor anterioare – care succedaseră slăbirii strânsorii mortale – îi determinase o scădere considerabilă a puterilor. Alunecă moale pe podea.

La rândul său, bărbatul prinse să respire greoi. Mormăituri dezarticulate îl însoţiră în timpul prăbuşirii pe patul de campanie, care se răsturnă cu zgomot. O cană cu apă se zdrobi de podea, trosnind sec.

Athaclena simţi un obiect lunguieţ în podul palmei.

„Fiola!”, realiză surprinsă.

Ce se întâmplase însă cu Prathachulthorn?

Luptându-se cu leşinul, se târî la întâmplare, până când mâna i se opri pe butoanele terminalului de comandă. Degetele apăsară tasta de introducere a energiei în sistem şi ecranul lat căpătă o slabă iritaţie gri. În lumina insuficientă, Athaclena văzu, ca prin ceaţă, tabloul, încremenit pentru o clipă. Bărbatul îşi încorda în zadar muşchii puternici, cu vine groase, ieşite în relief, încercând să scape din strânsoarea a două braţe lungi, de culoare maro, care îl strângeau din spate.

Prathachulthorn se străduia să se ridice. Un şuierat puternic îi ieşi printre buzele strânse. Cu o mişcare bruscă îşi azvârli întreaga greutate mai întâi la stânga, apoi către dreapta. Orice efort se dovedi însă inutil. O pereche de ochi căprui luciră peste umărul omului.

Athaclena şovăi numai o clipă, apoi sări înainte cu fiola. Scutul psi al maiorului căzuse. Ura sa fără margini se revărsa ca o mare furioasă împrejur.

Mârâi cu disperare, atunci când îi veni sub nas micul cilindru de sticlă şi-l zdrobi între degete.

— Îşi ţine respiraţia, şopti cimpanzeul, când norul de vapori albăstrui se răsuci în jurul nărilor

acestuia, apoi se risipi uşor către podea.

— Nicio nenorocire, spuse Athaclena, şi scoase din buzunar încă vreo zece fiole.

Văzându-le, Prathachulthorn suspină uşor şi îşi dublă eforturile pentru a scăpa din strânsoare, dar toată imaginaţia lui nu făcea altceva decât să aducă mai aproape momentul în care trebuia să respire. Se dovedi a fi extrem de rezistent. Dură mai mult de cinci minute, până să leşine, dar chiar şi atunci, Athaclena bănui că faptul i se datorase anoxiei şi nu drogului.

— Ce tip! aprecie admirativ Fiben când, în sfârşit, îi dădu drumul. Doamne ce puternici îi fac pe soldaţii ăştia de la Marină, antrenamentele!

Se cutremură şi se lăsă să alunece, istovit, alături de trupul inconştient. Athaclena se aşeză, la rându-i, vlăguită, alături.

— Mulţumesc, Fiben, spuse ea liniştită.

Neo-cimpanzeul ridică din umeri. Drace, ce înseamnă să-ţi trădezi şi apoi chiar să-ţi ataci protectorul… într-o singură zi?

Athaclena arătă către praştia ce i se odihnea sub braţ, de când părăsiseră Port Helenia.

— Chestia asta? rânji Fiben. Ei, cred că mă autocompătimeam niţel. Te rog însă să nu spui la nimeni, de acord?

Privi foarte serios, în jos, spre Athaclena.

— N-oi fi eu un expert, dar pot să pun pariu că nu am câştigat niciun punct în seara asta în disputa cu bătrânul consilier al Elitelor.

Îi mai aruncă o privire celui de pe podea, apoi zâmbi. În ciuda a tot ceea ce se întâmplase, nu se putea abţine să nu găsească că era o chestie caraghioasă.

Începu să râdă, liniştit, cu o voce plină de tonuri bogate ale tatălui ei. Şi, nu ştiu de ce, dar acest lucru nu o surprinse deloc.

Treaba nu se terminase încă. Deşi era epuizată, Athaclena trebui să-l urmeze pe Fiben, ajutându-l să-l care pe bărbatul leşinat de-a lungul tunelului

întunecos. Trecură chiar pe sub nasul caporalului din garda personală a lui Prathachulthorn, care moţăia pe scaun. În grabă coroana Athaclenei, îşi trimise unul din cârceii moi şi mlădioşi să-i pipăie somnul şi să-i liniştească spasmele. Extrem de circumspectă de această dată, după cele întâmplate cu maiorul, se asigură de două ori că scutul psi al omului nu ascundea o şmecherie-capcană şi că somnul său era unul adevărat.

Fiben prinse să gâfâie, iar buzele late se răsfrânseră într-o grimasă, în clipa în care Athaclena îi făcu semn s-o apuce peste o pantă formată din tot soiul de resturi informe, sedimentate peste o mai veche alunecare de teren, şi să pătrundă într-un pasaj lateral, practic necunoscut soldaţilor de la corpul de Marină. Cel puţin, nu se găsea însemnat pe harta pe care izbutise s-o consulte în timpul zilei, din baza de date a rebelilor.

Aura lui Fiben devenea strălucitoare, ori de câte ori se poticnea prin întuneric, lovindu-se la degetele de la picioare. În mod evident, îi venea să tragă câteva înjurături, din cauza greutăţii prea mari, pe care era nevoit s-o care. Se abţinuse însă de la orice fel de comentariu, până când ieşiră, în sfârşit, în tăcerea nopţii umede şi liniştite.

— Suport şi schimbare! suspină, lăsând povara jos. Bine cel puţin că Athaclena nu e o tipă înaltă: nu văd cum m-aş fi descurcat cu mâinile şi picioarele atârnându-mi tot timpul în praf.

Respiră adânc. Deşi luna nu apăruse, o ceaţă groasă se revărsa ca un potop de vapori peste stâncile din apropiere, degajând o lucoare slabă.

Fiben privi în urmă către Athaclena.

— Deci? Ce naiba mai urmează, şefule? Aici, o să fie un adevărat viespar peste câteva ore, mai ales după ce-o să se întoarcă Robert şi locotenentul Mecue. Vrei să mă duc să-l aduc pe Tycho şi apoi să car acest corp inconştient, la clienţii pământenilor, în numele tău? Adică să dezertez, cu

alte cuvinte, dar, la dracu, n-am prea fost niciodată un bun soldat.

Athaclena clătină din cap, în vreme ce coroana pipăia de jur-împrejur, în căutarea unor urme.

— Nu, Fiben, nu ţi-aş putea cere aşa ceva. De altfel, tu ai altă misiune. Ai evadat din Port Helenia, pentru a ne avertiza de oferta Gubru. Acum însă trebuie să te întorci acolo şi să-ţi înfrunţi destinul.

— Eşti sigură că nu ai nevoie de mine? se încruntă Fiben.

Athaclena îşi duse mâinile la gura şi emise câteva note din chemarea blândă a unei păsări de noapte. Din întunericul pantei, sosi o replică slabă, abia audibilă.

Se răsuci spre Fiben.

— Bineînţeles că am nevoie. Noi toţi avem nevoie de tine. Dar tu poţi să fii mai de folos acolo, pe ţărmul mării. Şi, în plus, îmi dau foarte bine seama că şi tu vrei să te întorci.

Fiben îşi pocni degetele mâinilor.

— Cred că sunt nebun de-a binelea.

— Nu, zâmbi Athaclena. Asta nu face decât să demonstreze o dată în plus că Suveranul Bunei-Cuviinţe a ştiut ce face, atunci când te-a ales ca reprezentant… Chiar dacă… aş prefera să le arăţi chiar mai mult respect protectorilor tăi.

Fiben se crispa. Abia după câteva clipe păru să sesizeze unda de ironie care-i puncta cuvintele. Zâmbi. De jos, din burta întunericului, ce ascundea poteca şerpuitoare, se auzea, îndepărtat, sunetul ţăcănit al unor copite de cai.

— Bine, zise el şi se aplecă să ridice corpul moale al maiorului. Hai, tataie. De data asta, mă voi purta cu tine la fel de drăguţ cum o făcusem cu mătuşa, pe vremuri.

Depuse un sărut zgomotos pe obrajii întunecaţi ai marinarului şi-şi ridică privirile către Athaclena.

— Aşa e mai bine, mămico?

Exista întotdeauna în comportamentul ei ceva moştenit de la tatăl ei. Ceva care în situaţia dată îi făcu cârceii obosiţi să sâsâie subţire.

— Da, Fiben, Râse. E mult mai bine.

Lydia şi Robert fuseseră cuprinşi de suspiciuni când, reveniţi în zori din misiune, nu l-au mai găsit pe comandantul oficial al taberei. Marinarii din corpul de Elită îi aruncau Athaclenei priviri ameninţătoare, manifestând o mare neîncredere în ceea ce-o privea.

Un mic grup de cimpanzei trecuse ulterior prin camera lui Prathachulthorn şi înlăturase orice semn al luptei mai înainte ca oamenii să ajungă acolo, dar nu au putut să ofere nicio explicaţie plauzibilă precipitatei sale plecări, şi nici lipsei oricărei notiţe sau mesaj explicativ.

Sesizând starea de spirit, Robert ordonase ca Athaclena să rămână în camera ei, pe perioada cercetărilor, păzită de un marinar. Uşurarea pe care o resimţea, cu privire la o probabilă amânare a atacului plănuit, era momentan amânată, pe primul loc situându-se simţul ofensat al datoriei.

În comparaţie cu el, locotenentul Mecue era o mare de calm.

Aparent, nu părea fi deloc îngrijorată, de parcă maiorul abia plecase. Dincolo de masca afişată cu profesionalism, Athaclena era în stare să perceapă confuzia şi lupta înspăimântată ce se dădea în sufletul ei.

Ideea era că, oricum, nu se putea face nimic. Patrulele de cercetaşi trimise să cerceteze terenul ajunseseră din urmă o parte din cimpanzeii grupului de comandă ai Athaclenei, aflaţi în drum spre tabăra ascunsă a gorilelor. Prathachulthorn era însă departe în acele locuri, urmând drumuri neştiute, ascunse în inima frunzişului. Efectul gazului trecuse, lăsându-l pradă furiei şi neputinţei. Era legat fedeleş, mai neputincios ca un copil mic. Situaţia sa actuală constituia, de fapt, o parte apretului pe care omenirea trebuia să-l plătească

pentru prea marele „libertinism” afişat în relaţii interspecii. Îşi crescuseră aliaţii în spiritul individualismului, deci era foarte posibil ca neo-cimpanzeii să fi ajuns să raţioneze că, pentru binele celorlalţi, gestul de a face prizonier un om nu era o faptă prea gravă.

Într-un fel, Prathachulthorn însuşi ajutase la aceasta, cu atitudinile protectoare pe care le afişase într-o manieră depreciativă.

În ciuda acestor presupuneri, Athaclena era sigură de faptul că marinarul va fi tratat, cu atenţie şi delicateţe.

În seara care urmă misterioasei dispariţii, Robert solicită întrunirea unui nou consiliu de război. Statutul preventiv de arestată la domiciliu al Athaclenei încetase, aşa că fusese şi ea invitată să participe.

Erau prezenţi în sala bine iluminată, alături de Fiben, cimpanzeii numiţi locotenenţi onorifici, precum şi ofiţerii fără brevet ai Infanteriei Marine.

Nici Lydia şi nici Robert nu puseseră în discuţie ideea continuării planului maiorului. Se presupunea, în mod tacit că acesta n-ar fi dorit să fie pus în aplicare fără el.

— Probabil că a plecat într-o misiune personală de cercetare sau în vreo inspecţie inopinată la unul din avanposturi. Poate că se va întoarce la noapte sau mâine, sugeră cu inocenţă Elayne Soo.

— S-ar putea, acceptă Robert. Să ne aşteptăm totuşi, la tot ce poate fi mai rău.

Era vizibil că evita să se uite către Athaclena.

— Pentru orice eventualitate, o să trimitem vorbă despre cele întâmplate Consiliului. Bănuiesc că o să dureze cam zece zile până ce vom primi noi instrucţiuni şi până ce vor reuşi să trimită un înlocuitor la comandă.

În mod clar, presupunea că Megan Oneagle nu îl va lăsa să exercite funcţia de comandă supremă.

— Ei bine, în acest caz, eu vreau să mă reîntorc în Port Helenia, spuse Fiben simplu. Sunt în

situaţia de a mă putea apropia de centrul vârtejului evenimentelor viitoare. Şi, oricum, Gailet are nevoie de mine.

— Ce te face să crezi că Gubru or să accepte să te primească înapoi, după ce ai fugit de sub supravegherea lor? întrebă dispreţuitoare Lydia Mecue. De ce nu te-ar împuşca pur şi simplu?

Fiben ridică din umeri.

— Dacă o să mă întâlnesc cu cine nu trebuie, probabil că asta or să facă.

Urmă o tăcere îndelungată. Când Robert solicită alte sugestii, oamenii şi cimpanzeii rămaseră tăcuţi. Era o stare de spirit rămasă din vremea în care maiorul se afla la comandă, dominând autoritar discuţiile şi lăsând senzaţia că optimismul său funciar nu ţine seama de niciun fel de îndoieli.

„Acum se gândesc la situaţia de atunci!”

Era o armată foarte mică, cu o arie limitată de opţiuni de acţiune. Iar duşmanul se afla pe punctul de a pune în mişcare lucruri şi evenimente pe care ei nu le puteau înţelege, cu atât mai puţin nu le puteau preveni.

Athaclena aşteptă clipa în care atmosfera deveni extrem de apăsătoare. Abia atunci deschise gura şi nu rosti decât patru cuvinte:

— Avem nevoie de tata.

Spre surprinderea sa, atât Lydia cât şi Robert încuviinţară din cap.

Chiar în situaţia în care vor fi primit, în sfârşit, ordine de la Consiliul în exil, ele vor fi, probabil, la fel de confuze şi contradictorii ca întotdeauna. Era evident că puteau folosi un sfat bun, mai ales atunci când în joc se afla şi diplomaţia Galactică.

„Cel puţin, femeia Mecue nu împărtăşeşte xenofobia lui Prathachulthorn, gândi Athaclena.”

Se văzu silită să admită că era de acord cu ceea ce percepuse în aura femeii.

— Robert mi-a spus că eşti sigură că tatăl tău trăieşte, vorbi Lydia. Ăsta-i un lucru bun. Dar unde se află? Cum putem să dăm de el?

Athaclena se aplecă în faţă, ţinându-şi coloana în poziţie relaxată.

— Ei bine, cred că ştiu unde e.

— Ştii? clipi repede Robert. Dar…

Vocea i se stinse, în clipa în care reuşi să-i penetreze scutul psi, pentru prima oară de la încercarea din ziua precedentă. Athaclena îşi reaminti cum se simţise atunci, când îl văzuse cum strângea mâna Lydiei. Pentru o clipă, reuşi să reziste eforturilor lui., apoi renunţă, simţind că înnebuneşte.

Robert se aşează din nou, respirând cu greutate. Clipi repede de mai multe ori şi lăsă să-i scape un „Oh!”.

Abia acum Lydia le aruncă celor doi o privire curioasă şi, oarecum, înţelegătoare. Brusc câmpul ei psi prinse să strălucească slab, într-un halou asemănător aceluia al invidiei.

„Şi eu îl am pe acest bărbat într-un fel în care tu n-ai să poţi niciodată!”, se gândi Athaclena, ferindu-şi privirea. Robert îi simţi trăirea şi se cufundă în ea, curios.

„…N’tah’hoo, Uthachalthing”, gândi el, la rându-i, în Galactic 7.

77
FIBEN ŞI SYLVIE

Îl aşteptă, atunci când el îl conduse pe Tycho pe poteca ce ieşea dincolo de Valea Peşterilor. Stătu răbdătoare lângă un pin înclinat, în apropierea unui schimbător de macazuri. Vorbi, dar numai când el se apropie suficient de mult.

— Credeai că o să te furişezi afară, fără să-ţi iei „la revedere”, nu? întrebă Sylvie.

Purta o fustă lungă şi îşi ţinea mâinile pe genunchi. El legă căpăstrul calului de un pom şi se aşeză alături.

— Nu, ripostă Fiben. Ştiam că nu o să fiu atât de norocos.

Sylvie îi aruncă o privire piezişă şi îl văzu rânjind. Pufni şi ea încet, cu capul răsucit spre canion, spre aburii îndepărtaţi ce se înălţau uşor, în limpezimea unei dimineţi care promitea să fie luminoasă.

— Mi-am închipuit c-o să-i întâmpini.

— Trebuia, Sylvie. Este…

Îl întrerupse.

— Ştiu. E vorba de responsabilitate. Trebuie să te întorci la Gailet. Are nevoie de ajutorul tău, Fiben.

Cimpanzeul încuviinţă din cap. Nu trebuia să-i aducă nimeni aminte că avea o datorie chiar şi faţă de ea.

— Hmm, a trecut dr. Soo, pe când mă ocupam cu împachetatul. Eu… Ai umplut sticla pe care ai primit-o de la ea… Ştiu…

Sylvie îşi plecă fruntea.

— Mulţumesc. Cred că e o răsplată suficientă.

Fiben îşi lăsă privirile în jos. Astfel de discuţii îl stânjeneau teribil.

— Când o să…

— Diseară, presupun. Sunt gata. Nu crezi?

Fusta lungă ascundea cu siguranţă orice semn exterior. Totuşi, avea dreptate. Parfumul era inconfundabil.

— Sincer, sper să obţii ceea ce doreşti, Sylvie.

Ea dădu din nou din cap. Stăteau unul lângă altul şi se simţeau stângaci. Fiben se strădui câteva clipe să se gândească, pentru a încropi ceva coerent dar renunţă. Îşi simţea capul greu şi îl bântuia o senzaţie ciudată.

Ştia că orice ar fi încercat s-ar fi dovedit, cu siguranţă, complet greşit.

Brusc, undeva, mai jos, acolo unde macazurile se separau, conducând în mai multe direcţii, se auzi zgomotul stins al unei mişcări. O siluetă umană se ivi în dreptul bifurcaţiei, alergând viguros. Era Robert Oneagle, cu arcul în mână şi cu o raniţă uşoară pe spate.

Privi în direcţia lor şi, observându-i, încetini. Nu se opri însă, ci se mulţumi însă numai să zâmbească, în semn de răspuns la semnul lui Fiben.

Ajungând la răspântie, o apucă de-a lungul unei cărări mai puţin folosite, către sud. Dispăru repede, în pădurea sălbatică.

— Ce naiba face?! se miră Sylvie.

— Parcă ar alerga.

— Văd şi eu asta, ridică ea din umeri. Unde se duce, însă?

— Probabil că va încerca să-şi croiască drum prin trecătoare, înainte de a începe să ningă.

— Prin trecătoare? Dar…

— De la dispariţia maiorului Prathachulthorn, pe când timpul disponibil a devenit din ce în ce mai scurt, locotenentul Mecue şi ceilalţi infanterişti marini au decis că vor adopta planul alternativ propus de Robert şi de Athaclena.

— Dar aleargă spre sud, protestă Sylvie.

Într-adevăr, Robert o apucase pe poteca mai puţin folosită, care conducea spre adâncul

necunoscut al lanţului Mulun.

Fiben încuviinţă cu gravitate.

— Se duce să caute pe cineva acolo. Pe singura persoană care ar fi capabilă s-o facă.

Sylvie ghici din tonul celuilalt că asta va fi singura informaţie pe care o va scoate de la el. O vreme, statură în tăcere. Scurta apariţie a lui Robert adusese cu ea o relaxare binevenită.

„E o prostie!”, se gândi înciudat Fiben.

Îi plăcea mult de Sylvie şi, înainte, nu avuseseră prea multe ocazii pentru a-şi vorbi. Această ocazie se putea dovedi ultima.

— Tu nu… Nu cred că mi-ai spus niciodată nimic despre primul tău copil, îi spuse în grabă, întrebându-se, înciudat, pe când rostea cuvintele dacă era treaba lui să întrebe asta.

Era evident faptul că Sylvie mai născuse înainte şi că alăptase.

Semnele naşterii constituiau o atracţie majoră într-o rasă, în care mai bine de un sfert din femele nu năşteau niciodată.

„E un lucru minunat, dar şi dureros”, îşi spuse în sine.

— S-a întâmplat acum cinci ani. Eram foarte tânără pe atunci. Vocea îi suna calm, controlat. Numele lui era… I-am zis Sichi. Consiliul l-a testat, conform uzanţelor şi… şi l-a găsit anormal.

— Anormal?

— Da, acesta este cuvântul pe care l-au folosit. L-au clasificat superior în unele privinţe şi… „nepotrivit” în altele. Nu era vorba despre defecte evidente, ci de nişte calităţi „ciudate” – le-au zis ei. Doi dintre oficiali erau serios îngrijoraţi şi atunci Consiliul Elitelor a hotărât să-l trimită pe Terra, pentru a fi examinat mai detaliat.

Sylvie inspiră adânc.

— Au fost foarte drăguţi cu el. Mai mult, mi-au oferit posibilitatea să-l însoţesc.

Fiben strânse pleoapele.

— Nu te-ai dus, totuşi…

— Ştiu la ce te gândeşti. Femela îi aruncă o privire scurtă. Că sunt o fiinţă îngrozitoare. De asta nu ţi-am spus niciodată povestea. Ai fi refuzat să vezi lucrurile, aşa cum le văd eu. Crezi că sunt o mamă denaturată.

— Nu, eu…

— Atunci, lucrurile păreau altfel, totuşi. Mama era bolnavă. Nu făceam parte dintr-o familie-clan, aşa că nu am putut s-o las în grija străinilor şi să n-o mai revăd, poate, nicicând. Pe vremea aceea, deţineam o carte galbenă. Ştiam că sărmanul meu copil avea să găsească un cămin bun pe Terra. Sau… urma să aibă parte de un tratament decent şi să fie crescut în casta înaltă a neo-cimpanzeilor, fie să i se rezerve o soartă, pe care nu voiam nici măcar s-o cunosc. Eram foarte speriată pe atunci că la fel vor păţi toţi născuţii acelei perioade şi că, în felul acesta, mi l-ar fi luat oricum Cred că îmi era groază şi de ruşinea pe care aveam s-o încerc, dar aveam să fiu declarată aspirant.

Se întrerupse brusc pentru câteva clipe şi-şi privi mâinile.

— Nu mă puteam hotărî, aşa că am fost nevoită să solicit un sfat Era un consilier din Port Helenia, care făcea parte din Consiliul local al Elitelor. Mi-a spus franc care credea el că erau nepotrivirile. Că era sigur că am dat naştere unui aspirant.

Oftă.

— M-am ţinut deoparte, atunci când l-au luat pe Sichi. Şase… şase luni mai târziu, a murit mama.

Se uită în sus, la faţa lui Fiben.

— Şi apoi, după alte trei luni, au fost primele ştiri de pe Terra, prin cate am aflat că băiatul meu era acum o fiinţă fericită. Primise cartea albastră. Iar eu am fost promovată la cea verde.

Mâinile i se crispară.

— Oh, de atunci n-am mai urât această carte blestemată. Mi-au suprimat injecţiile contraceptive anuale, aşa că nu mai trebuia să cer permisiunea pentru a rămâne însărcinată. Au avut încredere în

mine că-mi voi putea controla singură fertilitatea, ca un adult.

Pufni furioasă.

— Ca un adult? O femelă-cimpanzeu care-şi abandonează propriul copil? Nu au ţinut cont de asta şi m-au promovat numai pentru că el trecuse de blestematele lor de teste.

„Aşa care va să zică, gândi Fiben. Acesta era motivul amărăciunii ei şi al aşa de rapidei acceptări a colaborării cu inamicul.”

Multe lucruri se explicau în felul acesta.

— Te-ai alăturat lui Gheară-de-Oţel din mânia pe care-o resimţeai împotriva sistemului? Pentru că ţi-ai imaginat că lucrurile se vor desfăşura altfel sub stăpânirea Galacticilor?

— Se poate spune şi aşa. Sau poate că eram numai furioasă. Ridică din umeri. Oricum, după un anumit timp, mi-am dat seama de ceva.

— De ce?

— Mi-am dat seama că, oricât de rău ar fi fost sistemul sub stăpânirea oamenilor, sub aceea a Galacticilor era cu mult mai rău. Oamenii pot fi aroganţi, de acord. Dar, cel puţin, mulţi dintre ei se simt vinovaţi de aroganţa lor. Se străduiesc să şi-o tempereze. Istoria lor terifiantă i-a învăţat să fie prudenţi, în legătură cu hub… hub…

— Cu hybris-ul lor?

— Exact. Ei ştiu cât de periculos poate fi să te joci de-a Dumnezeu şi să ajungi să te crezi cu adevărat Dumnezeu. Galacticii sunt însă obişnuiţi cu această joacă. Lor nu li se întâmplă niciodată să aibă îndoieli. Sunt atât de blestemat de înguşti la minte şi plini de propria lor persoană că… îi urăsc!

Fiben tăcu îndelung, reflectând la cele auzite. Învăţase multe în ultimele luni şi îşi imagina că Sylvie îşi susţinea cazul cu prea mult patos.

Chiar acum suna niţel ca în cazul maiorului… Fiben ştia însă că puţine rase galactice de protectori aveau reputaţia că sunt blânzi şi decenţi. Evident însă că nu era treaba lui să-i judece

amărăciunea. Acum, aproape că-i înţelegea preocuparea de a avea un copil, care să fie de la început marcat cu o carte verde. Nu exista nici urmă de îndoială că voia să-şi păstreze următorul copil şi să se asigure, în felul acesta, de nepoţi.

Aşa cum stătea, aproape lipit de ea, Fiben era neplăcut de surprins de condiţia ei actuală. Spre deosebire de femeile umane, femelele-cimpanzeu avea cicluri de receptivitate puternice şi era nevoie de un efort foarte mare pentru a şi le ascunde. Era vorba de încă o diferenţă majoră între cele două specii înrudite, care creau crevase sociale şi familiale de nedepăşit uneori.

Într-un fel, se simţea vinovat de faptul că nefericirea ei îi crea senzaţia de superioritate, pe care o încercase încă de la început. Se simţea vinovat şi de faptul că nu putea accede sensurile adânci ale sentimentului firav care stăruia deasupra lor, arătându-se insensibil. Ar fi dorit din toată inima să o poată consola în vreun fel. Habar n-avea însă cam ce ar fi trebuit să facă.

Îşi umezi buzele şi începu nesigur:

— Ui… uite, Sylvie, eu…

— Da, Fiben, se răsuci ea.

— Hmm, sper să poţi obţine, într-adevăr… adică, sper că am lăsat destul…

Îşi simţi faţa luându-i foc. Sylvie îi zâmbi cald.

— Dr. Soo spune că, probabil că da. Dacă nu…

El scutură din cap.

— Haide, haide, Sylvie, îţi apreciez încrederea, dar nu pot să pun pariu c-o să mă mai întorc vreodată.

Femela îi luă mâna.

— Ei, nu mă simt prea mândră pentru a accepta o extra asigurare, dacă aceasta îmi va fi oferiră. Dacă te simţi în stare, sunt gata să accept donaţia.

Fibel clipi nervos, simţind cum îi creşte pulsul.

— Hmm, adică chiar acum?

Ea dădu din cap.

— Când altădată?

— Speram că o să spui asta.

Zâmbi cald şi o atinse. Femela ridică însă mâna, oprindu-l.

— Ce fel de femelă crezi că sunt? Or fi ele puţine proviziile de lumânări şi de şampanie pe aici, dar, în general, sexul slab apreciază existenţa, înainte de asta, a unui mic preludiu. O introducere…

— În ceea ce mă priveşte, sunt perfect de acord. Fiben se răsuci şi-i prezentă spinarea pentru a fi scărpinat. Începi însă tu, apoi îţi fac şi eu ţie.

Sylvie scutură din cap.

— Nu la un asemenea preludiu mă gândeam Aveam în minte ceva mai stimulant.

Se duse în spatele copacului şi scoase de acolo un obiect cilindric, făcut din lemn cioplit, cu unul dintre capete acoperit de o bucată de piele bine întinsă. Ochii lui Fiben se măriră, uluiţi.

— O tobă?

Ea se aşeză, fără să-l ia în seamă, şi-şi potrivi minusculul instrument între genunchi.

— Este numai vina ta, Fiben Bolger. Pe vremuri, mi-ai arătat ceva special, şi, de acum înainte, nu o să mă mulţumesc cu mai puţin.

Degetele-i îndemânatice bătură un ritm vioi.

— Dansează! îi ordonă. Apoi: te rog…

Fiben suspină: era clar că nu glumea. Această femelă-cimpanzeu, coregrafo-manică, era nebună cu totul, orice ar fi spus Consiliul Elitelor. Se părea că ăsta era exact genul de care se îndrăgostea el cu încăpăţânare.

„Există câteva aspecte, în care nu o să putem fi niciodată asemenea oamenilor”, îşi spuse amărât, pe când culegea o nuia şi o scutura, de probă.

O aruncă şi încercă alta. Deja se simţea încălzit şi plin de energie.

Sylvie începuse să lovească în tobă, într-un tempo rapid şi plin de vioiciune, care făcu să i se intensifice respiraţia. Strălucirea din ochii ei părea să-i încălzească sângele.

„Probabil că aşa şi trebuie să fie, deoarece avem propriile noaste euri!”, realiză el.

Strânse creanga cu ambele mâini şi izbi cu putere într-o buturugă, producând o explozie de frunze în toate direcţiile.

— O.K… spuse.

A doua lovitură se dovedi şi mai puternică, iar când ritmul se acceleră, scoase un al doilea strigăt, cu şi mai mult entuziasm.

Ceaţa dimineţii se evaporase. Nu se auzea niciun sunet. Universul, neparticipant la marea experienţă ce se pregătea, nu adusese nici măcar un singur nor pe cer. Totuşi, îşi spuse că de data asta se va putea descurca şi fără fulgere.

78
GALACTICII

În tabăra militară Gubru nr. 16, haosul ce se manifesta la cel mai înalt nivel începuse deja să se manifeste şi în rândul nivelelor inferioare.

Frecvent, aveau loc tot felul de certuri cu privire la soldele plătite familiilor, la repartiţiile de provizii, la comportamentul soldaţilor de rând, al căror dispreţ pentru personalul auxiliar atinsese cote dintre cel mai periculoase.

Pentru rugăciunea din acea după-amiază, mulţi dintre soldaţii Ghearei îşi puseseră panglicile tradiţionale pentru jelirea Progenitorilor Pierduţi şi se alăturau preotului capelan, pentru a fredona încet, la unison, litania.

Majoritatea soldaţilor, mai puţin pioşi de felul lor, care în alte ocazii păstrau totuşi o atitudine respectuoasă în timpul desfăşurării unor asemenea ceremonialuri, păreau complet rupţi de realitate, în acele clipe, agitându-se zgomotos sau jucând diverse jocuri de noroc.

Străjile îşi curăţau penajul şi trimiteau, în mod special, penele desprinse în timpul migăloasei operaţiuni, să plutească în suflarea uşoară a adierilor de vânt, încât să se strecoare în mod distractiv printre credincioşi.

Zgomote discordante se făceau tot mai des auzite, fie că era vorba de muncă, de menţinerea ordinii sau de antrenamente.

Aflat întâmplător în inspecţie în zonă, colonelul aflat la comanda taberelor din est a remarcat din primele minute ale vizitei lipsa de rigoare şi disciplină, pierderea armoniei din interiorul corpului de armată. Hotărârea, luată pe loc, a făcut ca întregul personal al regimentului din Tabăra

Militară nr. 16 să se adune în câteva minute pe platou.

După ce i-a chemat lângă el, pe platformă, pe administratorul-şef şi pe capelan, li s-a adresat celor aliniaţi înaintea sa.

„Să nu se spună, să nu se zvonească

Că soldaţii Gubru şi-au pierdut perspicacitatea!

Ce suntem noi? Nişte orfani? Nişte pierduţi ori abandonaţi?

Ori, poate, membrii unui mare clan?!

Ce am fost, ce suntem şi ce vom fi?

Războinici-constructori, dar mai presus de toate

Am rămas purtătorii cuviincioşi ai tradiţiei!”

Astfel le vorbi multă vreme colonelul, din când în când permiţând să i se alăture în cântec, convingător, administratorul campamentului şi sfătuitorul său spiritual. Într-un târziu, ruşinaţi, soldaţii şi personalul auxiliar prinseră să gângurească într-un cor înălţător, plin de armonie.

Micul regiment, format din militari, birocraţi şi preoţi, continuă efortul de reeducare, investind timp şi energie spirituală, luptând la unison, pentru a depăşi îndoiala ce se instaurase perfidă între ei. Pentru un scurt interval de timp, se formă un consens, asemănător aceluia din primele zile ale războiului.

79
GAILET

— Chiar şi printre aceste cazuri rare şi tragice, cum sunt speciile de „pui-de-lup”, au existat de mult timp versiuni crude ale acestor tehnologii.

Deşi primitive, metodele lor implicau, de asemenea, ritualuri asemănătoare luptei-pentru-onoare, reuşind să restrângă prin asemenea mijloace, cu un anumit grad, agresivitatea şi ostilitatea nativă, de care dădeau dovadă.

— Să luăm un exemplu, cel mai respectat clan de „pui-de-lup”, cel al „oamenilor” de pe Sol III. Înainte de a fi descoperiţi de mesagerii Culturii Galactice, triburile lor primitive utilizau frecvent ritualul, pentru a menţine sub control ciclurile de violenţă, din ce în ce mai mare, care se manifestau exact aşa cum era de aşteptat, în mod normal, de la asemenea specii, necălăuzite. Nu exista nicio îndoială că aceste tradiţii derivau din amintiri străvechi ale demult dispărutei rase ce îi patronase pe timpuri.

Prin metodele simple, dar eficiente, folosite de oamenii de dinainte de Conatet, se aflau aceea a judecării de către campion, printre europenii medievali şi cea a opririi abaterilor prin distrugere reciprocă asigurată, existentă printre majoritatea statelor tribale continentale.

— Desigur, tehnicile lor erau complet lipsite de subtilitate, de echilibru delicat şi de homeostatis-ul regulilor moderne de comportare, instaurate de Institutul pentru Ostilităţi Civilizate…

„Asta este. Cred că a venit vremea să iau o pauză. Punem un T la sfârşit şi – la naiba… E suficient!”

Gailet clipi de mai multe ori, ochii nemaiputându-i focaliza imaginea.

Exact în acele momente, o voce grosolană o întrerupse, scoţând-o, cu brutalitate din transa lecturii. Unitatea de lectură a Bibliotecii sesiză evenimentul şi determină oprirea textului în cadrul ultimelor coordonate.

Gailet răsuci capul către stânga. Tolănit în fotoliu, noul ei partener dădu cu un gest plictisit într-o parte capul terminalului, întinzându-şi din toate încheieturile trupul lung şi puternic.

— E timpul să bem ceva, spuse el leneş.

— Nici măcar nu ai terminat de răsfoit primul sumar afişat! ripostă ea.

— Habar n-am de ce trebuie să studiem mizeria asta! rânji celălalt. De fapt, pun pariu că extratereştrii vor fi surprinşi şi dacă nu vom uita să ne facem corect plecăciunea şi să ne spunem umili propriile noastre denumiri din cadrul speciei. Ştii bine că nu se aşteaptă ca neo-cimpanzeii să devină genii. Sau, cel puţin, aşa se pare.

— Iar punctele pe care ai să le obţii o să le îmbunătăţească cu siguranţă impresia, făcu acră Gailet.

Ironia îl determină să se încrunte pentru moment. Apoi, se forţă să zâmbească din nou.

— Lasă că te strădui tu şi pentru mine.

— Sunt convinsă că extratereştrii vor găsi acest lucru extrem de interesant.

„Touche”, gândi Gailet. Nu le trebuise mult timp pentru a învăţa cum să se rănească unul pe altul acolo unde îi durea cel mai tare.

„Poate că ăsta e numai un alt test. Poate că vor să determine cât de mult poate fi pusă la încercare răbdarea mea, înainte de a… Poate. Dar nu e foarte sigur că asta e cu adevărat.”

Nu-l mai văzuse pe Suveranul Bunei-Cuviinţe de mai bine de o săptămână. În locul lui trebuise să trateze cu un comitet format din trei funcţionari Gubru, înveşmântaţi în nuanţe pastelate, câte unul pentru fiecare facţiune. Cel care venise, ţanţoş, cel dintâi la aceste întâlniri, fusese, evident, soldatul

Ghearei, împodobit în culoarea albastră a facţiunii sale.

În urmă cu o zi, se adunaseră cu toţii la locul viitorului ceremonial, în vederea unei „repetiţii”. Deşi nu se hotărâse încă dacă să coopereze sau nu la evenimentul final, Gailet ajunsese să-şi dea seama că poate era cam prea târziu pentru a se mai răzgândi.

Dealul de pe ţărm fusese sculptat şi decorat în aşa fel, încât giganticele tronsoane energetice nu mai era vizibile. Pantele terasate conduceau elegant în sus, una după alta, fumuseţea lor lineară fiind întreruptă numai de rămăşiţele aduse de vânturile constante ale toamnei.

Drapele strălucitoare fâlfâiau deja pe latura de est, marcând poziţiile unde reprezentanţii neo-cimpanzeilor vor fi puşi să recite, să răspundă la întrebări sau să se supună testelor intensive de examinare.

Acolo, la locul ceremonialului, cu funcţionarul Gubru alături, Gheară-de-Oţel fusese, după toate aparenţele, un student model. Şi poate că ceva mai mult decât simpla dorinţă de a le intra în graţii fusese motivul pentru care se arătase atât de necaracteristic de studios. La urma-urmei, acest lucru se afla în directă legătură cu ambiţiile lui şi de aceea se străduise să-şi demonstreze sclipirile inteligenţei.

Acum însă, când se aflau numai ei doi sub vasta boltă a Noii Biblioteci, aspecte diferite ale adevăratei sale naturi ieşeau, încetul cu încetul, la iveală.

— Ce să înţeleg din răspunsul tău? întrebă el, sprijinindu-se de spătarul scaunului şi privind-o pe furiş. Că nu vrei să ieşi câteva clipe la aer, pentru a te mai înviora niţel? Am putea să ne strecurăm până în crângul de eucalipţi şi…

— Există două posibilităţi pentru asta, îl întrerupse ea cu brutalitate. Una mai mare şi una mai mică…

— Să amânăm atunci pentru perioada ceremoniei, râse el. Atunci când vom fi numai noi doi, iubito, cu toate cele Cinci Galaxii privindu-ne.

Gailet se răsuci şi strânse pleoapele. Trebui să se concentreze, pentru a-şi opri tremuratul buzei de jos.

„Salvează-mă! îşi dori ea cu disperare, dincolo de orice speranţă sau raţiune.

Logica însă nu voia să o ajute, atunci când se gândea la asta. În definitiv, Făt-Frumos-ul ei nu era decât un maimuţoi şi acesta aproape cu siguranţă mort. Nu se putu abţine, totuşi, să nu-şi strige în sine – „Fiben, am nevoie de tine! Fiben, întoarce-te!”

80
ROBERT

Sângele îi cânta.

După luni de zile petrecute în sălbăticia munţilor, trăind asemenea îndepărtaţilor lui strămoşi, sprijinit numai de propria-i inteligenţă şi de efortul muşchilor, pielea i se întărise, în contactul său permanent cu soarele şi cu ţesătura grosolană a hainelor, făcute din plante indigene. Personal, nu realiza încă schimbările prin care trecuse. Îşi dădu seama de prezenţa lor numai în clipa în care parcurse ultimii metri ai potecii înguste şi stâncoase şi traversă, cu paşi mari, distanţa dintre izvoare.

„Vârful Pasului Rwanda… Am urcat 1000 de metri în numai două ore şi inima abia de şi-a mărit cu ceva ritmul obişnuit."

Nu simţea deloc nevoia de a se odihni, dar încetini marşul până ajunse la relaxantul pas de plimbare. Acolo unde se afla acum, chiar că merita să tândăleşti, pentru a avea timp să admiri în voie peisajul.

Se găsea chiar pe vârful crestei munţilor Mulun. În spate, spre nord, munţii se întindeau într-o bandă ce se îngroşa, cotind spre vest, spre albastrul mării, continuându-se cu un arhipelag de insule mari şi falnice.

Fusese nevoie de o zi şi jumătate de alergare, pentru a ajunge aici de la peşteri. Privea splendida panoramă nu cu ochiul admirativ al turistului ci cu acela al soldatului: pentru a ajunge la destinaţie, trebuia s-o străbată în cel mai scurt timp.

„Nici măcar nu ştiu cum să descopăr ceea ce caut!" Instrucţiunile Athaclenei fuseseră la fel de vagi, ca şi propriile-i impresii despre locul unde voia să-l trimită.

Înainte, se întindeau mai mulţi munţi, întrerupându-se ca retezaţi departe, către stepa cufundată parţial în negură. Înainte de ajunge însă la acele câmpii va mai avea însă multe de urcat şi de coborât pe poteci înguste, care abia de cunoscuseră, în urmă cu mulţi ani, pasul omului. Era probabil primul care călca pe acest drum, de când izbucnise războiul.

Totuşi, ceea ce era mai greu trecuse. Nu-i plăcea să alerge la vale, dar ştia cum să-şi folosească picioarele, pentru a nu cădea şi a nu se răni la genunchi. Singurul gând consolator era că jos, în defileuri, se afla apă.

Zgâlţâi gamela de piele şi luă o înghiţitură, străduindu-se să economisească preţiosul lichid. Nu-i mai rămăseseră decât câţiva decilitri, însă era sigur că-i vor fi de ajuns. Duse mâna streaşină la ochi şi privi dincolo de piscurile cele mai apropiate de el, către pantele înalte, unde va trebui să-şi ridice cortul în noaptea care urma să coboare.

Vor exista izvoare, ăsta era un lucru bun, dar nu vor mai fi pădurile luxuriante şi umede, care-l însoţiseră în alergare de-a lungul părţii de noroi a munţilor Mulun. Şi, în curând, va trebui să se apuce de vânat, pentru a-şi face provizii, înainte de a ieşi în savana uscată.

„Apaşii curajoşi puteau să alerge de la Taos până la Pacific în numai câteva zile, fără să mănânce nimic pe drum, în afară de un pumn de grâu uscat la soare.”

El însă nu era un apaş curajos, evident. Pentru a compensa, avea în taşcă vreo câteva grame de concentrate vitaminice, deoarece pentru a obţine o mobilitate mai mare în alergare, nu-şi luase cu el o greutate mare în provizii. Acum, repeziciunea conta mai mult decât stomacul său înfometat.

Ocoli o zonă în care cărarea fusese astupată de o surpare recentă de teren. Apoi mări din nou ritmul, deoarece firul potecii devenise uşor de urmat printre spinările ascuţite ale crestelor.

Noaptea şi-o petrecu într-o scorbură plină cu muşchi, chiar deasupra unui izvor, acoperindu-se cu o pătură subţire de mătase. Visele îi fură liniştite, exact aşa cum îşi imagina că ar trebui să fie spaţiul cosmic pentru exploratorul care ar fi putut scăpa pentru o clipă de zgomotul constant al motoarelor navei. După lunile îndelungate trăite în zgomotul trepidant al pădurii, putea, în sfârşit, să spună, că a atins pragul liniştii pure. Într-un loc deosebit ca acesta, puteai să simţi evenimentele ce se derulau la mari distanţe, chiar şi cu simţurile sale nedezvoltate. Pentru prima oară, nu mai resimţea prezenţa aspră, aproape metalică – metaforic vorbind – a minţilor străine, din nord. Se afla, în sfârşit, la adăpost de Gubru, de fiinţele umane şi de cimpanzei şi trebuia să-şi mărturisească faptul că singurătatea putea să fie o senzaţie stranie.

Stranietatea care nu se evaporă odată cu lumina zorilor. Îşi umplu gamela la pârâu şi bău îndelung, mai mult pentru a-şi potoli senzaţia de foame. Apoi, începu din nou să alerge.

Panta era mai abruptă de rândul acesta, iar coborâşul se dovedea mai dificil. Milele trecură însă cu repeziciune, una după alta înainte ca soarele să ajungă la mijlocul drumului sau pe boltă, spinările de piatră rămaseră în urmă şi se trezi înconjurat din toate părţile de stepă.

Alerga acum de-a curmezişul câmpiei, urmând linia sinuoasă a poalelor dealurilor – kilometri lungi rămânând treptat în urmă-i, asemenea gândurilor ce i se citeau pe faţă, pentru ca apoi să treacă în uitare.

În timp ce alerga, sonda terenul din jur, aşa cum învăţase de la Athaclena. Nu după mult timp, realiză că întinderea vastă ce îl înconjura adăpostea, printre ierburile înalte, entităţi bizare, greu de catalogat.

Ah, dacă percepţia asta extrasenzorială ar fi putut fi utilizată mai degrabă ca un simţ

localizator! Poate că exact această imprecizie era aceea care-i împiedica pe oameni să-şi dezvolta abilităţile de tipul acesta, existente latent în adâncurile lor.

„În schimb, ne putem concentra asupra altor lucruri, inaccesibile extratereştrilor.”

Pe Terra, exista pe vremuri un joc, practicat frecvent chiar şi de către Galacticii mai receptivi. El consta în a încerca să-i reconstitui pe fantasticii „protectori pierduţi ai umanităţii”, fiinţele stelare, pe jumătate mitice, care se presupunea că încercaseră ridicarea umanităţii dincolo de pragul raţionabilităţii, în urmă cu mai bine de 50.000 de ani, şi care apoi dispăruseră în mod misterios, lăsând treaba făcută numai pe jumătate.

Desigur, existau câţiva eretici îndrăzneţi – chiar şi printre Galactici – care susţineau că străvechile teorii pământene erau, de fapt, adevărate, că era posibil ca o rasă să ajungă prin propriile-i străduinţe în cadrul Elitelor… să evolueze singură către inteligenţa stelară şi să se tragă cu propriile-i mâini de şireturi, pentru a ieşi din obscuritate la lumina cunoaşterii şi a maturităţii.

Chiar şi pe Terra, majoritatea considerau însă ideea aceasta cam bizară.

Legea spunea clar că protectorii îşi înălţau clienţii peste prag, clienţi care, mai târziu, ajutau alţi pre-sensibili mai noi să-l depăşească. Aşa se petreceau lucrurile şi aşa fusese dintotdeauna, din chiar Ziua Progenitorilor, cu mult, foarte mult timp în urmă.

Niciodată nu existaseră prea multe indicii în această privinţă. Oricine vor fi fost protectorii omului, aceştia îşi ascunseseră foarte bine urmele. Pe bună dreptate, la urma-urmei, dacă ţineai cont de faptul că o rasă protectoare care-şi abandona clienţii era stigmatizată şi scoasă în afara legii.

În ciuda acestor necunoscute, jocul de-a ghicitul continua.

Anumite clanuri protectoare erau excluse, pentru că, prin natura lor, nu ar fi fost niciodată în stare să protejeze o rasă omnivoră. Altele nu ar fi putut să trăiască pe Pământ, nici chiar pentru perioade foarte scurte, din cauza gravităţii ridicate sau prea scăzute, a incompatibilităţii atmosferei sau din multe alte motive obiective.

Majoritatea jucătorilor erau de acord cu ideea că nu putea fi vorba despre un clan care ar fi crezut în specializare. Unii protectori îşi ajutau clienţii să treacă pragul cu scopuri foarte precise, fixate dinainte, în ceea ce-i privea. Institutul Elitelor cerea ca orice rasă nouă, ajunsă la raţiune, să poată să fie în stare să piloteze nave stelare, să-şi exercite judecata şi logica şi să demonstreze că, într-o bună zi, o să fie capabilă să execute funcţia nobilă de protector.

Dincolo de toate acestea însă, Institutul fixa puţine reguli constrictive, privind tipul de nişe, în care specia client trebuia să fie potrivită. Unele erau destinate să-şi formeze membrii ca meşteşugari talentaţi, altele ca filosofi, altele ca luptători puternici.

Protectorii misterioşi ai pământenilor trebuie că fuseseră generalişti. Deoarece animalul din om era mai mult o fiară flexibilă decât orice altceva. Tymbrimienii, cu toată mult-lăudata lor adaptabilitate nu reuşeau să realizeze unele lucruri, pe care pământenii le făceau în mod aproape mecanic.

„Ca acesta, de pildă”, gândi Robert mulţumit.

Un stol de păsări indigene păru că explodează în aer, într-o fâlfâire agitată de aripi, atunci când Robert prinse să traverseze în fugă teritoriul lor vital. Fiinţe mărunte, care simţiră zgomotul paşilor săi, se ascunseră în mare grabă. O turmă de ierbivore cu picioare lungi, asemănătoare căprioarelor, o zbughiră spre sud, chiar în direcţia în spre care se îndrepta şi el, aşa că o luă pe urma

lor. Nu după mult timp, ajunse iar în apropierea locului unde se opriseră să pască.

Soarele se înălţa vertiginos pe cer. Sosise acea parte a zilei, în care toate fiinţele câmpiei, atât vânătorii cât şi vânatul, începeau să-şi caute un adăpost împotriva căldurii. Acolo unde nu existau copaci, săpau şănţuleţe înguste în solul încins, pentru a găsi straturi de humus mai reci, peste care să se întindă, aşteptând să treacă terifianta căldură a amiezii.

În ziua aceea însă nicio creatură nu se opri, continuând să fugă sau să pască. Pseudo-căprioara clipi zăpăcită, atunci când Robert îşi reluă înaintarea, apropiindu-se cu atenţie. Încă o dată, se ridicară, toate odată, şi îşi luară zborul, lăsându-l departe în urmă. Se opriră pe vârful unei coline, gâfâind speriate şi privind neîncrezătoare în jur.

Fiinţa aceea pe două picioare continua să se apropie. Un fior străbătu spinările nemişcate, premoniţia instinctuală că, de data aceasta, era vorba de un lucru extrem de grav. Continuând să gâfâie, o luară încet o dată la goană. Transpiraţia lucea asemenea uleiului pe pielea măslinie a lui Robert, în lumina orbitoare a soarelui, adunându-se în picuri care cădeau atunci când păşea. În cea mai mare parte însă se risipea pe piele, evaporându-se în curentul cald, creat de mişcarea trupului prin aer. O briză uscată, dinspre sud, o transforma în vapori, aspirând căldura latentă din cursul procesului.

Robert menţinea un pas constant şi uniform, neîncercând să-l potrivească după cel al creaturilor pe care le urmărea. Din când în când, se oprea o clipă şi sorbea cu înghiţituri mici din bidonul de apă, după care-şi relua cursa.

Arcul atârna la spate, legat cu o bandă de piele. Din cine ştie ce motiv, nu se hotăra să-l folosească. Continua să alerge sub soarele pârjolitor al amiezii.

„Câini nebuni şi englezi…”, gândi el incoerent.

„Şi apaşi… şi bantu… şi atâţia alţii…”

Oamenii fuseseră dintotdeauna obişnuiţi să considere că, în principal, creierul era acela care îi deosebea atât de mult de ceilalţi membri ai regnului animal de pe Terra. Şi era foarte adevărat că armele, focul şi vorbirea, îi făcuseră stăpânii lumii lor, cu mult înainte încă de a fi învăţat ceva despre ecologie sau despre datoria speciilor de a avea grijă de cei mai puţini capabili să înţeleagă.

În timpul acelor milenii întunecate, oamenii inteligenţi, dar ignoranţi, folosiseră focul pentru a determina ca turme întregi de mamuţi, de leneşi şi de atâtea alte specii să se arunce de pe stânci, omorând cu sutele de exemplare pentru carnea a numai una sau două dintre ele. Au împuşcat milioane de păsări, numai pentru ca o parte din penele lor să poată împodobi femeile. Au tăiat mii de hectare de pădure, pentru a creşte plantaţii de opiu.

Inteligenţa se dovedise o armă periculoasă în mâinile unor copii ignoranţi ca ei. Robert cunoştea însă un secret.

„Nu avem nevoie, de fapt, de toate aceste creiere, pentru a domina lumea în care trăim.”

Se apropia din nou de turma oprită. În afară de foame, îl mai încerca şi senzaţia de plăcere intraductibilă a contemplării acestor creaturi zvelte.

Nu exista nicio îndoială că exemplarele creşteau rapid în statură, cu fiecare generaţie care trecea. Deja erau cu mult mai înalte decât strămoşii lor, măcelăriţi în marele carnaj iscat în Bururalli. Cândva, vor reuşi să umple din nou aceste goluri ecologice. Încă de pe acum se dovedeau a fi mult mai rapide decât oamenii.

Viteza era o calitate, însă rezistenţa putea să fie trăsătura de bază.

Pe când se răsuciseră să îl privească din nou, Robert le remarcă neliniştea din nou. O spumă

albă, subţire, le tivea boturile, iar limbile le atârnau în afară. Pieptul le palpita în ritm sacadat.

Atârnat în crucea bolţii, soarele ardea cumplit Picăturile de sudoare îi brăzdau întreaga piele, făcând-o să lucească, iar apoi se evapora, răcorindu-l. Acum Robert înainta cu paşi măsuraţi.

„Uneltele, focul şi vorbirea ne-au asigurat surplusul de forţă. Ele ne-au dat ceea ce aveam nevoie pentru a pune bazele culturii. Dar ele erau tot ceea ce aveam?”

Un cântecel începuse să se facă auzit în reţeaua sinusurilor fine, din spatele ochilor, în fluidul uşor care îi acoperea creierul, în clipa în care paşii i se accelerau fără de voie.

Bătăile zvâcnite ale inimii îl însoţeau asemenea unui câine credincios.

Tendoanele picioarelor erau asemenea unor corzi de vioară întinse şi zumzăitoare…

De la distanţa la care se găsea acum, le putea simţi mirosul, foamea atavică accentuându-i tremurul de nerăbdare. Ajunse să se identifice cu prada mult visată. În mod straniu, Robert cunoştea dinainte mulţumirea şi satisfacţia unei împliniri pe care nu o mai experimentase înainte. Era viu!

Abia realiză că ajunsese din urmă pseudo-căprioarele, care se lungiseră epuizate la pământ. Femelele şi puii clipiră uluite, atunci când el le depăşi, fără a le arunca măcar o privire.

Robert îşi stabilise deja ţinta şi proiectă în direcţia lui un glyph simplu, pentru a le da de înţeles celorlalte animale că se pot relaxa. Le cerea să stea deoparte, în vreme ce el urma să vâneze un mascul impozant din fruntea turmei.

„Aha, tu eşti acela! gândi el cu intensitate. Ai trăit bine până acum şi ai avut vreme să-ţi transmiţi genele. Specia ta nu mai are nevoie de tine. Cel puţin nu atâta nevoie câtă am eu.”

Poate că strămoşii săi folosiseră empatia mult mai mult decât omul modern. Deducea asta din faptul că de-abia acum el reuşea să-i găsească o

utilizare. Putea să perceapă spaima crescândă a cerbului vizat, în vreme ce tovarăşii săi, supraîncălziţi, se lăsau epuizaţi în genunchi.

Animalul ţâşni înnebunit înainte, dar trebui să se oprească după numai câteva clipe pentru a se odihni, gâfâind nefericit şi încercând să se liniştească. Pieptul i se ridica şi se cobora ritmic, pe când ochii mari şi plini de apă îl priveau pe om cum se apropia. Într-o ultimă încercare, se răsuci şi, cu spume la bot, o luă iar la fugă.

Acum lupta se dădea numai între ei doi.

Soarele strălucea ca un ban în înălţimea bolţii. Robert îşi potrivise pasul după cel al vânatului. În vreme ce se apropia inexorabil, mâna stângă îi coborî la centură şi scoase cuţitul din teacă. Însă chiar şi acea unealtă a morţii o alesese cu destulă repulsie. Ceea ce îl îndemnase să o folosească, preferând-o unei confruntări cu mâinile goale, era empatia stabilită între el şi animal, precum şi un ascuţit sentiment de milă.

Câteva ore mai târziu, atunci când stomacul nu-i mai solicită hrană, Robert avu prima revelaţie a unui indiciu, de mult timp căutat. Începuse să se deplaseze către sud-vest, în direcţia indicată de Athaclena Cum ziua se găsea pe sfârşite, bărbatul îşi duse mâna la ochi, pentru a-i feri de lumina încă puternică a amurgului. Apoi, îi închise şi se concentra în interior, făcând apel la celelalte simţuri.

Da, da, ceva se afla suficient de aproape pentru a putea fi perceput.

Folosind gândirea metaforică, îl putea asemui, cu o aromă extrem de familiară.

Porni să alerge înainte, urmărind pulsiunea aromei, care când îi pălmuia simţurile de foarte aproape, când se retrăgea sfioasă, asemenea cerbului, care îi cedase viaţa, nu cu multă vreme în urmă.

Ajunsese în apropierea unui tufiş mare, plin de ţepi uriaşi, când urmele nevăzute deveniră brusc

extrem de proaspete. Privi cerul: în curând, soarele avea să apună şi, peste noapte, îi era imposibil să urmărească fiinţa care emana acele vibraţii subtile, sau cel puţin nu în acest subarboret des, gata să sfârtece pielea oricărui îndrăzneţ. Şi, oricum, nu intenţiona să „vâneze” creatura, ci numai să încerce să comunice cu ea.

Trăia din plin senzaţia că, în acele clipe, creatura devenise conştientă de prezenţa sa. Robert se opri, închise din nou ochii şi trimise către ea un glyph simplu. Acesta făcu, la început, câteva mişcări ezitante către stânga, apoi către dreapta, pentru ca, în final, să plonjeze drept în inima vegetaţiei.

Se auzi un fâsâit uşor.

Deschise ochii. În faţă, printre spini, două mici lacuri întunecate, scânteietoare, îşi stingeau şi îşi reaprindeau pâlpâielile în ritmul clipitului pleoapelor celuilalt.

— În regulă, spuse el încet. Acum, te rog, să ieşi afară. Trebuie să discutăm.

Urmă încă un moment de ezitare. Apoi, din desiş, târşâindu-şi picioarele, îşi făcu apariţia un cimpanzeu înarmat, cu mult mai păros decât majoritatea semenilor săi, cu sprâncene groase şi maxilare puternice.

Era murdar şi complet gol.

Pe piept, se vedeau câteva pete întunecate, despre care Robert era sigur că erau pete de sânge închegat şi că nu proveneau din vreo zgârietură fără importanţă.

„Ei bine, suntem doar veri. Iar vegetarienii nu supravieţuiesc prea mult în stepă.”

Simţind că cimpanzeul ezită să-l privească, Robert nu insista să-l facă să ridice ochii.

— Bună, Jo-Jo, îi spuse, la fel de încet, cu multă delicateţe în voce. Am făcut un drum lung până aici, pentru ca să-i aduc patronului tău un mesaj.

81
ATHACLENA

Cuşca era făcută din şipci grosolane de lemn, legate între ele cu sârmă. Atârna de o creangă groasă de copac, într-o vale ferită de suflarea vântului, chiar sub coasta vulcanului, aflat pe punctul de a erupe din nou.

Şi, totuşi, cablurile care o ţineau fixată locului tremurau şi vibrau sub rafalele accidentale, iar cuşca se balansa greoaie.

Ocupantul ei actual – gol, nervos, şi semănând foarte mult cu un pui-de-lup, privea fix în jos, la Athaclena, cu o expresie care ar fi pârjolit pe cine i-ar fi stat în cale, chiar şi fără să realizezi repulsia pe care o radia.

Athaclena avu impresia că mica poiană era saturată de-a dreptul de ura fără margini a prizonierului. Hotărî să-şi scurteze vizita pe cât mai mult posibil.

— Credeam că vrei să afli: triumviratul Gubru a declarat un armistiţiu pe protocol, aflat sub Regulile Războiului, îi comunica maiorul Prathachulthorn. Locul ceremonialului este un sacrosant şi nicio forţă armată de pe Garth nu poate acţiona, exceptând cazurile de auto apărare, pe durata existenţei lui.

Prathachulthorn scuipă printre bare, în direcţia ei.

— Şi? Dacă am fi atacat atunci când plănuisem eu, am fi putut-o face, mai înainte ca asta să fi avut loc.

— Mă îndoiesc. Chiar şi planurile perfecte sunt rareori executate cum trebuie. Şi, dacă am fi fost nevoiţi să abandonăm misiunea în ultimul moment, toate secretele noastre ar fi fost aflate fără niciun efort.

— Aşa crezi tu! strigă maiorul.

Athaclena dădu din cap.

— Dar acesta nu este singurul motiv şi nici cel mai important.

Obosise să-i tot explice, fără niciun rezultat, nuanţele subtile ale politicii Galactice ofiţerului închis în cuşcă. Găsi, totuşi, voinţa de a depăşi momentul şi mai încercă o dată.

— Ţi-am mai spus şi altădată, maiorule. Războaiele cu cicluri – sunt un adevăr necontestat de nimeni. Atunci când una din părţi o pedepseşte pe cealaltă pentru ultima ei insultă, aceasta se răzbună la rândul ei. Lăsată în voia liberului arbitru ciocnirea ar putea continua la nesfârşit. În timpurile îndepărtate ale Progenitorilor, au fost însă dezvoltate o serie de reguli, care ajută la menţinerea unor schimbări, în limite acceptabile.

Prathachulthorn înjură gros.

— La dracu', vrei să spui că raidul nostru ar fi fost legal, dacă ar fi fost făcut înainte. Acum ar trebui să ne vedem proprii clienţi testaţi de străini în vederea promovării în rândul Elitelor.

Athaclena încuviinţă din cap.

— Clanul tău şi-a câştigat anumite drepturi cuprinse în Statut, reprezentând partea jignită, care nu s-a răzbunat. Iar acest semn de bună-voinţă s-ar putea dovedi crucial în zilele care vor urma.

— Şi care e diferenţa? încercă să-i explice, din nou, răbdătoare.

— Gubru declaraseră armistiţiu încă de pe vremea când deţineau superioritatea în privinţa foiţei armate, maiorule. Este un lucru onorabil, fără îndoială. S-ar putea spune chiar că, pentru gestul lor, „şi-au mai adăugat nişte puncte", pe tabela Institutului Galactic. Câştigul lor în privinţa asta ar fi însă înmiit, dacă ar face asta imediat după ce au servit vreo pagubă de pe urma vreunui atac necugetat. Nerăzbunându-se, vor da dovadă de toleranţă şi atunci li se va acorda încă şi mai multă încredere.

— Ha! rânji amărât Prathachulthorn. Ce mare bine le-aş mai face eu, ruinându-le locul de ceremonial!

Athaclena clătină din cap. Nu avea timp pentru alte lămuriri. Dacă stătea prea mult timp aici, locotenentul Mecue ar fi putut să suspecteze că acesta era locul unde stătea ascuns comandantul său dispărut. Soldaţii scotociseră deja mai multe posibile ascunzători din inima muntelui.

— Sfârşitul unei asemenea acţiuni necugetate ar fi fost, fără îndoială, obligarea oficialităţilor Terrei să finanţeze un nou loc de ceremonial, spuse ea.

Prathachulthorn o privi lung.

— Dar… dar suntem în război!

Ea încuviinţă din cap, neînţelegându-l.

— Exact. Nu poţi permite un război fără reguli şi fără existenţa unor forţe neutre puternice, pentru a-l ţine sub control. Alternativa ar fi barbaria.

Singurul răspuns fii numai o privire acră din partea prizonierului.

Dincolo de gratii, Prathachulthorn se încruntă. Pentru o clipă, păru să se concentreze adânc, ca şi cum ar fi putut pricepe câte ceva din logica ei. Athaclena îi simţi atenţia licărind stins, în vreme ce maiorul se chinuia să descifreze sensurile, apoi licărirea încetă brusc. Bărbatul se strâmbă şi scuipă din nou, dispreţuitor.

— Ce aiureală! Arată-mi păsăroi din ăştia blestemaţi morţi şi am să te cred. Asta e moneda cu care lucrez. Îngrămădeşte-i aici, sus, lângă cuşcă, micuţa mea Ambasadoare şi poate, – atenţie, spun poate – am să te las să trăieşti, atunci când am să scap, în sfârşit, de aici.

Athaclena se înfiora. Ştia cât de cumplit de greu era să încerci să ţii prizonier un asemenea om. Ar fi trebuit drogat sau, poate, chiar omorât. Nu putuse însă să facă altfel, altminteri ar fi fost în mare pericol soarta cimpanzeilor care o ajutaseră la complot.

— Bună-ziua, maiorule, îi zise încet, întorcându-se să plece.

Dar el nu protestă în niciun fel. Într-un anume fel, ameninţările sale păreau periculoase tocmai datorită faptului că erau foarte puţine.

O apucă pe cărarea ascunsă sub smocurile dese de iarbă, părăsind poiana secretă. Se îndreptă către coasta muntelui, ocolind zona izvoarelor cu apă termală, care susurau neîntrerupt, umplând zona cu aburi groşi.

Ajunsă în vârful crestei Athaclena se văzu nevoită să-şi plieze cârceii în jurul capului, pentru a nu fi bătuţi de vântul rece al toamnei. Pe cerul îndepărtat pluteau câţiva norişori, dar atmosfera era încărcată din cauza prafului adus de vânt din regiunea deserturilor.

Prin aer pluteau acele plante purtătoare de spori, asemănătoare unor paraşute, purtate aici de vânt din vreun câmp cu iederă. Athaclena zâmbi: acum se putea spune că toamna îşi intrase pe deplin în drepturi. Din fericire pentru ei, sosise în mod înţelept, cu câteva zile mai înainte ca inamicul să proclame armistiţiul. Acest lucru se putea dovedi a fi extrem de important.

Ziua se dovedea a fi ciudată, într-un grad mult mai mare decât oricare alt moment care se petrecuse de la noaptea aceea de coşmar. Simţise asta cu puţin timp înainte de a se căţăra pe acest munte, pentru a se lupta cu ambiţioasa moştenire lăsată de părinţi.

„Poate că Gubru îşi pregăteşte chiar în aceste clipe următoarea manevră de hiper-undă.”

Realizase încă de atunci că primele ei visuri ciudate, din acea noapte profetică, coincisese cu primul test făcut de invadatori, în vederea creării de facilităţi de manevră psihologică mai mari. Experimentele lăsaseră la suprafaţa planetei, în stare de libertate absolută, valuri întregi de energie probabilistică nelocalizată, iar cei care se

dovedeau fizic sensibili raportau amestecuri bizare de groază mortală şi de ilaritate nejustificată.

Cum acest gen de erori nu stătea în firea meticuloşilor specialişti Gubru, în mod obişnuit, se părea că raportul lui Fiben Bolger – ce semnala că inamicul avea numeroase probleme de conducere – se valida, în felul acesta.

Poate că de aceea TUTSUNUCANN-ul se prăbuşise atât de brusc şi de violent în acea seară. Să fi fost această eliberare de energie responsabilă de îngrozitoarea putere a raportului ei de tip S'USTRU'THOON cu Uthachalthing?

Putea asta, împreună cu testele elaborate pentru acele uriaşe motoare să explice de ce gorilele începuseră să se comporte atât de ciudat? Singurul răspuns cert pe care-l deţinea Athaclena era acela că se simţea foarte nervoasă şi că îi era frică.

„Curând, se gândi. Foarte curând, se va apropia momentul culminant."

Coborâse deja jumătate din drumul către propriul ei cort, când, brusc, din pădure ţâşniră doi cimpanzei, cu respiraţia şuierătoare, din cauza alergăturii, care se grăbiră către ea.

— Domnişoară… domnişoară… reuşi să îngaime unul din ei, înghiţind în sec.

Celălalt se oprise alături, gâfâind greu.

Perceperea iniţială a stării lor de panică îi stârni, într-o primă fată, o accelerare hormonală, care se potoli repede însă, atunci când realiză că spaima lor nu era provocată de un neaşteptat atac al inamicului. Altceva trebuie că îi îngrozise şi le zdruncinase atât tare echilibrul interior.

— Domnişoară Atha-Athaclena… suspină primul cimpanzeu. Trebuie să vii repede cu noi!

— Ce este, Petri? S-a întâmplat ceva?

Cimpanzeul înghiţi iar în sec.

— Gorilele. Nu le mai putem controla.

„Asta era, va să zică", îşi spuse ea.

De mai bine de o săptămână, muzica joasă, atonală a gorilelor le cauzase cimpanzeilor

nenumărate izbucniri nervoase.

— Ce fac acum?

— Pleacă, se tângui al doilea mesager.

— Ce-ai spus? clipi ea neîncrezătoare.

Ochii căprui ai lui Petri oglindeau în adâncuri buimăceala.

— Pleacă. S-au ridicat şi au plecat, pur şi simplu. Se îndreaptă cu toate către Valea Sindului şi se pare că nu puteam face nimic pentru a le opri.

82
UTHACHALTHING

Înaintarea spre munţi îşi micşorase ritmul considerabil, în ultima perioadă. Timpul liber al lui Kault părea, din ce în ce mai mult, să se risipească cu truda improvizării diverselor instrumente… şi cu cearta permanentă cu însoţitorul său tymbrimian.

„Ce repede se pot schimba lucrurile”, îşi zise Uthachalthing.

Se străduise din greu să-l determine pe Kault să ajungă în pragul suspiciunii şi al excitării. Iar acum îşi dădea seama că îşi aducea aminte cu plăcere şi cu oarecare regret de camaraderia lor paşnică din prima parte a drumului, de lungile şi leneşele zile de trăncăneala, de alte reminiscenţe ale exilului comun, oricât de frustrante îi păruseră ele pe atunci.

Bineînţeles, toate astea se petrecuseră pe vremea când el era însă întreg, când mai era în stare să privească lumea prin ochii unui adevărat tymbrimian, uşor deformaţi de vălul unor capricii neaşteptate.

Iar acum?

Uthachalthing ştia să treacă drept un tip sever şi serios în comparaţie cu unii membri ai rasei sale. Acum, însă, îl vor considera, cu siguranţă, un ins schilodit sufleteşte. Poate că era chiar mai bine să fi murit.

„Mi s-a luat prea mult”, îşi spuse, în timp ce Kault mormăia supărat în colţul adăpostului comun.

Afară, răbufniri grele de vânt se abăteau printre ierburi. Lumina de var a lunii mătura neauzită creştetele prelungi ale dealurilor din zare,

asemănătoare valurilor leneşe ale oceanului din mijlocul unei furtuni dezlănţuite.

„Chiar să-i smulgă atât de mult?”, se întreba, revenind neobosit fără ca, în realitate, să fie în stare să simtă sau să îi pese prea mult de asta.

Desigur, Athaclena, nu ştia exact ceea ce făcea, în noaptea aceea teribilă în care se hotărâse, în nevoia ei fără nume să consulte dovada de iubire lăsată moştenire de ambii părinţi.

S’USTRU’THOON-ul nu era ceva pentru care să te poţi antrena mai dinainte. O absorbţie atât de masivă de energie, extrem de rar utilizată, nu putuse fi niciodată descrisă în termeni prea exacţi de ştiinţă. Prin însăşi natura sa, un S’USTRU’THOON nu era ceva de care să te poţi folosi mai mult de o singură dată înviată.

Abia acum, privind înapoi cu atenţie. Uthachalthing reuşi să descifreze un lucru, care îi scăpase la vremea aceea.

Noaptea respectivă fusese extrem de tensionată. Cu multe ore înainte, se simţise asemenea unui uragan perturbator, în mijlocul valurilor de energie ce-l înconjurau, de parcă glyph-uri fantomatice, de o putere fără margini, ar fi pulsat sinistru deasupra munţilor. Poate că asta explica, într-un fel, de ce chemarea fiicei sale dobândise o asemenea putere: folosise, fără voie, vreo sursă externă neidentificabilă.

Şi, brusc, îşi mai aminti un lucru: în furtuna S’USTRU’THOON, dezlănţuită de Athaclena, nu tot ce îi fusese smuls, atât de brutal, ajunsese la destinatar!

Ciudat că până în acea clipă nu se gândise de loc la asta. Părea să-şi amintească, destul de vag, că unele dintre esenţele sale zburaseră peste ea. Dincolo de ea. Nici măcar nu-şi putea imagina unde s-ar fi putut găsi acum. Poate chiar la sursa ce dezlănţuise energiile acelea teribile… Poate…

Se simţea prea obosit, pentru a descoperi vreo logică în acele întâmplări vechi.

„Cine ştie? Poate că fuseseră atrase chiar de către garthieni!”

Nu, nu era o glumă reuşită. Nu merita nici măcar un zâmbet insignifiant. Şi, totuşi, simţea că ironia îi făcea bine. Îi demonstra că nu pierduse chiar totul.

— Sunt sigur acum de asta, Uthachalthing.

Thennanianul se răsuci şi-l privi drept în faţă. Vocea îi era joasă şi încrezătoare. Puse deoparte instrumentul pe care îl construise din bucăţele ciudate de piese, salvate din şalupa naufragiată.

— Sigur de ce, colega?

— Sigur că suspiciunile noastre separate se concentrează asupra unui singur fapt probabil. Priveşte aici! Datele pe care mi le-ai prezentat… Măsurătorile tale privind aceste creaturi „garthiene”, mi-au permis să-mi acordez astfel detectorul, încât acum sunt sigur că am depăşit rezonanţa pe care o căutam.

— Da?!

Uthachalthing nu ştia cum era mai bine să procedeze. Nu se aşteptase niciodată din partea lui Kault să descopere confirmarea reală a existenţei acestor creaturi mitice.

— Ştiu ce te preocupă, amice, continuă Kault, ridicând o mână masivă, îmbrăcată într-o mănuşă de piele. Bănuieşti că experimentele mele vor atrage atenţia patrulelor Gubru asupra noastră. Nu trebuie să te temi, însă, deoarece folosesc o bandă de frecvenţă foarte îngustă şi îmi reflectez raza vectoare departe de luna cea mai apropiată de noi. Este puţin probabil că vor reuşi vreodată să localizeze sursa de emisie a micii mele anchete biologice.

— Dar… dădu din cap Uthachalthing. De fapt… ce cauţi?

Orificiile respiratorii ale lui Kault pufniră.

— Un anume tip de rezonanţă cerebrală. E o chestie tehnică. Are de-a face destul de mult cu ceea ce-am citit în înregistrările tale despre aceste

creaturi garthiene. În cele câteva informaţii sărăcăcioase pari să sublimezi faptul că aceste fiinţe pre-sensibile pot avea un creier nu foarte diferit de cel al pământenilor sau de acela al tymbrimienilor.

Uthachalthing rămase cu gura căscată, realizând maniera în care thennanianul folosise datele falsificate, pentru a porni o acţiune rapidă şi plină de entuziasm. Eul său interior ar fi fost, desigur, încântat.

— Şi? întrebă.

— Şi… lasă-mă să văd dacă pot demonstra cu un exemplu. Să-i luăm, de pildă, pe oameni.

— Te rog, interveni tymbrimianul, fără prea mult entuziasm, mai mult din obişnuinţă.

— Oamenii reprezintă, în mod clar, unul din drumurile care pot fi urmate de biologicul pre-conştient, pentru a ajunge, în cele din urmă la inteligenţă. Inteligenţa lor a implicat iniţial utilizarea a „n” creiere care, ulterior, au devenit unul singur.

Uthachalthing clipi. Mintea celuilalt lucra atât de încet…

— Ascultă, tu… tu vorbeşti de faptul că creierul lor este divizat în două emisfere, parţial independente?

— Da. Şi de faptul că aceste jumătăţi sunt asemănătoare şi, în unele locuri, chiar redundante. În altele, îşi divid sarcinile. Despărţirea aceasta cerebrală este încă şi mai pronunţată la clienţii lor, neo-delfinii.

— Înainte de sosirea clanului Gubru aici, tocmai studiam informaţiile referitoare la neo-cimpanzei, care le sunt asemănători protectorilor lor în mai multe privinţe. Unul dintre primele lucruri pe care oamenii trebuiau să le facă în cadrul acestui prim proces de Ridicare la Conştiinţă a cimpanzeilor a fost să descopere un mod de a lega între ele funcţiile acestor două jumătăţi de creier într-o singură conştiinţă. Mai înainte ca această condiţie

importantă să fie realizată, neo-cimpanzeii sufereau de ceea ce se numeşte în limbaj de specialitate – „bicameralitate”…

Kault tărăgăna vorbele într-un fel bizar, aproape gradual. Jargonul îi devenise din ce în ce mai tehnic, aşa încât, în scurtă vreme, Uthachalthing se simţi depăşit de explicaţii. Misterele funcţiilor cerebrale păreau să se reverse pretutindeni în adăpostul improvizat, asemenea unui fum gros.

Tymbrimianul aproape că se simţea ispitit să conceapă un glyph care să ilustreze starea de plictiseală, din ce în ce mai accentuată, dar îi lipsea energia chiar şi numai pentru a-şi deplasa cârceii.

— …deci rezonanţa captată pare să indice că există, într-adevăr, minţi bicamerale, în sfera de acţiune a instrumentului meu.

„Ah, asta era”, realiză Uthachalthing.

Cu mult timp în urmă, în Port Helenia, pe vremea când mai era încă un „meşteşugar” inteligent de scheme complexe, crezuse despre Kault că se putea dovedi, dacă era cazul, un ins plin de resurse. Acesta fusese, de altfel, motivul pentru care, de pe atunci, Uthachalthing îşi alesese drept cobai de experienţă un cimpanzeu cu un fond atavic necizelat de exerciţiul Elitizării. Kault, se afla, probabil, pe urmele bietului Jo-Jo, al cărui creier înapoiat era asemănător în multe privinţe cu cel al cimpanzeilor primitivi de acum două secole. Nu exista nicio îndoială că bietul Jo-Jo păstra câteva din acele trăsături „bicamerale”, de care vorbise Kault.

— Sunt deja convins, studiind dovezile tale şi pe ale mele, că nu mai putem amâna, conchise Kault. Trebuie să ajungem cumva, la o instalaţie de emisie şi să o folosim pentru a transmite mesajul spre casă. Spre stele.

— Şi cum ai vrea să faci asta? întrebă celălalt, mânat de curiozitate.

Fantele respiratorii ale lui Kault pulsau rar, din cauza emoţiei.

— Nu ştiu… poate că ar trebui să ne strecurăm cumva, să-i păcălim pe paznici sau să ne luptăm cu ei, pentru a pătrunde în Sucursala Bibliotecii Planetare, pe care, apoi, să o revendicăm drept sanctuar, şi să invocăm fiecare prioritate care există sub cele cincizeci de constelaţii ai thennan-ului. Sau poate că există vreo altă cale, diferită. Nu îmi pasă dacă asta înseamnă a fura o navă spaţială Gubru. Este absolut necesar ca, într-un fel sau altul, să pot trimite clanului meu vorbă despre asta.

Mai era oare vorba de aceeaşi fiinţă care se grăbise să fugă cu orice preţ din Port Helenia, înainte de sosirea invadatorilor?

Kault părea tot atât de schimbat de dinafară, pe cât era şi în interior Uthachalthing. Entuziasmul thennanianului era o flacără fierbinte, în vreme ce tymbrimianul trebuia să şi-l alimenteze pe al său cu mare grijă.

— Vrei să stabileşti o revendicare asupra acestei rase pre-sensibile, mai înainte să apuce s-o facă cei din clanul Gubru?

— Ei, şi de ce nu? Aproape că mi-aş da viaţa să îi scap de asemenea protectori mizerabili! Ar trebui însă să ne grăbim. Dacă ceea ce am reuşit să interceptăm pe acest receptor cerebral se dovedeşte a fi adevărat, atunci înseamnă că emisarii Institutului pot să se afle deja în drum spre Garth. Cred că Gubru ne pregătesc o surpriză de proporţii. Poate că au făcut şi ei aceeaşi descoperire. Trebuie să acţionăm foarte repede, dacă nu vrem să rămânem în întârziere!

Uthachlathing încuviinţă din cap.

— O ultimă întrebare, în acest caz, distinse colega… Făcu o pauză. De ce crezi că ar trebui să te ajut?

Respiraţia lui Kault deveni asemenea şuierului unui balon înţepat şi creasta i se pleoşti imediat. Se uită la Uthachalthing cu cea mai emoţionată

expresie pe care un tymbrimian o văzuse vreodată pe faţa severă a unui thennanian.

— Asta îi va ajuta forte mult pe aceşti presensibili, sâsâi el, într-un târziu. Soarta le va fi mult mai fericită astfel.

— Poate. Dar e un lucru discutabil. Numai despre asta e vorba, totuşi? Te bazezi exclusiv pe altruismul meu?

— Hmm! mârâi celălalt.

Pe dinafară, Kault părea foarte ofensat de ideea că mai exista loc şi pentru întrebări. Putea fi, totuşi, cu adevărat surprins? Era, în definitiv, un diplomat şi deci continua să ştie că cele mai ferme şi mai bune acorduri erau cele bazate pe auto consens, demonstrat în mod făţiş.

— Asta ar… ar ajuta foarte mult partidul politic din care fac parte, dacă aş putea să le livrez o asemenea comoară? Am putea ajunge să alcătuim chiar şi Guvernul sugeră el, insinuant.

— O vagă îmbunătăţire a unei situaţii generale proaste nu este niciodată suficientă pentru a produce o asemenea stare emoţională.

Uthachalthing clătină din cap.

— Încă nu mi-ai explicat pentru ce nu aş revendica această descoperire pentru propriul meu clan. La urma-urmei, eu am investigat aceste zvonuri cu mult înaintea ta. Iar noi, tymbrimienii, am putea fi nişte protectori lenţi pentru aceste sărmane creaturi.

— Voi… voi… K'phmimphes'mengi? întrebarea mânioasă ţinea locul termenului care denumea în Galactic 7 „delicventa juvenilă".

Era mai mult decât suficient pentru a-l face pe Uthachalthing să zâmbească din nou. Kault de mişcă stânjenit. Făcea un efort vizibil pentru a-şi păstra calmul diplomatic.

— Voi, tymbrimienii, nu veţi avea forţa necesară pentru a susţine o asemenea revendicare, murmură în cele din urmă. O promisiune de ajutor din partea

thennanienilor, împotriva acelora care îi asediază în prezent pe tymbrimieni…

— Dar…

— Iar garanţiile trebuie să fie ferme. Şi în avans. Trebuie să afli dacă aceşti pre-sensibili ai tăi există sau nu, de fapt.

— Nu te poţi aştepta ca… se bâlbâi Kault.

— Oh, ba da, ba da! De ce aş crede în aceste creţuri garthiene? În ce mă priveşte, nu au fost decât zvonuri şi legende. Niciodată nu am afirmat că eu cred în ele cu adevărat. Şi, totuşi, ai vrea să-mi risc viaţa, pentru ca să te conduc pe tine până la un post de comunicare. De ce-aş face-o, fără să am garanţia beneficiului pentru clanul meu?

— Asta… asta e de necrezut!

— Şi, cu toate astea, este preţul pe care-l cer eu. De acord sau nu?

Pentru o clipă, tymbrimianul se temu că va asista la un eveniment neaşteptat: se părea că thennanianul era era pe punctul de a-şi pierde controlul. De a trece la acte violente. La vederea pumnilor lui masivi, care se încleştau şi se descleştau cu atâta rapiditate, Uthachalthing îşi simţi sângele răvăşit de năvala enzimelor de schimb. Valul de teamă, încă înăbuşită, îl făcu să se simtă mult mai vioi decât fusese în ultima vreme.

— Va… va fi precum doreşti, mârâi în cele din urmă Kault.

— Bine, suspină Uthachalthing, în timp ce se relaxa.

Trase înainte-i banca de date.

— Hai să ne batem capetele împreună, pentru a alcătui textul unui contract.

Le luă mai mult de o oră, pentru a stabili schema de ansamblu corectă.

După ce terminară şi semnară amândoi fiecare copie, Uthachalthing îi înmâna lui Kault o înregistrare şi o păstră pentru sine pe cealaltă.

„Uluitor!”, gândi el, ajuns în acest punct.

Plănuise multă vreme, pentru a ajunge la acest rezultat. Era cea de-a doua parte a farsei, în sfârşit dusă la bun sfârşit. Era un sentiment minunat să ştii că i-ai prostit pe Gubru. Pur şi simplu, de necrezut! Şi, totuşi, în ciuda nesperatului succes, realiză că se simţea mai degrabă amorţit decât triumfător. Nu ardea de nerăbdare să continue urcuşul printre crestele abrupte ale munţilor Mulun. Încercarea disperată pe care o săvârşeau urma să aibă, fără îndoială, cu un singur rezultat: moartea amândurora.

— Desigur că ştii că… Uthachalthing, clanul meu nu va respecta contractul încheiat, dacă dovedesc că e vorba de o greşeală. Dacă nu există gardieni, ai mei mă vor repudia, în cele din urmă. Vor anula, pe căi diplomatice, acest contract, iar eu voi fi un om mort.

Tymbrimianul nu se uită în direcţia lui Kault. Acesta era, cu siguranţă, încă un motiv al stării sale generale de deprimare.

„Un mare farsor nu trebuie să se simtă niciodată vinovat, se încuraja singur. Asta se întâmplă, din cauză că am petrecut prea mult timp în preajma oamenilor.”

Tăcerea dură o vreme, fiecare cufundându-se în propriile-i gânduri. Desigur, Kault urma să fie repudiat. Desigur, nu sosise vremea ca thennanienii să intre în alianţă sau măcar să facă pace cu antanta pământeano-tymbrimiană. Tot ceea ce sperase să realizeze prin acest contract fusese numai să semene confuzie în rândul duşmanilor săi.

Dacă Kault reuşea, printr-un miracol, să transmită mesajul şi aducă armatele thennaniene în cadrul acestui sistem actualmente rigid, atunci doi mari duşmani ai poporului său vor fi azvârliţi într-o bătălie de proporţii, care îi va secătui… O mare bătălie pentru nimic. Pentru o specie inexistentă. Pentru fantomele creaturilor exterminate cu 50.000 de ani în urmă. Asta da farsă!

Ar fi trebuit să se simtă extrem de emoţionat.

De fericit! Cu tristeţe, realiza că nu-şi putea învinovăţi nici măcar S'USTRU'THOON-ul pentru neputinţa sa de a simţi măcar o oarecare plăcere. Nu, nu era nici măcar vina Athaclenei că nu-l mai părăsea sentimentul că tocmai trădase un prieten.

„Ei bine, se consolă, într-un târziu. Oricum, totul nu este decât în stadiul ipotetic. Pentru a-l conduce pe Kault la genul se staţie de emisie necesară transmiterii mesajului său, ar trebui să se întâmple mai mult de şapte miracole, fiecare mai impunător decât cel precedent."

Şansa cea mai mare părea să fie aceea a morţii amândurora în cursul acestei încercări disperate.

Cu toată tristeţea, Uthachalthing mai găsi puterea să-şi ridice uşor cârceii. În aer, se formă imediat un glyph simplu de regret, în vreme ce-şi înălţa fruntea, pentru a-l privi pe Kault. Era tocmai pe punctul de a-i vorbi, când, brusc, se întâmplă un lucru surprinzător: simţi o prezenţă străină trecând foarte aproape, în bezna nopţii. Pe cât de repede se întrupase însă din nefiinţă, pe atât de iute se grăbi să şi dispară.

„Mi s-a părut? îmi pierd deja şi bruma de puteri rămasă?"

În clipa următoare, reveni!

Se bâlbâi, de surprins ce era. Fiinţa invizibilă dădea ocol cortului, într-o spirală din ce în ce mai strânsă, atingându-i, în cele din urmă, marginile aurei.

Privi în sus, în încercarea zadarnică de a observa acel ceva ce se răsucea chiar lângă marginile adăpostului lor.

„Ce naiba fac? încerc să văd un glyph?" închise ochii şi aşteptă răbdător ca ne-lucrul să se apropie. Încet cu fereală, deschise o cale de percepţie.

„Suyr'iturumbul!", strigă el.

Kault tresări, surprins.

— Ce e, prietene? Ce s-a în…

Uthachalthing însă nu răspunse. Se ridică, ca tras de o aţă nevăzută şi păşi afară, în adâncimea nopţii.

Briza aducea o mulţime de miresme, pe care nasul său le inspira, străduindu-se să le identifice. Îşi folosea din plin toate simţurile, pentru a descifra ceva din bezna profundă.

— Unde eşti? mai strigă o dată.

— Cine este acolo?

Două siluete păşiră înainte, în lumina slabă a lunii.

„Deci e adevărat”, îşi spuse tymbrimianul. Un om îl căutase printr-o prezenţă empatică atât de ingenioasă, încât părea să aparţină unui tymbrimian tânăr.

Dar nu acesta era sfârşitul surprizelor. Clipi de câteva ori, privind spre bărbosul războinic, înalt şi cu pielea bronzată, care arăta asemenea unuia dintre eroii epici barbari ai pământenilor de dinainte de Contact, şi lăsă să-i scape un alt strigăt de uimire, recunoscându-l pe Robert Oneagle, fiul deosebit de atractiv al Coordonatei Planetare.

— Bună seara, domnule, spuse Robert.

Se opri la câţiva paşi de el şi se înclină. Ceva mai în spatele său, neo-cimpanzeul Jo-Jo îşi frângea mâinile cu nervozitate. Prezenţa sa aici nu concorda, evident, cu planurile lui Uthachalthing.

— U’hoomqn’ph? Idaten! exclamă din spate Kault, în Glactic 6.

— Uthachalthing, ce naiba caută un om aici? Robert se înclină din nou. Rostind cu atenţie silabele, el pronunţă formulele de salut, incluzând numele lor de specie întregi.

— Am făcut un drum lung, onoraţi domni, continuă el în Galactic 6, pentru a vă invita la o petrecere.

83
FIBEN

— Uşor, Tycho, uşor!

Animalul, de obicei liniştit, zvârlea din picioare şi trăgea cu putere de hăţuri. Fiben care nu fusese niciodată un bun călăreţ, se văzu obligat să descalece şi să apuce calul de căpăstru.

— Gata-gata, relaxează-te! încercă el să-l potolească. Nu e decât un alt transport care trece. Toată ziua a fost zgomotul ăsta… O să se termine în curând.

După cum presupusese, zgomotul dispăru, după ce maşina zburătoare trecu repede pe deasupra şi dispăru dincolo de copacii din apropiere, îndreptându-se către Port Helenia.

Multe se schimbaseră de când Fiben făcuse pentru prima oară drumul acesta, la numai câteva săptămâni după invazie. Atunci mersese în plin soare, pe o autostradă aglomerată, înconjurat de culorile proaspete ale primăverii. Acum, simţea vânturile toamnei urlând în spatele său de-a lungul văii mohorâte. Jumătate din copaci îşi lepădaseră deja frunzele, lăsându-le să hoinărească peste păşuni şi poteci. Fructele dispăruseră din livezi, iar traficul scăzuse aproape la zero.

Traficul aerian, asta era… Pe deasupra capului, transporturile păreau că nu se mai întrerup niciodată. De fiecare dată când aeronavele Gubru treceau pe deasupra, zgomotul îndepărtat îi zgâria nervii periferici.

Se aşteptase, încă de la început, să fie provocat, oprit sau chiar împuşcat, dar, de fapt, Galacticii îl ignoraseră cu desăvârşire, nefiind în stare, în aparenţă, să distingă un cimpanzeu de ceilalţi care fuseseră trimişi să ajute la strângerea recoltelor sau de specialiştii care începuseră să formeze

personalul câtorva dintre staţiile de administrare ecologică.

Fiben vorbise cu câţiva dintre cei din urmă, mulţi dintre ei fiindu-i cunoştinţe vechi. Aceştia îi povestiseră cum îşi dăduseră cuvântul, în schimbul libertăţii şi al unui sprijin, la nivel inferior, pentru a-şi putea continua munca. Nu erau prea multe lucruri de făcut, desigur, din cauză că venea iarna. Însă exista, cel puţin, un program şi supravieţuitorii Gubru păreau mulţumiţi să-i lase în pace să se ocupe de munca lor.

Invadatorii păreau, într-adevăr, preocupaţi de altceva. Concentrarea activităţii galactice se derula către sud, în direcţia aeroportului spaţial.

„Şi către locul ceremonialului", îşi reaminti Fiben.

Chiar nu ştia ce avea să facă, în cazul improbabil în care ar fi apucat-o spre oraş. Ce s-ar întâmpla dacă ar merge drept înainte spre casa sărăcăcioasă care îi fusese închisoare? L-ar trimite înapoi Suveranul Bunei-Cuviinţe?

Dar Gailet?

L-ar aştepta ea acolo, cumva?

Depăşi câţiva cimpanzei, îmbrăcaţi în mantale căptuşite, care adunau rămăşiţele rămase într-un lan de curând recoltat. Nu îl salutară, dar nici el nu se aştepta s-o facă.

Adunarea de spice căzute era o muncă făcută, de obicei, de către cei mai săraci dintre stagiari. Le simţi, totuşi, privirea în ceafa, atunci când îi depăşi, împreună cu Tycho, în direcţia lui Port Helenia.

După ce animalul se mai calmă puţin, Fiben se urcă din nou în şa. Se hotărâse să încerce să reintre în Port Helenia pe acelaşi drum pe care plecase, în timpul nopţii – adică peste zid. În definitiv, dacă se putuse o dată, de ce nu ar fi fost posibil şi a doua oară? Oricum, nu avea niciun chef să se întâlnească cu însoţitorii Suveranului Preţului şi al Precauţiei.

Era o chestie tentantă. Totuşi, putea să presupună că prima dată avusese, pur şi simplu, noroc. O repetare a gesturilor de atunci ar fi fost o dovadă de prostie. Oricum, alegerea nu-i aparţinu: soarta decisese pentru el. Când dădu colţul, se trezi nas în nas cu o patrulă Gubru. Doi roboţi de luptă, cu un design sofisticat, se răsuciră imediat, îl reperară şi porniră către el.

— Uşurel, băieţi! O spuse mai mult pentru el, deoarece era clar că, dacă ar fi fost programaţi să deschidă focul imediat ce-l localizau, n-armai fi avut ocazia să-l vadă şi el.

În faţa cabanei de lemn, se afla o maşină zburătoare, aşezată pe piloni groşi de piatră. Dedesubtul ei, se vedeau apărând două perechi de picioare cu câte trei degete şi nu trebuia să cunoşti prea multă Galactic 3, pentru a descifra că murmurele ciripite ce veneau din acea zonă exprimau o stare de profundă frustrare. Când avertismentul şuierat al roboţilor străbătu spaţiul ce-i despărţea de maşinărie, de sub maşină se făcu auzită pocnitura ascuţită a unei lovituri, urmată îndeaproape de im ţipăt indignat.

Imediat, o pereche de ciocuri încovoiate îşi făcură apariţia de cealaltă parte a umbrei aparatului. Două perechi de ochi galbeni îl fixau concentraţi, fără să clipească. Unul dintre păsăroi, cu penele ciufulite, îşi frecă uşor capul, pe care se distingeau bine urmele unor lovituri.

Fiben îşi strânse buzele, pentru a-şi opri buzele. Descălecă şi se apropie de bunker, încurcat de faptul că nici maşinile din spate şi nici cei doi soldaţi nu făceau niciun gest spre a-l opri.

Se opri înaintea celor doi Gubru şi făcu o plecăciune adâncă.

Aceştia îşi aruncară o privire lungă unul altuia şi prinseră să ciripească iritaţi ceva. Unul emitea, din când în când ceva care semăna cu un geamăt surd şi resemnat. După un timp, cei doi soldaţi ai Ghearei ieşiră de tot de sub maşina stricată şi se

ridicară în picioare. Fiecare din ei dădu încet dar vizibil din cap.

Tăcerea se prelungea.

Apoi, unul dintre ei fluieră un alt semnal slab şi prinse să-şi perie praful de pe penaj. Celălalt se mulţumi numai să-i arunce lui Fiben o privire fioroasă.

„Acum ce naiba se întâmplă?”, se strădui el să-şi pună ordine în gânduri. Ce ar fi trebuit să facă?

Constată că îl mâncau degetele de la picioare. Făcu o nouă plecăciune, apoi, cu gura uscată, se îndreptă cu spatele la cei doi şi apucă de căpăstrul calului. Cu o nonşalanţa afectată, începu să meargă în direcţia gardului întunecos ce înconjura Port Helenia şi care îşi întindea linia cenuşie cam la un kilometru în faţă.

Tycho necheză, dădu din coadă de câteva ori şi încercă să se elibereze de frâu.

„Tycho, nu acum, te rog!”, imploră Fiben în gând.

Când, în sfârşit, un cot al şoselei îl scoase din câmpul vizual al celor doi soldaţi, Fiben se lăsă să alunece din şa, epuizat. Stătu în fund, şi, vreme de câteva minute, nu făcu altceva decât să se legene asemenea unui copilaş.

— Ei, grăi cu voce tare, în cele din urmă. Chiar cred, în definitiv, că este armistiţiu.

După această primă „confruntare”, întâlnirea cu postul de gardă de la poarta oraşului, se dovedi o adevărată plăcere. Pe Fiben îl distra acum să-i facă pe soldaţii Ghearei să-i recunoască sarcasmul plecăciunilor. Îşi mai amintea câte ceva din ceea ce îl învăţase Gailet despre protocolul Galactic. Obţinerea recunoaşterii lor de către rasa-client kwackoo se dovedise vitală, pentru început. Obţinerea recunoaşterii din partea rasei patronatoare Gubru constituia deja o „delicatesă”. Ea însemna, de asemenea, şi faptul că Suveranul Bunei-Cuviinţe nu renunţase încă la planurile sale.

Într-un târziu, opri calul chiar în faţa zidului înalt. Poarta de fier era deschisă şi nepăzită. Globurile de supraveghere dispăruseră din peretele de piatră. Îl lăsă pe Tycho să pască în grădina neîngrijită şi trase în lături cele două mari şi moi paraşute de iederă, care împodobeau, în formă de ghirlandă, uşa deschisă.

— Gailet! strigă.

Gărzile de aspiranţi plecaseră şi ele. Plase de praf şi bucăţi de hârtie colorată pluteau în curentul de aer iscat în uşa întredeschisă şi se rostogoleau către hol. Ajuns în pragul camerei pe care o împărţise cu Gailet, Fiben se opri şi scrută spaţiul interior. Era o mizerie chioară. Cea mai mare partea a mobilierului se afla încă acolo, dar costisitorul sistem de captare a sunetului şi holo-peretele fuseseră smulse şi luate de aspiranţi. În mod surprinzător, îşi descoperi banca personală de date chiar acolo unde o părăsise, în noaptea evadării.

Gailet plecase.

Deschise dulapul şi-i trecu în revistă interiorul. Majoritatea hainelor atârnau încă de cuiere. Era clar că nu avusese timp să-şi facă bagajele.

Ridică roba strălucitoare de ceremonial, primită de la personalul Suveranului.

Sub degetele sale bătucite, materialul din mătase fâşâia neted, având transparenţa strălucitoare a oglinzii.

Roba lui Gailet lipsea.

„Oh, Dumnezeule!”, gemu Fiben.

Se răsuci şi reveni în hol. În mai puţin de o clipă, străbătu culoarul şi de pe trepte, sări direct în şa. Dar Tycho continua să pască, fără să-l ia în seamă, iar Fiben trebui să-l izbească cu piciorul în coaste, până ce animalul pricepu ceva din urgenţa situaţiei. Cu un fir de floarea-soarelui încă atârnându-i între buze, calul se întoarse şi păşi pe poarta deschisă, înapoi în stradă. Când realiză

unde se afla, Tycho îşi plecă botul şi porni la trap, fără să aştepte să i se comande.

Alcătuiau un tablou destul de ciudat, aşa cum galopau, pe străzile tăcute şi aproape pustii, cu roba şi cu floarea fluturând asemenea unor drapele în vânt.

Puţini trecători erau însă martori la alergarea aceea sălbatică, în cele din urmă, ajunseră în preajma cheiurilor aglomerate.

Părea că aproape toţi cimpanzeii din oraş se strânseseră acolo. O mare tălăzuitoare de corpuri maronii se îmbulzea pe malul apei, înveşmântaţi în culorile toamnei. Capetele se mişcau asemenea apelor de bazin aflat la numai câţiva metri. Ciorchinii de cimpanzei se aplecau periculos de mult pe marginile acoperişurilor învecinate, iar alţii se atârnaseră, pur şi simplu, de ţevile de scurgere de pe zidurile clădirilor.

Abia în această situaţie realiză Fiben ce bine era că nu se deplasa pe jos. Tycho se dovedea realmente util, sforăind şi înghiontindu-i cu botul pe cimpanzeii surprinşi în cale. Nu după multă vreme, profitând de înălţimea la care se afla în şa, reuşi să-şi dea seama despre natura fenomenului pentru care se agitau cu toţii în felul acesta.

Nu foarte departe de el, lângă corpul strălucitor al unei nave de culoare albă, ce scânteia ca un briliant în contrast cu traulerele ponosite de alături, se înghesuia cea mai mare parte a mulţimii de pe ţărm. Vasul aştepta nemişcat pe luciul apei. Doi dintre membrii avieni ai echipajului stăteau chiar în mijlocul său, ciripind şi agitându-şi mâinile înarmate, dând instrucţiuni pe care marinarii cimpanzei le ignorau politicos, în vreme ce legau nava avariată cu parâme groase, pregătindu-se s-o remorcheze către ţărm.

„Şi ce aşa mare brânză!?”, se miră Fiben. O navă Gubru de patrulare suferise o avarie. Pentru asta toţi cimpanzeii din oraş năvăliseră pe străzi?

Pesemne că cetăţenii actuali din Port Helenia duceau o criză actuală de distracţii.

Abia într-un târziu, realiză că, de fapt, numai câţiva orăşeni priveau către acţiunea fără importanţă, ce se desfăşura în imediata lor vecinătate, în vreme ce marea majoritate privea către sud, dincolo de golf.

„Oho!”, scăpă un suspin de uluială Fiben, după care rămase şi el fără glas, pentru câteva clipe.

În locul unde altădată se afla aeroportul spaţial colonial, se înălţau acum câteva turnuri noi şi strălucitoare. În mod ciudat, monoliţii sclipitori nu arătau asemenea maşinilor de transport Gubru, sau ca navele lor de război globulare şi greoaie, ci păreau turtele unor turnuri înalte şi îndrăzneţe, reprezentative pentru o civilizaţie cu mult mai veche decât existenţa vieţii pe Pământ.

Sclipiri şterse de lumină ajungeau până la ţărm din direcţia semeţelor nave stelare, ce aveau la bord înalţi Galactici, după cum bănuia Fiben. Formaţia se mişca majestuoasă către vest, abordând viteza tipică de croazieră, pentru a se apropia de Port Helenia de-a lungul arcului golfului. În final, se alătură spiralei obişnuite de trafic ce cobora spre South Point. Fiecare dintre spectatorii de faţă realiză că se întâmpla ceva cu totul deosebit.

Aproape fără să realizeze, Fiben îl mâna pe Tycho prin mulţime, până ajunse la marginea cheiului principal. Acolo, un şir lung de cimpanzei, purtând insigne ovale, se străduia să ţină piept afluxului mulţimii.

„Au revenit la sistemul proctorilor?! se miră Fiben. Asta înseamnă că aspiranţii se dovediseră un eşec, aşa încât Gubru fuseseră nevoiţi să reinstaureze societatea civilă.”

Un cimpanzeu, purtând brasarda unui caporal proctor, apucă căpăstrul lui Tycho şi i se adresă răstit:

— Hei! Nu se poate pe…

Apoi clipi neîncrezător de câteva ori şi izbucni:

— Ifni! Tu eşti, Fiben?

Fiben îl recunoscu, la rându-i pe Barnaby Fulton, unul dintre cimpanzeii implicaţi în mişcarea de rezistenţă urbană a lui Gailet. Se strădui să-i zâmbească, deşi gândurile-i erau departe de pacea afişată.

— Bună, Barnaby. Cred că nu te-am mai văzut de la începutul revoltei în vale. Mă bucur să constat că mai trăieşti…

De ceea ce se temea, nu scăpase: odată fixat un alt punct de atragere al atenţiei, cimpanzeii masculi şi femele din zonă prinseră să se înghiontească unii pe alţii şi să vorbească în şoaptă. De câteva ori îşi auzi numele şoptit cu fereală. Apoi, brusc, murmurele încetară şi tăcerea îl înconjură ca o apă grea, stătută. Vreo doi-trei dintre spectatorii mai apropiaţi îşi făcură loc până în preajma sa şi îl atinseră cu mâinile pe Tycho, apoi propriu-i picior, pentru a verifica dacă existau cu adevărat.

Barnaby făcu un efort vizibil pentru a adopta un ton de indiferenţă asemănător celui afişat de Fiben.

— De fiecare dată când mă mânca pielea, mă gândeam, fără să vreau la tine. Acum… nu ştiu… S-a zvonit, în ultima vreme că ar fi trebuit să fii acolo.

Arătă cu braţul, indicând activitatea frenetică ce se desfăşura dincolo de port.

— Alţii ziceau că ai fi fugit înspre munţi. Iar alţii…

— Ei bine, ce ziceau ăştia de pe urmă?

Barnaby îl privi stânjenit şi înghiţi în sec.

— Ziceau că… ţi-ar fi venit rândul.

— Hmmm, se mulţumi să comenteze Fiben. Cred că, în definitiv, toate presupunerile erau corecte.

Tocmai atunci, traulele terminaseră de tras în docuri nava de patrulare. Alte vase, cu echipaje formate din cimpanzei navigau mai departe de

ţărm, însă niciunul dintre ele nu depăşea limita imaginară, trasată de şirul geamandurilor. Acestea punctau din loc în loc apa liniştită, de-a curmezişul golfului.

Barnaby aruncă priviri furişe către stânga şi către dreapta sa, apoi se apropie şi-i spuse repede, cu voce coborâtă:

— Fiben, au mai rămas câţiva cimpanzei în oraş, care s-au organizat din nou. Fireşte, a trebuit să-mi dau cuvântul când mi-am luat înapoi brasarda, dar îi pot comunica profesorului Ales că eşti în oraş. Sunt sigur că ar dori să vă întâlniţi la un miting, în această seară…

Fiben dădu din cap.

— Nu am timp pentru asta. Trebuie neapărat să ajung acolo!

Arătă cu capul spre locul unde navele îndepărtate îşi aruncau jerbele de sclipiri pe promontoriile înalte. Buzele lui Benjamin se strânseră, până când deveniră o linie subţire.

— În locul tău, eu unul nu aş face-o. Linia geamandurilor este supravegheată cu stricteţe şi expediază înapoi pe oricine încearcă să treacă de ea.

— Au prăjit pe cineva până acum?

— Ei bine, nu. Eu nu am văzut, cel puţin. Dar…

Nu mai apucă să continue. Fiben trase de frâu şi înghionti calul cu călcâiele.

— Mulţumesc, Barnaby. Asta e tot ce voiam să ştiu.

Proctorii se feriră în lături, făcându-i loc lui Tycho să păşească de-a lungul cheiului. Nu departe, mica flotilă de salvare tocmai ajunsese la docuri şi marinarii legau parâmele elegantei nave de luptă Gubru. Cimpanzeii erau nevoiţi să se aplece mult în afara copastiei sau să se mişte în poziţii ghemuite pe sub colacii de parâmă, îmboldiţi de privirile mânioase ale soldaţilor Ghearei şi de bâzâitul lor furios.

Fiben îşi îndreptă calul dincolo de lanţul de soldaţi, care l-ar fi oprit din nou, pentru a-l identifica. Stătea drept în şa, ignorându-i complet. Călări la pas, depăşind vasul de patrulare, şi se îndreptă către celălalt capăt al cheiului, unde privirea sa ageră descoperise o mică ambarcaţiune de pescuit, legănându-se leneşă pe valurile molcome. Ajuns în dreptul ei, îşi cumpăni bine picioarele în scări şi sări jos dintr-o bucată.

— Îţi plac animalele? îl întrebă pe marinarul uluit, care-l privea de sus în jos, aplecat peste frânghiile de andocare.

Când acesta încuviinţă din cap, aproape fără să-şi dea seama ce face, Fiben îi puse în mâini căpăstrul lui Tycho.

— În regulă. Atunci putem să facem schimbul. Sări, fără să mai aştepte răspuns, pe punte şi păşi dincolo de cabină.

— Trimite nota de plată pentru diferenţa de valoare Suveranului Bunei-Cuviinţe. Ai priceput? Suveranului Bunei-Cuviinţe.

Cimpanzeul holbă ochii, nerevenindu-şi din starea de uluială.

Într-un târziu îşi dădu seama că-i atârna falca de jos şi o închise cu un zgomot sec, de dantură ciocnită.

Fiben apăsă butonul de pornire şi ascultă o clipă sunetul grav şi gutural al motorului.

— Am luat-o din loc, îi făcu semn cu mâna. Ia-ţi adio de la ea. Zâmbi: Mulţumesc pentru ajutor. Şi vezi, ai grijă de Tycho!

Marinarul clipi repede, părând că începe să se dezmeticească.

Tocmai când hotărâse să se înfurie, câţiva dintre cimpanzeii ce-l urmaseră pe Fiben de-a lungul cheiului, sosiră în dreptul său şi îl înconjurară. Unul dintre ei se aplecă şi-i şopti ceva la ureche. În fine, pescarul rânji şi se grăbi să dezlege parâma bărcii. Îi azvârli funia pe punte. Când Fiben făcu prima manevră, stângace, de desprindere de

ponton şi lovi cheul din stânga, faţa i se încruntă uşor. Înghiţi în sec şi-i strigă, acoperind bâzâitul motorului.

— N-noroc!

— Da-da, mult noroc, Fiben! strigă de alături Barnaby.

Fiben împinse manşa către înapoi şi ambarcaţia făcu un tonou larg, trecând foarte aproape de marginile de duroplast ale navei de patrulă Gubru.

De la numai câţiva metri distanţă, aceasta nu mai părea chiar atât de orbitor de albă. În realitate, carena întreagă era brăzdată de ciupituri şi de coroziune.

Ciripelile subţiratice, pline de indignare, de cealaltă parte a bordului demonstrau că soldaţilor Ghearei nu le trecuseră încă nervii.

Fiben îi depăşi fără să le acorde nici cea mai mică atenţie. Execută un viraj larg şi fixă capul-compas către sud, către linia geamandurilor, care împărţea în două părţi inegale golful liniştit la acea oră.

În larg, agitată şi înspumată de briză, apa era acoperită pe mari porţiuni de obişnuitele gunoaie aduse de vânturile de răsărit, statornice în acea perioadă a anului. Dacă priveai cu atenţie, puteai găsi orice printre resturile colorate, de la frunzele obişnuite, smulse copacilor de pe ţărm şi până la paraşutele plate de iederă sau la pene lungi de pasăre.

Fiben se văzu nevoit să încetinească foarte curând, pentru a evita ca elicea să se încurce printre cocoloaşele mai mari ale rămăşiţelor purtate ici şi colo de valuri, precum şi pentru a nu se ciocni de ambarcaţiunile de toate felurile, aglomerate cu cimpanzei spectatori.

Se apropie de linia de barieră cu viteză redusă. Simţea în ceafă privirile a sute de ochi ce-l fixau curioase, în vreme ce depăşea strâns ultimul vas încărcat până la refuz cu cei mai îndrăzneţi locuitori ai portului.

„Doamne-Dumnezeule, oare chiar ştiu ce fac?”, se întrebă, fără să încerce să-şi răspundă.

Până în acea clipă, acţionase asemenea unui automat. Acum însă realiza că aventura sa risca să se transforme într-o joacă mult prea periculoasă. Ce spera să realizeze în felul acesta? Şi ce avea de gând să facă mai departe? Să întrerupă Ceremonia?

Se uită cu atenţie la impunătoarele nave stelare de dincolo de malul celălalt al golfului, strălucind în splendoarea lor rece şi inumană. Ca şi cum ar fi fost treaba lui să se amestece în planurile unor fiinţe aparţinând unor clanuri atât de vechi şi de măreţe!

Simţea, într-un mod aproape fizic, că tot ceea ce urma să întreprindă nu va face altceva decât să-l pună pe el în încurcătură şi, odată cu el, poate, întreaga sa rasă.

„Cred c-ar trebui să mai meditez la asta”, murmură şi opri motorul bărcii, în timp ce linia de geamandură se apropia încet.

Se gândi la câţi semeni îl priveau în clipa aceea.

„Ei sunt poporul meu, îşi aminti. Eu… eu trebuia să îi reprezint acolo. Da, însă am ratat ocazia. Suveranul Bunei-Cuviinţe şi-a dat seama de greşeala făcută şi a întocmit alte aranjamente. Sau poate că ceilalţi Suverani au câştigat disputa cu el şi atunci, dacă îndrăznesc să mă arăt, sunt ca şi mort!”

Se întrebă ce ar fi gândit cei din spatele său dacă ar fi ştiut că numai cu câteva zile în urmă manipulase un om, că ajutase la răpirea unuia dintre protectorii săi, a comandantului său legal. Teribil reprezentant al rasei mai era!

„Mai bine! Gailet nu are nevoie de unul ca mine. Se va descurca perfect fără umila mea persoană.”

Răsuci volanul şi trecu prova ambarcaţiunii la câţiva centimetri pe lângă una din geamandurile albe. Întoarse capul şi o văzu răsucindu-se în urmă.

Nici ea nu părea tocmai nouă. La o privire mai atentă, îşi dezvăluia pielea colorată de apa mării.

„Dar cine naiba era el să-şi permită să judece astfel de lucruri, din poziţia cea mai umilă pe care se găsea?”

Clipi de câteva ori, străduindu-se să alunge gândul. Ei nu, că asta era prea de tot! Fixă din nou geamandura. Încet-încet, buzele i se răsfrânseră în afară.

„De ce voi… voi, ticăloşilor…”

Aduse demarorul în poziţia „zero” şi lăsă motorul să se oprească, închise pleoapele şi-şi masă tâmplele cu mâinile, încercând să se concentreze.

„La naiba! Cred că nu fac altceva decât să mă înconjur oare cu o altă barieră de frică… ca aceea, de la zidul oraşului. Asta este însă mult mai subtilă. Cred că profită din plin de simţul propriei mele nimicnicii. De umilinţa mea…”

Deschise ochii şi privi iar geamandura. După un timp, buzele i se destinseră într-un rânjet.

„Care umilinţă?” întrebă cu voce tare.

Râse, răsuci volanul şi apăsă cu putere pe demaror. Ambarcaţiunea porni din prima. Ajuns în dreptul barierei, nu-şi mai permise nicio ezitare şi nici nu-şi mai ascultă îndoielile, pe care aparatele îndepărtate şi subtile se străduiau să i le strecoare în inconştient.

„În definitiv, murmura pentru sine, ce-ar putea face ei, ca să zdruncine încrederea în sine a cuiva care se înşeală asupra proporţiilor?”

În acest punct, inamicul comisese o eroare flagrantă. Fiben realizase cauza provocatoare de spaimă şi, în vreme ce depăşea linia interzisă, trecea, conştient, dincolo de propriile-i temeri. Hotărârea care-l împingea înainte acum era întărită de însuşi contrastul cu îndoielile de mai înainte.

Se apropia de promontoriul opus, cu o lucire ameninţătoare în ochi.

Briza avu o răbufnire şi ceva auriu fâlfâi pentru o clipă chiar sub genunchiul său. Fiben aruncă o privire furişă şi văzu vechea robă de ceremonie, pe care o descoperise în dulapul fostei închisori. Probabil că o vârâse sub centură chiar înainte de a sări în spatele lui Tycho, cu un gest involuntar.

Abia acum realiza că mirarea celor ce se holbaseră la el pe drum avusese la bază un suport real.

Începu să râdă, ţinând cârma cu o mână, îşi trecu veşmântul peste umeri, în vreme ce ambarcaţiunea se îndrepta către o zonă mai liniştită a plajei. Malurile abrupte nu lăsau să se vadă ce se petrecea deasupra, pe litoralul peninsulei înguste. Doar zumzetul navelor ce încă mai continuau operaţiunile de asolizare era încă – spera el – un semn că, poate, nu se afla prea mult în întârziere.

Trase barca pe un banc de nisip alb, sclipitor, scufundat la aproape un picior sub apa mareei.

Se afla tocmai pe punctul de a sări în apa limpede când, o ultimă privire aruncată înapoi, îi atrase atenţia că în îndepărtatul Port Helenia se petrecea ceva neaşteptat. Strigăte slabe de emoţie ajungeau până la el, peste oglinda apei.

Masa maronie de pe docuri tălăzuia acum către dreapta. Fiben smulse, cu un gest grăbit, binoclul din suportul de pe cabestan şi-l îndreptă către zona principală a cheiului. O mare parte din cimpanzei alergau, vădit emoţionaţi, către răsărit, spre intrarea principală a oraşului… într-o atitudine nu tocmai speriată, cât mai ales de zăpăceală!

Câţiva din cimpanzeii mai agitaţi prinseră să se îmbrâncească, iar unii sfârşiră prin a cădea în apă, trebuind să fie salvaţi de cei de pe chei.

Orice ar fi fost, remarcă Fiben, nu părea să aibă un caracter înspăimântător, ci mai degrabă producător de confuzie. Oricum, nu mai putea să întârzie, examinând o problemă care, poate, nici nu-l privea direct. Mai ales acum, când credea că a

înţeles exact în ce consta puterea sa interioară, care-l ajutase să depăşească bariera psihologică, trasată de Gubru.

„Concentrează-te asupra unei singure probleme o dată, îşi porunci. Mergi la Gailet şi spune-i că-ţi pare rău că ai părăsit-o. Convinge-o că n-o vei mai face niciodată.”

Era un sfat practic, uşor de pus în practică chiar şi de unul ca el.

Găsi o potecă îngustă ce se strecura în sus, spre coama falezei.

Pământul era sfărâmicios şi i se sfărâma periculos sub tălpi, mai ales atunci când briza îl dezechilibra, izbindu-l din lateralã. Continua să înainteze grăbit, totuşi, ritmul de deplasare fiind îngrădit numai de cantitatea limitată de oxigen pe care plămânii o puteau absorbi şi inima o putea pompa către celulele corpului.

84
UTHACHALTHING

Cei patru formau un grup ciudat, ce se grăbea spre nord, pe sub cerul înnorat. Şi, totuşi, asta nu puteau remarca decât cele câteva rare rozătoare indigene, care-i fixau uluite preţ de câteva clipe, mai înainte de a plonja la adăpostul vizuinelor subterane, renunţând pentru o vreme la ronţăitul seminţelor coapte.

În ceea ce-l privea pe Uthachalthing, el considera acest marş forţat ca pe o umilinţă. Fiecare dintre însoţitorii săi părea să posede un oarece avantaj asupra sa.

Kault pufnea alături, înfuriat în mod evident, de natura accidentată a terenului din jur. Însă, odată depăşită faza acomodării, mătăhălosul thennanian intrase într-un ritm ce părea foarte greu de oprit.

Micuţul Jo-Jo… ei bine, micuţul Jo-Jo se comporta ca o fiinţă aparţinând acestor locuri. Se găsea sub stricta supraveghere a tymbrimianului şi acesta îl ţinea mereu departe de câmpul vizual al lui Kault: nu avea niciun rost să stârnească temerile uriaşului. Când terenul deveni mult mai accidentat, cimpanzeul începu să sară peste obstacole, nemai ostenindu-se să le ocolească. În cele din urmă, când ajunseră iar pe teren plat, Robert se oferi să-l care în spate, fără să ţină cont de prăpastia care separa, în mod oficial, rasele lor. Nerăbdarea îl făcea să încalce, cu bună ştiinţă, regulamentele. Era evident faptul că, dacă ar fi fost după el, ar fi preferat să alerge tot timpul.

Schimbarea ce-l afecta pe Robert Oneagle era uimitoare, cu atât mai mult cât nu ţinea de aspectul fizic. În noaptea precedentă, când Kault îl rugase să-i explice, pentru a treia oară, un fragment din povestea sa, Robert concepuse în mod clar, deşi

inconştient, o versiune simplificată a TEEV'NUS-ului, ridicând-o deasupra capului. Uthachalthing putuse percepe cum omul se folosise în mod îndemânatic de glyph pentru a-şi exprima frustrarea, astfel niciunul dintre sentimentele sale intime nu se transformase într-o lipsă de curtenie vizibilă, faţă de thennanian.

Tymbrimianul realiza că mai erau încă foarte multe lucruri pe care Robert nu le dăduse încă pe faţă. Deşi din ceea ce spunea, rezultau o mulţime se sensuri, pentru cine ştia să citească.

„Bănuiam că Megan îşi subestima fiul. Dar chiar la aşa ceva nu m-am aşteptat".

În mod evident, în acelaşi mod, îşi subapreciase şi el, la rândul său, propria-i fiică.

„E limpede…"

Uthachalthing se străduia să nu resimtă o durere prea acută în profunzimea cărnii şi în vâltoarea sângelui, faţă de gestul ei nesăbuit, care îi luase aproape tot. Mult mai mult decât îşi imaginase el vreodată că ar putea să piardă.

Se străduia să ţină pasul cu ceilalţi, dar deja mugurii ce marcau transformarea fiziologică îi palpitau dureros sub piele. Nu era de vină numai faptul că un tymbrimian era întotdeauna mai predispus către adaptabilitate şi nu spre rezistenţa fizică. Exista o greşeală de orientare în ceea ce privea propria-i voinţă. Ceilalţi aveau fiecare câte un scop bine conturat şi se îndreptau spre el cu entuziasm. Pe când el… el era mânat numai de simţul datoriei.

Kault se opri în vârful unui muncel, de unde se zăreau, bine conturaţi în zare profilurile munţilor falnici şi impunători. Se găseau chiar la liziera unei păduri de arboret, ce deveneau tot mai înalţi pe măsură ce escaladau pentele domoale, transformându-se în copaci.

Uthachalthing privi încruntat în sus, către spinările abrupte, ascunse din când în când de burţile ceţoase ale unor nori, care puteau foarte

bine să fie pline de zăpadă, şi speră din toată inima că nu vor trebui să se caţere prea mult.

Mâna uriaşă a lui Kault îl ajută să străbată ultimii metri, după care i-o strânse, semnificativ, pe a sa. Aşteptă câteva clipe ca tymbrimianul să-şi revină de pe urma efortului, urmărindu-i respiraţia grea, care-i făcea nările larg deschise să freamăte.

— Încă nu pot să cred pe de-a-ntregul ceea ce mi s-a povestit, îi zise el. Ceva anume din povestea asta a pământeanului nu sună adevărat, colega.

— T'funatu…

Uthachalthing renunţă şi o dădu pe anglică, limbaj ce părea a necesita o cantitate mai mică de aer pentru pronunţie.

— Ce… ce găseşti chiar aşa greu de crezut aici, Kault? Crezi cumva că Robert ne-a minţit?

Kault îşi flutură mâinile prin faţa lui, în semn de protest. Creasta i se umflă, indignată.

— Sigur că nu! Cred numai că tânărul e puţin cam… naiv.

— Naiv? Cum asta?

Uthachalting putea privi în sus acum, fără teama că ceea ce vedea urma să se separe în două imagini distincte, în cortexul său.

Robert şi Jo-Jo nu se mai vedeau. Probabil că o luase iar înainte.

— Vreau să spun că Gubru sunt în stare, în mod evident, de mult mai mult decât pretind. Tratatul pe care îl oferea – pacea cu Pământul, în schimbul posesiei unor insule gartliiene şi al unor drepturi de achiziţie minore din stocul neo-cimpanzeilor – un asemenea tratat spun că nu pare să merite costul unei ceremonii interstelare. Bineînţeles că, pe ascuns, se află pe urmele unor chestii nemaipomenite, prietene.

— Şi ce crezi că vor?

Kault îşi legănă de la stânga la dreapta capul mare, aproape lipsit de gât, de parcă ar fi vrut să se asigure că nimeni altcineva nu trăgea cu urechea.

Vocea îi scăzu mult în volum, cât şi în privinţa calităţii timbrului.

— Îi suspectez că intenţionează să facă o adopţiune neprevăzută în ceremonial.

— Adopţiune? Oh, vrei să spui că…

— Exact. Garthienii, termină Kault, ca pentru el. De aceea consider că e un mare noroc faptul că aliaţii tăi pământeni au sosit cu astfel de veşti. Nu putem decât să sperăm că se vor dovedi în stare să asigure transportul, după cum au promis. Altfel, nu vom ajunge la timp, pentru a preveni o teribilă tragedie.

Uthachalthing nu putea decât să regrete profund ceea ce pierduse din neatenţie. Deoarece Kault ridicase o problemă, de o complexitate care te lăsa perplex, una care într-adevăr merita un glyph fixat cu fineţe, pentru mai multă vreme deasupra capului.

Evident, avusese un succes dincolo de orice aşteptare a sa. După spusele lui Robert, conducerea Gubru înghiţise mitul „garthian", cu fulgi cu tot. Suficient de mult pentru a-şi provoca singuri tot răul pe care li-l dorea el. Mai mult, chiar şi Kault ajunsese să creadă în povestea asta fantasmagorică. Pretindea chiar că instrumentul său aducea proba materială a existenţei fiinţelor ieşite, cu mult timp în urmă, din propria sa imaginaţie.

Părea incredibil!

Iar, acum, Gubru se comportau, de parcă şi ei, la rândul lor, ar fi deţinut alte dovezi, pe urmele cărora voiau să meargă mai departe, altele decât indiciile fabricate, pe care le lăsase el, destul de la vedere. Şi acţionau, ca şi cum ar fi avut confirmarea faptului.

Bătrânul tymbrimian simţea că-i venea să meşterească un SYULGG-KOUNN, pentru a sărbători asemenea unor întorsături uluitoare. Se afla, totuşi, într-o stare de confuzie mult prea mare

şi puterile începeau să-l lase, pentru a mai încerca ceva.

Un strigăt venit din faţă îi determină să se răsucească pe amândoi odată. Uthachalthing se chiori zadarnic: îşi dori cu ardoare să poată să ia ceva din nedoritul (în acele clipe) său simţ empatic şi să-l transfere în domeniul văzului. Zadarnic însă.

Pe vârful următoarea creste se putea desluşi vag silueta lui Robert Oneagle. Căţărat pe umerii săi, Jo-Jo le făcea semne cu braţele. Alături de ei, privirea obosită a tymbrimianului mai desluşi ceva, un fel de lucire albastră ce părea că izvorăşte din pământ, radiind o senzaţie stranie de bunăvoinţă. Era chiar semnalul luminos care-l condusese de multe ori pe Uthachalthing de-a lungul rătăcirilor lor prin stepă, după prăbuşirea, cu luni în urmă, a navei ce îi transportase la adăpost.

— Ce spun? întrebă nedumerit Kault. Nu reuşesc să desluşesc cuvintele.

Nici el nu putea. Ştia însă cu exactitate ce spuneau ceilalţi doi.

— Cred că ne transmit că nu mai avem mult de mers, îi răspunse cu un fel de uşurare. Ne comunică că au găsit mijlocul de transport.

Fantele respiratorii ale thennanianului pufniră de satisfacţie.

— Bine. Acum, nu ne mai rămâne decât să sperăm că Gubru vor urma obiceiul şi armistiţiul potrivit situaţiei, atunci când vom apărea, şi că ne vor oferi tratamentul diplomatic adecvat, ca unor veritabili ambasadori speciali.

Uthachalthing încuviinţă din cap. Dar pe când începuse să mărşăluiască din nou pe coasta înclinată, se gândi că sclipirea aceea nu era decât un motiv în plus de îngrijorare.

85
ATHACLENA

Se strădui să-şi domine sentimentele. Pentru toţi ceilalţi, era un lucru serios, chiar tragic.

Nu era însă chip să le poată ţine înăuntru: încântării nu i se puteau pune stavile. Numeroşi glyph-i subtili, cu margini dantelate, îi ieşeau rotindu-se uşor din cârceii unduitori şi se împrăştiau departe, printre copaci, umplând poienile cu ilaritatea sa.

Ochii îi erau larg deschişi şi se văzu obligată să-şi acopere buzele cu palma, pentru ca cimpanzeii din jur să nu-i observe mult prea umanul zâmbet.

Portabilul holo – fusese aşezat pe vârful unei creste şi orientat spre Valea Sindului, către nord-vest, pentru a îmbunătăţi recepţia. Pe ecran, se derula scena, care era chiar atunci televizată pe tot teritoriul Port Heleniei.

Datorită armistiţiului, cenzura fusese ridicată. Chiar şi lipsită de personal uman, capitala avea o mulţime de „vânători de imagini”, cimpanzei aflaţi la faţa locului cu camere mobile, pentru a surprinde rămăşiţele distrugerii, în toate detaliile lor copleşitoare.

— Nu mai pot suporta! gemu Benjamin de alături.

Elayne Soo murmura cuvinte fără şir, dar nu-şi putea desprinde privirile.

— E o imagine sfâşietoare…

Femela cimpanzeu avea, fără îndoială, dreptate. Holovizorul prezenta imaginile a ceea ce mai rămăsese din zidul ornamental pe care invadatorii îl construiseră în jurul oraşului… acum, literalmente făcut praf. Cimpanzei uluiţi se învârteau în grupuri mari la locul scenei, care arata de parcă zona ar fi fost măturată de un ciclon.

Câţiva, mai entuziasmaţi, azvârleau cu bucăţi de tencuială în aer, jubilând. Alţii se băteau cu pumnii în piept, salutând în felul acesta valul năprasnic, care ajunsese până acolo cu numai câteva minute mai înainte, şi se năpustise înainte, către oraş.

La majoritatea staţiilor de emisie, vocea crainicului aparţinea computerului, dar pe Canalul 2, un crainic cimpanzeu se dovedise în stare să-şi înfrângă emoţia şi comenta evenimentele.

— La… la început, toată lumea a crezut că avea de-a face cu un adevărat coşmar, ce se transforma cu rapiditate în realitate. Ceva… ceva asemănător unui arhetip, ieşit dintr-un film vechi, din secolul XX. Nimic nu-i putea opri! Au sfărâmat bariera ridicată de Gubru, trecând prin ea, ca şi când ar fi fost din hârtie satinată. Nu am informaţii precise despre nimeni. Mă aştept, în orice moment însă, să vină cel mai mare dintre ei şi să le înhaţe pe cele mai frumoase dintre cimpanzeele noastre şi, în timp ce ele vor ţipa cu disperare, să le târască, fără împotrivire, spre vârful Turnului Terrageus…

Athaclena îşi apăsă şi mai tare mâna peste gură, ca nu cumva să râdă încă şi mai puternic. Se lupta din greu pentru a-şi recăpăta controlul asupra muşchilor feţei şi părea a nu fi singura… Una dintre femelele de cimpanzeu, prietena lui Fiben, dădu drumul unui adevărat hohot de râs.

Majoritatea celorlalţi se încruntară în direcţia ei, privind-o dezaprobator. În definitiv, era vorba despre ceva foarte serios. Dar Athaclena îi căută privirea şi se lumină la chip, recunoscând simbolul luminii ce lucea în ea.

— Se pare… se pare că aceste creaturi nu sunt nişte adevăraţi King-Kong-i. După ce au demolat zidul împrejmuitor, s-au mai domolit, neprovocând alte daune mari, în timpul bruştei lor invazii în Port Helenia. În aceste clipe, se învârt prin împrejurimi, în turmă, deschizând uşi, furând fructe şi înaintând la întâmplare. În definitiv, unde

poate merge o gor… o gorilă de 400 de pfunzi greutate… oh, nu contează!

În acest timp, un alt cimpanzeu se alătură Sylviei. Viziunea Athaclenei se estompă şi se văzu nevoită să-şi scuture capul. Anunţul continua să se deruleze.

— Par complet neafectaţi de bariera psi, impusă de Gubru. Undele acesteia nu sunt acordate structurii creierului lor…

De fapt, Athaclena şi luptătorii din munţi ştiau de mai bine de două zile încotro se îndreptaseră gorilele.

Pe ecran, se puteau vedea primele eforturi, inutile şi de-a dreptul iraţionale, de a atrage atenţia puternicelor mamifere pre-sensibile. Treptat, iniţiatorii lor renunţară la ele: gorilele îi împingeau deoparte sau păşeau, pur şi simplu, în mod politicos, peste oricine le stătea în cale. Nu exista nicio forţă capabilă să le oprească.

Probabil că nici April Wu. Micuţa blondă se hotărâse să meargă să-şi găsească părinţii. Fără riscul de a o răni, nu exista nicio cale de a o lua de pe umerii unuia din giganţii masculi, cu blană argintie pe spate. April le spusese cimpanzeilor că, oricum, cineva tot trebuia să meargă cu gorilele pentru a le supraveghea, ca să nu dea peste vreun necaz.

Athaclena îşi aminti de cuvintele ei, pe când privea atentă la resturile zidului construit de Gubru.

„Eu văd necazurile pe care le-ar putea cauza, dacă nu or să fie supravegheate!”

În orice caz, nu era niciun secret faptul că nu exista niciun motiv care să fi împiedicat copilul să-şi regăsească familia. Nimic din ceea ce ar fi spus în Port Helenia nu ar fi putut să aducă vreun prejudiciu cuiva.

În fine, se sfârşise cu secretul bine păzit al Centrului de Proiectare Howletts. Acum, Athaclena putea să arunce liniştită toate dovezile,

pe care le adunase atât de conştiincios, în acea primă seară fatală, cu atât de multe luni în urmă. Foarte curând, cele Cinci Galaxii vor afla despre existenţa acestor creaturi. Într-o anumită măsură, era o adevărată tragedie. Şi, totuşi…

Athaclena îşi aminti cu nostalgie de ziua aceea de început de primăvară, când fusese atât de şocată şi de indignată de descoperirea experimentului ilegal al procesului de Elitizare, ascuns în inima pădurii.

Acum, cu greu îi venea să creadă că se comportase aşa.

„Chiar să fi fost o asemenea individă pedantă, serioasă şi oficială?”

Acum, SYULFF-KUONN-ul era numai cel mai simplu şi mai sever dintre glyph-ii pe care îi risipea în jur, la întâmplare, obosită, dar fericită de această glumă, cu adevărat minunată. Până şi cimpanzeii păreau să se simtă într-un fel afectaţi de aura ei fără direcţie precisă. Vreo doi dintre ei izbucniră în râs, atunci când pe unul din canale apăru imaginea unei maşini străine, cu personal kwackoo la bord, care ţipau furioşi.

Gorilele tocmai se pregăteau s-o desfacă asemenea unei portocale coapte, interesate de gustul pe care ar fi trebuit să-l aibe straniul fruct.

Apoi, un alt cimpanzeu chicoti ascuţit. Hohotul de râs se împrăştie, ca o maree molipsitoare.

„Da, îşi spuse Athaclena. Este o glumă minunată”.

Pentru un tymbrimian, cele mai reuşite glume erau acelea care îl captau şi pe ascultător dar şi pe cel care o provoca. Era ca moţul de frişca pe vârful unui tort, o experienţă cvasi-religioasă. Asta deoarece poporul ei credea într-un Univers care era mai mult decât simpla prezenţă fizică, mai mult chiar decât capriciosul flux al şansei şi a norocului, a prezenţei Ifni…

Numai atunci când se întâmpla una ca asta – spuneau înţelepţii rasei tymbrimiene – ştiai că

Dumnezeu însuşi se afla încă la conducerea treburilor bătrânului Univers.

„Să fi fost pe atunci o agnostică? Doamne, ce proastă eram! Îţi mulţumesc, Dumnezeule şi ţie, de asemenea, tată, pentru acest miracol."

Imaginea se deplasă către docuri, unde cimpanzeii dansau pe străzi şi atingeau cu sfială blana verilor lor giganţi. În ciuda posibilelor consecinţe tragice, pe care le-ar fi putut avea gesturile lor, atât Athaclena cât şi războinicii din jur nu se putură împiedica să zâmbească, gândindu-se la plăcerea pe care rudele cu blană maronie o descopereau scărpinând spinările argintii. Pentru că, acum, mândria aceasta era împărtăşită de toţi cimpanzeii din Port Helenia.

Chiar şi sobra locotenentă Lydia Mecue, alături de caporalul ei sever, nu se putu abţine să nu izbucnească în râs, atunci când un pui de gorilă prinse să joace în faţa camerei de luat vederi, agitându-şi mărgelele fabricate din globurile psi al invadatorilor Gubru.

O altă cameră surprinse imaginea micuţei April, călărind în triumf pe străzi. Silueta copilului uman părea să galvanizeze mulţimile.

Poiana se umpluse, încet-încet, cu mulţimea glyph-urilor ei.

Athaclena se ridică şi plecă, lăsându-i pe ceilalţi să se bucure în voie. O apucă pe o cărare îngustă, pe sub copaci, până ce ajunse la un mic platou, care oferea o viziune limpede asupra munţilor dinspre apus. Se aşeză în acel loc şi începu să pipăie spaţiul înconjurător cu cârceii.

Acolo o descoperi cimpanzeul-mesager. Acesta se grăbi să o salute, înainte de a-i înmâna petecul de hârtie. Athaclena îi mulţumi şi o desfăcu, deşi ştia dinainte ce cuprindea.

— W'ith'tanna, Uthachalthing, spuse ea moale.

Tatăl ei se afla din nou în legătură cu lumea. Avusese încredere că Robert va reuşi. De aceea nu se dusese în Port Helenia cu Fiben sau cu gorilele,

după aceea. Ce ar fi putut ea realiza acolo, cu puţina ei pricepere, ceva ce tatăl ei nu ar fi putut face de o mie de ori mai bine? Pentru că, dacă exista cineva care să poată transforma slabele lor speranţe în multe şi mari miracole, acela nu ar fi putut fi decât Uthachalthing.

Acum, datoria ei era să rămână aici. Pentru că şi în cazul unor miracole, Infinitul aştepta de la muritori să-şi realizeze singuri asigurarea.

Îşi puse mâna streaşină la ochi. Deşi nu spera să mai poată zări minuscula navă strălucitoare, continua să-şi mijească ochii după minusculul, pierdutul punct, care purta cu el toată dragostea şi toate rugăciunile ei.

86
GALACTICII

Pavilioanele vesele împodobeau dealurile dichisite, umflându-se şi agitându-se uneori în suflarea brizei. Roboţi rapizi se repezeau să adune resturile aduse de vânt. Alţii făceau pe comisionarii şi transportau tot felul de răcoritoare demnitarilor aflaţi acolo.

Galactici de forme şi culori diferite se învârteau în grupuri mici, reunindu-se şi despărţindu-se cu o elegantă diplomaţie. Plecăciuni curtenitoare şi fluturări de tentacule exprimau nuanţe complexe de statut şi de protocol.

Un observator cunoscător ar fi putut spune multe despre asemenea subtilităţi – şi se aflau mulţi asemenea observatori cunoscători prezenţi în acea zi.

Schimburile informaţionale continuau şi ele. Aici un Pila bondoc, asemănător cu un urs, cu voce scăzută, în tonuri ultrasonice, cu un grădinar Linten. Pe o pantă uşoară, trei preoţi-inel Jophur cântau, într-o tonalitate sinistră, o plângere armonioasă, către un oficial al Institutului de Război, despre o pretinsă violare a integrităţii unui teritoriu, aflat departe, printre potecile de stele.

Adesea, se şoptea că la aceste Ceremonii ale Elitelor se realiza mult mai multă diplomaţie practică decât la toate conferinţele formale de negocieri. În aceste condiţii, exista în permanenţă posibilitatea ca să fie încheiată sau destrămată cel puţin o alianţă.

Dintre iluştrii vizitatori Galactici, numai câţiva abia de acordaseră ceva mai mult de o simplă privire acelora pentru care se desfăşura Onorata Ceremonie de la acea oră – o caravană de forme mici, maronii, căreia îi trebuise toată dimineaţa

pentru a face cam jumătate din drumul către vârful movilei, obligaţi s-o ocolească de patru ori de-a lungul drumului.

Aproape o treime din candidaşi cimpanzei eşuaseră până acum la unul sau altul din testele la care fuseseră supuşi. Aceia care fuseseră respinşi mărşăluiau deja pe drumul de înapoiere, urmând, singuri sau în grupuri de câte doi, panta foarte înclinată a cărării.

Cei aproape 40, care rămăseseră în cursă, îşi continuau ascensiunea, reiterând, în mod simbolic, procesul înălţării la Raţionalitate al Elitei, proces care permisese rasei lor să ajungă la această etapă a istoriei. Urcuşul era însă ignorat de cea mai mare parte a mulţimilor strălucitoare, adunate pe pante.

Nu toţi observatorii se dovedeau însă neatenţi. Alături de culmea falezei, Comisionarii de la Institutul Galactic al Elitelor acordau o mare atenţie rezultatelor transmise prin releu de fiecare staţie de testare. Iar în apropiere de platforma inferioară a propriului lor pavilion, câţiva dintre protectorii umani ai neo-cimpanzeilor priveau încruntaţi.

Cu o înfăţişare neajutorată, ei fuseseră aduşi chiar în acea dimineaţă primăvăratecă de pe insula Cilmar – câţiva profesori şi un membru din Consiliul local al Elitelor. Delegaţia înaintase deja un proces procedural asupra modului neregulamentar în care se desfăşura ceremonialul. Însă în clipa în care le pusese în vedere să se grăbească, niciunul dintre ei nu avusese curajul să invoce vreun drept legal, pentru a o amâna cu desăvârşire. Asta pentru că posibilele consecinţe ulterioare ar fi fost cu mult prea drastice.

Pe lângă asta, nu aveau certitudinea că momentul la care urmau să asiste nu reprezenta faţa adevărată a lucrurilor. Terra se zbătuse timp de peste 200 de ani, pentru a i se permite să ţină o astfel de ceremonie, pentru neo-cimpanzei.

Hotărât lucru, observatorii umani arătau foarte nefericiţi! Asta şi datorită faptului că nu prea aveau idee despre cam ce ar trebui să facă şi numai câţiva dintre înalţii trimişi Galactici prezenţa la faţa locului catadicseau să le transmită frânturi de informaţii, în mijlocul rafalelor de diplomaţie informală.

În partea opusă a pavilionului Evaluărilor se găsea elegantul Cort al Sponsorilor. Numeroşi Gubru şi kwackoo aşteptau chiar la intrare, ţopăind nervos, din când în când, şi privind la fiecare detaliu cu ochi critici fără să clipească măcar.

Până în urmă cu câteva clipe, Triumviratul Gubru fusese şi el văzut prin preajmă, doi dintre membrii săi preumblându-se ţanţoşi, cu culorile lor difuze începând să izbucnească la suprafaţa penajului, iar cel de-al treilea, cocoţat încă, plin de încăpăţânare, pe piedestalul său. La un moment dat, unul dintre ei primi un mesaj şi dispărură toţi trei, pentru o discuţie urgentă.

Scena se petrecuse cu mare repeziciune şi de-abia avuseseră timp să salute amical pe cei din apropiere.

Suveranul Preţului şi al Preacauţiei flutură de câteva ori din penele aripilor şi scuipă furios, în timp ce-i lăsa să-i cadă pe podea mesajul.

— Protestez! Protestez faţă de acest amestec! Faţă de acest amestec intolerabil şi faţă de această trădare mizerabilă!

Suveranul Bunei-Cuviinţe se holbă în sus, în direcţia lui, de pe stinghia sa, complet în afara problemei. Suveranul Preţului şi al Precauţiei se dovedise dintotdeauna un opozant abil, dar nu fusese niciodată obtuz dinadins. În mod evident, se petrecuse un eveniment care îl supărase îngrozitor.

Servitorii kwackoo se lăsaseră pe vine şi culeseseră grăbiţi mesajul pe care acesta îl aruncase, îl multiplicară cu ajutorul unui aparat minuscul şi împărţiră copiile celorlalţi doi stăpânitori Galactici.

Când văzu conţinutul mesajului secret, Severanul Bunei-Cuviinţe se frecă neîncrezător la ochi: un neo-cimpanzeu solitar se căţăra pe pantele de la baza falezei, pe care se desfăşura Ceremonialul. Trecuse incredibil de repede de ecranele automate de protecţie psi ale primei etape şi începea să închidă arcul de cerc care îl mai despărţea de suita oficială, care se găsea sus, pe creastă.

Neo-cimpanzeul se mişca cu o hotărâre a gesturilor care trăda faptul că scopul care-l mâna îi era extrem de limpede şi că îl considera mai important chiar decât protecţia propriei existenţe.

Aceia dintre semenii săi, care eşuaseră deja la examenele la care fuseseră supuşi şi care coborau încet spirala potecii, îl priviseră cu uluire, holbaseră ochii, apoi, încet-încet, prinseseră să zâmbească şi se îngrămădiseră să-i atingă roba, rostind cuvinte de încurajare.

— Nu se poate, nu se poate! sâsâi Suveranul Razei şi al Ghearei. Apoi zbieră de-a dreptul: Este un intrus şi am să dau ordin să fie carbonizat!

— Nu, să nu cumva s-o faci! ţipă Suveranul Bunei-Cuviinţe înfuriat, încă nu a avut loc fuzionarea. Unirea completă. Încă nu ai înţelepciunea unei Regine! Ceremoniile care se desfăşoară sunt guvernate de tradiţiile onoarei! Toţi membrii unei rase client au dreptul se a se apropia şi de a fi testaţi.

Al treilea lord Gubru deschise brusc ciocul, apoi îl închise agitat. În cele din urmă, Suveranul Preţului şi Precauţiei îşi flutură penele zdrenţuite şi se arătă de acord.

— Ne vom asuma responsabilitatea reparaţiilor ulterioare. Oficialii Institutului se pot supăra şi pleca… sau poate vor da sancţiuni… Costul o…

Se întoarse, într-un acces de furie abia ascunsă, şi acceptă cu viclenie: – Să-i dăm drumul, în acest caz. Chiar acum. Singur nu poate face niciun rău.

Suveranul Bunei-Cuviinţe nu era chiar atât de sigur. Pe vremuri, investise mult în acest client special. Când acesta dispăruse fără urmă, lăsând impresia că fusese răpit, suferise o lovitură serioasă. Abia acum îşi dădea seama de adevăr. Neo-cimpanzeul mascul nu fusese nici răpit, nici eliminat de adversarii săi, ceilalţi doi Suverani. Pur şi simplu, evadase!

Iar acum revenise singur. Cum? Şi ce spera să realizeze? Fără să fie condus şi fără ajutorul unui grup, cât de departe credea el că putea ajunge?

La început, realizând cine era creatura care punea problema derulării Ceremoniei, Suveranul Bunei-Cuviinţe. resimţise o uimire bucuroasă – o senzaţie neobişnuită pentru un Gubru. Acum însă emoţia să se transforme într-o inconfortabilă îngrijorare la gândul că acesta era numai începutul surprizelor.

87
FIBEN

Până acum, fusese floare la ureche. Fiben ajunsese să se întrebe chiar la ce bun era toată această agitaţie. Se temuse că îi vor cere să rezolve complicate calcule mentale sau să recite, precum Demostene, cu pietricele la gură. La început nu fuseseră însă decât o serie de ecrane de forţă, îl analizaseră automat cu o serie de informaţii exterioare în ceea ce-l privea.

După aceea, urmaseră o serie de teste, la care fuseseră utilizate ceva mai multe instrumente din acelea caraghioase, pe care, cu câteva săptămâni în urmă, văzuse că erau utilizate de tehnicienii Gubru. Mânuite de străini, dădeau acum un aer şi mai caraghios situaţiei.

Până aici, toate păreau în regulă. Pe primul circuit, alergase cu o viteză, care putea fi catalogată drept record. De câteva ori, îi puseseră şi nişte întrebări ca, de pildă, care era cea mai veche amintire a sa. Sau dacă îi plăcea profesia pe care o făcea… Dacă era mulţumit de forma fizică a acestei generaţii de neo-cimpanzei… Dacă nu ar fi trebuit, cumva, îmbunătăţită. O coadă, de exemplu, ar fi constituit un ajutor convenabil în folosirea uneltelor?

Gailet ar fi putut să fie mândră de felul în care reuşea să-şi păstreze maniera politicoasă la toate răspunsurile. Sau, cel puţin, spera că ar fi mândră.

Evident că oficialii Galactici deţineau întregul său dosar – genetic, şcolar, militar, şi putuseră să-l urmărească încă de când trecuse de primul grup de soldaţi ai Ghearei, rămaşi stupefiaţi pe maul celălalt al golfului, de când răzbătuse prin barierele psihologice exterioare, pentru a ajunge la timp, în vederea testării.

Iar atunci când un Kanten, asemănător unui copac, îl întrebase despre notiţa pe care o lăsase, în noaptea „evadării”, îi deveni clar că Institutul era capabil să-şi deschisă accesul la dosarele informaţionale ale invadatorilor. Răspunse deschis că Gailet fusese aceea care întocmise documentul şi că el îi înţelesese scopul şi se arătase de acord cu asta.

Frunzişul Kantenului scoase un clinchet cu clopoţei argintii.

Galacticul semi-vegetal îşi suna încă mulţumirea şi amuzamentul, pe când se trăgea într-o parte, pentru a-l lăsa să treacă.

Vântul ce sufla în rafale intermitente îl ajută pe Fiben să îşi păstreze o temperatură corporală potrivită, atâta timp cât se afla pe pantele estice.

Partea vestică a falezei se găsea însă cu faţa către soarele după-amiezii şi nu avea avantajul de a fi răcorită de briză. Efortul făcut pentru a-şi menţine ritmul rapid îl făcea să se simtă de parcă ar fi fost îmbrăcat într-o haină groasă, deşi, tehnic vorbind, smocurile rare care alcătuiau acoperământul unui cimpanzeu numai a blană nu semănau.

Dealul, foarte asemănător unui parc, era frumos amenajat, iar poteca era pavată cu un material moale şi elastic. Cu toate acestea, mai resimţea încă în degetele de la picioare un uşor tremurat, de parcă întregul munte artificial ar fi zvâcnit în armonii sonore, cu mult peste pragul superior al audibilităţii. Fiben, care văzuse masivii lujeri de energie mai înainte de a fi carbonizaţi, ştia că senzaţiile acestea nu erau rodul imaginaţiei sale.

La următorul punct de oprire, un tehnician Pring, cu ochii uriaşi şi strălucitori, şi buze bombate în exterior, îl măsură de sus în jos şi-şi notă ceva în banca de date, mai înainte de a-i permite să pornească mai departe.

Abia de acum, o parte din demnitarii risipiţi de-a lungul pantelor păreau că începură să-l observe.

Ba chiar câţiva se apropiaseră şi citiseră, curioşi, rezultatele testului. Fiben se înclină curtenitor către cei mai apropiaţi şi se strădui să nu se gândească la mulţimea de ochi feluriţi care-l priveau ca pe un specimen rar.

„Odinioară, şi strămoşii lor au trebuit să treacă prin ceva asemănător” se consolă el.

De două ori, Fiben fu nevoit să ocolească câteva spirale ale potecii, pe sub grupul de candidaţi oficiali, o ceată în permanentă descreştere de creaturi maronii care au fost cândva echipate cu robe scurte şi argintii.

Prima dată, când se grăbise să intre în testări, nu fusese remarcat de niciunul dintre confraţii săi. La cel de-al doilea set de teste, când se văzu nevoit să se lase scrutat de instrumentele manevrate de o fiinţă a cărei specie nici măcar nu o putea identifica, reuşise să facă câteva semne celor aflaţi la o altă treaptă de chestionare. Abia atunci, câţiva dintre cei aflaţi în margine reuşiră să-l observe. Ba chiar unul din ei îşi înghionti însoţitorul şi i-l arătă cu degetul. În clipa următoare însă dispărură cu toţii după colţ.

Nu o remarcase încă pe Gailet, dar pesemne că aceasta trebuia să se afle tocmai în capătul grupului.

— Hai odată! îl îndemnase Fiben neliniştit de cât timp inutil pierdea cu strania creatură ce-l examina.

Apoi însă se gândi că maşinăriile focalizate asupra lui îi puteau citi cuvintele şi stările psihice şi se strădui să-şi impună iar autodisciplina.

Zâmbi fermecător şi se înclină protocolar, pe când tehnicianul extraterestru indica, în cuvinte seci, traduse de computer, un punctaj de trecere.

Fiben începu să se grăbească. Îl iritau din ce în ce mai mult lungile distanţe dintre staţionări şi ajunse să se întrebe dacă nu cumva exista vreo modalitate demnă de a scurta distanţa prin alergare. Nici la punctele de control lucrurile nu

mergeau însă mai repede, pe măsură ce testele deveneau tot mai dificile, solicitând o pregătire tot mai aprofundată şi o gândire din ce în ce mai complexă.

Nu după multă vreme, se întâlni cu alţi cimpanzei, care apucaseră drumul de întoarcere. Se părea că primiseră o interdicţie oficială de a i se adresa, însă câţiva apucaseră să-şi rotească ochii cu subînţeles, iar trupurile lor erau ude de transpiraţie.

Îi recunoscu pe câţiva dintre ei: doi erau profesori la colegiul din Port Helenia. Alţii, oameni de ştiinţă, ocupându-se de Programul Garthian de Regenerare Ecologică. Fiben începu să se îngrijoreze. Toţi aceştia posedau cartea-albastră, fiind dintre cei mai inteligenţi compatrioţi ai săi.

Dacă şi ei fuseseră respinşi la test, însemna că ceva nu e chiar în regulă.

Evident, această Ceremonie nu era una de mântuială, precum aceea a lui Tytlal, despre care îi vorbise Athaclena. Cine ştie, poate că regulile erau aşa fel concepute, încât să fie împotriva pământenilor!

Îndoielile prinseseră să-l macine încă înainte de a se apropia de unul din punctele de staţionare, al cărui aparat era mânuit de un Gubru înalt. Faptul că avianul purta culorile Institutului şi că se presupunea că prestase jurământul de imparţialitate nu conta prea mult în ochii lui Fiben.

Văzuse prea mulţi din acel clan, purtând livreaua Institutului de la începutul zilei, pentru ca acest lucru să-l poată linişti.

Creatura asemănătoare unei păsări mari îl cercetă cu ajutorul vodorului şi îi adresase numai o întrebare simplă, de protocol, apoi îl lăsă să înainteze.

Pe când părăsea în grabă locul testului, Fiben se întrebă dacă Suveranul Bunei-Cuviinţe fusese înfrânt de ceilalţi doi triumviri. Oricare i-ar fi fost

păcatele anterioare, acela fusese sincer, cel puţin, în dorinţa de a realiza o ceremonie veritabilă. Iar o promisiune odată făcută trebuie dusă obligatoriu la capăt.

Dar ceilalţi? Amiralul şi Birocratul?

Desigur, ei trebuie că aveau priorităţi diferite. Ar fi putut să aranjeze în aşa fel încât neo-cimpanzeii să nu treacă de teste, oricât de bine pregătiţi vor fi fost ei pentru această avansare? Să fi fost acest lucru posibil? Să fi avut clanul Gubru de tras vreun folos dintr-o astfel de „afacere”?

Turmentat de asaltul acestui vârtej de întrebări, Fiben abia reuşi să treacă de un test care implica jonglarea cu câteva funcţii motorii complexe în simultaneitate cu rezolvarea unui complicat puzzle tridimensional.

Când părăsi şi acea staţie, destul de obosit, cu apele golfului Aspinal sticlind în stânga sub lumina blândă a după-amiezii târzii, aproape că nu zări noua mişcare ce vânzolea masa îndepărtată a cimpanzeilor de la poalele falezei. În ultima clipă, observă cu coada ochiului ce se întâmpla şi se răsuci, încercând să identifice sursa sunetului din ce în ce mai puternic.

„Pentru numele lui Ifni, ce e cu violenţa asta?”

Clipea repede, stânjenit de razele soarelui şi se uita fix către plajă.

În fundul întunecat al sufletului său, Fiben se întreba dacă nu cumva ea ştia deja acest lucru, iar dacă-l ştia şi nu reacţionase în niciun fel poate că nu-i păsa. Nu-i păsa de el!

88
GAILET

Reuşea din ce în ce mai greu să simtă că asta conta. Iar cauza depresiunii sale era ceva mai mult decât simpla oboseală a unei zile lungi şi grele, decât simpla povară a acestor cimpanzei buimăciţi care se bazau ca ea să-i conducă mereu înainte, mereu mai sus, prin labirintul tot mai complicat şi mai solicitant de judecăţi şi procese logice. Era ceva mai mult chiar şi decât prezenţa constantă şi iritantă a cimpanzeului înalt – Gheară-de-Oţel.

Deşi, trebuia să recunoască faptul că era frustrant să-l vadă trecând în joacă la teste, unde alţi, mult mai pregătiţi ca el, eşuau lamentabil. Şi, ca şi în cazul anterioarei alegeri a Patronilor, se afla, ca de obicei, chiar în spatele ei, cu un rânjet încrezut şi enervant. Nu, nici chiar el nu era principalul motiv al căderii psihice, deoarece, în cazul lui, Gailet putea să strângă din dinţi şi să-l ignore, în cea mai mare parte a timpului.

Şi nici măcar examinările în sine nu o descurajaseră prea tare. La naiba, la urma-urmei, ele constituiau partea cea mai bună a zilei. Cum se numea oare bătrânul înţelept uman care spusese că cea mai mare plăcere şi cea mai mare ascensiune spirituală a omului era considerată bucuria lucrului bine făcut?

Când se concentra, pentru Gailet dispărea aproape orice altceva – lumea din jur, cele Cinci Galaxii, totul, cu excepţia provocării de a-şi demonstra îndemnarea. Dedesubtul tuturor manifestărilor de criză şi a întrebărilor întunecoase, referitoare la onoare şi la datorie, exista întotdeauna un sens curat al satisfacţiei de a fi dus cu bine la capăt o însărcinare şi ştia că

răspunsese corect cu mult înainte ca examinatorii Institutului să i-o spună.

Acum, nu testele erau acelea care o deranjau. Ceea ce o frământa cel mai mult era suspiciunea crescândă că făcuse o eroare de alegere.

„Ar fi trebuit să refuz să particip, gândi ea cu amărăciune. Ar fi trebuit să spun, pur şi simplu, nu!”

Ah, de ce nu putea să ocolească afurisita asta de logică! Prin protocolul semnat şi prin acceptarea tuturor acelor reguli, Gubru o puseseră să se situeze pe o poziţie de unde nu mai avea posibilitatea nici unei opţiuni, în privinţa hotărârii a ceea ce era bun pentru ea sau pentru cei din rasa ei.

Mai mult încă, avea senzaţia, din ce în ce mai acută, că este manipulată, ceea ce o făcea să se simtă în întregime mânjită de puroiul corupţiei. În răstimpul ultimei săptămâni de studiu în Bibliotecă se trezise, în repetate rânduri, moţăind sub ecranele licărind slab, încărcate cu date secrete. Visurile sale erau întotdeauna disturbate de păsări mari, ţinând în mâini instrumente ameninţătoare. Imaginile unui Max sau ale unui Fiben, ca şi atâtea altele, întârziau să se arate până în momentul deşteptării. Se trezea brusc, ameţită şi cu spaime neînţelese în suflet. Apoi, sosise ZIUA.

Îşi pusese roba cu un sentiment aproape de uşurare că, în sfârşit, acum totul se apropiase de sfârşit. Dar de ce de sfârşit?

O femelă cimpanzeu zveltă ieşi din cea mai apropiată cabină de testare şi îşi şterse fruntea cu mâneca tunicii argintii. Veni, vizibil obosită, să i se alăture lui Gailet.

Michaela Noddings nu era decât profesoară la o şcoală elementară şi nu deţinea decât cartea verde, dar se dovedise mult mai adaptabilă şi mai rezistentă decât câţiva dintre cei cu cartele albastre, care se înapoiau acum pe drumul în

spirală. Gailet simţi o adâncă uşurare să o vadă încă pe noua ei prietenă printre candidaţii rămaşi.

Îi ieşi în întâmplare şi-i luă mâna într-ale sale.

Degetele îi tremurau de nervozitate în căuşul palmelor celeilalte.

— Acum, să nu mai îndrăzneşti să te desparţi de mine, Michaela, îi zise cealaltă cu blândeţe, străduindu-se s-o calmeze.

O mângâie pe şuviţele de păr, ude din cauza transpiraţiei.

— Tu eşti cea care-mi dă forţa să merg mai departe. Dacă n-ai fi aici…

În ochii căprui ai Michaelei se citea o mulţumire uşoară, amestecată cu ironie.

— E foarte drăguţ din partea ta să mă încurajezi astfel, dar tu nu ai nevoie de niciunul dintre noi, cu atât mai puţin de o sărmană ca mine. Tot ce eu abia reuşesc să depăşesc, cu mari eforturi, tu străbaţi de parcă te-ai juca.

Evident, nu era chiar aşa. Gailet crezuse că examinatorii trimişi de către Institutul Elitelor aveau sisteme de evaluare care puteau măsura nu numai gradul de inteligenţă al subiectului, ci şi felul în care evolua acesta, în funcţie de dificultatea testului. Desigur că ea deţinea unele avantaje asupra celorlalţi cimpanzei, în privinţa antrenamentului şi probabil şi a coeficientului de inteligenţă, dar constatase, cu surprindere, că la fiecare nouă etapă propriile ei teste erau cu mult mai grele decât ale colegilor ei.

Un alt cimpanzeu – un Aspirant cunoscut sub numele de Weasel – ieşi dintr-o cabină şi se îndreptă direct către locul unde aştepta Gheară-de-Oţel, însoţit de un al treilea membru al gropului său. Weasel nu părea să fie prea supărat. De fapt, toţi cei trei Aspiranţi, rămaşi în cursă, arătau relaxaţi şi încrezători. Gheară-de-Oţel observă privirea furişă a lui Gailet şi îi făcu semn cu ochiul. Femela se răsuci repede înapoi.

Ieşi, în cele din urmă, şi ultimul cimpanzeu, care făcu vreo doi paşi şi îşi scutură capul, murmurând un „Asta el”.

— Bine, dar profesorul Simmins…?

Cimpanzeul ridică din umeri, neştiind ce să spună. Gailet suspină furioasă. Asta chiar că nu mai avea niciun sens. Ceva nu putea să fie în regulă cu nişte teste care eliminau din joc o serie de inşi eruditi, iar cei din grupul lui Gheară-de-Oţel mergeau nepăsători mai departe.

Exista, desigur, şi alternativa conform căreia Institutul Elitelor judeca „avansarea” într-o manieră diferită decât o făceau oamenii. Gheară-de-Oţel, Weasel şi Steelbar erau, în definitiv, inteligenţi. Se putea ca Galacticii să nu ia în considerare felurite trăsături aberante de caracter ale Aspiranţilor, atât de respingătoare şi de importante, în ochii pământenilor.

Dar nu, nu acesta era adevăratul motiv pentru care ea şi Michaela îi depăşiseră la examene pe ceilalţi aproape 20 de camarazi, care trebuiau să îşi încerce din nou şansa ascensiunii. Aspiranţii erau nişte ţipi din cale afară de impertinenţi. Într-un fel, ştiau că se aflau la anaghie.

Situaţia era, cumva, şocantă. Institutele Galactice ar fi trebuit să se afle deasupra oricărei suspiciuni. Însă… Se întrebă, posacă, dacă se mai putea face ceva.

Pe când se apropia de staţia următoare – mânuită de un inspector Soro, gras şi pielos, ajutat de şase roboţi – Gailet privi în jur şi realiză, pentru prima dată de când se afla pe creastă, şi altceva decât poteca sinuoasă. Toţi observatorii Galactici, îmbrăcaţi în haine sclipitoare, străini neafiliaţi Institutelor, care veniseră să privească şi să spere că se vor putea angaja în diplomaţia informală – dădeau buzna către zona oblică a falezei.

Câţiva încă mai puteau fi văzuţi, mişcându-se cu gesturi uşoare în josul pantei, către est, ca atraşi de

un spectacol fascinant, care se desfăşura la baza dealului.

„Bineînţeles că nu se vor osteni să se deranjeze să ne spună şi nouă despre ce este vorba”, gândi ea cu amărăciune.

— În regulă, Gailet. Arată-le tu, mai întâi, că vom putea vorbi chiar foarte bine… suspină Michaela.

„Arată-le că nici măcar un profesor oarecare, oricât de sclifosit, nu va folosi în loc de vorbirea coerentă vreo grohăială afectată, aşa cum se aşteaptă ei…”

Gheară-de-Oţel rânji strâmb în direcţia ei, dar Gailet îl ignoră şi păşi înăuntru, să-l salute pe Soro şi să se supună testelor roboţilor.

89
GALACTICII

Suveranul Razei şi Ghearei se plimba de colo-colo pe sub edificiul fâlfâitor al pavilionului Institutului Elitelor. Vocea amiralului Gubru zvâcnea din când în când, marcată de accente de violenţă.

— Intolerabil! De necrezut! Inadmisibil! Această invazie trebuie neapărat respinsă!

Rutina paşnică a unei Ceremonii normale a Elitelor fusese zdruncinată din temelii. Oficialii, alături de examinatorii Institutului – Galactici de diferite forme şi dimensiuni, se grăbeau spre marele baldachin, consultând grăbiţi consolele portabile ale Marii Biblioteci, căutând precedente pentru un eveniment, la care niciunul dinei nu mai participase vreodată până atunci şi, mai mult, pe care nici măcar nu şi-l imaginaseră ca fiind măcar posibil.

O perturbare neaşteptată în timpul Ceremonialului, cauzase un haos global, şi, mai ales, în ungherul unde Suveranul îşi dansa elementele mâniei, înaintea unei creaturi asemănătoare unui păianjen – Marele Examinator, un arahnoid Serentini, care stătea relaxat, în mijlocul unui cerc de teancuri de informaţii prelucrate, foarte atent la plângerea ofiţerului Gubru.

— Aţi lăsat să se petreacă aici o violare a unor legi, o infracţiune de neimaginat, o ofensă capitală! Soldaţii mei vor impune imediat, în mod cât se poate de drastic, buna-cuviinţă!

Suveranul îşi înfoie penele, pentru a-şi etala culoarea rozalie, deja vizibilă sub primul strat al penajului exterior. De parcă un Serentini ar fi fost

impresionat în vreun fel să vadă că Amiralul era aproape femelă.

Aproape regină.

Evident că priveliştea aceasta nu-l impresiona în niciun fel pe Marele Examinator. Conform unor biologii particulare, cei din rasa Serentini erau cu toţii femele, aşa că un asemenea argument aproape că nu conta.

Marele Examinator îşi ascunse cu greu amuzamentul.

— Noii sosiţi corespund tuturor criteriilor cerute, pentru a le fi permisă participarea la Ceremonie, explică el/ea în Galactic 3. Au provocat multă consternare, desigur, şi vor fi anchetaţi pentru asta, la sfârşitul zilei. Totuşi, ei nu reprezintă decât una din nenumăratele ciudăţenii ale acestei Ceremonii, pe care o consider neconvenţională.

Ciocul avianului se deschise, ca pentru a replica ceva, apoi se închise.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că aceasta este cea mai puţin conformă cu legile dintre toate Ceremoniile Elitelor din ultimii megaani. De câteva ori, am fost tentat chiar s-o amân cu totul.

— Să nu care cumva să îndrăzneşti! Vom face apel la cele mai înalte foruri, vom solicita reparaţii morale, compensări…

— Oho, ţi-ar face plăcere, nu-i aşa? suspină Marele Examinator. Toată lumea ştie că rasa voastră este supraextinsă în prezent. Iar o judecată pornită împotriva unuia dintre Institute v-ar acoperi unele dintre cheltuielile generate de război, nu?

De data asta, ofiţerul Gubru nu răspunse nimic. Marele Examinator îşi zgâria o cută de pe platoşă cu două dintre picioarele-i lungi.

— Câţiva dintre asociaţii mei consideră chiar că acesta a fost, de fapt, tot timpul planul vostru. Sunt extrem de multe neregularităţi în derularea acestei

Ceremonii, dar la o examinare mai atentă niciuna dintre ele nu pătrunde complet pe terenul ilegalităţii. Aţi manevrat cu inteligenţă lucrurile, aşa încât să profitaţi din plin de precedentele existente şi de lacunele din textul Regulamentelor. Ca de exemplu, aprobarea umanilor, pentru ţinerea acestor Ceremonii, în folosul propriilor lor clienţi. Nu-mi este foarte clar dacă aceşti oficiali, ţinuţi ostatici, au înţeles exact cu ce anume erau de acord, atunci când au semnat documentele pe care ni le-aţi arătat.

— Li se oferise mai înainte liberul acces la Bibliotecă…

— O facilitate pentru care puii-de-lup nu prezintă vreo îndemnare deosebită. Una peste alta, sunteţi suspectaţi de constrângere.

— Asta-i bună! Avem chiar şi un mesaj de acceptare din partea Terrei! Un mesaj venit de pe lumea lor. De la cuiburile lor.

— Aşa e, încuviinţă Serentini. Au acceptat oferta voastră de pace şi de Ceremonie liber-consimţită. Dar cum ar fi putut sărmanii pui-de-lup, în aceste circumstanţe, complet defavorabile pentru ei, să refuze o asemenea propunere. Din analiza semantică a răspunsului lor rezultă foarte clar faptul că, de fapt, ei s-au gândit să accepte numai discutarea problemei pe mai departe. Este evident faptul că nu au înţeles că voi aţi condiţionat eliberarea prizonierilor de renunţarea la vechile lor aplicaţii, unele făcute în urmă cu mai bine de 50 de paktaari! Acest lucru vă permitea să renunţaţi la perioada obligatorie de aşteptare.

— Greşelile lor de interpretare a mesajului nostru nu ne privesc, bolborosi în grabă Suveranul Razei şi Ghearei.

— Într-adevăr… Bănuiesc că şi Suveranul Bunei-Cuviinţe este de acord cu acest punct de vedere, nu?

De data asta, nu mai urmă niciun răspuns. În cele din urmă, Marele Examinator îşi săltă ambele

picioare din faţă şi le încrucişa într-o plecăciune formală.

— Am luat cunoştinţă de protestul vostru. Ceremonia va fi continuată, urmându-se legile străvechi, instaurate de Progenitori.

Comandantul Gubru nu avea nicio altă posibilitate de opţiune. Se înclină, la rându-i, întorcând salutul. Apoi, se repezi afară, împingând furios la o parte mulţimea de gărzi personale şi de ajutoare kwackoo şi lăsând în urmă un vârtej de cotcodăceli uluite.

Examinatorul se întoarse spre un robot asistent.

— Ce anume discutam, înainte de sosirea Suveranului?

— Despre o navă care se apropie şi ai cărei ocupanţi solicită protecţie diplomatică şi statut de observatori, răspunse robotul în Galactic 1.

— Ah, da, problema aceea…

— Mesajul se aude din ce în ce mai greu, deoarece interceptorii Gubru par să fie pe punctul de a-i ajunge. Cred că le pot provoca foarte mult râu.

Examinatorul ezită numai o clipă.

— Informează-i, te rog, pe trimişii care se apropie că vom fi fericiţi să le împlinim cererea. Pot să vină direct pe faleză. Se află, din acest moment, sub protecţia Institutului Elitelor.

Robotul se grăbi să transmită ordinul. Alte ajutoare îi luară locul şi începură să prezinte rapoarte preliminare asupra altor anomalii. Unul după altul, holo-ecranele se aprinseră şi prezentară imagini ale mulţimii, ajunsă la baza falezei, revărsându-se fără încetare din bărcile ruginite şi repezindu-se pieptiş pe pantele nepăzite.

— Evenimentul devine încă şi mai interesant, suspină gânditor Marele Examinator. Mă întreb ce-o să se mai întâmple…

90
GAILET

Era cu puţin după apusul soarelui, iar Gimelhai se scufundase deja spre apus, sub orizontul încărcat de nori întunecaţi, atunci când ultimii membri ai grupului supus examinării trecură, în fine, prin ultimul test, pentru ca apoi să se prăbuşească istoviţi pe o movilă acoperită cu iarbă. Şase masculi şi şase femele cimpanzeu se înghesuiră, în linişte, unul în altul, pentru a se încălzi. Erau prea istoviţi, ca să mai aibă chef să se ţesale, lucru de care simţeau cu toţii că aveau mare nevoie.

— Momma, de ce naiba n-au ales câini, ca să-i ridice la Conştiinţă? Sau porci… gemu unul dintre ei.

— De ce nu babuini, sugeră o altă voce, după care se auzi un murmur general de încuviinţare. Numai astfel de creaturi ar merita un asemenea tratament.

— Adică oricine, în afară de noi, rezumă situaţia o altă voce.

„Ex exaltavit humilis, gândi Gailet. Şi aşa i-au înălţat pre cei umili de la origini."

Motto-ul folosit de Consiliul Pământean al Elitelor îşi avea baza într-un text din Biblia Creştină. Pentru Gailet, acesta fusese permanent asociat cu nefericita idee că, undeva, cineva urma să fie crucificat.

Ochii i se închiseră, aproape pe nesimţite, şi alunecă treptat spre undele unui somn uşor.

„Numai câteva clipe de piroteală", gândi, lăsându-se în voia lui.

Aproape imediat, simţi apropierea unui vis ciudat – în care un Gubru stătea proţăpit peste ea,

ameninţând-o cu ţeava unui aparat duşmănos. Se cutremură şi se trezi.

Ultimele crâmpeie ale înserării dispăreau. Stelele sclipeau tăios printr-o substanţă mai refractantă decât simpla atmosferă. Când maşinăria plutitoare, sclipind din mii de luminiţe, se apropie şi coborî uşor înaintea lor, se lăsară cu toţii grăbiţi şi stânjeniţi. Din interior, păşiră afară trei siluete; un Gubru înalt, alb tot şi cu priviri viclene, un Galactic asemănător unui păianjen şi un om, a cărui robă oficială atârna pe el ca un sac de cartofi. În timp ce executau plecăciunea de rigoare, Gailet îl recunoscu pe Cordwiner Appelbe, conducătorul Consiliului Local al Elitelor de pe Garth.

Bărbatul arăta buimăcit. Trebuie că era mai mult decât îngrozit să ia parte la toate aceste evenimente. La un moment dat, Gailet se întreba dacă nu cumva Appelbe fusese drogat mai înainte.

— Um, vreau să vă felicit pe toţi, zise el şi păşi în faţa celorlalţi. Trebuie să vă daţi seama cât suntem de mândri de voi. Mi s-a comunicat că unele punctaje realizate se mai află încă în discuţie, doar că, în general, părerea Institutului Elitelor este că Pan argonostes – neo-cimpanzeii clanului pământean sunt… ei bine, au fost bine pregătiţi pentru ce-a de-a treia etapă, de mai multă vreme.

Oficialul arahnoid păşi şi el înainte.

— Tot ce vi s-a spus este adevărat. De fapt, vă pot promite că Institutul va cântări favorabil orice cerere viitoare a clanului uman, pentru a continua examinările.

„Mulţumim, gândi Gailet, în timp ce executau cu toţii altă plecăciune. Dar, te rog, te implor, nu te mai osteni să mă alegi pe mine, pentru următoarea examinare.”

Marele Examinator se lansase deja într-un speech lung despre drepturile şi îndatoririle raselor-client. Vorbi despre Progenitorii de demult plecaţi, cei care puseseră bazele Civilizaţiei

Galactice cu atât de mult timp în urmă, şi despre procedurile pe care le stabiliseră pe care toate generaţiile succesive de viaţă inteligentă trebuiau să le urmeze.

Examinatorul folosea Galactic 7, pe care majoritatea cimpanzeilor o puteau înţelege, cel puţin. Gailet se străduia să fie atentă, dar gândurile-i confuze se îndreptau deja către etapele ce vor urma. Era absolut sigură că percepea sub picioare o accentuare a tremurului slab, care-i însoţise tot drumul, până sus pe creastă.

Brusc, Gailet se clătină, gata sacadă: realitatea din jur păru să se sfărâme. Privi în sus şi avu impresia că vreo câteva stele începură să pâlpâie, gata-gata să se stingă. Altele se deplasau în lateral, ca şi cum bolta de deasupra capului suferea de o curioasă deformare ovală. Undeva, în adâncurile straturilor superioare ale atmosferei, părea că începe să se concentreze tot întunericul nopţii.

Discursul distinsului reprezentant al Examinatorilor continua să se deruleze, în acelaşi bâzâit constant. Cordwiner Appelbe ascultă absorbit, cu o expresie de năuceală pe faţă. Numai reprezentantul clanului Gubru, înveşmântat în spuma albă a penajului, devenea tot mai vizibil nerăbdător.

Gailet putea destul de uşor să înţeleagă din ce cauză. Acum, că manevra hiperspaţială se încheiase, fiecare minut în plus îi costa pe invadatori.

Când realiză acest lucru, Gailet se simţi încă şi mai binevoitoare faţă de plictisitorul bâzâit al oficialului Serentini. Îi dădu un ghiont nevăzut Michaela, atunci când aceasta păru gata să adoarmă şi afişă o expresie destul de atentă.

De câteva ori, Gubru îşi deschise ciocul, pe punctul de a comite dizgraţiosul act de întrerupere, complet lipsit de politeţe, a Examinatorului.

În cele din urmă, când fiinţa-păianjen se opri brusc, pentru a-şi trage respiraţia, avianul interveni

nerăbdător. Gailet, care fusese nevoită să studieze din greu luni de zile, înţelese relativ uşor cuvintele repezite din Galactic 3.

— …amânarea, trândăveala şi blocajul! Motivele voastre sunt îndoielnice, incredibile şi suspecte! Insist să începeţi ritualul dispersării!

Examinatorul însă îşi continuă discursul, în Galactic 7, păstrând acelaşi ritm.

— Trecând cu bine prin formidabila încercare de azi, pe care aţi înfruntat-o cu demnitate, mai riguroasă decât orice alt test la care am asistat până până acum, aţi demonstrat din plin că meritaţi să deveniţi tineri cetăţeni ai civilizaţiei Galactice şi aţi adus o faimă binemeritată clanului vostru.

— Ceea ce primiţi astăzi este, de fapt, câştigul vostru – dreptul de avă reafirma recunoştinţa pentru protectorii voştri şi de a vă alege un consort pentru această nouă etapă. Ultimul lucru prezintă o importanţă capitală. Drept consort, trebuie să vă alegeţi o rasă recunoscută pe plan Galactic, care să respire oxigen şi care să nu fie membră a propriului vostru clan. Aceştia vă vor apăra interesele şi vor judeca imparţiali disputele viitoare dintre voi şi protectorii voştri. Dacă doriţi, îi puteţi alege pe tymbrimienii din clanul Kvallnith-ilor, care v-au fost consilieri-consort şi până acum. Sau puteţi opta pentru altcineva.

— Mai există încă o alternativă. Aveţi dreptul să solicitaţi încetarea participării voastre la Civilizaţia Galactică şi să cereţi ca amestecul Elitelor în treburile voastre să fie anulat. Chiar şi acest plan drastic a fost prevăzut de Progenitori, ca o asigurare în plus faţă de drepturile fundamentale ale tuturor fiinţelor.

„Am putea, oare? Chiar am putea să facem asta?”

Ideea o surprinse pe Gailet. Chiar dacă ştia că nu fusese niciodată aplicată în practică, faptul că opţiunea exista era un lucru de bun augur!

O trecu un fior. Se strădui să redevină atentă, în vreme ce Marele Examinator ridica două din braţele din faţă, în semn de binecuvântare.

— În numele Institutului Elitelor şi în faţa întregii Civilizaţii Galactice, vă declar reprezentanţi ai rasei voastre, calificaţi şi capabili de a alege şi de a înfrunta orice probă cu martori. Mergeţi şi faceţi toate fiinţele să fie mândre de voi!

Serentini-ul se trase înapoi. În fine, venise şi rândul protectorului Ceremoniei. În mod normal, acesta ar fi trebuit să fie un om sau poate un tymbrimian. Nu aşa stăteau lucrurile însă de data asta.

Emisarul Gubru începu să execute de dansul nerăbdării.

— Mai repede, mai repede! latră el într-un vodor şi cuvintele limbii Galactic 7 bubuiră nervos.

— Zece dintre voi îi vor însoţi pe reprezentanţii ultimi la circuit şi vor fi martori. Perechea selectată va purta povara alegerii şi onoarei. Pe aceştia doi îi voi numi chiar eu, acum.

— Doctor Gailet Jones, femelă, cetăţean al planetei Garth, din Federaţia Terestră, Clanului Pământului…

Lui Gailet nu-i veni să se mişte, dar Michaela îi înfipse o mână între coaste, împingând-o uşor înainte. Vodorul bubui din nou.

— Gheară-de-Oţel Hausen, mascul, cetăţean al planetei Garth, din Federaţia Terestra, Clanului Pământului…

Majoritatea cimpanzeilor, aflaţi în spatele ei, suspinară şocaţi şi consternaţi. Gailet nu făcuse altceva decât să strângă pleoapele, atunci când spaima, cuibărită încă de la începutul zilei în adâncul inimii, îi fu astfel confirmată. Până în ultima clipă se agăţă de ideea că Suveranul Bunei-Cuviinţe mai reprezenta încă o forţă de temut

printre ai săi. Acesta ar fi putut măcar să oblige Triumviratul să joace cinstit. Acum, însă…

Îl simţi păşind alături de ea şi ştiu că cimpanzeul pe care-l ura cel mai mult de pe Garth rânjea din nou, în felul acela ce-o înnebunea.

„Dumnezeule mare, destul! Am suportat destul! Marele Examinator bănuieşte în mod sigur ceva. Dacă îi spun…”

Dar nu se mişcă, iar gura nu i se deschise pentru a lăsa cuvintele să zugrăvească faptele. Deodată, cu o claritate aproape brutală, Gailet înţelese care era adevăratul motiv al continuării acestei farse.

„M-au făcut să înnebunesc!”

În felul acesta, totul căpăta acum un sens. Îşi aduse aminte de coşmarurile ei, de neputinţa resimţită sub apăsarea nepăsătoare a aparatelor, ţinute în ghearele nemiloase ale…

„Institutul Elitelor nu putea fi echipat pentru asemenea teste!”

Bineînţeles că nu!

Ceremoniile Elitelor se dovediseră dintotdeauna a fi ocazii fericite, celebrate atât de protectori, cât şi de clienţi. Cine mai auzise vreodată ca unul din reprezentanţii rasei sale să fi fost condiţionat să participe?

„Probabil că asta s-a întâmplat, după ce a plecat Fiben. Suveranul Bunei-Cuviinţe nu ar fi fost de acord cu un asemenea lucru. Dacă Marele Examinator ar şti, am putea să stoarcem de la clanul Gubru o reparaţie de zile mari”.

Deschise gura.

— Eu… începu să pronunţe.

Marele Examinator privi în direcţia ei. Transpiraţia i se condensa toată pe sprâncene. Tot ceea ce trebuia să facă acum era să formuleze acuzaţia sau chiar numai să facă aluzie la ea.

Dar creierul refuza să gândească, de parcă ar fi fost îngheţat. Se simţea asemenea unui copil, care uitase cum se pronunţă cuvintele.

„Blocaj de vorbire, evident!”

Gubru învăţase repede cât de uşor era să te impui unui neo-cimpanzeu. Un om poate că ar fi reuşit să spargă blocajul, dar Gailet se văzu nevoită să se recunoască învinsă.

Nu reuşea să descifreze expresia artropodului, i se păru că Serentini-ul era dezamăgit. Examinatorul ezită, apoi se trase înapoi, în rând.

— Porniţi circuitul hiperspaţial, ordonă Marele Examinator.

„Nu!” se chinui să ţipe Gailet.

Nu reuşi altceva decât să suspine slab, simţindu-şi mâna dreaptă ridicându-se, cu de sine putere, şi întâlnind mâna stângă a lui Gheară-de-Oţel. Acesta i-o prinse şi o ţinu strâns. Aceasta se petrecu chiar în clipa în care percepu cum începe să i se formeze o imagine, în minte, o imagine reprezentând un avian cu cioc galben şi cu ochi de gheaţă, care nu clipeau. Niciun efort de voinţă nu ar fi fost în stare să i-o alunge din minte.

Şi Gailet ştiu cu o teribilă certitudine că se afla pe cale de a transporta acea imagine odată cu ea, până în vârful colinei, unde avea loc Ceremonialul.

Odată ajunşi acolo – ea şi Gheară-de-Oţel – urmau s-o expedieze drept către spaţiul oval deformat al bolţii îndepărtate, astfel încât să poată fi văzută de toţi, aici ca şi pe alte o mie de lumi.

Acea secţiune a minţii, care îi mai aparţinea încă – entitatea logică, acum separată şi izolată – vedea logica implacabilă, rigidă a planului.

Într-adevăr, oamenii avuseseră dreptate să considere că alegerea făcută în cursul acelei zile fusese montată dinainte. Şi, probabil, jumătate din clanurile celor Cinci Galaxii o vor crede. Dar asta nu ar schimba nimic.

Alegerea făcută va rămâne în picioare.

Singura alternativă ar fi fost discreditarea întregului sistem. Civilizaţia Galactică se afla în ultima perioadă sub o asemenea presiune, încât nu ar fi putut suporta o presiune suplimentară.

De fapt, numai câteva dintre clanurile Galactice ar fi putut hotărî că avuseseră loc prea multe tulburări legate de existenţa acestui trib mărunt al puilor-de-lup, şi ştia că singura soluţie viabilă ar fi fost lichidarea ei pentru totdeauna.

Toate acestea i se relevară lui Gailet într-o clipită. Clanul Gubru nu va dori nici măcar să devină „protector" pentru consorţii cimpanzeilor, în noua etapă. Dacă ar fi dorit să obţină stingerea clanului omenesc, ar fi făcut-o chiar de-a doua zi. Şi, odată îndeplinit acest lucru, următoarea mişcare ar fi fost exterminarea propriului ei popor.

Inima îi bătea cu violenţă. Încercă să reziste şi să nu se întoarcă spre direcţia în care o trăgea Gheară-de-Oţel. Nu reuşi. Se rugă, în sine, să poată muri.

„Vreau să mor!"

Viaţa ei nu mai conta. În mod sigur, planificaseră cum să „dispară", imediat după Ceremonie, pentru a scăpa de martori.

„Oh, Doamne şi tu, Ifiii, mai bine fulgeraţi-mă, acum!" încercă să ţipe. Şi în clipa aceea, cuvintele reveniră… Cuvintele… dar nu vocea ei era aceea care le pronunţa.

— Opriţi! Se face o nedreptate! Cer să fiu ascultat!

Gailet nu crezuse că inima îi putea bate mai repede, dar acum tahicardia o făcea să se simtă sleită de-a dreptul: „Oh, Doamne, fă-o acum…!"

Îl auzi pe Gheară-de-Oţel înjurând gros şi îşi simţi, dintr-odată, mâna eliberată. Apoi, se făcu auzit strigătul strident, mânios, al soldaţilor Gubru însoţit de „eeps" -urile, pe tonuri înalte, ale cimpanzeilor surprinşi.

Cineva – Michaela, după cum îşi dădu ulterior seama – o apucă de braţ şi o răsuci cu forţa.

Era complet întuneric, în acel moment. Nori rari se alergau pe boltă, cu burţile iluminate de farurile montate în jurul perimetrului, precum şi de stâlpul

turbulent şi palpitând al energiei reziduale ce se scurgea din coastele muntelui artificial.

În lumina puternică a farurilor unei nave plutitoare, se apropia un neo-cimpanzeu solitar, purtând o robă prăfuită, din direcţia ultimei staţii de testare. Îşi şterse transpiraţia de pe frunte şi se îndreptă cu paşi mari, hotărâţi, către cei trei oficiali, surprinşi de apariţia sa neaşteptată.

„Fiben!”, gândi moale Gailet.

Apoi, îşi dădu seama cu uluire că, chiar şi într-o astfel de situaţie, primele care ieşeau din somnul memoriei erau întotdeauna vechile ticuri verbale.

„Oh, Fiben, te rog, nu face pe grozavul! încearcă să-ţi reaminteşti protocolul…”

Când realiză ceea ce făcea, Gailet slobozi un chicotit brusc, cuprinsă de un val de isterie. Evenimentul o scoase, parţial, din starea forţată de imobilism şi reuşi chiar să-şi ridice o mână, pentru a-şi acoperi gura.

„Oh, Fiben!”, murmură ea.

Gheară-de-Oţel mârâi violent, dar noul-sosit îl ignoră complet pe Aspirant. În timp ce trecea pe lângă ea, Fiben reuşi să-i surprindă privirea şi îi făcu semn cu ochiul. Şi Gailet fii surprinsă să constate cum gestul acesta, care altădată o înfuria la culme, acum îi înmuia genunchii de bucurie.

Fiben se apropie de cei trei oficiali şi făcu o plecăciune adâncă.

Apoi îşi împreună mâinile cu respect şi aşteptă permisiunea de a vorbi.

— … întreruperi dezordonate, imposibil de corectat şi absolut de nepermis… bubui vodorul oficialului Gubru. Solicităm îndepărtarea şi sancţionarea imediată a intrusului, pedeapsa…

Vocea tăcu brusc, atunci când Marele Examinator îşi ridică unul din braţele de la spate, închizând aparatul. Apoi, păşind cu grijă în faţă, i se adresă neo-cimpanzeului.

— Tinere, te felicit, pentru că ai reuşit să ajungi de unul singur până în acest loc. Ascensiunea ta a

contribuit mult la sporirea emoţiei şi a non-convenţionalismului acestei ceremonii, care risca astfel să devină una dintre cele mai neonorabile înregistrate până în prezent. Datorită punctajului obţinut, dar şi a altor realizări de pe parcurs, ţi-ai câştigat un loc onorabil pe această culme.

Oficialul Serentini îşi încrucişa braţele şi îşi aplecă partea din faţă a corpului.

— Acum, spuse când reveni în poziţie normală, acum trebuie să înţelegem că vrei să depui o plângere? Una destul de importantă, ca să explice o asemenea întrerupere de ceremonial?

Gailet se încorda ca un arc. Marele Examinator putea să fi dat înainte dovezi de simpatie, dar ultimele sale cuvinte implicau o ameninţare voalată.

Fiben ar fi trebuit să aibă foarte multă grijă. O singură greşeală şi lucrurile ar fi alunecat pe altă pantă.

Neo-cimpanzeul făcu din nou o plecăciune.

— Eu… solicit, cu respect explicarea… explicarea modului în care au fost aleşi cei doi reprezentanţi ai rasei.

„Nu e prea rău.”

Liniştită din acest punct de vedere, Gailet încercă din nou să se smulgă din condiţionare. Măcar de-ar fi putut păşi înainte, pentru a-l ajuta! în scurt timp, pantele întunecoase, de dincolo de cercurile luminoase, începuseră să se umple cu demnitari Galactici – cei care, ceva mai devreme plecaseră pentru a privi evenimentele necunoscute ce se desfăşurau pe plaja de jos. Acum, ascultau în tăcere, cu un început de uluială, cum un umil client, al uneia din cele mai noi specii adoptate, cerea răspunsuri de la un Lord al Institutului.

Vocea Marelui Examinator răsună calm în tăcerea nopţii:

— Este o tradiţie ca Patronul Ceremoniei să selecţioneze o pereche din rândul acelora care au trecut probele. Deşi este adevărat că, de data

aceasta, patronii sunt duşmanii declaraţi ai clanului vostru, duşmănia lor se va încheia în mod oficial după încheierea acestor ritualuri. Între clanul Teranian şi cel al poporului Gooksyn-Gubru va fi, în sfârşit, pace. Ai vreo obiecţie, tinere?

— Nu. Fiben clătină din cap. Cel puţin, nu la ceea ce mi-aţi spus. Nu vreau decât să aflu dacă trebuie să acceptăm, în mod absolut, alegerea patronilor cu privire la reprezentanţii noştrii.

Imediat ce termină de spus ultimul cuvânt, emisarul Gubru ţipă, plin de indignare. Cimpanzeii priviră cu surprindere unul la altul. Gheară-de-Oţel mormăi cu încrâncenare:

— Când o să se termine chestia asta, o să-i trag acelui frăţior…

Examinatorul ceru să se facă linişte. Ochii ei polifaţetaţi îl fixară cu luare-aminte pe Fiben.

— Tinere, ce-ai face, dacă treaba asta ar depinde de tine? I-ai supune la vot pe semenii tăi?

Fiben făcu o nouă plecăciune.

— Da, Excelenţă!

De data asta, strigătul de mânie al oficialului Gubru le răsună tuturor dureros în timpane. Gailet încercă, încă o dată, să păşească înainte, dar Gheară-de-Oţel o apucă strâns de braţ. Trebui să rămână pe loc şi să asculte blestemele mormăite ale Aspirantului.

Într-un târziu, oficialul Serentini vorbi din nou.

— Cu toate că te înţeleg, nu văd cum aş putea aproba cererea ta. E ceva fără precedent.

— Dar există un precedent!

Era o voce nouă, profundă, care venea de pe partea întunecată, din spatele oficialilor. Din mulţimea vizitatorilor Galactici, ieşiră în lumină patru siluete, iar, dacă mai înainte, Gailet privise scena cu ochi neîncrezători, acum se holbă neîncrezătoare într-acolo.

„Uthachalthing!”

Tymbrimianul cel suplu era însoţit de un om a cărui robă, ce nu i se prea potrivea, fusese

împrumutată, mai înainte de la vreun biped de pe drum, oricum nu un Galactic cu formă umanoidă. Aceasta era aruncată de-a dreptul peste ceva ce părea a fi piei de animale.

Alături de tânăr mergea un neo-cimpanzeu, care avea, în mod evident, probleme cu poziţia verticală şi care purta pe trup şi pe faţă mai multe stigmate atavice. Când se apropiară de zona luminată, se trase cu sfială într-o parte, de parcă ar fi ştiut că nu avea ce căuta acolo.

Cea de-a patra fiinţă – o siluetă impunătoare, a cărei creastă lucioasă şi umflată ca un balon, se mişca în ritmul înaintării cu demnitate – făcu o plecăciune neglijentă şi i se adresă Marelui Examinator.

— Te văd, Cough Quinn'3, de la Institutul Elitelor.

Oficialul Serentini se înclină şi el.

— Te văd, onorate Ambasador Kault al thennanienilor, şi pe tine, Uthachalthing al Tymbrimienilor, şi pe însoţitorii voştri. E o mare bucurie pentru mine să constat că aţi ajuns în siguranţă.

Marele thennanian îşi desfăcu braţele în lături.

— Vă mulţumesc, excelenţă, că mi-aţi permis să utilizeze mijloacele voastre de transmisie, pentru a-mi putea contacta clanul, după o izolare forţată atât de îndelungată.

— Aici este un teren neutru, răspunse oficialul Elitelor. Şi mai ştiu că există nişte probleme serioase în legătură cu această planetă, probleme pe care va trebui să le discuţi cu Institutul, la sfârşitul acestei Ceremonii. Acum însă, te rog, să menţinem status-quo-ul situaţiei prezente. Explică-mi remarca pe care ai făcut-o la sosire.

Kault gesticula către Uthachalthing.

— Acest trimis respectabil reprezintă rasa care a servit drept consort de etapă şi protector pentru neo-cimpanzei, chiar de când protectorii lor, puii-de-lup s-au întâlnit cu Societatea Galactică.

Brusc, Gailet realiză ce obosit arăta Uthachalthing. Cârceii, altădată deosebit de expresivi ai tymbrimianului, zăceau întinşi, iar ochii îi erau aproape închişi. Cu un vizibil efort, păşi în faţă, şi îi întinse oficialului un cub mic şi negru.

— Aici sunt referinţele, începu el.

Un robot se apropie şi luă banca de date din palma lui. Din acel moment se putea considera că personalul Institutului inspecta citaţiile primite. Examinatorul însuşi îl ascultă cu atenţie pe Uthachalthing.

— Referinţele vor demonstra că, foarte devreme în Istoria Galactică, Ceremoniile Elitei au evoluat în afara dorinţelor Progenitorilor de a proteja de eroarea etică. Cei care au început procesul, pe care acum îi cunoaştem sub numele de Ridicare la Conştiinţă, se consultau frecvent cu rasele lor client, aşa cum fac astăzi oamenii cu ale lor. Iar reprezentanţii rasei nu le-au fost niciodată impuşi din exterior.

Uthachalthing gesticula, arătând către cimpanzeii adunaţi la câţiva paşi.

— Vorbind pur tehnic, patronii Ceremonialului fac numai o simplă sugestie, atunci când selectează. După depăşirea tuturor etapelor test, clienţilor le este permis, în mod legal, să ignore sugestiile acestora. În sensul cel mai corect cu putinţă, acest platou este teritoriul lor. Noi suntem aici numai oaspeţii lor.

Gailet remarcă faptul că observatorii Galactici deveniseră foarte agitaţi. Majoritatea începuseră să-şi consulte băncile personale de date, căutând accesul la informaţiile prezentate de Uthachalthing. O sporovăială poliglotă prinse să se răspândească încet de-a lungul circumferinţei platoului. O nouă navă aeriană îşi făcu apariţia, transportând câteva oficialităţi Gubru şi un aparat portabil de comunicare. În mod evident,

invadatorii îşi făceau propriile cercetări, plini de furie.

În tot acest răstimp, energia circuitului hiperspaţial continua să-şi construiască turnul luminos, în jurul falezei. Bâzâitul grav era acum omniprezent, determinând tremurul tendoanelor lui Gailet şi pe acelea ale însoţitorilor ei.

Marele Examinator se răsuci încet către oficialul uman Cordwainer.

— Vei vorbi în numele clanului tău. Susţii că această cerere reprezintă o abatere de la procedurile normale?

Cordwainer îşi muşcă buza de jos. Privi speriat către Uthachalthing, apoi către Fiben şi, în fine, înapoi către Ambasadorul tymbrimian. Brusc, chipul i se destinse şi, pentru prima oară, omul zâmbi.

— La dracu', da! Sigur că am s-o fac! vorbi el tare, într-o Galactic 7, foarte îngrijită. În numele clanului meu, susţin cererea formulată de Ambasadorul Uthachalthing.

Examinatorul se îndepărtă pentru o clipă, ca să asculte un raport al personalului propriu. Când reveni, constată că peste întreaga parte din faţa a colinei se aşternuse tăcerea. Suspansul îi ţinea încremeniţi pe toţi, până în clipa în care Serentini-ul făcu o plecăciune înaintea lui Fiben.

— Precedentul este, într-adevăr, interpretabil în favoarea cererii tale. Să le cer tovarăşilor tăi să voteze alegerea prin ridicarea mâinii? Sau doreşti vot secret?

— Corect, se auzi distinct o şoaptă, în anglică.

Tânărul uman ce-l însoţise pe Uthachalthing rânji şi-i făcu lui Fiben un semn, cu două degete ridicate în formă de „V". Din fericire, niciunul dintre Galactici nu se uita în direcţia aceea, pentru a remarca şi sancţiona impertinenta încălcare a protocolului.

Fiben se străduі din răsputeri să rămână serios şi se înclină, la rândul său.

— Oh, un vot prin simpla ridicare a mâinii va fi suficient, excelenţă. Mulţumesc.

În timpul votării, Gailet se simţi mai năucită ca oricând. Încercă să refuze propunerea de nominalizare pe listă, dar aceeaşi forţă implacabilă, care o oprise să vorbească mai devreme, o obligă să rămână tăcută şi de această dată. Rezultatul îi fu favorabil în unanimitate.

Concursul pentru alegerea reprezentantului masculin al rasei se dovedi la fel de simplu. Fiben îl înfruntă pe Gheară-de-Oţel, privind cu mult calm în ochii furioşi ai Aspirantului. Gailet găsi că tot ceea ce putea face în această situaţie era să se abţină de la vot, determinându-i pe unii dintre ceilalţi votanţi să o privească surprinşi.

În ciuda aparenţelor, suspină plină de uşurare, atunci când rezultatul votului le fu comunicat de un robot: nouă la trei, în favoarea lui Fiben Bolger. Atunci când acesta se apropie de ea, în sfârşit, Gailet i se aruncă în braţe, hohotind de plâns.

— Hai, gata-gata, încercă el s-o calmeze.

Şi nu atât formula banală, cât mai ales sunetul vocii sale o reconforta.

— Ţi-am spus că să mă întorc, nu?

Gailet trase adânc aer în piept şi îşi şterse lacrimile cu dosul palmei, dând din cap, în semn de încuviinţare. Un clişeu, merita, fără îndoială, un altul. Îi atinse obrazul şi tonul vocii îi fu numai puţin ironic, când îi şopti:

— Eroul meu!

Ceilalţi cimpanzei – cu excepţia Aspiranţilor, se adunaseră în jurul lor, bătându-i pe umăr şi bucurându-se. Pentru prima oară de când începuse, Ceremonia părea că începe să se transforme, într-adevăr, într-o celebrare.

Se înşiruiră pe două rânduri, în spatele lui Fiben şi a lui Gailet şi porniră să înainteze de-a lungul ultimei poteci, către culme, unde, în scurt timp, avea să ia naştere o legătura materială, o adevărată

punte, între această lume şi spaţiile îndepărtate, ascunse printre stele.

Brusc, zumzăitul monoton fu acoperit de un fluierat ascuţit, venit din direcţia platoului mic. O nouă navă coborî în faţa coloanei de cimpanzei, blocând drumul.

— Oh, asta mai lipsea! murmură Fiben, strângând mâna lui Gailet, în momentul în care recunoscu undeva aeronava ce-i purta pe cei trei Suverani ai forţelor de invazie Gubru.

Suveranul Bunei-Cuviinţe arăta extrem de deprimat. Coborî mohorât de pe stinghia albă, incapabil să-şi ridice capul, nicidecum să se uite în direcţia lor. Ceilalţi doi conducători săriră sprinteni de o parte şi de alta a sa şi se adresă tăios Marelui Examinator.

— Şi noi dorim să prezentăm… un precedent!

91
FIBEN

„Ce uşor poate fi smuls triumful din fălcile victoriei şi transformat în înfrângere!”

Fiben se mira încă de repeziciunea cu care se derulaseră evenimentele, pe când se dezbrăcă de robă şi îi lăsă pe doi cimpanzei-maseuri să-i frece umerii cu ulei. Se întinse pe pat şi se strădui să-şi amintească câte ceva despre elementele esenţiale în luptele corp la corp, pe care le practicase pe vremuri.

„Mă simt prea bătrân pentru aşa ceva, se strâmbă el. Şi, în plus, a fost o zi grea. Şi mult prea lungă.”

Conducătorii Gubru nu glumiseră, atunci când anunţaseră plini de voioşie că descoperiseră încă un precedent. Gailet se străduise să-i explice, pe când se pregătea pentru susţinerea ritualului. Ca de obicei, se părea că aveau de-a face cu o abstracţie.

— După câte îmi dau eu seama, Fiben, Galacticii nu resping ideea evoluţiei în sine, ci numai pe aceea a evoluţiei inteligenţei. Ei cred în ceea ce noi pe vremuri denumeam „darwinism”, în privinţa creaturilor pre-sensibile. Mai mult, sunt de acord cu ideea că natura dă dovadă de o înţelepciune aparte, atunci când forţează fiecare specie să-şi demonstreze capacităţile de supravieţuire în sălbăticie.

Fiben suspinase.

— Te rog să treci mai repede la subiect, Gailet. Spune-mi numai de ce este necesar să-l înfrunt pe maimuţoiul ăla. Soluţionarea unei situaţii de criză prin confruntare directă nu este un lucru mult prea prostesc, chiar şi pentru nişte standarde extraterestre?

Gailet scutură din cap. Pentru câteva clipe păru să rămână fără grai, însă îşi reveni cu rapiditate, iar gândurile îi reveniră pe făgaşul caracteristic şi familiar.

— Nu, nu este. Nu, dacă priveşti lucrurile cu atenţie. Vezi tu, unul dintre multele riscuri ale unei rase protectoare, care doreşte să ajute o specie client şi să treacă Pragul Raţiunii, dincolo de care se întinde lungul drum al inteligenţei stelare, este acela că, amestecându-se prea mult, îşi poate priva clientul de acea iscusinţă proprie, care ar face din el un candidat la primul loc în cursa Ridicării la înţelepciune.

— Vrei să spui că…

— Vreau să spun că Gubru îi pot acuza pe oameni că au procedat astfel cu cimpanzeii, iar unicul mod de a infirma acest lucru este acela de a ne arăta energici, duri şi puternici din punct de vedere fizic.

— Credeam însă că aceste teste…

Gailet scutură din nou din cap.

— Ele arată că fiecare cimpanzeu de pe acest platou întruneşte criteriile pentru cea de-a treia etapă. Chiar…

Gailet făcu o grimasă, părând că se luptă cu cuvintele.

— Chiar şi a aceşti Aspiranţi sunt superiori. Cel puţin aşa rezultă din majoritatea testelor regulamentare, la care au fost supuşi de către reprezentanţii Institutului. Ei sunt deficienţi numai priviţi prin standardele ciudate ale oamenilor.

— Adică chestiuni cum ar fi decenţa sau mirosul corpului. Pfuii! Încă nu înţeleg prea bine.

— Fiben, Institutului nu-i pasă, de fapt, cine păşeşte în acest circuit, atâta vreme cât a trecut toate testele sale. Dacă Gubruvor dori ca reprezentant masculin al rasei-client să demonstreze că este mai bun decât cel feminin, vor mai aplica încă un criteriu – cel al „iscusinţei”, să spunem. Evenimentul nu va constitui o premieră,

având deja un precedent. Este un principiu care s-a aplicat, de fapt, mai des decât votarea.

Gheară-de-Oţel trecu de-a curmezişul zonei luminate, rânji când îl zări pe Fiben, făcu o uşoară plecăciune batjocoritoare şi porni mai departe, flancat de o parte şi de cealaltă de cei doi aliaţi ai săi, Weasel şi Steelbar.

Aceştia glumeau şi râdeau cu puternicul lor şef, constatând cu satisfacţie brusca schimbare a situaţiei în favoarea lor.

Fu rândul lui Fiben să încline din cap şi să mormăie încet, în chip de salut:

— Doamne, ce mai mod de a conduce o Galaxie! Poate că, în definitiv, Prathachulthorn avea dreptate…

— Ce-a fost asta, Fiben?

— Nimic, se strâmbă el, atunci când îl văzu pe arbitru – un oficial al Institutului Pila, apropiindu-se de centrul ringului.

Se răsuci, ca să-i întâlnească privirea lui Gailet.

— Spune-mi numai că o să te măriţi cu mine, dacă o să câştig.

— Dar…

Femela clipi surprinsă, apoi înclină încet din cap.

Părea că încearcă să răspundă cu vorbe, dar, din nou, acea privire stranie o învălui, ca şi cum nu-şi putea găsi, pur şi simplu, cuvintele. O scutură un frison îngheţat; apoi trupul i se încorda şi, cu o voce schimbată, distantă, reuşi să articuleze cinci cuvinte:

— Omoară-l pentru mine, Fiben!

Şi ochii ei nu licăreau de pofta funestă a gustului sângelui ci de un sentiment cu mult mai adânc şi mai complex – disperarea. Fiben dădu din cap, în semn de acceptare: nu-şi făcea iluzii în privinţa intenţiilor lui Gheară-de-Oţel, în ceea ce-l privea.

Arbitrul le ceru să înainteze şi le explică modul de luptă: nu vor folosi arme şi nu vor avea de

urmat nicio regulă anume.

Sub picioarele lor, huruitul îndepărtat se transformase pe nesimţite într-o mormăială grea şi furioasă, iar zona spaţiului liber de deasupra capetelor îşi pâlpâia dunga subţire a marginilor într-o pâlpâire dureroasă de moarte.

Lupta începu printr-un dans lent, în cerc. Fiben şi duşmanul său se înfruntau cu precauţie, sărind mereu în lături şi făcând treptat înconjurul complet al arenei.

Niciunul dintre soldaţii cimpanzei nu stătea pe pantă, alături de Uthachalthing, Kault şi Robert Oneagle. În partea opusă zonei lor, se holbau în direcţia scenei improvizate oficialii Gubru şi cei doi camarazi ai lui Gheară-de-Oţel. Mulţimea de oficiali şi de observatori Galactici purtau discuţii aprinse prin intermediul arcurilor intermediare.

Weasel şi Steelbar îşi făceau semne încurajatoare cu pumnul şefului lor şi-şi rânjeau colţii.

— Dă-l gata, Fiben! strigă unul dintre ceilalţi cimpanzei.

Tot ritualul complicat al Iniţierii întru Raţiune, toate misterele, tradiţiile străvechi şi ştiinţa se rezumaseră, în cele din urmă, la aceasta: o bătaie pe viaţă şi pe moarte. Era singurul mod în care Mama Natură ajunsese să înlăture votul egal.

— Începeţi!

Strigătul neaşteptat al arbitrului Pila izbi timpanele lui Fiben asemenea unui ţipăt ultrasonic, numai cu o fracţiune de secundă mai înainte ca vodorul să-şi bubuie traducerea.

Gheară-de-Oţel era un luptător rapid. Ţâşni drept înainte, iar Fiben realiză deja prea târziu că manevra era o simplă fentă de inducere în eroare.

Se înălţă, la rându-i, într-un salt către stânga şi, în ultima clipă, schimbă direcţia şi-şi aruncă piciorul în direcţia duşmanului.

Lovitura nu se dovedi zdrobitoare, aşa cum avusese intenţia, dar celălalt ţipă de durere şi sări

în partea opusă, ţinându-se de coaste. Din nefericire pentru el, Fiben se dezechilibra la aterizare şi nu putu profita de scurtul avantaj.

În clipele următoare, Gheară-de-Oţel se deplasă din nou în faţă, mult mai precaut de data asta. În ochi îi lucea apa morţii.

„În unele dimineţi zău că nu merită să coborî din pat", îşi zise Fiben, pe când continuau să se rotească în cerc.

De fapt, dimineaţa aceea începuse în clipa în care se trezise în scorbura unui copac, la câteva mile în afara zidurilor protectoare din Port Helenia, unde paraşute din iederă împodobeau în ghirlande crengile golaşe ale unei livezi pustiite de iarnă…

Gheară-de-Oţel ţâşni, îl împinse cu vârful piciorului în stomac, apoi îi plasă o lovitură puternică cu dreapta. Fiben se aplecă brusc pe sub braţul său şi ripostă cu o contralovitură dată cu dosul palmei. Gestul îi fu însă blocat şi oasele antebraţelor pârâiră, când se ciocniră în aer.

…Soldaţii Ghearei dăduseră dovadă de o amabilitate suspectă, aşa încât îl călărise întins pe Tycho, până ajunsese în dreptul fostei închisori.

Ghiuleaua unui pumn aproape că îi înfundă urechea lui Fiben. Îşi păstră luciditatea şi păşi prin laterala braţului întins, încercând să-şi înfigă cotul în stomacul adversarului, expus pentru o clipă loviturilor.

Holbându-se la camera părăsită, realizase că nu-i mai rămăsese decât extrem de puţin timp, Tycho pornise într-un galop sălbatic pe străzile pustii, cu o floare atârnându-i în colţul gurii…

Ghiontul nu se dovedi însă suficient de puternic. Mai mult, el însuşi se dovedise mult prea încet în reacţii, atunci când braţul lung al lui Gheară-de-Oţel se întinse fulgerător şi-l apucă de gât.

…şi docurile erau încărcate cu cimpanzei, care stăteau peste tot, pe cheiuri, pe clădiri, pe străzi, privind…

O încleştare fenomenală ameninţa să-i oprească respiraţia, înăbuşindu-l. Se ghemui, vârându-şi piciorul drept între acelea ale adversarului. Apoi, începu să se încordeze într-o anumită direcţie, până când celălalt trebui să înceapă mişcarea de contrabalans, pentru a nu se dezechilibra. Brusc, Fiben se răsuci şi îşi aruncă greutatea în partea cealaltă, în timp ce izbea cât putea de puternic cu piciorul. Piciorul drept al lui Gheară-de-Oţel se strecură pe sub al său şi tensiunea echilibrului astfel obţinut îl propulsa pe Fiben în aer. Strânsoarea mai ţinu o clipă incredibil de lungă şi Fiben nu reuşi să se desfacă de ghearele ce-l încercuiau, precum un cerc de oţel, decât sfâşiind fâşii din piele-i proprie între unghiile necruţătoare.

…îşi schimbase calul pe o barcă şi traversase golful în direcţia liniei de geamanduri…

Sângele ţâşni cu violenţă din rănile proaspete, iar o lovitură dată pe neaşteptate îi ră cu foarte puţin jugulara. Se trase ameţit în spate, văzând cât de rapid revenise în poziţie bipedă Gheară-de-Oţel. Era, pur şi simplu, uluit cât de repede îşi revenise acesta din şocul izbiturii.

…Dăduse lupta mentală cu geamandurile, câştigându-şi – prin forţa raţiunii – dreptul de a trece dincolo de…

Gheară-de-Oţel îşi rânji colţii şi îşi desfăcu larg braţele, apoi slobozi un sunet înfricoşător. Imaginea şi sunetul îl pătrunseră pe Fiben până în straturile adânci ale subconştientului, zgândărind amintirea unor lupte petrecute demult, înaintea vremii când cimpanzeii au învăţat să zboare printre stele, pe când intimidarea adversarului înainte de confruntare reprezenta deja o jumătate din bătălie câştigată.

— Poţi să învingi, Fiben! îi strigă Robert Oneagle, contracarând magia ameninţătoare a lui Gheară-de-Oţel.

— Hai, tipule, fă-o, pentru Simon!

„Rahat! se înfurie Fiben.

O şmecherie tipic umană, menită să-mi stârnească furia pentru acel sentiment de vinovăţie…”

Îndemnurile reuşiseră, totuşi, să-i înlăture valul de îndoială şi reuşi să-i întoarcă rânjetul duşmanului.

„Sigur, poţi urla cât de ameninţător vrei, dar asta poţi s-o faci?” îi dădu cu tifla.

Trebui însă să sară imediat în lături, aproape surprins de rapiditatea atacului celuilalt. De data asta, amândoi îşi dădură lovituri curate, care sunau asemenea percuţiei unei tobe. Când se despărţiră, fiecare făcu câţiva paşi către colţurile arenei, încercând să-şi revină, înainte de a se întoarce din nou spre centru, gâfâind puternic şi dezvelindu-şi ameninţător caninii.

Plaja fusese foarte aglomerată, iar drumul în sus, către creasta falezei, lung şi greu. Apoi, realizase că acesta se dovedise a fi numai începutul.

Oficialii Institutului începuseră deja să-şi demonteze aparaturile, atunci când el îşi făcuse brusc apariţia, obligându-i să mai rămână pentru încă o testare. Presupuseseră, probabil, că oricum, treaba nu urma să dureze prea mult şi că aveau să-l trimită acasă după primele probe…

Când se apropiară din nou, Fiben primi câteva lovituri grele în figură, până reuşi să-şi arunce adversarul la podea. Nu reuşise chiar cel mai elegant exemplu de ju jitsu. Forţând, simţi brusc o senzaţie de rupere în picior.

Gheară-de-Oţel se rostogoli, neajutorat, într-o parte, dar când Fiben încercă să se năpustească asupra lui, aproape că leşină.

În clipa următoare, Aspirantul se ridicase în picioare. Fiben se strădui să nu arate că şchioapătă, dar ceva din expresia lui îl trăda, totuşi, pentru că, de data asta, Gheară-de-Oţel atacă din partea dreaptă, iar când el încercă să se tragă înapoi, piciorul stâng cedă.

…teste istovitoare, privirile ostile din jur, tensiunea generată de întrebarea dacă vei reuşi să răspunzi în timp util…

Chiar în momentul în care căzu pe spate, izbi cu piciorul furios, în direcţia inamicului, dar singurul rezultat obţinut îl reprezenta prinderea gleznei în strânsoarea ca de menghină a două palme mari. Se zbătu în căutarea a ceva care să-i slujească drept pârghie, dar degetele nu întâlniră altceva decât pământul în scurmarea-i furioasă. Când adversarul se prăbuşi peste el, zvâcni într-o parte, încercând să se desprindă.

…Şi trecuse prin toate astea, numai ca să ajungă la acesta situaţie? Da, se părea că, una peste alta, fusese o zi pe cinste…

Există o serie de trucuri pe care un luptător are dreptul să le încerce în lupta corp la corp, împotriva unui adversar dintr-o categorie mai grea.

Fiben îşi aduse aminte de câteva dintre ele, pe când se lupta să se elibereze.

Dacă ar fi fost ceva mai puţin obosit, poate că vreo două dintre ele ar fi ţinut. Aşa însă…

Se strădui să descopere un punct, fie el şi precar, de echilibru.

Utilizându-şi mijlocul ca pe o pârghie, reuşi să obţină un mărunt avantaj, care contrabalansa, cât de cât, forţa teribilă a adversarului său. Corpurile li se tăvăleau, încordate, în vreme ce mâinile li se strângeau, în căutarea unei cât de mici deschideri în garda celuilalt. Feţele, lipite de pământ, se aflau destul de aproape una de cealaltă, pentru a simţi fiecare respiraţia şuierătoare şi fierbinte a fiinţei pe care, în acele clipe, o ura cel mai mult.

Mult timp, spectatorii asistaseră tăcuţi la încleştare. Încetase orice strigăt de încurajare, în ambele tabere. Pe când se rostogoleau gradat, înainte şi înapoi, ca două mecanisme mânate de puterea impersonală a unui arc, încleştaţi într-o luptă serioasă şi mortală, de o încetineală înşelătoare, la un moment dat, preţ de câteva clipe,

Fiben avu o viziune clară asupra părţii de jos a pantei Colinei Ceremonialului. Realiză, destul de vag, că mulţimea prezentă în număr mare la început, plecase deja, iar locul pe care până mai adineauri îl ocupase adunătura pestriţă a Galacticilor rămăsese numai o întindere lungă de iarbă strivită sub tălpi.

Ultimii dintre ei încă mai puteau fi zăriţi grăbindu-se în josul dealului şi spre răsărit, ţipând şi gesticulând foarte emoţionaţi, într-o diversitate de limbi. Fiben reuşi să surprindă, atunci când încleştarea îl aduse într-o poziţie favorabilă, o privire scurtă a arahnoidului Serentini, Marele Examinator, care, în picioare în mijlocul unui grup de ajutoare, nu mai acorda deja nicio atenţie luptei. Chiar şi arbitrul Pila se răsucise, pentru a urmări, intrigat, un zgomot tumultos care creştea tot mai mare din josul pantei.

Şi acest lucru, după ce se hotărâse că soarta tuturor fiinţelor din Univers depindea de rezultatul unei bătălii pe viaţă şi pe moarte între doi cimpanzei?

Acel segment al creierului lui Fiben, care înregistra aproape fără voia sa evenimentele, se simţi de-a dreptul insultat de consternare.

Dar curiozitatea se dovedi mai tare decât el şi, în ciuda situaţiei dificile în care se afla, găsi încă puterea să-şi pună suprema întrebare: „Ce naiba fac?!”

Pentru că-şi îndreptase privirile, fie şi pentru prea puţin timp într-o direcţie oarecare, alta decât centrul luptei, pierdu la milisecunde breşa creată de Gheară-de-Oţel, atunci când acesta-şi deplasase greutatea, pentru a se reechilibra. Apoi, deoarece mişcarea de întâmpinare a sa veni prea târziu, adversarul profită de o alunecare neaşteptată şi începu să îl preseze.

— Fiben!

Vocea îi aparţinea lui Gailet şi era încărcată de toate spasmele lumii.

Ştiu atunci că mai rămăsese cineva, care îi mai acorda încă un strop de atenţie, fie şi numai pentru a-i urmări umilirea finală şi sfârşitul.

Aţâţat, Fiben îşi aruncă în luptă ultimele forţe, se folosi de trucuri crezute de mult uitate, prin cine ştie ce cotlon al memoriei, însă cele mai bune dintre ele necesitau o putere pe care el nu o mai avea. Încet-încet, se văzu obligat să cedeze terenul.

Când reuşi să-şi aşeze braţul pe traheea sa, colţii lui Gheară-de-Oţel mijiră într-un rânjet victorios. Brusc, respiraţia lui Fiben se îngreuna teribil, iar aerul, insignifiant până atunci, deveni un element indispensabil. Începu să se zbată cu disperarea morţii. Dar adversarul se ţinu ferm pe poziţie, cu caninii sticlind uşor în lumina reflectoarelor.

Apoi, sclipirile dispărură, cotropite de o umbră uriaşa care îi cuprinse pe amândoi în noaptea ei neagră. Gheară-de-Oţel clipi zăpăcit, observând o nedefinită şi voluminoasă formă, care apăruse alături de capul lui Fiben. Treptat, când ochii i se obişnuiseră cu întunericul, realiză că era vorba despre un picior păros, de culoare maronie, la fel de puternic ca şi un trunchi de copac, care conducea în sus, spre un munte de blană…

Pentru Fiben, lumea care prinsese culorile morţii, începu să redevină la normal, presiunea de pe trahee micşorându-se treptat, aproape fără voia celui de deasupra. Inspiră adânc şi cu voluptate din preţiosul aer, interzis pentru o vreme, şi se chinui să vadă care era cauza, pentru care se mai afla încă în viaţă.

Primul lucru pe care-l surprinse se dovedi a fi o pereche de ochi blânzi maronii, care-l fixau fix şi prietenos, de pe o faţă de un negru strălucitor, aşezată în vârful unui munte de muşchi.

Muntele mai avea şi un zâmbet, care-i amintea de multe. Întinzând un braţ de mărimea aceluia unui cimpanzeu mai mic, creatura îl atinse, plină de curiozitate. Gheară-de-Oţel se trase înapoi înfiorat şi, poate, puţin înfricoşat. Când palma

uriaşă se strânse peste muşchii braţului său, pentru a-i testa puterea, cimpanzeul se zbătu înspăimântat de-a binelea. Evident, nu se putea face nicio comparaţie. Marele mascul gorilă pufni satisfăcut, părând că râde.

Apoi, folosindu-se de o încheietură pentru a se deplasa mai uşor, porni în direcţia grupului întunecat, care tocmai atunci depăşea rândul uluit la cimpanzeilor spectatori. Gailet se holba, neîncrezătoare, în direcţia lor, iar ochii lui Uthachalthing clipeau mai repede ca niciodată, la vederea unei asemenea privelişti.

Robert Oneagle părea să vorbească singur, iar oficialii Gubru scoteau ţipete ascuţite şi inteligibile de furie. Cel care le atrăsese cu adevărat atenţia gorilelor fusese însă Kault. Patru femele şi trei masculi se strânseseră în jurul marelui thennanian şi-l pipăiau sfioşi. El le răspunse, vorbindu-le cu voce scăzută, vizibil bucuros.

Fiben nu se grăbi să tragă vreo concluzie. Ceea ce făceau gorilele aici, în vârful Colinei Ceremonialului, construită de invadatorii Gubru, se afla dincolo de abilitatea sa de a ghici. Nici măcar nu avea de gând să încerce. Prima sa grijă, era să se concentreze asupra situaţiei. Când Gheară-de-Oţel depăşi surpriza primului moment şi se uită din nou în jos, ochii ei se holbară, recunoscând forma proeminentă a pumnului său.

Micul platou din jurul lor devenise o scenă plină de actori înnebuniţi, lipsită de orice fărâmă de ordine. Limitele arenei de luptă fuseseră demult încălcate, iar când cei doi adversari se rostogoliră într-o nouă încleştare nimerită chiar sub picioarele spectatorilor mai apropiaţi – cimpanzei, gorile, oficiali Gubru, oaspeţi neoficiali Galactici – în general, picioarele oricui putea merge, sări sau târî pe acolo. Nu le mai dădea nimeni nicio atenţie, dar lui Fiben nu-i mai păsa acum de asta. Tot ceea ce conta în aceste clipe confuze era aceea că făcuse o promisiune, pe care trebuia s-o ducă la îndeplinire.

Îl copleşi cu o ploaie de pumni pe Gheară-de-Oţel, nepermiţându-i să-şi regăsească echilibrul, până când acesta, înnebunit de sângele unei arcade sparte urlă cât putu şi îl azvârli, pur şi simplu, cuprins de disperare, ca pe o haină veche, către mulţimea forfotitoare.

Fiben ateriza, izbindu-se dureros de pământul tare. Auzi o mişcare chiar în spatele său şi întoarse capul la timp, pentru a-l vedea pe Aspirantul Weasel ridicând piciorul şi pregătindu-se să-i tragă o lovitură năucitoare.

Nu mai apucă însă să-şi ducă gândul la capăt: o gorilă afectuoasă îl ridică de la pământ şi-l strânse la piept, ca într-o presă de metal.

Din locul unde se afla, Fiben îl văzu şi pe celălalt tovarăş al duşmanului său înhăţat de către Robert Oneagle. Probabil că Steelbat avea o forţă fizică mult mai mare decât majoritatea oamenilor, darea nu-i servi la nimic, în acest caz. Robert îl ridicase de la pământ deasupra capului şi-l învârtea, căutându-l din ochi pe Fiben. Când îl zări, îi făcu semn cu capul.

— Fii atent, fiule!

Chiar în clipa aceea, Gheară-de-Oţel repezi călcâiul în direcţia gâtului său, dar Fiben, prevenit de un simţ necunoscut, se rostogoli într-o parte şi lovitura ridică în aer un nor de praf şi de pene. Fără a pierde nicio clipă, Fiben îi sări drept în spate adversarului şi îi apucă gâtul într-un Nelson plin.

Parcă ar fi călărit un cal sălbatic, iar lumea se învârtea nebuneşte în jurul său. Pe buze, simţi imediat gustul sărat al sângelui, iar plămânii i se umplură de o durere grea şi uscată, provocată de praful aspirat. Braţele-i obosite palpitau nesigure şi simţea de-a lungul muşchilor ameninţarea unor cârcei. Surprinse pentru o clipă respiraţia tot mai grea a duşmanului său şi pricepu că nu mai avea mult de îndurat.

Când, în sfârşit, capul celuilalt cedă şi se aplecă spre piept, Fiben îşi fixă picioarele în jurul taliei sale, apoi îi izbi puternic gambele, secerându-i-le. Călcâiul drepţi se înfipse în plexul solar al Aspirantului. Iar dacă durerea violentă pe care o resimţea la câteva din degetele piciorului cu pricina însemna că vreo câteva dintre ele erau probabil rupte, din cauza şocului, nu exista nicio îndoială că ţipătul şuierat al celuilalt indica spasmele diafragmei, care se blocase, întrerupând pătrunderea aerului.

Scurta victorie îl ajută să-şi regăsească energia pierdută. Se răsuci şi-şi întoarse adversarul sub el. Strângându-l în continuare în foarfeca picioarelor, îşi aduse antebraţul într-o poziţie convenabilă şi-i aplică exact acelaşi tip de strangulare – ilegală, evident, dar cui îi mai păsa acum – care mai înainte fusese utilizată împotriva sa.

Oasele împotriva cartilajelor. Pământul de sub ei începu să tresară straniu, iar cerul mârâi sinistru. Picioarele străine se târşeau în toate părţile şi mai era şi ţipătul şi sporovăială interminabilă, dintr-o duzină de limbi Galactice. Dar Fiben nu mai auzea decât respiraţia din ce în ce mai slabă a duşmanului său, şi pulsul pe care el trebuia să-l facă, atât de disperat, să tacă. Mai avea extrem de puţin până să-şi atingă scopul, când ţeasta păru să-i explodeze: era ca şi cum se rupsese ceva în el, revărsând o lumină scânteietoare în exteriorul cortexului.

Uluit primul său gând fu acela că un Aspirant sau un Gubru îl izbise în cap pe la spate. Dar lumina de-o clipă dinăuntru nu fusese aceea provenită dintr-o emoţie. Durea, dar parcă nu aşa de tare.

Se strădui să-şi limpezească gândurile, pentru a se concentra asupra priorităţilor. Continuă să-şi strângă în braţe adversarul din ce în ce mai slăbit, însă mintea nu putea ignora evenimentul. Încerca să îl compare cu altceva cunoscut, din experienţa

sa anterioară, dar nu descoperea nicio metaforă care să se potrivească. Izbucnirea aceea tăcută i se părea, în acelaşi timp străină şi ciudat de familiară.

Brusc îşi aduse aminte de o lumină albastră care dansa hilar, pe când picioarele îi erau cuprinse de o panică nebună… îşi aminti de „bomba care putea", trimisă de un mărunt diplomat îmblănit şi pompos, cane fugise mâncând pământul, lăsând la o parte orice demnitate… Îşi aduse aminte de nişte poveşti spuse de General, noaptea… Conexiunile îl determinară să bănuiască…

Peste tot, în jurul platoului, Galacticii încetaseră trăncănelile poliglote şi se holbau în susul pantei. Pentru a descoperi ce le atrăsese atenţia, Fiben ar fi trebuit să-şi ridice capul. Mai înainte de asta, trebuia să se asigure că adversarul său se afla în imposibilitate să-i facă vreun rău. Aşa că, sesizând că respiraţia acestuia devenise ceva mai regulată, Fiben îl strânse din nou de gât, continuând să-l menţină în stare de inconştienţă. Apoi, ridică privirile…

„Uthachalthing", îşi zise, realizând care era sursa confuziei sale mentale.

Tymbrimianul se găsea ceva mai sus decât ceilalţi, pe panta dealului, îşi deschise larg braţele, iar faldurile robei de ceremonie, asemănătoare unei mantale largi, fluturau sălbatic în uraganul stârnit de circuitul hiperspaţial deschis. Ochii săi fixau depărtările. Cerceii coroanei îi unduiau, iar deasupra capului… se răsuci ceva!

O femelă cimpanzeu gemu şi îşi apăsă palmele pe tâmple. Undeva, dinţii unui Pring clănţăniră sec. Pentru cei mai mulţi, glyph-ul era abia detectabil. Dar, pentru prima oară în viaţa sa, Fibenpercepu. Şi ceea ce percepu purta numele de TUROUNUCANN. Un monstru titanic, înconjurat de multă energie…

Esenţă a interdeterminării mereu amânate, dansa într-una şi se răsucea. Şi apoi, fără niciun alt avertisment prealabil, zbură într-o parte.

Fiben îl simţi rotindu-se în jurul său, apoi înăuntrul său – devenind, nici mai mult nici mai puţin, decât bucurie distilată, nefalsificată.

Uthachalthing îşi revărsa mereu emoţia, de parcă în el s-ar fi rupt un zăgaz.

— W'ha's'unu… Klhammin't… w'thatanna! strigă el.

— Fiica mea, îmi trimiţi toate astea, pentru a-mi înapoia astfel ceea ce ţi-am împrumutat? Oho, ce lucru interesant, compus şi multiplicat! Ce glumă bună reuşeşti să-i faci părintelui tău mândru!

Intensitatea trăirii sale îi afecta pe toţi cei din apropiere.

Cimpanzeii clipeau repede, holbându-se către el, iar Robert Oneagle îşi şterse lacrimile pe furiş.

Uthachalthing se răsuci spre cei din jur şi arătă cu capul spre cărarea care ducea către Locul Alegerii.

Acolo, în Vârful Colinei Ceremoniei, se putea vedea cum, în sfârşit, circuitul fusese conectat. Motoarele arse îşi îndepliniseră misiunea şi acum un tunel de lumină se întindea către cer – o carcasă strălucitoare, care înconjura un gol mai negru decât vidul cosmic.

Tubul părea că absoarbe fotonii de lumină de peste tot, făcând dificilă chiar şi observarea gurii sale de intrare. Şi totuşi, Fiben ştia că ea există, legătură trainică, situată în timpul real, dinspre acest loc spre altele nenumărate, unde milioane de martori se strânseseră să observe evenimentul acelei seri.

„Nu pot decât să sper că celor Cinci Galaxii le place spectacolul!", gândi el.

Când Gheară-de-Oţel dădu semne de revenire la viaţă, îi trase o lovitură puternică în moalele capului şi-şi ridică din nou privirile în sus.

La jumătatea drumului dinspre platou şi vârf, se opriseră, pentru câteva momente, trei siluete complet nepotrivite una cu cealaltă. Prima era un neo-cimpanzeu mic de statură, cu braţe mult prea

lungi, faţă de statura trupului şi cu picioare prost conformate, scurte şi încovoiate. Jo-Jo îl ţinea de o mână pe Kault, uriaşul thennanian. De cealaltă mână a Ambasadorului se ţinea o femeie zveltă, al cărei păr blond flutura asemenea unui drapel strălucitor, în briza învolburată. Toţi trei priveau către vârful colinei, unde se adunase un grup neobişnuit.

O duzină de gorile, masculi şi femele, formau un cerc chiar sub gura de acces, pe jumătate invizibilă. Se holbau în zidul căscat deasupra capetelor lor şi, legănându-se ritmic în faţă şi în spate, fredonau încet o melodie joasă, atonală.

— Cred, spuse cu un aer îngrozit, Marele Examinator, către ajutoarele sale. Cred că asta s-a întâmplat până acum o dată… sau cel puţin de două ori. Dar nu în mai mult de o mie de aeoni.

— Dar nu este cinstit! Aceasta trebuia să fie ocazia noastră! spuse încet o voce oarecare, într-o anglică răguşită şi emoţionată.

Chiar şi de acolo de unde se afla, Fiben putu să vadă lacrimi curgând pe obrajii câtorva cimpanzei. Unii se îmbrăţişau şi suspinau. Ochii lui Gailet lăcrimau şi ei, dar Fiben putea să jure că ea vedea ceea ce ceilalţi nu reuşeau.

Lacrimile ei erau de uşurare şi de bucurie.

Expresii de uluire curgeau din toate părţile.

— Ce fel de creaturi sunt acestea? întrebă unul dintre Suveranii Gubru.

— … presensibile, îi răspunse, de undeva, o voce în Galactic 3.

— Au trecut prin toate staţiile de testare, deci trebuie să fie pregătiţi pentru vreo „ceremonie de etapă”, mormăi Cordaines Appelbe. Dar cum naiba au făcut gor…

Robert Oneagle îşi întrerupse tovarăşul ridicând o mână.

— Nu mai avem nevoie să folosim vechiul nume. Aceştia, prietene, sunt garthieni.

Ionizarea umplu atmosfera cu mirosul uşor acid al luminii.

Uthachalthing începu să-şi cânte plăcerea rezultată din simetria acestei magnifice surprize, a acestei glume fără egal, şi în vocea sa gravă de tymbrimian răsuna un ton bogat; nepământean. Prins de rapiditatea evenimentelor pentru o clipă, Fiben nici nu realiză că se ridicase în picioare, pentru a vedea mai bine.

Fu martor, împreună cu ceilalţi la straniul fenomen de fuzionare ce avea loc deasupra capetelor maimuţelor uriaşe, care cântau şi dansau pe vârful colinei. Undeva în aerul zumzăitor, ceva alburiu se răsucea, îngroşându-se treptat, viitoare promisiune a unor forme.

— Aşa ceva nu s-a mai întâmplat nicăieri, rosti cu Veneraţie Marele Examinator. Memoria nici unei rase vii nu păstrează o asemenea amintire. Rasele client au avut nenumărate Ceremonii de Ridicare la Raţiune în ultimul miliard de ani. Au depăşit multe nivele şi şi-au ales consorţi, care să îl asiste. Unele s-au folosit chiar de ocazie, pentru a solicita încetarea acţiunii de Ridicare… ca să se întoarcă la ceea ce fuseseră mai înainte.

Aburul inconsistent, către care se îndreptau toate privirile celor prezenţi, prinse să capete o formă ovală. În interiorul ei, forme întunecate deveneau din ce în ce mai distincte, de parcă ar fi părăsit ceaţa unui vis, intrând în lumina realităţii.

— … dar numai în străvechile legende se vorbea despre o specie nouă, care va înainta din propria ei voinţă, surprinzând întreaga civilizaţie Galactică şi îşi va solicita dreptul de a-şi alege singură protectorii.

Fiben auzi un geamăt şi privi în jos, tocmai la timp pentru a-l vedea pe Gheară-de-Oţel cum încerca să se ridice pe coate, tremurând din tot corpul. O crustă groasă de sânge amestecat cu praf îl acoperea din creştet până-n tălpi pe cimpanzeul plin de vânătăi.

„Trebuie să-l omor. E foarte viguros!”

Chiar atunci realiză însă că nu arăta mai bine decât adversarul său.

Îşi săltă piciorul. Ar fi fost atât de uşor să… Aruncă o privire către fostele tribune şi o văzu pe Gailet fixându-l.

Gheară-de-Oţel se rostogoli pe spate, privind resemnat către el.

— La dracu’! oftă Fiben.

Se aplecă şi-i întinse mâna să se ridice.

— Nu ştiu pentru ce ne mai batem. Oricum, altcineva a câştigat.

Mulţimea fu străbătută de un geamăt de surpriză. Din direcţia grupului de funcţionari Gubru se ridicau văicăreli şi ţipete stridente de consternare. După ce-l puse pe picioare pe fostul duşman, Fiben ridică privirea către zona unde se aflau gorilele, pentru a identifica sursa noii stări de uluială.

O faţă gigantică de thennanian, extrem de clară, răsărită din aburul alburiu, în lumina circuitului hiperspaţial, plana alene, mişcându-se înainte şi înapoi. Semăna îndeajuns de mult cu Kault, pentru a-i putea fi frate.

„O asemenea expresie sobră şi întunecată… gândi Fiben. Atât de tipic thennaniană. Imposibil de confundat!”

Câţiva Galactici din apropierea sa sporovăiau cu însufleţire, însă cei mai mulţi priveau uluiţi, încremeniţi pe locurile lor. Uthachalthing, a cărui stare de încântată uimire se împrăştia încă în toate direcţiile, asemenea valului de lumină al unei lumânări romane, vorbea tare, fără să ţină seama de cei din jur.

— Z’wustin s’tatta… Am muncit atâta pentru asta şi, totuşi, n-am ştiut-o niciodată!

Imaginea titanică a thennanianului se mişcă încet către înapoi, în interiorul ovalului alburiu. Oricine putea să vadă gâtul gros, despicat, şi, mai jos, torsul puternic al creaturii. Când, în cele din

urmă, i se întrupară şi braţele, începură să devină distincte şi cele două siluete, care stăteau de o parte şi de cealaltă, ţinându-l de mână.

— S-a notat, spuse Marele Examinator, către ajutoarele din apropiere.

Specia client, renumită încă pe timpul Primei Etape, ulterior denumită garthiană, şi-a ales ca patroni pe thennanieni, iar ca protectori, în unanimitate, pe neo-cimpanzei şi pe umanii tereştrii.

Primul care începu să ţipe fu Robert Oneagle Cordwainer Appelbe se lăsă să alunece în genunchi, în urma şocului. Ţipătul, tot mai intens al oficialilor Gubru devenise asurzitor.

Fiben simţi cum o mână străină se strecură în palma sa murdară.

Gailet îl privea de sus în jos, mai vechea causticitate amestecându-i-se cu mândria.

— Oh, ei bine, suspină ea, oricum, nu ne-ar fi permis să-i păstrăm. Cel puţin, aşa obţinem dreptul de vizitare. Şi am auzit că thennanienii nu sunt aşa de răi, ca ceilalţi extratereştri.

Gailet scutură din cap.

— Spune drept, tu ai ştiut ceva despre aceste fiinţe şi nu mi-ai spus şi mie?

— Trebuia să fie un secret pentru toată lumea, ridică el din umeri. Nu am vrut să te supăr cu detalii lipsite de importanţă. Am uitat, pur şi simplu. Mea culpa. Te rog să nu dai!

Ochii ei păreau să arunce fulgere. Într-un târziu, suspină la rândul ei şi-şi ridică privirea spre deal.

— Nu cred că o să le ia prea mult timp până să-şi dea seama că nu sunt adevăraţi gardieni, ci fiinţe de pe Pământ.

— Şi atunci ce se va întâmpla?

— Nimic, ridică ea din umeri. Oriunde ar veni, ei sunt, în mod evident, pregătiţi pentru Ridicarea la Raţiune. Oamenii au semnat un tratat – nedrept, aşa e, dar l-au semnat – prin care au fost de acord cu interdicţia ce li s-a pus de a avea dreptul să-i

ridice ei înşişi la Raţiune, aşa încât bănuiesc că actul ce se petrece acum este perfect valabil. *Fait accompli*. Bine măcar că noi, cel puţin, vom mai putea juca un rol aici. Pentru a vedea dacă treaba e făcută cum trebuie.

Huruitul de sub tălpi prinsese să se diminueze. Nu departe, cacofonia iscată de ţipetele oficialilor Gubru îi acoperea treptat, în tonuri stridente.

Marele Examinator nu părea însă impresionat. Se întorsese către ajutoare şi dădea dispoziţii cu privire la colectarea şi clasificarea înregistrărilor, furnizând detalii ale testelor ce aveau să fie întreprinse şi dictând mesaje cu caracter prioritar către cartierul general al Institutului.

— Mai trebuie, de asemenea, să-l ajutăm pe Kault să-şi informeze clanul, adăugă ea. Fără îndoială că vor fi extrem de surprinşi la aflarea veştilor.

Fiben îl zări pe Suveranul Razei şi Ghearei cum se îndreaptă arogant către cel mai apropiat aparat de zbor şi pleacă în cea mai mare viteză, într-o direcţie necunoscută. Bubuitul aerului despicat de forţa motorului reactiv, făcu să se zburlească penele avienilor, rămaşi mai în spate.

În clipa următoare, aproape fără voie, privirea cimpanzeului o surprinse pe aceea a Suveranului Bunei-Cuviinţe, care se uita în jos, căţărat pe stinghia sa solitară. I se părea că păsăroiul stătea ceva mai drept acum.

Ignora complet vorbăria fără şir a suitei ce-l înconjura şi îl fixa pe Fiben cu un ochi galben, lipsit de gene, care nu clipea deloc.

Cimpanzeul făcu o plecăciune. După o clipă, străinul îşi înclină şi el politicos capul, în semn de răspuns.

Deasupra crestei colinei şi a capetelor gorilelor cântătoare acum, devenite, în mod oficial, cei mai tineri cetăţeni ai Civilizaţiei celor Cinci Galaxii – ovalul opalescent de abur prinse să se retragă în interiorul tunelului, care se îngusta din ce în ce mai

mult. Cu mult înainte de a dispărea definitiv însă, adunarea risipită pretutindeni pe coatele colinei mai avu parte de o imagine, pe care, cu siguranţă, niciunul dintre cei prezenţi nu o mai văzuse înainte… o imagine pe care, probabil nici nu aveau s-o mai vadă vreodată.

Acolo, sus, aproape de cer, imaginea thennanianului, cea a cimpanzeului şi aceea a omului îşi îndreptaseră privirile unul către celălalt.

Apoi, capul thennanianului se dădu pe spate şi izbucni în râs. Bogat, în tonuri adânci, împărtăşind ilaritatea cu partenerii lui minusculi, silueta întunecată chicotea… Hohotea…

Dintre spectatorii buimăciţi din jurul lor, numai Uthachalthing şi Robert Oneagle se simţeau cu adevărat alături de sentimentele fantomaticei creaturi de deasupra capetelor lor, care făcea un lucru pe care toată lumea ştia cu certitudine că un thennanian nu l-ar fi săvârşit niciodată.

Imaginea continuă să hohotească până în ultima clipă, chiar şi când dispăru, înghiţită, în cele din urmă, de gura întunecată a spaţiului, care se închidea lacomă, acoperind bolta cu vechile constelaţii.

Partea a şasea
CETĂŢENII

I am a kind farthing dip,
Unfriendly to the nose and eyes;
A blue behinded ape, i skip
Upon the trees of Paradise.
Robert Louis Stevenson, „A Portrait”

92
GALACTICII

— Există! Sunt alcătuiţi din materie! Ei sunt!

Oficialii şi ofiţerii Gubru, adunaţi la un loc, îşi săltaseră capetele pufoase şi ţipau la unison.

— Zooon!

— Premiul ne-a fost refuzat, onoarea călcată în picioare, ocazia unică s-a risipit, totul numai pentru a economisi un amărât de bănuţ, zgârcindu-se la numărătoare. Acum costul nereuşitei va fi înmiit!

Suveranul Costului şi Precauţiei se ghemuia nefericit în colţul său, ascultând şirul acuzelor, din mijlocul unui şir de asistenţi rămaşi loiali, în timp ce mărturiile împotriva sa plouau din toate părţile. Un frison îngheţat îl străbătea, de fiecare dată când conclavul se întorcea şi îşi ţipa refrenul.

Suveranul Bunei-Cuviinţe păşea înainte şi înapoi pe stinghia sa înaltă, umflându-şi penajul, pentru a-şi etala mai bine noua culoare ce începea să prindă contur pe sub puful năpârlit.

Oficialii Gubru loiali şi kwackoo adunaţi în juru-i, fericiţi de apariţia noii tente coloristice, umpleau aerul cu ciripituri de devoţiune pasionată.

— Iar acum un renegat, un recalcitrant şi un încăpăţânat reuşeşte să zădărnicească Năpârlirea noastră comună şi consensul ce ar fi rezultat de aici, din care am fi putut, în sfârşit, să câştigăm ce ne-am propus iniţial. Adică onoare şi aliaţi. Adică pace!

Suveranul vorbea despre colegul lor absent, comandantul militar, care nu îndrăznea, se pare, să se arate şi să privească în faţă noua culoare a Bunei-Cuviinţe, supremaţia căpătată, în cele din urmă.

Un kwackoo cu patru picioare se apropie grăbit şi făcu o plecăciune, după care îi înmâna un mesaj comandantului său de pe Stinghie. Imediat, o copie îşi croi drum şi spre stinghia Suveranului Preţului şi Precauţiei.

Veştile de la punctul de transfer Pourmin nu erau deloc surprinzătoare. Ecouri ale aterizării marilor nave galactice, ce soseau în număr din ce în ce mai mare pe Garth, se făcuseră deja auzite şi aici. Era de aşteptat ca numărul lor să fie chiar şi mai mare, după un asemenea insucces, cum era cel al prăbuşirii Ceremoniei Elitelor.

— Ei bine? li se adresă Suveranul Bunei-Cuviinţe celor câţiva ofiţeri militari prezenţi. Pregăteşte Raza şi Gheara, după cum am auzit, o acţiune de apărare a acestei lumi împotriva oricărui sfat venit din afară, a oricărei înţelepciuni sau chiar împotriva onoarea?

Evident că ofiţerii nu ştiau nimic. Ei îşi părăsiseră comandantul, atunci când nefericita Năpârlire-Fuzionare-Topire îşi inversase brusc cursul.

Suveranul Bunei-Cuviinţe începu să danseze nerăbdător.

— Nu îmi faceţi niciun bine şi nici clanului nu-i aduceţi vreun folos, rămânând aici. Întorceţi-vă, cercetaţi şi apoi rămâneţi la posturile voastre. Făceţi-vă datoria, îndeplinindu-i comenzile, dar ţine-mă la curent cu tot ceea ce plănuieşte şi face el.

Folosirea pronumelui masculin fusese deliberată. Cu toate că Topirea nu era încă definitivă şi completă, fiecare putea să spună exact din ce parte bate vântul schimbării, fără a lăsa să-i cadă penele.

Ofiţerii făcură o plecăciune şi se grăbiră să părăsească pavilionul.

93
ROBERT

Pe Colina Ceremonialului, acum, în sfârşit, liniştită, se îngrămădeau tot felul de resturi. Dinspre răsărit, vânturi puternice măturau pantele, asemănătoare unor pajişti, târând gunoaiele aduse, ceva mai devreme, din munţii îndepărtaţi.

Ici şi colo, răscolind printre gunoiul de pe terasele mai joase, cimpanzei din Port Helenia scotoceau după suveniruri.

Pe culme, rămăseseră în picioare numai câteva pavilioane. În jurul lor, câteva duzini de creaturi masive, maronii, îşi ţesălau alene blana una alteia şi pălăvrăgeau prin gesturi, ca şi cum niciodată nu avuseseră ceva mai important în minte, decât cine cu cine se va împrieteni şi ce vor mânca la masa următoare.

Robert avea impresia, privindu-le, că gorilele erau destul de satisfăcute de noua lor viaţă.

„Le invidiez!”, gândi, privindu-le cu atenţie.

În ceea ce-l privea, nici chiar încă o mare şi imediată victorie nu putea să pună capăt îngrijorării ce-l măcina. Lucrurile erau încă destul de primejdioase pe Garth. Poate chiar ceva mai mult decât cu două nopţi în urmă, când destinul şi coincidenţa interveniseră simultan, surprinzându-i pe toţi.

Uneori, viaţa îşi avea valurile ei tulburi. Alteori, acestea continuau toată viaţa.

Îşi întoarse privirea asupra băncii sale de date şi asupra scrisorii pe care oficialii Institutului Elitelor i-o trimiseseră prin releu cu numai o oră în urmă.

„...Desigur, este un lucru destul de greu pentru o bătrânică şi, în special, pentru una ca mine, care se obişnuise atât de mult să-şi aleagă singură

drumul în viaţă, să mărturisească cât de mult a greşit, în privinţa propriului fiu.

Te-am nedreptăţit şi îmi pare foarte rău pentru aceasta…

În apărarea mea nu pot spune decât că, adesea, aparenţele exterioare pot înşela şi că tu erai, aparent, un băiat atât de exasperant!

Bănuiesc că ar fi trebuit să am un astfel de simţ, care să vadă şi în întunericul lucrurilor, care să surprindă forţa pe care ai demonstrat-o în aceste luni de criză. Din păcate, nu l-am avut. Poate că-mi era frică să-mi examinez mai îndeaproape propriile sentimente.

Oricum, vom avea mai mult timp să discutăm despre asta, după ce se va face pace.

Acum, trebuie să-ţi spun că sunt mândră de tine. Terra şi clanul îţi mulţumesc la fel ca şi recunoscătoarea ta mamă.

Cu afecţiune,
Megan"

Ce ciudat, se gândi el, cu amărăciune, ce ciudat că după atâţia ani, în care alergase cu disperare aproape să-i câştige încrederea, acum, când o căpătase, nu mai avea ce să facă cu ea. Deşi îl măcina o ironie rea, simţea pe undeva o undă de simpatie pentru mama sa – îi fusese, evident, atât de dificil să-i scrie toate aceste lucruri! Dacă se străduia puţin, reuşea chiar să găsească şi circumstanţe atenuante pentru tonul rece al cuvintelor.

Toţi locuitorii de pe Garth văzuseră în Megan Oneagle o doamnă amabilă şi un bun administrator.

Numai hoinarii ei soţi şi Robert îi cunoşteau şi cealaltă faţă, aceea atât de îngrozită de permanenta datorie, pe care trebuia s-o ducă în spate, şi de loialitatea din viaţa particulară. Era pentru prima dată în viaţa sa, când şi-o amintea cerând iertare pentru un lucru cu adevărat important, care implica familia şi emoţiile ei.

Amintiri înceţoşate îi năvăliră pe retină, făcându-l să închidă ochii.

La început, crezu că vina pentru apariţia lor neaşteptată o purtau franjurii de lumină ale reactoarelor unei nave stelare, ce se ridica de pe aeroportul spaţial din apropiere şi ale cărei motoare bubuiau asurzitor.

Îşi şterse obrajii cu palmele şi privi către marele vas cosmic, cu o delicată formă argintie, care se ridica din ce în ce mai repede spre crucea bolţii, urmându-şi necunoscutul drum spre stele.

— Încă un grup de şobolani, care scapă cu fuga… murmură furios.

Uthachalthing nici măcar nu se deranja să se întoarcă să se uite.

Stătea culcat pe burtă, rezemat în coate, privind înspre apele cenuşii.

— Oaspeţii noştrii au avut deja mai multă discreţie decât se aşteptaseră, venind până aici, dragă Robert. Ceremonia Elitelor a fost plină de distracţii.

Pentru majoritatea lor, vizionarea unei bătălii spaţiale sau a unui asediu prezintă cu mult mai puţin interes.

— Mie mi-a ajuns una singură, spuse încet Fiben Bolger, fără să-şi deschidă ochii.

Zăcea culcat, ceva mai jos, pe pantă, cu capul pe genunchii lui Gailet Jones. Pentru o clipă, păru că vrea să spună şi ea ceva, dar renunţă şi se concentra să-i descâlcească blana lui Fiben, atentă să nu atingă vânătăile negre-albăstrui. La picioarele lui Fiben, Jo-Jo îi ţesăla una din gambe.

„Ei bine, a meritat!”, gândi Robert.

Cu toate că Ceremonia se desfăşurase pentru gorile, punctajele obţinute la testele Institutului încă stăteau în picioare. Dacă omenirea reuşea să iasă cu bine din necazurile actuale, îi puteau permite cheltuielile necesare unei noi ceremonii, în cadrul căreia doi coloni rustici de pe Garth vor conduce viitoarea procesiune, în fruntea tuturor

cimpanzeilor sofisticaţi de civilizaţie de pe Terra. Şi, cu toate că prietenul său Fiben nu arăta deloc impresionat de această onoare, Robert era mândru şi în locul său.

O femelă cimpanzeu, îmbrăcată într-o rochie simplă, fără înfloriturі, se apropia încet pe potecă. Salută rece în direcţia lui Uthachalthing şi a lui Robert. Era Michaela Noddings.

— Vrea cineva să afle ultimele noutăţi?

— Eu unul, nu, răspunse morocănos Fiben. Spune-i Universului, din partea mea, că poate să se ducă la…

— Fiben! îl mustră cu blândeţe Gailet.

Privi în sus, către Michaela.

— Eu vreau să le aud.

Femela cimpanzeu se aşeză alături şi începu să ţesale celălalt umăr al lui Fiben. Moleşit, acesta închise ochii de tot.

— Kault a primit veşti de la clanul său. Thennanienii sunt deja pe drum, îndreptându-se încoace.

— Deja! fluieră Robert mirat. Văd că nu le place să piardă timpul deloc, nu?

Michaela dădu din cap.

— Clanul lui Kault a contactat deja Consiliul Pământului, pentru a negocia achiziţionarea bazei genetice deprelucrate a gorilelor şi ca să angajeze experţi umani drept consultanţi.

— Vreau să cred că or să le ceară un preţ mare!

— Cerşetorii nu au dreptul să aleagă şi să fie aleşi, reaminti Gailet un vechi dicton pământean.

— Potrivit unor observatori Galactici, care se pregătesc de plecare, Terra se află într-o situaţie nu tocmai roză, în ceea ce-i priveşte pe aliaţii lor tymbrimienii. Dacă această înţelegere înseamnă a-i câştiga pe thennanieni ca aliaţi, asta poate da un curs nou derulării viitoare a evenimentelor.

„Asta numai plătind un preţ deosebit – să-i pierdem pe clienţi pe verii noştri, gorilele”, reflectă Robert.

În noaptea Ceremoniei, participase, împreună cu ceilalţi, la întreaga ironie hilară declanşată de ele, prin preluarea de la Uthachalthing a acelui mod strict tymbrimian de a vedea lucrurile. Acum însă era ceva mai greu să nu apreciezi, în termeni obiectivi, costul întregului proiect.

„În realitate, dacă ne gândim bine, nu au fost niciodată în primul rând ai noştri. Şi, cel puţin, ştim sigur că vom avea un cuvânt de spus asupra modului în care vor fi adaptaţi la Raţiune. Uthachalthing afirmă că unii dintre thennanieni nu sunt chiar aşa de răi, precum multe din rasele extraterestre".

— Dar clanul Gubru? întrebă el.

— Au acceptat să facă pace cu Pământul, în schimbul acceptării corectitudinii Ceremoniei.

— Evident, nu a fost chiar genul de Ceremonie la care se gândiseră ei, nu? replică Gailet. Ce credeţi, domnule Ambasador Uthachalthing?

Cârceii tymbrimianului prinseră să unduie leneş. Pe tot parcursul zilei de ieri şi în această dimineaţă, meşterise mici glyph-uri de încurcătură, cu mult dincolo de abilitatea limitată de percepere a lui Robert, ca şi cum s-ar fi reflectat din plin cu ceva pierdut şi regăsit dintr-odată.

— Vor acţiona după cum vor crede că le este interesul, desigur, mârâi el. Întrebarea este dacă îşi vor da seama de ceea ce este bine pentru ei.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că, atunci când au început această expediţie, scopurile lor nu erau prea clare. Triumviratul a decis că trebuie să fie în conflict cu facţiunile rămase acasă. Intenţia iniţială, care a stat la baza expediţiei lor aici, a fost de a se folosi de ostaticii luaţi pe Garth, ca să-şi bage nasul în secretele Consiliului terestru. Abia ulterior au aflat că şi pământenii erau la fel de ignoranţi ca şi ei, în privinţa acelei blestemate probleme, generată de descoperirea făcută de neo-delfini.

— S-a mai primit vreo veste în legătură cu nava lor? îl întrerupse Robert.

Uthachalthing suspină şi răsuci unglyph spiralat.

— Nu. De altfel, neo-delfinii par să fi scăpat în mod miraculos din capcana pusă la cale de o duzină din cele mai fanatice rase de protectori din această zonă a Universului – o ispravă uimitoare prin ea însăşi. Acum, astronava lor se plimbă de capul ei pe căile necunoscute ale stelelor. Umilirea resimţită de acei fanatici a atins nişte cote inimaginabile, făcând ca tensiunile existente şi mai înainte între clanuri să se agraveze. În fine, mai există încă un motiv pentru care Stăpânii Gubru ai Stinghiei s-au speriat şi mai mult atunci când au constatat că nu-i pot folosi pe ostatici pentru a smulge teribilul secret. Probabil că cei trei Suverani au căutat alte modalităţi de a obţine vreun profit din această expediţie costisitoare.

— Corect. Când însă primul Suveran al Preţului a fost ucis, procesul conducerii s-a dezechilibrat profund. În loc să continue negocierea, pentru a ajunge la un consens politic, cei trei Suverani s-au angajat într-o competiţie năvalnică, pentru a câştiga poziţia cea mai înaltă în timpul procesului Contopirii culorilor. Nu sunt convins nici măcar acum că au înţeles toate schemele care, probabil, au fost implicate de la început. Schema finală îi va costa foarte mult. Amestecul gălăgios în obţinerea unui anume rezultat în timpul derulării Ceremoniei Elitelor este o chestiune gravă.

Robert o văzu pe Gailet tresărind, amintindu-şi cum fusese folosită.

Rămânând cu ochii închişi în continuare, Fiben îi luă mâna.

— Ce vom face acum? îl întrebă Robert pe Uthachalthing.

— Atât bunul simţ cât şi onoarea le cer invadatorilor să-şi menţină învoiala cu Pământul. Este singura lor cale de ieşire din această criză teribilă.

— Doar nu te aştepţi ca ei să vadă lucrurile în felul acesta!

— Aş mai fi rămas aici, pe teren neutru, dacă aş fi fost sigur? Ne-am fi aflat, împreună cu Athaclena la cină, având pe masă khoogra şi alte delicatese, pe care am avut grijă să le ascund, şi am discuta ore în şir despre o grămadă de lucruri. Dar asta nu se va putea întâmpla până când Gubru nu vor isprăvi de ales între logică şi sacrificiul de sine.

Robert se înfiora.

— Cât de rău ar putea deveni totul? întrebă cu voce scăzută.

Cimpanzeii lăsaseră orice alte preocupări şi ascultau în linişte.

Uthachalthing privi în jur. Inhala aerul dulce şi rece, de parcă ar fi fost lichidul roz al celei mai bune producţii de vin.

— Este o lume minunată, suspină el. Şi, totuşi, a avut parte de atâtea erori. Câteodată, aşa-zisele civilizaţii erau înclinate să distrugă tocmai acele lucruri pe care se juraseră să le protejeze.

94
GALACTICII

— După ei! strigă Suveranul Razei şi Ghearei. Urmăriţi-i şi vânaţi-i!

Soldaţii Ghearei se repeziră, precedaţi de bâzâitul lor furios de războinici ai unui mare clan, asupra unei mici coloane de neo-cimpanzei, luându-i prin surprindere.

Creaturile păroase se întoarseră, gata de luptă, trăgând cu armele lor primitive în sus, către direcţia din care veneau atacatorii. Vreo două proiectile reuşiră, într-adevăr să smulgă pene pârlite de pe pieptul păsăroilor, dar rezistenţa se dovedi inutilă, în cea mai mare parte.

După numai câteva clipe, Suveranul păşi delicat printre rămăşiţele copacilor şi ale trupurilor de cimpanzeu, examinându-le cu atenţie. Înjura furios atunci când ofiţerii raportară că toate cadavrele sunt numai de cimpanzei.

Trebuiau să mai fie şi alţii, în primul rând oameni şi tymbrimieni, apoi thennanianul acela – de trei ori fie-i numele blestemat! Nu-şi făcuse niciunul dintre ei apariţia din sălbăticia junglei?

Poate că erau cu toţii în Ligă! Poate că era un complot!

Ce naiba, mereu soseau mesaje cu rugăminţi, cu cereri şi chiar ameninţări voalate, ca amiralul să revină în Port Helenia.

Să se întoarcă şi să se alăture celorlalţi comandanţi, la întrunirea din conclav, într-o nouă luptă, pentru consens.

Consens!

Suveranul Razei şi Ghearei scuipă în direcţia trunchiului unui copac prăbuşit. Simţea deja scurgerea teribilă a hormonilor şi filtrarea culorii, care aproape că fusese a lui! Consens? O să le

arate el, amiralul, consens! Era absolut hotărât să-şi recâştige poziţia de comandă. Şi singurul mod de a o face după catastrofa unei Ceremonii a Elitelor era să demonstreze eficacitatea unei opţiuni militare.

Atunci când thennanienii vor fi ajuns, pentru a-şi pretinde „trofeele garthiene", îi vor întâmpina cu forţă armată. Să-l lase să se angajeze, aşa, fără nicio ripostă, în Procesul Ridicării la Raţiune a noilor lor clienţi, era o adevărată tâmpenie! Singura cale rezonabilă era aceea de a-i ţine în şah, până ce vor renunţa singuri, pentru a înapoia ulterior această lume posesorilor ei de drept, Stăpânii Stinghiei!

Pentru asta, trebuia mai întâi să se asigure că nu vor putea fi atacaţi de la spate. Opoziţia la sol trebuia deci eliminată, cu orice preţ.

Suveranul refuza să ia în considerare chiar şi plauzibila ipoteză conform căreia furia şi dorinţa de răzbunare contribuiseră din plin la luarea acestei decizii. Dacă admitea acest lucru, risca să înceapă din nou să cadă sub sceptrul ameninţător al Suveranului Bunei-Cuviinţe. Deja mai mulţi ofiţeri capabili dezertaseră, iar faptul că se aflau din nou, în prezent, la posturile lor, aceasta se datora ordinului înaltului preot. Ori asta era un lucru mai mult decât iritant!

Amiralul hotărâse să le recâştige loialitatea prin victorie.

Funcţionarea noilor detectoare se dovedea extrem de eficientă.

— Noii mei detectori sunt eficienţi! Eficienţi! dansa el de satisfacţie. Hai să continuăm să-i vânăm pe pământeni şi pe clienţii lor, fără să ne chinuim cu vreo tehnică specială. Îi vom urmări datorită unui element de care nu au cum să scape şi nici cum să-l ascundă: propriul lor sânge! Asistenţii îi împărtăşeau satisfacţia. La această viteză de reacţie, foarte curând toţi soldaţii din

trupele neregulate ale inamicului vor fi morţi cu toţii.

Apoi, un accident produse prima întunecare a apropiatei victorii finale: se raportă că una dintre maşinile de zbor, care transportase trupe până în zonă se prăbuşise, din motive necunoscute. Urmă, aproape imediat, şi cel de-al doilea accident. De astă dată, vinovatul fu repede descoperit: coroziunea datorată unei bacterii necunoscute, aceea care lovise echipamentul Gubru şi în munţi şi în Valea Sindului, înainte de Ceremonie.

— Nu contează! Vom înainta cu aparatele rămase. Nimeni şi nimic nu va putea împiedica această vânătoare sfântă!

Soldaţii cântară la unison:

— Zooon!

95
ATHACLENA

Încă îl mai privea, în timp ce creatura păroasă din faţa ei citea pentru a patra oară mesajul, şi nu putea să nu se întrebe, dacă făcea ceea ce trebuia. Cu părul murdar şi lăţos, bărbos şi gol, maiorul Prathachulthorn exprima însăşi esenţa acelui lup sălbatic, luat ca emblemă de pământeni… un carnivor… o creatură mult prea periculoasă, pentru a te încrede în ea.

Îşi coborî privirea către mâinile ce ţineau mesajul şi tot ceea ce putea citi la prima vedere se dovediseră a fi numai valurile de tensiune, care goneau în sus, în direcţia umerilor, coborând spre braţe şi spre mâinile puternice şi încovoiate.

— Se pare că mi se ordonă să te iert şi să-ţi urmez politica, domnişoară.

Ultimul cuvânt se termină printr-un sâsâit.

— Asta înseamnă că o să fiu pus în libertate, dacă promit să devin ascultător? Şi cum pot să fiu sigur de autenticitatea acestui ordin?

Athaclena ştia că nu avea de unde să aleagă. În zilele care urmau, nu mai avea cum să renunţe la acei cimpanzei care-l păzeau pe maior. Aceia în care se putuse încrede că vor ignora ordinele acestuia erau foarte puţini şi Prathachulthorn evadase deja de patru ori. Singura alternativă era să-l omoare aici şi acum. Dar pentru această soluţie ultimă, pur şi simplu nu găsea destul de multă voinţă în interiorul ei.

— Nu mă îndoiesc că m-ai omorî în clipa în care vei descoperi că mesajul nu e autentic, îi replică, într-un târziu.

Dinţii săi sclipiră într-un rânjet rău.

— Ai cuvântul meu, în privinţa asta, o asigură.

— Şi mai ce altceva? bărbatul închise şi deschise ochii încet, căutându-şi cuvintele.

— Potrivit acestor ordine, primite de la Guvernul în exil, eu nu am nicio altă opţiune. Trebuie să mă comport ca şi cum nu aş fi fost răpit, să pretind că nu a existat nicio revoltă şi să îmi adaptez strategia conform indicaţiilor tale. În regulă, nu pot decât să mă conformez acestor cerinţe. Dar, atunci când mi se va ivi ocazia, am de gând să-i contactez pe comandanţii mei direcţi de pe Terra. Vor explica apoi toată povestea asta la TAASF. Iar când Coordonatorul Oneagle va fi înlocuit, te voi căuta şi-n gaură de şarpe, micuţa mea tymbrimiană. Şi te voi găsi!

Ura sinceră, deschisă, pe care o citi în mintea lui, o făcu să se cutremure, dar o şi linişti. Omul nu ascundea nimic. Sub cuvintele sale ardea adevărul. Îi făcu semn cu capul lui Benjamin.

— Dă-i drumul!

Nefericiţi din cauza situaţiei stranii în care se aflau, evitând să se uite în ochii omului cu părul negru, cimpanzeii lăsară cuşca în jos şi deschiseră uşa. Prathachulthorn ieşi, frecându-şi braţele amorţite.

Apoi, brusc, fără niciun avertisment, se răsuci şi ţâşni în sus, aterizând în poziţie de luptă, departe de ei. Izbucni în râs, atunci când Athaclena şi cimpanzeii se traseră înapoi.

— Unde este armata mea? întrebă el concis.

— Nu ştiu precis, răspunse Athaclena, în timp ce se străduia să elibereze un flux gheer. Ne-am dispersat în grupuri mici şi a trebuit chiar să abandonăm peşterile, când a fost clar că poziţia lor a fost descoperită.

— Dar locul acesta?

Prathachulthorn arăta cu capul către pantele ceţoase ale muntelui Fossey.

— Ne aşteptăm ca duşmanul să ne atace dintr-o clipă într-alta, îi mărturisi ea cu sinceritate.

— Ei bine, spuse el, n-am crezut nici jumătate din ceea ce mi-ai spus ieri despre procesiunea Ceremoniei Elitelor şi despre consecinţele ei. Dar se pare că trebuie să revin asupra faptelor: am senzaţia că tu, împreună cu ilustrul tău părinte, ai reuşit să le provoci păsăroilor ăştia infecţi o adevărată tragedie.

Inspiră adânc, de parcă ar fi inspirat deja o urmă.

— Bănuiesc că ai o hartă tactică a situaţiei şi o bancă de date pentru mine, nu?

Benjamin adusese unul dintre computerele portabile, dar maiorul ridică o mână.

— Nu acum. Mai întâi, să plecăm de aici. Vreau să ajung cât mai departe de locul ăsta nenorocit.

Athaclena dădu din cap. Îşi dădu bine seama de ceea ce simţea omul.

Bărbatul izbucni din nou în râs. atunci când ea făcu o nouă plecăciune batjocoritoare în direcţia sa, insistând ca el s-o ia înainte.

— Cum doreşti, chicoti şi se conformă.

Peste numai câteva clipe, se legănau printre copaci, alergând cu toată viteza pe sub bolta groasă de ramuri. La scurt timp după ce se angajaseră în cursă, auziră un bubuit asemănător unui tunet, din direcţia fostului refugiu, cu toate că pe cer nu era niciun nor.

96
SYLVIE

Noaptea era sfâşiată de semnale luminoase, care izbucneau actinie în înalturi, aruncând umbre neclintite, pe când alunecau spre pământ.

Impactul asupra simţurilor era brutal, făcându-le complet insensibile la celelalte zgomote ale bătăliei şi la strigătele muribunzilor.

Cei care proiectau luminile ameţitoare erau apărătorii, deoarece atacanţii nu aveau nevoie de ele, ca să se ghideze, în înaintare. Cu ajutorul radarului şi a razelor infraroşii, atacau cu o acurateţe deosebită, oprindu-se numai când erau orbiţi de izbucnirile fotonice.

Cimpanzeii se risipeau în toate direcţiile din taberele de noapte reperate de duşman, cărând în spate numai câteva alimente şi armele. În marea lor majoritate erau refugiaţi din cătunele de la poalele munţilor, arse în timpul recentelor izbucniri ale conflictului. Câţiva soldaţi din armata neregulată, mai antrenaţi, rămâneau în urmă, într-o ariergardă dispersată, pentru a acoperi retragerea civililor.

Foloseau tot felul de improvizaţii, pentru a induce în eroare detectoare precise, montate pe aeronavele duşmanului. Semnalele luminoase constituiau arme destul de sofisticate, potrivindu-şi automat explozia luminoasă cu dimensiunilor senzorilor activi şi pasivi ai duşmanului, realizând un blocaj destul de eficient, care-i încetineau pe următorii, deşi pentru scurt timp. Cantităţile de care dispuneau erau însă foarte mici, iar inamicul părea că dispune de un sistem nou, ultrasecret, care îi permitea să ia urma cimpanzeilor chiar şi sub vegetaţia cea mai deasă, chiar şi dezbrăcaţi la

piele, după ce îndepărtaseră de ei cele mai elementare facilităţi ale civilizaţiei.

Singura metodă fiabilă rămăsese aceea de a se împărţi în grupuri din ce în ce mai mici şi să trăiască asemenea sălbăticiunilor, singuri sau, cel mult în perechi, rătăcind cu priviri sălbatice şi ghemuindu-se să doarmă sub cerurile din care odinioară coborâseră ei înşişi şi prin care colindaseră după pofta inimii.

Sylvie tocmai o ajuta pe o femelă bătrână şi pe doi copii să se urce pe un trunchi prăbuşit, acoperit cu plante agăţătoare, când, deodată, părul i se zburli, ridicându-i-se uşor în sus, dându-i de ştire despre apropierea navelor gravifice.

Le făcu repede semn celorlalţi să se adăpostească, dar ceva – poate ritmul variabil al motoarelor – o determină să rămână mai în urmă şi să tragă cu coada ochiului peste trunchiul unui copac prăbuşit.

Prin întunericul gros, zări destul de greu lucirea unei forme neclare, albicioase, ce se strecura cu dificultate printre coroanele luminate de stele, izbindu-se cu zgomot de crengi şi apoi dispărând în întunericul junglei.

Sylvie privi în lungul canalului întunecat, pe care îl tăiase nava în cădere. Ascultă o vreme, rozându-şi unghiile nervoasă, cum ploua cu rămăşiţe ciudate de-a lungul traseului şi se răsuci către cei din faţă.

— Donna! articula ea în şoaptă.

Femela mai în vârstă îşi ridică puţin capul dintre frunze.

— Te poţi descurca singură cu copii pe restul de drum, până la locul de întâlnire? Tot ce trebuie să faci este să înaintezi în jos, către un pârâu, apoi să-i urmezi cursul până la o mică cascadă, ce mărgineşte o peşteră. Te descurci?

Donna medita tăcută, câteva momente, concentrându-se, apoi încuviinţă din cap.

— Bine, zâmbi nevăzută Sylvie. Când dai de Petri, spune-i că am văzut o navă de recunoaştere inamică prăbuşindu-se şi că m-am dus să văd despre ce este vorba.

Frica îi dilatase bătrânei atât de tare albul ochilor, încât irişii aproape că nu se mai vedeau. Clipi de două ori, apoi întinse braţele în direcţia copiilor. Şi în vreme ce aceştia se urneau în direcţia indicată, sub protecţia ei, Sylvie intrase deja cu precauţie în bezna tunelului decupat brutal printre trunchiurile înalte.

„De ce naiba fac asta?” se întrebă, în timp ce păşea peste crengile rupte, transpirând cumplit.

Mişcări uşoare ale tufelor îi indicau faptul că măruntele creaturi indigene îşi căutau un refugiu provizoriu printre resturile a ceea ce mai rămăsese din adăposturile lor. Mirosul pătrunzător de ozon îi făcu din nou părul să se zbârlească pe braţe. Cum continua să se apropie de locul impactului, următorul miros care-i pătrunse în nări fu acela, destul de familiar, de pasăre friptă.

Totul părea neaşteptat de straniu în întuneric. Nu distingea nicio culoare, ci numai vagi umbre cenuşii. Când volumul de un alb şters al navei prinse, în fine, contur în faţa ei, realiză că zăcea înclinată într-un unghi instabil de 40°, cu botul făcut praf, din cauza şocului impactului.

Singurul zgomot perceptibil de la distanţa aceea era pârâitura slabă a unui aparat electric, care-şi repeta la nesfârşit neînţelesul mesaj. În afara sa, dinăuntru nu mai răzbătea niciun fel de sunet. Principalul cuibar se zărea nu departe, smuls brutal din elementele de fixare.

Atinse cu degetele fuzelajul încă fierbinte, pentru a se putea orienta mai uşor şi se apropie cu precauţie. Apoi degetele pipăiră conturul unuia dintre rotoarele gravitice şi fulgi de metal corodat zburară în toate părţile.

„Proastă întreţinere”, se gândi, în parte pentru a-şi ţine mintea ocupată cu ceva, pentru a nu da

răgaz fricii să se strecoare.

„Mă întreb dacă nu cumva chiar din cauza asta s-a şi prăbuşit…”

Când ajunse în dreptul uşii, îşi simţi gura ca iasca, iar inima îi bătea nebuneşte în gât. Se aplecă să arunce o privire în interior.

Doi soldaţi Gubru zăceau legaţi încă de fotolii, cu ciocurile ascuţite atârnându-le într-o parte, din cauza gâturilor rupte. Înghiţi în sec şi se strădui să ridice un picior, pentru a păşi înăuntru, pe puntea înclinată.

Deodată, inima i se opri, pur şi simplu, când o îmbinare de plăci scârţâi, iar unul dintre soldaţi păru că mişcă, ameninţător.

Nu era însă decât nava, care scârţâia din încheieturi şi tremura uşor, continuând să-şi aşeze greutatea pe planul instabil.

„Dumnezeule!” gemu Sylvie şi-şi duse mâna la piept.

Îi venea greu să se concentreze, acoperind urletul instinctului de conservare, care-i cerea să iasă dracului de acolo şi să fugă cât mai departe, la adăpostul întunecat al pădurii. Încercă, aşa cum făcuse zile în şir mai înainte, să-şi imagineze cam ce ar fi făcut Gailet, dacă ar fi fost în locul ei.

Ştia că nu va fi niciodată atât de descurcăreaţă ca Gailet. Asta nu se putea.

Dar dacă încerca foarte tare…

„Arme!”, tresări brusc şi îşi sili mâinile tremurătoare să tragă armele din tocurile laterale ale centurilor celor doi. Secundele se lungiseră asemenea unor ore, însă reuşi, cu un adânc oftat de uşurare să extragă, în fine, cele două carabine-sabie şi să se alăture pistoalelor aruncate pe pământ, în afara cuibului.

Era pe punctul de a coborî, abandonând cercetarea, când un gând neaşteptat o făcu să sâsâie şi să-şi tragă o palmă peste frunte.

— Idioato! Athaclena are nevoie mai degrabă de inteligenţă decât de arme!

Reveni în carlingă şi privi cu atenţie împrejur, întrebându-se dacă va fi în stare să recunoască ceva important pentru ei, chiar dacă acel ceva s-ar fi găsit în faţa ei.

„Hai-hai, eşti doar un cetăţean pământean cu o educaţie ceva mai multă decât aceea oferită de un simplu colegiu. Şi, în plus, ţi-ai petrecut două luni lucrând pentru inamic…”

Concentrându-se, reuşi să recunoască instrumentele ce control ale zborului şi, dintre simbolurile ce se refereau în mod evident, la rachete, consola armelor. O hartă, încă iluminată de bateriile aflate pe terminate, indica principalele forme de relief, în trei dimensiuni, cu o mulţime de sigle şi denumiri în Galactic 3.

„Asta să fie aparatura pe care o folosesc pentru a ne descoperi?”, se întrebă nehotărâtă.

Chiar sub hartă, se afla un cadran, care afişa o serie de cuvinte, cunoscute şi ei în limbajul Gubru.

„Selector de grup”, scria pe o etichetă.

Îl atinse, plină de curiozitate. O fereastră se deschise în colţul din stânga jos al cadranului. Mai multe cuvinte necunoscute, mult prea complexe pentru cunoştinţele ei reduse în domeniul limbajelor Galactice, se perindară încet, de la stânga la dreapta pe afişaj. Deasupra textului se răsucea acum un design complex pe care orice adult, făcând parte dintr-o civilizaţie din sistemul celor Cinci Galaxii, l-ar fi putut identifica uşor cu un tabel chimic.

Sylvie nu era de formaţie chimistă, dar în timpul procesului de educare studiase şi câte ceva din tainele acelei ştiinţe, iar ceva din desenul complex al moleculelor prezentate acolo îi părea ciudat de familiar.

Se concentra şi se strădui să pornească identificatorul – cuvânt aflat chiar sub diagramă. Silabele în galactic 3 începură să se perinde încet.

— He… hem… hemog…

Sylvie simţi deodată cum pielea de pe mâini i se face ca de găină. Îşi umezi buzele cu limba şi şopti întreg cuvântul până la capăt:

— Hemoglobina!

97
GALACTICII

— Război biologic!

Suveranul Razei şi Ghearei şopăia pe puntea navei de război, care înainta cu viteză de croazieră. Tocmai executa o anchetă de mare importanţă şi-şi ţinea încă degetul îndreptat către pieptul tehnicianului kwackoo, care-i adusese ştirile.

— Această coroziune, această afurisită cădere a metalului, această boală a blindajului şi a aparatelor vrei să spui că a fost concepută prin inginerie genetică? Tehnicianul făcu o plecăciune.

— Da. Există o seamă de agenţi-bacterii, denumiţi prioni sau mucegaiuri. După ce aseară i-am identificat, am şi instituit contramăsuri-tipice. Evident, ne va lua ceva timp, ca să tratăm toate suprafeţele afectate cu organisme, special concepute împotriva lor, dar succesul este sigur şi toată această tevatură se va reduce, în final, numai la câteva mici neplăceri.

„În final", gândi cu amărăciune amiralul.

— Cum au fost trimişi aceşti agenţi să infesteze?

Kwackoo-ul extrase dintr-un buzunar un pachet format dintr-un material asemănător pânzei de haine, legat cu aţă subţire.

— Când aceste mici zdrenţe au început să sosească din munţi purtate de vânturi, am început să consultăm înregistrările din Bibliotecă, referitoare la subiect şi i-am întrebat şi pe localnici. Odată cu instalarea iernii pe această coastă continentală, au loc infestări iritante în mod regulat. Aşa că am ignorat fenomenul, considerându-l normal.

— Se pare că insurgenţii din munţi au descoperit o modalitate de a infecta aceşti purtători

aerieni de spori cu entităţi biologice distrugătoare pentru echipamentul nostru. Când am reuşit să ne dăm seama de acest lucru, infestarea se produsese pretutindeni. Complotul a fost extrem de ingenios.

Comandantul militar continua să ţopăie.

— Cât de rele, cât de severe, cât de catastrofale sunt pagubele? Urmă o altă plecăciune adâncă.

— Este afectată o treime din transportul de la suprafaţă. Iar două dintre bateriile de apărare ale astroportului nu vor putea funcţiona timp de zece zile planetare.

— Zece zile!

— După cum ştiţi, nu mai primim rezerve de pe planeta-mamă.

Dar amiralul nu avea nevoie să i se amintească asta. Deja majoritatea rutelor cosmice spre Gimelhai fuseseră scoase din uz de iminenta apropiere a armatelor străine, care acum se ocupau de deminarea marginilor sistemului garthian.

Şi, ca şi cum acest lucru nu ar fi fost de ajuns, ceilalţi doi Suverani se uniseră acum împotriva sa. Evident, nu puteau face nimic pentru a împiedica viitoarele bătălii, dacă el hotăra ca luptele erau necesare, dar îi puteau refuza suportul religios şi pe cel birocratic. Iar efectele deja se puteau vedea.

Încordarea pe care o resimţea constant în ultima vreme spori, ajungând o durere ce palpita în interiorul craniului.

— Vor plăti pentru asta! ţipă el. La toţi dracii cu limitările impuse de preoţi şi de numărătorii de ouă!

Îşi aminti cu jind de flotilele pe care le adusese în acest sistem. Cu mult timp în urmă însă majoritatea lor fuseseră expediate de Stăpânii Stinghiei să facă faţă altor necesităţi urgente şi poate că unele dintre ele fuseseră deja distruse, pe undeva, pe graniţele exterioare Galactice.

Pentru a evita asemenea gânduri negre, amiralul începu să contemple frontul din ce în ce mai strâns în jurul fortăreţelor de pe muntele ocupat de

insurgenţi. În curând – spera el, în secret – acel motiv de îngrijorare se va risipi pentru totdeauna.

Apoi, ei bine, apoi evident că va lăsa libertatea necesară Institutului, pentru a-şi întări iluzoria neutralitate pe sacra Colină a Ceremonialului.

Colină aflată în plin centrul unei lupte furtunoase între cei de pe planetă şi atacatorii veniţi din spaţiu. În asemenea circumstanţe, se ştia de multă vreme că multe dintre rachete mai cădeau şi greşit, fie peste oraşele pline cu civili sau, chiar – extremă nenorocire! – chiar pe terenurile declarate neutre.

Mare păcat! Evident că îi va compătimi. Mare păcat! Dar la război e ca la război…

98
UTHACHALTHING

Nu mai era nevoie să-şi ţină secretă nerăbdarea sau mulţimea de sentimente ce-l copleşeau. Nu conta prea mult dacă detectoarele duşmane îi localizau emanaţiile psihicului, pentru că oricum ele vor şti unde trebuie să-l găsească, atunci când va fi timpul.

În zori, în vreme ce răsăritul devenea cenuşiu, cu soarele acoperit de o mantie groasă de nori, Uthachalthing înainta de-a lungul pantelor acoperite cu rouă şi percepea cu toată fiinţa sa.

Miracolul neobişnuit al unor asemenea zile spărsese complet crisalida în care se izolase, de atâta timp, sufletul. Acolo unde crezuse că va dormi pentru totdeauna numai iarna, acum izbucneau muguri. Atât oamenii, cât şi tymbrimienii, considerau că dragostea constituia cea mai mare putere. Acelaşi lucru se putea însă spune foarte bine şi despre ironie.

„Trăiesc şi percep lumea ca fiind frumoasă".

Îşi puse toată îndemnarea în realizarea unui glyph, care pluti delicat şi încet pe deasupra cârceilor, care tremurau.

„Să fie adus atât de aproape de locul unde începuseră planurile sale pe vremuri… să vadă cum propria-i glumă se întoarce împotriva lui, aducându-i tot ceea ce-şi dorise mai mult, într-o manieră mai mult decât uluitoare…"

Zorile începură să dea culoare lumii. Înainte se întindea o combinaţie de peisaj continental şi marin, dominat de livezi pustiite şi de nave acoperite cu prelate. Apele golfului erau înspumate de briza puternică. Şi, totuşi, începea să se simtă căldura soarelui.

Oftă şi se gândi la misteriosul, ciudatul Univers, care-l înconjura, atât de plin de pericole şi de nenumărate tragedii neobişnuite. Şi de surprize.

„Surpriza. Binecuvântarea necunoscutului, care îţi dă de înţeles că Universul este cât de poate de real".

Uthachalthing îşi desfăcu braţele ca pentru a-l cuprinde pe tot.

„Surpriza care-ţi demonstrează că şi cel mai plin de imaginaţie dintre noi nu poate să cuprindă chiar totul cu mintea".

Reţinea încă, nehotărât, glyph-ul. Acesta reuşi să se elibereze într-un târziu, parcă prin proprie voinţă, şi se ridică, fără să fie afectat de vânturile dimineţii, să hoinărească încotro îl va purta norocul.

●

Mai târziu, avu loc o consultare cu Marele Examinator, cu Kault şi cu Cordwainer Appelbe. Cu toţii păreau să-i ceară sfatul. Se străduí să nu-l dezamăgească.

Către prânz, Robert Oneagle îl trase de o parte şi aduse din nou vorba despre posibilitatea unei evadări de pe Colina Ceremoniei. Acesta nu mai voia să rămână inactiv aici, ci să plece împreună cu Fiben, în încercarea de a le produce noi pagube invadatorilor Gubru. Aflaseră cu toţii despre luptele din munţi, iar Robert voia să li se alăture insurgenţilor.

Uthachalthing simţea o vie simpatie pentru el.

— Te supraestimezi însă crezând că-ţi vei putea realiza această nobilă dorinţă, fiul meu, îi spuse, clătinând din cap.

— Ce vrei să spui? clipi Robert nedumerit.

— Vreau să spun că militarii Gubru sunt acum conştienţi cât de periculoşi sunteţi voi amândoi – adică tu şi amicul tău Fiben. Şi am impresia că, cu

câteva mici eforturi de imaginaţie, mă vor include şi pe mine pe lista lor. De ce crezi că menţin atâtea patrule active, când probabil că îi presează alte nevoi, mult mai mari?

Duse mâna la ochi şi urmări punctul îndepărtat al navei, care survola cu viteză de croazieră teritoriul Institutului. Nu era nicio urmă de îndoială, chiar şi liniile care duceau la staţiile de înaltă energie erau supravegheate de soldaţi. Sau de aparate sofisticate şi extrem de costisitoare.

Robert sugeră ideea unei evadări cu ajutorul unor planoare lucrate manual, dar inamicul era acum extrem de atent chiar şi la acest tip de şmecherii, iniţiat de puii-de-lup. Avuseseră parte în trecutul nu prea îndepărtat de o mulţime de lecţii mult prea scumpe, pentru a fi uşor uitate.

— Numai în acest fel o putem ajuta pe Athaclena, reluă Uthachalthing.

Dându-i cu tifla duşmanului şi zâmbind viclean, de parcă ne-am gândi la ceva special, la care ei nu ar putea să se gândească. Îngrozindu-i, pentru că sunt nişte fiinţe ce merită acest lucru, deoarece sunt complet lipsite de simţul umorului.

Dar Robert nu făcu niciun gest, ca să arate că a înţeles. Spre încântarea sa supremă, Uthachalthing recunoscu în glyph-ul construit de el o versiune simplificată a KINIWULLUN. Râse. Evident, era unul dintre cele pe care tânărul le învăţase, meritat, de la Athaclena.

„Ei, da, ciudatul meu fiu adoptiv, trebuie să-i menţinem pe Gubru conştienţi, într-un mod cât mai dureros cu putinţă, de faptul că băieţii fac întotdeauna numai ce vor”.

Către apusul soarelui, Uthachalthing se ridică brusc în penumbra groasă a cortului şi se strecură afară. Privi din nou fix către răsărit, cu cârceii unduind în căutare. Simţea că undeva, în zarea îndepărtată, fiica sa se concentra furioasă. Probabil că i se întâmplase ceva nou şi neaşteptat.

Iar acum se concentra, ca şi când întreaga ei viaţă depindea de aceasta.

Apoi, scurtul moment de legătură se întrerupse, iar tymbrimianul se răsuci, gata să intre în adăpostul improvizat. Nu o făcu însă. Porni înspre nord, rătăci puţin printre corturi şi se opri înaintea celui a lui Robert. Ridică pânza de la intrare. Omul ridică privirile în sus, întrerupând lectura, lumina palidă a ecranului băncii de date punându-i pe chip o expresie sălbatică.

— Cred că acum există o cale pentru a părăsi acest munte, îi spuse el omului. Cel puţin, pentru moment.

— Continuă, zise Robert.

Uthachalthing zâmbi.

— Nu ţi-am spus niciodată – sau poate că mama ta a făcut-o – că toate lucrurile încep şi se termină la Bibliotecă?

99
GALACTICII

Situaţia era îngrozitoare. Consensul căzuse iremediabil, iar Suveranul Bunei-Cuviinţe nu ştia cum să vindece ruptura. Suveranul Preţului şi Precauţiei se retrăsese aproape complet în sine. Birocraţia opera asupra inerţiei, fără să fie stăpânită în vreun fel.

Treimea lor vitală, forţa şi virilitatea lor, Suveranul Razei şi Ghearei nu voia să răspundă implorării lor comune pentru realizarea unui conclav.

Părea că se hotărâse, de fapt, asupra unui asemenea curs al evenimentelor, care putea aduce nu numai propria lor distrugere, dar şi posibilitatea unei noi devastări pustiitoare, pentru această lume cu un echilibru ecologic atât de fragil. Iar dacă aceasta urma să aibă loc, lovitura dată onoarei deja serios fisurate a acestei ramuri a clanului Gooksyn-Gubru va fi cu mult mai puternică decât ar fi putut suporta cineva.

Şi, totuşi, ce putea să facă, într-o astfel de situaţie, Suveranul Bunei-Cuviinţe?

Ocupaţi cu propriile lor probleme de acasă, Stăpânii Stinghiei nu oferiseră încă niciun sfat folositor. Contaseră prea mult, se pare, ca expediţia Triumvirilor să topească asperităţile şi să ajungă la un consens prin propria lor înţelepciune. Dar procesul de topire ieşise prost, îngrozitor de prost!

Iar ei nu le puteau oferi nici măcar un sfat înţelept.

Suveranul Bunei-Cuviinţe simţea o tristeţe şi o disperare cu mult mai mari decât aceea a unui comandant de navă, obligat să-şi croiască drum cu arma printr-o mulţime, sau a unui preot menit să fie martor al unui sacrilegiu.

Pierderea era intensă, personală şi destul de veche, raportată la spiritul rasei. Adevărat că penele care creşteau pe dedesubtul celor albe erau acum roşii. Dar existaseră şi înainte regine Gubru care atinseseră feminitatea fără consensul şi ajutorul celorlalte două, care să fi dorit să împărtăşească cu ea plăcerea, onoarea şi gloria.

Marea ei ambiţie se îndeplinise, dar era o privelişte sterilă, solitară şi cumplit de amară.

Suverana Bunei-Cuviinţe îşi vârî ciocul sub aripă şi plânse uşor, în felul specific rasei ei.

100
ATHACLENA

— Plante vampir!, rezumă Lydia Mecue.

Stătea în picioare şi privea către cei doi soldaţi ai Infanteriei Marine terestre, cu pielea sclipindule sub multiplele straturi pictate drept camuflaj.

Chestia asta, sperau ei, urma să-i protejeze de detectarea prin raze infraroşii şi de noul detector de rezonanţă al inamicului.

„Plante vampir? gândi Athaclena uimită. Asta da, metaforă!”

Clătină din cap, în timp ce turna cam un litru de fluid roşu purpuriu în apele întunecate ale unui mic bazin, în care îşi îngrămădeau tijele sute de mici plante agăţătoare. Prin miile de tije şi prin milioanele de ramificaţii, semnalul se răspândea aproape instantaneu în toate punctele de contact.

Aproape simultan în alte zeci de poieniţe, alte grupuri executau aceleaşi gesturi ritualice, iar acest lucru îi amintea Athaclenei de basmele puilor-de-lup, de ritualurile lor magice din pădurile fermecate şi de incantaţiile mistice.

Dacă va avea vreodată ocazia, ar trebui să-şi amintească şi să-i spună tatălui ei despre puterea analogiei.

— Într-adevăr, îi răspunse Locotenentului. Sărmanii cimpanzei aproape că au devenit stafii tot donând sânge, pentru realizarea scopurilor ce ni leam propus. Cu siguranţă că există şi moduri mai subtile de a face acest lucru, dar niciunul nu ne este accesibil în scurtul timp de care mai dispunem.

Lydia mormăi aprobator şi dădu din cap. Femeia încă se mai afla în conflict cu propria-i conştiinţă. Admitea, în mod logic, că rezultatele ar fi fost catastrofale, dacă maiorul Prathachulthorn ar fi

rămas la comandă, cu câteva săptămâni în urmă. Evenimentele care urmaseră dovediseră că Athaclena şi Robert avuseseră dreptate. Însă locotenentul nu se putea împăca prea uşor cu ideea că-şi încălcase jurământul.

În ultimele săptămâni, acele două femei începuseră să se împrietenească. Stăteau ore în şir de vorbă, împărtăşindu-şi sentimentele faţă de Robert Oneagle. Atunci însă când adevărul despre răzvrătire şi despre răpirea maiorului ieşise la iveală, o adevărată prăpastie se căscase între ele.

Lichidul purpuriu se învolbura printre rădăcinuţele subţiri. Era evident că plantele semi-mobile reacţionau deja, atrăgând noile substanţe oferite drept hrană, în circuitul biologic.

Nu mai era timp pentru niciun fel de speculaţii inteligente, dar cronofage. Ascultând raportul Sylviei, mintea i se oprise, în mod direct, asupra unei soluţii destul de primitive, dar – spera – eficientă.

„Hemoglobina! Invadatorul Gubru dispune de detectoare care pot urmări rezonanţa constituentului primar al sângelui pământenilor. Pentru a atinge o asemenea sensibilitate, dispozitivele trebuie să fie îngrozitor de scumpe!”

Dacă nu găseau urgent o cale să contracareze ameninţarea noii arme, risca să rămână, în scurt timp, singura fiinţă inteligentă din munţi.

Aşa că o găsise. Drastică şi simbolică, în acelaşi timp. Unitatea ei de gherilă, care continua să se adune acum în jurul ei, şovăind din cauza epuizării, donase atât de mult sânge, încât unii cimpanzei găsiseră cu cale să-i schimbe porecla din „general” în aceea de „contesă”. Când îi spunea în felul acesta, pe ascuns, îşi dezgoleau caninii şi băteau cu unghia arătătorului în ei.

Din fericire, mai dispunea de ajutorul câtorva dintre cimpanzeii-tehnicieni – parte din cei ce-l ajutaseră pe Robert să împrăştie microbii cu care să infesteze aparatura inamică – care o sprijineau

în conducerea la bun sfârşit a acestui eveniment prea puţin obişnuit şi – realiza ea – insultător la adresa moravurilor terestre.

— Să încercăm să folosim molecule de hemoglobina din sângele recoltat pentru a le determina pe plantele-curier să le absoarbă. Nu pot decât să sper că noua combinaţie va fi pe gustul lor. Nu ne mai rămâne decât să ne rugăm ca ele să o transfere cât mai repede posibil.

Un cimpanzeu mesager se apropie şi-i şopti ceva la ureche locotenentului Mecue. Acesta se apropie, la rându-i, de Athaclena.

— Maiorul e aproape gata, îi comunică. Iar cercetaşii tăi spun că au de detectat nave aeriene apropiindu-se de acest traseu.

Athaclena dădu din cap.

— Am cam terminat pe aici. Nu ne mai rămâne decât să plecăm. Vom afla ce ne interesează, în următoarele ore.

101
GALACTICII

— Acolo! Am depistat o concentrare, o adunare, o îngrămădire a blestematului, a neruşinatului duşman! Atenţie, puii-de-lup fug într-o direcţie, pe care aparatele noastre au identificat-o deja. Acum, vom putea să-i lovim, să ne repezim, să năvălim, să-i înfrângem!

Detectoarele speciale semnalau cu precizie urmele convergente ale celor urmăriţi, îndepărtându-se prin inima pădurii. Suveranul Razei şi Ghearei dădu un ordin şi una din brigăzile de elită a soldaţilor Gubru se năpusti asupra micii văi, unde prada căzuse neştiutoare, în cursă.

— Captivi, ostatici, noi prizonieri, pentru a-i interoga… asta vreau!

102
Maiorul PRATHACHULTHORN

Momeala rămânea invizibilă. Cursa lor conta în ceva mai mult decât acel flux abia detectabil de molecule complexe, scurgându-se prin reţeaua întortocheată, dantelată a vegetaţiei. De fapt, maiorul Prathachulthorn nici nu avea de unde să ştie cu siguranţă că se găsea deja acolo.

Se simţea, pur şi simplu, idiot, montând mitraliere şi punând la cale ambuscadele pe pantele care dădeau spre o serie de bazine, într-o vale insignifiantă şi nestrăbătută până în acel moment.

Şi, totuşi, exista ceva, care nu-l făcea să abandoneze: exista un fel de „ce" poetic în această situaţie bizară. Dacă şmecheria funcţiona, cu puţin noroc, în scurt timp, va avea din nou bucuria luptei adevărate.

Iar dacă nu funcţiona, ei bine, atunci îi era foarte clar că avea să aibă satisfacţia sugrumării unui anume gât străin, oricare ar fi fost consecinţele viitoare asupra carierei şi vieţii sale.

— Ferig! zbieră către unul din soldaţi. Nu mai scârţâi!

Caporalul verifică rapid întregul echipament, pentru a se asigura că nu se atinsese cu nimic de niciunul dintre multiplele monostraturi, care-i dădeau pielii sale o tentă verzuie, bolnăvicioasă. Noul material fusese realizat în mare grabă, în speranţa că se va dovedi suficient de eficient, pentru a bloca accesul aparaturilor inamice la identificarea hemoglobinei din venele lor.

Exista, desigur, şi posibilitatea ca informaţiile asupra acestei probleme să fie complet greşite. La acest capitol, maiorul nu avea decât asigurarea

formală, dată de cimpanzei şi de acea blestemată de tymbrimiană.

— Dom' le maior! şopti un soldat cimpanzeu de alături. În noua culoare verde cadaveric, blana sa arăta încă şi mai neplăcut decât de obicei. Dom'le maior, acolo, deasupra copacilor, se mişcă ceva…

Prathachulthorn dădu din cap că a auzit mesajul şi făcu un gest cu mâna, în ambele direcţii.

„Ei bine, îşi spuse, trebuie să recunosc că unii dintre cimpanzeii ăştia devin destul de repede soldaţi bunicei ai acestei armate neregulate".

O serie de bubuituri se succedară cu repeziciune, scuturând frunzişul ce înconjura valea, urmate de aproape de sunetul ascuţit al navelor care treceau în zbor. Măturară, în scurt timp, întreaga suprafaţă a văii, la nivelul vârfurilor copacilor, urmând linia sinuoasă a crestelor din apropiere, cu precizia unor computere.

Exact la momentul potrivit, soldaţii Ghearei şi trântorii ce-i însoţeau se paraşutară din lungile fuzelaje, purtătoare de trupe, căzând liniştiţi către o anumită poiană din junglă, identificată cu precizie. Copacii care o înconjurau erau bine cunoscuţi oamenilor şi cimpanzeilor, pentru felul gurmand în care se manifestau faţă de o anumită substanţă chimică, transportată până la ei de reţeaua-curier a plantelor agăţătoare. Numai că, de astă dată, curierii aduseseră altceva. O substanţă, oarecum similară, dar provenind din venele pământenilor.

— Aşteptaţi, şopti maiorul. Aşteptaţi, băieţi!

Aproape imediat, efectele apropierii maşinilor gravifice se făcură simţite şi asupra celor ascunşi în tranşee. Brusc, la orizont îşi făcu apariţia o navă de război, care se apropia planând încet, până la câteva sute de metri.

Maiorul înghiţi în sec. Aici, se afla o ţintă care merita orice sacrificiu!

Dacă până acum singura problemă fusese aceea de a şti cu siguranţă că vor veni, în acest moment

nu mai rămânea decât imaginea luptei.

Aruncătoarele de flăcări erau nişte arme minunate, dar nu tocmai deplasabile.

Trebuia să le instaleze cu mult timp înainte. Iar elementul surpriză era întotdeauna esenţial.

— Aşteptaţi, încă! şopti din nou, privind cu dragoste la nava uriaşă ce continua să se apropie. Să nu vă vadă!

La sol, undeva în faţă, soldaţii Ghearei ciripeau dezamăgiţi că nu dăduseră încă peste niciun duşman, nici măcar peste vreun amărât de cimpanzeu civil, pe care să-l captureze şi să-l expedieze pentru interogatoriu.

Exista riscul ca, în orice clipă, vreunul din soldaţi să descopere adevărul. Totuşi, Prathachulthorn îşi muşcă buzele, încercând să stăpânească nerăbdarea şi le şopti, din nou, răbdător:

— Încă un moment, băieţi, vă rog, încă un moment.

Dar pesemne că vreunul dintre pistolarii cimpanzei îşi pierduse răbdarea şi primele fulgere izbucniră brusc de pe înălţimi, din partea opusă a văii. În secunda următoare, trei linii de tir se încrucişau cu răutate pe deasupra, iar maiorul se văzu nevoit să se lase în jos şi să-şi acopere capul.

Apoi, strălucirea orbitoare păru să-i pătrundă de-a dreptul prin ceafa, orbindu-i centrii nervoşi ai vederii. Bucăţi de imagini alternară cu rapiditate cu valuri de gheaţă, urcând din adâncul stomacului. Pentru o clipă, se simţi de parcă un flux de gravitaţie anormală încerca să-l ridice de la sol. Unda de şoc îl izbi, surprinzându-l complet nepregătit.

Dură aproape o eternitate până ce reuşiră să-şi ridice iar privirile în sus. Nori de praf şi de nisip fin li se strecurau printre pleoape, silindu-i să clipească des. Peste tot, zeci de trunchiuri răsturnate şi plante agăţătoare arătând de parcă ar fi fost tocate prin maşină. O suprafaţă ofilită marca

locul unde cu foarte puţin timp înainte plutise crucişătorul inamic. O ploaie de rămăşiţe fierbinţi continua însă să cadă pretutindeni, aprinzând flăcări pe locurile de impact.

Maiorul rânji şi lansă semnalul luminos, pentru a marca începutul înaintării. Câteva din aparatele de zbor de la sol fuseseră distruse de unda de şoc. Trei dintre ele reuşiră să se ridice în aer şi se îndreptară în mare viteză către punctele din care fuseseră lansate rachetele. Soarta bătăliei era însă demult decisă: piloţii încă nu aveau habar că se pregăteau nu să-i înfrunte pe soldaţii de ocazie ai lui Robert Oneagle, ci pe infanteriştii marini tereştri. Era de-a dreptul uluitor ce putea să facă o simplă carabină-sabie de captură, în nişte mâini care ştiau exact cum s-o folosească!

Foarte curând, alte trei izbucniri de vâlvătaie marcară solul poienii.

Cimpanzeii înaintau în salturi şi, imediat, se încinse de-a lungul întregii văi o cumplită luptă corp la corp, marcată ici şi colo de razele strălucitoare ale laserelor, de alicele puştilor şi de săgeţile arcurilor şi arbaletelor, trase de foarte aproape. Când toată suflarea din vale se abandonă urii, lovind aproape la întâmplare, Prathachulthorn ştiu că victoria era de partea lor.

„Nu pot lăsa toată gloria pe mâna acestor localnici bicisnici!”, gândi el în ultima clipă şi ţâşni din adăpost, alăturându-se vânătorii pornite printre copaci, în timp ce ariergarda invadatorilor se chinuia să acopere retragerea celor ce scăpaseră din măcel.

Şi câtă viaţă mai avuseseră ulterior de trăit, cimpanzeii au tot povestit ulterior despre incredibila scenă la care asistaseră cu uluire: o siluetă de un verde pal, cu o haină de camuflaj şi o barbă mare, înaintând masivă printre copaci şi înfruntându-i pe soldaţii Gubru, înarmaţi până-n dinţi, cu un simplu cuţit. Se părea că nimic nu-l putea opri pe dezlănţuitul maior şi, într-adevăr,

nicio fiinţă vie din valea-capcană nu-i putuse ţine piept.

Fusese nevoie ca un trântor-robot stricat şi repus în funcţiune de circuitul de autoreparare să intervină, realizând, probabil, o conexiune logică între prăbuşirea finală a aparatelor Gubru şi această înfricoşătoare creatură, care părea să resimtă o bucurie euforică în mijlocul luptei. Sau poate că nu fusese altceva decât un simplu reflex final, o comandă mecanico-electrică lipsită de motivaţie raţională. Oricum, aşa îl găsiseră după stingerea ultimelor zgomote ale bătăliei, la câţiva paşi de trântor, cu mâinile în jurul unui gât cu guler de pene, sugrumând ceea ce urase cel mai mult în lumea asta, şi cu un rânjet amar pe buzele vinete.

103
ATHACLENA

„Aşa deci!”, oftă ea uşurată, atunci când cimpanzeul mesager îi aduse, emoţionat, vestea fericită despre victoria totală.

Era cea mai mare lovitură a insurgenţilor.

„Într-un fel, Garth însăşi a devenit cel mai mare aliat a nostru. Ţesătura ei biologică este rănită, dar mai ascunde încă o putere subtilă”.

Invadatorii Gubru fuseseră momiţi în capcană de fragmente de ţesut ale cimpanzeilor donatori şi de hemoglobina umană. La drept vorbind, Athaclena era extrem de surprinsă că un plan improvizat cu atâta viteză funcţionase perfect. Succesul său dovedea cât de absurdă era superdependenţa duşmanului de fierătăniile sale supersofisticate.

„Acum, trebuie să hotărâm care va fi pasul următor.”

Locotenentul Mecue îşi ridică privirile din raportul adus de mesager.

O clipă, ochii li se întâlniră şi se împărtăşiră într-o comuniune fără cuvinte.

— Mai bine mă duc acolo, spuse Lydia în cele din urmă. Va trebui reorganizată compania, sortat echipamentul capturat… Acum, eu sunt comandantul.

Athaclena încuviinţă din cap. Nu simţea niciun fel de milă faţă de Prathachulthorn, dar evidenţele o obligau să recunoască faptul că acesta fusese, într-adevăr, ceea ce afirmase dintotdeauna – un luptător.

— Unde crezi că vor lovi data viitoare?

— Nu pot să ghicesc, mai ales acum, după ce le-am dat peste cap principala metodă de a ne depista.

În ultima perioadă, au acţionat de parcă a început să le lipsească timpul.

Lydia se încruntă.

— E sigur că flota thennaniană se află pe drum?

— Oficialii Institutului Elitelor vorbesc necifrat despre acest lucru, pe calea undelor. Thennanienii vin să-şi pretindă drepturile asupra noilor lor clienţi. Şi, ca o parte a înţelegerii cu tata şi cu Terra, sunt obligaţi să ne ajute să-i expulzăm pe Gubru din acest sistem.

Athaclena resimţea încă un fel de admiraţie amestecată cu spaimă, faţă de dimensiunile pe care funcţionase, fără greş, planul tatălui său.

Când începuse criza, cu aproape un an garthian în urmă, fusese destul de clar că nici Terra, nici Tymbrimi nu puteau să ajute aceste colonii îndepărtate.

Ca marea majoritate a Galacticilor, moderaţii erau atât de lenţi şi de judicioşi, încât nu prea existau speranţe să-i convingă să intervină. Uthachalthing sperase să-i poată îmbrobodi pe thennanieni să scoată castanele din foc, asmuţindu-i pe duşmanii Terrei unul împotriva celuilalt.

Planul reuşise dincolo de aşteptările lui, din cauza unui factor pe care Uthachalthing nu avusese de unde să-l cunoască – gorilele. Migrarea lor în masă către Colina Ceremonialului fusese provocată de schimbul S'USTRU'THOON aşa cum crezuse ea iniţial? Sau Marele Examinator al Institutului avusese dreptate atunci când declarase că însuşi destinul aranjase ca această nouă rasă client să se găsească la timpul şi la locul potrivit pentru a realiza alegerea? Cumva, Athaclena avea certitudinea că niciodată nu vor afla mai mult, în această problemă.

— Deci thennanienii vin să-i gonească pe invadatorii Gubru! Lydia Mecue nu ştia ce să creadă despre această situaţie. Am câştigat, nu-i aşa? Adică, vreau să spun că Gubru nu vor putea rezista aici la infinit. Chiar dacă ar reuşi asta din

punct de vedere militar, şi-ar pierde aşa de mult din reputaţie în faţa celor Cinci Galaxii, încât, până la urmă, moderaţii se vor supăra şi se vor mobiliza.

Perceperea fenomenului în ansamblul său de către pământeancă se dovedea impresionantă. Athaclena încuviinţă din cap.

— Se pare că actuala lor situaţie reclamă negocieri. Aceasta implică însă, din partea lor apelul la logică. Şi tare mă tem că militarii Gubru se comportă în mod iraţional.

Lydia se înfiora.

— Un asemenea adversar este de departe cu mult mai periculos decât unul raţional. El nu va acţiona în afara propriului interes.

— Ultimul apel venit din partea tatălui meu arată că invadatorii sunt foarte divizaţi.

Emisiunile radio ale Institutului Local al Elitelor constituiau în prezent cea mai bună sursă de informaţii a luptătorilor gherilei. Robert, Fiben şi Uthachalthing contribuiseră, pe rând, la ridicarea moravului luptătorilor din munţi, adăugând, în mod sigur, în felul acesta, o cauză în plus la iritabilitatea crescândă a invadatorilor.

— Ar trebui să acţionăm, presupunând că s-a terminat cu fineţurile şi cu respectarea statutului de legalitate galactic.

Femela soldat suspină uşor.

— Dacă opinia Galactică nu mai contează pentru ei, asta înseamnă că ar putea folosi chiar armele spaţiale aici, la suprafaţa planetei. Mai bine am pune la punct un plan de dispersare pe un spaţiu cât mai mare cu putinţă!

— Hmm, da. Athaclena dădu din cap. Dacă folosesc însă bombe cu napalm, s-a terminat. De asemenea arme nu se poate ascunde nimeni, nicăieri. Nu am puterea să-ţi comand trupele, locotenente, dar, personal, mai degrabă aş muri, executând un gest îndrăzneţ, unul care să pună capăt acestei nebunii, odată pentru totdeauna, decât să-mi sfârşesc zilele îngropându-mă în nisip,

precum scoicile voastre pământene, aşteptând ca situaţia să se lămurească de la sine.

În ciuda gravităţii situaţiei, Lydia Mecue zâmbi larg. O nuanţă de ironie apreciativă dansă de-a lungul aurei ei simple.

— Nu scoici, o corectă ea. Struţi. Păsările acelea mari, numite struţi, sunt cele ce-şi îngroapă capetele în nisip. Acum, de ce nu-mi spui tot ce ai de gând?

104
GALACTICII

Thennanianul Buault îşi umfla la maxim creasta şi îşi aranja vârfurile strălucitoare de la coate, înainte de a păşi afară, pe puntea marelui vas de război „Athanasfire”. Delegaţia pământeană îl aştepta în linişte lângă ecranul panoramic, pe care era afişată în culori scânteietoare, dispunerea flotei, în spaţiu. Conducătorii oamenilor, o femeie în vârstă, ai cărei cârcei palizi sclipeau pe alocuri în culoarea galbenă a soarelui, se înclină într-un elegant unghi ascuţit, corect din toate punctele de vedere. Buault replică printr-o plecăciune ţeapănă a mijlocului. Apoi arătă către ecran.

— Amirale Alvarez, cred că v-aţi dat seama şi dumneavoastră deja că ultimele mine ale duşmanilor au fost îndepărtate. Sunt gata să transmit Institutului Galactic pentru Războaie civilizate că interdicţia de a pătrunde în acest sistem, instalată de invadatorii Gubru, a fost înlăturată, prin forţă majoră.

— Mă bucur să aud asta, răspunse femeia.

Zâmbetul ei omenesc, o dezgolire uşoară şi sugestivă a dinţilor, erau unul dintre gesturile ce puteau fi interpretate cu uşurinţă. Iar cineva atât de experimentat în privinţa afacerilor Galactice, aşa cum era legendara Helene Alvarez, cunoştea cu siguranţă efectul pe care expresia puilor-de-lup îl avea asupra altora. Mai mult ca sigur că se hotărâse să-l folosească, în mod conştient. Asemenea intimidări subtile jucau un rol uneori suficient de important, în jocul complex, oscilând permanent între bluff şi negociere.

Buault era destul de cinstit cu sine însuşi, pentru a admite că şi el o făcea adesea. Din acest motiv îşi umflase creasta impunătoare, înainte de a intra.

— Ne vom bucura să vedem din nou planeta Garth, continuă Alvarez.

Numai că sper să nu fim noi cauza declanşării a încă unui holocaust pe lumea asta nefericită.

— Ne vom strădui, cât vom putea, să evităm acest lucru. Şi, dacă ceea ce e mai rău, are totuşi loc, atunci întregul clan are să plătească.

— Puţin îmi pasă de pedepse şi compensări ulterioare! Aici sunt în joc viaţa unui popor întreg şi existenţa unei ecosfere deosebit de fragile.

Buault se abţinu să facă vreun comentariu.

„Trebuie să fiu mai atent, se gândi el. Nu trebuie, cu niciun preţ, să le reamintească celorlalţi thennanieni – apărătorii întregului Potenţial – că au datoria de a proteja lumi asemănătoare cu aceasta, către care ne îndreptăm”.

Era o situaţie destul de neplăcută ca tocmai ei să fie mustraţi de… de nişte… de puii-de-lup.

„Iar de acum înainte ei vor fi alături de noi, găsindu-ne cusururi şi criticându-ne. Iar noi va trebui să-i ascultăm, pentru că ei vor fi consorţii de etapă ai unui viitor client al nostru. Este numai unul dintre preţurile pe care va trebui să le plătim pentru a rămâne în stăpânirea acestei comori, pe care Kault a găsit-o pentru noi.”

Oamenii ceruseră grăbirea negocierilor, după cum se şi aşteptaseră, din partea unui clan care avea atât de disperată nevoie de aliaţi. Forţele thennaniene se retrăseseră deja din toate ariile de conflict cu Terra şi cu Tymbrimi. Dar pământenii cereau, cu neruşinare, mult mai mult, în schimbul ajutorului oferit la înălţarea noii rase client, numită „Gorila”.

De fapt, ei cereau, pur şi simplu, ca marele clan thennanian să se alieze cu disperaţii pui-de-lup şi cu maliţioşii de tymbrimieni. Şi asta, într-o perioadă în care teribila alianţă Soro-Tandu părea din ce în ce mai de neoprit, în drumul lor de invazie, pe cărările stelelor. Iar dacă le dădeau ascultare, thennanienii riscau propria lor anihilare.

Dacă ar fi fost după Buault, care se săturase până peste cap de pământeni, singurul răspuns la înjositoarea propunere ar fi fost să-i trimită la dracu', în iadul lui Ifni, şi să-şi caute acolo aliaţi.

Dar nu depindea de el. Acasă, exista încă de multă vreme, o minoritate care manifestase o puternică simpatie pentru clanul umanilor. Bomba lui Kault permitea răsturnări de de planuri politice neaşteptate, aducând în faţă, acea facţiune minoritară, într-un timp extrem de scurt.

În asemenea circumstanţe, Buault îşi imagina că este mult mai înţelept să-şi păstreze părerile numai pentru el. Unul dintre subcomandanţi se apropie de el şi salută.

— Am determinat poziţiile ocupate de flota de apărare Gubru, raportă.

Sunt amplasaţi destul de aproape de planetă. Disperarea este destul de neobişnuită. Computerele noastre logistice demonstrează că ne va fi foarte greu să străpungem acest tip de aglomerare.

„Hmm, da, medita Buault, examinând cu atenţie imaginile luate de foarte aproape. Un aranjament foarte inteligent, pentru o forţă militară cu efective limitate. Chiar original, aş putea spune. Şi extrem de nespecific luptătorilor Gubru."

— Nu contează! se înfurie. Chiar dacă nu vom descoperi nicio tactică adecvată, care să ne scutească de neplăceri, am venit aici cu o forţă militară mai mult decât suficientă, pentru a ne solicita drepturile chiar şi prin forţa brută, dacă se va dovedi necesar. Vor recunoaşte singuri, foarte curând, acest lucru. Vor trebui s-o recunoască!

— Bineînţeles, se arătă de acord amiralul pământean.

Dar nu părea deloc convinsă de asta, de fapt, era chiar îngrijorată.

— Suntem gata să ne apropiem de scutul lor exterior, raportă ofiţerul.

Buault încuviinţă repede din cap.

— Bine. Puteţi să începeţi. Din acel punct, vom putea să-l contactăm pe inamic şi să ne anunţăm, oficial, intenţiile.

Pe măsură ce navele se apropiau de limitele sistemului modestului soare galben, tensiunea la bord sporea exponenţial. Cu toate că thennanienii pretindeau că nu posedă puteri psihice, făcându-şi din asta un punct de mândrie, Buault simţea în ceafa privirea femeii pământene şi se întreba cum de era posibil să o găsească atât de intimidantă.

„Nu este decât un pui-de-lup!" îşi aminti el.

— Să rezumăm discuţia noastră, comandante? întrebă, în cele din urmă amiralul Alvarez.

Nu avea altă soluţie, decât să consimtă, desigur.

— Ar fi mai bine dacă am hotărî anumite lucruri înainte de sosirea lor şi dacă am citi proclamarea stării de asediu cu voce tare.

În sinea sa, Buault, stabilise deja că nu avea să semneze nicio înţelegere, până când nu se va fi sfătuit cu Kault. Ciudat lucru, thennanianul chiar, aspect care îl costase exilul pe această lume insignifiantă. Acum însă se părea că el făcuse miracole fără precedent. Iar puterea sa politică va fi uriaşă, după ce va reveni acasă.

Buault dorea să apeleze la competenţa lui, la aparenta lui abilitate în a înţelege aceste creaturi iritante.

Ajutoarele sale, însoţite de delegaţia umană, porniră spre sala de întâlniri, părăsind puntea. Înainte de a face la fel, Buault aruncă o ultimă privire asupra situaţiei prezente pe ecran, cercetând dispunerea pentru lupta pe viaţă şi pe moarte ce avea să urmeze. Aerul ieşea şuierând prin fantele respiratorii.

„Ce naiba plănuiesc avienii? Şi ce mă fac dacă aceşti blestemaţi de Gubru se dovedesc nebuni de-a binelea?"

105
ROBERT

În anumite sectoare din Port Helenia se aflau mai mulţi trântori-roboţi de gardă ca niciodată. Asigurau paza şi protecţia riguroasă a domeniilor stăpânilor lor, biciuind pe oricine îndrăznea să se apropie prea mult.

Prin alte părţi, situaţia se prezenta astfel, ca şi cum avusese loc o revoluţie. Afişele invadatorilor zăceau zdrenţuite prin şanţuri. Deasupra unui colţ de stradă, Robert zări un zid proaspăt ridicat, pentru a acoperi propaganda Gubru. Pictat în stilul unui Realism Focalist, el înfăţişa o familie de gorile, privind, cu o sensibilitate aparte, plină de speranţă, spre un orizont luminos. Stând alături, protector, indicându-le drumul către acel viitor luminos, se afla o pereche de neo-cimpanzei idealizaţi, cu frunte bombată. Evident, tabloul mai conţinea şi tandemul om-thennanian, vag conturaţi în fundal.

Robert găsi că făcuse un gest drăguţ din partea artistului că-şi amintise să-i includă şi pe ei în operă.

Naveta burduşită cu gărzi, în care se afla, trecu mult prea repede prin intersecţie, pentru ca el să poată observa prea multe detalii, dar îşi zise că aspectul femelei-cimpanzeu, aşa cum îl surprinsese artistul, nu o favoriza prea mult pe Gailet. Pe de altă parte, Fiben avea de ce să se simtă flatat.

În curând, sectoarele „libere” ale oraşului rămaseră în urmă, iar ei trecură spre vest, pătrunzând în ariile patrulate cu o disciplină strict militară.

Când aterizară, soldaţii Ghearei, care le asigurau protecţia, se grăbiră să iasă, apoi se înşirară pe două rânduri, privind cum Robert şi Uthachalthing

părăseau naveta, pregătindu-se să urce rampa care ducea spre noua şi impunătoarea Sucursală a Bibliotecii.

— Un aranjament destul de costisitor, nu? îl întrebă umanul pe tymbrimian. Vom reuşi să o păstrăm, dacă thennanienii îi expediază cu un şut în fund pe păsăroii ăştia tembeli în afara sistemului?

Uthachalthing ridică din umeri.

— Posibil. Şi, poate, chiar şi Colina Ceremonialului. Clanului tău i se datorează unele reparaţii, evident.

— Ai unele îndoieli, însă.

Uthachalthing rămăsese în pragul imensei încăperi boltite, examinând banca de date cubică, din mijloc.

— Dacă e numai asta… Voi aveţi o vorbă: nu e înţelept să-ţi numeri puii înainte de a fi întâlnit cocoşul.

Robert înţelese ce voia să spună celălalt. Însăşi înfrângerea invadatorilor cerea, poate, un preţ incredibil de mare.

— Adică, să-ţi numeri ouăle, mai înainte de a fi ouate, îi replică el tymbrimianului, dornic, ca întotdeauna să-şi îmbogăţească vocabularul, cu noi metafore în anglică.

De data asta însă, Uthachalthing nu îi mulţumi. Ochii săi larg deschişi păreau să scapere, în timp ce privea lung înapoi.

— Gândeşte-te bine la asta, îi recomandă.

Apoi, se adânci într-o discuţie prelungită cu şeful bibliotecii, Kantea.

Nereuşind să-i urmărească rapida Galactic 3, prea complicată pentru gustul său, Robert porni să facă înconjurul noii filiale, măsurând-o în lung şi-n lat şi examinându-i cu atenţie pe utilizatorii curenţi.

Exceptându-i pe cei câţiva membri din echipa Marelui Examinator, toţi ceilalţi ocupanţi erau avieni. Utilizatorii Gubru se îngrămădiseră în

partea stângă. Gungureau şi aruncau priviri dezaprobatoare către grupul cel mic, format aproape în totalitate din soldaţi. Militarii nu păreau cine ştie ce fericiţi din cauza asta, dar îşi ascundeau sentimentele cu o mândrie ţanţoşă, îndeplinindu-şi îndatoririle cu eficienţă, întorcându-le semenilor lor un dispreţ arogant.

Robert nu încercă să se ferească de privirile lor. Dimpotrivă, putea să spună că întreaga curiozitate ce se abătea asupra lui îi crea o stare de bună-dispoziţie. Era evident că toată lumea ştia cine este. Şi dacă numai simpla sa trecere prin zonă reuşea să creeze o pauză în munca lor, atunci cu atât mai bine.

Apropiindu-se de un grup de Gubru – panglicile colorate îi evidenţiau a fi membri în Casta Preoţească a Bunei-Cuviinţe – se aplecă într-un unghi pe care îl spera corect şi rânji larg, în timp ce întregul cârd ofensat se văzu obligat să se ridice şi să-i răspundă cu amabilitate.

În cele din urmă, descoperi o staţie de date, al cărei design îi era familiar. Uthachalthing era încă scufundat în discuţia cu bibliotecarul-şef, aşa încât se aşeză grăbit pe scaun, hotărât să vadă ce ar fi putut afla pe cont propriu. Progresă însă extrem de puţin, în decodare. Specialiştii avieni puseseră nenumărate sisteme-capcană, pentru a-i împiedica pe nepoftiţi să capete acces la informaţiile privitoare la spaţiul cosmic apropiat sau la flotele de luptă thennaniene, care se presupunea că se aflau pe aproape. În ciuda insuccesului iniţial, continuă să încerce. Timpul se scurse aproape pe nesimţite, în vreme ce el explora cu asiduitate reţeaua datelor curente referitoare la locurile unde-şi instalaseră invadatorii punctele forte ale apărării.

Atât de intensă îi era concentrarea, încât îi trebui ceva timp până să-şi dea seama că, în jurul său, sub cupola imensă a Bibliotecii, ceva se schimbase. Amortizoarele automate de sunet

împiedicaseră până atunci, cu eficienţă, vacarmul din ce în ce mai mare, să-i întrerupă concentrarea.

Nu însă în totalitate. Când îşi ridică privirile, atras de zgomotul perturbator, descoperi că gălăgioşii erau civili Gubru, care-şi vânturau braţele pufoase, formând grupuri compacte în jurul holo-tancurilor. Majoritatea soldaţilor se evaporaseră, pur şi simplu.

„Pe Garth, ce naiba de streche a intrat în ei?!”, se întrebă el.

Nu-şi imagina că invadatorilor le-ar face cumva plăcere să tragă cu ochiul peste umerii lor. Într-un fel, se simţea frustrat că nu îi spunea nimeni ce se petrecea. Pentru că orice-ar fi fost, era clar că ceva îl tulburase.

„Hei! realiză el. Poate că sunt ştirile locale!”

Manevră tastatura în aşa fel, încât să aibă aceea la o staţie video publică. Până de curând, cenzura fusese foarte severă, dar în timpul ultimelor zile, pentru că soldaţii se aflau departe, la datorie, reţele intraseră sub controlul Preţului şi Precauţiei. Acei birocraţi veşnic încruntaţi şi apatici abia reuşeau să asigure o disciplină modestă.

Ecranul pâlpâi de câteva ori, apoi lăsă să se vadă în prim-plan imaginea unui reporter-cimpanzeu emoţionat.

— …şi astfel, după ultimele rapoarte, se pare că ofensiva surpriză din munţii Mulun nu a reuşit să se declanşeze după cum sperau forţele de ocupaţie. Invadatorii Gubru par incapabili de a cădea de acord asupra modului în care să răspundă manifestului primit din partea forţelor ce se apropie.

Robert se întrebă dacă thennanienii se pronunţaseră deja, oficial, asupra intenţiilor lor. Era un lucru pe care toată suflarea îl aştepta de cel puţin două zile. În clipa următoare, un cuvânt îi atrase atenţia.

Din munţii Mulun, spusese?

— …acum, vom retransmite comunicatul pe care l-am citit în urmă cu cinci minute, sosit din partea comandamentului reunit al armatei de eliberare, care mărşăluieşte chiar în acele momente către Port Helenia.

Imaginea din holo-tanc se deplasă. Crainicul cimpanzeu dispăru şi, în locul său, apăru o imagine recent înregistrată, înfăţişând trei siluete stând în picioare pe fundalul unei păduri.

Robert se frecă la ochi. Cunoştea aceste feţe, pe două dintre ele chiar foarte bine. Una era a unui cimpanzeu numit Benjamin. Celelalte două aparţineau celor două femei pe care le iubea.

— …şi astfel îi provocăm pe opresorii noştri. În luptă, ne-am comportat bine, respectând legile Institutului Galactic pentru Războaiele Civilizate. Lucru care nu se putea afirma şi despre actualii noştrii duşmani, care au folosit arme interzise şi au ucis civili, din rândul populaţiei necombatante de pe această lume fragilă. Şi, cel mai rău lucru, ne-au înşelat.

Robert rămase cu gura căscată. Imaginea se schimbă din nou, pentru a arăta plutoanele de cimpanzei, care purtau pe umeri şi în braţe o combinaţie pestriţă de arme, mărşăluind dinspre pădure către câmpul deschis, însoţite de câţiva oameni, cu priviri fioroase. Aceea care vorbea acum în faţa camerei de luat vederi era Lydia Mecue, iubita sa umană. Alături stătea consoarta sa extraterestră şi Robert ştiu cu siguranţă cine compusese mesajul ce continua să fie transmis.

— Prin urmare, cerem să îi trimită pe cei mai buni dintre soldaţii lor, înarmaţi asemenea nouă, pentru a se întâlni cu luptătorii noştrii în câmp deschis, în Valea Sindului…

Pentru un moment, vasta sală fu cutreierată în toate direcţiile de ecoul vibraţiilor nepoliticoase, mai înainte ca amortizoarele să absoarbă vibraţiile şi să determine reinstaurarea liniştii. Oricum, nu se

mai putea face nimic pentru a împiedica răspândirea zvonului pe coridoare.

106
GAILET

— Şobolani împerecheaţi ce sunteţi! urlă Fiben, după ce auzi primele fraze din începutul declaraţiei.

Priveau cu toţii la un holo portabil, aşezat pe pantele Colinei Ceremonialului. Gailet gesticula, cerând să se facă linişte.

— Stai cuminte, Fiben şi lasă-mă să aud restul…

Înţelesul mesajului fusese însă evident din primele propoziţii.

Coloane de soldaţi ai armatei neregulate, purtând uniforme improvizate, din material de casă, mărşăluiau cu demnitate de-a lungul câmpiilor pustiite de iarnă. Două grupe de cavalerie se deplasau pe marginile perimetrului trupelor, asemenea unor descendenţi ai vreunui film de război de dinaintea Contactului. Cimpanzeii înaintau, rânjind nelinişteţi şi privind încruntaţi cerul, mângâindu-şi armele de captură sau fabricate de ei înşişi în munţi.

Atitudinea lor de neclintită hotărâre nu putea fi însă pusă la îndoială.

Când camerele se deplasară către imaginea iniţială, Fiben făcu o numărătoare rapidă.

— Ăştia sunt toţi, constată cu o veneraţie amestecată cu groază. Adică, socotind şi pierderile recente, sunt toţi cei care au avut parte de un minim antrenament. Mizează pe ultimul atu: totul sau nimic.

Îşi scutură capul.

— Sunt gata să-mi înghit cartea albastră, dacă reuşesc să-mi dau seama ce speră ea să realizeze cu asta.

Gailet privi în sus, către el.

— Care carte albastră? pufni ea. Trebuie să-ţi spun că întotdeauna a ştiut exact ce face, Fiben.

— Bine, dar rebelii din oraş au fost masacraţi chiar în Valea Sindului.

— Asta a fost pe vremuri, scutură femela din cap. Nu aveam habar de proporţia forţelor noastre. Nu obţinuserăm nici respect, nici statut legal. Oricum, de atunci nu a rămas niciun martor..

— Forţele din munţi au câştigat numeroase victorii. Au fost recunoscute oficial. Iar acum, scena e privită de toate cele Cinci Galaxii.

— Athaclena ştie ce face, repetă Gailet, încruntându-se. Numai că n-am aflat noi că lucrurile sunt atât de disperate.

Rămăseseră tăcuţi, preţ de câteva clipe, urmărind înaintarea lentă, a insurgenţilor, de-a curmezişul livezilor şi a câmpurilor pustii.

Tot Fiben fu acela care exclamă din nou.

— Ce? întrebă Gailet.

Privi către punctul de pe ecran, indicat de cimpanzeu, şi fu rândul ei să şuiere surprinsă.

Acolo, cu o puşcă-sabie în mâini, alături de ceilalţi soldaţi-cimpanzei, mergea cu paşi mari o persoană pe care o cunoşteau amândoi. Sylvie nu părea deloc stânjenită de arma ei. De fapt, părea singura oază de calm, în mijlocul neliniştii generale a celorlalţi.

„Cine şi-ar fi închipuit? gândi Gailet. Cine ar fi crezut aşa ceva despre ea?”

Continuară să privească. Oricum, altceva nu putea face.

107
GALACTICII

— Situaţia trebuie tratată cu delicateţe, grijă şi corectitudine! proclamă Suveranul Bunei-Cuviinţe. Dacă se va dovedi necesar, îi vom înfrunta unul contra unul.

— Dar cu ce cheltuială! se tângui Suveranul Preţului şi Precauţiei. Cu ce pierderi previzibile!

Încet, înalta preoteasă coborî de pe stinghia sa şi fredona uşor în direcţia birocratului.

— Consens, consens… împărtăşeşte împreună cu mine viziunea armoniei şi înţelepciunii. Clanul nostru a pierdut deja mult aici şi se află într-o primejdie încă şi mai teribilă – aceea de a pierde tot. Noi însă nu am pierdut acel lucru ce ne va întări chiar şi pe perioada lungii nopţi ce va urma, a întunericului cumplit – nobleţea şi onoarea noastră.

Începură să se legene împreună. Începu să se înalţe o linie melodică simplă, aproape lirică.

— Zooon…

Ah, dacă ar fi fost aici acum puternica lor treime!

Fuzionarea părea atât de aproape. Îi trimiseseră un mesaj Suveranului Razei şi Ghearei, îndemnându-l să se întoarcă repede şi să li se alăture, să devină, în sfârşit, un singur tot.

„Cum – se întrebă ea – cum poate el să reziste, ştiind dinainte concluzia, dându-şi seama că soarta lui este să-mi fie mascul? Cum poate cineva să fie atât de încăpăţânat? Noi trei putem fi fericiţi!”

Un mesager adusese însă ştirea ce-i umpluse de jale. Crucişătorul de luptă ancorat în golf se ridicase şi pornise spre interiorul ţinutului, cu escorta sa. Suveranul Razei şi Ghearei se hotărâse să acţioneze de unul singur.

„Am fi putut fi fericiţi…”, se jeli marea preoteasă.

108
ATHACLENA

— Ei bine, acesta poate fi răspunsul la cererea noastră, comentă Lydia, resemnată.

Privi în direcţia pe care i-o indica Lydia Mecue, acolo unde norii fragmentaţi şi ceaţa întunecau parţial orizontul vestic. Deja mai mulţi cimpanzei gesticulau şi se uitau în acea direcţie. Abia apoi reuşi să zărească sticlirea îndepărtată a navei zburătoare. Şi, brusc, percepu forţele duşmane care se apropiau.

Confuzie… hotărâre… fanatism… regret… dezgust… O harababură de nuanţe străine, de sentimente ciudate o bombarda din direcţia navei.

Un lucru părea însă clar: invadatorii Gubru soseau cu o putere armată vastă şi copleşitoare.

Treptat, punctul se diviza, devenind o mulţime de nave mici.

— Crede că ai dreptate, Lydia, îi răspunse prietenei ei. Se pare că, într-adevăr acesta este singurul răspuns la provocarea noastră.

Femela soldat înghiţi în sec.

— Să ordon împrăştierea? Poate că unii dintre ei ar putea scăpa.

Vocea îi era însă plină de îndoială. Athaclena scutură din cap.

Deasupra i se formă un ghiph trist.

— Nu. Trebuie să jucăm până la capăt. Adună toate unităţile. Cavaleria i-a adus pe toţi acolo, în vârful dealului?

— Există vreun motiv special, pentru care ar trebui să le uşurăm munca? Deasupra cârceilor unduitori glyph-ul refuza să se transforme într-unul marcând disperarea.

— Da, răspunse. Există un singur motiv. Cel mai bun din întreaga lume.

109
GALACTICII

Comandantul adjunct al soldaţilor Ghearei privea armata zdrenţăroasă a insurgenţilor pe un holo-ecran şi-l asculta pe înaltul său comandant ţipând de încântare.

— Vor arde, se vor transforma în fum, în cenuşă, sub focul nostru mistuitor! Comandantul adjunct se simţi profund nefericit din cauza limbajului netemperat, lipsit de adecvata judecată şi cumpănire a consecinţelor, folosit de superiorul său. El ştia în adâncurile fiinţei sale că şi cele mai strălucite planuri militare nu puteau să aibă niciun fel de efect palpabil, în final, dacă nu se luau în considerare chestiuni esenţiale, cum ar fi preţul, precauţia şi buna-cuviinţă. Echilibrul constituia esenţa consensului, baza supravieţuirii.

Şi, totuşi, provocarea lansată de pământeni fusese onorabilă. Şi existau pentru ea mai multe căi de rezolvare: putea fi, pur şi simplu, ignorată.

Sau i se putea da curs, utilizând numai un excedent decent de forţă militară, în niciun caz nu trebuia răspuns, aşa cum plănuia s-o facă acum comandantul său concentrând întreaga putere militară asupra regiunii. Considera această metodă ca fiind de un extremism nejustificat.

Apoi, realiză că, de fapt, începuse să se gândească la Suveranul Razei şi Ghearei ca la un „el” oarecare. De acord, era un conducător strălucitor, de obicei, dar în aceste clipe se dovedea un prinţ orb în faţa adevărului. Iar faptul că-şi permitea să-l judece în felul acesta îi producea comandantului adjunct aproape o stare de durere fizică. Conflictul era adânc, săpând în conştiinţă şi în viscere.

Uşile principalului lift se deschiseră şi pe puntea de comandă păşi un trio de mesageri cu pene albe – un preot, un birocrat şi unul dintre ofiţerii care dezertaseră la ceilalţi Suverani. Se îndreptară cu paşi mari în direcţia amiralului şi îi atinseră o cutie meşteşugită din lemn scump, încrustat.

Tremurând de surescitare, Suveranul Razei şi Ghearei ordonă să fie deschisă.

Înăuntru se găsea o pană luxuriantă, de un roşu irizat pe toată lungimea ei, cu excepţia vârfului.

— Toate sunt minciuni! înşelătorii! Păcăleli evidente! ţipă amiralul şi izbi cutia în braţele tremurânde ale mesagerilor.

Comandantul adjunct privi lung pana care plutea învârtejindu-se în curenţii creaţi de circulatoarele din aer, înainte de a se opri pe punte. I se păru un sacrilegiu să o lase acolo, dar nu îndrăzni să se apropie şi să o culeagă.

Cum putea amiralul să ignore un semn ca acesta? Cum putea să refuze să accepte existenţa umbrelor bogate albastre, ce i se răspândeau din ce în ce mai mult pe propriul lor spate?

— Topirea se poate inversa din nou! ţipă iar Suveranul. Se poate reface, dacă vom câştiga lupta!

Numai că acum ceea ce propunea el nu era o victorie, ci un măcel, realiză adjunctul.

— Pământenii se adună, se strâng, se deplasează împreună pe culmea unui deal, raportă unul dintre scunzi. Ne oferă, ne expun, ne prezintă o ţintă unică, simplă.

Comandantul adjunct suspină. Nu era nevoie să fii preot, ca să-ţi dai seama ce înseamnă asta. Realizând că nu va avea loc o luptă dreaptă, aşa cum ceruseră, pământenii se adunau la un loc pentru o luptă dreaptă, aşa cum ceruseră, pământenii se adunau la un loc, pentru a-şi simplifica moartea. Din clipa în care pricepuseră că vieţile lor nu mai valorau nimic, adoptaseră un

anumit motiv, pentru a se sacrifica astfel. Singurul motiv posibil.

„O fac, ca să protejeze fragilul ecosistem ale acestei lumi. În definitiv şi înainte scopul lor era să protejeze acesta planetă."

Adjunctul percepea în apropiata victorie o înfrângere amară.

Vicleşugul fusese perfect: fuseseră forţaţi să aleagă între putere şi onoare.

Pana purpurie îi captivase întreaga atenţie, culoarea ei înfierbântându-i sângele.

— Îmi voi pregăti soldaţii pentru luptă şi coborâm să-i înfruntăm pe duşmani, sugeră el cu îndrăzneală şi speranţă. Vom coborî, vom avansa, vom ataca de la egal la egal, uşor înarmaţi şi fără roboţi.

— Nu! Nu-ţi dau voie, n-ai s-o faci! Rolurile pe care le-am distribuit cu atenţie forţelor mele sunt altele. Am nevoie de ele, de toate, pentru când va trebui să-i înfruntăm pe thennanieni! Nu vom face o risipă inutilă.

— Şi acum, bagă de seamă la ce ţi-am spus! în acest moment, în acesta clipă, pământenii de jos vor îndura, vor suporta, vor simţi din plin răzbunarea mea justă! strigă Suveranul. Ordon să fie pregătite armele de distrugere în masă! Vom cauteriza acesta vale, apoi pe următoarea şi pe următoarea, până când toată viaţa din aceşti munţi…

Ordinul nu a mai apucat niciodată să fie terminat. Comandantul adjunct al Ghearei clipi o dată, apoi scăpă pistolul-sabie pe punte. Clinchetul metalului fu urmat îndeaproape de un dublu zgomot, produs de izbirea mai întâi a capului, apoi a trunchiului fostului comandant pe podea.

Comandantul adjunct se înfiora: aşa cum stătea acolo, jos, corpul lăsă vederii, în mod clar, umbrele irizate ale regalităţii. Apoi sângele amiralului mânji penajul albastru princiar şi se

împrăştie de-a curmezişul punţii, întâlnindu-se, în sfârşit, cu pana purpurie a reginei sale.

Comandantul adjunct se răsuci către subordonaţii săi năuciţi.

— Informaţi, spuneţi, transmiteţi Suveranului Bunei-Cuviinţe că m-am pus sub stare de arest, pe tot parcursul hotărârii consecinţelor, rezultatului, hotărârii sorţii mele. Raportaţi Majestăţilor lor că ceea ce este de făcut trebuie făcut.

Pentru o bucată de timp, în virtutea inerţiei şi a nesiguranţei, forţa armată Gubru continuă să se îndrepte spre vârful dealului, pe care erau adunaţi pământeni, în aşteptare.

Pe puntea de comandă nu vorbea nimeni. Toţi aşteptau neclintiţi un semn invizibil.

Când, în cele din urmă, raportul sosi, nu făcu deja să confirme ceea ce ei deja ştiau de câtva timp. Un văl negru, de doliu, coborâse peste întreaga administraţie Gubru. Fostul Suveran al Bunei-Cuviinţe şi fostul Suveran al Preţului şi Precauţiei fredonau împreună un cântec funebru pentru a putea cinsti pierderea suferită.

Ce speranţe mari, ce perspective minunate îşi făcuseră în privinţa acestui loc, a acestei planete, a acestui punct lăsat pradă uitării, în necuprinsul Spaţiului! Stăpânii Stinghiei plăcuseră, vai, atât de atent cuptorul corect, creuzetul adecvat şi ingredientele potrivite – trei dintre cele mai bune, dintre cele mai adecvate produse ale manipulării genetice, cele mai reprezentative produse ale lor.

„Am fost trimişi să aducem acasă un consens, gândi noua regină. Şi iată că acest consens a venit. Este numai cenuşă. Am greşit crezând că acesta era timpul să luptăm pentru măreţie.”

O mulţime de factori concuraseră, în obţinerea unui asemenea rezultat. Ah, dacă nu ar fi murit primul candidat al Preţului şi al Precauţiei! Dacă măcar nu ar fi fost păcăliţi de două ori de şmecheriile tymbrimianului şi de „garhienii” lui… Dacă pământenii nu ar fi dovedit acea şiretenie de

lup şi de acea insistenţă de a le urmări orice slăbiciune! Ca de exemplu, în această ultimă manevră, care-i obligase pe soldaţi să opteze pentru dezonoare şi regicid…

„Dar nu există accidente, îşi spuse ea. Ei nu ar fi putut profita, dacă noi am fi făcut greşeli."

Aceasta era, de altfel, consensul pe care urmau să-l raporteze Stăpânilor Stingiei. Vor raporta că au existat slăbiciuni, eşecuri, greşeli, pe care această expediţie nefericită le-a testat, aducându-le la lumină, pentru ca alţii să se ferească de ele.

Va constitui o informaţie valoroasă.

„Măcar atâta lucru, drept consolare pentru ouăle mele sterile, nefertile", gândi ea, în timp ce-şi consola ultimul partener şi iubit, care-i mai rămăsese.

Se răsuci şi dădu o comandă scurtă mesagerilor.

— Transmiteţi-i comandantului adjunct iertarea, amnistia noastră şi ordonaţi chemarea la bază a forţelor armate.

În scurt timp, crucişătoarele făcură cap compas în sens invers şi reveniră acasă, lăsându-i stăpâni pe munţi şi pe văi pe aceia pe care păreau să le iubească atât de mult.

110
ATHACLENA

Cimpanzeii se holbară uluiţi în urma navelor, realizând că moartea părea să se fi hotărât să-i ocolească. Lydia Mecue clipi de câteva ori, în direcţia ultimelor crucişătoare, ce se micşorau către linia orizontului, şi îşi scutură capul.

— Ai ştiut dinainte, îi spuse Athaclenei.

Repetă acuzaţia cu şi mai multă înverşunare:

— Ai ştiut!

Athaclena zâmbi. Cerceii îi trasau prin aer urme slabe şi triste.

— Să spunem că am crezut că era o posibilitate, îi răspunse, într-un târziu. Dacă aş fi greşit, gestul nostru tot ar fi rămas cel mai onorabil lucru din toată povestea asta. Sunt foarte fericită, totuşi, să aflu că am avut dreptate.

Partea a şaptea
PUII DE LUP

Not a whit, we defy augury; there's a special providence
in the fall of a sparrow. If it be now, 'tis not to come;
if it be not to come, it will be now;
if it be not now, yet it will come;
the readiness is all.

(Hamlet, Act V, Scena II)

111
FIBEN

— Dumnezeule, cât de mult urăsc ceremoniile!

Remarca îi aduse un ghiont în coaste.

— Lasă foiala, Fiben! Ne priveşte toată planeta!

Cimpanzeul suspină şi făcu un adevărat efort să stea drepţi. Nu putea să nu şi-l amintească pe Simon Levin şi ultima zi în care stătuseră alături la o paradă, nu departe de locul acesta.

„Unele lucruri nu se schimbă niciodată”, se gândi el.

Acum Gailet era aceea care îl sâcâia, cerându-i să se străduiască să arate demn. De ce oare toţi cei care-l iubeau încercau neîncetat să-i corecteze poziţia? Bombăni nervos.

— Dacă voiau clienţi care să arate eleganţi, ar fi trebuit să şi-i Ridice singuri la Prag.

Cuvintele i se topiră brusc într-un „uf” prelungit. Coatele lui Gailet erau cu siguranţă mult mai ascuţite decât acelea ale lui Simon. Nările îi palpitară şi pufni iritat, dar strânse din dinţi şi păstră tăcerea.

Aşa cum părea în acea clipă – adică extrem de elegantă în noua uniformă bine croită, probabil că era foarte fericită să se afle aici, dar pe el îl întrebase cineva dacă voia acea afurisită de medalie? Nu, bineînţeles că nu!

Nu-l întreba nimeni niciodată.

În cele din urmă, de trei ori blestematul de amiral thennanian îşi termină predica zumzăită şi plictisitoare despre virtute şi tradiţie, adunând cu îngâmfare aplauze disparate. Chiar şi Gailet se simţi uşurată când Galacticul cel mătăhălos reveni la locul său. Din nefericire, o mulţime de invitaţi păreau că vor să ţină discursuri.

Primarul din Port Helenia, revenit din închisoarea din insule, îi lăudă pe insurgenţii palizi, aflaţi în oraş şi propuse ca deputatul său cimpanzeu să obţină mai des controlul asupra City Hall-ului. Aceasta îi aduse aplauze prelungi şi, poate, câteva voturi în plus ale cimpanzeilor, la viitoarele alegeri, gândi Fiben cu cinism.

Cough Quinn'3, Marele Examinator al Institutului Galactic rezumă înţelegerea recent semnată de Kault, în numele clanului thennanian, tratat conform căruia tânăra specie, numită mai înainte „gorilă", va intra de acum înainte în lunga aventură a căpătării înţelepciunii.

Noii clienţi Galactici – deja cunoscuţi peste tot drept „Rasa Client care a Ales" – li se va arenda posesiunea asupra munţilor Mulun pentru 50.000 de ani. Prin acest act de recunoaştere, urmau să devină, cu adevărat „garthieni".

În schimbul asistenţei tehnice a Pământului şi a rasei nedezvoltate a gorilelor, puternicul clan al thennanienilor va lua asupra sa apărarea posesiunilor terestre prin acest act de arendare a lui Garth, plus cea a altor cinci colonii umane şi tymbrimiene. Nu vor exista intervenţii directe în conflictele cu Soro, Tandu şi celelalte clanuri fanatice, dar, prin uşurarea presiunilor cu acele fronturi, vor permite ajutorul cerut cu disperare să ajungă spre planetele mamă.

Se considera deci că thennanienii înşişi nu mai erau din acest moment duşmanii alianţei dintre şmecherii tymbrimieni şi puii-de-lup. Chiar şi numai acest unic fapt îşi merita intervenţia marii armate.

„Am făcut tot ce s-a putut şi chiar mai mult", gândi Fiben.

Până în acest moment, se păruse că marea majoritate a „moderaţilor" Galactici vor sta, pur şi simplu, de o parte şi-i vor lăsa pe fanatici să-şi facă de cap. Acum, însă, exista speranţa că aparent „inevitabilul val al istoriei", care părea că şi-a

propus să distrugă toate clanurile puilor-de-lup, se va opri foarte curând. Simpatia pentru ei crescuse pretutindeni, ca rezultat al evenimentelor de aici, de pe Garth.

Dacă acum puteau fi câştigaţi mai mult aliaţi, dacă urmau să fie puse în practică noi şiretlicuri magice – acestea erau lucruri pe care Fiben nu se putea angaja să le prezică. Ceea ce era sigur era faptul că rezultatul final al acestor evenimente se va decide undeva la mii de parseci de aici. Poate chiar pe bătrâna planetă-mamă Terra.

Când Megan Oneagle începu să vorbească, Fiben îşi dădu seama că era cazul să înceapă să facă şi ceva mai bun, în această dimineaţă.

„…se va dovedi a fi o pierdere totală dacă nu învăţăm câte ceva din experienţa lumilor prin care am trecut. În definitiv, ce folos au vremurile dificile, dacă nu acela că ne fac mai înţelepţi? Pentru ce şi-au mai dat viaţa atunci mult respectaţii noştri morţi?”

Coordonatorul Planetar tuşi scurt, dregându-şi vocea, şi îşi foşni notiţele de modă veche, aşternute pe hârtie.

— Vom propune modificare sistemului de testare, care generează o serie de resentimente, abil exploatate de inamic. Ne vom strădui să folosim facilităţile noii Biblioteci, în beneficiul tuturor. Vom repara şi vom întreţine echipamentul Colinei Ceremonialului, până în ziua reinstaurării păcii definitive, atunci când va putea funcţiona în scopul căreia i-a fost menită, adică pentru celebrarea statutului pe care Rasa Pan Argonostes îl merită atât de evident.

— Şi, cel mai important dintre toate, vom utiliza sumele datorate ca daune morale şi materiale de către clanul Gubru, pentru a finanţa reluarea muncii importante desfăşurate de noi pe Garth, străduindu-ne să determinăm inversarea declinului fragilului ecosistem al acestei planete, folosind cunoştinţe cu greu dobândite pentru a stopa cursa

în josul spiralei, redându-i acestei lumi adoptate sarcina ei naturală – aceea de a creşte şi dezvolta diversitatea minunată de specii, izvorul întregii inteligenţe din Univers.

Mai multe dintre planurile mai înainte amintite vor fi prezentate dezbaterii publice în săptămânile ce vor urma.

Megan îşi ridică privirile de pe notiţe şi zâmbi.

— Astăzi încă mai avem şi altceva de făcut şi anume avem plăcerea de a le mulţumi şi a onora cu distincţii pe toţi aceia care ne-au făcut să fim mândri de cetăţenia noastră garthiană. Pe aceia care au făcut să fie posibil să stăm, acum şi aici, în libertate. Este şansa noastră de a le demonstra cât le suntem de recunoscători şi cât de mult îi iubim.

„Ah, mă iubeşti? rânji Fiben nevăzut. Atunci lasă-mă să plec de aici”

— Este foarte adevărat, continuă Coordonatorul, că pentru câţiva dintre cetăţenii noştri cimpanzei recunoaşterea sacrificiului lor nu se va sfârşi odată cu viaţa lor sau chiar locul ce-l vor ocupa în cărţile de istorie, ci va continua prin veneraţia cu care-i vor încuraja descendenţii lor, viitoarea rasă de pe garth.

Din stânga sa, Sylvie se mişcă puţin înainte, pentru a se putea uita pe deasupra lui Fiben, la Gailet, aflat în partea dreaptă. Cele două femele schimbară o privire plină de înţelesuri şi se rânjiră. Fiben suspină. Cel puţin, reuşise să-l convingă pe Cordwainer Appelbe să ţină secretă blestemata aceea de carte albă, înaintare în grad! Evident, chestia asta o să-i facă o grămadă de bine; o grămadă de femele având statut de verde şi albastru, în Port Helenia, îl urmăriseră până aici. Iar Sylvie şi Gailet nu îl ajutau deloc!

De ce naiba se căsătorise cu ele, dacă nu reuşeau să-i asigure protecţia? Fiben pufni morocănos.

Protecţie, hmm! De fapt, avea vaga impresie că ele două asigurau această stare de presiune, evaluând posibilităţile viitoarelor candidate.

Legile selecţiei rămăseseră întotdeauna ciudate pentru el. Cu toate că cele două specii făceau parte din acelaşi clan, cu toate că proveneau de pe aceeaşi planetă, existaseră dintotdeauna o serie de diferenţe fundamentale între ele. Nici nu se mira prea tare: oamenii înşişi erau extrem de diferenţiaţi, înainte de Contact, pe motive culturale. Desigur, problemele de dragoste şi de reproducere ale cimpanzeilor trebuiau să fie bazate pe propria lor moştenire sexuală, cea existentă cu mult înainte de Ridicarea la Raţiune.

Şi, totuşi, exista suficient de multă condiţionare umană în el, pentru a-l face să roşească la gândul că ele două, acum, că deveniseră foarte bune prietene, îşi puseseră în gând să-l supună, transformându-l într-un obiect sexual.

„Cum naiba de m-am vârât într-o asemenea situaţie?”

Sylvie îi surprinse privirea şi îi zâmbi dulce. De partea cealaltă, mâna lui Gailet se strecură într-a sa.

„Ei bine, admise cu un suspin, bănuiesc că nu a fost prea greu.”

Tocmai se citea lista de nume a celor chemaţi să-şi ridice medaliile, în forfota iscată în jurul său, Fiben se simţea de parcă ar fi fost singur cu cele două soţii, ca şi cum restul lumii reprezenta o simplă iluzie. Unda de cinism îl făcea să se simtă chiar foarte bine.

Auzindu-se citat, Robert Oneagle se ridică de pe scaun şi se îndreptă spre podium, pentru a-şi primi medalia. Trebuia să recunoască faptul că se simţea mult mai bine decât Fiben în uniforma de paradă. Cimpanzeul se uită lung în urma prietenului său uman.

„Neapărat, trebuie să-l întreb cine i-a fost croitor!”

Robert îşi păstrase baiba şi muşchii puternici pe care-i dobândise în urma vieţii dure din munţi. Nu mai arăta deloc a adolescent firav. De fapt, arăta

exact ca unul din eroii din cărţile cu poveşti de pe Terra.

„Ce porcărie! pufni Fiben dezgustat. Trebuie să-l îmbăt porceşte pe flăcăul ăsta, cât de curând, şi să-i trag şi vreo două, pentru ca să se dezmeticească şi să nu mai creadă tot ce îndrugă ăia prin presă."

De cealaltă parte a tribunei, chipul doamnei Oneagle părea cu mult îmbătrânit. În ultima săptămână, Fiben o văzuse privind sfioasă, în mai multe rânduri către băiatul ei, înalt şi bronzat, ce se mişca cu graţia unei pisici sălbatice. Părea şi mândră, dar şi uimită de prezenţa sa, de parcă nişte iele i-ar fi răpit pruncul, înlocuindu-l cu un altul aproape identic.

„Asta înseamnă să creşti, Megan. Să te maturizezi."

Robert mulţumi, salută şi porni înapoi, către locul său. Pe când trecea pe lângă Fiben, mâna sa stângă făcu o mişcare rapidă, dar inconfundabil ca semnificaţie: „Bere!".

Pe Fiben îl pufni râsul, dar amuţi imediat, când Sylvie şi Gailet se răsuciră şi-i aruncară o privire tăioasă. Înghiţi în sec. Bine că măcar Robert îi împărtăşea părerea cu privire la ceremonie. O sută de soldaţi ai Ghearei ar fi fost de preferat acestei scene oribile!

Robert reveni la locul său, alături de locotenentul Lydia Mecue, a cărei singură decoraţie sclipea pe pieptul tunicii noi, Femeia-soldat stătea dreaptă şi atentă la proceduri, dar, din poziţia sa laterală, Fiben putea vedea ceva ce le era invizibil demnitarilor de la tribună şi mulţimii imense din jur,şi anume că vârful pantofului ei îi ridicase abia vizibil manşeta pantalonului lui Robert.

Bietul Robert, dădu Fiben din cap, cum mai lupta să-şi menţină calmul! Pacea părea că-şi avea propriile ei probleme irezolvabile. Privită din

această perspectivă, războiul părea o structură simplă şi, oricum, mai acceptabilă.

În mulţimea ce vălurea până departe, Fiben zări, la un moment dat, un mic grup de umanoizi, fiinţe bipede şi zvelte, a căror alură asemănătoare vulpii era contrazisă de franjurile cârceilor, care le unduiau uşor chiar deasupra urechilor. Între ei, îi recunoscu cu uşurinţă pe Uthachalthing şi pe Athaclena. Amândoi respinseseră cu hotărâre orice fel de medalie sau de onoruri. Ambasadorul declarase chiar că populaţia de pe Garth va trebui să aştepte până ce ei vor părăsi definitiv Garth, mai înainte de a le ridica vreun monument. Această rezervă constituia, într-un fel, chiar recompensa pe care-o aşteptau din partea tuturor.

Fiica ambasadorului îşi şterse multe dintre modificările faciale şi corporale, care o făcuseră să arate atât de uman. Tânăra stătea de vorbă cu un mascul tymbrimian, despre care Fiben credea că putea fi considerat frumos, în sensul estetic extraterestru de apreciere.

La o primă vedere, se putea crede că atât Robert, cât şi străina sa consoartă, se hotărâseră să revină definitiv în cadrul propriilor lor clanuri.

Iar Fiben îi suspecta că fiecare era acum mult mai în largul său, în compania sexului opus, decât fusese înainte de război. Şi, totuşi… îi mai rămânea o urmă de îndoială. O dată, în timpul uneia din nenumăratele recepţii care urmaseră după semnarea tratatului, le văzuse capetele apropiate, fără ca buzele să schimbe vreun cuvânt între ele. Fiben fusese sigur că văzuse sau că simţise ceva răsucindu-se uşor în spaţiul foarte îngust dintre ei.

Aşa încât trăsese concluzia că orice tovarăşi sau iubiţi urmau să aibă în viitor, era limpede că exista „un ceva” pe care Robert şi Athaclena îl vor împărţi mereu numai între ei, oricât de mare ar fi distanţa pe care Universul urma s-o pună între ei.

Sylvie reveni la locul ei, după ce-şi primi medalia şi porţia de laude.

Chiar şi deosebită, croiala rochiei nu mai putea să-i ascundă rotunjimea siluetei, o altă schimbare cu care Fiben trebuia să se împace, vrând-nevrând.

De pe acum îşi închipuia cum departamentul pompierilor din Port Helenia o să fie nevoit să-şi mărească personalul, atunci când fiul său o să înceapă să înveţe chimia.

Gailet se ridică, o îmbrăţişa pe Sylvie şi apoi porni, la rândul ei către podium. De data aceasta, ovaţiile şi aplauzele fură atât de puternice, încât Megan Oneagle trebui să ceară să se facă ordine.

Când Gailet îşi începu însă discursul, nu realiză în niciun fel apologia victoriei, aşa cum se aşteptase mulţimea. Mesajul ei, se părea, era cu mult mai serios.

— Viaţa nu e dreaptă, spuse ea.

Publicul care murmura tăcu brusc, atunci când Gailet privi către adunare şi păru că fixează ochii fiecăruia în parte.

— Oricine spune că e dreaptă sau că ar trebui să fie, e prost sau chiar mai râu. Viaţa poate fi ciudă. Şiretlicurile lui Ifni pot fi uneori jocuri capricioase ale întâmplării sau probabilităţii. Ecuaţiile reci te pot distruge dacă faci chiar şi o singură greşeală, în spaţiu, sau numai dacă păşeşti de pe trotuar la momentul nepotrivit, sau dacă te grăbeşti să prinzi un autobuz… Aceasta nu este cea mai bună dintre lumile posibile. Căci dacă ar fi, ar mai fi ea atât de ilogică? De nedreaptă? Chiar şi evoluţia, izvorul diversităţii şi inima naturii, este atât de adesea un proces rece, care depinde fundamental de moarte, chiar dacă după el urmează viaţa.

— Nu, viaţa nu e dreaptă. Universul nu e cinstit. Şi, totuşi, dădu Gailet din cap, şi totuşi, dacă nu e cinstit, cel puţin poate să fie frumos. Priviţi cu atenţie în jurul vostru. Peste tot creşte din lucruri un discurs cu mult mai măreţ decât aş fi fost eu în stare să improvizez. Priviţi la această lume

minunată şi tristă, care este casa voastră. Priviţi planeta Garth!

Adunarea avea loc pe dealuri, la sud de noua sucursală a Bibliotecii, deasupra unui câmp cu deschidere în mai multe direcţii. La vest, se vedea Marea Cilmar, cu suprafaţa ei gri-albastră, cu plante plutitoare şi picurată cu dârele înspumate ale cărărilor animalelor subacvatice. Deasupra, se întindea cerul albastru, curăţat de nori de către ultima furtună a iernii. Insulele străluceau în soarele dimineţii, ca nişte regate îndepărtate şi magice.

Spre nord, se afla turnul de culoare bej al Sucursalei Bibliotecii, cu sigiliul său de raze spiralate, lucrat în piatră strălucitoare. Copaci proaspăt plantaţi, provenind din două lumi diferite, se legănau uşor în bătaia brizei, izbind marele monolit, nemuritor, asemenea depozitului său interior de cunoştinţe străvechi.

Între est şi sud, dincolo de apele agitate ale Golfului Aspinal, se întindea lunga vale a Sindului, ai cărei copaci prinseseră deja să înmugurească, umplând aerul de aromele primăverii. În depărtare, dormitau munţii, asemenea unor titani adormiţi, gata să-şi ridice de pe umeri hainele de zăpadă.

— Vieţile noastre mărunte, speciile noastre, chiar şi clanul nostru, sunt extraordinar de importante pentru noi, dar ce reprezintă ele faţă de acest incubator al creaţiei, la urma-urmei? Pentru acest incubator a meritat să luptăm, Să-l protejăm.

Făcu semn cu mâna spre mare, spre cer, spre vale şi spre munţi.

— Acesta a fost succesul nostru. Noi, pământenii, ştim mai bine decât majoritatea, cât de nedreaptă poate să fie viaţa. Poate că nu chiar din momentul în care Strămoşii înşişi s-au unit într-un clan, cu Legi bine determinate. Iubiţii noştri protectori, oamenii, aproape că au distrus Pământul, înainte de a învăţa ce este înţelepciunea. Cimpanzeii, delfinii şi gorilele nu reprezintă decât

începutul la ceea ce ar fi pierdut, dacă nu s-ar fi maturizat la timp.

Vocea îi suna din ce în ce mai răguşit.

— La fel cum adevăraţii locuitori de pe Garth au pierit, cu 500 de ani în urmă, înainte de a avea ocazia să clipească uluiţi în faţa puzderiei de stele de pe cerul nopţii şi să se întrebe, pentru prima oară, ce era cu acea lumină ce le sclipea în minte, neînţeleasă.

Clătină din cap.

— Nu. Războiul pentru protecţia Potenţialului Raţiunii se încheiase pentru mai multe ere. Dar el nu sa terminat aici. Şi s-ar putea să nu se termine niciodată.

Când Gailet îşi întoarse privirea, liniştea năucitoare din jur, aproape că o ameţi. Aplauzele izbucniră numai în câteva locuri, răzleţ. Şi abia când se prăbuşi în braţele larg deschise ale lui Fiben şi ale Sylviei reuşi să încreţească buzele într-un zâmbet vag.

— Le-ai zis-o bine, o încredinţa Fiben.

Apoi, inevitabil, urmă şi rândul său. Megan Oneagle citi o listă cu informaţiile furnizate de un departament de publicitate oarecare, închiriat tocmai pentru a se ascunde cât de murdar şi de bazat pe noroc chior fusese totul. Citise cu voce tare, ele sunau acum extrem de nefamiliar. Fiben abia dacă-şi amintea să fi făcut jumătate din toate cele ce se înşirau pe seama lui. Nu-i trecuse prin minte să se întrebe de ce fusese ales să prezinte ultimul. Probabil că din răutate, presupuse.

„Dacă aş urma schema discursului lui Gailet acum, ar fi o adevărată crimă”, realiză el.

Megan îl chemă în faţă. Încălţămintea, pe care piciorul său nu o mai putea suporta, aproape că îl făcu să calce strâmb, în timp ce se deplasa către platformă. Îl salută pe Coordonatorul Planetar şi se strădui să stea drept în timp ce ea îi prindea o insignă pe piepţii uniformei, făcându-l colonel în rezervă, al forţelor de apărare planetare.

Urările mulţimii, în special cele ale cimpanzeilor, făceau să-i ardă urechile, iar situaţia se înrăutăţi şi mai tare când, conform instrucţiunilor lui Gailet, trebui să rânjească şi să facă cu mâna în direcţia aparatelor de fotografiat.

„În regulă, poate că reuşesc în doze mai mici”.

Când Megan îl pofti pe podium, păşi înainte lipsit de chef. În buzunar, avea câteva bucăţi de hârtie, pe care-şi notase câteva idei. Dar după ce o ascultase pe Gailet, decise că era mult mai bine să le mulţumească, simplu, tuturor şi să aşeze. Se luptă câteva clipe cu tribuna cam incomodă şi începu:

— Nu am să vă spun decât un singur lucru: URA!

Nu apucă să termine bine că se văzu nevoit să se smucească într-o parte, atunci când curentul electric îi săgeta piciorul stâng. Fiben ţopăi, ridicându-şi în grabă membrul afectat, dar chiar în acea clipă un alt şoc îi plesni talpa dreaptă. Scoase un ţipăt puternic. Privirea îi coborî în jos, exact la timp pentru a zări o luminiţă albastră ieşind uşor dintre scândurile podiumului şi atingându-i amândouă gleznele. Începu să ţopăie, urlând cât îl ţinea gura, iar salturile neaşteptate îl ridicară până aproape la doi metri în aer, cu lumina agăţată de picioare.

Când reuşi să revină pe podea, fără să mai fie nevoit să tresară iarăşi cuprins de spasme, trebui să aştepte mai bine de o secundă, pentru a reuşi să separe sunetul panicat al propriului urlet de acela al urărilor isterice care cuprinseseră mulţimea. Se frecă uluit la ochi şi se holbă către cei din faţa sa.

Cimpanzeii stăteau pe scaunele pliante şi fluturau din mâini. Unii chiar săreau în toate părţile urlând. O confuzie generală domnea în rândurile gărzii de onoare a miliţiei. Chiar şi oamenii râdeau şi băteau zgomotos din palme.

Fiben se uită prostit către Gailet şi către Sylvie, însă mândria ce le-a citit în ochi îi explică prea

puţin semnificaţia acestei manifestări bizare.

„Au crezut, pur şi simplu, că aşa trebuia să sune discursul pe care-l pregătisem!”, realiză el consternat.

Dacă privea detaşat problema, trebuia să recunoască că totul le ieşise perfect. Eliberase tensiunea aşteptării unui alt discurs împovărător de pe umerii ascultătorilor şi ceea ce apucase să transmită părea un comentariu ideal despre cum era din nou în vreme de pace.

„Numai că nu l-am scris, la naiba!”

Pe faţa primarului din Port Helenia apăruse un aer preocupat.

„Ce chestie! După trăsnaia asta, o să mă pună să alerg după vreun post! Cine mi-o fi copt-o?”

Privi în mulţime, căutând un semn şi aproape imediat observă o persoană care reacţiona diferit de ceilalţi, complet imperturbabil la isteria din juru-i. Se evidenţia în mijlocul mulţimii, de pe o parte datorită ochilor foarte depărtaţi şi a antenelor fluturând, dar şi datorită expresiei de bucurie, mult prea umane. Şi mai era ceva, un fel de ne-lucru, pe care Fiben îl simţi plutind pe deasupra coroanei.

Oftă. Dacă privirile ar fi putut mutila singure, cei mai buni prieteni aliaţi ai pământenilor ar fi trebuit să trimită un alt ambasador pe Garth. Iar când Athaclena clipi complice în direcţia sa, nu făcu altceva decât să-i confirme bănuiala.

— Foarte amuzant! mormăi caustic, pe sub mustaţă, deşi, aparent, se chinui să mai rânjească o dată şi mai făcu încă un semn cu mâna către mulţimea veselă din faţă-i.

— Groaznic de amuzant, Uthachalthing!

Postscriptum şi mulţumiri

Mai întâi, ne-am temut de celelalte animale, care împărţeau pământul cu noi. Apoi, pe măsură ce ne-a crescut puterea, ne-am gândit la el ca la proprietatea noastră şi la cum să dispunem de el, după bunul nostru plac.

Cea mai recentă eroare (una destul de simpatică, totuşi) a fost aceea de a ne juca cu ideea că animalele sunt virtuoase în naturaleţea lor şi că numai omul e nebun şi rău, ucigaş, o rană ce se întinde pe buzele creaţiei ca o plagă. În urma acestei concepţii, ar trebui să înţelegem că Pământul şi toate celelalte vietăţi s-ar putea descurca mult mai bine fără noi.

Abia în ultimul timp, am început să întrevedem şi un al patrulea mod de a vedea lucrurile şi locul pe care-l ocupă în structura lumii. O nouă concepţie despre viaţă, cu alte cuvinte.

Chiar dacă ne-am dezvoltat – se poate pune întrebarea – nu am rămas încă asemănători cu alte mamifere, din multe puncte de vedere? Puncte de vedere din care putem învăţa? Atunci din care suntem diferiţi? Nu ar trebui să învăţăm şi acest lucru?

Crima, violul – cele mai tragice forme ale bolilor mentale – le găsim acum printre animale, ca şi printre oameni. Puterea minţii nu face altceva decât să exagereze oroarea acestor disfuncţii din noi. Nu ea este cauza lor profundă. Cauza e întunericul în care-am trăit. Este ignoranţa. Nu trebuie să ne privim unii pe alţii ca pe nişte monştri, pentru a-i putea învăţa pe alţii o etică ecologistă. Este binecunoscut faptul că supravieţuirea noastră depinde de menţinerea reţelelor complexe, ecologice, precum şi de diversitatea genetică.

Dacă dăm la o parte natura, vom muri şi noi. Mai este încă un motiv pentru care trebuie să protejăm speciile. Unul foarte rar menţionat. Noi suntem primii care a trebuit să vorbim, să aspirăm, dar s-ar putea să nu fim ultimii. Alţii s-ar putea să urmeze în această aventură. Într-o bună zi, s-ar putea să fim judecaţi cât de bine am servit, atunci când am avut singuri puterea hotărârii.

Autorul le mulţumeşte foarte mult celor care s-au ocupat de lucrare în faza de manuscris, ajutându-l fie cu informaţii privind comportamentul natural al maimuţelor, fie corectându-i greşelile de gramatică (singurul loc unde nu recunosc nicio greşeală îl reprezintă liniuţele de dialog!)

Doresc să mulţumesc următorilor: Anita Everson, Nancy Grace, Kristie Mecue, Louise Rott, Nora Brackenbuiy şi lui M.G. pentru înţelegerea profundă de care au dat dovadă.

Ne-au oferit o serie de observaţii şi profesorul John L. şi R. L. şi F.C., R.S., G.B. şi D.B.

Mulţumiri şi lui S.H., S.S., K.B., R.S., D.C, S.B. şi lui B.G.

Lui L.A., A.B. şi lui R.C. toată gratitudinea pentru răbdarea avută.

Iar verilor noştri păroşi le trimit toate scuzele mele. Împreună cu o banană şi o cutie de bere.

Sfârşit

Cuprins

Volumul 1
Prefață
Preludiu
Partea întâi INVAZIA
1 FIBEN
2 ATHACLENA
3 GALACTICII
4 ROBERT
5 FIBEN
6 UTHACALTHING
7 ATHACLENA
8 FIBEN
8 UTHACALTHING
10 ROBERT
11 GALACTICII
12 ATHACLENA
13 FIBEN
14 UTHACALTHING
15 ATHACLENA
16 CENTRUL HOWLETTS
17 FIBEN
18 UTHACALTHING
19 ATHACLENA
20 GALACTICII
21 FIBEN ŞI ROBERT
22 ATHACLENA
23 EXILUL
Partea a doua PATRIOŢII
24 FIBEN
25 GALACTICII
26 ROBERT
27 FIBEN
28 GUVERNUL ÎN EXIL
29 ROBERT
30 FIBEN
31 GALACTICII

32 ATHACLENA
33 FIBEN
34 ATHACLENA
35 ROBERT
36 FIBEN
37 GALACTICII
38 FIBEN
39 GAILET
40 FIBEN
41 GALACTICII
42 ROBERT
Partea a treia LOCUITORII PLANETEI GARTH
43 UTHACALTHING
44 GALACTICII
45 ATHACLENA
46 FIBEN
47 ATHACLENA
48 FIBEN ŞI GAILET
49 GALACTICII
Partea a patra TRĂDĂTORII
50 GUVERN ÎN ILEGALITATE
51 UTHACALTHING
52 ATHACLENA
53 ROBERT
54 FIBEN
Volumul 2
55 UTHACHALTHING
56 GALACTICII
57 ATHACLENA
58 ROBERT
59 FIBEN
60 UTHACALTHING
61 ATHACLENA
62 GALACTICII
63 FIBEN
64 GAILET
65 FIBEN
66 GAILET
67 FIBEN
Partea a cincea RĂZBUNĂTORII

68 GALACTICII
69 GUVERNUL ÎN EXIL
70 ROBERT
71 MAX
72 ATHACLENA
73 UTHACHALTHING
74 GAILET
75 GALACTICII
76 PEŞTERILE
77 FIBEN ŞI SYLVIE
78 GALACTICII
79 GAILET
80 ROBERT
81 ATHACLENA
82 UTHACHALTHING
83 FIBEN
84 UTHACHALTHING
85 ATHACLENA
86 GALACTICII
87 FIBEN
88 GAILET
89 GALACTICII
90 GAILET
91 FIBEN
Partea a şasea CETĂŢENII
92 GALACTICII
93 ROBERT
94 GALACTICII
95 ATHACLENA
96 SYLVIE
97 GALACTICII
98 UTHACHALTHING
99 GALACTICII
100 ATHACLENA
101 GALACTICII
102 Maiorul PRATHACHULTHORN
103 ATHACLENA
104 GALACTICII
105 ROBERT
106 GAILET

107 GALACTICII
108 ATHACLENA
109 GALACTICII
110 ATHACLENA
Partea a șaptea PUII DE LUP
111 FIBEN
Postscriptum și mulțumiri

Table of Contents

Volumul 1 6
Prefaţă 7
Preludiu 12
Partea întâi INVAZIA 21
1 FIBEN 22
2 ATHACLENA 31
3 GALACTICII 40
4 ROBERT 43
5 FIBEN 55
6 UTHACALTHING 62
7 ATHACLENA 68
8 FIBEN 81
8 UTHACALTHING 87
10 ROBERT 99
11 GALACTICII 104
12 ATHACLENA 107
13 FIBEN 133
14 UTHACALTHING 137
15 ATHACLENA 145
16 CENTRUL HOWLETTS 176
17 FIBEN 181
18 UTHACALTHING 184
19 ATHACLENA 189
20 GALACTICII 196
21 FIBEN ŞI ROBERT 200
22 ATHACLENA 203
23 EXILUL 211

Partea a doua PATRIOŢII 217
24 FIBEN 218
25 GALACTICII 271
26 ROBERT 276
27 FIBEN 281
28 GUVERNUL ÎN EXIL 287
29 ROBERT 291
30 FIBEN 298
31 GALACTICII 303
32 ATHACLENA 307
33 FIBEN 316
34 ATHACLENA 322
35 ROBERT 327
36 FIBEN 338
37 GALACTICII 341
38 FIBEN 344
39 GAILET 366
40 FIBEN 368
41 GALACTICII 376
42 ROBERT 385
Partea a treia LOCUITORII PLANETEI GARTH 395
43 UTHACALTHING 396
44 GALACTICII 406
45 ATHACLENA 411
46 FIBEN 420
47 ATHACLENA 428
48 FIBEN ŞI GAILET 439
49 GALACTICII 445
Partea a patra TRĂDĂTORII 450
50 GUVERN ÎN ILEGALITATE 451

51 UTHACALTHING 462
52 ATHACLENA 472
53 ROBERT 477
54 FIBEN 497
Volumul 2 520
55 UTHACHALTHING 521
56 GALACTICII 531
57 ATHACLENA 536
58 ROBERT 551
59 FIBEN 567
60 UTHACALTHING 590
61 ATHACLENA 600
62 GALACTICII 610
63 FIBEN 614
64 GAILET 639
65 FIBEN 644
66 GAILET 662
67 FIBEN 663
Partea a cincea RĂZBUNĂTORII 666
68 GALACTICII 668
69 GUVERNUL ÎN EXIL 675
70 ROBERT 678
71 MAX 689
72 ATHACLENA 699
73 UTHACHALTHING 710
74 GAILET 713
75 GALACTICII 725
76 PEŞTERILE 727
77 FIBEN ŞI SYLVIE 745
78 GALACTICII 753

79 GAILET 755
80 ROBERT 759
81 ATHACLENA 769
82 UTHACHALTHING 775
83 FIBEN 786
84 UTHACHALTHING 801
85 ATHACLENA 806
86 GALACTICII 812
87 FIBEN 817
88 GAILET 822
89 GALACTICII 827
90 GAILET 831
91 FIBEN 847
Partea a şasea CETĂŢENII 868
92 GALACTICII 869
93 ROBERT 871
94 GALACTICII 878
95 ATHACLENA 881
96 SYLVIE 884
97 GALACTICII 890
98 UTHACHALTHING 893
99 GALACTICII 897
100 ATHACLENA 899
101 GALACTICII 902
102 Maiorul PRATHACHULTHORN 903
103 ATHACLENA 908
104 GALACTICII 912
105 ROBERT 916
106 GAILET 922
107 GALACTICII 924

108 ATHACLENA 926
109 GALACTICII 927
110 ATHACLENA 932
Partea a şaptea PUII DE LUP 933
111 FIBEN 934
Postscriptum şi mulţumiri 946